993

E, 4, 26

Inc
1416

Expoſitio Egidii Romani ſupra libros elenchorum Ariſtotelis.
Queſtio defenſiua opinionis de medio demonſtrationis eiuſdem.

BIBLIOTHECA NACIONAL DE LISBOA

Inc. 1416

¶ Reuerēdiſſimo dño dño Joā\[n\]i ſtephano de Ferrerijs Apoſtolico ꝓtonotario ac epiſcopo Uercellē\[n\]ſi Electo di
gniſſimo theologie ac phie Pariſius ꝓfitenti frater Auguſtinus de meſchiatis de bugella Salutē plurimā.

¶ Niſi reuerēdiſſime dñe logicoꝝ ſummus Ariſtoteles ac philoſophoꝝ princeps. Ceteriſqꝫ bonarum artium inſe-
ctatores dialecticam ipſam ſatis cōmēdaſſent: ⁊ ſupremum eius apicem egoipſe intuerer: quo ceteras facultates:
⁊ (ut ita dixerim) vniuerſas ⁊ iuris ciuilis: ⁊ pontificij nobilitate excellere: ac utilitate longe exuberare conſpice-
rem: ad omniūqꝫ methodoꝝ principia viam habere aliquid de ea inſcriberem. Sed nedum ipſi rhetoꝝ principes
⁊ eloquentie luminaria recēſendo defecerunt: qui peractis temporibus orandi ac ſcribendi copia ⁊ grauitate flo
ruerunt: hanc laudibus efferre uoluerunt. Sed minimā quidem portiunculam attigerunt. Sed ꝙprimum debiti
vinculum ⁊ ꝑpetuam oīum noſtrum obligationem intueor: idqꝫ nedum pietati ⁊ officio congruum: ſed etiam iu
ſtitie ⁊ honeſtati proximum videtur: hanc ſcientiam ſiue ſciendi modum Auerroi ſecundo metaphiſice atteſtāte.
minime eſſe ſilentio pretereundam.

¶ Dialetica a differēdo eſt uocata: eo ꝙ dialetici de uerboꝝ ac rōnum acumine ſoleāt diſputare. Dialetica ratio ꝓ-
prie: nō ſermo: ut pleriſqꝫ placuit dicit. fundamētum enim dialetice eſt ex intellectu: ſicut ꝑncipiūꝫ artis grāmati
ces ex lingua euenire fert: ut ab Alpharabio in cōpōne ſue logice: ⁊ diui Egidij Romani in elenchoꝝ libro ſcri-
ptum inuenimus. Ab hac fit ſapiētia: que rerum diuinarum ac humanarum ſcientia dicit grece ſophia: ⁊ qui eaꝫ
ꝓfitent ſophi appellant. Qd nomen dialetica illis clariſſimis viris dedit. Nec diſcurrēdo rōcinādo a principijs
ad cōcluſionem felices facit ⁊ rerum cognoſcere cauſas. hanc Cicero lingue romane decus in quadā epiſtola lon
ge cōmēdauit: ⁊ in de officijs ꝑmo. nos a brutis differre facit: labi: errare: neſcire: ⁊ turpe: ⁊ malū dicimus. Que
igit ſola dialetica ⁊ phie ⁊ diuine ſapientie nauim ab huiuſmodi ſcopulis diligētiſſime gubernat: hanc neſcientes
parmenidem ⁊ meliſſum in nāli phia fluctuare vidimus. hinc ab Auerroi medicoꝝ ꝑmus Auicēna reprehēdit.
hunc virum ait modicā dialeticā duxiſſe peccare peccato manifeſto. Que ſingula ita tue dñationi ſunt nota. Ita
apud oēs ſapientes celebri fama vulgata: ita a grecis latiniſqꝫ celebrata: ut nullius ꝑconijs indigeant. Nec mihi
tantū eſt ingenij: nō ſpiritus: nō eloquētie: ut dialetices laudes tue dñationi deſcribere poſſim: ſed hanc ꝓuinciā
ſūmis oratoribus ⁊ grauiſſimis phis relinquo qui abundāti eloquētie fonte de ea fari poterūt. Tantū tue dñati-
oni aperiā quid anno ꝑterito mihi acciderit. Cum in dulciſſimā patriā me cōtuliſſem animum laxandi gratia: ad
bibliotecā noſtrā: que eſt in monaſterio ſancti Petri Bugelle deſcendi: ibiqꝫ inter reliquos tum theologie: tum
phie: ac dialetices codices: fundatiſſimi dñi Egidij Romani quedā opera inſpexi: ac illis operā dedi. ne tunc tē-
poris ocio uacarem. Tandem illius fundatiſſimi doctoris elenchoꝝ liber: in quo fallacias inſup ſophiſticarum
atqꝫ apparētium rōnum diſſoluere docet: meas in manus incidit. Profecto illud diuinuꝫ opus maximo me gau
dio affecit hinc excogitaui: imo certum fuit: ne ꝑpetuo exilio opus Egidij Romani dānatum foret: illum ex tene
bris in lucem adducere: ut tua dñatio in ꝑmis: ceteriſqꝫ bonarum artium: quas liberales uocāt: ſtudioſi: tanti ope
ris ꝑticipes efficerent: Ariſtotelicum illud ſeruans. Bonum ideo bonum quia cōmunicabile. hunc igit correxi ⁊
emendaui: ⁊ qōnem quādam defenſiuam opinionis Egidij romani de medio demonſtrationis a noſtris docto-
ribus quanto potui ſtudio labore: vigilantia: ab illis ubicunqꝫ de hac materia dixerunt: notata excerpſi: in ordi-
nēqꝫ redegi: ⁊ ꝑce nōnulloꝝ cōmilitonū meoꝝ notoꝝ coactus nuperrime imꝑmēdum ſtatui. Illūqꝫ ad diuinuꝫ
⁊ ſacrum Pariſienſe ⁊ gymnaſium trāſmittere: in quo tua dñatio longe inſudat. Iſtuꝫ modo tu accipies: ⁊ in bi
bliotcca tua copioſiſſima repones. Quāqꝫ mutus ſit ⁊ qualibet aīa carens. Mirifice tn̄ ſentire letariqꝫ videbit. Jus
ciuile ac pontificiū que patauij didiciſti tecum ꝯtemplabit: theologiā ⁊ phiam quibus tua dñatio incūbit expiet
⁊ admirabit. Non tue dñationi offero oppida: opes: facultates: ⁊ clientelas: quibus ferreria domus affluentiſſi
ma eſt. Sed ad reuerēdiſſimā tuā dñationem ꝯfugio: que dominū noſtrā diligit: ⁊ me ſui obſeruātiſſimū affinem
eſſe cognoſcit: cui hoc munuſculū trado: dedico ⁊ inſcribo ſperans te leta ⁊ hilari fronte ac humanitate ꝯſueta ſu
ſceptutum ꝙ oēs defectus a ſolius inſcriptionis tue titulo diſabeat. Igit benefactor ſingulariſſime exiguum ſui
ſerui munus accipias. Nec tantū rei tenuitatē cōſpicias: ꝗꝫ totius familie de meſchiatis ac oīum fratrum meoꝝ
erga tuaꝫ dñationem: ⁊ magnificum ſplendidiſſimūqꝫ equitem auratum ducalem Sabaudie theſaurarium dñm
Sebaſtianū de ferrerijs noſtre patrie decus ⁊ tutorem: tuūqꝫ digniſſimuꝫ patrem fidem ⁊ obſeruantiā metiaris.
Ualeat tua reuerēdiſſima dñatio: ⁊ me ſibi ꝯtinuo cōmendatum habeat.

¶ Nicolaus telluccius de ſancto Miniate phie Padue ꝓfeſſor ad reuerēdiſſimū dñm
Joānem Stephanum de ferrerijs epiſcopū Uercellenſem electum.

Uita fugit: uolitāt anni: mors frigida falce
Nititur hoſtiles accelerare pedes.
Uita breuis: nrāꝫ eſt: ſpatio qd viuimꝰ arcto.
Nos fragiles: ſi qua eſt: perpetuare via.
Foīa: vigor: turres: aurū: ſata gramina: ꝑles
Non dant eternos ſi moritura viros.

Ultima fortune ſubſtant duo ꝑma ſenecte.
Ultima mutant: tēpore prima cadunt.
Sola igit virtus eternos preſtitit annos.
Hanc ſequeris: viues: mortuus aliue pi:
Egidium virtus mortali corpore textum
Uiuificat: nullo funere ſuppoſitum.

¶ Expoſitio Egidij Romani ſupra libros elenchorum
Ariſtotelis: vna cuꝫ queſtione defenſiua opinionis de
medio demonſtrationis eiuſdem.

E illuſtri proſapia

ortũdo dño philippo filio p̄clari: ac ue-
nerabilis comitis flādrēſis. frater Egi
dius Romanus ordinis fratruꝫ eremi
taruꝫ ſancti Auguſtini. Salutem in eo
a quo oīs ſapiētia deriuat. ¶ Nature
ſagacitas ex eius opatione dinoſcit. nā in agēdo ex in
telligētijs memorata a deo directe in finē tēdit: ut oia
debito fine cōpēſet. ꝓpter qd̄ q2 liberoꝝ ⁊ ſeruoꝝ opa
ſunt diuerſa: uera eſt illa politicoruꝫ. lib. p̄o. ſnīa ꝙ nā
utrorūqꝫ corpa nō pari rōne ꝯſtituit: ſed ſuos quoruꝫ
eſt obedire ut iuſſa implere ualeāt: corpe facit eē robu-
ſtos: liberos v̄o quos ꝯgruit alios regē. facit ut vigeāt
intellectu. Itaqꝫ ut teſtat phs. quicūqꝫ in tātū ab alte-
tia differūt ut beſtia differt ab hoīe: ⁊ corp⁹ ab aia: q̄ſi
nā ſunt ſui. Quia ḡ hoc neſciētes a ſciētib⁹ patiunt:
cuꝫ ḡ bonū ſit beſtie ut regat ab hoīe: ⁊ corpi ut regat
ab aia: expedit impitis etiā ꝓpter eoꝝ bonū pitioribꝰ
eē ſbditos. Q2 ſi h̄ plicū dictū ſolū reputat famoſuꝫ ⁊
figuralr tm̄ ꝯtinē aliquā ueritatē: eſt tn̄ nullo dubitan
te aptiſſima ſītaa: ꝙ oīno ſuus ⁊ ancillatiuus exiſtit:
qui ſic impit⁹ eſt ꝙ in ſua impiria ſatagit remanere. ſi
eni oēs hoīes nā ſcire deſiderāt: penit⁹ ab hūana nā de
gñat: qui ſcire ⁊ itelligē nō affectat. Quare ſi ur̄a nobi
litas me affectuoſe rogauit: ut ſup libros elēchoꝝ aliq̄
ſcripta cōponerē. quatinus ſophiſticaruꝫ rōnū ſolone
ꝯſpecta libert⁹ itelligētia polleretis. cogor laudare qd̄
petitis. Quia ex h̄ uos nō ſuīlē neqꝫ degenerē: ſꝫ oīno
herilē ac liberū cōprobatis. Decet eni ut ſic eſtis origi
ne nobiles: ſic ſitis aīo ⁊ pſpicacia gñoſua. Peritionis
ergo decētia: necnō ⁊ ſincera dilectio quā erga ueſtraꝫ
gero pſonā: q̄ſi due p̄miſſe hāc ꝯncm ſufficiētius infe-
runt: ꝙ dei inſius auxilio ſup dicto libro quedā expo-
ſitiua cōponam: ut ueſtra generoſitas poſtulauit.

Lpharabius

in logica ſua uo
lens quādā no
titiā tradē de dialetica ait: ꝙ fundamentuꝫ
dialetice eſt ex itellectu: ſicut fundamentum
artis grāmatice eſt ex lingua. vñ ſubdit: ꝙ ſcia dialeti-
ce cōparat ad itellectū ⁊ itellecta: ſicut ſcia grāmatice
cōparat ad linguā ⁊ ad uocabula. Ut ergo ſciam⁹ quō
per hec dicta notificat dialetica: ⁊ qualr diſtinguit ab
alijs ſcientijs: ⁊ que fuit neceſſitas iueniēdi eā. ¶ No
tandū ꝙ q2 nō coḡſcimus res ipas niſi rōcināo ⁊ di-
ſcurrēdo a p̄ncipijs ad ꝯnē. neceſſe fuit iuenire aliquā
artē que eēt directio rōnis noſtre per quā poſſem⁹ coḡ
ſcere utrū de reb⁹ q̄s coḡſcim⁹ recte ul̄ nō recte forma-
rem⁹ rōnes ul̄ ſillos. pp qd̄ antiq phi diſputātes de na
turis rerū: ⁊ ignorātes exercitiū artis diſputatiue rō-
nes eoꝝ cū hoc ꝙ falſa recipiebāt nō ſillogiçabant: ut
pꝫ ex p̄o phiſicoꝝ de parmenide ⁊ meliſſo. ꝯto x̄o. ⁊ qd̄
dictū eſt de meliſſo ⁊ parmenide ueritatē hēt de oibus
alijs phis p̄cedētib⁹ Ar. oēs eni ipſi ignorātes diſpu
tatiuā artē credētes ſillogiçare nō ſillogiçabāt. Neceſ
ſe ḡ fuit iuenire arteꝫ aliquā que eſſet rōnis directiua.
¶ Rurſus: q2 ſcie ſpeculatiue cōplent per diuturnuꝫ
exercitiū: ⁊ vnus homo ſine auxilio alteri⁹ iuenire ſci
entiā nō pōt aliquā ſpeculatiuā: nec ſm ſe totam: nec
ſm magnā ptē: niſi adiutus ab alio: oportuit hoies ſi-
biuicē coicare in traditione ſcie. pp qd̄ 2o me^ce ꝯto 2o
ſcribit ꝙ ſi nō fuiſſet gñoſus nō eēt thimeus: ⁊ ſi non
eēt thimeus multum careremus de cōpōne muſicali.
Nunq̄ꝫ eni ut dicit cōmētator ibidē. aliqa per ſe iueni
re pōt cōplete artes opatiuas: aut deſideratiuas: quia
nō cōplent niſi per iuuamentū p̄oris ad ſequentē. opꝫ
ergo fieri coicationē in ſcia ſi debeat complete tradi. ⁊
q2 ꝯſideratio nō fit niſi per ſmonē. iō ſic oportuit inue
nire vnā artē ut dialeticā que eſt directiua rōnis ne er
ret in rōcināāo ⁊ ſillogiçādo: ſic oportuit vnā artē ut
grāmaticā iuenire: que eſt directiua lingue ne erret in
loquēdo. Iō idē Alpharabius ait. ꝙ ſic grāmatica eſt
pro bono ligue ne erret in iterp̄tatiōe: ſic ſcia dialetice
eſt directio itelligētie ne erret in itellectis. i. ne erret in
his que rōcināāo ⁊ ſillogiçādo itelligim⁹. ¶ Dicam⁹
ergo ꝙ ſciarū quedā ſunt reales: quedā logicales. dif
aūt dialetica a realib⁹ ſciētijs: q2 ipa nō eſt realis ſꝫ lo-
gicalis. ¶ Amplius: q2 logicalis ſcia dr̄ a logos: ⁊ lo-
gos grece latine ſmo uel rō iterp̄tat. dialetica ꝓpe lo-
quēdo nō dr̄ logica a logos quod eſt ſmo: ſed a logos
qd̄ eſt rō. Nā ſi cōi noīe ſcie rōnales pūt dici ſmocina
les: ⁊ eꝯ. tn̄ ut pꝫ per hita dialetica ꝓpe eſt rōnalis: q2
eſt directiua itellect⁹ ⁊ rōnis. grāmatica v̄o ꝓpe eſt ſer
mocinalis: q2 dirigit ſmonē ⁊ liguā. Ex q̄ pꝫ quō dia
letica differt a ſciētijs realib⁹: ⁊ quō a grāmatica. quō
aūt differat a rhetorica in dubitationib⁹ oñdet. ad p̄ns
aūt tm̄ dictū ſit dialeticā nō eē ſciam realē: nec ꝓpe lo
quēdo eſt ſcia logicalis: ut dr̄ logica a logos qd̄ eſt ſer-
mo: ſed ut dr̄ a logos qd̄ eſt rō: ⁊ q2 ſic eēntiale eſt dia-
letice ſe tenere ex pte rōnis poſſumus eā diuidē ſm ea
que videmus ex pte rōnis ⁊ itellect⁹. tenet eni dialeti-
ca ſe ex pte rōnis: nō ꝙ ꝓpe ſit de actibus rōnis: ut in
dubitationib⁹ patebit. ſed ꝓpe eſt de ꝯceptib⁹ ⁊ itētio
nib⁹ que per act⁹ rōnis formant. noſter aūt itelleͨ q2 i-
telligit cū fantaſmate: ⁊ modicū pticipat de lumie itel
lectuali: ſed tenet ultimū gradū in gñe itelligibiliū. iō
nō ſtati itelligēdo ſbm itelligit p̄dicatū. pp qd̄ itellus
intelligit cōponēdo ⁊ diuidēdo: ſic etiā: q2 nō ſtati qñ
intelligit p̄n^a itelligit ꝯnes: opꝫ ipm̄ itelligere diſcur-
rēdo ⁊ iferēdo. ſunt ergo iſti tres act⁹ itelleͨ. p̄mus eſt
ſimplr̄ coḡſcere. ſcḋs cōponere ⁊ diuidere. tertius eſt
diſcurrere ⁊ iferre. ſm hos tres act⁹ tria format. nam
intelligēdo ſimplicia format ſimplicē ꝯceptū ⁊ diffō-
nē. itelligēdo cōpoſita format enūciationē. diſcurren-
do format ſillm̄. iō ſm hos tres act⁹ rōnis ꝯuenit cōi
ter diuidi logica in tres ptes: videlꝫ q̄ztū ad intellectū
ſimplicē in p̄dicamēta: in p̄iermenias q̄ztuꝫ ad itellm̄
cōpoſitū. Et in libros artis noue q̄ztū ad illū actū itel
ligendi qui eſt diſcurrē ⁊ iferre. h̄ aūt ⁊ ſi bn̄ dictū ſit.
videt tn̄ ſi per ſe loq uolum⁹. ꝙ magis accipiēda ſit di-
uiſio dialetice ſꝫ ꝯcept⁹ ⁊ itētiōes que formant ex his
actib⁹: ut dicam⁹ ꝙ in libro p̄dicamētoꝝ determiat de
ſimplicib⁹ ꝯceptib⁹: ut de q̄dditatib⁹ ⁊ ꝯceptib⁹. x. ge-
nerū. In libro āt p̄iermenias determiat de enūciatio-
ne que format ex itellectu componēte ⁊ diuidente. cō
ponēte q̄ztū ad enūciatiōeꝫ affirmatiuā. diuidēte q̄ztū
ad negatiuā. In libris autē artis noue determinatur
de ſillogiſmo qui format ex intellectu diſcurrēte ⁊ in-
ferēte. libri ergo artis noue diuidi pñt ſm diuiſionem
ſillogiſticā. ſills eni duplr̄ pōt accipi. ſimplr̄ ⁊ ꝯct⁹. Si
ſumat ſimplr̄ ſic determiat de eo in li^o p̄oꝝ. ſi aūt ꝯhat
hoc erit duplr̄: q2 uel ꝯhet ex neceſſitate mãe: ⁊ ſic eſt
liber poſterioꝝ. ul̄ ex hitudie locali: ⁊ hoc duplr̄. q2 h^a
hitudo ul̄ erit cōgrua ubi poterit ſaluari forma ſillogi
ſtica: ⁊ ſic eſt liber topicoꝝ. ul̄ erit incōgrua ubi forma
ſillogiſtica ſaluari nō pōt: ⁊ ſic eſt liber elenchoꝝ: quē
pre manib⁹ hēmus: in quo determinat de ſillo ſophi-
ſtico qui videt ſills: nō eſt tn̄ ſimplr̄: ſed eſt ſills ꝯctus
per indebitā additionē. ſicut eni mortuū reſpectu ho-
minis hēt rōnē indebite additionis: ita ꝙ homo mor
tuus nō eſt homo: ſic ſills peccans in forma nō eſt ſills
q2 ꝯhit per hitudinē localē incōpetentē in qua forma
ſillogiſtica ſaluari nō pōt. utrū aūt in hoc libro debeat
aſſignari ſbm ipe ſillus ſophiſticus: uel ipa ſophiſtica
hitudo localis. ul̄ etiā ipſe elenchus nō eſt p̄ntis ſpecu

latiõnis:q̃ in ꝓſequẽdo patebit. ſufficiat aũt ad pñs
ſcire quõ per ea que determinant in hoc libro: diſtin-
guit iſte liber ab alijs. Cauſa aũt efficiẽs hu9 libri fu-
it Ar. formalis eſt duplex: forma agẽdi:q̃ eſt diuiſiu9
diffinitiuus: ⁊ exẽplo℞ poſitiuus. ⁊ forma tractat9 ut
ordinatio caplo℞ ad iuicẽ. cauſa finalis eſt notitia co-
rum que tradunt in hoc libro: qua notitia habita poſ-
ſumus vitare ſophiſticas importunitates.

Cõ.4 **Uoluit plato** ut recitat cõmenta
tor in 3° de aia. q̃ ṗ
mo in ṗncipijs dz eẽ lõgus: pp qd ut facili9 ſpe
culari poſſim9 q̃ ſũt ꝓpa ſillo ſophiſtico diffuſi9 diſpu-
tabim9 q̃dã coia tã circa logicã q̃z ẽt circa ſill℥ ſophiſti
cũ. ¶ Ad itelligẽtiã q̃ dicto℞ dubitaret forte aliqs de
qb9 ſit logica. utrũ eẽ hẽat de actib9 rõnis: ut coiter põt
tur. ¶ Ad qd dici põt q̃ ⁊ ſi aliq̃ mõ de actibus rõnis
ſit logica: ꝓprie tñ nõ eſt de actibus: ſ℥ eſt de itẽtiõibus
⁊ ꝯceptib9 qui formant per h9i act9: qd duplici via ue-
nari poſſum9. nã cũ logica ꝓprie dicat ſcia rõnalis: ut
dictũ eſt: ꝓpe erit de hiſ ad que cõparat rõ in eo q̃ rõ.
rõ aũt ad duo cõparat. ſ. ad actũ: ⁊ ad id qd per actu℥
ꝯſtituit: ut itellect9 cõparat ad actũ itelligẽdi: ⁊ ad illõ
qd format per talẽ actũ. Semp eni ut dictũ eſt: rõ nr̃a
⁊ itellect9 nr̃ in itelligẽdo aliqd format: q̃ in itelligen
do ſimplicia format ſimplicẽ ꝯceptũ ſiue diffõnẽ. In i-
telligẽdo cõpoſita format enũciationẽ. Ad hec ãt duo
rõ nr̃a nõ vniformiter cõparat: nã q̃ tendat in actũ: h
nõ hẽt ut rõ eſt. nã ⁊ ſenſus tẽdit in actũ ſuũ: ſed q̃ ex
actu aliqd formet cõpetit itellectui ⁊ rõni magis p ſe.
ſenſus eni l℥ ſentiat: tñ nõ format ſibi h9i ꝯcept9: ſic in-
tellect9. ꝯcept9 ergo ⁊ formata per itellectũ magis per
ſe: ſe tenẽt ex pte rõnis quãtũ act9. dialetica ergo que
ꝓpe rõnalis eſt magis erit de h9i ꝯceptibus q̃z de ipſis
actib9. ¶ Amplius diſcurrẽdo per libros logice vide
mus oino uerũ eẽ qd diximus. liber eni ṗdicamẽtorũ
eſt de ꝯceptib9: quos formamus in itelligẽdo predica
mẽta: ⁊ nõ de actu itelligẽdi per quẽ talia itelligimus.
Cũ eni dico ſuba: ly ſuba nõ ſignificat actũ illũ intelli
gẽdi per quẽ itelligo ſubam: ſed ſignificat ꝯceptũ quẽ-
dã ⁊ rõnẽ quãdã quã formo in itelligẽdo ſuba℥: ſ℥ o℥
4° me℮. q̃ rõ q̃ ſigt nomẽ eſt diffõ. ſemp eni in intelli
gẽdo icõplexa formamus nobis quẽdã cõceptũ ſim-
plicẽ: uel q̃ſi ſimplice℥ qui cõi noie põt dici diffõ. nã l℥
ꝓpe ſola ſpẽs diffiniat. cuilibet tñ noi icõplexo rũdet
quidã ꝯceptus in aia: qui cõi noie põt dici diffõ. ⁊ h9i
diffõ eſt id qd ſigt nomẽ. liber ergo ṗdicamẽto℞ eſt de
incõplexis. nõ q̃ ſit de ipo actu itelligẽdi quo itelligi-
mus ſimplicia: q̃ de h9i actu in 3° de aia ſatis determi
nat: ſed eſt de ipſis ꝯceptib9 qui formant cũ itelligim9
ſimplicia. ṗdicamẽta eni de qb9 eſt liber ṗdicamẽto℞
nõ ſignificãt ipm actũ itelligẽdi. ſed ſignificãt ꝯcept9
illos quos formamus cũ intelligimus ea. erit ergo di-
ctus liber de h9i ꝯceptib9. ſed q̃ etiã de talib9 ꝯcepti-
bus põt eẽ aliq̃ mõ ſcie reales. quõ differẽter ſit de eis
logica: ⁊ realis ſcia patebit cum dubitabit quõ logica
differt a metaphiſica ⁊ ab alijs realib9 ſciẽtijs. ad pñs
tñ in tãtũ dictu℥ ſit q̃ differt actus rõnis a ꝯceptu qui
format per talẽ actũ: qd p℥. q̃ nomẽ nõ ſigt ipm actu℥
ſed ꝯceptũ formatũ per actũ: ſba eni nõ ſigt ipm intel-
ligere ſed ꝯceptũ illũ quẽ formo in itelligẽdo ſubam.
ergo liber ṗdicamẽto℞ ſ℥ de ṗdicamentis dr̃: q̃ eſt de
cõceptib9 illis quos formamus in itelligẽdo ṗdicamẽ
ta: ſed ſicut in itelligẽdo icõplexa aliqd formamus: ut
concept9 illos: ſic in itelligẽdo cõplexa: ut in cõponen
do ṗdicatũ cu℥ ſbo aliqd formamus: q̃ enũciatione℥
ipſam: ꝓpter qd ſicut liber ṗdicamẽto℞ nõ eſt de actu
intelligẽdi quo itelligimus ſimplicia: ſed de ꝯceptib9
quos formamus. ſic liber piermenias non eſt de actu
intelligẽdi quo itelligimus cõpoſita: ſed eſt de ipa enũ
ciatione quã formamus per talẽ actu℥. ¶ Ruſus. q̃
ſicut in itelligẽdo ṗdicatũ cũ ſbo formamus enũciati-
onẽ: ſic in itelligẽdo ꝯnes in ṗncipijs formamus ſill℥.
libri ergo artis noue nõ erũt de actu itelligẽdi quo in
telligimus ꝯnes in ṗncipijs: ſed de ſillo qui formatur
per talẽ actũ. p℥ ergo de quo ſit logica ulr̃: q̃ eſt de h9i
cõceptib9 ⁊ itẽtionib9 formatis per actũ itelligẽdi. par
tiales ergo libri logice diuidunt ẽm qd: ⁊ in diuerſis
libris determiat de diuerſis ꝯceptib9. ⁊ itẽtionib9. na℥
ſicut corpus mobile cõi mõ acceptũ eſt ſbm in tota nã
li phia: ꝯctũ tñ ad hoc ul ad illud eſt ſbm in h libro: ul
in illo: ſic h9i itẽtiones ulr̃ logicã cõprehẽdũt. determi
nate vo ad illud ut ad ſillm: uel ad enunciationẽ deter
minãt ſibi diuerſos libros logice: ut põt patẽ per iã di
cta. coiter ergo loquendo dialetica eſt de actib9 rõnis:
q̃ h9i ꝯcept9 actus qdẽ rõnis dici põt: pp qd coia ſcri
pta hec dicẽtia nõ falſificamus. Nã ⁊ nos in rhetorica
ubi ſupficiali9 de dialetica locuti ſumus: nõ curauim9
diſtinguẽ iter h9i ꝯceptiones ⁊ actus rõnales: ſed dixi
mus dialeticã ⁊ rhetoricã eſſe de actibus rõnis h9i.

Alterius forte dubitaret aliqs. dato q̃ dialecti
ca ſit de talib9 cõceptib9 ⁊ itẽtiõib9.
utrũ ꝓprie loquẽdo poſſit dici ſcia. Ad qd dici põt q̃
ẽm ph℥. 2. metaph. ꝯtõ. 15. dialetica debet dici modus
ſciẽdi. vñ ſup illo vbo: q̃ malũ eſt ſimul querẽ ſciẽtiã ⁊
modũ ſciẽdi. vult cõmẽtator q̃ per h9i modũ itelligat
dialeticã. rõ aũt: q̃ dialetica eſt magis modus ſciendi
q̃z ſcientia. ex hoc ſumi põt: q̃ ſcientia eſt in intellectu
⁊ de illis ꝓprie ⁊ ṗncipalr̃ eſt ſcia que ꝓprie ⁊ ṗncipa
liter pñt eẽ obm intellect9: ⁊ ide eſt: q̃ q̃ ꝓprie pticu-
laria nõ ſunt ꝓpriũ obm itellect9. bñ dictũ eſt qd ſcri-
bit. 7. meta℮. cõmẽto. 35. q̃ eo℞ nõ eſt ſcia neq̃ diffõ.
Cũ ergo itellect9 per ſe ⁊ ṗmo itelligat ipas res ⁊ alia
a ſe: ⁊ intelligendo ea itelligat ſeipm: ut põt hẽri ex 3°
de aia. cõmẽto. 15. nihil qd eſt in itellectu ẽm q̃ huius
poterit ṗncipale eẽ obm itellect9. Dialetica ergo que
eſt de ꝯceptib9 ⁊ itẽtionib9: ut ſunt qd rõnis ꝓprie ſci
entia eẽ nõ poterit: erit tñ modus ſciẽdi. nã l℥ itellect9
nõ ferat in ꝯcept9: ⁊ intẽtiones que ſunt in ipo ṗmo ⁊
ṗncipalr̃. tñ ẽm h9i ꝯcept9 ⁊ intẽtiões accipit modus
ſciẽdi ⁊ itelligẽdi. nã l℥ ṗncipalr̃ ſciam9 ipas res: ſcim9
tñ eas ẽm modũ quo ſunt in nobis ꝯcept9 ⁊ intẽtiões
earũ. modus ergo ſciẽdi ex talib9 itẽtionib9 accipit ꝓ
prie. ergo dialetica eſt magis modus ſciẽdi q̃z ſcia. cõi
tñ nomie ſcientia dici põt: nõ ꝓprie: q̃ ut p℥ per iã di-
cta: ſcia eſt de reb9: modus tamẽ ſciendi accipit ẽm in-
tentiones ⁊ conceptus.

Alterius forte dubitaret aliqs. dato q̃ diale
tica aliquo mõ ſit ſciẽtia. utrum ſit
cois uel ſpãlis. ¶ Rñdeo dicẽdo: q̃ ut p℥ per iã dicta
dialetica per ſe eſt de ꝯceptib9 ⁊ intẽtionib9 que ſe te-
nẽt ex pte rõnis. uerũ q̃ h9i ꝯcept9 ⁊ rõnes applicabi-
les ſunt ad oia: dialetica quodãmõ eſt de oibus reb9.
⁊ iõ bñ dictũ eſt qd ſcribit ṗ° topico℞. c. ṗ°. q̃ dialecti-
ca ad oiu℥ methodo℞ ṗn9 viã hẽt. oẽs eni ſcie aliq̃ mõ
utunt ſillo ⁊ alijs itẽtionib9: de qb9 eſt logica. ¶ Cũ
ergo querit utrũ dialetica ſit cois ſcia uel ſpãlis: p℥ q̃
per ſe ⁊ ṗ° eſt ſpãlis: q̃ nõ eſt de oi ente: ſed ſolũ eſt de
ꝯceptibus ⁊ itẽtionib9 formatis per actũ rõnis: ut cõi
noie: ut dictũ eſt. ⁊ de ipſis actib9 rõnis: tñ q̃ h9i act9
ad oia entia applicari poſſunt: ex ꝯñti dialetica eſt ſci-
entia cois. Ex hoc forte ortũ habuit illa diſtinctio: q̃
dialetica ꝯſiderari põt ut docens: ⁊ ut utens. ut docẽs
aũt eſt ſpãlis: q̃ nõ eſt de oi ente: ſed ſolũ eſt de his que
ſe tenẽt ex pte rõnis. ut utens vo eſt quodãmõ cois: q̃
rõnib9 illis uti poſſumus in oi mã ⁊ applicabiles ſunt
ad oia entia. Ex h ẽt patẽ põt quõ dialetica eſt de ſecũ
dis itẽtiõib9 adiũctis ṗmis. illis eni enũciatio ⁊ talia
de qb9 per ſe eſt logica ſcdas intẽtiones noiant: tñ q̃

hec applicabilia ſunt ad ea que ſunt ſignificatiua rerū
⁊ ad ea que dicunt intētiones p̄mas: iō dialetica eſt de
ſcd̄is intētionib⁹ adiūctis p̄mis: q̄ eſt de talib⁹ ſcd̄is
intētionib⁹ applicabilib⁹ ad ea que ſunt p̄me intētio-
nis. quō aūt differunt p̄me intētiones a ſcd̄is: ⁊ utrū
de oib⁹ ſcd̄is intētionib⁹ ſit dialetica: ⁊ quō eſt de eis
alibi forte declarabit. Ad p̄ſens aūt ſufficiat ſcire ꝙ di
aletica magis eſt de ſcd̄is intētionib⁹. Scie v̄o reales
magis ſunt de intētionib⁹ p̄mis: ⁊ q̄ que tradunt in
logica p̄nt adiungi ⁊ applicari ad ea que ſunt aliarum
ſciarū. iō dictū eſt dialeticaꝫ eſſe de ſcd̄is intētionibus
adiunctis p̄mis. i. applicabilib⁹ ad p̄mas.

Alterius queritur.

Dato ꝙ dialetica nō ſit ſcia niſi
large loquēdo: ⁊ ꝙ pōt eē cois ⁊ ſpālis: dubitaret for-
te aliqs. utꝝ magis deficiat a rōne ſcie: ut eſt cois q̄ꝫ ut
eſt ſpālis: ut econuerſo. ℭ R̄ꝫ. dōm ꝙ magis deficit a
rōne ſcie: ⁊ magis eſt modus ſciēdi: ut eſt cois: ⁊ ut ap-
plicat ad res: q̄ꝫ ut eſt ſpālis: q̄ ut eſt cois ⁊ ut applica
tur ad res nō eſt determiati gñis: nec eſt de aliquo obie
cto p̄ncipalr: ſed ſolū eſt qdā modus ſciēdi quo utunt
alie ſciencie in determinādo de reb⁹. Sed ut eſt ſpālis:
⁊ ut eſt docens hēt aliqd obm de quo ꝯſiderat p̄ncipa
liter: ut ea que ſe tenēt ex pte rōnis: ⁊ de eis ꝓbat que
ꝓbare debet: ut ꝓbat debitas paſſiones de ſillo. uel ēt
ꝓbat alia ut mā reqrit in multis: ⁊ imitat alias ſcias.
Deficit tñ aliquo mō a rōne ſcie: q̄ lꝫ ſic accepta ſit ali
quo mō de aliq obiecto p̄ncipalr: ut de his que ſe te-
nēt ex pte rōnis: tū q̄ talia nō p̄nt eē p̄ncipale obm in
tellectus: dialetica ēt ſic accepta deficit aliquo mō a ra
tione ſcie: ⁊ dicit eē modus ſciendi.

Alterius

forte dubitaret aliquis. utꝝ dialetica
ſit necia: ⁊ ſit eēntialis pars phie. nā
quocūqꝫ mō accipiat cū ſemꝑ deficiat a rōne ſcie nō vi
def ꝙ ſit necia. ℭ R̄ꝫ dōm ꝙ ſicut res nālis duplr cō
ſiderari pōt. ſ. quātū ad eēntiā ſuā ⁊ quātū ad moduꝫ
exñdi quē hēt. ⁊ aliqd non eſt de rōne rei ꝯſiderate ſm
eſſentiā ſuā: ꝙ tñ eſt de rōne eius q̄ꝫtū ad modū exñdi:
ut ꝯditiones māe non ſunt de rōne hois ꝯſiderati ſm
eſſentiā ſuā. ſunt tñ de rōne eius q̄ꝫtū ad moduꝫ exñdi
quē hēt. nā cū nō exiſtat hō niſi in ſuis pticularib⁹ euꝫ
de rōne rei pticlaris ſit mā ſignata. De rōne hois q̄ꝫtū
ad modū exñdi quē hēt ſunt aliquo mō ꝯditiōes māe:
ſic phia duplr pōt ꝯſiderari: uel ſm ſe: uel ſm modū q
pticipat a nobis ſm ſe accepta: cū ſcis ſit ꝓpe de reb⁹
ptes eēntiales phie accipiunt ſm diuiſioneꝫ rerū: ⁊ q̄
res triplr p̄nt accipi: uel ut ſunt ꝯiuncte motui ⁊ māe
ſm eſſe ⁊ diffōnē ut nālis. uel ut ſunt ꝯiūcte ſm eſſe: ⁊
nō ſm diffōnē: ut mathe^{ca}. uel ut nec ſunt ꝯiuncte ſm
diffōnē: nec ſm eſſe ut ſcia diuia. iō dr̄ 6° me^{ce}. ꝙ tres
ſunt modi eēntiales phie: phiſicus: mathe^{c⁹}: ⁊ diuin⁹
Hꝫ aūt in declaratōib⁹ quas ſup p̄° phiſicoꝝ edidimus
plen⁹ tractauimus. igit ſm hūc modū dialetica ſic de
ficit a rōne ſcie: ſic deficit ꝙ nō eſt eēntialis pars phie.
Sꝫ ſi ꝯſideret phia nō ſm ſe: ſed ſm modū q pticipat a
nobis: q̄ nos itelligimus cū diſcurſu: ⁊ itelligim⁹ cō-
ponēdo ⁊ diuidēdo: pp qd itelligēdo pōt accidē obliq
tas ⁊ error: q̄ nō cōponimus nec iferimus ut debem⁹
iō dialetica qdāmō eſſentialr ptinet ad phiaꝫ. put diri
git intellectū nrm: ne in ſpeculādo accidat ſibi error.

Alterius

forte dubitaret aliqs: q̄ nō videt ꝙ
tota logica ſit necia. nā ſi logica eſt
quedā directio itellectus: ⁊ ad hoc incta eſt ne intelle
ctui accidat error: q̄ in cōponēdo ⁊ diuidendo: ⁊ etiā
iferendo pōt error accidē. videt ꝙ liber piermenias: q
eſt de enūciatiōe: ⁊ libri ertis noue qui ſunt de ſillo ⁊
de illatiōe ſint aliquo mō necij. ſed liber p̄dicamētoꝝ
qui eſt de icōplexis: q̄ circa itelligētiā idiuiſibiliū: ſi-
ue circa illud qd qd eſt nō ꝯtigit error. iō talis liber vi
def eē ſupflu⁹. Cū eni ꝓpriū obm itellect⁹ ſit qd qd eſt
q̄ potētia nō errat circa ꝓpriū obm. Circa icōplexa ⁊
circa h⁹ͦi quidditates nō accidet error. ℭ R̄ꝫ dōo ꝙ lꝫ
circa talia nō accidat error per ſe. tñ ut coiter pōſt acci
dit error ꝑ accñs: qd ut coiter dr̄ duplr cōtigit. p̄° ſi at
tribuimus ꝯceptū ei cui nō ꝯuenit: ut ſi ꝯceptū ſpē at-
tribueremus accñti: uel ſi qd ꝯcipimus de hoie: crede
remus ꝙ cōpeteret leoni. 2° hoc ꝯtingit: q̄ etiā in tali
bus ꝯceptib⁹ qui ſunt de incōplexis eſt aliq mō cōpō:
ut ꝯcept⁹ ſpēi ꝯſurgit ex cōpōne ꝓpe dr̄ie cuꝫ gñe: ⁊ in
ꝯceptu gñis ꝯſurgit aliq cōpō ex potētia ⁊ actu. genus
eni ſm cōmētatorē 2° meta^{ce}. nō eſt idē qd mā: q̄ non
dicit potentiā purā: ſed dicit formā mediā inter potē-
tiam ⁊ actum. pōt ergo in talibus eſſe error: uel q̄ nō
cōiungimus debitē drīam debito generi: uel q̄ nō cō-
iungimus debitū actū debite potentie.

Viſo quomodo

dialetica eſt ſciētia: ⁊
quō eſt eēntialis pars
phie, reſtat videre de drīa eius ad alias ſcias: ſed q̄ ſuf
ficienter dictū eſt quō differat a grāmatica. reſtat vide
re de drīs eius ad alias ſcias. ℭ Ideo forte dubitaret
aliqs. utrū dialetica differat a metaphiſica: ⁊ videt ꝙ
nō: q̄ ſcie diſtiguunt per obiecta: ⁊ per ea de qbus ꝯſi-
derat. ſed ſꝫ phm 4° meta^{ce}. logicus laborat in eo qd
phs debet laborare. vult eni ꝙ de eodē ꝯſiderēt meta
phiſicus ⁊ logicus. ℭ P. 2to. ibidē vult ꝙ cōe eſt me
taphiſico ⁊ dialetico loq de ente ⁊ ait: ꝙ ꝯueniūt i ſbo
ergo ſunt vna ſcia: q̄ drīa ſciaruꝫ accipiēda eſt ex drīa
ſuboꝝ. ℭ R̄ꝫ dicēdo ꝙ ſcia nr̄a cauſat ex reb⁹: ut dicit
cōmētator 12° me^{ce} ꝯ^{to} 51°. Et ſcire eſt per cām: ut pōt
hēri ex p̄° poſterioꝝ. ⁊ p̄° phiſicoꝝ. cōmēto p̄°. ſicut ḡ
videmus in ipſis reb⁹: ⁊ in ipſis cauſis rerū. ſic ⁊ i ſcie
tijs arbitrari poſſumus. ſic eniꝫ oia entia reducunt in
vnū ens: ut in ens p̄mū. ⁊ ſic cāe ſunt ordinate ad inui
cē: ⁊ oēs reducunt in cām p̄mā. alr eni eēt ꝯfuſio vni-
uerſi: ſic ſcie ſunt ordiate ad inuicē: ⁊ oēs reducunt in
ſciam cōem: ut in metaphiſicā. alr eni eēt ꝯfuſio ſciaꝝ:
iō ſimplr ⁊ abſolute loquēdo nō eſt poſſe eē duas ſcias
cōes. metaphiſica ḡ que eſt cois: ⁊ eſt de ente i eo ꝙ ens
nō differt ab oib⁹ illis ſciētijs. eſt ergo vna drīa inter
metaphiſicā ⁊ dialeticam: q̄ metaphiſica ꝓpe eſt ſcia
cois: nō aūt dialetica. alia aūt drīa eē pōt: q̄ meta^{ca} eſt
ſciētia: ſed logica: ut patuit. magis eſt modus ſciendi.
ℭ Oppoſita aūt his nō eſt difficile ſoluere. nā dialeti
ca per ſe ⁊ p̄mo laborat circa ea que ſunt rōnis. ex ꝯñti
aūt ut ſupra dicebat circa totū ens. Cū ḡ dicit ꝙ circa
idē laborat logicus ⁊ phs: q̄ circa ens pꝫ hoc nō eē eo
dē mō: iō phia ⁊ logica nō ſunt vna ſcia. Qd v̄o ſcdo
addebat ꝙ ſunt de eodē ſbo. dicenduꝫ: ꝙ ſbm dici pōt
oē qd ꝯſiderationi ſubijcit. ens eni ſubijcit cōſideratio
ni logici: hoc eſt ex ꝯſequēti. ꝯſiderationi v̄o metaphi-
ſici ut dictū eſt ſubijcit per ſe ⁊ ſm ꝙ h⁹ͦi.

Alterius

forte dubitaret aliqs. utꝝ dialetica
differat ab alijs ſciētijs realib⁹. vi-
def ꝙ nō: q̄ de h⁹ͦi ꝯceptibus de qbus eſt logica viden
tur eē ⁊ alie ſcie: ut pꝫ: q̄ in 3° de aia determinat de cō
ceptu indiuiſibiliū: ⁊ ēt de ꝯceptu cōpoſito: qd nō eēt
niſi de talib⁹ ſcie reales ꝯſiderare poſſent. ℭ Amplius
dialetica uel eſt de actibus rōnis: uel de ꝯceptibus for
matis per tales act⁹: ut ſit de diffinitione que format
ex itellectu ſimpliciū: ul' de enūciatiōe que format per
itellectū cōpoſituꝫ. ꝯſtat aūt ꝙ de talib⁹ aliquo modo
conſidera: ſcientia realis. nam de diffinitione conſi-
derat metaphiſicus: ⁊ qua ratione diffinitio eſt de con
ſideratione ſcientie realijs. alij etiam conceptus de cō
ſideratione talium actuū eſſe poterunt. ℭ R̄ꝫ. dōo: ꝙ
h⁹ͦi ꝯcept⁹ pōt dari duplex diſtinctio. p̄mo eni p̄nt ꝯſi-
derari ſm ſe: ⁊ ut ſunt noia ſcd̄e intētionis. 2° p̄nt acci
pi q̄ꝫtū ad id qd ſubijcit talib⁹ itētionib⁹. nā ſicut ge-

nuo noīat ītētionē ſcḋaz:aīal tū qḋ ſtat ſub tali ītētio-
ne noīat ītētionē pͥmā:ſic diffinitio ⁊ enūciatio nomi
nant ſcḋas ītētiones:ea tū que ſtant ſub iſtis pñt no-
minare ītētiones pͥmas.differt ergo dialetica ab aliꝭ
ſciētijs realibꝫ:qꝛ dialetica magis eſt de iſtis ut nomi
nant ītētiones ſcḋas.alie v̄o magis ſunt de his q̃tum
ad ea que talibꝫ ītētiōibꝫ ſūt ſubiecta.Scḋo pōt eē di
ſtictio taliū ꝯceptuū:qꝛ diffinitio ⁊ oēs hꝰ ꝯceptꝰ du-
pliciter pñt ꝯſiderari.uſ ut ſunt ſignificatiua rerū:uel
ſunt inſtr̄a intellectꝰ ad itelligendū. Dialetica ḡ qꝛ eſt
ſcia directiua rōnis ꝯſiderat de hꝰ ꝯceptibꝰ:ut ſunt in
ſtr̄a quedaʒ iuuantia itellectū ad itelligendū.Scie v̄o
reales ſi ꝯſiderant de talibꝰ:hoc eſt in quātū ſunt ſigni
Cō. 42. ficatiua rerū.⁊ hoc eſt quod cōmētator ait.7.metaᶜᵉ.
ꝙ logicus ꝯſiderat de diffinitiōe ſm ꝙ eſt inſtr̄m ꝙ in
ducit intellectū ad intelligere q̇dditates rerū.phs v̄o
ſm ꝙ ſignificat naturas rerū.

Alterius forte dubitaret aliqſ.utrū dialetica
differat a rhetorica.⁊ videf ꝙ nō.
rhetorica eni nō eſt realis nec eſt ꝓprie ſmocinalis:ſed
eſt magis rōnalis. Nā entimemata ⁊ rōnes ⁊ pſuaſio
videnf eē totū corpꝰ rhetorice:⁊ id circa qḋ pͥncipalr
uerſaf rhetorica:ut videf uelle phs pͥmo rhetoricoꝝ:⁊
qꝛ hoc videf eē ꝓpͥuʒ dialetice ꝙ nō ſit realis nec ꝓpe
ſmocinalis:ſed rōnalis.videf ꝙ hoc nō differat ab il-
la.C Rꝫ°.dḋo:ꝙ de hoc in rhetorica ſufficientiꝰ dixi-
mus:ſed ut ad pͥſens ſpectat:dicere poſſumus ꝙ inter
ea que ex pte rōnis ſe tenēt:quedaʒ ſunt violentiora ⁊
magis efficacia:q̇dā v̄o ſūt īfirmiora ⁊ magis debilia
ut ſilľs eſt efficacior q̃ʒ entimema:⁊ iductio q̃ʒ exēplū
eſt ergo rōnalis dialetica ⁊ rhetorica.alr̄ tamen ⁊ alr̄:
qꝛ dialetica pͥcipalr̄ ꝯſiderat que ſunt efficaciora ad
ꝯcludendū:ut ſunt ſilľs ⁊ inductio.rhetorica v̄o ꝯſide
rat debiliora:ut entimema ⁊ exēplū.eſt eni iductio effi
cacior exēplo:ſicut ſilľs efficacior entimemate.rheto-
rica ergo nō eſt dialetica eſt tū aliq̄ mō executiua dia-
letice:qꝛ ea de qbꝰ ꝯſiderat rhetorica reducunf ⁊ ordi
nanf ad ea q̄ ꝯſideranf in logica:ſic īfirma ad fortiora.

C Incipit liber pͥmus Elenchoꝝ Ariſtotelis. Cap. I.

d **E ſophiſticis aūt elenchis:⁊ de his qui videnf q̇deʒ elenchi:ſʒ non ſunt:ſunt autem paralogiſmi:dicemus.**

C Liber iſte qui dicif elenchoruʒ ſicut alij libri phi.pōt
diuidi in ptes duas. In ꝓhemiū ⁊ tractatū.ps executi
ua īcipit ibi[Qm̄ ergo alij q̇dē.]ſʒ quoſdā aūt alibi
incipit ps executiua.ſed de hoc nō eſt magna vis cōſti
tuēda.Circa pͥmū duo facit.qꝛ pͥº dicit de qbꝰ eſt deter
minādū in h̄ liᵒ.2º dat modū ꝓcedēdi circa ea que eſt
determinaturus ibi[Incipiētes a pͥmis.] C Ad euiᵈ
dētiā aūt pͥme ptis notādū ꝙ ſilľs ſophiſticus de quo
hic determiaf appet ⁊ nō exiſtit.eſt ergo ibi q̃ſi tria ꝯſi
derare.ſ.ſilľm ipm ſophiſticū.apparētiā ⁊ nō exiſtētiā
hic aūt tria tangit in pͥª pte.iō ait:nos aūt dicemus de
ſophiſticis elenchis q̃tum ad ipm ſilľm ſophiſticum:
⁊ dicemus de his.i.de talibꝰ ſilľis ſophiſticis qui vidē
tur ꝙ elenchi q̃tū ad apparētiā.ſunt aūt palogiſmi:ſʒ
nō elenchi q̃tū ad nō exñtiā. Exponif aūt dicꝰ textꝰ
aliter ut per ea que dicta ſunt nō tangant p̄dicta tria.
vʒ ſilľs ipſe ſophiſticus:⁊ apparētia ⁊ nō exñtia:ſed re-
ferf dicta lr̄a ad diuerſa gn̄a ſilľoruʒ ſophiſticoꝝ:ut ſit
ſenſus:nos dicemus de ſophiſticis elenchis q̃tum ad
peccātes in m̄a qui lʒ ſint ſophiſtici:ſunt tū elenchi ⁊
ſilľi:qꝛ ſm phm pͥº topicoꝝ.ſilľs litigioſus peccās in
m̄a ſilľs eſt ⁊ ſilľs dꝫ:⁊ addit qḋ vult dicere de his qui
videnf elenchi q̃tū ad peccātes in forma:iō ſubdit ꝙ
palogiſmi ſunt nō elenchi.Nā peccātes in forma ſunt
palogiſmi.i.iuxta ſilľos.videnf eni ſilľi ſed nō ſunt.uł
alr̄.nos dicemus de ſophiſticis elenchis.i.de fallacijs
in dictione.⁊ de his qui videnf elēchi.i.de fallacijs ex̄
dictionē.Dicunf aūt hꝰ fallacie:qꝛ videnf elenchi.qꝛ
plus hñt de apparētia:⁊ plus videnf decipe fallacie ex̄
dictionē q̃tū in dictione.⁊ lʒ hꝰ fallacie tantā hēant
apparētiā:nō tū pp hoc ſunt ueri ſilľi uel ueri elenchi:
ſed ſunt palogiſmi:uel paralenchi.Alio mō pōt expo-
ni:ut ii.⁊ legaf expoſitiue:⁊ ſic ſenſus.nos dicemus
de ſophiſticis elenchis.⁊ pro.i.de his qui videnf elen-
chi.C Notādū:ꝙ dicit de ſophiſticis elenchis:⁊ potiᵘ
us q̃ʒ de ſophiſticis ſilľis.Elenchus enim eſt ſilľs ꝯdi-
ctionis:qui maxie videf ptinere ad dialeticū:⁊ qꝛ fal-
lacie de qbꝰ hic determiaf maxime peccāt:ut patebit
ꝯtra ſilľm dialeticū ſiue ꝯ elenchū.iō hꝰ fallacie magis
inerenf dici elenchi ſophiſtici q̃ʒ ſillogiſmi ſophiſtici.
C Notādū etiā:ꝙ elenchū eē ſilľm ꝯtradictionis pōt
itelligi quadrupl̄r.pͥo ut dicif ſilľs ꝯdictionis:quis
ꝯcludit aliquā ꝓpōnē que pōt eē pars ꝯtradictionis:
⁊ ſic nō accipit elēchus hic:qꝛ hoc mō ois ſilľs eēt elen
chus:cū ois ꝓpōtā affirmatiua q̃ʒ negatiua poſſit eē
pars ꝯdictionis.ſcḋo pōt dici elenchus ſilľs ꝯcludēs
ꝓpōnē aliquā:cui ab aduerſario ſit ꝯtradictū:⁊ ſic ꝓ-
prie accipit elenchus ut eſt ſilľs dialeticꝰ:ut videf Ale
xander iuuere in ꝯº ſup hoc libro.dialeticus eni iter-
rogat ꝓpōnes quas accipit ab aduerſario.Et ſic eū ex
datio ab aduerſario poſſit ꝯcludere ꝓpōnē aliquā:cui
aduerſariꝰ dixit ꝯtra.dicit ei facere elenchū.3º mō pōt
accipi elenchus ſilľs ꝯcludens utrāqʒ ptē ꝯdictionis:
⁊ ſic duo ſilľi ſunt vnus elenchus.nō eſt eni icōueniēs
utrāqʒ ptē ꝯdictionis eē ꝓbabilem.alr̄ tū ⁊ aliter acce
ptā.ꝓbabile eni eſt medeā dilexiſſe i eo ꝙ mater ⁊ nō
dilexiſſe in eo ꝙ iterficiēs.q̄lis aūt ꝓbabilitas reſuari
pōt in utraqʒ pte ꝯdictionis:⁊ q̄liter ſilľs ꝯcludēs utrā
qʒ partē ꝯdictionis ſit dialeticus infra dicef.nā in fal-
lacia de petitione pͥncipij dicetur quō dialetica eſt ob
uiatiua:⁊ quō nō.⁊ quō arguit ex ꝓbabilibus:⁊ quō
nō.4º dicif elenchus ois ſilľs ꝯcludens ꝓpōnem nega
tiuā:qꝛ rō ꝯdictionis videf magis reſuari in negatio-
ne q̃ʒ in affirmatione.iſtoꝝ aūt quatuor modoꝝ acci-
piendi elenchū.pͥmus ⁊ quartus nō ſunt ita ad ꝓpoſi-
tum ſicut ſcḋs ⁊ tertius. C Notādū etiam ꝙ dicit de
ſophiſticis elenchis in plurali ⁊ nō in ſingulari:qꝛ etſi
elenchus ſilľs eſt vnus:tū ꝯtra vnū elenchū pōt diuer
ſimode errari:ſicut ab vno ⁊ eodeʒ ſigno diuerſimode
deriuaf.imo qꝛ in diffinitione elenchi ponunf diuerſe
pticule ꝯtra quas peccāt diuerſe fallacie:iō pp diuerſi
tatē rerū iſtarū obliquitatū magis dixit de ſophiſticis
elenchis in plurali q̃ʒ in ſingulari. Deinde cum dicit.

C Incipientes ſm naturā a primis.

C Dat modū ꝓcedendi in hoc libro.d.ꝙ vult ꝓcedere a
pͥmis ſm nāʒ.hoc multipl̄r exponif.pͥmo ſic ꝙ nālit er
qḋ an eſt p̄cedit qōnē q̇d eſt:uel ꝓpter q̇d eſt.vult ergo
phs incipere a pͥmis ſm nām:qꝛ pͥus vult determiare
de ſilľo ſophiſtico:an ſit:q̃ʒ q̇d ſit.Alio mō exponif ſic:
qꝛ mete pͥmo cadunt in cōſideratione ſophiſte.⁊ qꝛ pͥº
docet quot ſunt mete:q̃ʒ quot ſint modi arguēdi.ideo
incipiet a pͥmis ſm nām:qꝛ incipiet a metis quas nāli
ter ſophiſte pͥº appetunt.Danf etiā alij modi expōnia
qui oēs calumniā hñt.pp qḋ poſſumꝰ aliter dicē ꝙ ſʒ
nālem itelligētiā coia p̄cedunt ꝓpria. Amplius nāli-
ter elemēta p̄cedunt elementata:ut loci ſophiſtici qui
ſunt elemēta ſilľoꝝ ſophiſticoꝝ nāliter p̄cedunt ipſos
ſilľos ſophiſticos. C Rurſus.meta redargutiōis que
eſt apparentior ⁊ manifeſtior p̄cedit metas alias.vult
ergo phs dicere ꝙ incipiet a pͥmis ſm nām:qꝛ pͥus de
terminabit quedā coia circa ſilľm ſophiſticū q̃ʒ deter-
minet ꝓprie circa ipm.Rurſus.pͥus determinabit de

locis ſophiſticis q̃ʒ de ſill'is ſophiſticis. Amplius. ꝑus
determinabit de mera redargutionis: q̃ʒ de alijs metis
imo ſi ſic uellemus incedere totum ordinem libri poſ-
ſemus deſcribere oñdendo ꝙ ſemꝑ a p̃mis ſm nãm in
cipit. i. a p̃ncipio ut natura rei poſtulat.

Poſtquam diſputauimus quedã cõmunia circa dialeticã. reſtat diſputare
quedã coia circa ſill'm ſophiſticũ. ¶ Dubitat ergo p̃-
mo. utꝝ de ſill'o ſophiſtico poſſit eẽ ſcia. videt ꝙ nõ: q2
cõ. 4. ſʒ pħm. 6. meta[ce]. nõ male fecit Plato qui collocauit
ſermonẽ ſophiſticũ ſub nõ ente. ſi ergo de eo erit ſcien-
tia opʒ ut ſit ens: q2 non entis non ſunt ſpẽs neqʒ diffe
rentie: ꝛ per cõſequens non entis nõ põt eſſe ſcientia.
Amplius ꝛ ſophiſtica ꝛ obliquitates ꝛ priuationes:
ꝛ talia videnť eſſe quedã per accidens: ſed eius qd̃ eſt
per accidens nõ eſt entre arti: ut dicit 5° ethicoꝝ. ergo
de talibus nõ erit ſciẽtia. ¶ R̃° dicẽdo: ꝙ ſm quoſdã
de ſillogiſmo ſophiſtico eſt ſciẽtia: q2 h^{9r} ſillogiſmus
nõ dicit priuatiõnẽ ſolum: ſed ſup2a priuationẽ addit
aliquas cauſas: rõne quatũ de eo põt eſſe ſciẽtia. ſed h̃
non põt ſtare: q2 ſi ſill's ſophiſticus ſm ꝙ h^{9r} habet cãs
ille cauſe erunt uel apparẽtie uel nõ exiſtẽtie. ſi ergo ta
les cauſe faciunt ſciam nõ faciunt ſciam niſi exiſtima-
cõ. 5. tam. ideo dicit cõmẽtator 4° meta[ce]. ꝙ ſophiſta nullã
habet ſciam: ſed tñ facit eſtimari ſe eſſe ſcientem: cum
tñ nõ ſit. ideo poſſumus dicere ꝙ ſciẽtia nõ ſolum ꝯſi-
derat recta: ſed ꝛ obliquitates rectorũ: ut grãmatica
nõ ſolum cõſiderat cõgrua: ſed ꝛ incõgrua. ꝛ nãlis nõ
ſolum cõſiderat formã: ſed etiã priuationẽ. eſt ergo de
ſillogiſmo ſophiſtico ſciẽtia etiã ut eſt obliquitas que
dam. ſed quõ hoc ſit per ſequentes qõnes manifeſtius
apparebit. oſtendet enim infra ꝙ ſubiectũ huius libri
eſt elenchus: ꝛ hec ſciẽtia ꝓprie cõſiderat de elencho.
de fallacijs aũt nõ cõſiderat: niſi inquãtũ ſunt obliqui
tates elenchi: ꝓpter qd̃ de eis nõ eſt ſciẽtia per ſe: ſed
quaſi per accidens. ¶ Oppoſita aũt his nõ eſt diffici
le ſoluere. nam cum dicit ꝙ de nõ ente nõ eſt ſcientia:
uerum eſt ſcientia per ſe ꝛ diſtincta ꝛ ut apparebit nul
la ſcientia eſt per ſe ꝛ diſtincta que conſideret per ſe de
ſillogiſmo ſophiſtico. Qd̃ v̾o addebatur ꝙ de eo qd̃
eſt per accidẽs nõ eſt ſciẽtia. dici põt ꝙ de eo qd̃ eſt per
accids nõ eſt ſcia: ſʒ ꝙ h^{9r} nõ eſt ſcia per ſe. de ſill'o aũt
ſophiſtico: ut infra patebit nõ cõſiderat hec ars per ſe:
ſed cõſiderat de eo ut eſt obliquitas elenchi. uel poſſu-
mus dicere ꝙ ut ſatis põt haberi a Cõmentatore ſup
Cõ. 43. ꝛ 44. primo phiſicoꝝ. per accidens vno modo idem eſt qd̃
indeterminatũ: ꝛ ſic de eo qd̃ eſt per accidens non eſt
ſcientia: q2 qd̃ eſt tale ſm ꝙ h^{9r} quodãmodo eſt infini
tum. De infinito autẽ ſm ꝙ h^{9r} non eſt ſcientia. Alio
modo põt dici per accidens omne qd̃ nõ eſt per ſe ꝛ p̃
mo: ꝛ ſic qd̃ eſt ſecũdario: ꝛ ex ꝯſequẽti eſt per accidẽs.
ꝛ tale per accidens nihil ꝓhibet eſſe quid determina-
tum. aliter enim fit album ex dulci ꝛ ex nigro. Naʒ lʒ
utrũqʒ ſit per accidens tñ ut fit ex dulci eſt oĩo inde-
terminatũ ꝛ per accidens. ideo talis factio non deter
minatur in ſciẽtia: ſed ut fit ex nigro dicit quid determi
natum. Album enim fit ex nõ albo: ꝛ non ex quolibet
nõ albo: ſed determinate fit ex nigro: uł ex alio medio
colore. talis ergo factio lʒ ſit per accidens: q2 album
per ſe nõ fit ex nigro: ſed ex albo in potentia: nihilomi
nus tñ q2 tale per accidens quid terminatũ nominat
nõ ſubterfugit cõſiderationẽ artis: ſic lʒ de ſillogiſmo
ſophiſtico nõ poſſit eſſe ſcientia per ſe ꝛ p̃mo. tñ quia
ſillogiſmus ſophiſticus habet determinatos modos
apparẽtie: q2 determinate ſunt fallacie in dictione uł
extra dictionem: cõſideratio eius nõ ſubterfugit cõſi-
derationem artis. Uel poſſumus dicere ꝙ de his que
ſunt per accidens nõ eſt ſcientia quãtum ad res ſubie-
ctas ei: qd̃ eſt per accidens. põt tñ eſſe ſciẽtia de eo qd̃
eſt per accidens: ſm ꝙ dicit determinatã cõſideratio-
nem. ꝛ quantum ad id qd̃ importatur nomine eius. põt
enim eſſe ſciẽtia de caſu ꝛ fortuna. poſſumus enim ſci
re quid ĩportet nomine caſus: ꝛ quid noĩe fortune. ꝛ
cuiuſmodi cauſe ſunt caſus ꝛ fortuna: q2 ſunt per acci
dens: tñ de rebus ſubiectis caſui ꝛ fortune nullus arti
fex tradit ſcientiã: ſic de ſillogiſmo ſophiſtico põt eſſe
ſcientia: q2 poſſumus determinate ſcire quot ſunt mo
di ſillogiſmoꝝ ſophiſticorũ. ſcire tamen determinate
per vnam aliquam ſcientiam res ad quas põt applica
ri ſophiſticatio eſt impoſſibile: q2 talia ſunt quodãmo
do indeterminata: ꝛ iſta eſt ſententia philoſophi in pri
mo huius. in illo capl'o. Scd̃m autẽ que arguunt qui
elenchis utuntur: non oportet tentare.

Alterius forte dubitaret aliqs. dato ꝙ de ſil-
logiſmo ſophiſtico poſſit eẽ ſcientia
utrũ dialetica ſit illa ſcientia que eſt de tali ſill'o. ꝛ vide
tur ꝙ non: q2 ſophiſta differt a dialetico. ſi ergo ꝑtinet
ad ſophiſtã ꝯſiderare de tali ſill'o: ut patebit: nõ videt
ꝙ hoc ꝑtineat ad dialeticũ. ¶ R̃°. dõʒ ꝙ ut dicebat de
ſill'o ſophiſtico nõ põt eẽ ſcia per ſe ꝛ diſtincta ꝛ ſepa
rata cũ talis ſill's eẽntialr̃ ſit obliq̃tas quedã. illa ergo
eadẽ ſcia que ꝯſiderat de recto cui opponit hec obliq̃-
tas: ꝯſiderabit de iſta obliquitate. ſemꝑ enĩ eadẽ eſt ſci
entia oppoſitorũ: ꝛ rectũ eſt iudex ſui ꝛ obliqui: ut di-
citur in p̃mo de anima. quecũqʒ ergo ſcia que ꝯſiderat Tex. 2[ti] 85.
de recto poterit cõſiderare de obliquo: quod opponit
illi recto: ꝛ q2 ſill's ſophiſticus eſt obliquitas oppoſita
ſill'o dialetico: ut infra ꝓbat: dialetica que ꝯſiderat de
ſill'o dialetico ꝯſiderare poterit de ſophiſtico ei oppoſi
to. Quod v̾o dicebat ꝙ ſophiſta ꝯſiderat de tali ſill'o.
ergo dialeticus nõ ꝯſiderat de eo: ut patebit nõ eodem
modo ꝯſiderat ſophiſta ꝛ dialeticus de ſill'o ſophiſtico
diuerſas aũt artes cõſiderare de eodem. ſed nõ eodem
modo non eſt incõueniens.

Alterius forte dubitaret aliqs ſophiſta. utrũ
conſiderare poſſit de ſillogiſmo ſo-
phiſtico. ꝛ videtur ꝙ non: quia ut patet per habita cõ-
ſideratio ſillogiſmi ſophiſtici pertinet ad ſcientiã. ars
autẽ ſophiſtica nõ eſt ſcientia nec modus ſciẽdi. Sed
ſolum eſt modus apparendi: ut ſatis innuit Cõmenta
tor 4° meta[ce]. ergo ꝛc̃. ¶ R̃° dicendo: ꝙ non eſt incõ
ueniens aliquã artem cõſiderare: ꝛ intẽdere aliquid
tanq̃ʒ finem: ꝛ tñ nihil conſiderare de eo per qd̃ põt cõ cõ. 5.
ſequi finem illũ. Cum igitur finis ſophiſte ſit appare-
re ꝛ magis ei ſit opepreciũ videri ꝛ non facere: q̃ʒ fa
cere ꝛ non videri: quia hunc finem maxime põt conſe
qui per ſillogiſmum ſophiſticum: non obſtẽte ꝙ diale
ticus cõſiderat de ſillogiſmo ſophiſtico. nihilominus
etiam ꝛ ſophiſta cõſiderabit de ſillogiſmo ſophiſtico.
quomodo aũt differenter uterqʒ artifex conſiderat de
eo in ſequẽtibus apparebit. Qd̃ v̾o obijcitur ꝙ conſi
derare de ſillogiſmo ſophiſtico pertinet ad ſciam. er-
go non ꝑtinet ad ſophiſticum: q2 nõ eſt ſciens. dicẽdũ
ꝙ cõſiderare de tali ſill'o: nõ ſolum ꝑtinet ad dialeticã
que eſt aliquo mõ ſcia. ſed etiã ꝑtinet ad ſophiſtã: ſed
quõ differenter ſatis dicet.

Alterius forte dubitaret aliquis cũ ſophiſta
conſiderer de ſillogiſmo ſophiſtico.
utrum poſſit tradere artem de ipſo. ꝛ videt ꝙ ſic. q2 ſi-
cut ſe habet ſillogiſmus dialeticus ad dialeticũ: ſic ſe
habet ſophiſticus ad ſophiſtam: ſed dialeticus ita cõſi
derat de ſillogiſmo dialetico ꝙ tradit artem de ipſo. er
go ꝛ ſophiſta ſi cõſiderabit de ſophiſtico: ita conſidera
bit ꝙ tradet artem de eo. ¶ R̃° dicẽdo ꝙ tradere ar-
tem de aliquo ſm ꝙ h^{9r} nõ eſt niſi eius qui aliquo mo
do habet rationem ſcientie. ſophiſta autem nullo mo-
do ſm ueritatem eſt ſciens: ideo de nullo poterit tra-
dere ſcientiã ꝛ artem. poterit ergo ſophiſta uti ſillogiſ-

mo ſophiſtico.ſed nullo mõ tradit artẽ de ipſo.Et ut me-
lius appareat ueritas q̃ſiti.ſciẽdũ ꝙ tã entimema q̃z ſillõs
ſophiſticus ſunt qdez ſilli defectuoſi.alr tñ ⁊ alr.enti-
mema eni ſic eſt defectiuus ſillõs ꝙ nõ eſt defectiuꝰ tñ:
imo ſm ꝙ hꝰ oſtẽdit aliqd poſitiue:⁊ aggenerat aliqd
in aĩo auditoris:ut fidẽ ⁊ pſuaſionẽ.Nã ſicut eſt ꝓpri
um ſilli dialetici facere opinari:ſic ꝓpriũ eſt entimema
tis facere pſuadere.ideo pter dialeticã que ꝯſiderat de
entimemate:nõ p̃mo ⁊ per ſe:ſed ex ꝯñti.in quãtũ de
fectiuus ſillõs eſt dare quãdã aliã ſciaz ut rhetoricã que
p̃ncipalr ⁊ per ſe ꝯſiderat de entimemate.ſillus tñ ſo-
phiſticus lz forte ſm apparentiã dicat aliqd poſitiue.
ſm vitatẽ tñ nõ eſt ibi niſi obliqtas quedã: iõ p3 ꝙ hꝰ
nihil cauſat in aĩo auditoris niſi deceptionẽ ſolũ.ideo
de tali ſillogiſmo non poteſt eſſe aliqua ſcientia per ſe
diſtincta ⁊ ſeparata a dialetica: ſed ſola dialetica: que
tradit artem de ſillogiſmo dialetico:poterit ⁊ tradere
artem de ſillogiſmo ſophiſtico tanq̃z de oppoſito eiꝰ.
ſophiſta ergo lz poſſit uti eo: non tñ tradit artem de ip
ſo.qđ vo dicebat de ſillogiſmo dialetico p3 ꝙ nõ eſt ſi
mile:q2 ſillogiſmus dialeticus dicit aliqd poſitiue: ⁊
nõ cauſat ſolum deceptionẽ in animo auditoris:imo
cauſat opinionem:qđ nõ cõtingit de ſillogiſmo ſophi
ſtico:cũ ſm ꝙ hꝰ ſit ſolum obliquitas.Si ergo ſophi
ſta poſſet tradere artem de ſillogiſmo ſophiſtico opor-
teret ꝙ conſideraret de aliquo ſillogiſmo per ſe:cuius
eſſet obliquitas ſillogiſmus ſophiſticus.rõne cuiꝰ de
tali ſillogiſmo poſſet tradere ſciam:⁊ tunc ſophiſtica nõ
eſſet ſolum apparens ſapiẽtia:⁊ ulterius pertineret ad
ſophiſtam conſiderare de ſillogiſmo dialetico.cum ſil
logiſmus ſophiſticus ꝓprie ſit obliquitas ſilli dialeti
ci que oĩa ſunt incõuenientia dicere.

Ulterius forte dubitaret aliqs.utrũ ꝑtineat ad dialeticã uti ſillogiſmo ſophiſti-
co.⁊ videtur ꝙ ſic:q2 ſcientia que tradit artem de ali-
quo põt uti eo de quo artez tradit:ut dialetica que tra
dit artem de ſillogiſmo dialetico utitur hꝰ ſillogiſmo.
ergo ſi tradit artez de ſillogiſmo ſophiſtico utetur eo.
¶ Rñdeo dicẽdo:ꝙ ars aliquorũ tradit notitiã qui-
bus põt uti:cuiuſmodi ſunt que per ſe ſunt de conſide
ratione artis:ut grãmatica utit congruo:cuius noti-
tiam tradit:aliquorũ vo ars tradit notitiam quibꝰ nõ
debet uti:⁊ huiuſmodi ſunt que quaſi per accidẽs cõ-
parantur ad artem ⁊ ſunt quaſi obliquitates eius.vide-
mus enim eandem grãmaticã docere cognoſcere con
gruum ⁊ incõgruum.ipſa tñ utitur cõgruo ⁊ nõ incõ-
gruo.dialeticus ergo qui tradit artẽ de ſillogiſmo dia
letico poterit tradere artem de ſophiſtico:qui eſt eius
obliquitas.utitur tamẽ ſillogiſmo dialetico ⁊ non ſo-
phiſtico.⁊ ſi forte utitur eſt ualde per accidens:ut cõ-
tra litigioſos ⁊ diſcolos.nõ enim oportet qui dat ar-
tez ſophiſticãdi:ut ſophiſticet ſicut dialeticus qui dat
artem demonſtrandi:non tamẽ ꝓpter hoc demõſtrat.
Ita cum docet cognoſcere ſillogiſmũ ſophiſticum:nõ
tamen ꝓpter hoc ſophiſticat: imo quia tradere artem
⁊ docere eſt aliquo modo demonſtrare: nullo tamen
modo docere eſt ſophiſticare: imo ſophiſticatio ⁊ do-
ctrina videntur penitus oppoſita:inde eſt ꝙ ſi aliquo
modo poſſumus concedere ꝙ qui tradit artem demõ
ſtrandi ꝙ demonſtret:nullatenus tamẽ cõcedendum
eſt:ꝙ qui docet cognoſcere ſophiſticam ꝙ ſm ꝙ hꝰ ſo
phiſticet.Qđ vo obijcitur de ſillogiſmo dialetico nõ
eſt ſimile:q2 hꝰ ſillogiſmus nõ eſt obliquitas artis ſi-
cut eſt ſillogiſmus ſophiſticus.

¶ Quõ ergo alij quidem ſunt ſilli: alij aũt cũ non ſint videntur:manifeſtum eſt.

¶ Ut dicebat coĩa nãli itelligentia p̃cedunt ꝓpria.⁊ q2
in hoc libro vult pħs incipe a p̃mis ſm nãm.iõ expedi
to ꝓhemio pars iſta executiua diuidit in duas ptes:q2
pħs p̃mo determiat quedã coĩa circa diſputationẽ ſo-
phiſticã:ſiue circa ſillm ſophiſticuz.2° ſpãliter incipit
exequi de his que ꝑtinẽt ad hꝰ ſillz ibi ⌊Primũ ergo
ſumẽdũ eſt.⌋ Circa p̃mũ duo facit:q2 p̃mo dat neceſſi-
tatem huiꝰ artis.2° ſepat diſputationẽ ſophiſticaz: de
qua hic itẽdit ab alijs diſputationibꝰ ibi ⌊Quot ſunt
ſpecies ſophiſticarũ.⌋ ¶ Sciendũ aũt ꝙ hec duo:vi-
delicet neceſſitas huiꝰ doctrine:⁊ diſtictio eiꝰ ab alijs
dicunt quedã coĩa:q2 hoc eſt cõmune cuilibet doctri
ne:ꝙ debet eẽ digna uel neceſſaria.⁊ ꝙ dz eẽ diſtincta
ab alijs.¶ Sciendũ etiã ꝙ cognoſcere obliqtates ꝑ
tanto eſt expediens ⁊ neceſſarium ut poſſimus cauere
nobis ab illis.per ſe eni loquẽdo de obliquitatibꝰ nõ
determinat ars ut utamur eis:ſed ut vitemus illas.ſi
ergo eſſet aliqua obliquitas circa quaz non poſſemus
decipi:quaſi ſuperuacuũ videretur tradere notitiam il-
lius obliquitatis.quanto ergo aliqua obliquitas ma
gis eſt poſſibilis: ⁊ pluribus modis poſſumus decipi
circa illam.tanto expedientius eſt habere notitiam il-
lius.oſtendere ergo ſophiſticationẽ eſſe poſſibilem: ⁊
ꝙ multis modis poſſumus per ſophiſticationem deci
pi.eſt oſtendere hanc doctrinam eſſe expedientez ⁊ ne-
ceſſariam que docet ſophiſticationem cognoſcere. In
determinando ergo de huiuſmodi neceſſitate duo fa-
cit:quia primo ꝓponit ꝙ ſunt aliqui ſillogiſmi ſophi
ſtici.ſcđo oſtendit ꝙ per talem ſophiſticationem con-
tingit nos multipliciter decipi ibi ⌊Nã q̃admodũ
in alijs.⌋ Dicit ergo.quoniã ergo alij ſunt quidem ſil
logiſmi ſm rei ueritatem.alij autez videntur eſſe ſillo-
giſmi:cum tamẽ non ſint:ꝙ autẽ ſic ſit manifeſtum eſt
ſup.ex dicendis.¶ Notandum ergo:ꝙ ly ergo ſequi
tur ex his que dicta ſunt.vnde ſi ſophiſtici elenchi vi-
dentur ſillogiſmi:non tamen ſunt ſillogiſmi:ſed para-
logiſmi oportet ꝙ alij ſint ſillogiſmi ut ſillogiſmi ueri.
alij vo non ſint ſillogiſmi:ſed videãtur: ut paralogiſmi.
uel poſſumus dicere ꝙ ly ergo nõ tenet illatiue ſed in-
ceptiue.Deinde cum dicit.

¶ Nam quemadmoduz ⁊ in alijs hoc fit: uel ꝓpter quandaz ſimilitudinem: ſic ⁊ in orationibus ſe habet.

¶ Oſtẽdit ꝙ huiuſmodi ſophiſticatio multipliciter eſt
poſſibilis:⁊ multipliciter contingit nos per ſophiſtica
tionem decipi. ¶ Ad cuius euidentiam notandum:
ꝙ in omni ſophiſticatione quatuor eſt conſiderare.vi
delicet illum qui loquitur:rem de qua loquitur:ſmo-
nem quem loquitur:⁊ cum ad quem loquitur.illa er-
go ſophiſticatio tunc per omnem moduz decipit quã-
do eſt apta nata decipere ex parte dicentis:auditoris:
ſermonis:⁊ rei.illius ergo cognitio eſt neceſſaria ⁊ uti
lis.philoſophus igit in tota iſta parte ubi intẽdit pro-
bare neceſſitatem ⁊ utilitatem huius doctrine vnam
ſolam rationem intendit:que talis eſt.quãto obliqui-
tas aliqua pluribus modis decipit:tanto cognitio illi
us eſt magis neceſſaria:⁊ magis utilis.ſed obliquitas
ſophiſtica per omnem modum eſt apta nata decipere.
ergo eius cognitio per omnem modum eſt neceſſaria
⁊ utilis.In hac autem ratione ſic procedit.quia ſoluz
probat hanc partem ubi ſtat tota virtus rationis.vi-
delicet ꝙ obliquitas ſophiſtica per omnem moduz eſt
apta nata decipere.ideo quatuor facit:quia primo oñ
dit poſſibilitatem iſtius deceptionis ex pte rei de qua
quis loquitur.ſecundo ex parte auditoris ad quem lo
quitur.tertio ex parte ſermonis quem loquitur.⁊ q̃r-
to ex parte dicentis qui loquitur.ſecunda ibi ⌊Vidẽ-
tur aũt ꝓpter imperitiã.⌋ 3ª ibi ⌊Videtur autẽ ꝓ pro
pter multas cauſas.⌋ 4ª ibi ⌊Quoniã quibuſdam.⌋
In pª pte itẽdit talẽ rõnẽ.ſic ſe hẽt in orõnibꝰ ⁊ in ſillis

queadmodū ꝯtingit in aliꝫs.i.in rebꝰ:ſed res quedam
ſūt: q̄dā apparēt eſſe ⁊ nō ſunt.ḡ ⁊ ſilli q ſūt de ipſis re
bus q̄dā erūt ſilli q̄dā apparebūt:ſed nō erūt. In hac
aūt rōne ſic ꝓcedit:q: p̄ͦ ponit maiorē.2ͦ minorē.3ͦ
ꝯnē.2ᵃ ibi [Eteni ꝓpriū.] 3ͦ ibi [Eodē mō ſillꝰs.]
ponit ḡ p̄ͦ maiorē p̄dicte rōnis dicēs:ꝙ queadmodū
hoc fit in aliꝫs.i.in rebꝰ.ſic per quādā ſimilitudinē ſe
habet:⁊ in orationibus.i.in ſillis.Deinde cū dicit.

¶ Eteni ꝓpriū hītū aliꝫ q̄dē hūt bn̄:aliꝫ aūt
videnꝰ tribnaliter iflātes ſe ⁊ fingētes ſe.

¶ Poſita maiori ꝙ ſicut eſt in rebꝰ ſic eſt in ſillis. ponit
minorē ꝙ in rebꝰ pōt eē deceptio.ex q̄bus ſequiꝰ ꝯ:ꝙ
etiā in ſillis qui ſunt de rebꝰ accidit eē deceptionē.In
ponēdo aūt minorē tria facit ſm ꝙ tripl'r ꝓbat:ꝙ cir-
ca res pōt eē deceptio.p̄ͦ eni ꝓbat h̄ ex p̄te aie.2ͦ ex p̄te
corp̄is.3ͦ ex p̄te inaiatoꝝ.2ͦ ibi [Et pulchri aliꝫ q̄dē.]
3ᵃ ibi [Et in inaiatis q̄dē.] Di: ḡ ꝙ accidit deceptio in
ipſis rebꝰ: qꝺ pꝫ ex p̄te aie. Nā aliꝫ hn̄t habitū ꝓpriū.i.
hn̄t ꝓpriā ſciaꝫ ⁊ bonū hītū ſcie:aliꝫ q̄dē tribnal'r.i.ma
gnifice iflātes ⁊ fingētes ſe videnꝰ hr̄e habitū ſcie.cuꝫ
tn̄ nō habeāt.ſunt eni aliq qui accipiētes ꝓpōnes ⁊ di
cta alioꝝ tribuūt eas ſibi ⁊ fingētes ſe loq ex ꝓpriꝫs: vi
denꝰ eſſe ſciētes cū tn̄ nō ſint.Deinde cum dicit.

¶ Et pulchri aliꝫ q̄dē ꝓpter decorē:aliꝫ au
tem videntur componentes ſe.

¶ Oſtēdit h̄ idē ex p̄te corp̄is.nā ſicut q̄dā videnꝰ habe
re ſciaꝫ que eſt pulchritudo aie:cū tn̄ nō habeāt:ſic aliꝫ
ſunt pulchri corp̄aliter pp decorē.i.pp pulchritudinē
que ueraciter eſt in aliꝫs. Aliꝫ q̄dē cōponētes.i.ornan-
tes ſe videnꝰ eē pulchri: cū nō ſint. Nā ſicut aliq ornāt
ſe dictis alioꝝ ut videanꝰ ſciētes ⁊ pulchri ſm aiaꝫ:ſic
aliqui ornant ſe colore alieno apponēdo faciei ſue ali-
quem colorem appoſitum ut videātur pulchri ſm cor
pus.Deinde cum dicit.

¶ Et in inaiatis q̄dē ſilr.nā ⁊ hoꝝ hec q̄dē
argentū: illa ṽo aurū ſunt uere: alia autē
nō ſunt quidē. videnꝰ aūt ſm ſenſum:ut li
targiria quidem ⁊ ſtannea:argentea:aure
calcea felle ṽo tincta aurea.

¶ Probat h̄ idē per res inaiatas dicēs: ꝙ in iaiatis ſilr
ſe hꝫ qꝺ ꝯtingit ibi deceptio.nā iaiatoꝝ h̄ q̄dē uere eſt
argēteū:aliud ṽe eſt aureū:alia q̄dē nō ſūt talia:ſꝫ vidē
tur.i.apparēt q̄ꝫtū ad ſenſum:ut litargiria.i. ſpuma ar
genti:⁊ ſtānea q̄dē argentea ſupple videnꝰ: q: coicant
in colore cuꝫ eo.ſic ⁊ auricalcea felle taurino tincta vi
denꝰ eſſe aurea:ſꝫ nō ſunt. ¶ Notādū aūt per oia hoc
p̄hm uelle ꝙ accidit deceptio in ipſis rebus. Exponiꝰ
tn̄ a q̄buſdā textus habitꝰ aliter q̄ꝫ diximus. nā ſm ꝙ
dictū eſt tribnal'r iflātes ⁊ fingētes ſe exponūt aliq: nō
de ſcia ſed de ſacrificio. Quia ut cōmētator videꝰ dice
re antiq̄tus q̄dā offerebāt uerū ſacrificiū:q̄dā autē fi
ctū.nā aliq cū uēto inflabāt coriū uacce:⁊ tribnaliter
i.ad modū tribunaliū ⁊ magnificoꝝ fingebāt ſe offer-
re ſacrificiū pingue cū offerrēt macilētū. Rurſus.qꝺ
dictū eſt de litargiria q̄dā exponūt:nō de ſpuma argē
ti ſed de quodā lapide qui īueniꝰ in littore maris. Di-
cūt eni ꝙ lapis ille videꝰ argētū: cū nō ſit:ſed ſiue ſic ſi
ue nō nihil ad propoſitum. Sufficit enim ſcire ꝙ acci-
dit deceptio in ipſis rebus.Deinde cum dicit.

¶ Eodem autem modo ſillogiſmus ⁊ elē
chus hic quidem eſt:ille ṽo non eſt.

¶ Cōcludit ꝯcl'onē intentā.d.ꝙ ſic ſe hūt res. q: quedā
ſūt: quedā videnꝰ ⁊ nō ſunt.eodē mō ſillꝰs ⁊ elēchus
ſe videnꝰ habere: q: hic q̄dē eſt ſillꝰs:ille aūt nō eſt:ſed
ſupple videtur eſſe. ¶ Notandū aūt per ſillum ſophi-
ſticū non ſolū decipimur cōſiderādo per ſermonē cuꝫ
alio:ſed decipimur cōſiderando apud noſmetipſos de
ipſis rebꝰ. Et hꝰᵒꝛ deceptiones potiſſime cauſant in no
bis fallaciā extra dictionē que initiū decipiēdi ſumūt
ex parte rei. Si ergo res alique videnꝰ ⁊ nō ſunt: opor
ret ꝙ aliqui ſillogiſmi videantur ⁊ decipiant:ſed non
ſint.Deinde cum dicit.

¶ Videꝰ aūt ꝓpter imperitiā.naꝫ imperiti
uelut diſtantes longe ſpeculantur.

¶ Oſtēdit ꝙ pōt etiā eſſe deceptio eadē ex parte eius ad
quē q̄s loquiꝰ.⁊ duo facit: q: p̄mo oſtendit tales deci
pi: q: quaſi longe diſtātes nō poſſunt bene videre veri
tatē.2ͦ ex hoc ꝓbat:ꝙ nō ſunt ſilli: qui eis videnꝰ eſſe
ſilli ibi [Nā ſillꝰs q̄dē.] ꝯtinuꝰ ſic.bn̄ dico ꝙ aliq̄s nō
eſt ſillꝰs.videꝰ tn̄ ꝓpter iperitiā aliquoꝝ. Nā imperiti
ſpeculanꝰ ueritatē uelut longe diſtantes: ideo ꝯtingit
eos decipi. ¶ Notandum autem ꝙ ſicut longe diſtan
tes corporaliter decipiuntur. videtur enim eſſe quod
nō eſt.ſic imperiti ꝓpter imperitiā longe diſtant a veri
tate. Et ignorantes proprias rationes ⁊ ꝓprias cau-
ſas videꝰ eis eſſe qꝺ nō eſt.Deinde cum dicit.

¶ Nā ſillꝰs q̄dē ex q̄buſdā poſitis eſt ut di
caꝰ diuerſum q̄d ex neceſſitate ab his que
poſita ſūt. Elēchus aūt ſillꝰs eſt cū ꝯdictio
ne ꝯcluſionis:illi ṽo hec q̄dē nō faciūt.

¶ Probat nō eſſe ſillos qui videnꝰ iperitis eē ſilli. In-
tēdit aūt talē rōnē.ois ſillꝰs īfert ⁊ ꝯcludit aliq̄d ex ne
ceſſitate: qꝺ patet ex diffinitiōe eius.nā ſillꝰs eſt ex q̄-
buſdā poſitis.i.ex q̄buſdam premiſſis:ut dicaꝰ ſup. ex
neceſſitate accidere aliq̄d:ut ꝯcluſio qꝺ eſt aliud quid
ab his que ſunt poſita.i.a p̄miſſis.ergo ſillꝰs ex neceſ-
ſitate infert.ſic etiā elenchus ex neceſſitate infert.quia
elēchus quidā ſillꝰs eſt.eſt eni ſillꝰs cū ꝯtradictiōe cō
cluſionis.eſt ergo hec maior ꝙ ſilli ⁊ elēchi de neceſſi
tate īferūt:ſed illi qui videnꝰ eē ſilli ⁊ elēchi apud ipe-
ritos nō faciūt hoc ꝙ de neceſſitate īferāt. Sequiꝰ ſup
ple cōcluſio ꝙ nō ſunt ſillogiſmi qui apud imperitos
videnꝰ eſſe ſillogiſmi.ergo non ſolum eſt deceptio ex
parte rerum:de quibus eſt ſermo:ſed etiā ex parte im-
peritorum ad quos fit ſermo.

Reſtat adhuc dubitare quedā coia circa
ſillꝰm ſophiſticuꝫ.habitum
eniꝫ eſt ꝙ ſophiſta poteſt ꝯſiderare de ſillꝰo ſophiſtico.
queratur ergo utrū ſophiſta poſſit dici aliquo mō arti
fex ſpecialis ꝓut ꝯſiderat de tali ſillꝰo:⁊ videꝰ ꝙ ſic: q̄a
ſi ſophiſtica eſſet ſolum ſcientia cōmunis: ⁊ non eſſet
aliquo modo ſpecialis:cum hoc videatur ꝯuenire me-
taphiſico eſſet dare duas ſcientias eſſe eque cōmunes.
ſed hoc poſito:ut dicebatur ſuperius:ſequitur confu-
ſio ſcientiarum.non ergo ſophiſtica erit ſolum ſciētia
cōmunis. ¶ Amplius.non eſt cōmunior ſophiſtica q̄ꝫ
dialetica.ſed dialetica ſic eſt cōmunis ꝙ eſt etiam ſpe-
cialis.ergo ⁊ ſophiſtica aliquo mō ſp̄alis erit. ¶ Re-
ſpondeo dicenduꝫ ꝙ ut patere poteſt ex habitis diale-
tica inꝗ̄tū eſt ſciētia ſpecialis inquātū eſt de aliquo ſpe
ciali:ut de ſillogiſmo:⁊ de his que ſe tenēt ex parte rō-
nis.cois ṽo eſt: q: ſillꝰo quē ꝯſtituit poſſumus uti ad
oēm materiā.ſi ergo uellemus loqui uerbis cōmunibꝰ
diceremꝰ ꝙ dialetica eſt ſp̄alis:ut docēs.cois ut utēs.
ſi igiꝰ ſolū uteremur ſillꝰo dialetico:⁊ nō doceret cōſti-
tuere ip̄m:nec poſſet tradere artē de eo.ita eēt cois ꝙ
non ꝓprie eſſet ſpecialis. Cū ergo ſillogiſmus ſophi-
ſticus ſit q̄d cōmune ⁊ applicabile ad oēꝫ mām.ſophi-
ſta qui ſolum utitur eo:non tamē ſm ꝙ huiuſmodi po
teſt tradere artem de ipſo reſpectu eius:non ꝓprie erit
artifex ſpecialis ſed communis. qꝺ ṽo obijcitur ꝙ
eſſent due ſcientie cōes:ut patet per iaꝫ dicta.ſophiſti-

ca nõ eſt ſciẽtia: nec modus ſciẽdi per ſe. ergo a primo
vna eſt ſcia cois: ut metaphiſica. Dialetica vo eſt mo-
dus ſciendi cõmunis. ſophiſtica vo modus apparẽdi:
quod vo addebatur de dialetica non eſt ſimile: qꝛ dia-
letica reſpectu ſillogiſmi dialetici eſt utẽs ꝛ docẽs. ſo
phiſtica vo reſpectu ſillogiſmi ſophiſtici eſt ſolũ utẽs.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrũ dialeticus
ↄſiderãdo de ſill'o ſophiſtico poſſit di
ci artifex cois: ꝛ videt ꝙ ſic: qꝛ qui ↄſiderat de aliquo
applicabili ad oẽꝫ mãm ſm ꝙ hmõi vꝫ eſſe artifex cois.
Sed talis eſt dialeticus ↄſiderãdo de ſill'o ſophiſtico.
Tex. cti 45. ğ ꝛc. ℭ Rꝫ°. dõm ꝙ ſm phm. 4. metaph. tres ſũt artifi
ces cões. methaphiſic⁹: dialetic⁹: ꝛ ſophiſta: ꝛ ut cõmẽ
tator ibidẽ vult hi tres nõ codẽ mõ cões ſunt. nã me-
taphiſic⁹ ↄſiderat de oib⁹ ſm vitatẽ. dialetic⁹ ſm pba-
bilitatẽ. ſophiſta ſm apparẽtiã. ğ qꝛ ↄtra rõnẽ dialeti-
ci eſt ꝙ ſit ſophiſta: imo ſophiſta opponit dialetico ↄſi
derare de reb⁹ ſꝫ apparẽtiã ſophiſticã nõ ptinet ad dia
leticũ. ergo nõ eſt poſſibile ꝛ dialeticũ eẽ artificẽ cõeꝫ:
ut ↄſiderat de ſill'o ſophiſtico: qꝛ tũc ↄſideraret de oib⁹
ſꝫ apparẽtiã: ſicut ſophiſta: ꝛ nõ differret ab ipſo. poſ-
ſumus ergo dicere ꝙ ſicut ſophiſta ꝓprie loquẽdo eſt
cois ꝛ nõ ſpãlis: qꝛ utit ſill'o ſophiſtico: ꝛ nõ tradit ar
tẽ de ipſo. ſic ecõtrario dialetic⁹ reſpectu ſill'i ſophiſti-
ci ꝓprie eſt ſolũ ſpãlis: ꝛ nõ cois: qꝛ tradit arteꝫ de eo:
ꝛ ut ſupra dicebatur: non proprie utitur ipſo.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrũ ſcia que
hic tradit ptineat ad librũ poꝝ: ꝛ vi-
det ꝙ ſic: qꝛ ut dictũ eſt de ſill'o ſophiſtico itãtũ tradit
ars inquãtũ eſt obligtas ſill'i. ꝛ qꝛ ad eũdẽ videt ptine
re ↄſiderare de recto ꝛ obliquo: cũ ad librũ poꝝ ptine-
at ↄſiderare de ſill'o. ad eũ ptinet cõſiderare de ſill'o ſo-
phiſtico. ℭ Rꝫ°. dõm ꝙ ſm qſdã: iõ ad librũ prioꝝ nõ
ptiet ↄſiderare de ſill'o ſophiſtico: qꝛ ſill'us ſophiſtic⁹ nõ
eſt pura obligtas reſpectu ſill'i ſꝫ ultra talẽ obligtatem
addit ſpãles cauſas: ꝛ ſm illas cauſas uolunt ſaluare
ſciaꝫ de ipſo. ſed illud ſtare non põt. ſi eni ſill'us in eo ꝙ
ſophiſticus hʒet aliqs cauſas poſitiue pter hoc ꝙ eſt obli
gtas ſill'i. ſequeret ꝙ ars ſophiſtica ſꝫ ꝙ ſophiſtica eẽt
ſcia. nã qꝛ ſicut entimema ſic eſt defect⁹ ſill'i: qð etiã ſꝫ
ꝙ hmõi hẽt cauſas aliqs poſitiue. iõ rhetorica que pnci-
palr vſat circa entimema ſm ꝙ hmõi eſt aliquo mõ ſcien
tia. ſic ſi ſill'us ſophiſticus cũ hoc ꝙ deficit a ſill'o ſimplr
hʒet cauſas aliqs poſitiue. ars ſophiſtica que pncipalr
verſat circa talẽ ſill'm eẽt ſcia in eo ꝙ ſophiſtica: iõ ſim
pliciter ↄcedẽdũ eſt ſill'ꝫ ſophiſticũ ſꝫ ꝙ hmõi nõ hʒe cau
ſas aliqs poſitiue ſm ueritatẽ: niſi forte ſm apparẽtiã
quãdã. iõ de ſill'o ſophiſtico eſt ſcia: ſic de qdã obligta
te artis. De eo tñ nõ eſt ſcia ꝙ p ipm aggeneret ſcia ali
qua: imo talis ſill'us: nõ ſolũ nõ aggenerat ſciaꝫ ut de-
monſtratiuus. ſed etiã ꝓprie nõ aggenerat opinioneꝫ:
qð facit ſill'us dialeticus. nec fidẽ: qð facit rhetoric⁹:
ſed ſꝫ ꝙ ſolũ cauſat fallaciã ꝛ deceptionẽ. ℭ Dicẽdũ
eſt ergo ꝙ doctrina que hic tradit non ptinet ad doctri-
nã traditã in li° poꝝ: ſed hmõi nõ eſt cã: qꝛ ſill'us ſophiſti
cus hẽat cãs aliquas poſitiue: ſm quas ſit ſcia de ipſo:
ſed ſolũ hẽt cãs defectiuas ꝛ apparẽtes. ſed hoc iõ eſt: qꝛ
in li° poꝝ determinat de ſill'o ſimplr. ſill'o vo ſophiſti
cus iportat ſpãlẽ modũ obligtatis. iõ ↄſideratio de ip
ſo eſt alia a ↄſideratiõe illa que eſt de ſill'o ſimplr. Que
cũqꝫ eni ↄſiderat de recto ↄſiderare hẽt de obliquo: ut
opponit illi recto. Liber ğ poꝝ q ↄſiderat de ſill'o ſim-
pliciter ↄſiderat de inutilib⁹ ↄiugatiõib⁹ oppoſitis ta-
li ſill'o. Nõ tñ hẽt ↄſiderare de ſill'o ſophiſtico: qꝛ hmõi ſil
logiſmus ſubterfugit conſideratione libri prioruꝫ: ꝓ-
pter hoc ꝙ nominat ſpecialem modum obliquitatis.
Et per hoc patet ſolutio ad obiectionem.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrũ hec ↄſide
ratio ptineat ad librũ topicoꝝ: ꝛ vi-
det ꝙ ſic: qꝛ lꝫ ſill'us ſophiſtic⁹ p ſe ꝛ p° nõ ſit obligtas
ſill'i ſimplr: eſt tñ ſm ꝙ hmõi obligtas ſill'i dialetici: ut in
fra ꝓbabit. ergo ↄſideratio iſta lꝫ nõ ptineat ad libruꝫ
poꝝ ubi determinat de ſill'o ſimplr. pertinebit tñ ad li
brũ topicoꝝ: ubi determinat de ſill'o dialetico. ℭ In
ↄtrũ eſt: qꝛ cũ liber iſte ſit diſtinct⁹ a li° poꝝ ꝛ topico-
rũ: ↄſiderare de ſill'o ſophiſtico nõ ptinebit ad aliqueꝫ
illoꝝ libroꝝ. Rꝫ°. dicẽdo ꝙ aliqd ſufficit ad diuerſificã
dũ ↄſiderationẽ libri: qð nõ ſufficit ad diũſificãdũ ſciẽ
tiã. Uidemus enim ꝙ de corpe mobili ſimplr eſt liber
phicoꝝ. ſi vo ↄſideret corpus mobile ſub aliq ſpãli rõ-
ne: ut qꝛ eſt mobile ad ſitũ uel ad formã. hmõi ↄſideratio
nõ ſubterfugit ſciam nãlẽ. ſubterfugeret tñ ↄſideratio-
nẽ libri phicoꝝ. ꝛ qð dictũ eſt in poſitiuis locũ hẽt in
puatiuis. Nã de puatiõe ſimplr ↄſiderat in li° phicoꝝ
ſed ſi vellem⁹ puatiõeꝫ ſub aliq ſpãli rõne accipe: lꝫ nõ
ſubterfugeret ↄſiderationẽ ſcie nãlis: ſubterfugeret tñ
ↄſiderationẽ libri phiſicoꝝ. poſſet eni ptinere ad alios
libros nãles. Sic eſt quodãmõ in propoſito: obligtas
eni ſill'i dialetici duplr põt accipi: ſimplr ꝛ abſolute: ut
eſt obligtas talis ſill'i: ꝛ ſic nõ diũſificat ↄſiderationem
traditã in li. topicoꝝ. Uel põt accipi hmõi obligtas ſub
aliq ſpãli rõne: ut inquãtũ eſt apparẽs ꝛ deceptiuus.
Et ut hẽt ſpãlẽ oppoſitionẽ ad elẽchuꝫ ꝛ ſic nõ ptinet
ad librũ topicoꝝ. Et qꝛ talẽ obligtatẽ noiat ſill'us ſo-
phiſticus: iõ ↄſideratio hic tradita ſubterfugit ↄſiderati-
onẽ libri topicoꝝ. Dicimus ergo ꝙ tradere artẽ de ſil-
logiſmo ſophiſtico nõ ptinet ad aliũ artificẽ qꝫ ad dia
leticũ: ſicut tradere artẽ de entimemate ſophiſtico non
ptinet ad aliũ artificẽ qꝫ ad illũ q cõſiderat de entime-
mate. nõ eni põt eſſe ſcia ſpãlis que tradat artẽ de ſill'o
ſophiſtico. tradere eni artẽ eſt de gñe bonoꝝ. cognoſce
re aũt malũ hẽt rõnẽ boni. Si ğ aliq ſcia eẽt pncipalr ꝛ
p ſe de ſill'o ſophiſtico malũ ſꝫ ꝙ hmõi eẽt de gñe bonoꝝ
ꝛ eẽt p ſe itẽtũ: qð eſt icõueniẽs: imo ut pꝫ p iã dicta: il-
la ars tradẽs hmõi artẽ eẽt ſophiſtica: ꝛ eẽt ſcia: qð eſt in
cõueniẽs. põt ğ de ſill'o ſophiſtico eẽ liber p ſe ſepat⁹ a
li° topicoꝝ ꝑꝑ ſpãlẽ modũ obligtatis: quẽ hẽt talis ſil
logiſm⁹: tñ de ſill'o ſophiſtico nõ põt eẽ ſcia alia ſepata
a dialetica. ſꝫ illa ꝛ eadẽ ſcia ſepara que eſt de ſill'o dia-
letico erit ꝛ de ſophiſtico ei oppoſito. ſolus ergo diale
ticus tradit hmõi artẽ: alius aũt artifex: ut ſophiſta: artẽ
nõ tradit ſed ea utitur: ut oſtenſum eſt. Quod vo obij
ciebatur ſolutum eſt per iam dicta.

ℭ Uident aũt ob multas cauſas: qꝝ vnus aptiſſimus eſt ꝛ publiciſſimus per noia.

ℭ In pte iſta oñdit phus deceptionẽ eẽ poſſibilẽ ex pte
ſermonis. ꝛ duo facit. qꝛ p° ponit qð intẽdit. 2° mani-
feſtat ꝓpoſitũ ibi [Nã qm nõ eſt.] dicit ergo ꝙ hmõi ſil
logiſmi ſophiſtici vident ꝛ ſunt deceptorij. ꝛ hoc pro-
pter multas cauſas. oẽs eni loci ſophiſtici: ꝛ oẽs fallacie
ſunt cauſe qre hmõi ſill'i appareãt ꝛ decipiãt. qꝝ. i. qꝝ fal
laciaꝝ: uel qꝝ locoꝝ vnus locus eſt aptiſſim⁹ ꝛ publi-
ciſſim⁹: ut ille qui fit p noia. i. equocatio. ℭ Notandũ
aũt ꝙ equocatio adeo eſt apta: ꝛ adeo eſt publica. i. ma
nifeſta ad ſoluẽdum ꝙ qſi eſt digna deſpici. vnde circa
finẽ huius di ꝙ equocatio eſt leuiſſimus paralogiſmorũ
ꝛ oñones ſm equocationem pene oẽs ſunt ridiculoſe.
ℭ Notãdũ etiã ꝙ quãto locus ſophiſticus magis eſt
manifeſtus ꝛ publicus: tãto magis apparet quõ falla-
cia ſit in eo: ꝑꝑ qð de eo leuius aro dari põt. Cũ ğ di ꝙ
locus equocationis eſt aptiſſimus ꝛ publiciſſimus põt
exponi duplr. uel ꝙ eſt aptiſſimus ad ſoluẽdũ: uel me-
lius ꝙ eſt aptiſſimus ꝛ publiciſſimus ad tradẽdũ artẽ
de ipſo: ꝛ ad oſtendendum ꝙ eſt deceptiuus: ꝛ apparet
ꝛ non exiſtit. Deinde cum dicit.

ℭ Nã qm nõ eſt res ipſas ferẽtes diſputa-

re:ſed noibus pro reb⁹ utimur notis:⁊ iō qđ accidit in noibus in rebus arbitramur accidere uelut in numeris ratiocinantib⁹.

¶ Exequit̄ de itēto:⁊ tria facit. nā p̄ᵒ adducit ad ꝓpoſitū quādā rōnē. 2ᵒ qđ dixerat manifeſtat p ſile. 3ᵒ ꝯcludit itētū. 2ᵃ ibi [Queadmodum igit̄ illi.] 3ᵃ ibi [Ob hāc ergo cām]. In pte p̄ma itēdit talē rōnē. qcūq; qđ accidit in noib⁹ arbitramur accidere in rebus ꝯtingit ſp̄m p equiuocationē decipi. ſed nos qđ videm⁹ in noibus arbitramur eſſe in reb⁹. ḡ p equiuocationem decipimur. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit: qꝛ p̄ᵒ ꝓbat ꝙ nos arbitramur accidere in reb⁹ qđ videmus in noib⁹. 2ᵒ oñdit ꝙ ſic arbitrādo decipimur ibi [Hoc āt nō ē ſile.] dicit ḡ. nā qm̄ nō eſt. i. nō ꝯtigit diſputare ferētes ipas res. ſed utimur noib⁹ ꝓ reb⁹ notis. ſi eni uolum⁹ diſputare de leone uel de ceruo: non portamus nobiſcū ad diſputationē neq; leonē: neq; ceruū: ſed utimur noib⁹ ꝓ ipſis reb⁹. q̄s cognoſcimus: ⁊ qꝛ ſic eſt qđ accidit in noib⁹ arbitramur accidere in reb⁹: uelut in cōputis ratiocināntib⁹. nā cū rōcinamur in cōputis. i. in numeris quot vnitates ſūt in numero tot ſunt res qb⁹ cōpetit ille numerus: ſic credim⁹ nos eē in noib⁹: qꝛ quot ſūt noia que loqmur tot credim⁹ eē res de quib⁹ loqmur. ¶ Notandū aūt p̄hm in hac pte dediſſe duplicē cām q̄re arbitramur eſſe in reb⁹ ſicut in noib⁹. vna eā eſt: qꝛ eūtes ad diſputationē nō ferim⁹ nobiſcū res ſed noia: ⁊ utimur noibus pro rebus. alia vō eſt: qꝛ ſicut numerus adequatur reb⁹ numeratis: ſic credimus nomina adequari rebus. Deinde cum dicit.

¶ Hoc aūt nō eſt ſimile. nā noia qdē finita ſunt: ⁊ orōnū multitudo: res aūt numero infinite. Neceſſe ergo erit plura eādē orationem ⁊ vnum nomen ſignificare.

¶ Oſtēdit ꝙ h̄ credēdo decipimur. d. ꝙ h̄ non eſt ſile. i. nō ita ſe h̄ēt in reb⁹ ſicut in noib⁹. nā noia qdē ſunt finita: ⁊ multitudo orōnū eſt finita: res aūt ſunt numero ifinite. ſūt eni res multo plures q̄ noia. neceſſe eſt ḡ eādē orōnē q̄tū ad amphibologiā: ⁊ vnū nomē q̄tū ad equiuocatiōē ſignificare plura. nunq̄ eni pauca pñt eq̄ri multis: niſi aliqđ eoꝝ adaptet̄ pluribus. nunq̄ ḡ noia rep̄ſentabūt oēs res: niſi vnū ⁊ idē nomē ſignificet plura. decipimur ḡ ſi credimus noia adeq̄ri reb⁹: ⁊ credimus accidere in reb⁹ qđ accidit in noib⁹. Notādū aūt ꝙ dicit ꝙ opꝫ nomē ⁊ orōnē ſignificare plura: qꝛ ſᵐ ꝯmētatorē loc⁹ q fit p noia q d̄r eē aptiſſim⁹ ⁊ publiciſſim⁹ pōt referri ad equiuocatiōē ⁊ amphibologiā: ⁊ qꝛ amphibologia fit in orōne: equiuocatio in noie. iō ut oñdat nos decipi ſᵐ utrāq; fallaciā. ſi credim⁹ eē in re qđ videm⁹ i uoce: ait ꝙ opꝫ idē nomē ⁊ eādē orōnē ſignificare plura. ¶ Notādū ēt ꝙ dic̄ res eē ifinitas: noia vō finita: qꝛ noiam⁹ nō ſolū res ſᵐ eē ſpecificū: ſꝫ ēt ſᵐ eē idiuiduale ſᵐ quē modū ſeq̄ndo poſitiōē p̄hi: q poſuit mūdū eternū ifinite res p̄ceſſerūt: ſi eni fuerūt ifiniti hoies ⁊ noia ſunt finita: oportuit plures hoies habuiſſe idē nomē. uel poſſum⁹ dicē ꝙ accipit̄ h̄ finitū ⁊ ifinitū large ut dicant̄ res eē ifinite reſpectu noium: qꝛ ſunt multo plures q̄ noia. uel poſſum⁹ dicere ꝙ ibi accipit̄ finitū ⁊ ifinitū q̄ ad nos. nobis eni p ſe loquēdo ſūt magis nota ⁊ magis finita noia q̄ res. ſum⁹ eni cauſe ⁊ auctores noiū ſed nō reꝝ. Deinde cū dicit.

¶ Ergo queadmodū illi qui nō ſūt ꝓmpti nūeros ferre a ſciētib⁹ expellunt̄: eodē mō ⁊ i orōnib⁹ q noiū v̄tutis ſūt ignari palogizant̄: ⁊ ipſi diſputātes ⁊ alios auferētes.

¶ Qđ dixerat manifeſtat p ſile. d. ꝙ ſic illi q nō ſt ꝓmpti ferre nūeros expellunt̄ ⁊ ſupant̄ a ſciētib⁹. ſic eodē mō ſe h̄ēt ⁊ in orōnib⁹. q eni v̄tutis noiū ſūt ignari. palogiçant̄ ⁊ decipiunt̄: ⁊ ipſi diſputātes itra ſeipos ⁊ etiā diſputātes ⁊ audiētes alios. ¶ Notādū aūt ꝙ utroq; mō qs pōt palogiçari p fallaciā. ſ. ꝯferēdo i ſeipo ⁊ ꝯferēdo ⁊ audiēdo aliū. ¶ Notādū ēt ꝙ p nūeros pōt intelligi rithim⁹ ⁊ metrū que ꝯſiſtūt in q̄dā nūero ſillabaꝝ. ꝯſueuerāt eni poete ꝯtēdere inuicē p rithimos ⁊ metra: ⁊ in illo certamine neſciētes v̄ſificari: ⁊ ignorātes. uel nō in ꝓmptu habētes numeꝝ pedū ⁊ ſillabarū ex qb⁹ ꝯſtat metrū. expellebant̄ ⁊ ſupabant̄ a ſciētib⁹: ſic ignorātes v̄tutē noiū ſupant̄ a ſophiſtis. uel poſſumus dicere ꝙ p nūeros itelligit artē cōputādi: ſicͭ apparet in algoriſmo: ubi vna figura aliter ⁊ aliter ſituata aliū ⁊ aliū numerū iportat: qꝛ ſi p̄ᵒ loco ponit̄ repreſentat ſeipſaꝫ. ⁊ ſcđo loco decies ſeipāꝫ. ſicut ḡ in talibus poſſet eē deceptio accipiēdo vnū numeꝝ ꝓ alio: ſic ⁊ in orōnib⁹ pp noiū multiplicitatē accidit eē deceptio. p̄ᵃ tñ expoſitio magis ualet. Deinde cū dicit.

¶ Ob hāc igit̄ cāꝫ ⁊ eas que dicēde ſunt: ⁊ ſillius ⁊ elēchus ē apparēs: nō exiſtēs āt.

¶ Cōcludit ꝯnē itētā. d. ꝙ ob hāc cāꝫ. i. pp equiuocatiōē: ⁊ pp alias cās que dicende ſunt: ut pp alias fallacias. ſilſus ⁊ elēchus pōt eſſe deceptiuus: qꝛ eſt apparens ⁊ nō exiſtēs. Tūc ſequitur illa pars.

¶ Quoniā aūt eſt qbuſdā magis opep̄ciū videri ſapiētes q̄ eſſe ⁊ nō videri.

¶ In qua ut dicebat̄ oſtēdit ſophiſticā rōnē ⁊ deceptionē eē poſſibilē ex pte dicētis: ſiue ex pte ei⁹ q loqt̄. Diceret eni forte aliqs poſſibilē eē deceptiōēꝫ ex pte reꝝ: qꝛ aliq̄ vident̄ eē que nō ſunt: ⁊ ex pte auditoris: qꝛ alī qui ſunt iperiti ⁊ decipi pñt: ⁊ ex pte ſmonis pp noiū multiplicitatē: nunq̄ tñ erit deceptio ex pte dicētis: ſiue ex pte ei⁹ q loqt̄: qꝛ nullus vult decipe: nec aliquis appetit ſophiſticare: ideo in hac pte oñdit ꝙ aliqb⁹ eſt opepreciū ſophiſticare: ⁊ palogiçare alios. Duo ḡ facit ſᵐ ꝙ duas rōnes adducit ad oñdendū ꝙ aliqb⁹ ut ſophiſtis: ut apparere poſſint eſt opepreciū palogiçare ⁊ ſophiſticare alios. 2ᵃ ibi [Eſt aūt ut ſit ad vnū dicere.] In prima parte intendit talem rationem. Omnibus apparenter ſapientibus eſt operepreciū videri facere ⁊ palogiçare: ſophiſte aūt ſunt apparēter ſapiētes ergo nolūt videri facere ⁊ palogiçare. In hac rōne ſic ꝓcedit: qꝛ p̄ᵒ ponit maiorē. 2ᵒ declarat minorē. 3ᵒ ifert ꝯnē. 2ᵃ ibi [Eſt eni ſophiſta:] 3ᵃ ibi [Palā qm̄.] ponit ḡ p̄ᵒ maiorē. d. ꝙ qbuſdā. i. oib⁹ apparēter ſapiētibus eſt opep̄ciū. i. opus p̄cioſum videri facere ⁊ videri eē ſapiētes magis q̄ eſſe ⁊ nō videri. Deinde cū dicit.

¶ Etenī ſophiſtica apparēs ſapientia: non exiſtens autē: ⁊ ſic ſophiſta copioſus ab apparente ſapientia ⁊ non exiſtente.

¶ Ponit minorē cū declaratiōē ſua. d. ꝙ ſophiſtica eſt apparēs ſapia ⁊ nō exñs. Et qꝛ talis vnuſqſq; eſt q̄lē habitū habet: qꝛ ſophiſta habet habitū apparētē: ⁊ nō exiſtentē ſeqtur ꝙ ipſe ſit copioſus ab apparente ſcientia ſed non exiſtente Deinde cū dicit.

¶ Palā qm̄ neceſſariū eſt his: ⁊ ſapiētis opus videri facere magis q̄ facere ⁊ nō videri.

¶ Infert concluſionem. naꝫ ſi apparēter ſapiētes nolūt videri facere: ⁊ ſophiſtice ſunt apparenter ſapientes: Palā quoniam neceſſarium. i. expediens eſt his. i. ſophiſticis videri facere opus ſapientis magis q̄ facere: ⁊ non videri: ſed ſup. maxime apparebunt hoc facere per ſillogiſmum ſophiſticum. ergo appetent illum. ¶ Notandū autē ꝙ videri facere non eſt neceſſarium nec expediens ſimpliciter: ſed eſt neceſſariū ſuppoſito

tali fine. Nā ſi intendimus tanq̄ʒ finem videri ſapientes expedit nobis videri facere magis q̄ʒ facere ⁊ non videri. Deinde cum dicit.

¶ **Eſt āt ut ſit ad vnū dicere in vnoquoq̄ʒ opus ſcientis nō mentiri quidē cū de quibus nouit: ⁊ mētientē aūt manifeſtare poſſe. Hec aūt ſunt hec q̄dē in eo q̄ȯ pōt dare orōnē: illud aūt in eo q̄ȯ ſumere.**

¶ Ponit aliā rōnē que talis eſt. opa ſapiētis ſūt nō mētiri de q̄bꝰ nouit ⁊ mentiētes poſſe manifeſtare: ſed hꝰ opa facere maxie apparebimꝰ p ſillm ſophiſticū. ḡ uolentes ſophiſtice agē: q̄ꝛ uolūt appere ſapiētes querūt ſillm ſophiſticū. Jn hac rōne ſic pcedit: q̄ꝛ pᵒ diſtiguit opa ſapiētis. 2ᵒ ex hꝭ ꝯcludit ſophiſtas appetere diſputationē ſophiſticaꝫ: q̄ꝛ p hꝭ apparebūt facere dicta opa ibi. Nece ḡ eos. Dicit ḡ q̄ ut ſit dicē ad vnū. i. in q̄dā ſumma: ⁊ uſr in vnoquoq̄ʒ. i. in vnaquaq̄ʒ mā. Duplex eſt opus ſapiētis. ſ. nō mētiri de q̄bꝰ nouit: q̄ȯ ptiet ad rn̄dētē: ut cū rn̄det in his que dicit ſe noſcere nō inueniaꝛ mēdax. 2ᵐ eſt poſſe manifeſtare mētiētē: q̄ȯ ptinet ad opponētē: q̄ꝛ cū opponit dꝫ ſic arguere q̄ oſ̄dat nō mēdaces maledicētes. Subdit aūt q̄ hec duo opa ſūt in eo q̄ȯ pōt orōnē. i. rn̄ſionē dare. quātū ad rn̄dētē: ⁊ ut nō mētiaꝛ de q̄bus nouit. illud vō in eo q̄ȯ ſumere: quātū ad opponētē: q̄ꝛ ſi opponēs eſt ſapiēs pōt ſumere expimētū de alio: ⁊ pōt oſ̄dē ipſ̄ʒ eē mētiētē. ¶ Notādū aūt q̄ opa ſapientis dupl'r pūt accipi. abſolute: ⁊ ut cōparanꝛ ad aliū. abſolute aūt loquēdo eiꝰ eſt ꝯſiderare cās altas ſiue difficilia: ⁊ alia que tāgunt pᵒ meᵗᶜᵉ ſed ut cōpaꝛ ad aliū. cū rn̄det debet dare orōnē talē q̄ in his que dicit ſe noſce nō mētiaꝛ: ⁊ cū opponit dꝫ ſic arguere q̄ poſſit ſumere expimētū de alio: ⁊ ſi ſit ignorās q̄ poſſit ipſ̄m oſ̄dere mētiētē eſſe: ⁊ q̄ magis manifeſtaꝛ ſapiētia per opa ſapiētis: ut cōparaꝛ ad aliū q̄ʒ ut accipiꝛ ſm̄ ſe. hꝭ ubi itēdiꝛ de apparēte ſapiētia recitantur illa opa ſapiētis per que cōparaꝛ ad aliū: ⁊ ut manifeſtāt ſapiētiā ſuā. ¶ Notādū ēt q̄ p̄dicta duo opa ad opponētē ⁊ rn̄dētē poſſent mō ꝯuerſo adaptari: ſed de hoc nō ſit nobis cure. Deinde cum dicit.

¶ **Neceſſe eſt ḡ eos q uolūt ſophiſtice agere dictaꝝ diſputationū gn̄a īquirere. Opꝛ reprecīu eni ē. nā hiꝰ ptās videri faciet ſapiētes: cuius ſunt deſiderīū habētes.**

¶ Cōcludit ꝯcluſionē intētā. d. q̄ eos qui uolūt ſophiſtice agere ⁊ appere facere opa ſapiētis opꝫ preciū eſt eis q̄rere genꝰ dictaꝝ diſputationū. i. ſophiſticaꝝ: q̄ꝛ hꝰ ptās facit eos videri ſapiētes cuiꝰ deſiderīū ſūt hn̄tes. ¶ Notādū aūt q̄ ſcire ſophiſticare eſt q̄dā ptās faciēs nos videri ſapiētes. q̄ꝛ ex hꝭ rn̄dēdo nō videmur mētiri de q̄bꝰ nouimꝰ: q̄ꝛ nō poſſumus redargui: ⁊ opponēdo manifeſtamus mentientes: q̄ꝛ alios redarguimus. ¶ Notādū ēt has duas rōnes facē vnā rōnē cōpletā. Nā p p̄mā rōneꝫ habemꝰ q̄ ſophiſte uolūt videri facere. per hanc aūt oſtēdiꝛ q̄ videri facere poſſumus per ſillogiſmū ſophiſticū. ergo ſophiſte hꝰ ſillogiſmū appetunt. Ultimo cum dicit.

¶ **Q̄m̄ ḡ hiꝰ genus eſt q̄dē diſputationū: ⁊ q̄m̄ hiꝰ appetunt poteſtatē hi quos uocamus ſophiſtas manifeſtum eſt.**

¶ Quaſi epilogādo ꝯcludit q̄ manifeſtū ē q̄ illi q̄s uocamus ſophiſtas appetūt hꝰ genꝰ ſophiſticaꝝ diſputationū: ⁊ hꝰ ptātē q̄ poſſint appere ſapiētes. ¶ Notādū āt q̄ ſꝫ coīa ſcripta phꝭs pᵒ pbauit ſillꝫ ſophiſᵐ eē. hꝭ āt pbat ipſ̄ʒ eē utilē ⁊ bonū: q̄ꝛ appetiꝛ a ſophiſtis: ſꝫ hꝭ eſt petē: q̄ȯ ē i ꝯrīo. q̄ꝛ q̄ȯ appetiꝛ a malo ſꝫ q̄ hꝰ malū ē. q̄lis eni vnuſq̄ſq̄ʒ ē talis finis ſibi vꝫ. melius ē ḡ ut dicamꝰ q̄ in tota pte p̄cedēte oſ̄dit neceſſitatē huiꝰ doctrine: q̄ꝛ tāto notiᵃ alicuiꝰ obligtatis magis ē nec̄ia: q̄ʒ no p eā magis poſſumꝰ decipi: ⁊ q̄ꝛ p ſillꝫ ſophiſticū p oēꝫ modū pōt accidē deceptio. iō eiꝰ cogn̄io ē ualde nec̄ia.

a **D itelligentiā** dictoꝝ ꝯringit p̄mo dubitare. utꝝ ſillꝰs ſophiſticꝰ ſit ſubm̄ in hꝭ liᵒ. ⁊ rn̄deꝛ q̄ ſic: q̄ꝛ illō de q̄ determinaꝛ in aliq̄ ope eſt ſubꝫ ibidē: ſed hꝭ determinaꝛ de ſillo ſophiᶜᵒ. ḡ ⁊c̄. ¶ Amplius. illud a q̄ denoiaꝛ aliq̄ȯ vꝫ eē p̄ncipal'r itētū ibideꝫ: ſꝫ iſte liber dꝫ eē de ſillꝭs ſophiſticis: ſiue de elēchis ſophiſticis. ḡ ⁊c̄. ¶ Rᵒ. dōm q̄ ſubm̄ in aliq̄ liᵒ nō eſt oē illud de q̄ determinaꝛ in illo liᵒ: ſꝫ eſt illud de quo p̄ncipal'r eſt itētio ibidē. Sꝫ in hꝭ liᵒ p̄ncipalius intēdiꝛ elēchus. vn̄ dōm eſt q̄ elēchꝰ eſt ſubꝫ in hꝭ liᵒ elēchoꝝ. oſtēſuꝫ ē eni q̄ de ſillo ſophiᶜᵒ nō pōt eē p ſe ſcia. ſi eni ſillꝰs ſophiſticꝰ ſm̄ q̄ hꝰ nō eēt obligtas q̄dā poſſet eē q̄d p̄ncipal'r itētū. ſꝫ q̄ꝛ obligtates ⁊ p̄uarīōes ⁊ incōgruitates artis nō pn̄t eē p ſe itēta. iō ſillꝰs ſophiſticꝰ nō pōt eē ſubm̄ in hꝭ liᵒ. q̄ꝛ nō pōt eē p̄ncipal'r itētū. poſſumꝰ ḡ dicere q̄ differētia eſt iter ſubm̄ ⁊ mā̄ʒ. ſubm̄ eni alicuius libri dꝫ illud cuiꝰ cognitio p̄ncipal'r intēdiꝛ in liᵒ mā̄ vō dici pōt oē illud de q̄ in liᵒ itēdiꝛ ſiue ſit p̄ncipaliter ſiue ex ꝯſequēti. p̄ncipal'r ḡ hꝭ intēdiꝛ de elēcho. ſi aūt itēdiꝛ de fallacijs uel de ſillꝭs ſophiſticis: hꝭ ē iquātū deficiūt ab elēcho: ⁊ reducunꝛ ad ignorātiā elēchi: ut pꝫ ſciēti hūc librū. nō eni eſt poſſibile q̄ i aliq̄ liᵒ alicuiꝰ ſcie determineꝛ de aliq̄ ſolū in cōparatiōe ad aliq̄ð
c tn̄ illud ſit ibi p̄ncipal'r itētū. ſi ḡ tradere artē de ſillo ſophiſtico nō ptinet niſi ad dialeticū ⁊ hꝰ ſillꝰs ē obligtas ſillꝭ dialetici nō pōt eē q̄ dialeticꝰ in aliq̄ ſuo liᵒ p̄ncipal'r itēdat de hꝰ ſillo. ſꝫ p̄ncipal'r itēdit de elēcho uel de ſillo dialetico. ſi aūt itelligit de iſto hꝭ eſt iquātū eſt obligtas eiꝰ. elēchus ḡ eſt ſubm̄ in hꝭ liᵒ nō ſimpl'r ⁊ abᵗᵉ: ſꝫ put ē rectitudo q̄dā cui opponiꝛ ſillꝰs ſophiſticus q̄ eſt q̄dā obligtas deceptiua: ut dicamꝰ q̄ in liᵒ topi: eſt ſubm̄ ſillꝰs dialeticus ſimpl'r ſūptꝰ. Jn hꝭ aūt liᵒ ſubꝫ eſt elēchus. ⁊ ſillꝰs dialeticꝰ nō ſimpl'r acceptꝰ: ſꝫ ut ē obuiatiuꝰ: ⁊ ut ꝯſideraꝛ ſub hac rōne: q̄ ē rectitudo q̄dā cui opponiꝛ ſillꝰs ſophiſticꝰ. elēchꝰ ḡ ſimpl'r ⁊ ſꝫ ſe ꝯſideratꝰ ptinet ad li. topi. ſꝫ elēchꝰ ut obliq̄ri hēt p ſillꝫ ſophiſticū ē ſubm̄ in liᵒ elēchoꝝ. q̄re elēchꝰ nō ſimpl'r ꝯſideratꝰ: ſꝫ ut obliq̄ri hēt p ſillꝫ ſophiſticū ē ſbm̄ in hꝭ liᵒ. Ex hꝭ ḡ appet q̄ meliꝰ dictū ē q̄ hꝭ liber ē liber elēchoꝝ q̄ʒ ſilloꝝ ſophiſticoꝝ: q̄ꝛ magis ē i hꝭ liᵒ ſbm̄ elēchꝰ q̄ʒ ſillꝰs ſophiſticꝰ. Ex hꝭ ēt appet quō hꝭ liᵒ diſtiguitur a liᵒ topꝛ. Jn hꝭ eni liᵒ determinaꝛ de obligtate ſillꝭ dialetici nō q̄cūq̄ʒ mō. ſꝫ ſꝫ ſpāli rōne: ut iquātū ē obligtas apparēs ⁊ deceptiua. pp̄ q̄ȯ determiabiꝛ hꝭ de elēcho ⁊ de ſillo dialetico: nō ſimpl'r: ſꝫ ſꝫ ſpāli rōne: ut inquātū opponiꝛ ei q̄dā obligtas. nō q̄libet ſꝫ appens ⁊ deceptiua: cuiuſmodi ē ſophiſtica. bn̄ ḡ dictū ē q̄ hꝭ determinaꝛ de ſillo ſophiſtico. ⁊ bn̄ dixit phꝭs q̄ itēdebat tradē notitiā de elēchis ſophiſticis: nō tn̄ ē bn̄ dictū q̄ aliq̄ȯ ſophiſticū: nec q̄ aliq̄ obligtas ſit p̄ncipal'r itēta in hꝭ liᵒ. ſꝫ p̄ncipal'r itētū ⁊ ſbm̄ in hꝭ liᵒ eſt ſillꝰs dialeticus uꝭ elēchꝰ ſꝫ aliq̄ ſpāli rōne: ut dictū ē: pp̄ q̄ȯ iſte liber differt a liᵒ topꝛ. q̄ꝛ eſt pticularioꝛ eo. q̄ȯ vō obijciꝛ q̄ hꝭ determiaꝛ de ſillo ſophiſtico: pꝫ q̄ nō ſufficit ad hꝭ q̄ aliq̄d ſit ſbm̄ alicubi: q̄ de illo determineꝛ ibidē: ſed reqriꝛ q̄ ſit ibi p̄ncipal'r intētū. Q̄ȯ vō addebaꝛ q̄ iſte liber ititulaꝛ de ſophiſticis elēchis. nō ē nex. imo dꝫ liber elēchoꝝ. Q̄ȯ vō aliq̄ addūt q̄ eſt incōpleta denominatio ⁊ debet dici elenchoruꝫ ſophiſticoꝝ ignorāt vim vbi. Obliquitas eni in ſciētia nō pōt eē p ſe itēta ſemper ergo ponendū eſt q̄ rectitudo ſit ſubiectum in aliqua ſcia. pōt ergo ſciētia determinare de obligtate:

ſed nõ põt in eo obliquitas eſſe principaliter intenta.

Alterius. dato q̃ elēchus uel ſill'ſ dialeticus ſit ſubiectū uel p̃ncipaliter itētū in hoc libro non ſimpliciter: q2 ſic eſt ſubiectum in libro topicoꝝ: ſʒ ſub aliq̃ ſpāli rõne: ut ꝑut eſt id a q̃ deficiūt ſilli ſophiſtici. ¶ Dubitaret forte aliqs. utruʒ poſt h'' elenchū magis intēdat̃ de ſill'o ſophi^co^ q̃ȝ de aliq̃ alio. ¶ R̃ñdeo. dõʒ q̃ ſillus ſophiſtic^9^ nõ ē ſubʒ in h li^o^ ſed ſubʒ i h ope ē aliq̃ rectitudo ⁊ aliqd ꝑ ſe itētū i arte dialetica. Et liber iſte ut s̃. dicebat̃ ad artē dialeticam ptinet. nullus eni põt tradē artē obliq̃ niſi q̃ hẽt ꝯſiderare de recto. Si igiẗ h liber ad dialeticaʒ ptinet. Et dialetica uel ē ſcia uel modus ſciēdi. q2 obligtas ẽm q̃ hui^9^ opponiẗ taʒ ſcie q̃ȝ mõ ſciēdi. in nullo li^o^ dialetico põt eē ſubm ⁊ ꝑ ſe intẽt^9^ ſillus ſophiſtic^9^. iõ ſp ſupius dicebat̃ de ſill'o ſophi^co^ nõ ꝯſideraſi i dialetica pp cās q̃s habeat poſitiue: ſʒ q2 eſt q̃dā obligtas artis. ue℞ q2 de oĩbus obligtatib^9^ nõ eq̃lr ꝯſiderat ars. Rõnabilr q̃ð mota ẽſt utꝝ iter obligtates dialeticas magis itẽdat̃ h de ſill'o ſophi^co^. pp q̃ð ſciēdū q̃ ẽt iter obligtates dialeticas. nõ potius itẽdiẗ de ſill'o ſophiſtico: ſed de loco ſophiſtico: q̃ð triplici via declarari põt. ¶ Pria tal'. dcm̃ eſt eni q̃ de talib^9^ ſophiſticatiõib^9^ nõ põt ꝯſiderari aliq̃ ſcia niſi i q̃tū obligtates artis. ſophiſtica eni q̃ nec eſt ſcientia nec modus ſciēdi põt uti talib^9^ ſophiſmib^9^: ut ꝑ eas acq̃rat gl'iaʒ: ſʒ dialetica cui^9^ eſt de eis tradere artē nõ ꝯſiderat de ipſis niſi ꝑut ſūt obligtates elēchi uel ſilli ſophiſtici: ⁊ q2 ꝑ p̃ue repiẗ h'' obligtas in loco ſophi^co^ q̃ȝ in ſill'o ſophi^co^. Ex h eni ſillus ſophiſtic^9^ eſt obligtas ſilli. q2 s̃. ſill'n addit quādā habitudinē loca lē in q̃ forma ſilli reſeruari nõ põt. potius q̃ h itẽdiẗ de loco ſophi^co^ q̃ȝ de ſill'o ſophi^co^: quõ aūt differt loc^9^ ſophiſticus a ſill'o ſophi^co^ in ſequētib^9^ patebit. ¶ 2ª via ſumiẗ ꝯſiderādo ea q̃ determinant̃ in li^o^ ꝑo℞. Nã ⁊ ſi de fallacijs nõ determinat̃ in h li^o^ niſi ut reducunt̃ ad ignorātiā elēchi. q2 obligtates nõ ꝯſiderant̃ in arte niſi ut reducunt̃ ad rectitudinē: nec ſunt ꝑ ſe itēte ab are. tñ iter obligtates p̃ncipalius h ꝯſiderat̃ de fallacijs. fallacie aūt nõ noiant ſill'os ſophiſticos: ſʒ locos ſophiſticos: q̃ð pʒ ꝑ p̃hm q̃ equocationē ⁊ palogiſmū q̃ fit ꝑ noĩa dicit eē locū. cū ait q̃ loc^9^ apriſſim^9^ ⁊ publiciſſimus eſt ille q̃ fit ꝑ noĩa. ſi q̃ aliquā obligtatē deberem^9^ h aſſignare ſubm magis diceremus q̃ locus ſophiſticus eēt ſubʒ in libros elēcho℞ q̃ȝ ſillus ſophiſtic^9^. q2 accipiēdo p̃ncipale large: de loco ſophi^co^ h p̃ncipalius itẽdiẗ q̃ȝ de ſill'o ſophiſtico. ¶ 3ª via ſic pʒ. nã ſillus ſophiſtic^9^ ad duo põt cõparari ad locos ſiue ad fallacias ad q̃s reduciẗ. Et ad res ad q̃s applicat̃: ut ſi dico. canis currit: ſʒ celeſte ſydus eſt canis. q̃ currit. Hic ꝯſiderare eſt duo. equocationē ad quā reduciẗ ſillus fact^9^: ⁊ res illas: ut canem ⁊ celeſte ſydus ad q̃s applicat̃. Cū q̃ de ſill'is ſophiſticis tradat̃ ars nõ reſpectu re℞ ad q̃s applicant̃: ſʒ reſpectu fallacia℞ ad q̃s reducunt̃ ut pʒ ex illo cap'lo. [Nã habemus ẽm q̃ ſunt apparētes ſilli.] Principalius ꝯſiderat̃ h de fallacijs q̃ȝ de ſill'is ſophiſticis. Cū ſilli ſophiſtici itroducant̃ i h li^o^ pp fallacias ⁊ q2 fallacie idē ſūt q̃ð loci ſophiſtici: ut infra patebit. Principalius h itẽdiẗ de locis ſophiſticis q̃ȝ de ſill'is ſophiſticis. Dicam^9^ q̃ q̃ nulla obligtas põt eē ſubʒ in aliq̃ ſcia nec in aliq̃ li^o^ alicuius ſcie. nec in h li^o^ ſimplr. Et ꝑ oẽm modū p̃ncipalius itẽdiẗ obligtas aliq̃. tñ inter obligtates p̃ncipalius h intẽdiẗ de loco ſophiſtico q̃ȝ de ſill'o ſophiſtico q̃ð declarare uolebamus.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū in h li^o^ ꝓbari poſſit ſillʒ ſophiſticū eē. ⁊ vĩ q̃ nõ. q2 q̃ð nõ eſt nõ põt ꝓbari eē: ſʒ ſillus ſophiſtic^9^ collocādus ē ſub nõ ente: ut ſupius dicebat̃. q̃ ⁊c̃. ¶ Amplius. illõ de q̃ ē ſcia nõ dʒ ꝓbari i ſcia: ſʒ doctrina iſta ē de ſill'is ſophiſticis q̃ð pʒ ꝑ p̃hʒ. q̃ in p̃n^o^ hui^9^ libri ait. de ſophiſticis aūt elēchis ⁊ de his q̃ vident̃ elēchi dicemus. q̃ ⁊c̃. ¶ R̃ñdeo. dõm q̃ ſi in h li^o^ ſubm eēt ſillus ſophiſtic^9^. q2 de ſubo opʒ ſupponere q2 eſt. forte dubium eēt. utrū id ꝓbari poſſet h'' ſill'm eē: ſʒ cū ſophiſtic^9^ ſillus nõ ſit ſubm in h li^o^ lʒ aliq̃ mõ ſit mã hui^9^ libri q̃ð q̃rit̃ nõ vʒ eē dubiū: ⁊ ut meli^9^ appareat q̃ſitū: ſciēdū q̃ ut in nr̃is editiõib^9^ theologicis ſufficiētius diximus: ſubm ⁊ mã accipiunt̃ in ſcia ẽm quādā ſilitudinē co℞ que videmus in nã. ſubm eni in nãlib^9^ differt a mã. q2 ſubm diẽ qd in actu. mã uõ qd in potẽtia: ut põt hri ex 9. metaphi. ea q̃ que p̃ncipalr ꝯſiderant̃ in ſcia. q2 talia reſpectu illius ſcie ſūt qd in actu. eo q̃ ſub ꝓpria rõne ꝯſiderant̃ ibidē merent̃ nomē ſbiecti. que uõ nõ ꝯſiderant̃ p̃ncipalr in ſcia nec ſub ꝓpria rõne: ⁊ ẽm q̃ h^oi^ cõſiderant̃ ibidē hñt rõnē po^c^ reſpectu illi^9^ artis. ⁊ pñt eē mã ſcie nõ ſbm. ſillus q̃ ſophiſticus ⁊ loc^9^ ſophiſtic^9^ ⁊ h'' obligtates q̃dāmõ pñt dici mã hui^9^ libri. q2 de talib^9^ determiat̃ in h li^o^ nõ tñ debẽt dici ſbm: nã cū dialetica ſit ars directiua rõnis ⁊ itell'ſ in nulla pte dialetice p̃ncipalr ⁊ ẽm q̃ h'' aliq̃ obligtas põt eē itēta. p̃ncipalr q̃ itẽdiẗ h aliq̃ rectitudo: ut elēchus uł ſillus dialetic^9^ ſb aliq̃ ſpāli rõne. ue℞ q2 ſilli ſophiſtici ⁊ loci ſophiſtici ſūt q̃dā obligtates ipſi^9^ elēchi ne i elēcho ꝯtingat error. opʒ eū uolētē determinare de elēcho. determinare ẽr de ſill'o ſophiſtico. iõ ſpectat ad aliquē librū dialetice: ut ad hūc: determiare de ſill'o ſophiſtico. nõ tñ pp h h'' ſillus ponēdus eſt ſubm in h li^o^. Nã ſicut ille q̃ determinat de obliq̃ in cõparatiõe ad rectū. p̃ncipalius itẽdiẗ de recto q̃ȝ de obliq̃. ſic ꝯſiderās de ſill'o ſophiſtico i cõpatiõe ad elēchū. p̃ncipalius ꝯſiderat de elēcho q̃ȝ de h'' ſill'o. pp q̃ p̃hs ſignāter h'' obligtates reducit ad ignorātiā elēchi inuēs q̃ de h'' obligtatib^9^ nõ determinat p̃ncipalr: ſʒ determinat de eis ne accidat error: circa elēchū. elēchus q̃ h p̃ncipalr itẽdiẗ. ex h q̃ ſoluiẗ q̃ſitū. nã ⁊ ſi doctrina non debet ꝓbare ſubm q̃ð p̃ncipalr itẽdiẗ: ⁊ a q̃ recipit ſpēʒ ⁊ eē. tñ q2 ſill'ſ ſophiſtic^9^ nõ eſt p̃ncipalr itẽt^9^: iõ ut dicebat̃ nõ eſt dubiū q̃ð q̃rit. Poſſem^9^ tñ ſi uellemus diſtinguere de ſcia ⁊ de mõ ꝓbādi ut oñderem^9^ que ſcia põt ꝓbare ſubʒ ſuū ⁊ que nõ ⁊ q̃lr põt ꝓbare: ⁊ q̃lr nõ. Sʒ h videret̃ oino ſupuacuū: cū ſillus ſophiſtic^9^ pp quē itroduciẗ q̃ð nõ hẽat rõneʒ ſbiecti. Ex h ẽt appet q̃ liber iſte magis dʒ dici liber elēcho℞ q̃ȝ ſill'o℞ ſophiſtico℞. eſt eni mã hui^9^ libri ſillus ſophiſtic^9^: ⁊ magis eſt mã locus ſophiſtic^9^. q2 de utriſq; determinat̃ h. nullū tñ iſto℞ dʒ dici ſbm. Sʒ ſbm eſt ille elēchus de quo p̃ncipalr itẽdiẗ. ⁊ q2 cõuenientius eſt a p̃ncipaliori itẽto fieri denoiatiõnē que nſc̃rer h liber dr̃ elēcho℞. ¶ Oppoſita eni his nõ eſt difficile ſoluere: nã cū dr̃ ſillus ſophiſticus nõ eſt. q̃ nõ põt ꝓbari eſſe. dõm q̃ ſicut linea obliq̃ eſt aliqd nõ rõne obligtatis. q2 obligtas ē p̃uatio que de ſe ē nõ ens: ſʒ rõne ipſi^9^ ꝯtinui q̃ð obligtati ſubſtituiẗ. ſic ſillus ſophiſticus eſt aliqd. q2 eſt q̃dā rõcinatio defectiua. q̃ pp rõcinationē in qua fūdat̃ h'' ſophiſticatio ſillus ſophiſticus aliqd eſt. eſt q̃ ſillus ſophiſtic^9^ aliq̃ rõcinatio: ſicͭ loquela icõgrua eſt aliq̃ loquela. tñ q2 dialetica eſt directio rõnis de rõne ſophiſtica p̃ncipalr ꝯſiderari non põt. ſicut q2 grāmatica eſt directio lingue de locutiõe incõgrua p̃ncipaliter ꝯſiderari nõ debet.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū hic ꝓbet̃ ſillus ſophiſtic^9^ eē. ⁊ vĩ q̃ ſic ꝑ h q̃ð habet̃ in lr̃a ubi illatiue ꝯcludiẗ q̃ aliq̃ ſūt ſilli. aliq̃ uõ nõ ſūt: ſʒ vident̃. ¶ R̃n^o^. dõm q̃ lʒ h poſſet ꝓbari ſill'm ſophiſticū eē. tñ ſi itētionē p̃hi ꝓſūdius iſpicimus nõ ꝓpe ꝓbat ſill'm ſophiſticū ineē: ſʒ magis oñdit ipm̃ eē deceptiuū: ⁊ poſſe decipe. deceptio aūt vʒ eſſe q̃dā effectus ſilli ſophiſtici: nã q̃dāmõ eſt ꝓprietas q̃dā ſilli ſophiſtici: que ut cõpat̃ ad impitiā nr̃aʒ cauſat in nobis deceptionem quādaʒ. Q^r^ autē intendat philoſophus

ꝓbare ſillogiſmū ſophiſticū eē deceptiuū pȝ: ſi ꝯſiderētur ꝓbatiões eiꝰ. Prima eni ꝓbatio eſt. q̄dā res ſūt ⁊ q̄dā apparēt eē que nō ſūt. ⁊ ita nos decipiūt. ſic eſt ſillogiſmꝰ. Amplius ſbdit ꝙ videnꝛ hꝰ ſillogiſmi ꝑꝑ imperitiā nr̄aȝ. Cōſtat aūt ꝙ iperitia nr̄a nō dat ſill'is ſophiſticis ꝙ ſint hꝰ ſill'i: ſed ſolū facit ꝙ per tales ſill'os poſſumꝰ decipi. nā ⁊ ſi hꝰ ſill'i ꝓponerenꝛ peritis ⁊ doctis: lȝ eos nō deciperēt. nihilominꝰ ſophiſtici eēnt. 3ª ſua ꝓbatio eſt ꝙ q̄ꝛ credimꝰ eē in rebꝰ qđ videmꝰ i noībus. iō accidit qđ dictū eſt. Cōſtat āt ꝙ hꝰ credulitas nr̄a nō dat ſill'is ſophiſticis ꝙ ſint hꝰ ſill'i: nec ꝑ lȝ ꝓbaꝛ ſill'us ſophiſticꝰ eē: ſȝ ſolū oñdit ꝙ q̄ꝛ ſic credimꝰ ꝯtigit nos decipi per talē ſill'm. 4ª ſua ꝓbatio eſt ex pte ſophiſtaꝝ ꝯtigētiū gl'iam. Cōſtat āt ꝙ ſill'us ſophiſticꝰ ex eo ꝙ eſt hꝰ nō fac̄ ſophiſtas gl'ioſos. q̄ꝛ tūc ſemꝑ ſophiſte haberēt gl'iaȝ: ſed iō hēt eſſe eoꝝ gl'ia. q̄ꝛ per taleȝ ſill'm ꝯtingit aliquos eſſe deceptos. Si ḡ ꝯſiderenꝛ oēs quatuor ꝓbatiões facte in lr̄a. Nō ꝓprie ꝓbaꝛ ſill'ni ſophiſticū eſſe: ſȝ oñdiꝛ ipȝ eē deceptiuū. Et q̄ꝛ inſtātia modis pōt decipe. iō necīa ⁊ utilis eſt cognitio eius: qđ v̄o dicebaꝛ ꝙ ꝓbaꝛ aliq̄nē ſill'm nō eē. ſȝ apparere ly apparere exponēdū eſt pro decipere. Cap. II.

q Quot aūt ſunt ſpēs diſputationuȝ ſophiſticaꝝ: ⁊ ex quot nūero poteſtas ea ꝯſtat: ⁊ quot ptes ꝯtingit eſſe negocij: ⁊ de alijs que ſuffraganꝛ ad hanc artem nunc dicemus.

℃ Poſtq̄ꝫ pħs oñdit neceſſitatē huiꝰ doctrine. in pte iſta diſputatiōeȝ ſophiſticā de q̄ lȝ agiꝛ ſepat ab alijs diſputatiōibꝰ. ⁊ duo facit. pꝰ enumerat ea que tractāda ſūt circa diſputationē ſophiſticā. 2º diſtinguit gn̄a diſputationū: ut ſepet diſputationē ſophiſticā ab alijs. 2ª ibi [Sūt ḡ diſputationū.] Dicit ḡ ꝙ nūc. i. in lȝ liº dicemus quot ſunt ſpēs ſophiſticaꝝ diſputationū quātuȝ ad metas: q̄ꝛ ſȝ ꝙ diſputatio ducit ad aliā ⁊ aliā metā dꝫ eſſe alia ⁊ alia ſpēs diſputatiōis. ſm lȝ ḡ erūt 5ᶜ ſpēs ſm 5ᶜ metas. uel poſſumꝰ dicē ꝙ hꝰ ſpēs appellāt modos ſophiſticādi. ſm lȝ ḡ erunt due ſpēs ſm duos modos. vnū in dictiōe: ⁊ aliū ex dictionē. ⁊ dicemꝰ ea poteſtas que eſt ſophiſticādi ex quot nūo ꝯſtat q̄ꝫtū ad locos ſiue quātū ad fallacias. q̄ꝛ. 13. ⁊ quot ptes ꝯtingat eſſe huius negocij. q̄ꝛ duas. vnā opponētis. de qua determinaꝛ in pmo: ⁊ aliā rūdētis de qua agiꝛ in 2º. ⁊ inde dicemus de alijs que ſuffraganꝛ ad hanc artē. ut de cautelis que faciūt ad bn̄ eē. ℃ Notādū aūt ꝙ diſputatiōes ſophiſticas ſumptas reſpectu finiū: ut reſpectu metaꝝ poſſumꝰ appellare ſpēs diſputationū. nā diſputatio eſt q̄ſi q̄dā motꝰ tēdēs in aliquē finē. ⁊ ſi finis ei ſcia eſt ſcia ⁊ v̄itas. ſic eſt doctrinalis. ſi v̄o finis eiꝰ ſit victoria ⁊ meta ſic eſt litigioſa. Et q̄ꝛ motꝰ ſuſcipit ſpeciē ex termino. iō pūt dici tot eſſe ſpēs ſophiſticaꝝ diſputationū quot ſunt mete ad quos tales diſputatiōes ordinantur. Deinde cū dicit.

℃ Sunt ergo diſputationū gn̄a q̄tuor. Doctrinales. Dialetice. Tētatiue. Litigioſe.

℃ Diſtinguit gn̄a diſputationū: ut ſepet diſputatiōeȝ ſophiſticā ab alijs. ⁊ tria fac̄. q̄ꝛ pº enūerat gn̄a diſputationū. 2º exeq̄ꝛ de eis. Et 3º eligit ſibi diſputationē de q̄ ītēdit. 2ª ibi [Doctrinales q̄dē ſūt.] 3ª ibi [Ergo de demſatiuis.] Dic̄ ḡ ꝙ diſputationū gn̄a ſūt q̄tuor: doctrinales: dialetice: tētatiue ⁊ litigioſe. Deiñ cuȝ dic̄.

℃ Doctrinales quidem que ex ꝓprijs principijs cuiuſcꝫ diſciplīe: ⁊ nō ex his que videntur eſſe reſpondēti ſillogizant. Oportet enim eum credere qui dixit.

℃ Exeq̄ꝛ de hꝰ diſputatiōibꝰ ⁊ q̄tuor fac̄. q̄ꝛ pº exeq̄ꝛ de doctrinalibꝰ. 2º de dialeticis. 3º de tētatiuis. 4º de litigioſis. 2ª ibi [Dialetice āt.] 3ª ibi [Tētatiue q̄dē.] 4ª v̄o ibi [Litigioſe v̄o.] Dic̄ ḡ ꝙ doctrinales diſputatiões ſūt ex ꝓprijs pncipijs vniuſcuiuſcꝫ diſciplīe ⁊ nō ſillogiçāt ex his q̄ videnꝛ rūdēti: ſȝ in talibꝰ eū q diſcit opȝ credē. ℃ Notādū aūt ꝙ doctrinales ſcie ſȝ ꝙ hꝰ nō ꝓcedunt ex ꝓbabilibꝰ: ſȝ ex neceſſarijs. Et q̄ꝛ ex lȝ aliq̄ videnꝛ eſſe ꝓbabilia. q̄ꝛ videnꝛ oibꝰ uel pluribꝰ uel maxīe notis. iō dialeticus interrogat. utꝝ videaꝛ ueꝝ qđ aſſumit uel nō. q̄ꝛ videri ueꝝ fac̄ ad lȝ ꝙ aliq̄d ſit ꝓbabile: tū q̄ꝛ videri nihil fac̄ ad lȝ ꝙ aliq̄d ſit neceſſarium: doctrinalis ex neceſſarijs ſillogiçās nō iterrogāt. ℃ Notādū ēt doctrialē nō ſolū differre a dialetica. q̄ꝛ eſt ex neceſſarijs. illa v̄o ex ꝓbabilibus. ſȝ ēt differt. q̄ꝛ dialetica eſt quodāmō collectiua ꝯdictionū. hēt enim viā ut ſillogiçet ad utrāq̄ꝫ ptē ꝯdictiōis. iō interrogat. q̄ꝛ ſi rūdēs neget ſibi qđ ꝓpōit ñ claudiꝛ ſibi oīno via. Dialetice enīȝ diſputare poſſumꝰ ēt ꝯ negantē pnª: ut pȝ ex pº topicoꝝ. qđ quō itelligēdū ſit alibi declarauimus. doctrialis v̄o ꝯ negātē ſibi pnª diſputare nō pōt. iō ſimplr̄ ſupponit ea eē. nec iterrogat an ſit. q̄ꝛ ſi negarenꝛ nō poſſit ulterius diſputare. ℃ Notādū ēt ꝙ i talibꝰ uolēteȝ diſputare oȝ credē pncipijs ⁊ ſupponē ea. q̄ꝛ ſi negaret illa nō eēt diſputatio doctrinalis. ℃ Notādū ēt ꝙ diſputatio doctrinalis ſemꝑ eſt iter diſcipulū ⁊ doctorē. q̄ꝛ ſemꝑ dȝ eē gr̄a adiſcēdi. q̄ꝛ ſi eēt gr̄a tētādi uł vincēdi: nō eēt doctrinalis: ſȝ eēt tētatiua uel litigioſa. iō aliꝗ ex diſputātiū appellat eū q diſcit dicēs: ꝙ opȝ eū q diſcit credē. q̄ꝛ nō pōt diſputare diſciplinabilr̄ niſi credat ⁊ ſupponat pnª artis. ℃ Notādū etiā ꝙ in talibꝰ aliquo mō opȝ diſcētē credere. q̄ꝛ doctrinales ſm ꝙ hꝰ ſūt ita firmiter demōſtrāt ꝙ opȝ adiſcētē credere. q̄ꝛ quodā mō cogit itellectꝰ ⁊ rō nr̄a: ut credamus ⁊ aſſentiamus illis. Deinde cū dicit.

℃ Dialetice autē que ex probabilibus ſunt collectiue contradictionum.

℃ Exeq̄ꝛ de dialeticis dicēs ꝙ dialetice ex ꝓbabilibus ſunt collectiue ꝯtradictionū: nā cū ex ꝓbabilibꝰ ꝓcedāt habēt viā ut ſillogiçēt ad utrāq̄ꝫ partē ꝯtradictionis. Deinde cum dicit.

℃ Tētatiue v̄o que ex his que videnꝛ rūdēti. Et neceſſariū eſt ſcire ei qui ſimulat hr̄e ſciaȝ: q̄ēadmodū determinatū eſt i alijs.

℃ Exequiꝛ ex tētatiuis dicēs ꝙ tētatiue ſunt que ſillogiçant ex his que videnꝛ rūdēti. ꝓcedūt eni tētatiue per quedā cōia. iō per eas pōt capi experimētū de rūdēte. hꝰ aūt experimēti tentatiui ſubdit cām cū dicit: ꝙ neceſſariū eſt ſcire ſup. cōia eū qui ſimulat ſe hr̄e ſciam in ꝓprijs: qđ q̄ mō ſit: determinatū eſt in alijs: ut in topicis: uel in alijs. q̄ꝛ forte aliquē librū fecit de tentatiua diſputatiōe que ad nos nō ꝑuenit. In his autē que ad nos ꝑuenerūt nō eſt ex q̄ſite determinatū de tali diſputatiōe. ℃ Notādū aūt ꝙ tētatiuus q̄dā dialeticus eſt ut iſta dicet. iō ex ꝓbabilibꝰ ſillogiçare pōt. ueꝝ q̄ꝛ ſua finalis intētio eſt cape expimētū de rūdente: ſufficit ꝙ ſillogiçet ex ꝓbabilibꝰ que videnꝛ rūdēti. ℃ Notādū aūt ꝙ hꝰ dictū. videlȝ ꝙ neceſſe eſt ſcire cōia eū q ſe ſimulat hr̄e hāc ſciaȝ in ꝓprijs. pōt referri ad opponētē ⁊ ad rūdētē. nā ſi opponēs ſimulādo ſe ſcire ꝓpria vult tētare. opȝ eū ſcire cōia. q̄ꝛ ſine ſcia cōiuȝ tētare nō poſſet: ſic etiā ⁊ rūdētē opȝ ſcire cōia ſi vult rūdere ad tētatiuas rōnes. ℃ Notādū etiā ꝙ in oī ſcia ſunt quedā cōia qbꝰ ſcitis nō ꝓpter lȝ ſciꝛ ars. ignoratio v̄o ignoraꝛ uel in ꝑſpectiua cōmune eſt ꝙ eſt de linea viſuali ⁊ ꝙ ſubalternaꝛ geometrie: ⁊ talia que nullus ꝑſpectiuꝰ ignorat. ſi ergo rūdēs de talibꝰ rūdere neſcit. planū eſt

cū nō habere ſciam illā.qꝛ ſi ſciret ꝓpria hꝰ:coīa ignorare nō poſſet.ergo talia que neceſſe eſt reſpondētē ſcire:ſi ſimulat:⁊ dicit ſe habere ſciētiam:poterit de eo experimentum ſumi.Deinde cum dicit.

¶ Litigioſe vō que ex his que videntur ꝓbabilia:non ſunt autem:ſillogizant.

¶ Deſcribit litigioſas dicēs ꝙ litigioſe ſūt que ſillogizāt ex his que videnꝭ ꝓbabilia ⁊ nō ſūt.Quō aūt litigioſe videnꝭ accipe ꝓbabilia:ſꝫ nō accipiūr:⁊ quō taꝫ peccantes in mā q̄ꝫ peccātes in forma.aliquo mō ſunt tales:īfra patebit.¶ Notādū aūt has diſpōnes diſtingui poſſe ꝑ ea que acqrunꝭ ex eis.ex diſputatiōe eni vl' acqriꝭ vitas vel opinio.vel expimētū vel victoria.qcū qꝫ eni diſputat.vel itēdit expiri.vel itēdit vincere.ſi āt nō itēdit h̄ nec illud:ſꝫ itēdit cognoſcē vitatē.vel diſputat ex ꝓbabilibꝰ.⁊ tūc aggñat opionē.vel ex neceſſariis.⁊ tūc aggñat ſciaꝫ.diſtinguunꝭ ḡ he diſputatiōes ad inuicē per ea que ex illis ꝯſeqmur.qꝛ ꝑ doctrinales acqriꝭ ſcia.ꝑ dialeticas aggeneraꝭ opinio.ꝑ tentatiuas ſumiꝭ expimentum.per litigioſas intenditur victoria ſiue gloria ⁊ palma.Deinde cum dicit.

¶ Ergo de demonſtratiuis quideꝫ in analeticis dictuꝫ eſt. De dialecticis vō ⁊ tentatiuis in aliis. De agoniſticis autē ⁊ litigioſis nunc dicemus.

¶ Eligit diſputationē de qua h̄ determinaꝭ.d.ꝙ de demonſtratiuis dcm̄ eſt in analeticis.i.in poſterioribꝰ.de dialecticis ⁊ tētatiuis dcm̄ eſt in aliis:uti top̄.vel in aliis.ſi aliquē aliū librū ſpālē fecͨ de tētatiuis.De agoniſticis vō ⁊ de litigioſis.i.ſophiſticis dicemus nūc.

Ad itelligētiā dictoꝝ ꝯtingit ꝓ dubitare utruꝫ ſillus dialeticꝰ addat aliqd.⁊ qd addat ſup̄ ſill'm ſimpl'r.¶ Ad cuꝰ euidētiā ſciēdū eſt ꝙ ſiue ſill'us ſimpl'r ſit genꝰ ad ſill'm dialeticū ſiue nō.Nullꝰ tñ dubitat ſill'm ſimpl'r coiorē eē q̄ꝫ dialeticū.opꝫ ḡ ſill'm dialeticū aliqd addere ſup̄ ſill'm ſimpl'r:ut poſſit ipm̄ ꝯhere.poſſumꝰ aūt dicere ꝙ ſicͨ ſill'us ſimpl'r reſoluiꝭ in ſua ꝑnª.ſic ⁊ ſill'us dialeticꝰ hēt qdā ꝑncipia ꝑter ꝑnª ſill'i ſimpl'r in que reſoluiꝭ.naꝫ ſic hō q̄ ꝯhīr aīal qcqd ē de rōne aīalis eſt de rōne hoīs.aliqd tñ hēt hō qd̄ eſt ꝑter rōnē aīalis.ſic oīa ꝑnª ꝑtinētia ad ſill'm ſimpl'r ꝑtinēt ad dialeticū.hēt tñ dialeticus aliq̄ ꝑnª ſpālia q̄ ſūt ꝑter rōnē ſill'i ſimpl'r.ꝑnª eni in q̄ reſoluiꝭ ſill'us ſimpl'r:vl' ꝑūt dici de oī ⁊ dici de nullo.nō eni ualet.ſi oē.b.eſt.a.⁊ oē.c.eſt.b.ꝙ oē.c.ſit a.niſi ſuppoſita illius ꝑncipii vitate que eſt dici de oī.Nā ſi nihil eſt ipſius.b.de q̄ nō ꝑdicaꝭ.a.ſi.c.eſt aliqd ipſiꝰ.b.de.c.ꝑdicabiꝭ.a.Ultra tñ iſta ꝑncipia hēt dialeticus aliq̄ ſpecialia ꝑncipia.nā ſi dicā.oīa que pōt miles pōt rex.miles pōt expugnare caſtrū.ergo ⁊ rex.ſill'us iſte ꝯfirmaꝭ per duo gña principioꝝ.ꝑ gñalia ⁊ ſpālia.ꝑ gñalia vō qꝛ eſt in h̄ ſill'o ꝑncipiū dici de oī:ſicut erat in ſill'o ꝑdicto facto in terminis coibꝰ:naꝫ ſicut ibi ſumebaꝭ.c.ſb b.ſic hic ſumiꝭ expugnare ſub iſꝫ oīa.Cōfirmaꝭ ḡ iſte ſillogiſmus ꝑ dici de oī.Rurſus.qꝛ eſt ibi habitudo minoris ad maius.ꝯfirmaꝭ etiā ꝑ illud ꝑnm ꝙ qcqd pōt minus pōt ⁊ maius:⁊ iſtud ꝑncipiū reſpectu eius qd̄ eſt dici de oī eſt q̄ſi ſpāle.qꝛ non hēt eſſe niſi in ſill'o facto in talibꝰ terminis in qbꝰ reſeruaꝭ habitudo minoris ad maius:⁊ qꝛ iſta habitudo fundaꝭ in loco a maiori.iō ſumpſit originē iſtud dictū cōe ꝙ ſill'us dialeticus addit ſupra ſill'm ſimpl'r hitudinē localē.utruꝫ aūt ꝓpter hoc ſill'us ſimpl'r debeat dici genus ad ipm̄ non eſt p̄ntis ſpeculatiōis:ſed ſi ꝯtingat nos ſcribere ſuper aliis libris logice hēt locū qd̄ queriꝭ.Ad p̄ſens auteꝫ ſufficiat dictuꝫ ſit ꝙ ſill'us dialeticus addit aliq̄ ꝑnª ſpecialia ſupra ſill'm ſimpl'r que cōmuni noīe poſſunt dici

quedam maxime uel quedam habitudines locales.

Ulterius forte dubitaret aliqs.utruꝫ hꝰ habitudines locales ſint de rōne ſill'i dialetici.⁊ poſſint dici ꝑtes formales reſpectu eiꝰ.¶ Ad quod poteſt dici ꝙ ſm̄ philoſophū.7.metaphiſice.nō 2°.
eſt inconueniens ꝙ illud quod eſt materiale uni eſſe formale alteri:ut cuprum quod eſt pars materialis circuli eſt pars formalis circuli cuprei.quicquid eniꝫ eſt de ratione rei poteſt dici pars formalis eius.habitudo ergo localis ſi comparetur ad ſillogiſmuꝫ ſimpliciter nō 34.
eſt pars formalis eius.quia huiuſmodi habitudo non reperitur niſi in materia aliquo modo ſpeciali:ut habitudo fundata in loco a cōtrario nō reperitur in quibuſlibet terminis:ſed in his que habent rationem oppoſitionis:ſic etiam habitudo fundata in loco a minori reperitur ſolū in illis terminis inter quos eſt proportio minoris ad maius.Cum ſillogiſmus ergo ſimpliciter abſtrahat ab hac materia:⁊ ab illa:in quibus tales habitudines reſeruari non habent huiuſmodi habitudines non poterunt probare formaꝫ ſillogiſmi ut ſillogiſmus eſt non ſunt ergo tales habitudines de ratione ſillogiſmi ſimpliciter.ſunt tamen aliquo modo de ratione ſillogiſmi dialetici.quia ſillogiſmus dialeticus ſine tali habitudine eſſe nō hēt.meminimus ergo nos aliquando dixiſſe ꝙ principiū dici de omni uel de nullo probat formaꝫ.loci vō ſiue locales maxime probāt materiam:quod ſic eſt intelligenduꝫ.quia ſillogiſmus ſumptus ſimpliciter magis accipitur ſm̄ formaꝫ.ſumptus vō in terminis ſpecialibꝰ magis ſumitur ſm̄ materiaꝫ.Principia vō ſillogiſmi ſimpliciter ſunt magis ſm̄ formam.principia vō ſillogiſmi dialectici reſpectu ſillogiſmi ſimpliciter poſſunt dici ſm̄ materiam.probant eni loci propoſitiones ipſas non ſimpliciter ſumptas:nec ut ſunt materia ſillogiſmi ſimpliciter:ſed ut ſunt materia ſillogiſmi dialetici.in terminis enim omnino generalibus ⁊ in ſillogiſmo ſimpliciter habitudo localis reſeruari non poteſt.ergo huiuſmodi habitudines ſunt de ratione ſillogiſmi dialetici.

Ulterius cuꝫ in ipſo ſillogiſmo dialetico.⁊ in his que ſunt de ratione eius ſit aſſignare aliquid formale ⁊ aliquid materiale.¶ Dubitaret forte aliquis.utꝝ huiuſmodi hitudines ſe teneāt magis ex ꝑte forme:uel magis ex parte materie.¶ Reſpondeo dicēdū ꝙ materia pertinens ad totaꝫ ſpeciem ſm̄ ꝙ huius eſt.poteſt dici pars formalis rei.forte ergo huiuſmodi habitudines eſſe de ratiōe ſillogiſmi dialetici merito dubitari poteſt.utruꝫ ſic ſint de ratione eiꝰ ꝙ ſe teneāt ex ꝑte forme:uel ꝙ ſe teneāt ex ꝑte māe.¶ Sciēduꝫ ḡ ꝙ ſicͨ ſill'us dialeticꝰ eſt aliqd ſpeciale ⁊ aliqd magis ꝯctuꝫ q̄ꝫ ſill'us ſimpl'r.qꝛ ſill'us dialeticus habet aliquid loco materie:⁊ aliquid loco forme.cuꝫ actus actiuorum ſint in patiente ⁊ diſpoſito:⁊ ꝙ oportet formā eſſe ꝓportionatā materie:ſicut ſill'us dialeticus reſpectu ſillogiſmi ſimpl'r addit aliqd ſpāle quātū ad formā.ſic addit aliqd ſpāle quātum ad mām.ſill'us eni ſimpl'r loco māe hēt ꝓpōnes affirmatiuas uel negatiuas.loco forme habet ordinē illū ſillogiſticum in quo ſaluari poſſunt dici de omni uel nullo.huiuſmodi eniꝫ ordo uel eſt ipſa forma ſillogiſmi ſimpl'r.uel eſt aliquid inſeparabiliter annexū ipſi forme.ſill'us vō dialeticus includit oīa que ſunt ſillogiſmi ſimpl'r.ſiue ſe teneāt ex parte materie.ſiue ex ꝑte forme:ſed qꝛ ſpecialior eſt.addit aliqd ex parte utrinſqꝫ.nā ex parte materie addit ꝓbabilitateꝫ.ex parte forme addit habitudinē localē.ad hoc eni ꝙ ꝓpoſitiones ſint materia ſillogiſmi dialetici non ſufficit ꝙ ſint affirmatiue uel negatiue.ſꝫ ultra h̄ reqriꝭ ꝙ ſint ꝓbabiles.ex ꝑte vō forme addit habitudinē localē:qꝛ nō ſufficit ꝙ ſit ibi ꝑnm dici de omni uel de nullo:ſed requiriꝭ ꝙ ſit ibi habitudo

localis:ut ſi hic eēt ſill'ſ dialeticus qcqd pōt miles.pōt
ꝛ rex.miles pōt expugnare.ergo ꝛ rex.ſup hoc q̄ꝛ ħ eſt
ꝑncipiū dici de oi.eſt etiā hitudo quedā localis:ut lo
cus a miori.ꝯfirmaᷣ eni dict⁹ ſill'ſ per hāc maximā.qꝛ
qꝺ pōt minus:pōt ꝛ maius.Cū ḡ querit utrū h⁹ʳ hitu
do ſe teneat ex pte mãe uel ex pte forme.dōꝫ eſt q̄ꝛ in di
cto ſillo eſt duo ꝯſiderare.maiorē ſp̄az ſm ſe:ꝛ illatio-
nē illā que ſit ex miori ad ꝯñē.utrūqꝫ aūt iſtoꝝ ꝓbaᷣ p
dictā hitudinē.ip̄a eni maior ſm ſe accepta ꝯfirmaᷣ p
talē hitudinez.nā iō uerū eſt.qꝛ qcqd pōt miles.pōt ꝛ
rex.qꝛ qꝺ pōt minus:pōt ꝛ maius. Rurſus ħ illatio.
miles pōt expugnare.ḡ ꝛ rex.iō uera eſt.qꝛ qꝺ pōt mi-
nus pōt ꝛ maius.cū ḡ ꝓpō ſm ſe ꝯſiderata ptineat ad
mãꝫ ſilli.illatio v̇o ptineat ad formā.dicē poſſum⁹ h⁹ʳ
hitudies ꝓbare q̄dāmō utrūqꝫ:tā mãm q̄ꝫ formā.dici
ergo de oi uel de nullo:ut reſuanᷣ in ſillo dialetico ſo-
lū ꝓbāt formā.qꝛ nullo mō ꝓbāt ꝓpōnes ſm ſe acce-
ptas.ꝓbabilitas v̇o ſp̄artū ꝓpōnū in h⁹ʳ ſillo ſolū ſe vi-
tenē ex pte mãe.hitudines v̇o locales q̄dāmō ſe hūt ex
pte utriuſqꝫ.pp qꝺ h⁹ʳ dñr a dici de oi uel de nullo.qꝛ
ꝓbāt nō ſolū formā:ſed etiā mãꝫ.pꝫ ḡ quō h⁹ʳ hitudies
locales ſe hūt ad ſillm dialeticū qꝛ ſunt de rōne eius:ꝛ
ꝓbāt nō ſolū mãꝫ ſilli dialetici.ſed etiā formā. non q̄ꝛ
formā ꝓbent ſilli dialetici:vū ſill'ſ eſt:ſed vū dialeticus
eſt.ex ħ ḡ appet uerū eſſe qꝺ diximus in rhetoricis ubi
diſtinximus h⁹ʳ hitudies ad dici de oi uel de nullo.di-
cēdo q̄ꝛ illa ꝓbāt formā.iſta v̇o mãꝫ.Nā ſicꝫ cōpoſituꝫ
ex poᵃ ꝛ actu differt ab actu p hoc qꝺ eſt i poᵃ.ꝛ a poᵃ
per hoc qꝺ eſt in actu. ſic h⁹ʳ hitudies ꝓbātes q̄dāmō
utrūqꝫ tā mãꝫ q̄ꝫ formā dñt a dici de oi ꝛ de nullo ꝓ-
bātib⁹ ſolā formā.p ħ q̄ꝛ ꝓbāt mãꝫ.ꝛ ſi aliq̄ ſunt ꝓbā-
tia ſolā mãꝫ:dicte hitudies differrēt ab eis p ħ q̄ꝛ ꝓbāt
formā.utrū aūt forma illa que eſt ſilli dialetici:ut dia
leticus eſt:quā ꝓbāt hitudies locales reſpectu ſilli ſim
plr ſe hēat ſicut dr̄ia ſpecifica:uel ſe hēat ſicꝫ dr̄ia moda
lis uel mãlis.alibi forte declarabiᷣ.ħ eni nihil eſt aliō
q̄ꝫ querē utrū ſillogiſmus ſimplr ſit genus ad ſillꝫ dia-
leticum:qꝺ diximus alibi determinandum.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſilli do-
ctrinales addāt hitudinē localē ſu-
pra ſillm ſimplr. ℭ Rō.dōm q̄ꝛ in rhetoricis oſtendi-
mus.q̄ꝛ ſi ſpāles artifices:quoꝝ eſt demōſtrare in ſuis
rōnib⁹ aſſignarēt hitudies locales aſſignarent eas ſm
ſpālez modū:ut ſi fieret talis illatio.eſt albū.ergo non
eſt nigrū.diceret dialeticus q̄ꝛ eſt locus a ꝯrio.demon
ſtrator v̇o diceret q̄ꝛ eſt locus ab albo.ꝯriū eni in albo
nō eſt aliud q̄ꝫ albū:nā ut ad pūs ſpectat.ſupius in infe
riori nō eſt aliud q̄ꝫ inferi⁹.qꝛ ergo artifices doctriales
cōſiderāt h⁹ʳ coia ſm ſpālez modū ꝛ nō capiunt de eis
niſi ſm q̄ꝛ ſpectat ad ꝓpoſitū eoꝝ.ptinet ad demōſtra-
torē ꝛ ad artificē ſpālem ꝯſiderare ꝯriuꝫ.cām.effectū.
ꝛ h⁹ʳ itētiones nō ſm modū cōem:ſed ſꝫ modū ſpālē.
ꝛ qꝛ coia in ſpālib⁹:ut dictū eſt ſunt ip̄a ſpālia.ſ.ſi q̄re
reᷣ a demōſtratore.terra iterponiᷣ.ergo eſt eclipſis.nō
diceret q̄ꝛ eēt locus a cā ſed ab interpōne terre.ſic eſt ſi
ecōuerſo quereref.vū locus eclipſis eſt.ergo iterponi-
tur terra.nō diceret q̄ꝛ eēt locus ab effectu.ſed ab ecli-
pſi.Et qꝛ hitudies ſpāles nō ꝓp̄e hūt rōnē loci:cū lo-
cus dicat qd cōprehēſiuū ꝛ qd uniu'ſale ꝛ cōe ꝓp̄e loquēdo
nō ſpectat ad demōſtratorē in ſuis demōſtrationib⁹ aſ
ſignare localē hitudinē.iō in rhetoricis dixim⁹ ſi que-
raᷣ a ſpāli artifice ꝛ demōſtratore.eſt albū. ergo nō eſt
nigrū.ſi liceret ſic loqui.qꝛ ꝓp̄e loquēdo hitudines lo
cales nō aſſignanᷣ ſm rōnes ſpāles:ut ſm albū:ſed ſꝫ
ꝯrium:nec ſm iterpōnem terre:ſed ſm cām.ſic etiam
nō aſſignanᷣ ſm eclipſiꝫ ſed ſm effectū.ꝓprie ergo lo-
quēdo ſilli demōſtratiui nō addunt hitudinē localem
ſupra ſillm ſimplr.qꝛ ergo h⁹ʳ hitudines gñales conſi
derat ſꝫ ſpālem modū ꝓut reſeruanᷣ in terminis ſpāli

bus ingrediētib⁹ demonſtrationē:cū huius termini ne
ceſſarij ſint mã ſilli coiter poniᷣ q̄ꝛ ſillus demonſtrati-
uus addit ſupra ſillm ſimplr nō habitudinē localē:ſed
neceſſitatē mãe.ꝛ per hoc pꝫ ſolutio ad q̄ſitū. Queſtio
ergo de ſillis dialeticis ꝛ doctrinalib⁹.reſtat querere
de tentatiuis:ſed de hoc quereᷣ infra ubi erit de ħ erit
ſpālis mã.Rurſus querēdū eēt de ſillis litigioſis : ſed
de hoc ꝓp̄e dicēda in ſequēti locutione quereᷣ.

PRimū ḡ ſumēdū q̄ꝛ cōiectāt qui in
diſputatiōib⁹ decertāt ꝛ corrixanᷣ.

ℭ Poſtq̄ꝫ phs ſic determinauit quedā coia
circa diſputationē ſophiſticā oñdēdo eā eſſe neccāam ꝛ
eſſe diſtinctā ab alijs diſputationib⁹.in pte iſta exequi
tur de ea magis ſpāliter.ꝛ tria facit.qꝛ primo facit qꝺ
dictū eſt.2° ſub cōpēdio recapitulat que fuerat execu-
tus de diſputatiōe ſophiſtica.3° ut oñdat ſe fuiſſe hui⁹
artis ſpālem inuētorē.oſtēdit modū quo ars predicta
ſuēta fuit.Scða ps icipit circa finē libri ibi [Ex quā-
tis ergo ꝛ qualib⁹ fuerit.] Tertia ps icipit adhuc ma-
gis uerſus finē.[Opꝫ aūt nos nō latere.] Prima di-
uidiᷣ in tres partes.qꝛ ꝑmo exequiᷣ de diſputatiōe ſo-
phiſtica.quātū ad vnā ptē huius negocij:ut ſm q̄ꝛ pti-
net ad opponētē.2° exequiᷣ de his que faciūt ad bū eē
artis.ut de cautelis.ꝛ 3° determinat de altera pte hui⁹
negocij:ut de his que ptinēt ad rñdētē.Uel poſſumus
aliter diuidere.qꝛ p° docet locos ꝛ ſillos ſophiſticos.
2° dat cautelas que ſūt ad bū eē artis.3° docet h⁹ʳ ſillos
ſoluere.2ª ps icipit circa finē ꝑmi libri [Differt aūt nō
parū.] Ut qdā uolūt.melius tū eſt ut ſcða ps incipiat
ibi [Falſuꝫ aūt in aliq̄ oñdere.] 3ª aūt ps icipit in ꝑn-
cipio ſcði libri ibi [De rñſiōe aūt.] Notādū aūt q̄ꝛ ſe
cūdus modus diuidēdi eſt quodāmō magis ad ꝓpoſi
tū q̄ꝫ ꝑmus.Nā uti ſillo ſophiſtico nō ꝓprie ptinet ad
dialeticū:lꝫ poſſet tradere artē de ip̄o.Pōt ḡ dialetic⁹
tradere artē de ſillo ſophiſtico oñdendo q̄lr ꝯſtituiᷣ.ꝛ
pōt date cautelas ne vincamur a ſophiſtis.ꝛ pōt trade
re artē quō ſoluēdi ſūt ſilli ſophiſtice ꝯſtituti:ſꝫ nō ſpe
ctat ad dialeticū iſtruere opponētem q̄ꝛ utaᷣ tali ſillo.
Prima pars diuidiᷣ in duas.qꝛ ꝑmo diſtinguit fines
quos intendunt ſophiſte.2° determinat de diſputatio
ne ſophiſtica:ut hēt ducere ad tales fines.2ª ibi [Mo
di ſūt arguēdi.] Circa ꝑmū tria facit.qꝛ ꝑmo ꝯtinuat
ſe ad dicēda.2° enumerat huiuſmodi fines.3° oſtendit
ordinē eorū ad inuicē.2ª ibi [Sūt autē quinqꝫ.] 3ª ibi
[Nā maxime uolunt.] Dicit ergo q̄ꝛ primo ſumēdū
eſt qꝺ coniectant.i.quot ſunt fines quos coniectant ꝛ
deſiderant ipſi ſophiſte qui in diſputationibus certāt
ꝛ corrixantur.Deinde cum dicit.

ℭ Sūt aūt qnqꝫ hec numero:redargutio:
falſuꝫ:iopinabile:ſoloeciſmus:ꝛ qntū fa-
cere nugari eū qui ꝯ agit:hoc autē eſt fre-
quēter cogere idem dicere. Aut qꝺ nō ſit.
ſed qꝺ videatur eſſe ſingulum eorum.

ℭ Enumerat h⁹ʳ fines dicens q̄ꝛ h⁹ʳ fines intenti a ſophi
ſtis ſunt qnqꝫ numero. Uidelicet redargutio:falſum:
inopinabile:ſoloeciſmus. ꝛ qntum eſt facere nugari.ꝛ
exponit ſe qd eſt facere nugari dicēs.q̄ꝛ hoc aūt.ſ.face-
re nugari eſt cogere eū qui ꝯ agit.i.aduerſariū frequē-
ter dicere idē.ꝛ addit quō tales fines itēti ſūt a ſophi-
ſtis.qꝛ a ſophiſta nō directe itēdit qꝺ ſit uel nō ſit.aliqs
dictoꝝ finiū.ſed ſufficit ei q̄ꝛ videaᷣ eſſe ſingulū eorū.
ſophiſta eni cū ſit copioſus ab apparente ſcia:ꝛ nō ab
exñti nō curat utrū ſm ueritatē redarguat aduerſariū:
uel utꝝ ducat ip̄m ſm v̇itatē ad aliqd inopinabile:uel
ad aliqd aliud h⁹ʳ:ſed ſufficit ei q̄ꝛ apparēter videatur
hoc facere.Deinde cum dicit.

¶ Nā maxime volūt videri redarguētes. Scōm aūt falsuz aliqd mōstrare. Tertiuz ad h̄ qḋ ꝑter opionē est dūcere. Quartū ꝟo solocciſmo uti facē: h̄ aūt est facere ꝑz locutionē barbarizare ex orōne reſpōdē‐tē. Ultimū aūt frequēter idē dicere.

¶ Oñdit quē ordinē hūt ad inuicē dicti fines. nā lz oēs h⁹ʼ fines ſophiſte itēdāt: nō tñ itēdūt eos eque p°. naz maxime. i. p° ⁊ pncipalr volūt videri redarguētes. ⁊ dic̄ videri: qꝛ nō curāt utrū redarguāt: ſz ſufficit eis ꝙ videant redarguere. pᵐ ḡ itentū ab eis est redargutio: 2ᵐ est demōſtrare aliqd falſuz. 3ᵐ ad h̄. i. poſt hoc est facē dicere ꝑter opionē. qrtū ꝟo eſt facere uti ſilſo. hoc aūt. vz ſilſo uti eſt facē rñdētē ꝑm locutionē barbarizare. i. icōgrue loq ex orone. Ultimum aūt de quo iter cetera mīn⁹ curāt ſophiſte eſt facē frequēter idē dicere. nugatio eni iter cetera mīn⁹ eſt itēta ſophiſtis: ſed tñ cuz nō pñt ducē aduerſariū ad aliqd icōueniēs: ducūt ipz ad nugationē. ¶ Notādū aūt hos fines diſtinctos eē ad iuicē. redargutio eni eſt ꝑcōceſſi negatio. uel ꝑnegati ꝯceſſio. ⁊ h̄ in eadē diſputatiōe: ⁊ ex vi argumēti: nā ſi qs in diuerſis diſputatiōib⁹. uel ēt in eadē diſputatiōe nō ex vi argumēti: ſz grā diſputatiōis ſuſtineret p° vnā ptē: ⁊ poſtea ſuſtineret oppoſitā: nō diceret redargut⁹ ſed qñ pp violētiā argumēti aliqs cogit ad ꝯdicendū ſibi. tūc dicit redargut⁹ ⁊ maxime ſi ſit in eadē diſputatione: qḋ nō ſic itelligēdū eſt ut ſiqs in diuerſis diſputationib⁹ vi argumēti ꝯtra ipm facti cogeret ſibi ꝯtra dicere: qḋ nō eēt ꝑz ueritatē redargut⁹ tñ qꝛ non appe ret ita redargut⁹ in diuerſis diſputatiōib⁹: ſicut ſi hoc ꝯtingeret in eadē: ſophiſta qui diligit appere redargue te itēdit hūc finē in eadē diſputatiōe. pᵐ ḡ itentū a ſophiſtis eſt redargutio. 2ᵐ ꝟo eſt falſuz. hoc aūt differt a redargutiōe. qꝛ poſſet qs ꝯcedere falſum. ⁊ tñ nō ꝯdiceret pōni ſue: ⁊ ſicut falſum differt a redargutione: ſic iopiabile differt a falſo. ē eni aliqḋ iopiabile qḋ tñ nō eſt falſuz. relīq aūt duo fines: ut icōgruitas in latio quā dicim⁹ ſoloeciſmū: ⁊ frequēter idē dicē qḋ dicim⁹ eſſe nugationē quō differūt ab alijs finib⁹: ⁊ ab iuicē vidē nō eſt difficile. Sciēdū tñ ꝙ hi fines ut ſūt itēti a ſophiſta debēt eē manifeſti. non eni ſufficit ducē ad qḋcūq̄ falſuz. uel ad qḋcūq̄ iopinabile: ſed oꝫ talia eē manifeſta ⁊ nota. Jntēdit eni ſophiſta ducē aduerſariū ad manifeſtam redargutionē. ad manifeſtā icōgruitatē: ⁊ ad manifeſte falſuz. ⁊ ſic de alijs. ¶ Deinde cū dicit.

¶ Modi āt arguēdi ſūt duo qdē. naz alij qdē ſūt ꝑm dictionē: alij ꝟo extra dictionē

¶ Diſtictis finib⁹ oñdit quō per diſputationē ſophiſticā hēri pñt tales fines: ⁊ ꝑm cōem modū ꝯtinuādi duo facit. qꝛ pmo oñdit quō per h⁹ʼ diſputationē hētur finis pncipalis ut redargutio. 2° quō hūtur fines alij ſcdarij ut falſum iopinabile: ſoloeciſmus: ⁊ nugatio. poſſum⁹ aūt alr diuidere. ⁊ melius. qꝛ p° determiat de locis ſophiſticis per quos aliq̄ mō ꝯcluduntur oēs mete. ſcdo dat cautelas: ⁊ idoneitates: ut h⁹ʼ mete facili⁹ ꝯcludantur. 2ª ps icipit circa finē pmi libri. [Falſuz aūt in aliq̄ oñdē.] Circa pmū duo facit. qꝛ p° determiat de locis ſophiſticis. 2° oñdit quō per h⁹ʼ locos hēri pñt ſilli ſophiſtici: tā peccātes in forā: ꝙ ēt in mā. 2ª ibi [Quā āt hēm⁹ ꝑm quot ſūt.] Circa pmū tria facit. qꝛ pmo determinat de locis ſophiſticis ꝑm ſe. 2° determinat de eis: ut deficiūt ab elēcho. 3° determinat de ipſis ut hñt nos fallere ⁊ decipe. 2ª ibi [Aut ergo ſic diuidēdū.] 3ª ibi [Falla aūt fit in his.] Circa pᵐ duo facit. qꝛ p° diſtinguit duos modos locoꝝ ſophiſticoꝝ. 2° exeqtur de utroq̄ mō. ibi [ſunt ea qdez.] Dic̄ ḡ pmo. ꝙ modi arguēdi ſuꝑ. ꝑm locos ſophiſticos ſunt duo: nā alij ſūt ꝑm dictionem. alij ꝟo extra dictionem. ¶ Notādum aūt ꝙ fallacie in dictiōe ſunt ille que cāz decipiēdi ſumūt ex pte uocis. extra dictionē ꝟo ſunt que cām decipiēdi ſumūt ex pte rei. Deide cū dicit.

¶ Sunt aūt ea que ꝑm dictionē faciūt fantaſiam ſex numero. Sūt aūt hec: equiuocatio: amphibologia: compoſitio: diuiſio: accētus: figura dictionis.

¶ Exeqt de dictio modis. ⁊ duo fac̄. qꝛ p° exeqt de fallacijs in dictiōe. 2° de fallacijs ex̄ dictionē. ibi [Eoꝝ ꝟo que ex̄ dictionē.] Circa pᵐ tria fac̄. qꝛ p° enumerat fallacias in dictiōe. 2° pbat eoꝝ ſufficietiā. 3° determiat de vnaquaq̄ illaꝝ. 2ª ibi [Hꝰ aūt fides.] 3ª ibi [Sūt āt ꝑz equocationē.] Dic̄ ḡ ꝙ ea que faciūt fantaſiā ꝑz dictionē. i. que ſumūt cāz decipiēdi ex pte uocis ſūt. 6. nūo: ⁊ ſūt hec. vz equocatio: amphibologia: cōpō: uel diuiſio: accētus: figura dictiōis. Deide cū dicit.

¶ Huiuſmodi aūt fides. ⁊ que per iductionē eſt: ⁊ ſillogiſmus: ⁊ ſiqs ſumat alius: ⁊ qñ totidē modis: ſi eiſdē noibus ⁊ orationibus nō idē ſignificamus.

¶ Probat ſufficietiā dictoꝝ locoꝝ ſiue dictaꝝ fallaciaꝝ. d. ꝙ fides hui⁹. ꝙ ſint tot fallacie i dictiōe ⁊ nō plures eſt per iductionē: nā iducēdo i oēs modos qui pñt ꝯtīgē ex pte uocis iuenim⁹ eos nō eē plēs neq̄ pauciores ꝙ̄ dicti ſunt. pōt aūt ſic formari iductio. oīs fallacia in dictiōe uel peccat ꝑz multiplicē actualē uel potētialē: uel fantaſticā: ſed equocatio: amphibologia ⁊ cetere fallacie que dicte ſūt: peccāt ꝑm h⁹ʼ multiplicitates plures. ḡ tot ſunt fallacie in dictiōe quot dicte ſūt ⁊ nō pleo: quō aūt differūt multiplicitas actualis: potētialis ⁊ fantaſtica in ꝓſequēdo patebit. vnᵒ ḡ modus ꝓbādi ſufficietiā dictaꝝ fallaciaꝝ eſt iductio: ſed ſiqs alius modus ab iductiōe ſumat ad hoc ꝓbandū: talis modus erit ſill's: ꝙ̄ſi dicat: ꝙ nō ſolū iductiōe: ſed etiaz ſill'o ꝓbari pōt dicta ſufficietia. pōt aūt ſic formari ſill's quot modis eiſdē noib⁹ ⁊ orōnib⁹ nō idē ſignificam⁹: tot ſūt fallacie i dictiōe: ſz totidē modis quot dicti ſūt eiſdē noib⁹ uel orōnib⁹ nō idē ſignificam⁹. ḡ fallacie in dictione tot ſunt quot dixim⁹ ⁊ nō plures neq̄ pauciores. hui⁹ aūt ſilli ponit ſolū minorē. ut patet in lra.

Ad intelligentiā autē dictoꝝ ut ſciam⁹ quō ſe hūt ad iuicem ſill's ſophiſtic⁹ ⁊ loc⁹ ſophiſtic⁹: ꝯtingit p° dubitare qd addit ſill's ſophiſtic⁹ ſupra ſill'm ſimpl'r. ¶ Rñdeo dōz ꝙ cogimur dicere h⁹ʼ ſill'm aliqd addē ſupra ſill'm ſimpliciter. qꝛ ſi nihil adderet: tūc ſill's ſophiſtic⁹ poſſet dici bon⁹ ſill's. addit ḡ aliqd ⁊ h⁹ʼ additū opꝫ eē aliqd incōpetēs cū quo nō poſſit ſtare forā. ſicut eni mortuum additū hoi qꝛ eſt additio icōpetēs tollit rōnē hoīs. ita ꝙ hō mortu⁹ nō ē hō. ſic ſill's ſophiſtic⁹ peccās in forā de quo hic loq itēdim⁹ tollit rōnem ſilli: ⁊ nō eſt ſill's: utrū aūt id qḋ addit h⁹ʼ ſill's ſupra ſill'm ſimpl'r ꝑm vītatē ſit additio uel magis ſit ꝓuatio ⁊ remotio nō eſt ꝑſentis ſpeculatiōis. ſufficit eni ad pſens ſcire ꝙ ꝑm noſtrū modū itelligēdi aliqd addit. ¶ Et ut videam⁹ qd eſt qḋ addit ſciendū ꝙ ſicut ſill's dialetic⁹ addit quandā hītudinē localē ſupra ſillꝫ ſimpl'r: ſic ſill's ſophiſtic⁹ addit localē hītudinē ſup h⁹ʼ ſill'm. hēt eni ſill's ſophiſticus ſuos locos ⁊ ſuas maximas ſicut ſillus dialeticus uerū tñ ſill's dialeticus ſuos locos ⁊ ſuas maximas habet cōgruas ⁊ competētes. ſophiſticus ꝟo h⁹ʼ locos ⁊ maximas incōgruas ⁊ icōpetētes hēt. nā ſicut dicēdo qḋ pōt miles pōt etiā rex. miles pōt expugnare. ergo ⁊ rex. eſt ibi locus a minori. qꝛ eſt locus competēs. ⁊ hēt

maximã uerã ⁊ talis eſt. qḋ pōt min⁹ pōt ⁊ mai⁹. ſic di cēdo. canis currit. celeſte ſidus eſt canis. ḡ celeſte ſidus currit. eſt ibi equocatio. q̄ eſt locus icōpetens: ⁊ inītiſ falſe maxīe que talis eſt. ſemper vni noī rn̄det vna res: falſe igiſ ut equocatio: amphibologia ⁊ cetere h⁹ non ſūt ſilli ſophiſtici: ſed ſūt loci ſophiſtici. nā ſicut vni loco dialetico inītunſ multi ſillogiſmi ut loco a minori inītuntur multi ſillogiſmi ueri. ſic vni fallacie ut equiuo catiōi inītuntur multi ſilli ſophiſtici. infiniti enī ſilli p talē fallaciā peccare pn̄t. Ergo ſicut in dialeticis loci ſūt q̄dā ulīa cōprehēdētia multos ſillos pp qḋ in talibus locis ſunt elemēta ⁊ pncipia ſillo⁊ uerorū. ſic loci ſo phiſtici ſunt quedā ulīa cōprehēdētia multos ſillos ſo phiſticos. Non ergo loci ſophiſtici ſunt ipſi ſillogiſmi ſophiſtici: ſed ſunt elementa ⁊ principia ipſorum: ſed q̄ ſillogiſmi ſophiſtici ſm ꝙ h⁹ magis ſunt defect⁹ q̄ aliud h⁹ pncipia magis ſunt defectiua q̄ effectiua. ꝙ aūt ſic dōm ſit: patet per pbm in libro rhetorico⁊. qui diſtinguēs entimemata in entimemata uera ⁊ ſophiſti ca. in cap° ubi determiat de locis ueris. vult h⁹ locos eē entimematū uero⁊. in ſequēti vo cap°. ubi determi nat de fallaciis rhetoricis: vult h⁹ fallacias eē elemen ta entimematū apparētiū ſiue ſophiſtico⁊. ḡ a ſili ſic ē dare entimemata uera ⁊ ſophiſtica: ⁊ utraq̄ hn̄t ſua pncipia ⁊ elemēta: ſicut eſt dare ſillos ueros ⁊ ſophiſti cos: ⁊ utriq̄ hn̄t ſua pncipia ⁊ elemēta. pꝫ ḡ ſillm ſophi ſticū addē ſupra ſillm quādā hītudinē localē qui loc⁹ nō eſt ipe ſills ſophiſtic⁹: ſed eſt elemētū ei⁹: uerūtn̄ q̄ h⁹ loci ſunt defectiui. ⁊ maxie eo⁊ ſūt defectiue: ⁊ pa ralogiſmi formati ſm eos ſunt ēt defectiui. pꝫ uerū eſſe qḋ ſupius dicebaſ: ꝙ de talib⁹ nō pōt eſſe ſciētia tanq̄ de pncipaliter itētis: ſed de eis eſt ſciētia tanq̄ de qui buſdā obligatiōib⁹ artis. qḋ quō itelligēdū eſt ⁊ q̄liter: ſufficiēter ſupius eſt expreſſum.

Alterius dato ꝙ loc⁹ ſophiſtic⁹ differat a ſillo ſophiſtico. Dubitaret forte aliquis utrū loc⁹ ſophiſtic⁹ differat a maxia ſophiſtica. ℭ Rn̄ deo. dicendū ꝙ ſm Boetiū in top. ſuis duplex eſt lo cus. vꝫ loc⁹ maxis: ⁊ locus differētia maxime. ſi ḡ acci piam⁹ locū ſm ꝙ maxima: ſi ſic locus dialeticus non differt a ſua maxima: ſed eſt ipſa maxima. ſic locus ſo phiſtic⁹ eſt ipſa maxima ſophiſtica. ſed ſi accipiſ locus put eſt dr̄ia maxime: tūc locus ⁊ maxima nō ſunt idē ſed differūt ſicut cōplexū ⁊ icōplexū. ⁊ q̄ locus ut di fert a maxima accipiſ ut dicit qd incōplexū ⁊ maxima qd cōplexum. q̄ cōplexa ex incomplexis ſumūt origi nē: ⁊ tūc plene cogſcimus cōplexa: qn̄ ſcim⁹ ea reſoluē in icōplexa: bn̄ dictū eſt ꝙ nos memini⁹ dixiſſe in lib° rhetorico⁊. vꝫ ꝙ maximas cogſcim⁹ inq̄tū locos co gnoſcimus. Nā ſicut pncipia cogſcimus inq̄tū termi nos cogſcimus. q̄ ſicut qui ſciret qd eſt totū ⁊ qd eſt ps: ſciret ꝙ oē totū eſt maius ſua pte. ita qui ſciret rō nes loco⁊ ſciret maximas fundatas ſup illis locis. ut qui ſciret qd eſt mai⁹. ⁊ qd eſt minus ſciret has maxi mas qḋ pōt minus pōt ⁊ maius. ⁊ qḋ nō pōt mai⁹ nō pōt ⁊ minus. ⁊ qḋ dictū eſt de locis dialeticis reſpectu maximatū dialeticarū. ueritatē habet de locis ſophiſti cis reſpectu maximatum ſophiſticarum. nā qui ſciret locos ſophiſticos ſciret maximas per quas decipiunt ſophiſtici: ut qui ſciret equocationem. ſciret maximā per quā equocatio decipit que talis eſt. ꝙ ſemp vni no mini rn̄det vna res. ⁊ ſicut equocatio qui eſt falſus lo cus hēt ſuā falſam maximam. ſic ⁊ amphibologia que etiā falſus locus eſt ſuā falſam maximā hēt: que talis eſt ſemp vni rōni rn̄det vna ſententia. patet ḡ ꝙ locus ſophiſticus a maxima ſophiſtica differt. ſicut incōple xū a cōplexo. de rōne enī maxime eſt ꝙ ſit qd cōplexū locus aūt dicit qd incōplexū. ſi aūt dicit qd cōplexū. h̄ eſt per accn̄s. q̄ cū loqmur ipꝫ. ⁊ neſcim⁹ eū noīare vno noīe. ſemp enī vno noīe poſſet locus nomina ri ſi eſſet ei nomen impoſitū.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſillus ſo phiſticus opponaſ. ⁊ ſit obligatus ſil logiſmi ſimplr an ſilli dialetici. ℭ R°. dōm ꝙ nō inten dim⁹ hic querere de ſillo ſophiſtico qui peccat in mā: q̄ utrū talis ſills ſit ſimplr ſillus. uel ad aliquā uel q̄li ter eē hēat iſta dicet. Sed itēdimus hic querere de ſil logiſmo peccāte in forma. ⁊ de h⁹ ſillo rn̄dere ad queſitū nō hēt difficultatē. eſt enī h⁹ ſills obligatus tam ſillogiſ mi dialetici q̄ ēt ſilli ſimplr. nā nec ē ſills dialetic⁹ nec eſt ſills ſimplr. dictū eſt enī ꝙ h⁹ ſills inītiſ falſo loco. ⁊ idebite hītudini locali. in illo aūt falſo loco non pōt reſeruari pncipiū dici de oī nec de nullo. fere enim ois fallacia aliq̄ mō uariat mediū. ⁊ uariādo mediū argu it q̄ſi i q̄tuor termis: pp qḋ nō pprie accipitur ibi. ſub. nec ſaluaſ ibi pnm dici de oī uel de nullo. Inq̄tū ergo h⁹ ſills inītiſ falſe hītudini locali ꝯdicit ſillogiſmo di aletico. put vō nō ſaluaſ pnm dici de oī ul de nullo cō tradicit ſillo ſimplr. utrū aūt ſit aliqs ſills ſophiſticus peccās per aliquā fallaciā in quo ſaluetur rō ſilli ſimplr: dubiū eſt pp fallaciā petitiōis principii. ſed de h̄ aliqd infra dicet. cū enī reducaſ petitio principii in ignoran tiā elēchi. oſtēdeſ quō peccat ꝯtra ſillogiſmū: ad pn̄s āt ſufficiat ſcire quomō ſillogiſmi peccātes in forma ꝯdi cūt ſillogiſmo dialetico: ⁊ quō ſillogiſmo ſimplr.

Alterius forte dubitaret aliquis cui ꝯdicit p°. h⁹ ſillogiſm⁹ an dialetico an ſimplr. ℭ R°. dicēdū ꝙ ſm quoſdā h⁹ ſillus pmo ꝯdicit ſillo ſimplr q̄ dialetico. Nā ſi p° ꝯdiceret dialetico. q̄ a de ſtructiōe iferioris nō ſeqtur deſtructio ſupioris. ⁊ q̄ qḋ per ſe ⁊ p° tollit hoīem nō tollit aīal: ſi ſills ſophiſti cus eēt obligatus ſilli dialetici: nō tolleret ſillm ſimplr ſimplr ḡ loquēdo eēt ſills: lꝫ nō eēt dialetic⁹. Lū ḡ neu ter ſit. p° peccabit ꝯtra ſillogiſmū ſimplr. ⁊ poſtea cō tra dialeticū: ſed h⁹ rōnib⁹ ēt initi nō eſt ꝯueniēs. naꝫ ſicut aliq̄ pus ꝯueniūt iferiorib⁹ q̄ ſupioribus: ⁊ p iſe riora ſupiorib⁹ cōpetūt: ut hēre tres ꝯuenit p° triāgu lo q̄ figure. cōpetit enī figure mediāte triangulo. ⁊ ſic ſuo mō in repugnātia ⁊ oppōne ſe hn̄t: nā que p° cōue niūt iferiorib⁹ q̄ ſupiorib⁹ oppoſita illo⁊ p° repugnāt iferiorib⁹ q̄ ſupioribus: ut hītudo localis pmo ꝯuenit ſillo dialetico. ſi aūt ꝯuenit ſillogiſmo ſimplr h̄ eſt inq̄ tū talis ſills reſeruaſ in ſillo dialetico. ⁊ q̄ ſi ppoſitū in ppoſito: ⁊ oppoſitū in oppoſito: ſicut recta hītudo localis pmo cōpetit ſillogiſmo dialetico: ſic falſa hitu do localis pmo repugnat h⁹ ſillo. nō videſ ergo icōue niēs ꝙ aliqd pus repugnet iferiori q̄ ſupiori: cū nō ſit icōueniēs aliqd pmo ꝯuenire iferiori q̄ ſupiori. Qḋ vō dicunt ꝙ ſills ſophiſtic⁹ pmo ꝯdiceret dialetico nō tolleret ſillm ſimplr. Dici pōt ꝙ tollē ſillm ſimplr pōt duplr itelligi. uel abſolute ⁊ ſꝫ ſe: uel ut reſeruaſ in ta li mā ex qua pōt ſumi habitudo localis. ſills ergo ſophi ſtic⁹ cū ſit ratiocinatio q̄dā: ⁊ ſi ratiocinatio ꝯtracta ad localē hītudinē: ſed illa hītudo ſit falſa ⁊ ſophiſtica per ſe ⁊ pmo nō pōt opponi ſillogiſmo ſimplr ſꝫ ſe ⁊ abſo lute ſumpto: ſꝫ opponiſ ei ut hēt eſſe in tali mā. Et q̄ ſpectat ad ppoſitum ſuperius in iferiori eſt ipſum iſe rius ⁊ cōmune ut reſeruaſ in mā ſpāli eſt ipm ſpāle: nō eſt iconueniens quod tollit iferius tollere ſuperius: ut eſt in inferiori: ⁊ ut reſeruaſ in materia ſpāli. Dicam⁹ ergo ꝙ lꝫ non ſit de rōne ſillogiſmi abſolute iuiti habi tudini locali. eſt tn̄ de rōne ſillogiſmi initi tali habitu dini ut contrahiſ ad materiā dialeticam: ita ꝙ argue re poſſumus. iſte ſillogiſmus eſt ꝯtractus ad mām dia leticā: ⁊ nō hēt rectā habitudinē localē. ergo ſimplici ter non eſt ſillogiſmus. ſophiſta ergo q̄ inſinuat diale ticum: ⁊ vult uerſari circa id circa qḋ dialeticus uerſa ri debet ⁊ in mā dialetica: uel que videſ dialeticis initi

tur hitudinibus falſis ⁊ incōgruētibuſ per ſe ⁊ ꝑmo: ⁊
ſm ꝙ h⁹ opponiť dialetico. ⁊ ſillꝫ ſophiſtic⁹ ut ſophi-
ſticus eſt: per ſe ⁊ ꝑmo ꝯdicit ſillo dialetico: ſi aūt ꝯdi-
cit ſillo ſimplr̄ h̄ eſt inquātum talis ſillꝫ reſeruať in tali
mā. ¶ Eſt eni diligēter notādū ꝙ refert dicere itelli-
gere aliqd nō itellecto aliquo: ⁊ itelligere illud cū ꝯrio
illius. ſillꝫ ergo ſimplr̄ lȝ poſſit itelligi eē ſine hitudine
locali: nō tn̄ pōt itelligi eē cū falſa hitudine locali. ſillꝫ
ḡ ſophiſtic⁹ non ꝯdicit ſillo ſimplr̄ ꝙ nulli habitudini
locali innitať: ſed ꝯdicit ei qꝛ inniť hitudini locali falſe
⁊ icōgrue: ut dictū eſt. ꝑmo ergo ꝯdicit ſillo dialetico.
cui⁹ rōne eſt hitudo localis. ⁊ poſtea ꝯdicit ſillo ſimplr̄
ꝓut in tali hitudine reſeruati nō pōt. utrū aūt ſophiſti
c⁹ ſillꝫ ꝯſiderari poſſit: nō ut ſophiſtic⁹ eſt nec de rōne
eius eſt falſa hitudo localis: ſed ut eſt quedā inutilis cō
ſugatio. ⁊ ſic ꝯdicere poſſit ꝑus ſillo ſimplr̄ ꝗ̄ dialeti-
co: iueſtigare nō eſt p̄ſentis ſpeculationis. ſufficit autē
ad p̄ſens ſcire ꝙ ſillꝫ ſophiſtic⁹ ut ſophiſtic⁹ eſt: ꝑ⁹ ꝯdi-
cit ſillo dialetico ꝗ̄ ſillogiſmo ſimplr̄.

Alterius aūt qꝛ actus hoīs nō quieſcit niſi fiat re
ductio ꝗ̄ uſqȝ ad per ſe nota. Dubi
taret forte aliqs: qꝛ nō videť uerum qđ in p̄miſſa qōne
ſupponebať. vȝ ꝙ ſicut i poſitiuis aliqd per ꝑus pōt cō
petere iferiori ꝗ̄ ſupiori: ſic ⁊ i ꝑuatiuis aliqd per ꝑus
pōt repugnare iferiori ꝗ̄ ſupiori. qꝛ lȝ ſit bonū argumē
tū a pōne aūtis: pp̄ h̄ ꝙ poſitiue nō eſt icōueniēs aliqd
ꝑus cōpetere inferiori ꝗ̄ ſupiori. tn̄ qꝛ nō eſt illatio a de
ſtructione aūtis: videť ꝙ negatiue nullo mō aliqd per
ꝑus iferiori ꝗ̄ ſupiori repugnet. ſillꝫ ergo ſophiſtic⁹ cū
repugnet tā ſillo ſimplr̄ ꝗ̄ dialetico. nullo mō videť ꝙ
ꝑus poſſit repugnare ſillo dialetico ꝗ̄ ſillo ſimplr̄. Di
cēdū ꝙ ut dictū eſt: lȝ ſimplr̄ ⁊ abſolute hoc nō poſſit
contingere: in mā tn̄ aliquo mō ꝯcta pōt. viuere enim
eſt ifra eē: ꝓpter qđ nō ualet ſimplr̄ ⁊ abſolute hoc nō
viuit ḡ hoc nō eſt in mā: tn̄ ꝯcta ualere pōt. ualet enim
ceſat hō viuit. ḡ nō eſt. mors ḡ opponiť vite ⁊ per ſe ꝑ⁹
tollit vitā. ⁊ tollēdo vitā tollit eſſe. ſic ḡ mors per ſe ⁊
ꝑ⁹ opponiť vite: qꝛ mors ⁊ vita inata ſūt fieri circa idē
⁊ ex eo ꝙ tollit vitā: tollit eē i tali mā. ſic falſa hitudo
localis ꝑ ſe ꝑ⁹ opponiť uere hitudini locali. qꝛ hec hi-
tudo ⁊ illa nata ſūt fieri circa eādē mām. ut circa diale-
ticā: ⁊ per ſe ⁊ ꝑ⁹ talis falſa hitudo tollit uerā hitudinē
localē: ⁊ repugnat ſillo dialetico: ⁊ repugnādo ſillo di
aletico repugnat ſillo ſimplr̄: ut reſeruatur in tali mā
circa quā uerſať hitudo localis: ⁊ quō mā localis eſt
mā ꝯtracta: ⁊ quō nō eſt ꝯtracta infra diceť.

**Sunt aūt ſm equocationē huiuſ-
modi orationes: ut quoniam di-
ſcunt ſcientes: nam ſm hos grā
matici diſcunt.**

¶ In pte iſta exeqť phs de fallacijs in dictione. h⁹ aūt
fallacie ſm Alexm̄ ſimpliciter diuiduntť: qꝛ quedā fal-
lacie peccāt ſm multiplicitatē actualē: ut equocatio ⁊
amphibologia. quedā vo ſm potentialē: ut cōpō diui-
ſio ⁊ accētus. quedā vo ſm fantaſticā: ut figura dictio
nis. tria ḡ facit. qꝛ ꝑ⁹ determiat de fallacijs peccātibuſ
ſm multiplicitatē actualē. 2° de peccātib⁹ ſȝ potētialē
⁊ 3° de peccātib⁹ ſm fantaſticā. 2ª ibi [Scōm cōpōnē
aūt.] 3ª ibi [Que aūt ſm figurā dictiōis.] Circa ꝑm
duo fac̄ ſȝ ꝙ due ſūt fallacie peccātes ſȝ mltiplicitatē
actualē: vna que accipit dictionē mltiplicem: ut equo
catio. alia que accipit orōnē mltiplicē: ut amphibolo
gia. ꝑ° ḡ determiat de equocatiōe. 2° de amphibologia
q̄re āt ꝑus determiat de equocatiōe ꝗ̄ de amphibolo
gia ifra diceť. 2ª ibi [Scōȝ vo amphibologia.]

Ad euidentiā vo ꝑme ptis notādū ꝙ equi
uocatio fantaſtaȝ ⁊ cām de-
ciṗiēdi ſumit ex pte uocis. vnitas eni nois eſt cā appa-
rētie in hac fallacia: cā vo non exiſtētie eſt diuerſitas ſi
gnificatoꝝ. hui⁹ aūt fallacie tres ſunt modi. ꝑm⁹ autē
eſt cū dictio aliqua ꝑncipalr̄ plura ſignificat. ſcōus vo
eum vnū ſignificat principalr̄ aliud ex cōſequēti. terti
us qdem eſt cum dictio ex ſua ſignificatiōe multiplici-
tatē nō hēt. ſed ex modo ſignificādi. ꝑmus modus eſt
in uere equocis. ſcōus modus reperitur in analogis. ter
tius modus etiā in his que ſm ſe ſūt vniuoca reperi-
ri hēt. pōt eni eſſe qd ex ſua ſignificatione vniuocū: qđ
tn̄ ex mō ſignificandi aliquā multiplicitatē hēt. ex hoc
ergo appet ordo iſtoꝝ modorū. qꝛ ꝑmus modus plus
hēt de equiuocatione. ſcōs vo min⁹. tertius qdem quaſi
ſi per accñs multiplicitatē pticipat. ꝑs igiť iſta in qua
de equocatiōe determiat: diuidiť i ptes tres. qꝛ ꝑ° ponit
ꝑm modū. ſecūdo ſecūdū. ⁊ tertio tertiū. ſcōa ibi [Et
quoniā mala.] tertia ibi [Ampli⁹ eundē.] Circa pri-
mū duo facit. qꝛ ꝑmo ponit mām palogiſmi. ſcōo oſtē
dit ꝙ in dicto palogiſmo cōmittiť equocatio ibi [Di
ſcere eni.] Dicit ergo ꝙ ſm equocationē ſunt oratio
nes ⁊ palogiſmi qui diceñť: quoꝝ vn⁹ eſt iſte. ſciētes di
ſcūt. iſta eſt ꝯcluſio palogiſmi: nā ſm hos. i. ſm ſciētes
ſiue a ſciētibus diſcunt grāmatici. i. adiſcētes grāmati
cā. hec eſt minor formeť ſic palogiſm⁹. ſm quos diſcūt
grāmatici illi diſcūt: ſed ſm hos. i. ſm ſciētes diſcunt
grāmatici ergo ſciētes diſcūt. exponiť aūt dict⁹ text⁹
alr̄ ꝓut ly grāmatici non ſtat pro adipiſcētibus gram
maticā: ſed pro ſciētib⁹ ⁊ eſt ſenſus. ſciētes diſcūt. ⁊ bn̄
dico ꝙ ita eſt: nā ſm hos. i. ſm iſtos modos palogizā-
di ſeqtur ꝙ grāmatici qui ſunt ſciētes diſcunt. formeť
aūt ſic palogiſmus. grāmatici diſcunt. grāmatici ſunt
ſciētes. ergo ſciētes diſcūt. ⁊ ut habeať concluſio ma-
nifeſte falſa: arguať ulteri⁹. quicūqȝ diſcunt adiſcunt:
ſciētes diſcūt. ergo adiſcunt. qđ falſum eſt. ſciēs enim
ſm qđ h⁹ nō adiſcit ſed docet. Deinde cū dicit.

**¶ Diſcere eni equocū ad itelligē eū qui uti
tur diſciplina: ⁊ accipe diſciplinā.**

¶ Oſtēdit in dicto palogiſmo eē equocationem. dicēs
ꝙ diſcere eſt equocū ad itelligere eum qui utiť diſcipli
na in dicēdo. i. ad docere ⁊ ad diſciplinā ſup. accipe. i.
ad adiſcere. igiť ſcolares grāmatici diſcunt a ſciētibus
qꝛ adiſcūt ab eis: ⁊ ſciētes diſcūt: nō ꝙ adiſcāt: ſȝ qꝛ do
cent alios. ¶ Notādū aūt ꝙ phs oſtēdit in dicto pa-
ralogiſmo eē equocationē: nō ut ſolueret ipm. qꝛ de h̄
locus erit in ſcōo. Sed ut oſtēderet dictū palogiſmuȝ
eſſe ad ꝓpoſitum. ⁊ peccare ſm dictā fallaciā. ſic etiaȝ
in alijs palogiſmis cōcludit eos peccare ſm fallaciaȝ
ꝓpoſitā nō facit hoc: ut dictos palogiſmos ſoluat. qꝛ
ut dictū eſt in ꝑmo libro nō itendit palogiſmos ſolue-
re: ad cōſtituere. hoc ergo facit ut oſtendat talia exēpla
eē ad ꝓpoſitū ⁊ arguere ſm ꝓpoſitas fallacias. ¶ No
tādū aūt ꝙ diſcere ſm idioma litterale noſtruȝ nō eſt
equocū. ſolū enim ſtat pro adiſcere nō pro docere: ſm
tn̄ romanū vulgare diſcere equocū eſt ad adiſcere ⁊ do
cere. ⁊ forte ſic eſt apud grecos. Roma eni cū ptibus il
lis uerſus apuliā quōdā magna grecia uocabať. achil
les eni qui fuit fortiſſim⁹ grecoꝝ fuit de regno apulie.
italia eniȝ antiqtus grecia dicebať. iuxta illud poete.
italia nūc tellus grecia magna fuit. Deide cū dicit.

**¶ Et rurſus qm̄ mala bona: nā que expe-
diūt bona: mala aūt expediunt.**

¶ Ponit 2m̄ palogiſmū. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑ° ponit h⁹ pa-
ralogiſmū. 2° oñdit ipȝ arguē ſȝ fallaciā equocatiōis.
2° ibi [Duplex eni.] Dicit ḡ ꝙ mala ſūt bona: hec eſt
ꝯclō. nā q̄ expediūt bona ſūt. mala aūt expediūt: hec ē
mior. formať ſic palogiſm⁹. ꝗcūqȝ expediūt bona ſunt:
mala aūt expediūt. ḡ mala bona ſunt. Deide cū dicit.

¶ Duplex eni expediēs: ⁊ neceſſarium qꝺ accidit plerunqꝫ etiam in malis: eſt enim malū quidem neceſſariuꝫ: ⁊ bona quoqꝫ expediētia dicimus eſſe.

¶ Oſtēdit dictū ꝑalogiſmū arguere per equocationē. d. ꝙ duplex eſt expediēs. nā vno mō expediēs idē eſt qꝺ neceſſariū qꝺ plerunqꝫ accidit in malis. eteni malū aliqn̄ neceīū eſt. ut trūcatio pedis: aliqn̄ eſt necīa ne totuꝫ corpꝰ pereat. alio mō dr̄ neceīū in bonis. nā ⁊ ipa bona expediētia eē dicimꝰ. ¶ Notāduꝫ aūt ꝙ ſicͭ duplex eſt iuſtū. ita duplex eſt expediēs ⁊ bonū. Eſt eni iuſtū ſimplr̄: ⁊ iuſtū in caſu. iuſtū ſimplr̄ ut reddere depoſitum. iuſtū in caſu eē pōt nō reddere depoſitū. nā ſi furioſus apud aliquē depoſuiſſet gladiū. ⁊ tp̄e furie repeteret illū iuſtū eēt in tali caſu ei nō reddere depoſitū. ſic ēt duplex eſt expediēs. ſimplr̄ ⁊ in caſu. ſimplr̄ eni expediūt bona: in caſu aūt pn̄t expedire mala: nā ſicͭ diuitie que ſunt bone in ſe: in caſu pn̄t eē male nobis. qꝛ multi ꝓꝑ diuitias ꝑierūt. ſic trūcatio pedis qꝺ eſt malū in ſe: pōt eē bonū nobis ne corpꝰ pereat ⁊ iſiciaṫ: ⁊ ꝓiicere merces in mare: qꝺ eſt malū in ſe pōt eē bonū in caſu ne fiat naufragiū. ¶ Notādū ēr ꝙ licet expediens ſit duplex: aliud expediēs ſimplr̄ cuiuſmodi ſunt bona: ⁊ expediēs i caſu cuiuſmodi ſūt mala: tū hec duo nō eque ꝑncipalr̄ ꝑmo iportat: ſed per ſe expediēs ⁊ ꝑmo dr̄ in bonis. ſcdario aūt ⁊ ex ꝯn̄ti dr̄ in malis. ex quo appet ꝙ ꝑmꝰ ꝑalogiſmꝰ deſeruit equocatiōi. ꝓut vna dictio ꝑncipalr̄ plura ſignificat. iſ aūt deſeruit dicte fallacie ꝓut vna dictio ſignificat plura. nō ex equo: ſed vnum ꝑncipalr̄ aliud ex cōſequēti. Deīde cū dicit.

¶ Amplīꝰ eundē ſedere ⁊ ſtare laborare ⁊ ſanum eſſe: naꝫ qui ſurgebat ſtat: ⁊ qui ſanabaṫ ſanus eſt: ſurgebat autem ſedēs: ⁊ ſanabaṫ laborans.

¶ Ponit 3ᵐ modū equocationis ſumptum penes diuerſum modū ſignificādi. ⁊ tria facit. qꝛ ꝑmo ponit duos ꝑalogiſmos ſeruiētes iſti mō. 2º oſ̄dit eos arguere per fallaciā equocationis. 3º declarat in qbus ꝓpōnibꝰ iſtoꝝ ꝑalogiſmoꝝ eſt mltiplicitas atēdēda. 2ª ibi [Nā laborātē.] 3ª ibi [Veruꝫ ſanabaṫ qdē.] Dicit ģ. amplīꝰ ſup. per equocationē ꝯtingit oſ̄dere eūdē ſedere ⁊ ſtare. hec eſt ꝯcluſio vnius ꝑalogiſmi. ⁊ eundem laborare ⁊ ſanū eē. hec eſt ꝯclo alterīꝰ: nā qui ſurgebat ſtat hec eſt maior vnīꝰ ꝑalogiſmi. ⁊ qui ſanabaṫ ſanꝰ eſt. hec eſt maior alterius. ſurgebat aūt ſedēs. iſta eſt minor ꝑoris ꝑalogiſmi. ⁊ ſanabaṫ laborās. hec eſt minor alterīꝰ. pn̄t āt hi duo ꝑalogiſmi ſic foꝛari. qſqs ſurgebat ſtat. ſedēs ſurgebat. ģ ſedēs ſtat. rurſus qcunqꝫ ſanabaṫ ſanꝰ eſt. laborās ſanabaṫ. ģ laborās ſanus eſt. ¶ Notāduꝫ aūt ꝙ actiōes ⁊ paſſiōes ⁊ cetera talia aliqn̄ deſignāt motū. ⁊ tūc per actiōes ⁊ paſſiōes nō fit denoīatio ſm formā. imo ſm oppoſitū forme. qui eni dealbaṫ nō eſt albꝰ ſm ꝙ dealbari dicit motū ad albedinē. ſi v̄o actiones ⁊ paſſiones nō dicūt motum ſed mutationē ſic denolaṫ ſm formā. qcūqꝫ eni illumiabaṫ illumiatꝰ eſt. illuminari eni nō dicit motū: ſed mutationē: ſic ēt cū dicimus. qcunqꝫ ſanabaṫ ſanus eſt. ly ſanabaṫ ſtat ꝓ mutato eē ſꝫ ꝙ ſanari dicit ſanatū eē. ſic ēr qui ſurgit ſtat uel qui ſurgebat ſtat: ſm ꝙ ſurgere importat mutatuꝫ eſſe. Deinde cum dicit.

¶ Nā laborantem qdlibet facere aut pati nō vnū ſignificat: ſed qn̄qꝫ qdem quoniā qui nunc laborat ſedet: quandoqꝫ autem qui laborat prius.

¶ Oſ̄dit dictos ꝑalogiſmos arguēꝑ equocationē dicēs ꝙ laborātē ſup. nr̄ ēt ſedētē facē: qꝺlibet ār pati. i. ꝯiūctū v̄o actiuo uel paſſiuo nō ſemꝑ vnū ſignificat: ſꝫ qn̄qꝫ qdē ſignificat qui nūc laborat aut ſedet. qn̄qꝫ autem qui laborabat ꝑus aut ſedebat. Deinde cum dicit.

¶ Verū ſanabaṫ qdem ⁊ laborās ⁊ nō laborās: ſanus eſt autem nō laborās: ſed laborās nō nunc: ſed ꝑus.

¶ Poſtqꝫ oſ̄dit in dictis ꝑalogiſmis eē equocationē ex mō ſignificādi: qꝛ laborās pōt ſupponere ꝓ laborāte ꝑus uel ꝓ laborāte nūc. In ꝑte iſta oſ̄dit que ꝓpō iſtoꝝ ꝑalogiſmoꝝ dicēda eſt multiplex: nā nō eſt multiplex ꝯ que dicit. laborās ſanꝰ eſt: ſed multiplex eſt minor que dicit. [Laborās ſanabaṫ.] Quidā aūt dicūt ꝙ multiplex eſt utraqꝫ: ſꝫ iſ nō uadit ad mētē ꝑhi. ut in ſequēti lectiōe patebit. Hic aūt ſupponaṫ. dicit ģ. nꝛ ꝓ ſꝫ. ſanabaṫ qdē laborās ⁊ nō laborans. i. minor erat mltiplex: aūt ꝓ ſꝫ. ſanꝰ eſt nō laborās. i. ꝯclo nō eſt multiplex. hec eni laborās ſanꝰ eſt uel ſedēs ſtat. ſimplr̄ eſt falſa. ſubdit aūt quomō minor eſt duplex dicēs. ſꝫ ſupple bn̄ dico ꝙ laborās ſanabaṫ. laborās dico nō nūc: ſꝫ ꝑus. laborās ģ ſanabaṫ ꝓ laborāte ꝑus: ⁊ laborans nō ſanabaṫ ꝓ laborāte nūc: ſꝫ nō ſic poſſumꝰ dicere ꝙ laborās ſanꝰ eſt ⁊ nō laborās ſanꝰ eſt. nā ſanꝰ eſt laborās. ſemꝑ eſt falſa. ſanꝰ āt eſt nō laborās ſemꝑ eſt uera.

a D itelligentiā aūt dictoꝝ ꝯtingit circa equocationē dubitare. ꝑº utꝝ aliq̄ dictio poſſit ſignificare plura. ⁊ videṫ ꝙ nō. qꝛ ſm ꝑhꝫ 4º metaᶜᶜ nomē qꝺ non ſigṫ vnū nihil ſignificat. ergo ⁊c̄. Amꝑ. ſignificatio eſt foꝛa dictiōis: ſꝫ vnīꝰ rei videṫ eē vna foꝛa: ſicͭ vnīꝰ rei vnicū eſt eē. ģ ⁊c̄. ¶ Rꝫº. dōm ꝙ uoces ſunt ſigna eoꝝ cōceptuū qui ſunt in aīa: nā rō quā ſignificat nomē ē diffō. ſemꝑ eni ut ſupra dicebaṫ itelligēdo ſimplicia foꝛamꝰ nobis aliquē ꝯceptū qui cōi noīe pōt appellari diffō. ⁊ hꝰꝰ ꝯceptꝰ eſt id qꝺ ſignificaṫ per nomē. noīa ģ ſūt ſigna ꝯceptuū. ꝯceptꝰ v̄o ſūt ſigna rerū. nomen ģ eſt ſignū rei mediāte ꝯceptu. ⁊ qꝛ diuſarū rerū ſm ꝙ hꝰꝰ nō pōt eē vnꝰ ꝯceptꝰ: nunqꝫ diuſoꝝ ſꝫ ꝙ hꝰꝰ pōt eē vnū nomē mediāte vno cōceptu. Cū ģ qrit utrū vnū nomē ſignificare plā poſſit. ſi iſ itelligit mediante vno ꝯceptu ipoſſibile eſt qꝺ dr̄. ſi v̄o itelligaṫ vnū nomē ſigr̄e plura mediātibꝰ plibꝰ ꝯceptibꝰ. ſic nō eſt ipoſſibile qꝺ dicit. Oppoſita aūt his nō eſt difficile ſoluere: nā cū dr̄ qꝺ nō ſignificat vnū nihil ſigṫ. uerū eſt qꝺ nō ſigṫ vnū mediāte vno ꝯceptu. qꝛ tūc ꝑiret diſputatio ſi nō eēnt diſtincti ꝯceptꝰ ⁊ rōnes diſticte: qs ꝯcepimus in ſignificādo res ꝑ noīa. Qꝺ v̄o addebaṫ ꝙ ſigtio eſt foꝛa dictiōis: ut patebit in qōne ſequēti ſigilo rerū nō eſt eēntialis foꝛa dictiōis: ſed accn̄talis. vnīꝰ ergo uocis eē plures tales ſignificatiōes: nō eſt icōueniēs.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſignificatio ſit aliquo mō foꝛa ſubalis dictionl. ⁊ videṫ ꝙ nō. qꝛ ut dictū eſt. vna dictio plā ſigr̄: qꝺ nō eēt ſi ſignificatū eēt foꝛa ſbalis eīꝰ. Amꝑ. noīa ſunt ad placitū. ģ ſm ipoſitionē nrām. ⁊ ſm bn̄placitū noſtrū ſignificāt: qꝺ nō eēt ſi eēntiale eſſet ei ſignificare. ģ ⁊c̄. ¶ Rn̄deo dicēdū aliqs ꝯcedere ſimplr̄ ſignificationē eē eēntialē dictiōi. aliq v̄o ſimplr̄ negāt: ſed utriqꝫ cū opoꝛtuiſſet totū iſpicē ꝑtē aliquā iſpexerūt. ¶ Sciendū ģ ꝙ uox ꝓlata dupl'r ſigr̄. vno mō repꝛſentat ꝯceptionē ſuiipſiꝰ. alio mō repꝛſentat ꝯceptiones ⁊ rōnes rerū. ꝑº mō uox repꝛſentare pōt: qꝺ eſt i imaginatione ut uox ꝓlata ēr ſignū eſt uocis imaginate. vn̄ cōmētator ſup ſcdo de aīa vult ꝙ ꝑᵐ mouēs i uoce ſit aīa imaginatiua. ſcdo v̄o mō ꝓut ꝑ noīa ſignificanṫ rōnes rerū uoces ſic ſūt ſigna itellectui. Cū ģ queriṫ utrū ſignificatio ꝯueīat eēntialr̄ dictiōi: ſi loqmur de ſignificatione ꝓut eſt uox ſigṫ ſeipaꝫ in imagine ꝯceptā. ſic quodā 2.00

mõ eẽntiale eſt uoci ſignificare. ⁊ imo ſi ſignificatiua nõ eẽt: nõ eẽt uox: ut plane hẽtur in 2° de aĩa. cap° de uoce. De rõne eni uocis eſt ꝙ p° ꝯcipiat̃ i imaginatiõe q̃z pferat̃. ſi eni ex ore alicui⁹ aĩal' abſq̃ imaginatiõe pcedẽte p tuſſiz uł per aliquẽ aliũ modũ ſon⁹ emitteret̃. ille ſon⁹ uox non eẽt. h⁹ı g̃ ſignificatio quodãmõ eẽntialis eſt uoci: ⁊ nõ eſt ad placitũ nec vni⁹ uocis ſunt plures tales ſignificationes. ſicut eni alia eſt imaginatio trianguli. ⁊ alia q̃drãguli. ⁊ imaginatio vni⁹ figure nõ põt coaptari alteri. ſic imaginatio ⁊ pconceptio vni⁹ uocis nõ põt alteri adaptari. patet g̃ ꝙ ſi uox ꝓlata referat̃ ad ſignificationẽ ꝓut ſignificat ſeipã aut imagiationẽ ꝯceptã: quodãmõ eſt eẽntiale ei ſignificare: ſʒ ſi referat̃ ad ſignificationẽ ꝓut ſignificat rõnes reruʒ in itellectu cõceptas: ſic nõ eſt eẽntiale ei ſignificare. imo talia ſũt ad placitũ. ⁊ pñt vni rei plura ſigna cõpetere. Argumẽta ẽt ꝑus dicta de hac ſignificatiõe ꝓcedebãt.

Alterius forte dubitaret aliq̃s. utrũ termino ſemel ſumpto cõtingat uti equoce. ℂ Ꝛ°. dicẽdũ ꝙ noĩa ⁊ dictiões q̃ʒtũ eſt de ſe nõ plꝭ hñt ꝙ ſignificẽt vnã rẽ q̃z aliã: ſi g̃ ſunt aliquoꝝ ſignificatiua: h̃ eſt ex iſtitutiõe ⁊ ipõne nr̃a. rurſus ẽt cũ noĩa ipoſita ſũt ad ſignificãdũ. ⁊ cũ hñt ex ipoſitiõe ꝙ ſignificẽt hãc rẽ uel illã nõ ſignificãt h⁹ı imediate: ſed mediate cõceptu. ſunt eni uoces ſigna itellectuũ. itellꝰ võ ſigna rerũ. ℂ Notãdũ ꝙ vult itell's ſiue ꝯceptiones aĩe eſſe ſigna rerũ: cũ ſint ſilitudines. ⁊ dicit ſignũ a ſilitudie. ſi g̃ uoces ſũt ſigna reruʒ. h̃ eſt mediãtib⁹ ꝯceptiõib⁹ nr̃is. Poſſum⁹ g̃ dicere ꝙ noĩa ſignificãt ex ipõne ſʒ utim̃ eis ad ſignificãdũ ꝓut mediãte ꝯceptu itell's nr̃i referim⁹ p itellʒ h⁹ı noĩa in ſua ſignificata. aliud eſt g̃ q̃rere utrũ nomẽ poſſit ſignificare plꝛa. ⁊ utꝝ ſil' poſſem⁹ eo uti ad plꝛa ſignificãdũ. Manifeſtũ ẽ eni ꝙ nomẽ plꝛa ſignificare põt ſi ipoſitũ ſit ad plꝛa ſignificãdũ: tñ q̃ꝛ diuſa ut diuerſa ſũt nõ ꝯtingit ſil' itelligẽ. termino ſemel ſũpto nõ ꝯtingit uti equoce. q̃ꝛ ſil' ⁊ ſemel nõ poſſum⁹ terminũ equocũ per itellectuʒ nr̃m referre in oĩa ſui ſignificata. uerũ eſt g̃ ꝙ termĩo ſel' ſumpto nõ ꝯtingit uti equoce. nã ⁊ ſi eadẽ uox ſemel ꝓlata apud diuerſos auditores diuſa repñtat. illa uox nõ ꝓprie ſemel ſumit̃. cũ a diuſis diuſimode ſumat̃: ⁊ ſm diuſas acceptiões diuſas ꝯceptiões foret. Jdẽ eni ẽ idẽ nomẽ apd diuſos plꝛa ſignificare ꝙ iſtd nomẽ nõ ſel: ſed plies ſumere.

Alterius forte dubitaret aliq̃s. utrũ nomẽ equocũ ſua ſignificata hẽat ſub copulatione uel ſub diſiũctiõe. ℂ Ad qd dixerũt aliq̃ ꝙ ſub copulatiuoe. aliq̃ võ ꝙ ſub diſiũctiõe. utriq̃ʒ eni cũ deberẽt totũ iſpicẽ. iſpexerũt ptẽ. Sciẽdũ g̃ ꝙ nomẽ equocũ in ſui ſignificatione nec diſiũctionẽ nec copulationẽ icludit. ⁊ dicẽtes nomẽ equocũ hr̃e ſua ſignificata ſub copulatione uel ſub diſiũctione: nõ eſt credibile eos itendiſſe ꝙ h⁹ı nomẽ in ſui ſignificatione icluderet copulationẽ uel diſiũctionẽ. ꝓ tãto g̃ dici debet nomẽ equocũ hr̃e ſua ſignificata ſub copulatiõe uel ſub diſiũctiõe. q̃ꝛ in hũdo ea hẽt quãdã ſilitudinẽ cũ illis. Dato g̃ nomẽ equocũ nõ includẽ i ſe nec copulationẽ nec diſiũctionez. ℂ Si q̃rat̃ ulteri⁹ utrũ hẽat ſua ſignificata per modũ copulatiuũ uel diſiũctiuuʒ dici debet ꝙ nomẽ equocũ. ut patet dupl'r ad ſua ſignificata cõparari põt. p° ut per ipoſitionẽ illa iportat. ſcdo ut per intellectũ ad illa refert̃. ſi g̃ loq̃mur de noĩe equoco: ut per inpõnẽ ſua ſignificata iportat ſic dicit̃ ea hr̃e ſub copulatiõe: nõ ꝙ in ſui ſignificatio copulationẽ icludat ſed q̃ꝛ iportat ea ſil' ⁊ ſemel plura ſignificat. ſicut copulatiua ſuas ptes de necẽitate ſil' hẽt: ⁊ ſm iſtũ modũ uerum eſt qd dicit̃ in p° pier menias. q̃ꝛ ſi h̃ nomẽ tunica iponat̃ hoĩ ⁊ equo: ⁊ dicat̃ tunica eſt alba. nõ eſt aliud dicere q̃z equ⁹ eſt alb⁹: ⁊ hõ eſt alb⁹: ſʒ ſi nomẽ equocũ referat̃ ad ſua ſignificata, ꝓut per itell'm refert̃ in illa. ſic hẽt ea q̃ſi ſub diſiũctione. q̃ꝛ nõ hẽt ea ſil': cũ termĩo ſel' ſũpto nõ ꝯtigat uti equoce. iõ faciẽda ẽ vis in v̈bis pħi cũ dicẽ. ſi h̃ nomẽ tunica iponat̃ hoĩ ⁊ equo: q̃ſi. d. ꝙ ex ipõne q̃ʒtũ ẽ ex ꝓlatiõe: uel ut refert̃ nomẽ equocuʒ ad ſua ſignificata, ꝓut iportat ea p inpõnẽ. hẽt ea q̃ſi ſub copulatiõe. Utrũ aũt in aliq̃ differat a copulatiua ſtatiʒ dicet̃.

Alterius forte dubitaret aliq̃s. utrũ uerum ſit qd ſuppoſitũ eſt. videlicet ꝙ vnũ nomẽ ex impõne poſſit ſil' plꝛa ſignificare. Et videt̃ ꝙ nõ: q̃ꝛ ſicut nomẽ ex vno ꝯceptu ⁊ ex vna relatiõe per itell'm vnuʒ ſignificat. ſic ex vna impõne vnũ ſignificat. ſic ergo termino ſemel ſumpto nõ ꝯtingit uti equiuoce. ⁊ vnũ nomẽ ex rel'one per itell'm nõ ſignificat plꝛa ſil'. ſic ex impõne nõ videt̃ plura ſignificare. ℂ Dõm ergo ꝙ ſignificare p ipoſitionẽ reſpicit tp̃s pteritũ. q̃ʒtũcũq̃ʒ g̃ ex plib⁹ impõnib⁹ plꝛa ſignificet. Ex quo utraq̃ʒ illarũ impõnũ eſt facta. ⁊ pterijt ex impõne illa plꝛa ſil' ſignificat: ſed ſignificare plꝛa ex uſu ul' ex r'one p itell'm reſpicit tp̃s pñs. ⁊ q̃ꝛ ſil' nõ referre poſſum⁹ vnũ nomen in plura ſignificata: iõ bñ dictũ eſt ꝙ termino ſemel ſũpto nõ ꝯtingit uti equoce: ⁊ ut per itellʒ referim⁹ nomẽ in ſua ſignificata vnũ nomẽ ſil' plura ſignificare nõ põt: niſi forte per accñs: ut apud diuerſos itelligẽtes. ℂ Et ut meli⁹ appareãt pdicta. ſciẽdũ eſt ꝙ in ſignificatione nõ ſolum tria eſt ꝯſiderare. p° ipam impõnẽ: nã noĩa nõ ſignificãt niſi ut ſunt ipoſita ad ſignificãdũ. 2° eſt ibi ipa ꝓlatio que ipont̃ ad aliq̃d ſignificãdũ. ⁊ 3° eſt ibi relatio per itell'um in ſua ſignificata. Cũ g̃ q̃rit̃ utrũ dictio equoca hẽat ſil' ſua ſignificata. ſi itelligit q̃ʒtũ ad ipõnẽ. pʒ ꝙ hẽt ea quodãmõ ſil'. Si q̃ʒtũ ad ꝓlationẽ etiã ſil' hẽt ea. q̃ꝛ cũ ſit vna ꝓlatio nõ uariata ex vi ꝓlationis actu. ⁊ ſil' hẽt ſua ſignificata: ſʒ q̃ʒtũ ad rel'onẽ per itell'm nõ ꝓprie hẽt ſua ſignificata ſil'. ⁊ q̃ꝛ ꝓlatio magis ſe tenet ex pte dictiõis q̃z rel'o p itell'm. magis ꝓprie dictũ ẽ ꝙ dictio equoca hẽat ſua ſignificata ſil': ⁊ ad modũ copulatiuuʒ q̃z ꝙ nõ hẽat ea ſil'. ſʒ hẽat ipa ad modũ diſiũctiuũ.

Alterius forte dubitaret aliq̃s. utruʒ orõ ubi ponit̃ nomẽ multiplex ſit diſtinguẽda. ⁊ videt̃ ꝙ nõ. dictũ eſt eni ꝙ nomẽ equocũ uel hẽt ſua ſignificata ſub copulatiõe uel ſub diſiũctiõe. ſed copulatiua ⁊ diſiũctiua nõ ſunt diſtinguende. g̃ ⁊c̃. Qꝫ aũt copulatiua nõ ſit diſtinguẽda pʒ. q̃ꝛ uel eſt in utroq̃ʒ ſenſu uera. ⁊ tũc ẽ ſimpl'r uera. ſi aũt ſit in utroq̃ʒ ſenſu: uel in altero f'ła. ſimpl'r iudicat̃ falſa. nã eni copulationis eſt ut tota iudicet̃ f'ła. ſi altera ps ſit falſa. ſic etiã nec diſiũctiua videt̃ eẽ diſtinguẽda. q̃ꝛ tota diſiũctiua iudicat̃ eẽ uera. ſi ſolũ altera ps ſit uera. nullo g̃ mõ eſt diſtinguẽda orõ ubi ponit̃ nomẽ equocũ. ℂ Ꝛ°. dõm ꝙ ſemp ubi eſt equocatio eſt ibi faciẽda diſtinctio. naʒ ⁊ ſi in utroq̃ʒ ſenſu eẽt uera faciẽda eſt diſtinctio: nõ ne ꝯcludat̃ nobis: ſʒ ad cautelã fatuitatis. i. ne videamur fatui ⁊ ignorãtes. q̃ꝛ ſi nõ diſtinguerem⁹. ipaʒ forte crederem̃ ignorare v̈tutẽ uocabuloꝝ: ſed qñ dictio equoca in altero ſñu eſt uera: in altero falſa. tũc diſtinguẽda eſt nõ ſolũ ne videamur ignorãtes: ſed ẽt ne fiat nobis elẽchus: Sed ut appeant oĩa: ſciẽdũ ꝙ ut ẽt ſupra dicebat̃ dictio equoca dupl'r ad ſua ſignificata cõpari põt. p° ut iportat illa q̃ʒtũ eſt ex ꝓlatione. ⁊ per inpõnez. ⁊ ſic hẽt ea ad modũ copulationis: qd nõ ſic itelligendũ eſt ꝙ in nullo differat a ꝓpõne copulatiua. ſʒ q̃ꝛ ſic accepta hẽt ſua ſignificata actu. ſicut ⁊ copulatiua requirit ſuas ptes actu eſſe. imo q̃ꝛ ut dicebat̃: dictio equoca in ſe copulationẽ nõ claudit. ſic loquẽdũ eſt de dictione equoca. ut hẽt ſua ſignificata actu ſicut ſi loq̃remur de duabus ꝓpõnib⁹ ꝓlatis abſq̃ʒ aliq̃ copulatiõe media. tale g̃ eſt dicere. canis currit: ſicut latrabile currit. celeſte ſidus currit. ⁊ q̃ꝛ he due orõnes ſine ꝯiũctiõe ꝓlate nõ ſunt ſimpl'r ꝯcedẽde: nec ſimpl'r negãde: ſed vna eſt ꝯcedenda: ut latrabile currit: alia negãda: ut celeſte ſidus currit. iõ orõ ꝯtinẽs dictionẽ equocã ẽt ꝓut dictio equoca hẽt ſua ſignificata ſil': ⁊ iportat ea per ipoſitionẽ: diſtiguẽda eſt: ut pʒ per iam dicta. ℂ Sed dubiũ videt̃ utrũ ſit diſtinguẽda ꝓut dictio equoca hẽt ſua ſignificata. q̃ꝛ refert̃

ad illã per intellectũ: q2 ſic nõ videt ea hẽre ſil'. ſed videt
ea hẽre ad modũ diſiũctiuũ cũ termino ſemel ſũpto nõ
ↄtingat uti equoce. Sciẽdum ĝ ꝙ diſiũctio duplex eſt.
quedã determinata ſicut in his que de pñti. quedã inde
terminata. ſicut in his que ſunt de futuro. in talib' eni q2
nõ eſt determinata vĩtas nõ eſt alterã ptẽ determinate
dare. poſſum' eni dicere cras fore nauale bellũ. uel non
fore: ſ3 alterã ptẽ determiate dare nõ poſſum'. cũ ĝ dici
tur ꝙ dictio equoca: ut per itell'3 refert' ad ſua ſigta ha
bet ea ad modũ diſiũctiuũ. ille modus diſiũctiu'. non
eſt ꝓprie determinat': ſed indeterminat'. in ptãte eni cu
iuſlibet eſt uti tali dictiõe in quocũq3 ſenſu placet. ſi ĝ
dicat'. canis currit. q2 aduerſari' h'' dictionẽ equocã3
põt referre ad qðcũq3 ſigtum uoluerit. ſi ↄcederemus
eã: referret ipam ad ſenſum fl'm. ſi võ negarem' refer-
ret eã ad ſenſu3 uerũ. ut ĝ nõ fiat nobis elẽchus debe-
m' eã diſtinguere: uel poſſum' dicere: ⁊ meli' ꝙ ſicut
nomẽ equocũ: ut ſigt ſua ſignificata ſil' eſt diſtinguẽdũ
q2 l3 ſignificet ea ad modũ copulatiuũ. tñ nõ icludit in
ſe copulationẽ ut multiplex iudicet' ſimpl'r fl'm ſi alteꝝ
ſignificatoꝝ ſit fl'm. ſic cũ multiplex iportat ſua ſignifi
cata ad modũ diſiũctiuũ eſt diſtinguẽdũ. q2 nõ icludit
in ſe diſiũctionẽ. ut poſſit ſimpl'r dici uerũ ſi alteꝝ ſuo-
rũ ſigtoꝝ ſit uerũ. p3 ĝ qð q̃rebat'. ℂ Eſſet aũt ulterius
dubitãdũ quõ i equocatiõe eſt ml'tiplicitas actualis. ⁊
utrũ ſignũ diſtributiuũ3 additũ termino equoco diſtri-
buat ip3 vna diſtributiõe ꝓ oib' ſuppoſiti cuiuſlibet ſui
ſigti. ſ3 de h̃ in ſequẽti lectiõe queret': ubi tãgent' modi
cões amphibologie ⁊ equocationis.

8 Ecũdũ aũt amphibologiã tales
uellẽ me accipere pugnantes.

ℂ Poſtq̃3 phs determiauit de multiplicitate actuali put
hẽt eẽ in dictione qð fit per equocationẽ. In pte iſta de
terminat de multiplicitate actuali ꝓut hẽt eẽ in oõne
qð fit per amphibologiã. ⁊ duo facit. q2 p̃° deteriat de
amphibologia ſm ſe. ſcðo deteriat de ea in cõparatio-
ne ad equocationẽ. 2ª ibi [Tres aũt ſunt modi.] Ad
euidẽtiã p̃me ptis. ſciẽdu3 ꝙ amphibologia tripl'r hẽt
fieri. p̃° eni ꝓut oõ per ſe accepta pncipal'r multa ſigt.
2° võ ꝓut oõ ꝑ ſe accepta ſigt pl'a nõ pncipal'r. ſ3 vnũ
ꝓprie: aliud traſũptiue. 3° q̃dẽ ꝓut oõ per ſe accepta
nõ eſt multiplex. ↄiũcta võ alteri ↄtrahit multiplicitate3.
pp qð p3 tertiũ modũ differre a quolibet alioꝝ. q2 tã i
p̃° mõ q̃3 in 2° oõ per ſe accepta multiplicitatẽ hẽt qð
nõ ↄtigit ſimpl'r in 3°. aſſignant' aũt ali' tres modi am-
phibologie: ſed de h̃ nõ ſit nobis cure. q2 non nãdit ad
mẽtẽ phi. diſtiguẽdo ĝ ptẽ p̃mã ꝑ3 aſſignatos modos.
dicam' ꝙ de ſcðo mõ phus nõ poſuit exẽplũ: qð forte
iõ fecit. q2 h'' tranſumptiua ualde diuerſificant' apud
diuerſos i'ſt'. imo que vno tpe ſũt trãſũptiua alio tpe
nõ ſũt trãſumptiua. Duo ĝ facit ſm ꝙ exemplificat de
duob' modis amphibologie. p̃° eni deteriat de amphi
bologia ꝓut oõ ꝑ ſe accepta ſimpl'r ẽ ml'tiplex. 2° deter
minat de ea ꝓut oõ ꝑ ſe accepta ſimpl'r nõ eſt ml'tiplex
ſ3 alteri ↄiũcta ſimpl'r efficit' ml'tiplex. 2ª ibi [Et putas
eſt tacẽtẽ.] Circa p̃m q̃tuor facit ſm ꝙ q̃tuor paralogiſ-
mos ponit deſeruiẽtes p̃° mõ. 2ª ibi [Et putas qð qs
ſcit.] 3ª ibi [Et putas qð videt.] 4ª ibi [Et putas qð
tu dicis.] Dicit ĝ p̃° ꝙ ſm amphibologiã ſũt tales pa
ralogiſmi q̃les ſup. ponent' inferi'. quoꝝ paralogiſmorum
vn' eſt. uellẽ me accipe pugnãtes h̃ eſt minor paralogiſ-
mi. põt aũt ſic formari. quoſcũq3 uellẽ me accipe. uellẽ
ut me accipent: ſed pugnãtes uellẽ me accipe: ĝ pugnã
tes uellẽ ꝙ me accipent. minor aũt hui' paralogiſmi du
plex eſt. nã cũ dicit'. uelle3 me accipe pugnantes. ly me-
uel poteſt cõſtrui cum accipere ex pte poſt: ⁊ pugnan-
tes ex pte ante. ⁊ tunc erit ſenſus ꝙ pugnantes me ca-
piãt: uel erit ↄſtructio ecõuerſo. ⁊ tũc erit ſenſus ꝙ pu-
gnãtes capiant' a me. Deide cũ dicit.

ℂ Et putas qð qs ſcit: hoc ſcit. nã ſciẽtẽ3 ⁊
ſcitũ ↄtigit ut ſciẽtẽ ſignificari hac oõne.

ℂ Ponit 2m paralogiſmũ dicẽs. putas qð qs ſcit h̃ ſcit. h̃
eſt maior paralogiſmi. formet' aũtẽ ſic. qð qs ſcit h̃ ſcit: ſed
ſcit ferrũ ĝ ferrũ ſcit: ⁊ ut euidẽtius appeat falſu3. argu
at' ulterius. qð ſcit hẽt ſciam. ferrũ aũt ſcit. ĝ ferrũ hẽt
ſciam. Videt aũt quõ in dicto paralogiſmo eſt multiplici
tas dicẽs: ꝙ in hac oõne ſup. qua dicit' qð qs ſcit hoc
ſcit. per ly h̃ ↄtingit ſigre ſciẽtẽ ⁊ ſcitũ. nã ſi ly h̃ ↄſtrui
tur cũ ly ſcit ex pte añ. ſic ſigt ſciẽtẽ. ⁊ eſt locutio falſa
eſt eni ſenſus ꝙ h̃ qð qs ſcit ſit ſciẽs: qð nõ eſt uerũ. nõ
eni oẽ ſcitũ eſt ſciẽs. ſi võ ly hoc ↄſtruit' cũ ly ſcit ex pte
poſt. ſic eſt locutio uera. eſt eni ſenſus ꝙ oẽ ſcitũ eſt ſci-
tũ. ℂ Notãdũ aũt ꝙ phs de p̃° paralogiſmo poſuit ſo-
lũ minorẽ. de h̃ aũt 2° ponit ſolũ maiorẽ: qð forte iõ fe
cit. q2 in p̃dicto paralogiſmo multiplicitas erat in mino
re. In h̃ aũt ml'tiplicitas eſt in maiore. Deide cu3 dic.

ℂ Et putas qð videt qs hoc videt: videt an
tẽ columnã: quare videt columna.

ℂ Ponit 3m paralogiſmũ qui talis eſt: qð quis videt h̃ vi
det. h̃ eſt maior. videt eni colũnã. h̃ ẽ minor. ſeqtur cõ
cluſio ꝙ colũna videat. ℂ Notãdũ aũt ꝙ ſicut in p̃cedẽ
ti paralogiſmo. cũ dicebat' qð qs ſcit h̃ ſcit. ly h̃ poterat
ſigre ſciẽtẽ ⁊ ſcitũ: ꝓut ali' ⁊ ali' ↄſtruebat' cum ly ſcit.
Sic cũ dr̃ qð qs videt h̃ videt. ly hoc põt denotare vi-
dẽtẽ ⁊ viſum. ſ3 ꝙ ali' ⁊ ali' ↄſtruit' cũ ly videt. ℂ No
tandũ ẽt in paralogiſmis apti' fieri deceptionẽ aliqua3
per gen' neutrũ q̃3 per aliud. dicẽdo ſic: qð qs videt h̃
videt. videt ferrũ. ergo ferrũ videt. ⁊ ulteri': ut magis
appeat falſitas. arguat' ꝙ videt hẽt vĩtutẽ viſiuã. ferru3
videt. ergo hẽt vĩtutẽ viſiuã.

Dubitaret forte aliqs ad quã metã ducat pa
ralogiſm' fact'. ⁊ videt' ꝙ ad ſo-
loeciſmũ. ſic. qð qs videt hoc videt. videt aũt colũnã.
ergo colũna hẽt vĩtutẽ viſiuã. ℂ Dõm ꝙ meta h̃ itẽta
nõ eſt ſoloeciſm': ſed redargutio. ĝ debet ↄcludi ꝙ co-
lũna hẽt vĩtutẽ viſiuã: nõ ꝙ colũna. ℂ Aduertendũ tñ
ꝙ redargutio differt ab alijs metis formal'r ⁊ ſm mo-
du3 accipiẽdi. ſiue ergo per paralogiſmũ ↄcludat' falſum
ſiue ſoloeciſm'. dũ tñ per talia fiat redargutio dicit' du
cere ad metã redargutiõis. Deidẽ cu3 dicit.

ℂ Et putas hoc qð tu dicis eſſe: hoc tu di-
cis: dicis aũt lapidẽ eẽ: tu ĝ lapis dicis eẽ.

ℂ Ponit quartũ paralogiſmum dicẽs ꝙ tu dicis eſſe hoc
tu dicis eẽ hec eſt maior: dicis aũt eẽ lapidẽ. hec eſt mi
nor. ſeqtur ↄcl'o ꝙ tu lapis dicis eẽ.

Dubitaret forte aliqs. vñ ↄtingit ml'tiplici-
tas in hoc paralogiſmo. dicũt aũtẽ
aliq ꝙ iõ eſt multiplex. q2 ly h̃. uel põt cõponi cũ ly tu:
ul' cũ ly dicis. ſed h̃ nõ põt ſtare. q2 tũc i dicto paralogiſ-
mo nõ eẽt amphibologia: ſ3 cõpo ul' diuiſio. ℂ Dõ3 ĝ iõ
eẽ ml'tiplicitatẽ i eo. q2 ly h̃ põt ↄſtrui cũ ly dicis ex pte
añ. ⁊ tũc ſigt dicẽtẽ. ⁊ ẽ locutio falſa. ul' põt ↄſtrui ex pte
poſt. ⁊ ſigt id qð dr̃. ⁊ ſic eſt locutio vẽa. qui ĝ intelligit
ml'tiplicitatẽ i illo paralogiſmo ꝙ qs ſcit h̃ ſcit itelligit
⁊ i iſto. ℂ Aduertẽdũ tñ ꝙ in vno ⁊ eode3 paralogiſmo
pñt eẽ diuſe fallacie. nõ ĝ ẽ iconueniẽs aſſignare ml'tipli
citatẽ i dicto paralogiſmo. ꝓut ly h̃ cõponit' cũ ly tu: ⁊ cũ
ly dicis: ⁊ ſic facies fallaciam cõpõnis ⁊ diuiſiõis. ⁊ nõ erit
exẽplũ cõpetẽs ad ꝓpoſitũ: ul' põt ibi aſſignari ml'tiplici
tas ꝓut ly h̃ põt diuſimode ↄſtrui cũ ly dicis. ⁊ ſic eſt ibi
ãphibologia. ⁊ ẽ exm ad ꝓpoſitũ ⁊ cõpetẽs. Deĩ. c. d.

ℂ Et putas eſt tacentẽ dicere. Duplex enĩ
eſt tacẽtẽ dicẽ: ⁊ hũc dĩe tacentẽ: ⁊ q̃ dr̃.

ℂ Ponit modũ amphibologie. qñ oõ per ſe ſũpta non

eſt ſimplr̄ multiplex. ſʒ aliquo mō multiplex dici pōt. dicēs putas eſt tacētē dicere: h̄ eſt mioꝛ paralogiſmi. pōt aūt ſic foꝛmari. quēcūqʒ ꝯtingit dicere ꝯtingit loq. Sʒ ꝯtingit tacētē dicē ḡ ꝯtingit tacētē loq. Hec eſt mioꝛ ſ. tacētē dicere: ſʒ per ſe accepta ſimplr̄ nō eſt mlr̄tiplex. eſt tñ aliquo mō multiplex. iō ait ꝙ duplex eſt tacētem dicere. ꝛ hūc dicere tacētē. i. ꝙ tacēs dicat. uel ꝙ tacēs dicat. ꝛ ſic de numero eoꝛuʒ que dicunt. quō aūt h̄ oꝛo tacentem dicere per ſe accepta nō eſt ſimplr̄ multiplex. alteri tñ coniuncta eſt ſimplr̄ multiplex. In fine huius lectionis dicet. Deīde cum dicit.

¶ Sūt āt tres modi ſʒ equocationē ꝛ amphiboliaʒ. Unꝰ qdē qñ uel oꝛo uel nomē pncipalr̄ ſigt̄ plura ut piſcis uel canis.

¶ Determiat de amphibologia in cōpatiōe ad equocatiōnē. ꝛ tria fac ſʒ ꝙ oñdit tres modos eē cōes utriqʒ. 2ª ibi Alīꝰ aūt. 3ª ibi Tertiꝰ vō. Dicit ḡ pꝰ ꝙ tres ſūt modi cōes ſm equocationē ꝛ amphibologiā. vnꝰ qdē eſt qñ oꝛo q̄ʒrū ad amphibologiā. uł nomē q̄ʒrū ad equocationē pncipalr̄ plā ſigt̄ ut piſcis ꝛ canis. ¶ Notādū aūt ꝙ in h̄ loco iō potiꝰ exēplificauit de equocatione q̄ʒ de amphibologia. qꝛ eādeʒ uocē ſigr̄e plā pncipalꝰ reperit in equocatione q̄ʒ in amphibologia.

Dubitaret forte aliqs. quō piſcis ſit equocū. nā canē eē equocū nulli ē dubiū.

¶ Ad qō dicūt qdā ꝙ piſcis ē equocū ad piſcē uerū ꝛ piſcē pictū. Sʒ ſi h̄ eēt uerū cū noīe piſcis nō eque pncipalr̄ ipoꝛtet utrūqʒ: exēplū poſitū nō deſeruiret huic pꝰ mō. dōm ḡ ꝙ piſcis ſumit equoce ad piſcē aīal. ꝛ ad piſcē celeſtē. uł poſſumꝰ dicē ꝙ cū noīa ſint ad placitū noīe piſcis aliq̄ plā eque pnꝰ uocare poſſumus. D. c. d.

¶ Alius autem qñ ſic ſoliti ſumus dicere.

¶ Ponit 2ᵐ modū cōem dicēs ꝙ alīꝰ modus cōis eſt qñ ſoliti ſumus ſic dicere. i. qñ dictio uel oꝛo ſigt̄ aliqd trāſumptiue. ¶ Notādū aūt ꝙ illud pōt dictio ſignificare pncipalr̄ qō ſigt̄ ex ipōne: ſed qō ſigt̄ ex eo qō ſoliti ſumꝰ ſic dicē. i. ꝙ ſigt̄ ex aliq̄ uſu. uel ex aliq̄ accōmodatiōe nō ſigt̄ id pncipalr̄. ſʒ trāſumptiue. ꝙ tā in dictiōe q̄ʒ in oꝛone videmꝰ ꝯtingē. Ridē enim ex ipōne ſigt̄ riſuʒ. ex quodā mō loquendi ſigt̄ floritionē. ſic ēt littus arari pncipalr̄ ſigt̄ terrā ſcindere. ex quodā mō loquēdi ſigt̄ operā perdere. Deīde cuʒ dicit.

¶ Terrꝰ vō qñ cōpoſitū plura ſigt̄ ſeparatum vō ſimplr̄ ut ſcit ſeculū.

¶ Ponit 3ᵐ modū. ꝛ tria facit. qꝛ pꝰ ponit dictū modū. 2º manifeſtat qō dixerat. 3º epilogat circa determiata. 2ª ibi Nā utrūqʒ. 3ª ibi Ergo amphibologia. Dicit ergo ꝙ terrꝰ modus cōis eſt: qñ cōpoſituʒ. i. ꝯiunctum alteri ſignificat plura. ſeparatū vō ſignificat ſimpliciter. ut ſcit ſeculum. Deīde cuʒ dicit.

¶ Nā utrūqʒ ſi ꝯtingat vnū qdē ſignificat ꝛ ſcire ſeculū: ambo aūt plā aut ſeculū ipſuʒ ſciam hēre: aut ſeculi aliū: ḡ amphibolia ꝛ equocatio circa hos modos ſūt.

¶ Declarat qō dixerat dicēs. ꝙ ſi utrūqʒ. i. ſi ſcit ꝛ ſeculū ꝯtigit ſup. ſepatī ꝓferre. vnū qdē ſigt̄ ſcire. ſ. ꝛ ſeculū: ſʒ ambo ſit ꝯiūcta plā ſup. ſignt. nā ſi dico ſcit ſeculum. poſſumꝰ itelligē ipʒ ſeculū eē ſciēs ꝛ hēre ſciāʒ: uł eē ſcitū ꝛ aliū hēe ſciam eiꝰ. ſ. ſeculi. i. aliū hēe ſciam de ſeculo. Ultimo epilogat circa determiata. d. ꝙ equocatio ꝛ amphibologia ſūt circa hos modos. ¶ Notādū aūt ꝙ ad hos tres modos oēs modi equocatiōis reducunt. nā ad pᵐ modū reducit. ſciētes diſcūt. qꝛ diſcere pncipalr̄ plā ipoꝛtat ad 2ᵐ modū qñ vnū ſigt̄ pncipalr̄ ꝛ aliud tranſumptiue. reduci hēt modus ille. qñ dictio vnū ſigt̄ pncipalr̄. ꝛ aliō ex ꝯſuēti. ut patebit in illo paralogiſmo q̄cūqʒ expediūt bona ſunt. tertiꝰ vō modus ꝙ dictio per ſe ſumpta ſigt̄ vnū. ꝯiūcta vō alteri ſigt̄ plā. cōprehēdit modū illū equocatiōis qui ſumit ex diūſo mō ſignādi ſm ꝙ ponebat exēplū ꝙ laborans ſanabat. hoc aūt quō uerū ſit in dubitatiōibꝰ patebit.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ nō videt ꝙ modus iſte tertiꝰ qui ponit cōis equocatiōis ꝛ amphibologie adaptari poſſit ad equocationē nā ſi dictio per ſe ſumpta nō ſignificat plā. ꝯiuncta vō alteri plā ſigt̄ nō facit equocationē ſʒ amphibologiaʒ cū ex ꝯiunctiōe dictionum reſultet oꝛo. ¶ Ad qō dixerūt qdā ꝙ nō oʒ ſi amphibologia ꝛ equocatio hūt modos cōes ꝙ hēant oēs modos cōes. ꝯcedūt ḡ hūc 3ᵐ modū ita eē ꝓpꝛiū amphibologie ꝙ ad equocationem adaptari nō poſſit: ſʒ hoc eſt ꝯtra mētē phī. non eñi dicit in textu ꝙ equocatio ꝛ amphiª hēant modos cōes ſʒ ꝙ hūt tres modos cōes. nō ḡ exponimꝰ mētē phī niſi hūc 3ᵐ modū aſſignemꝰ eē cōeʒ. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ ex cōiūctiōe vnꝰ dictiōis ad alterā reſultare multiplicitatē dupl̄r pōt itelligi. uel ꝙ h̄ multiplicitas ſit in oꝛone. ꝛ tūc erit ibi amphibologia. uł ꝙ ſit in dictiōe. ꝛ tūc erit equocatio. ſi eñi vna dictio ꝯiuncta alteri ſic mlr̄tiplicitatē ꝯhit ꝙ mlr̄tiplicitas illa nō ſit totiꝰ ꝯiūcti: ſʒ eſt dictiōis tm̄: planū eſt mlr̄tiplicitatē illā nō facē amphibologiā: ſʒ equocationē. exēplū enim poſſumꝰ ponere de utroqʒ: nā cū dicimꝰ ſcit ſeculū. nec ſcit eſt multiplex: nec ēt ſeculū: ſʒ totū ꝯiūctū mlr̄tiplex ē. ꝛ qꝛ iſta mlr̄tiplicitas eſt totiꝰ oꝛonis. nō fac equocationē: ſʒ amphibologiā: ſʒ cū d. laborās ſanabat. uł ſedēs ſurgebat. ly ſedēs ex eo ꝙ ꝯiūgit vbo p̄teriti ipfecti: aliquā mlr̄tiplicitatē ꝯhit. qꝛ pōt ſupponere uł ꝓ ſedēte pus uel ꝓ ſedēte nūc. iō diſtinguēda eſt. ſedēs ſurgebat. ꝙ ſi tñ hoc pticipiū ſedēs adderet vbo alteriꝰ tpis nō videret eē diſtinguenda. dicēdo enim ſedēs ſtat. videt eē ſimplr̄ falſa. Cū ḡ hꝰ mlr̄tiplicitas nō ſit ꝑ ſe ꝛ directe ī tota oꝛone: ſʒ ſit ī hac dictiōe ſedēs ex eo ꝙ ꝯiūgit vbo p̄teriti tpis īperfecti talis mlr̄tiplicitas nō facit amphibologiam ſʒ equocationē. ¶ Qʒ ſi tñ dubitaret de exēplo. qꝛ exēpla ponimꝰ nō ut ita ſit: ſʒ ut ſentiat qui addiſcit. poſſumꝰ ad ꝓpoſitū aliud exēplū adducē: nā ſi. b. ſʒ ſe nō ſit mlr̄tiplex ꝛ ſupponat ꝓ. a. in actu. ſi adiūgat huic vbo ꝯtigit aliquā mlr̄tiplicitatē trahet. dōo eñi oē. b. ꝯtigit eē. a. duplex eſt ſʒ phm̄ pꝰ poꝝ. vʒ qō eſt. b. ꝯtigit eē. a. ꝛ qō ꝯtigit eē. b. ꝯtingit eē. a. pʒ ergo 3ᵐ modū tā ad amphibologiā q̄ʒ ad equocationē adaptari poſſe. Capꝰ 18. ꝛ 20.

Alterius forte dubitaret aliqs. qꝛ videt hunc 3ᵐ modū amphibologie nō eē diſtīctū ab alijs modis. imo ut videt oēs alios cōprehēdit. In oibꝰ ēt modis amphibologie ſʒ ꝙ āphibologie ſūt h̄ vident hēe cōe ꝙ ptes per ſe ſūpte nō ſūt mlr̄tiplices. ꝯiūcte vō ad īuicē mlr̄tiplicitatē hūt. ¶ Rꝰ. dōm ꝙ iſte 3ꝰ modus differt a 2º. qꝛ non accipit ibi aliq̄ ſignificatio trāſūptiue: ut in 2º. differt aūt a pº. qꝛ ſi in h̄ 3º mō fiat aliq̄ dictio nō remanet ibi mlr̄tiplicitas. dōo enim tacētē dicere uel ſcit ſeculū. q̄cūqʒ eñi dictiōe facta tollit mlr̄tiplicitas. tacētē eñi per ſe ſūptū uel ēt dicere mlr̄tiplicitatē nō hēt. ſic ēt nec ſcit nec ſeculū ꝑ ſe accepta mlr̄tiplicia ſūt: ſʒ in paralogiſmis pmi modi nō ſic eſt: naʒ cū d. uellē me cape pugnātes amoto ly me. aliq̄ mlr̄tiplicitas remanet. qꝛ cape pugnātes aliq̄ mō mlr̄tiplex eſt: ſʒ ēt cape amoto ide me pugnātes aliquā mlr̄tiplicitatē hēt. ꝛ ſic pʒ qō q̄rebat. ¶ Notādū tñ ꝙ licet dcā expō magis videat cōcoꝛdare cū ſerie lr̄e. tñ ut magis gaudeat itellectꝰ ſciēdū ꝙ ſicut aliq̄ dictio ꝑ ſe ſumpta non eſt multiplex. ꝯiuncta tñ alteri multiplicitatē q̄dā trahit ut exēplificabat de laborās reſpectu ſanabat. ꝛ de b. reſpectu huiꝰ vbi ꝯtingit. ſic ēt aliqñ ipſa oꝛo per ſe ſumpta nō eſt ſimplr̄ multiplex. ꝯiuncta tñ alij efficit

ſimplr multiplex. hec eni oro ſcit ſeculū ſimplr non eſt multiplex. ſemꝑ eni deſignat ꝙ ſeculū ſciat: ſꝫ ꝗ ſeculū ſciaẜ ex dicta orone ſimplr hēri nō poteſt. niſi ei qḋ eſt ſcit addaẜ aliqḋ ſbīr dḋo. mācipiū ſcit ſeculū. nā cū ſi ne ſubō ⁊ p̄dicato nō ſit oro ꝑfecta: ut poſſet dare ſenſum aliquē dḋo ſcit ſeculū. ſi ly ſeculum ꝯſtruiẜ ex pte poſt nec eſt v̄a: nec eſt falſa. ſic ēt dicē tacētē: ſi debet eē mltiplex ſimplr oꝫ aliquē accuſatiuū addē ei qḋ eſt dicere: dicēdo fortē dicē tacētē. pꝫ ḡ ꝙ nō ſolū nomē ꝯiū etū alteri efficiẜ quodāmō mltiplex: ſed ēt ip̄a oro ſi ſit iꝑfecta: ex eo ꝙ ꝯiūgiẜ alij: ꝯhīt quādā ſimplr multiplicitatē. pōt eni ex tūc ſimplr dici multiplex que antea ſimplr nō erat multiplex. aliq̄ mō multiplex dici poterat: ⁊ cū h̓ ꝯtigit accipiẜ tertiꝰ modus amphibologie.

ℭ Notādū ēt ꝙ dictionē nō eē mltiplicē in ſe ꝯiūctā: tū alij mltiplicitatē hr̄e duplr pōt itelligi. p̄o ꝙ h̓ additio ſumaẜ reſpectu alteriꝰ dictiōis. 2o ꝙ ſumaẜ reſpectu modi ſiḡndi. nā ip̄e modus ſiḡndi eſt aliq̄ mō qḋ additū ſiḡtiōi rei: p̄o mō ſumēdo additionē nō cōprehēdit oēs ꝑalogiſmos equocatiōis ſꝫ tertiū modū: ſꝫ accipiēdo additionē 2o mō cōprehendit oēs hꝰi ꝑalogiſmos. tertiꝰ eni modus equocatiōis ex hoc ꝯtigit: qꝛ ſiḡtū dictiōis per ſe acceptū nō eſt mltiplex: ſꝫ ut referẜ ad modū ſiḡndi: ⁊ ut ip̄i ſiḡto dictiōis ſuꝑadditẜ modus ſiḡndi: dictio ſic ſumpta ex tali additiōe quādā mltiplicitatē ꝯhīt: quā mltiplicitatē ex ſuo ſiḡto nō hēbat.

Alterius forte dubitaret aliqs utrū in equocatiōe ⁊ amphibologia ſit mltiplicitas actualis. ℭ Rꝫo. dicēdū ꝙ in ip̄a ꝓlatione eſt ꝯſiderare ip̄am uocē que ſe hēt ſicut mā dictiōis. ⁊ eſt ibi ꝯſiderare ordinē ſillabaꝝ: uel ēt dictionū: ⁊ modū ꝓferēdi: que ſūt q̄ſi foꝛalia reſpectu uocis. ſi ergo oro uel dictio plra ſiḡns ſit ſolū vna reſpectu uocis. nō trāſit vna reſpectu ordinis dictionū. uel ēt reſpectu modi ꝓferēdi. qꝛ uox q̄ſi māliter ſe hēt reſpectu iſtoꝝ. illa oro uel illa dictio ſolū māliter. ⁊ per ꝯñs ſolū potētialr ſiḡbit plra: ſꝫ ſi ꝓlatio nō ſolū ſit vna q̄ꝫtū ad uocē: ſꝫ ēt q̄ꝫtū ad ordinē ⁊ q̄ꝫtū ad modū ꝓferēdi. hꝰi ꝓlatio nō ſolū māliter ⁊ potentialr: ſed ēt foꝛmalr: ⁊ q̄ſi in actu ſiḡbit plra. ⁊ qꝛ h̓ ꝯtingit tā in equocatiōe q̄ꝫ in amphibologia utraqꝫ illaꝝ dr̄ hr̄e multiplicitatē actualē ꝙ de equocatiōe nō hēt dubiū: ſꝫ quō amphibologia ſeruat multiplicitatē actualē cū intraẜ diū ſe ꝯſtructiōi: que ordiez orōnis uariare v̄r. patebit i lectiōe illa ubi deteriabiẜ de accētu. ibi eni dubitabiẜ quomodo amphibologia differt a cōpōne uel diuiſione. cū quelibet illaꝝ videaẜ initi diuerſo ordini partiū orōnis.

Alterius forte dubitaret aliqs. ubi magis reſeruaẜ actualis multiplicitas. an in equocatione. an in amphibologia. ℭ Ad cuiꝰ euidentiā ſciēdū equocationē ab amphibologia triplr differre. eſt eni in ꝓlatiōe ut ſpectat ad p̄ns tria ꝯſiderare. vꝫ uocē ip̄az que eſt q̄ſi reſpectu ꝓlatiōis oino mālis. 2o eſt ibi ꝯſiderare ſiḡtionē que eſt q̄ſi foꝛalis reſpectu uocis 3o eſt ibi ꝯſiderare actionē itell's referētē hꝰi ꝓlationē ſm debitū ordinē in ſuū ſiḡtū. differt ḡ equocatio ab amphibologia q̄ꝫtū ad uocē. qꝛ equocatio ſit in uoce icōplexa: ut in dictiōe: amphibologia v̄o in uoce cōplexa: ut in orone. 2o qꝛ oro diciẜ ꝯtinere in ſe ſententiam aliquā. dictio v̄o nō ꝯtinet ſententiā aliquā: ſꝫ ſiḡtionē. iō equocatio differt ab amphibologia non ſolū rōne uocis que eſt qḋ māle. ſed ēt rōne ſiḡtiōis que eſt quodāmō qḋ foꝛale. tertio cū dictio equoca per itell'm referẜ in ſua ſiḡta: nec ſm ſe nec ſꝫ itell'm itelligiẜ eē trāſpoſita uel uariata. amphibologia aūt non ſic. nā cū initaẜ diuerſe ꝯſtructioni oꝫ ſm itell'm in orone amphibologica aliquā trāſpoſitionez ptiū itelligere. ⁊ qꝛ q̄ꝫto aliqḋ magis trāſmutationi ſubijciẜ. tāto magis diciẜ eē in potētia. iꝫ aliquo mō tam amphibologia q̄ꝫ equocatio dicaẜ hr̄e mltiplicitatē actualē. tū ut pꝫ ex iſta dr̄a tertia. hꝰi actualis multiplicitas aliquo mō magis reſeruaẜ in equocatione q̄ꝫ in amphibologia.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſignū diſtributiuū additū termino equoco faciat ip̄m diſtribuē ꝓ oībꝰ ſuppoſitis cuiuſlibet ſui ſiḡti. ℭ Rꝫo. dicendū ꝙ ſi ſignū diſtributiuū addaẜ alicui termīo facit ip̄ꝫ diſtribuē ꝓ oībꝰ illis in qbꝰ repiẜ vna nā ſiḡta per illū terminū: ut ſi ſignū diſtributiuū addatur hoi nō fac̄ ip̄m diſtribuē ꝓ leonibꝰ. qꝛ nā hūana in leonibꝰ reſeruari nō hēt. vnica ḡ diſtributiōe ſignū diſtributiuū nō facit diſtribuē terminū niſi ꝓ illis ſuppoſitis in qbꝰ repiẜ nā eadē: ⁊ que ſūt eiuſdē rōnis: ut ꝯtinenẜ ſub illo termino. ⁊ qꝛ dictio equoca ſm ꝙ hꝰi nō dicit naturā vnā: ⁊ equoca nō ſūt eiuſdē rōnis ſꝫ vnuꝫ nomē ꝯcedēdū eſt ſignū diſtributiuū additū termino equoco nō facē ip̄m vnica diſtributione diſtribuibile ꝓ oībꝰ ſuppoſitis cuiuſlibet ſui ſignificati.

ℭ Secūdū cōpōnē autem ſunt hiꝰ ut poſſe ſedētē ambulare ⁊ nō ſcribētē ſcribere.

ℭ Poſtq̄ꝫ phs determinauit de fallacijs peccātibꝰ ſm mltiplicitatē actualē. In pte iſta determiat de locis ſophiſticis. ſiue de fallacijs peccātibꝰ ſꝫ mltiplicitatē potētialē. ⁊ qꝛ hꝰi potentialis multiplicitas hēt eſſe tā in dictiōe q̄ꝫ in orone. iō duo facit. qꝛ p̄o determiat de cōpōne ⁊ diuiſiōe que ſiūt circa oronē. ſcḋo determinat de accētu qui hēt fieri in dictiōe. 2a ibi [Scḋm accētū aūt.] Quereret forte aliqs. q̄re plus in determiādo de fallacijs peccātibꝰ ſm mltiplicitatē actualeꝫ p̄us determinauit de equocatiōe que ſit in dictione q̄ꝫ de amphibologia que ſit in orone. h̓ v̄o in determiādo de fallacijs peccātibꝰ ſꝫ mltiplicitatē potētialē tenuit ordinē ꝯriuꝫ. qꝛ p̄us deteriat de cōpōne ⁊ diuiſiōe que ſiūt in orone q̄ꝫ de accētu qui hēt fieri in dictiōe. ℭ Ad qḋ dici pōt ꝙ ordo fallaciaꝝ in dictiōe potiſſime accipiendus eſt ſm ꝙ fall'e plus uel minꝰ hūt de mltiplicitate: ⁊ qꝛ in equocatiōe p̄ncipalrꝰ reſeruaẜ multiplicitas q̄ꝫ in amphibologia: ut ſupra patuit. In cōpōne v̄o ⁊ diuiſiōe magis hēt eē mltiplicitas q̄ꝫ in accētu: ut i ſequēti lectiōe patebit. ordo ḡ qui teneẜ ꝯgruꝰ dici dꝫ. ℭ Ut ſo de ordie cōpōnis ⁊ diuiſiōis ad accētū poſſumꝰ dīdē p̄imā ptē in duas: qꝛ p̄o deteriat de cōpōne. 2o de diuiſiōe. 2a ibi [Scḋꝫ diuiſionē v̄o.] ℭ Ad euidētiā āt p̄me ptis notādū: ꝙ cōpō triplr hēt fieri. p̄o cū plra ponunẜ ex pte ſubi ad que p̄dicatū cōpari pōt ꝯiūctiꝫ uel diuiſim. 2o cū plra ponunẜ ex pte p̄dicati ad que ſbꝫ pōt cōpari ꝯiūcti ul' diuiſꝫ. 3o h̓ hēt ꝯtingē cū aliq̄ dictio poſita iter duas dictiōes diuiſimode hēt cōpōnē cū vna ⁊ cuꝫ reliq̄. Tria ḡ fac̄ ſm ꝙ hos tres modos ponit: iꝫ nō h̓ ordie ponat eos. 2a ibi [Et dicē nūc lr̄as.] 3a ibi [Amplꝰ ꝙ vnū ſolū.] Circa p̄m duo fac̄. qꝛ p̄o ponit hꝰi ꝑalogiſmos. 2o oñdit eos arguē ꝑ fallaciā cōpōnis. 2a ibi [Nō eni idē ſiḡt.] dic̄ ḡ ꝙ ſꝫ cōpōnē ſūt hꝰi ꝑalogiſmi: q̄rū vnꝰ ē. ſedētē ābulare ē poſe. h̓ ē minoꝛ ꝑalogiſmi. pōt āt ſic formari. qcqd eſt poſe ꝯtingit ut ſit: ſed ſedētem ambulare eſt poſe. ergo ꝯtingit ut ſedens ambulet. ponit aūt māin ſcḋi ꝑalogiſmi cū dicit. poſſibile eſt non ſcribentē ſcribere. hec ēt eſt minoꝛ alterius ꝑalogiſmi. formeẜ aūt ut p̄us. Deide cū dicit.

ℭ Nō eni idē ſiḡt: ſi diuidēs qs dicat ⁊ cōponēs: qm̄ poſe eſt ſedētē ambulare: ⁊ nō ſcribētē ſcribē: ⁊ h̓ ſilr. Siqs cōponat nō ſcribētē ſcribē. ſiḡt eni qm̄ hēt ptātē ꝙ nō ſcribit ut ſcribat. Si aūt non cōponat: qm̄ hēt poteſtatē ꝙ nō ſcribit ut ſcribat.

ℭ Oñdit in dictis ꝑalogiſmis eē fallaꝫ cōpōnis. ℭ Ad

cui⁹ euidētiā notādū ꝙ cū dicim⁹ aliqd eē poſſe: uł ex aliquo fieri aliqd. aliqñ eſt locutio p ſe: aliqñ p accñs. Ex fo:a eni ⁊ ꝑuatiōe fit aliqd per acñs: ſʒ ex ſubto ⁊ ex ente in potentia fit aliqd per ſe. ex calīdo ḡ fieri frīdū: uel ex nō frido fieri fridū eſt per accñs. ſed ex frido in po ͣ fieri fridū in actu eſt per ſe. Si eni per ſe ex calīdo fieret fridū: tūc calīm manēs calīm fieret fridū aliqd qd eſt ipoſſe. ſic ēt ſi ex nō frido fieret fridū per ſe: tūc ſubʒ manēs nō fridū: ⁊ exñs ſub ꝑuatiōe fridi fieret fridū: ⁊ eēt ſiſ fridū ⁊ nō fridū: qd eſt iconueniēs. Cū ḡ dicit calīm pōt ifridari. ſi itelligat ꝙ h̄ totū. ſ. ſubm cuʒ fo:ma calī poſſet eē ſuſceptiuuʒ fridītatis: ſic eſt locutio falſa. ⁊ ſi ſit ſenſus calīm pōt ifridari. i. ſubm qd eſt ſub fo:ma calidi pōt eſſe ſub fo:a fridi: ſic eſt locutio vā. ⁊ qd dictū ē de calīdo reſpectu fridi: itelligēdū eſt de ſedēte reſpectu ambulationis. ſedēs eni pōt ambulare: qꝛ ſubm qd eſt ſub ſeſſione pōt eē ſub ambulatione: nō tñ totū h̄. ſ. ſbʒ ſub ſeſſione pōt eē cū ambulatiōe. eodē aūt mō dōm eſt de ſubo cū ꝑuatiōe. Nā nō fridū pōt ifridari: ⁊ nō ſcribēs pōt ſcribere: nō ꝙ ſbm exñs ſub ꝑuatiōe poſſit eſſe ſub fo:ma: ſed ſucceſſiue ſbm qd eſt ſub ꝑuatiōe pōt eē poſtea ſub fo:a. ſi igiṫ ſbm ⁊ fo:a ſūt qdā totū hec. aliqd ſbʒ calʒ pōt ifridari: nō ē vā rōne toti⁹: ſʒ rōne ptis. ſic ēt qꝛ ſbʒ ⁊ ꝑuatio ſūt aliq mō qdā totū hec. aliqd ſbm nō fridū pōt ifridari. uł nō ſcribēs pōt ſcribē. nō eſt vā rōne toti⁹: ut in rōne ꝑuatiōis ⁊ ſubi. ſʒ per ſe eſt vā rōne ptis: ut rōne ſbi. ¶ Viſo quō p̄dicta ſunt vā ⁊ quō nō. reſtat vidē qs modus loquēdi dat itelligē ſenſum uerū. ⁊ qs falſuʒ. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ cū dr̄ ſedēte ambulare eſt poſſe: uel calīm ifridari eſt poſſe: ⁊ cetera talia ſi ꝓferant ɔiūctiʒ ut ſit ſꝰua ꝙ h̄ ſiſ ſūptū. ſedēte ambulare ſit poſſe eſt locutio falſa: qꝛ dat itelligi ꝙ ſedēs manēa ſub ſeſſione poſſit ambulare. eodē ēt mō ſi ɔiūctim ꝓferat: ꝙ hoc totū nō ſcribēte ē ſcribere ſit poſſe eſt locutio falſa: qꝛ eſt ſenſus ꝙ ſbm poſſit ſiſ eē ſub ꝑuatiōe ⁊ fo:a. ſʒ ſi ꝓferat diuiſiʒ ut dicat nō ſcribētē poſſe eſt ſcribere. ſedētē poſſe eſt ambulare ex vi locutiōis nō h̄tur ꝙ ſedēs ſiſ poſſit eē ſub ſeſſiōe ⁊ ambulatiōe: ſed ſꝰua eſt ꝙ res ſedēa ꝑua exñs ſub ſeſſiōe poſſit poſtea eē ſub ambulatiōe. h̄ eſt ḡ qd ait ꝙ nō idē ſigt: ſiqs dicat diuidēa: ⁊ ſiqs dicat cōponēs: qñ poſſe eſt ſedentē ambulare: ⁊ nō ſcribētē ſcribere: qꝛ ſup. ſi h̄ᶜˡ ꝓferant cōpoſite ſigt: qm̄ h̄et ptātem ut nō ſcribēs ſcribat. i. ſigt ꝙ poſſe ſit eidē ieſſe ſiſ oppoſita. ut ꝙ ſiſ poſſit ſcribere ⁊ nō ſcribere. ſʒ ſi nō cōponat nō ſigt ſup. ꝙ eidē iſint oppoſita ſiſ: ſʒ ſucceſſiue. ſigt eni qm̄ qñ non ſcribit h̄et ptāte ut ſcribat. ¶ Notādū aūt phʒ hec duo exēpla poſuiſſe. vʒ ſedētē ambulare ⁊ nō ſcribētē ſcribē. utroqʒ eni mō fit aliqd per accñs. ſ. ex fo:a ⁊ ex ꝑuatiōe. pᵐ ḡ exᵐ vʒ ſedētē poſſe eſt ambulare. deſeruit ſʒ ꝙ aliqd fit ex fo:a. 2ᵐ vō exᵐ. vʒ nō ſcribētē poſſe ē ſcribē deſeruit ꝓut aliqd fit ex ꝑuatiōe. Jn utriſqʒ eni eſt locutio falſa: ſi itelligat ɔiūctiʒ: qꝛ ſbm ⁊ mā ɔiūctiʒ ⁊ ſiſ nō pōt eē nec ſb fo:is oppoſitis nec ſub ꝑuatiōe ⁊ fo:a. Diuiſim vō ⁊ ſucceſſiue nō eſt iconueniēs māʒ ⁊ ſbm eē ſub fo:is oppoſitis: uel ſub ꝑuatiōe ⁊ fo:a. ¶ Notādū aūt ꝙ in p̄dictis locutiōib⁹ pl'a ponunt ex pte ſbti. Nā h̄ totū. ſ. ſedēteʒ ābulare ſe tenet ex pte ſbti ē poſſe ſe tenet ex pte p̄dicati: ſic ēt nō ſcribentē ſcribē ſe tenet ex pte ſbti. eſt poſſe ſe tenet ex pte p̄dicati. p̄dicti ḡ palogiſmi deſuiūt illi mō cōpōnis ſm quē pl'a ponunt ex pte ſbti ad que pl'a p̄diᶜᵗᵃ pñt referri ɔiūctiʒ uel diſim. Deīde cū dicit.

¶ Et diſcē nūc l'ras ſiqdem didicit q̄s ſcit.

¶ Ponit aliū modū cōpōnis qn̄ h̄et eſſe qñ aliq dictio poſita iter duas dictiōes pōt cōponi cū vna uel cū alia. ꝯ. diſcē nūc l'ras. hec eſt ꝯ palogiſmi: ſiqdē didicit l'ras q̄s ſcit. Jn h̄ ɔſiſtit vi⁹ p̄miſſaꝝ. pt eni ꝓbari palogice ꝙ ſi aliqs didiṫ l'ras q̄s ſcit qd nūc didicerit illas. fo:e tur aūt ſic palo⁹. qcūqʒ ſcit l'ras nūc didicit illas: ſʒ iſte ſcit l'ras. ḡ nūc didicit illas. maio: eni eſt duplex: qꝛ ly nūc pōt cōponi cū ly ſcit: ⁊ ſic eſt locutio vā. eſt eni ſenſus ꝙ qcūqʒ nunc ſcit l'ras ꝙ ille didicit illas. ſi vō ly nūc cōponat cū ly didicit eſt locutio falſa. eſt enim ſenſus ꝙ qcūqʒ ſcit l'ras ꝙ nūc didicit illas: qd nō oʒ. pōt eni ſcire l'ras qs nō didicit nūc ſʒ ꝑus. Deinde cū dic.

¶ Amplius qd vnum ſolum poteſt ferre plura poſſe ferre.

¶ Ponit 3ᵐ modū cōpōnis h̄ūc aūt qdā ſic fo:ant: qd pl'a pñt ferre: pōt vnū ſolū ferre: ſʒ qd vnū ſolū pōt ferre nō pōt pl'a ferre. ḡ qd pōt pl'a ferre nō pōt pl'a ferre. Jn h̄ aūt paloᵐᵒ eſt cōpō. qꝛ ly ſolū: uel pōt eē nomē ⁊ teneri i cathegorice ⁊ determinare ly vnū: ⁊ ſic eſt locutio vā. eſt eni ſꝰus: ꝙ qui pōt pl'a ferre pōt ferre vnū ſolū. i. pōt ferre vnū ſine alijs. ſi vō ly ſolū eſt aduerbiuʒ ⁊ tenet ſincathegorice: ⁊ deteriat ly pōt: ē locutio fl'a. eſt eni ſꝰus: ꝙ qui pōt pl'a ferre ſolū pōt vnū ferre. i. nō pōt niſi vnuʒ ferre. h̄ aūt modus fo:andi: lʒ oñdat h̄ūc palogiſmū peccare ſm cōpōnē: nō tñ eſt ad oppoſitū: ſi ɔſiderēt itētū phi. nā ſm h̄āc fo:atiōnē h̄ palo⁹ nō differret a p̄cedēti. nō ḡ h̄iem⁹ tres modos hui⁹ falle. ut igit h̄eam⁹ 3ᵐ modū cōpōnis fo:et ſic: qd pōt vnū ſolū ferre pōt vnū ⁊ vnū ferre: ſʒ qd pt vnū ⁊ vnū ferre pōt pl'a ferre. ḡ qd pōt vnū ſolū ferre pt pl'a ferre: ⁊ tūc v̄ba poſita in l'ra ſūt ꝯ hui⁹ paloᵐⁱ. ex quo pʒ h̄ūc 3ᵐ modū eſſe oppoſitū pᵒ mō. Jn pᵒ eni mō pl'a ponebant ex pte ſbti: ⁊ ſi p̄dicatū referebat ad illa pl'a ɔiūctim: erat locutio falſa. ſi diuiſim vā. h̄ aūt pl'a ponunt ex pte p̄dicati. ⁊ ſi ad illa pl'a refert ſbm ɔiunctiʒ eſt locutio falſa. ſi diſim: uera. nā cū dicit: qd ſolū pōt vnū ferre pōt vnuʒ ⁊ vnū ferre: accipiēdo ly ſolū ut deteriat ly pōt. ſi itelligat ɔiūctiʒ eſt locutio falſa. nā qd ſolū pōt ferre vnuʒ nō pōt ferre vnū ⁊ vnū ɔiunctiʒ. ſʒ ſi itelligat diuiſim: ſic eſt vā. nā qd ſolū pōt ferre vnuʒ: poteſt diuiſiʒ ⁊ ſucceſſiue vnum ⁊ vnū ferre.

S Ecūdū diſionē vō qñ qnque ſūt duo ⁊ tria: ⁊ paria ⁊ iparia.

¶ Phs ſupra determinauit de fallacia cōpōnio. Jn pte iſta determinat de fallacia diuiſiōnis. h̄et eni hec fallacia tres modos: ſic ⁊ fallacia cōpōnis. tria ḡ facit: qꝛ pᵒ ponit modū illū: ꝑut plura ponunt ex pte p̄dicati: ſubiectū ad illa plura poteſt referri ɔiunctim uel diuiſim. 2ᵒ ponit modū qñ oppoſitū huic mō. vʒ ꝑut plura ponunt ex pte ſubiecti: ⁊ p̄dicatuʒ ad illa plura poteſt referri ɔiunctiʒ uel diuiſim. 3ᵒ ponit modū tertiū qui ſumit ex eo ꝙ dictio poſita iter duas dictiones cōiungi pōt cū vna uel cū alia. 2ᵃ ibi [Et malus ⁊ eq̄le.] 3ᵃ ibi [Nā eadē o:o.] dicit ḡ ꝙ ſm diuiſionē vō ſup. ſūt huiuſmodi palogiſmi illi qui dicent: ⁊ innit duos palogiſmos deſeruiētes ꝑmo mō: quoꝝ vn⁹ eſt. qnque ſunt duo ⁊ tria. hec eſt mino: palogiſmi. fo:met aūt ſic. quecunqʒ ſunt duo ⁊ tria: ſunt duo ⁊ ſunt tria: qnque ſunt duo ⁊ tria. ergo qnque ſunt duo ⁊ qnque ſunt tria. mino: aūt duplex eſt: qꝛ ſi ly qnque poſitū ex pte ſubtī refert ad duo ⁊ tria ɔiunctim ⁊ ſiſ: ſic eſt locutio uera: qꝛ qnque ſunt duo ⁊ tria ſumpta ſiſ. ſed ſi referat diuiſim eſt falſa: qꝛ qnque nō ſunt duo per ſe ſūpta: nec tria per ſe ſumpta. cū vō dicit. ⁊ paria ⁊ iparia: innit māᵐ ſcdi palogiſmi. fo:met aūt ſic. quecūqʒ ſunt paria ⁊ iparia: ſūt paria ⁊ ſūt iparia. qnqʒ ſūt paria ⁊ iparia. ḡ qnque ſunt paria ⁊ qnque ſunt iparia: mino: aūt hui⁹ palogiſmi duplex eſt ſicut ⁊ p̄cedētis. Quinque eni ſūt paria ⁊ iparia ɔiunctim: non aūt diuiſim. ¶ Notādū aūt ꝙ ſm cōmētatorē ꝑmo phico:ꝝ. oēs ptes ſiſ ſumpte ſunt ſpʒ totū. nihil eni eſt aliud totū niſi oēs partes ſiſ accepte: diuiſim vō ſumpte ſunt aliud a toto. nulla eniʒ ps

per ſe accepta euacuat totā eēntiā totiꝰ.coniuncta tā
alteri equaf ipſi toti.duo ergo ⁊ tria ſiue paria ⁊ impa
ria ꝯiunctim ſumpta ſunt idem qḋ qnque.diuiſim vō
accepta differūt a qnqȝ.Deīde cū dicit.

¶ Et maius ⁊ eq̄le.tātūdem eniȝ maius ⁊
adhuc amplius.

¶ Ponit ſcḋm modū huiꝰ fallacie.d.⁊ maius ⁊ equale:
hec eſt ꝯcl'o ꝑalogiſmi.ꝯcludeſ eni per hūc ꝑalogiſmū
ꝙ idē ſit maiꝰ ⁊ eq̄le.maiꝰ eni ē tātūdē ⁊ adhuc ampliꝰ:
hec eſt minor.formeſ aūt ſic.tātūdē ⁊ ampliꝰ eſt tātū
dē:⁊ per ꝯn̄s eq̄le.ſed tātūdē ⁊ ampliꝰ eſt maiꝰ.ḡ maiꝰ
eſt tātūdē:⁊ per ꝯn̄s eq̄le.mior huiꝰ ꝑalogiſmi dupx ē:
qꝛ ly tātūdē ⁊ amꝑ.poſita ex ꝑte ſbti.ſi referanſ ad ma
ius poſitū ex ꝑte ꝑdicati ꝯiūctiȝ eſt vā.ſi diuiſim falſa.
maiꝰ eni nō eſt tātūdē per ſe ſūptū:nec ē amꝑ.ꝑ ſe ſum
ptū.ſȝ eſt h̄ duo ꝯiūcti ſūpta:tātūdē.ſ.⁊ amꝑ. ¶ No-
tādū āt ꝙ h̄ modus q̄ſi eſt oppoſitꝰ pᵒ mō.in pᵒ eni mō
pl'a ponebāſ ex ꝑte ꝑdicati.cū dicebaſ.qnqȝ ſūt duo ⁊
tria.h̄ aūt pl'a ponunſ ex ꝑte ſubti.cū dı tātūdē ⁊ am-
pliꝰ eſt maiꝰ. ¶ Notādū ēt ꝙ ut hēaſ h̄ modus diſtin-
ctꝰ a pᵒ mō.formādus ē ꝑalogiſmꝰ i 3ª figura:ut tātūdē
⁊ ampliꝰ iportātia pluralitatē ponanſ ex ꝑte ſubti: nō
ex ꝑte ꝑdicati. ¶ Notādū ēt ꝙ ut h̄ ꝑaloꝰ fit ad ꝓpoſi-
tū nō ē diſtiguēda maior:qꝛ ſi diſtigueref maior.vȝ.tā
tūdē ⁊ amp.ē tātūdē eēt diſa vā:⁊ cōpoſita fl'a.qꝛ tātū
dē ⁊ ampliꝰ ſil' ſūpta nō ſūt tātūdē.eēt ḡ ibi fallacia cō
pōnis nō diſiōis.Diſtiguēda ē ḡ mior.ſ.tātūdē ⁊ amꝑ.
ē maiꝰ:qꝛ ſic ē ibi fall'a diſiōis:tū tātūdē ⁊ ampliꝰ ſil' ſū
pta ſūt maiꝰ.diſiȝ vō ⁊ ꝑ ſe ſūpta nō ſūt maiꝰ.erit ḡ di-
uiſa falſa: ꝑꝑ qḋ erit fall'a diſionis.Deīde cum dicit.

¶ Nā eadē oro ⁊ diuiſa ⁊ cōpoſita:nō idē
ſemꝑ ſignificare videbif.

¶ Ponit 3ᵐ modū huiꝰ fallacie.⁊ duo facit.nā pᵒ aſſi-
gnat defectū huiꝰ fallacie.2ᵒ ponit ꝑalogiſmos deſuiē
tes.3ᵒ mō ibi [Ut ego poſui.] dicit ḡ ꝙ eadeȝ oro cō
poſita ⁊ diuiſa nō videbif ſemꝑ idē ſignificare. defectꝰ
ḡ ⁊ cā nō exñtie huiꝰ fallacie ē.qꝛ nō idē ſignificat ora-
tio cōpoſita ⁊ diuiſa.Deīde cū dicit.

¶ Ut ego poſui te ſeruum entem liberum.

¶ Aſſignat ꝑalogiſmos deſeruiētes 3ᵒ mō.⁊ duo facit ſȝ
ꝙ duos tales ꝑalogiſmos ponit.2ª ibi [Et q̄dragita
viroꝝ.] pmꝰ ꝑaloꝰ talis ē.ego poſui te ſuū entē liberꝝ.
h̄ ē mior ꝑalogiſmi.forēſ āt ſic.quēcūqȝ poſui ſeruū en
tē liberū ille eſt liber.deīſ ato ḡ aliq̄ ſuo dicaſ ⁊ te po
ſui ſeruū entē liberꝝ.ḡ tu es liber.hec ꝓpō. te poſui ſer-
uū entē liberū.duplex eſt:qꝛ ly entē uel cōponiſ cū ly
ſeruū.⁊ tūc eſt ſſus ꝙ exñtē ſeruū fecit liberū.ſi vō cō-
ponaſ cū ly liberū erit ſſus oppoſitꝰ.ſignificabit eniȝ
ꝙ entē liberū fecit ſeruū.Deīde cū dicit.

¶ Ex qnquaginta virorum centum reliqt
diuus achilles.

¶ Ponit ſcḋm ꝑalogiſmū deſeruiētem huic 3ᵒ mō.d.ꝙ
q̄draginta viroꝝ cētuȝ reliqt diuꝰ achilles.h̄ eſt mior
ꝑalogiſmi.forēſ aūt ſic.quorūcūqȝ relinqūnſ cētū.il
la ſunt pl'a q̄ȝ cētū.ſed q̄draginta viroꝝ cētū reliqt di
uus achilles.ḡ q̄dragita ſunt pl'a q̄ȝ cētū.mior huiꝰ ꝑa
logiſmi duplex ē.qꝛ ly viroꝝ pōt cōponi cuȝ ly cētū:⁊
ſic eſt locutio uera.ſenſus eni eſt ꝙ achilles de cētū vi
ris reliq̄rit q̄draginta.ſi vō ly viroꝝ cōponaſ cū q̄dra-
ginta eſt locutio falſa.eſt eni ſſus ꝙ de q̄dragita viris
achilles reliq̄rit centum.qḋ eſt ipoſe. ¶ Notādū autē
hos duos ꝑalogiſmos deſeruire 3ᵒ mō huiꝰ fallacie qꝛ
in quolibet poniſ vna dictio iter duas dictiōes:⁊ ꝯiū
cta cū vna ⁊ cū alia dat aliū ⁊ aliū ſenſum.

Dubitaret forte aliqs.utruȝ cōpō ⁊ diuiſio
ſint vna fallacia uel due. ¶ Rᵒ:
dōȝ ꝙ ut patet per pħm due fallacie ſunt.alr eni nō ha
beremꝰ ſex fall'as in dictiōe.ſȝ ut appeat quō ſūt due:⁊
quō diſtinguūnſ. ¶ Notādū:ꝙ cōpō ⁊ diſio plus ꝯue
niūt q̄ȝ aliq̄ due fallacie. nō tñ tm̄ conueniūt ꝙ ſint
vna fallacia.ꝯueniūt eni plꝰ q̄ȝ alie due fallacie:qꝛ hñt
q̄ſi cōem cāȝ appentie ⁊ nō exiſtētie.nā vnitas orōnis
mālr eſt cā appentiei utraqȝ fall'a.quō aūt in talibꝰ fal
lacijs eſt vnitas orōnis mālr in ſequētibꝰ dubitationi
bꝰ dicetur. Sufficiat aūt ad pn̄s ſcire: ꝙ vnitas orō-
nis mālr eſt cā apparētie in utraqȝ fall'a.cā vō nō exñ-
tie eſt diuſitas ſigtaꝝ:ſȝ lȝ ſic ꝯueniāt in cā appentie ⁊
nō exñtie.utraqȝ tñ hēt ſpālē cāȝ appentie ⁊ nō exñtie.
nā nō eſt ideȝ accipe cōpoſitū ut diuiſum:⁊ accipe diui
ſuȝ ut cōpoſitū.cā ergo appentie in cōpōne eſt:qꝛ acci-
pimꝰ orōnē cōpoſitā idifferēteȝ eē ab orōne diuiſa.ſed
cā appentie in diſione eſt eꝯrio:ut qꝛ accipimꝰ orōneȝ
diſaȝ idifferēteȝ eē a cōpoſita.⁊ ſic differūt in cā appen
tie:ſic differūt in cā nō exñtie.nā cā nō exñtie in cōpō
ne eſt falſitas in orōne compoſita.cauſa vō nō exiſten-
tie in diuiſione eſt falſitas orōnis diuiſe.

Alterius forte dubitaret aliqs.utrū in oī ꝑa-
logiſmo in quo eſt fall'a cōpōnis ſit
fall'a diſiōis:⁊ ecōuerſo.uel poſſint hic ꝑalogiſmos di
ſtictos. ¶ Dōȝ ꝙ nō ſȝ oēȝ cōpōnē attēdiſ fall'a cōpō
nis.nec ſȝ oēm diſionē attēdiſ fall'a diſiōis:ſȝ tūc ē fal
lacia cōpōnis:qñ eſt cōpoſita falſa:⁊ tūc eſt fall'a diſio-
nis:qñ eſt diſa falſa:⁊ qꝛ aliq̄ oro ita eſt falſa ſȝ ſenſuȝ
diſuȝ:ꝙ nō eſt falſa ſȝ cōpoſitū:ꝓut ex illa orōne ꝯſur
get ꝑaloꝰ.ita erit ibi fall'a diſiōis:ꝙ nō cōpōnis:⁊ eꝯ.
ſȝ ſi aliq̄ oro ſic eēt cōpoſita falſa:ꝙ nō diuiſa:peccaret
ſȝ cōpōnē:nō ſm̄ diſioneȝ.iō qnque ſūt duo ⁊ tria:uel
qnque ſūt ꝑia ⁊ iparia:⁊ maiꝰ eſt tātūdē ⁊ ampliꝰ:⁊ hꝰı
ꝯſil'es orōnes:qꝛ ita ſūt falſe i ſſu diuiſo ꝙ nō ſūt falſe
in ſſu cōpoſito.ſic peccāt ſȝ diuiſioneȝ ꝙ nō peccāt ſȝ
cōpōneȝ:ſic ēt ſedētē ambulare eſt poſe:⁊ poſe eſt non
ſcribēteȝ ſcribē:⁊ qḋ vnū tm̄ pōt ferre:pōt vnū ⁊ vnū
ferre ⁊ cetere hꝰı.ſi iueniaſ ſil'es orōnes:qꝛ tales ſolū
ſunt falſe cōpoſite ⁊ nō diuiſe:ita peccāt ſȝ cōpōneȝ ꝙ
nō ſm̄ diſionem.ex quo appet ꝙ nō fruſtra laborant
plꝰs dādo ꝓprios ꝑalogiſmos utriqȝ fallacie.

Alterius forte dubitaret aliqs.dato ꝙ nō ſem
per ubi eſt cōpō eſt ibi fieri diſio:nec
eꝯ.utrū aliqū h̄ poſſit ꝯtingē. ¶ Dōm ꝙ nunq̄ȝ fall'a
cōpōnis eſt fall'a diuiſionis:nec eꝯ.ſed cū dictū ſit has
duas fallacias aliq̄ mō plus ꝯuenire q̄ȝ alie. forte nō ē
iconueniēs in eodē ꝑalogiſmo eſſe utrāqȝ fall'am alr ⁊
alr.cū nō ſit iconueniēs vnū ⁊ eūdē ꝑaloᵐ diuſis reſpe
ctibꝰ peccare ſȝ diuſas fall'as. ¶ Et ut appeat melius
vitas q̄ſiti:ſciēdū ꝙ potiſſime h̄ videſ ꝯtigē in illo mō
qñ vna dictio poſita iter duas dictiōes cōponi hēt cuȝ
vna:ul' cū reliq̄.nā ſi dicaſ achilles q̄dragita viroꝝ re
liqt cētuȝ:ſi ly viroꝝ referaſ ad cētuȝ cōpoſita eſt vā:⁊
diuiſa falſa.ſi vō referaſ ad q̄dragita cōpoſita erit falſa
⁊ diuiſa uera.ergo in hꝰı mō forte eē poterit utraqȝ fal
lacia:ſed nō eodeȝ mō:nec per eūdeȝ reſpectum.

Alterius forte dubitaret aliqs.utrū ſemꝑ cuȝ
vna dictio poniſ iter duas dictiōes
concurrat ſil' compoſitio ⁊ diuiſio. ¶ Dōm ꝙ cū aliq̄
dictio poniſ iter duas dictiones:ſi eſt magis apta na-
ta componi cuȝ vna q̄ȝ cuȝ alia debet comparari ad il
lā cum qua eſt magis apta nata componi ⁊ nō ad aliā:
⁊ ſi cōpoſita cum ea dat ſenſum falſum erit fallacia cō-
poſitionis.ſi diuiſa dat ſenſuȝ falſum erit fallacia diui
ſionis.Si vō hꝰı dictio nō magis eſt apta nata cōponi
cū vna q̄ȝ cū reliqua ad utrāqȝ comparari poterit:⁊ ſȝ
ꝙ ad aliā ⁊ aliā cōparabif reſultabit ibi alia ⁊ alia fal-
lacia:ut ſi ly viroꝝ nō magis eēt aptū natū cōponi cū
q̄dragita q̄ȝ cū cētū in dicto ꝑalogiſmo eēt utraqȝ falla
cia tam compoſitionis q̄ȝ diuiſionis.naȝ ſi ly virorum

referaꝛ ad quadraginta qꝛ erit cōpoſita falſa: ⁊ diuiſa uera: peccabit per cōpōnē. ſi vō referaꝛ ad cētuꝫ peccabit ꝑ diuiſionē: qꝛ erit cōpoſita uera ⁊ diuiſa falſa. non ergo in oī ꝑalogiſmo ſemꝑ ſm talem modum concurrit utraqꝫ falla: imo forte raro uel nunq̄ꝫ inueniꝛ ꝙ dictio poſita inter duas dictiones nō magis apta nata ſit referri ad vnam q̄ꝫ ad aliā.

S Ecūdū accētū aūt in his qdē que ſūt ſine ſcriptura dialecticis nō eſt idoneū facere orōnē. In ſcripturis aūt ⁊ poematib⁹ magis.

¶ Poſt q̄ꝫ phs determinauit de fallacijs peccātibus ſm multiplicitatē potētialē ꝓut hūt fieri in orone. In pte iſta determiat de accētu qui peccat ſꝫ mltiplicitatē potētialē ⁊ hēt fieri ī dictiōe. ⁊ duo facit: qꝛ p° oñdit quō magis cōpetēter hēt fieri h⁹ᵒˢ falſa. 2° exemplificat de ea. 2ᵃ ibi. Ut metuo lōgas. Dicit ḡ ꝙ dialecticis .ſ. ſophiſticis qui ſimulāt ſe dialeticos nō ē idoneū facere orōnē .ſ. deceptiuā per fallaꝫ accēt⁹ in his que ſunt ſine ſcriptura. talis eniꝫ fallacia magis videꝛ decipe in ſcripto q̄ꝫ in ꝓlatiōe. ſiue illud ſcriptū ſit ꝓſaicū ſiue metricū: iō ſubdit ꝙ in ſcripturis q̄tū ad ꝓſaꝫ: ⁊ in poematib⁹ q̄tū ad metrū magis ſup. eſt idoneū decipe per talē fallaciā. ¶ Notādū aūt ꝙ cū diciꝛ ꝙ idoneū eſt decipe ꝑ hāc fallaciā ī ſcripturis ⁊ ī poematib⁹. nō dꝫ itelligi de poematib⁹: ut ſūt ꝓlata: ſꝫ ut ſt ſcripta. ſcriptura ḡ accipiꝛ h̄ ꝓ ꝓſa. ſcripta: ⁊ poema ꝑ metro ſcripto. ¶ Notādū ēt ꝙ qꝛ accēt⁹ uariat modū ꝓferēdi: iō aliqñ magis cogſciꝛ talis fallacia in ꝓlatiōe: q̄ꝫ ſine ꝓlatiōe ⁊ maxime h̄ appet cū ꝯtigit talis fallacia circa penultimā ſillabā: ꝓut regiꝛ accētu graui uel acuto. Deide cū dicit.

¶ Ut metuo longas pereunte noctes lidia dormis.

¶ Exēplificat de h⁹ᵒˢ fallacia. ¶ Ad cui⁹ euidētiā notādū ꝙ exēpla deſuiētia tali falle nō ꝯgrue traſferri poſſunt. nā qȯ in vna lingua hēt accētū grauē: uel acutuꝫ trāſlatū in alia lingua nō dꝫ ꝙ reſeruet h⁹ᵒˢ accētū. ſic ēt qȯ in vna lingua ꝓferꝛ aſpirate: nō dꝫ ī alia lingua aſpirare ꝓferri. exēpla ḡ hic poſita ut coīter dī nō ſūt Arˡ. ſed trāſlator ea poſuit: qȯ iō fecit: qꝛ exēpla forte poſita ab Arˡ. nō erāt ꝯuenientia nr̄e lingue. exēpla aūt que h̄ ponunꝛ nō idicāt oēs modos hui⁹ fallacie. nec ꝓprie ponunꝛ ꝑ modū ꝑalogiſmi: ſꝫ ſolū oñdūt quō aliq̄ dictio pōt regi vno accētu uel duob⁹. diuidiꝛ aūt hec ps in duas ſm ꝙ duo exēpla ponit: quoꝝ vnū eſt ꝓſaicū: aliud vō metricū. 2ᵃ ps icipit ibi. Et heu qꝛ nā. Eſt ḡ pᵐ exēplū tale. metuo lōgas ꝑeunte noctes lidia dormis. In h̄ eni exēplo ꝓſaico cōmittiꝛ accēt⁹: eo ꝙ ly metuo pōt eē vna ps: due ptes: ⁊ tres ptes. ſi eſt vna ps ſic eſt vbū: ⁊ ē ſenſus. o lidia ego metuo .ſ. timeo ꝙ tu dormis lōgas noctes: me ꝑeūte. pōt ēt eē due ptes: ut ſit ſenſus. metuo ꝑeūte .i. me exeūte tuo ꝑeunte tu lidia dormis lōgas noctes. pōt ēt eē tres ptes: ut ſit ſenſus. o tu lidia me ꝑeunte dormis lōgas noctes. Deide cū dicit.

¶ Et heu qꝛ nā tāti cinxerunt ethera nimbi: ḡ circa accētū qdē huiuſmodi ſūt.

¶ Ponit ſcdm exēplū metricū .d. heu qꝛ nam tāti cinxerūt ethera nimbi. hic eſt ēt accētus: eo ꝙ qꝛ naꝫ pōt eē vna ps ⁊ due ptes. ſꝫ dicit aūt q̄ſi epilogādo qdem circa accētum ſunt h⁹ᵒˢ ꝑalogiſmi.

Dubitaret forte aliqs quō accipiūtur modi accētus. Ad qȯ dici pōt ꝙ ut ſupra tangebaꝛ ꝙ h̄ nō aſſignanꝛ modi accēt⁹: qꝛ ſꝫ hāc fallaciā exēpla in vna lingua nō per ſe deſuiūt in alia lingua. Cōſueuerūt tū modi hui⁹ falle aſſignari q̄tuor hec eni falla ut tāgebaꝛ fieri hēt in dictiōe cui⁹ ptes ſūt ſillabe. ſilla aūt dupľr pōt ꝯſiderari. in ſe: ⁊ ut hēt ordinē ad dictionē. in ſe ꝯſiderata ut ad pūs ſpectat tria .ſ. tp̄s tenorē ⁊ ſpūm. Cōſueuerūt eni grāmatici dicere ꝙ q̄tuor accidūt ſille. tp̄s: tenor: ſpūs: ⁊ numer⁹ lr̄arū: ſꝫ ſꝫ numerū lr̄arū nō hēt fieri falla: qꝛ ſi nō eēnt eedē lr̄e in vna dictiōe que in alia: deficeret ibi cā appentie: qꝛ nō eēt ibi eadē uox: nec mālīter: nec aliq̄ mō. ḡ ſꝫ ſillaꝫ in ſe cōſideratā accipiunꝛ tres modi illi⁹ fallacie: q̄ꝝ pm⁹ ſumiꝛ ſm tēpus. nā ſillaba lōga hēt duo tpa. breuis vō hēt vnū tp̄s. Si ḡ aliq̄ dictio plā ſignificet: ⁊ ut ſigt vnū: hēat aliquā ſillabā longā. ut ſignificat aliud hēat illā ſillabā breuē: erit ibi accēt⁹ ſm iſtū modū: ut patet in hac dictiōe ppľs. ppľs eni ſtat ꝓ gente: ⁊ ꝓ arbore. ſed ut ſtat ꝓ gente hēt pmā breuē. ut ſtat ꝓ arbore hēt pmā lōgā. Scd̄s modus ſumiꝛ q̄tū ad ſpūm: qꝛ aliq̄ dictio aſpirata ſigt vnū: nō aſpirata ſigt aliud: ut hamo aſpirare ſūptū idē eſt qȯ decipe: uel idē eſt qȯ hamo cape. amo vō ſine aſpiratiōe ſumptū ideꝫ eſt qȯ diligo. Terti⁹ modus ſumiꝛ q̄tū ad tenorem: qꝛ aliq̄ dictio regiꝛ tenore ⁊ accētu grui. alią̄ vō acuto: uel circūflexo. ut patet in hoc vbo pēdere: qȯ ut hēt accētū acutū ſignificat ſufferre penā. ut hēt grauē ſignificat iferre penaꝫ. hi ergo tres modi ſumunꝛ ex pte ſillabe q̄ſi in ſe cōſiderate. Quart⁹ vō modus ſumiꝛ ex parte ſillabe in cōparatiōe ad dictionē. naꝫ oīs dictio quodāmō regiꝛ vno accētu. cū eni ptes orōnis ſignificēt ſepare q̄libet dictio ſm ſe accepta aliqd ſignificat. cuilibet ergo dictioni cōpetit vna ꝓlatio. quot ergo dictiones ſunt in orōne tot ꝓlatiōes ibi diſtingui pñt: iō ꝯſueuit dici ꝙ q̄libet dictio regiꝛ vno accētu. iſte aūt accēt⁹ ⁊ iſta ꝓlatio: lꝫ totā dictionē reſpiciat. ꝑncipali⁹ tū reſpicit aliquā ſillabā illi⁹ dictiōis. iō diciꝛ cōpetere ſillabe in cōparatione ad dictionē. ſm hoc ḡ erit q̄rt⁹ modus accētus ꝓut aliq̄ uox pōt eē vna dictio: uľ due: uel pōt regi vno accētu uel duob⁹: ut patet in hoc ꝙ dico qſqs qȯ pōt vna dictio ⁊ due dictiones.

Alterius forte dubitaret aliqs: qꝛ nō videꝛ ꝙ falla accētus magis decipiat in ſcripto q̄ꝫ in ꝓlatiōe. accētus eni nō ſolū fit ſm tp̄s uel ſꝫ tenorē ⁊ ꝓlationē: ſꝫ ēt ſm ſpūm. nunq̄ꝫ aūt ita bñ cognoſci pōt utrū dictio ſit aſpirata uel nō ſicut cognoſciꝛ in ſcripto. ¶ Rᵒ dicēdū ꝙ nō eſt icōueniēs aliquē modū accēt⁹ min⁹ decipe in ſcripto q̄ꝫ in ꝓlatiōe: ſꝫ tū ut plurimū magis decipit ſcripto q̄ꝫ in ꝓlatiōe: qꝛ meli⁹ poſſum⁹ ꝑcipe utrū dictio regaꝛ vno accentu uel duob⁹. ⁊ utrū regaꝛ accētu graui uel acuto ſi ſit ꝓlata q̄ꝫ ſi ſit ſcripta. iō dictū eſt hāc fallaꝫ magis idoneā eē ad decipiēdū in ſcripto q̄ꝫ alr̄. uel poſſum⁹ dicere ꝙ accēt⁹ per antonomaſiā diciꝛ de illo mō ſm ꝙ dictio pōt regi accentu graui: uel acuto: uel circūflexo: ⁊ ſm illū modū minime decipit ſi ꝓferaꝛ ⁊ plus decipit ſꝫ ſcriptū. ¶ Notādū ergo: ꝙ lꝫ accēt⁹ ſit cōis ad oēs q̄tuor modos .ſ. ad deceptionē ſm tp̄s: ſm ſpūm: ſm tenorē: ⁊ ſm ꝓlationē. accēt⁹ tū ꝓprie loquēdo reſpicit ſillabā ꝓut regitur accentu acuto: graui: ⁊ circūflexo. ⁊ ſi uolum⁹ magis loqui ꝓprie diciꝛ acut⁹ accētus. circūflexus diciꝛ tonus. grauis vō diciꝛ tenor.

Alterius forte dubitaret aliqs quō in cōpōne ⁊ diuiſione: ⁊ accētu: diciꝛ eē multiplicitas potētialis. In amphibologia vō ⁊ equocatione eſt multiplicitas actualis. Ad qȯ dici pōt ꝙ in dictione ſiue in orōne quedaꝫ ſunt formalia quedā mālia. Nā ipſe lr̄e ⁊ uox ipa eſt mālis in ꝓlatione. ordo tū dictionum ⁊ modus ꝓferēdi formalia ſunt in ꝓlatione. In cōpoſitione ergo ⁊ diuiſione eſt eadē ꝓlatio ſm uocē: ſed nō ſm ordinē dictionū. In accentu vō eſt eadē ꝓlatio ſm uocem: ſed nō ſm modum ꝓferendi: ⁊ quia uox eſt mālis in ꝓlatione cōpoſitio ⁊ diuiſio ⁊ accētus dicunꝛ hēre multiplicitatē potētialē: qꝛ ſub vna ꝓlati-

one nō formaľr cū nō ſit ibi idē modus ꝓferēdi: uel idē ordo dictionū: ſʒ ſub vna ꝓlatiōe māľr cuʒ illa ꝓlatio ſit vna rōne uocis eſt ibi diuſitas ſignificatoꝝ: ⁊ qꝛ mā ſe tenet ex pte potētie: forā vō ex pte actꝰ. iō cōpō diuiſio ⁊ accētꝰ ubi eſt vnitas ꝓlatiōis māľr tm̄ dicūr hēre mltiplicitatem potētialē. amphibologia vō ⁊ equocatio ubi ē unitas ꝓlatiōis foꝛaľr dicūt hēre mltiplicitatē actualē.

Alterius forte dubitaret aliqs: qꝛ lʒ nō ſit dubiū de equocatiōe q̄ hēat mltiplicitatē actualē: videt̄ tn̄ eē dubiū de amphibologia. dcm̄ eſt enī q̄ in ꝓlatiōe uox ſe hēt ſicut mā: ordo aūt dictionū ⁊ modus ꝓferēdi ſe hn̄t ſicut forā. i amphibologia aūt nō videt̄ eē idē ordo dictionū: cū ꝯtigat ex eo q̄ aliq̄ dictio diuerſimode ꝯſtruit̄ ⁊ diuerſimode ordinat̄ cū alia dictiōe. ordo dictionū dupľr pōt accipi. uel reſpectu ſignoꝝ: uel reſpectu ꝓlatiōis. pꝰ mō eſt in ꝓlatiōe ſicut in ſigno. 2ꝰ vō eſt i ea ſicut in ſbo: ⁊ h̄ videt̄ uelle. ℭ Sciēdū ē q̄ ſignificatū nō eſt in dictiōe uľ i orone ſicut in ſbo ſed ſicut in ſigno. ordo ergo dictionuʒ dupľr pōt accipi: uel reſpectu ſignificatoꝝ: ⁊ ſic nō eſt in ꝓlatione niſi ſicut i ſigno: ⁊ qꝛ modi ꝯſtruēdi ſequunt̄ modū ſignificādi. diuerſus ordo dictionū ꝑm modū ꝯſtruēdi nō uariat ipam ꝓlationē ꝑm ſe: iō amphibologia que initit̄ diuerſo mō ꝯſtruēdi nō uariat ordinē ꝓlatiōis ꝑm ſe. amphibologia ḡ dicit̄ peccare ꝑm multiplicitatē actualē: qꝛ in amphibologia eſt vnitas ꝓlatiōis nō ſolū māliter: ut qꝛ eſt ibi eadeʒ uox: ſed ēt foꝛaľr: qꝛ eſt ibi idem modus ꝓferēdi: ⁊ idē ordo dictionū. accipiēdo tn̄ ordinē ut eſt in ꝓlatione tanq̄ȝ in ſbo: lʒ nō ſit ibi idē ordo: ut eſt in ꝓlatione tanq̄ȝ in ſigno: ſed in compoſitiōe ⁊ diuiſione nō ſic. qꝛ ibi ordo dictionū quodāmō ꝑm ſe: ⁊ ut eſt in orone tanq̄ȝ in ſbo uariationē ſuſcipit inq̄ȝtū aliq̄ dictio poſita inter duas dictiōes diuerſimode cōponi habet cum vna uel cū alia.

Alterius forte dubitaret aliqs: utrū ſit minꝰ de multiplicitate in accētu q̄ȝ in cōpōne ⁊ diuiſione: uel e cōuerſo. ℭ Rxꝰ. dicenduʒ q̄ tam accētꝰ q̄ȝ cōpoſitio ⁊ diuiſio: ut patet per hita initiūt vnitati ꝓlatiōis māliter: eo q̄ initit̄ vnitati uocis. quelibet tn̄ iſtarū fallaꝝ diuerſificat ꝓlationē foꝛaliter. aľr tn̄ ⁊ aľr: qꝛ cōpoſitio ⁊ diuiſio diuerſificat foꝛaʒ ꝓlationis pp diuerſuʒ ordinē dictionū. accētꝰ vō diuerſificat hꝰ formā: pp diuerſuʒ modū ꝓferēdi: ⁊ qꝛ talis modus ꝓferēdi magis ſenſibiľr ꝓlationē uariat. cū quāto aliqd magis eſt ſubm uariationi: magis ſit in potētia: lʒ tā accētus q̄ȝ cōpō ⁊ diuiſio hēat multiplicitatē potētialē. hꝰ tn̄ multiplicitateʒ magis potētiaľr hēt accētꝰ: q̄ȝ cōpō ⁊ diuiſio: qꝛ ꝓlatio ut peccat ꝑ accentū magis ſenſibiľr eſt uariationi ſubta. in ipa ergo potētialitate actuali eſt dare gradus: ⁊ minꝰ hēt de multiplicitate accentus q̄ȝ compoſitio ⁊ diuiſio: qꝛ magis potentialiter habet hꝰ multiplicitatem.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū falſe peccātes ꝑm multiplicitatē potentialeʒ hēant ſignificata ſua ſub copulatiōe: uel ſub diſiūctione: ⁊ videt̄ q̄ nō ſub copulatiōe: qꝛ tūc hērēt ea i actu ⁊ foꝛaľr. poſitū eſt aūt q̄ habeāt ea māliter ⁊ in potētia. ℭ Amp. nō hn̄t ea ſub diſiūctione: qꝛ hꝰ falſe nō eſſent diſtinguēda: diſiūctiua enī nō eſt diſtinguēda: cuʒ altera pte uera exiſtēte tota iudicet̄ uera. ℭ Rxꝰ. dōm q̄ fallacie peccātes ꝑm multiplicitatē potētialeʒ nō habēt ſignificata ſua ſub copulatiōe. qꝛ non hn̄t ea actu: nec hn̄t ea ſub diſiūctiōe q̄ ipam diſiūctiuā in ſe icludāt. hn̄t tn̄ ea ſub diſiūctiōe: qꝛ hn̄t ea ad modū diſiunctiuū. cū poſſint importare hoc uľ illud ſignificatū. ſicut ergo equocatio eſt diſtinguēda ꝓut hēt ſua ſignificata ſub copulatione: qꝛ nō iplicat in ſe ꝯiunctionem copulatiuā: ſed hēt talia ſignificata ad modū copulatiue. ſic hꝰ orones ſūt diſtinguēde: qꝛ nō iplicāt in ſe diſiūctionem. ſed hn̄t ſua ſignificata ad modum diſiunctiuum. uel poſſumꝰ dicere q̄ diſiunctiua per ſe ⁊ abſolute nō eſt diſtiguēda. ſʒ ſi accipiat̄ ſub ea ſub uel iferat̄ altera ps diſtingui deberet: ut ſi diceret̄. ſoꝛ. currit uel diſputat. ⁊ per h̄ uellē īferre q̄ curreret. poſſeʒ diſtiguē ⁊ dicere q̄ diſiūctiua illa nō uerificat̄ eo q̄ ſoꝛ. currat: ſed eo q̄ diſputat. q̄ȝtūcūq̄ʒ ḡ hꝰ multiplicia hēant ſua ſignificata ſub diſiūctiōe: tn̄ qꝛ paralogiʒādo ſemp īfert̄ alterum ſignificatoꝝ: iō ſemp ſunt diſtinguēde.

Que autem ꝑm figuram ſunt dictionis accidunt quando nō ideʒ interpretatur ſimiliter.

ℭ Poſtq̄ȝ p̄hs determinauit de locis ſophiſticis peccātibus ꝑʒ multiplicitatē actualē ⁊ potētialē. In pte iſta determinat de figura dictiōis que peccat ꝑm multiplicitatem fantaſticaʒ. ⁊ tria facit: qꝛ p̄mo oñdit quō hēt fieri talis falla. 2ꝰ ponit modos eiꝰ. 3ꝰ epilogat circa determinata. 2ª ps icipit ibi [Ut maſculinū femininū.] 3ª ibi [Ergo redargutiōes.] Dicit ḡ q̄ redargutiōes ꝑm figurā dictiōis accidūt qñ q̄d nō eſt idē: ⁊ q̄d nō eſt ſiľr: iterptat̄ ſiľr. i. accipit̄ ac ſi eēt ſiľr ⁊ idē. cā ergo apparētie huiꝰ falſe eſt ſilitudo iterptationis. cā aūt non exiſtētie eſt diuerſitas iterptatoꝝ. Deide cū dicit.

ℭ Ut maſculinū femininū uel femininuʒ maſculinū: uel q̄d inter h̄ eſt alteruʒ hoꝝ.

ℭ Ponit modos huiꝰ fallacie. ℭ Ad cuius euidētiā eſt ſciēdū: q̄ iter ceteras fallacias in dictione iſta quodāmō magis appropiquat ad fallacias reales: ſiue ad fallacias extra dictione: pp q̄d multi paralogiſmi peccātes ꝑm hanc fallaciā: peccāt per falſam accidētis ⁊ per fallacias extra dictionē: imo ꝑm quoſdā nullus. ſit paralogiſmꝰ in hac fallacia qui nō peccet per fallaciā accidētis que eſt falla extra dictionē. ℭ Quatuor ergo ſunt declarāda ut bn̄ cognoſcat̄ quō hēt fieri hic locus ſophiſticꝰ. p̄mo enī declarabit̄ q̄ modi huiꝰ falſe. q. p̄ūt ſumi reaľr. 2ꝰ oſtendet̄ q̄ nō ꝓpter hoc q̄ ſumunt̄ realiter faciūt hꝰ fallam: ſed hec fallacia hēt fieri i ex eo q̄ p̄ncipiū deceptionis ſumit originē ex pte uocis: nō ex pte rei. 3ꝰ oſtēdet̄ q̄ hec falla ꝓprie dicit̄ figura dictionis. 4ꝰ declarabit̄ q̄ hec falſa nō ꝓprie peccat ꝑʒ multiplicitatē actualē: nec potētialē: ſed ꝑʒ multiplicitatē fantaſticā. ℭ Primū ſic oñdit. In dictiōe enī tria eſt ꝯſiderare. rē ſignificatā: modū ſignificādi ⁊ moduʒ ꝓferendi. ꝑm hec tria accipiunt̄ tres modi huiꝰ fallacie: qꝛ ſi ꝓpter vnitatē rei ſignificate iterptamur. eūdē modū ſignificādi: ſic eſt p̄mꝰ modus quē p̄hus uocat maſculinum iterptari femininū uel neutrum. pōt aūt ſic formari paralogiſmꝰ. qcqd eſt aial coloratū albedine eſt albū: ſʒ plato eſt aial coloratū. ḡ plato eſt albū. hic maſculinū iterptat̄ neutrū. nā qꝛ aial ut eſt in p̄one dicit eādē rē q̄d plato credimꝰ q̄ hēat eūdē modū ſignificādi. ut ſicut aial ſignificat neutraľr ſic credimꝰ q̄ ⁊ plato neutraľr ſignificet. ꝑm eiā iuſtū modū maſculinum pōt iterptari femininū. ut ſi dicat̄. q̄cūq̄ res eſt ſba colorata albedie: illa eſt alba. lapis eſt ſuba colorata albedine. ergo lapis eſt alba. hic eſt ſiľis ꝓceſſus ſicut p̄us. naʒ qꝛ ſba in lapide eſt idē reaľr q̄ lapis pp vnitatē rei iterptamur vnitatē modi ſignificādi. ⁊ credimus q̄ ſicut ſuba ſignificat fe^{ne} q̄ ēt lapis ſignificet fe^{ne}. ℭ Ad hūc ergo modū reduci hēt uariatio ſuppōnū: ut ſi dicat̄. hō eſt ſpēs: ſoꝛ. eſt hō. ergo. ſoꝛ. eſt ſpēs: qꝛ hō in ſoꝛ. eſt eadē res q̄ ſortes credimꝰ hoiem ⁊ ſortē hēre eūdē modū ſignificandi: ut ſicut homo ſignificat q̄le qd: ſic credimꝰ q̄ ⁊ ſoꝛ. q̄le qd ſignificet: ⁊ arbitramur q̄ ſoꝛ. ſit vniuerſale ⁊ ſpēs: ſicut ⁊ hō: ⁊ in idem rediret ſi arbitraremur q̄ hō eēt h̄ aliqd ſicut ⁊ ſoꝛ. nam ſub appellatiouis figura ꝯtingit q̄ ſcđe ſube videant̄ hoc aliquid

ſignificare: de quo appet ꝙ nõ bñ diſtinguit coiter: cũ dr̃ ꝙ qñ maſculinũ iterp̃taẜ femininũ facit aliũ modũ figure dictiõis ꝗ̃ qñ q̃le qd iterp̃taẜ h̃ aliqd: ⁊ maxie formando paralogiſmos ut ſupiꝰ ſunt formati. ſed h̃ in ſequẽtibꝰ clariꝰ oñdet. Eſt ḡ p̃mꝰ modus cũ pp vnitatẽ rei ſigñe iterp̃tam̃ modi ſignãdi vnitatẽ. ℭ Sed ſi ecõuerſo ſit ꝙ pp vnitatẽ modi ſignãdi iterp̃tamur vnitatẽ rei ſigñte erit ſcđs modus quẽ pl̃s uocat ꝗ̃tũ iterp̃tari q̃le: uel q̃le ꝗ̃tũ. Nã q̃le ⁊ ꝗ̃tũ ⁊ ſub̃a hñt aliq̃ mõ vnitatẽ modi ſignificãdi: ⁊ ſi nõ hñt hꝰ vnitatẽ in abſtracto: hñt tñ eã in ↄcreto. Nã talia ſũpta ↄcretiue iplicãt ſe ad iuicẽ: ⁊ ſm modũ ſignãdi vnũ aliq̃ mõ iportat aliud. nã cũ ſb̃a ſit quãta. qr dicimꝰ lignũ eẽ ꝗ̃tũ oȝ ꝙ ꝗ̃tũ aliq̃ mõ iplicet ſubm̃ de quo p̃dicaẜ. ⁊ ſic ꝗ̃tum implicat ſubm̃: ſic q̃le iplicat ꝗ̃tũ. uerũ eſt eniȝ ꝙ ꝗ̃tũ ſit q̃le: qđ nõ eẽt niſi ꝗ̃tũ iplicareẜ in q̃li. ⁊ qr ſm moduȝ ſignãdi p̃dicamẽta iplicãt ſe ad iuicẽ ꝓut i ↄcreto vnũ de alio p̃dicaẜ pp ↄueniẽtiã modi ſignãdi iterp̃tam̃ vnitatem rei ſigñte. ⁊ qđ diſtribuit in vno p̃dicato credimꝰ ꝙ diſtribuat in alijs p̃dicatis: ut qcqd qđ eſt diſtributiuũ ſub̃e iterp̃tam̃ ſpm ſic ſi eẽt diſtributiuũ ꝗ̃titatis uel q̃litatis: ⁊ credimꝰ bñ argnẽ cũ dicimꝰ. qcqd emiſti comediſti. crudũ emiſti. ḡ crudũ comediſti. uariamꝰ eni qd in q̃le. ſic ẽt poſſemꝰ uariare qd i ꝗ̃tũ dicẽdo. qcqd emiſti comediſti: emiſti magnũ. ḡ magnũ comediſti: ⁊ ſic qcqd qđ eſt diſtributiuũ ſub̃e iterp̃tam̃ eẽ diſtributiuũ quãti ⁊ q̃lis: uel ẽt alioꝝ p̃dicamẽtoꝝ. ſic ꝗ̃tacũqȝ ⁊ quotcũqȝ que ſũt diſtributiua ꝗ̃titatis credimꝰ eẽ diſtributiua q̃litatis dicẽdo. ꝗ̃tacũqȝ vidiſti heri hodie vides. heri vidiſti cruda. ḡ hodie vides. Eodẽ aũt mõ ⁊ q̃lecũqȝ: qđ eſt diſtributiuũ q̃litatis iterp̃tamur eẽ diſtributiuũ ꝗ̃titatis. ⁊ mutamꝰ q̃le in ꝗ̃tũ dicẽdo. q̃liacũqȝ vidiſti heri ⁊ hodie vides: heri vidiſti magna. ḡ hodie vides. eſt ergo ſcđus modus cum ꝓpter vnitatẽ ⁊ ↄueniẽtiam modi ſignãdi iterp̃tamur vnitatẽ rei ſigñte. ℭ Sȝ ſi pp ↄueniẽtiã modi ꝓferẽdi iterp̃taremꝰ vnitatẽ modi ſignãdi uł rei ſigñte eẽt 3ꝰ modus quẽ pl̃s appellat faciẽs iterp̃tari patiẽs: uel eͦ patiẽs ⁊ diſpoſitũ interp̃tari eẽ faciẽs ⁊ agẽs. ut ſi qr vidẽ eſt ſilis terminationis ⁊ ſilis ꝓlatiõis ad ſecare. crederemꝰ ꝙ ſic ſecare iportat actionẽ: ſic ⁊ videre: ex quo appet ꝙ ſic cuȝ q̃le iterp̃tamur ꝗ̃tũ: ſic ⁊ cũ patiẽs iterp̃tamur facẽ. ſit uariatio p̃dicamẽti. nõ tñ h̃ eſt eodẽ mõ: ſȝ in 2ᵒ mõ eſt uariatio p̃dicati pp ↄueniẽtiã modi ſignificãdi. hic ãt in 3ᵒ mõ eſt uariatio p̃dicati pp ſilẽȝ terminationẽ: ⁊ pp ↄueniẽtiã modi ꝓferẽdi: ex quo appet ꝙ uariatio p̃dicamẽtoꝝ ad iuicẽ alr ⁊ alr fcã fac̃ aliũ ⁊ aliũ modũ hꝰ fallẽ.

Viſo quomõ

modi huiꝰ fallacie accipiunẜ q̃ſi realr. Reſtat nobis grande dubiũ. nã cuȝ hec fallã ſit in dictiõe oȝ ꝙ p̃nᵐ decipiendi ſumat ex pte uocis. ℭ Sciẽdũ ḡ ꝙ ſi pp ipſas res deciperemur in paralogiſmis p̃habitis: h̃ nõ eẽt p figurã dictiõis: ſed per fallãs ex̃ dictionez: nec eſt icõueniens in eodẽ paralogiſmo eẽ fallãȝ in dictiõe ꝓut decipimur ex pte uocis. ⁊ eẽ fallãȝ ex̃ dictionez ꝓut iuſtiuȝ decipiẽdi ſumit originẽ ex pte rei. ſi ḡ oñdere poterimus ꝙ in dictis paralogiſmis oibꝰ decipi poſſumꝰ ex pte uocis: ⁊ ꝙ uox põt eſſe rõ deceptiõis nr̃e oñſum erit ꝙ in oibus alijs paralogiſmis eſt deceptio per fallãm in dictione. ℭ Aduertẽduȝ igiẜ ꝙ ois illa deceptio põt dici ſumere origineȝ ex uoce ad quã deceptionem ſiẽdã coopaẜ modus ꝓferẽdi: qr modus ꝓlatiõis ex pte uocis ſe tenet. modus aũt ꝓferendi ut ad p̃ns ſpectat. duplex eſt. vnꝰ qdeȝ accipiẜ ſm aliã ⁊ aliã terminationez. aliꝰ vͦ ſumiẜ ſm ↄcretioneȝ ⁊ abſtractioneȝ. utrũqȝ eni iſtoꝝ ptinet ad figurã dictiõis. nã que alr ⁊ aliter terminanẜ hñt aliã ⁊ aliã figurã dictiõis. ſed que ſilr terminantur quodãmõ in figura dictiõis ↄueniũt: ut vidẽ ⁊ ſecare qr ſilis terminationis ſũt eãdem figurã dictionis habẽt diuerſunẜ. ſicut ẽt ↄcreta ⁊ abſtracta uariãt dictiõis figurã. nã ſi idẽ ſigñt albedo ⁊ albũ. nõ eſt tñ eadẽ figura dictionis in utroqȝ. ℭ His viſis appet quõ oẽs dicti modi p̃nt decipe ex pte uocis: qr uox ⁊ modus ꝓferendi coopaẜ ad deceptionẽ oiuȝ illoꝝ modoꝝ. nã ut figura dictiõis attẽdiẜ ſm terminationẽ. ſic hẽt fieri tertius modus in quo pp ↄueniẽtiã terminationis vnũ iterp̃taẜ aliud: ſȝ ꝓut figura dictionis attẽdiẜ penes ↄcretũ ⁊ abſtractũ. ſic hẽt fieri p̃mꝰ ⁊ ſcđs modus. nã pp ↄcretionẽ dictionũ ſit deceptio in p̃ᵒ ⁊ ſcđo mõ. iõ eni q̃le qd iterp̃tamur hoc aliqd: ⁊ maſculinuȝ iterp̃tamur femininũ: qr quodã mõ per eandẽ uocẽ iportaẜ ſub̃a uł̃is ⁊ pticularis: ⁊ id qđ ſignificat maſculine ⁊ feminine. nã cũ ſemp p̃dicatũ iplicet ſubm̃ cũ dico. lapis eſt ſub̃a in ipſa ſub̃a ut p̃dicaẜ de lapide quodãmõ iplicaẜ lapis: ita ꝙ iȝ ſub̃a ſm ſe ſumpta ſignificet ſb̃am abſolute: ut tñ p̃dicaẜ de lapide ↄtrahiẜ ad ſtandũ ꝓ lapide: ꝓpter qđ iȝ ſb̃a ſit ſolũ feminini gñis ſantaſtice: tñ importat maſculinũ: qr trahiẜ ad ſtandũ pro eo qđ eſt maſculini gñis: ⁊ qr ꝙ ſb̃a trahaẜ ad ſtandũ ꝓ lapide deſeruit ibi vnitas rei: qr eadẽ eſt res que iportaẜ per lapideȝ ⁊ per ſb̃am. ⁊ deſeruit etiã ibi ↄcretio uocis que eſt quedam dictiõis figura. nã ex hoc ſb̃a trahiẜ ad ſtandũ ꝓ lapide qr de lapide p̃dicaẜ: nõ aũt p̃dicaẜ niſi in cõcretiõe. iõ ipa ↄcretio uocis aliqd coopaẜ ad talẽ deceptionẽ. ſi ḡ in dicto paralogiſmo decipimur pp vnitatẽ rei: ſit fallã accidẽtis. Si vͦ deceptio ꝓueniat ex ipa uoce eſt ibi figura dictiõis: ⁊ qr utroqȝ mõ põt hoc ↄtingere in dicto paralogiſmo eſt utraqȝ fallã. qđ dictũ eſt ḡ cũ maſculinũ iterp̃tamur femininũ: itelligẽdũ eſt cũ quale qd interp̃tamur hoc aliqd: qđ ſic patet. nã iõ q̃le qd iterp̃tamur hoc aliqd: qr quale qd trahiẜ ad ſtãduȝ ꝓ hoc aliqd: ⁊ qđ ſm ſe acceptũ eſt uł̃e trahiẜ ad ſtãdũ pro particulari. ſed ꝙ q̃le qd trahaẜ ad ſtãdum ꝓ h̃ aliqd: ⁊ ꝙ uł̃ia p̃dicenẜ de pticularibꝰ coopatur ibi tã vnitas rei ꝗ̃ cõcretio uocis. ſor. eni nõ eſt hũanitas: ſed eſt hõ. ℭ Sciendũ tñ: ꝙ p̃ter ↄcretionẽ uocis eſt ẽt alia rõ ex pte ipſius uocis: quare q̃le qd iterp̃tamur h̃ aliqd. ſed de h̃ diceẜ in illo capl̃o. Fallacia aũt ſit in his. Ad p̃ſens aũt ſufficiat ſcire ꝙ ꝓpter ↄcretionẽ dictiõis in oibus talibus paralogiſmis ſũptis ſm modũ figure dictiõis eſt deceptio: nõ ſolũ ex pte rei: ſȝ ẽt ex pte uocis: iõ concurrit ibi tã accñs ꝗ̃ figura dictiõis. ⁊ ſicut ↄcretio uocis coopaẜ ad p̃ᵐ modũ figure dictionis: ſic ẽt coopaẜ ad 2ᵐ. nã ſic q̃le qd iterp̃tamur h̃ aliqd: qr vnũ aliquomõ in ↄcretiõe iplicat aliud. ſic ẽt q̃le iterp̃tamur ꝗ̃tũ: qr cõcretiue vnũ iplicat aliud. nã q̃le iplicat ꝗ̃tuȝ ⁊ p̃dicaẜ de quãto. dicimꝰ eni magnũ eẽ coloratũ: ⁊ ꝗ̃tum eſſe q̃le: qđ in abſtractiõe nõ ↄtingit nõ eni dicimꝰ ꝙ ꝗ̃titas ſit q̃litas: ⁊ qr ſic p̃dicamẽta ↄcretiue ſe iplicãt ad iuicẽ: qđ eſt diſtributiuũ vniꝰ p̃dicamẽti iterp̃tamur ꝙ ſit diſtributiuũ alteriꝰ: ⁊ ſub quãto accipimꝰ crudũ: eo ꝙ ↄtingat rẽ quãtã eẽ crudã: ⁊ ſub qcqd accipimꝰ albũ. eo ꝙ ↄtigat ꝗ̃tã eẽ albã. ſi ḡ formareẜ ſic paralogiſmꝰ. qcqd vidiſti heri hodie vides. heri vidiſti albedineȝ. ḡ hodie vides. nõ eẽt ibi figura dictiõis: qr albedo cuȝ ſignificet i abſtracto ex mõ ꝓferẽdi ⁊ ex vi vocis nõ hẽt qđ det itelligẽ ſb̃aȝ. ſub̃a eni nõ eſt albedo: ſed eſt alba. cũ ḡ ↄcretio uocis deſeruiat ut ꝗ̃tũ uelut qd muteẜ in quale: uel ecõuerſo. opȝ in talibus eẽ figurã dictionis. Dicamus igiẜ ꝙ ⁊ ſi modi figure dictiõis p̃nt ſumi q̃ſi realr. nõ tñ faciũt talẽ fallãm: ut ſumunẜ realr: ſed ut ſumunẜ ex pte uocis ⁊ ſm dictionem.

Viſo quomodo

ſumuntur modi figure dictionis: ⁊ quõ in eis eſt deceptio ex parte uocis. Reſtat videre quomodo hec fallacia dicitur figura dictionis. quod de facili patet. figura eni dicit aliqd circa rem: ⁊ qr ↄcretio ⁊ terminatio dictiõis ſũt aliq̃ adiacẽtia ipi ſignificato: iõ

falla ad figurā dictiōis ptinere dicunt. Cū ḡ ex h̄ ꝯtingat falla figure dictiōis: q̄ꝛ teriatio ꝛ ꝯcretio uocis coopant ad talē deceptionē. iō hec falla ſic ꝓpꝛe noiata ē.

Hiſ viſis reſtat declarare quartū. vꝫ quō talis falla peccat ſꝫ multiplicitatē fantaſticā: qō ēt de leui patet ſi ꝯſiderent p̄dicta. nō eni in tali falla eſt uera multiplicitas. tūc eni uera multiplicitas exiſtit qñ vna uox plura ſignificat ſiue h̄ ſit mālīter ꝛ in potētia ſiue formalr̄ ꝛ in actu: qō hic nō ꝯtingit. nō eni vna ꝛ eadem uox eſt multiplex ad agere ꝛ ad pati uel ad q̄le ꝛ q̄ztū: uel ad maſculinū ꝛ femininuꝫ: ſꝫ ꝑꝑ dictionis figurā: ut ꝓpter terminationē uel ꝓpter concretionē dictiōis vnū iterp̄tamur aliud. uox ergo illa per quā decipimur per figurā dictiōis ſm qō h⁹ꝰ ſignificat vnū. Interp̄tatiue eni ꝛ fantaſtice iportat aliud. ergo fantaſticā ꝛ iterp̄tatiuaꝫ multiplicitatem habet. ¶ Hiis pactis ut ꝯgruentius habeamus modos figure dictionis dicamus ꝙ modi figure dictiōis: ut patet per hita: nō deſeruiūt tali fallacie: ut ſumunt quaſi realiter. ꝛ dico quaſi realiter. q̄ꝛ nō oēs realiter ſumi poſſunt. habētur tñ h⁹ꝰ modi ut ſumūtur ex pte uocis. ex pte autem uocis ut ad p̄ſens ſpectat: ꝛ ut patet per habita. duo ſunt que vident iportare dictiōis figurā. terminatio. ſ. ꝛ cōcretio. ꝯcretio aūt duplr̄ accipit. uel ut deſeruit in p̄dicationib⁹ eſſentialib⁹. uel ut deſeruit in denoiatiuis. ſi ergo fiat deceptio rōne ꝯcretionis uocis deſeruiētis in p̄dicationibus eētialibus. ſic eſt p̄mus modus. Si vō h⁹ꝰ deceptio ꝯtingat ꝓpter ꝯcretionē uocis deſeruiētē in p̄dicationib⁹ denoiatiuis: ſic ē ſcd̄s modus. Sed ſi fiat talis deceptio ꝓpter uocis terminationē: ſic eſt terti⁹ modus. pars ergo illa in qua ponunt modi hui⁹ falle: diuidit in ptes tres ſꝫ ꝙ hec falla tres modos hēt. 2ª pars icipit ibi [Uel rurſum q̄ztum q̄le.] 3ª ibi [Uel faciēs patiens.] Dicit ergo ꝙ ꝯtingit hec falla qñ maſculinuꝫ iterp̄tamur femininū: uel ecōuerſo. femininū iterp̄tamur maſculinū: uel alteruꝫ hoꝝ ut maſculinū uel femininū iterp̄tamur: qō eſt hoc iter. i. neutrū. maſculinū aūt iterp̄tamur femininū. ſic ois ſub̄a calefaciēs eſt actiua: ignis eſt ſub̄a calefaciēs ergo ignis eſt actiua. ſic ēt pōt iterp̄tari neutruꝫ. ꝙ oē corp⁹ calefaciēs eſt actiuū. ignis eſt corp⁹ calefaciēs. ḡ ignis eſt actiuū. In oib⁹ eni hiis eſt deceptio ꝓpter cōcretionē uocis deſeruiētē in p̄dicationib⁹ eētialib⁹. ignis eni eētialr̄ ē corp⁹: nō tñ eſt corpeitas. niſi ḡ eēt ꝯcretio uocis nō ſic apte traheret corp⁹ ad ſtandū pro igne: ꝑꝑ quā trahitionē maſclīnū interp̄tamur neutꝝ: uel neutrū iterp̄tamur maſculinū. Deinde cū dicit.

¶ Uel rurſum quale q̄ztū uel q̄ztuꝫ quale.

¶ Ponit ſcd̄ꝫ modū qui ꝯtingit ꝑꝑ ꝯcretionē uocis deſeruiētē in p̄dicatiōib⁹ denoiatis. Nā ſm h̄ q̄ztū iterp̄tamur q̄le: ꝛ ecōuerſo q̄le iterp̄tam̄ q̄ztū. q̄ztū eni p̄dicat de q̄li ꝛ res vni⁹ p̄dicamēti p̄dicat de alio p̄dicamēto nō eētialr̄: ſꝫ denoiatiue: ꝛ niſi eēt ꝯcretio uocis nūq̄ꝫ res diuſoꝝ p̄dicamētoꝝ p̄dicarent de ſe iuicē. nūq̄ꝫ eni q̄ztitas ē q̄litas: ſꝫ q̄ztū eſt q̄le. ꝑꝑ iſtā aūt ꝯcretionē uocis que ē q̄dā dictiōis figura q̄ztū iterp̄tam̄ q̄le dd̄o. q̄lecūq̄ꝫ vidiſti heri hodie video. heri vidiſti magnuꝫ ḡ hodie video: ſic ēt q̄le iterp̄tam̄ q̄ztū dicēdo. q̄ztūcūq̄ꝫ vidiſti heri hodie vides. heri vidiſti album. ḡ hodie video. ¶ Notādū āt ꝙ uariatio p̄dicamētoꝝ h̄: i p̄t ꝑ diuſos modos figure dictiōis. naꝫ ſi fiat talis uariatio ꝑꝑ ꝯcretionē uocis deſuiētē in p̄dicatiōib⁹ denoiatiuis ē ſcd̄s modus. ſꝫ ſi h̄ ꝯtingat ꝑꝑ termiationē dictiōis: ſic eſt 3⁹ modus. iō text⁹ ſequēs de facē ꝛ pati meli⁹ eſt exponē ſm 3ᵐ modū: ut hēant oēs modi hui⁹ fallacie.

Dubitaret forte aliqs ubi hēatē hec figura dictionis: ꝛ que dictio poſita in palogiſmo decipit per figurā dictiōis. ¶ Dōm ꝙ cū figura dictiōis fiat tā ſm determinationē uocis q̄ꝫ ſm ꝯcretionē: i illa dictiōe ꝯſiſtit h⁹ꝰ defect⁹. uel illa dictio decipit ſꝫ dictiōis figurā que ꝑꝑ terminationē uel ꝑꝑ ꝯcretionē interp̄tat eē: qō nō eſt. Si ḡ dicat videre eſt ut ſecare. ḡ ſignificat actionē figura dictiōis. ſꝫ quā cōtingit deceptio eſt in ipſo videre: q̄ꝛ ꝑꝑ ſilēm terminationē quā hēt ad ſecare credit iportare actionē: ſicut ꝛ ſecare. Si vō dicat quātacūq̄ꝫ vidiſti heri hodie vides heri vidiſti alba. ḡ ꝛc̄. hec deceptio ſm figurā dictiōis eſt in hac dictiōe alba. nā q̄ꝛ albū ꝯcretiue ſumptū p̄dicat de q̄zto ꝑꝑ ipſam ꝯcretionē dictiōis: ꝑꝑ quā ꝯcedimus albū eſſe q̄ztuꝫ credim⁹ bñ ſumē qñ ſub quāto ſumim⁹ albū: ꝑꝑ quod albū qō ſꝫ ſe ſignificat q̄litatē ꝑꝑ quādā fantaſiā iterp̄tam̄ ipꝫ iportare q̄ztitatē. iō dicēdo quātacūq̄ꝫ vidiſti heri hodie vides. heri vidiſti alba. ḡ ꝛc̄. Magis ꝓpꝛie dictum eſt ꝙ in tali palogiſmo q̄le iterp̄tamur eē quātum. q̄ꝫ ecōuerſo mō: lꝫ cōi noie utrūq̄ꝫ dici poſſit. Deinde cū dicit.

¶ Uel faciens patiēs: uel diſpoſitū facere: ꝛ alia ut determinatū eſt pꝛius.

¶ Ponit tertiū modum. ꝛ duo facit: q̄ꝛ p̄mo ponit hūc modū. 2° reddit cām dicti ibi [Eſt eni qō nō eſt.] Cōtinuet ſic. ꝙ eſt figura dictionis: uel ꝙ faciens iterp̄tet patiēs: uel ecōuerſo: ꝙ diſpoſitū. i. ꝙ patiēs iterp̄tet facere: uel iterp̄tet alia: ut determinatū eſt p̄us in p̄dicamētis. ¶ Notādū aūt ꝙ ſicut per 2ᵐ modū ut qñ decipimur per ꝯcretionē dictiōis deſeruiētē in p̄dicationib⁹ denoiatiuis poſſumus vnūqd̄q̄ꝫ p̄dicamētorū interp̄tari aliud. ſic per tertiū modū ut per teriationē dictionis poſſum⁹ vnūqd̄q̄ꝫ p̄dicamētoꝝ iterp̄tari aliud ut poſſem⁹ calliditatē que q̄litatē iportat iterp̄tari ſub̄aꝫ eo ꝙ eſt ſilis terminatiōis ad hūanitatē: ꝛ iō dicit ſic determinatū eſt in aliis: q̄ꝛ oia p̄dicamēta de qbus determinatū eſt in p̄dicamētis poſſem⁹ per hūc modum uariare. cōpetēti⁹ tñ ſm hūc modū uariat agere in pati: uel ecōuerſo q̄ꝫ uarient alia p̄dicamēta. ¶ Notādū ēt: ꝙ hi modi figure dictiōis hūt quēdā ordinē. q̄ꝛ pl̄s reſeruat rō figure dictiōis in tertio mō q̄ꝫ in p̄° ꝛ 2°: q̄ꝛ magis pure videt peccare per figurā dictionis. tertius modus q̄ꝫ alii. ¶ Rurſus. magis reſeruat rō hui⁹ fallacie in 2° mō q̄ꝫ in p̄mo: q̄ꝛ magis decipimur per cōcretionē dictiōis: ut utimur h⁹ꝰ ꝯcretiōe in p̄dicatiōibus denoiatiuis q̄ꝫ in eētialib⁹. i eētialib⁹ eni nō ſolū decipim̄ ex ꝯcretiōe dictiōis: ſꝫ ex idētitate rerū. Nā p̄m⁹ modus ſic peccat ꝑ fallaciā i dictiōe: q̄ꝛ ſemꝑ eſt ibi fallacia ex̄ dictionē: q̄ꝛ ḡ 3⁹ modus pl̄s videt hēe de rōne hui⁹ falle. iō forte ph̄s ptractauit plus iſtū 3ᵐ modū q̄ꝫ aliū exēplificādo de h̄ 3° mō ꝛ nō de aliis. ¶ Notādū ēt ꝙ ſic uariationē p̄dicamētoꝝ poſſum⁹ ꝯcludē taꝫ ꝑ 2ᵐ modū q̄ꝫ per 3ᵐ. alr̄ tñ ꝛ alr̄: ut oñſum eſt: ſic uariatiōes generū alr̄ tñ ꝛ alr̄ ꝯcludē poſſum⁹ tā ꝑ modum 3ᵐ q̄ꝫ ꝑ p̄ᵐ. Nā ſi credim⁹ katelinā ul' ſecanā eē feminini gn̄is ꝑꝑ dictiōis termiationē: q̄ꝛ eſt ſilis termiationis cū muſa que eſt feminini gn̄is h⁹ꝰ uariatio generꝝ ptinebit ad 3ᵐ modū qui inīt dictiōis termiatiōi. Si vō credim⁹ katelinā eē feminini gn̄is: q̄ꝛ eſt ſub̄a colorata que eſt feminini gn̄is: uel credim⁹ ipſum eē neutri gn̄is: q̄ꝛ ē aial albū: qō ē neutri gn̄is: talis uariatio ptinebit ad p̄ᵐ modū: ut pōt patē per hita. Deīde cū dic̄.

¶ Eſt eni qō nō eſt coꝝ que ſūt facē: uelut coꝝ que ſūt facē q̄dē dictiōe ſignificare ut vigere. Silr̄ figure dictiōis dr̄ ei qō ſecare uel edificare: q̄ꝫ uis h̄ idē quale q̄d ꝛ affectum quodāmodo idicat: illud vō facere q̄d eodē mō ꝛ in aliis.

¶ Dicit per exẽplũ quõ pꝫ ſilẽ terminatiõe patiẽs iter-
ptamur eẽ faciẽs.d.ꝙ illð qð nõ eſt eoꝝ que ſunt facẽ
q̈d in dictiõe.i.ꝑp ſilem terminationẽ dictiõis eſt.i.cõ
tingit ſignificare.uelut eoꝝ que ſunt facẽ ut vigẽ.i.vi-
dere uel ĩtelligere.utrioſq; eni acumine aliq̃ mõ vige-
rem⁹,tã acumine viſus q̃ʒ ĩtellect⁹.hui⁹ eni vigẽ: q̃ꝛ di
cit̃ ſil'r figura.i.ſm figurã dictiõis ei qð eſt ſecare ⁊ edi
ficare credim⁹ ſup.ꝙ vigẽ ĩportat actionẽ ſicut illa q̃ʒ
uis hoc.ſ.vigẽ ſignificet q̈d quale.i.q̈d paſſionale: ĩdi
cat quodãmõ affectũ.i.affectionẽ uel paſſionẽ quãdaʒ
illð vo.ſ.edificare uel ſecare q̈d facẽ.i.ĩportat actionẽ
quãdã: ⁊ ſubdit ꝙ eodẽ mõ eſt in aliȷ̈s.q̃ꝛ ſic vidẽ vi-
deẽ ĩportare actionẽ ⁊ ĩportat paſſionem: ſic audire ⁊
olfare ⁊ ceteri ſenſus ſignificãt per modum actionis:
tñ ſm vitatẽ paſſionẽ ĩportãt. uel eodẽ mõ in aliȷ̈s.i.in
aliȷ̈s p̄dicamẽtis: q̃ꝛ ſic ꝑpter ſimilẽ terminationẽ agẽ
iterpretamur pati.ſic poſſem⁹ iterpretari de aliȷ̈s p̄di-
camẽtis. ¶ Notãdũ aũt ꝙ lʒ vidẽ dicat̃ eſſe actiuũ ⁊
videri eſſe paſſiuũ ꝑp dictionis figurã ⁊ modũ loquẽ-
di: tñ ſm rei ueritatẽ ꝯſiderãdo res ĩpas videre eſt paſ
ſiuũ: ⁊ videri actiuum: q̃ꝛ id quod videt̃ agit in viſum
iprimẽdo ſpẽm ſuam in ipſo.viſus aũt nihil agit in vi
ſibile: ſed patit̃ ab ipſo. Ultimo cũ dicit.

¶ Ergo ſm dictionem redargutionis ex
his locis ſunt.

¶ Epilogat circa determinata dicẽs.ꝙ redargutiões ⁊
deceptiões que ſiũt ſʒ dictionẽ ſũt ⁊ ſumunt̃ ex his lo
cis qui dicti ſunt. ¶ Notãdũ aũt: ꝙ dicit redargutio
nes eẽ ex his locis.q̃ꝛ hic itẽdit determiate de h⁹ꝰ locis
ſophiſticis: ut videut̃ facẽ elẽchũ: ⁊ ut videnẽ ducẽ ad
metã redargutiõis. De aliȷ̈s aũt metis dicẽt circa finẽ
p̄mi hui⁹. Notãduʒ etiã: ꝙ ordo fallaciarũ in dictiõe
ſumit̃ ſm ꝙ magis ⁊ min⁹ h⁹ꝰ loci ſophiſtici pticipant
de multiplicitate.nã plus pticipant de multiplicitate
que hũt eã actualiter q̃ʒ que hñt eã potentialr̃ uel fan-
taſtice.iõ amphibologia ⁊ equiuocatio p̄cedũt alias fal
lacias.equiuocatio vo p̄cedit amphibologiã: q̃ꝛ ut oſtẽ-
ſum eſt p̄ncipali⁹ eſt multiplicitas in equiuocatiõe q̃ʒ in
amphibologia uel p̄cedit eã: q̃ꝛ dictio eſt añ orõneʒ.ſʒ
hec cã ſcða nõ eſt ita per ſe ſicut p̄ma.cõpõ vo ⁊ diuiſio
p̄cedũt accentũ: q̃ꝛ ut oñſum eſt magis potẽtialr̃ reſer
uat̃ multiplicitas in accentu q̃ʒ in cõpõne ⁊ diuiſiõe.
cõpoſitio vo p̄cedit diuiſionẽ: q̃ꝛ cõpoſitum quodãmõ
tendit ad vnitatẽ.diuiſum vo ad multitudinẽ ⁊ vnuʒ
aut multa. Ultimo aũt ponit̃ figura dictionis q̃ꝛ mi-
nus hẽt de multiplicitate q̃ʒ aliq̃ alia fallacia in dictio
ne: cũ h⁹ꝰ multiplicitateʒ hẽat ſolũ fantaſtice: ut oñſuʒ
eſt. ⁊ hec ſufficiãt de figura dictiõis.de qua ſum⁹ diffu
ſi⁹ ꝓſecuti: q̃ꝛ ignorabat̃ coĩter: ut potuim⁹ ꝑcipe iuuẽ-
do ꝙ aliȷ̈ de hac fallacia ꝯſcripſerũt. Cap. III.

b Orũ vo qui extra dictionẽ ſunt
palogiſmoꝝ ſpẽs ſunt ſeptẽ. Una
q̈dẽ ſm accñs. Scða autẽ eo ꝙ
ſimpl'r ⁊ nõ ſimpl'r: ſed quid eſt aut ubi:
aut qñ: aut ad aliquid dicit̃. Tertia vo ſm
elenchi ignorãtiã. Quarta vo ſm conſe-
quens. Quinta aũt ſm ꝙ in p̄ncipio eſt ſu
mere. Sexta ꝙ nõ eſt cãm ſm cãm ſume
re. Septima vo plures interrogationes
ut vnam facere.

¶ Poſtq̃ʒ p̄hus determinauit de fallaciȷ̈s in dictione.
In pte iſta determinat de fallaciȷ̈s extra dictionem.⁊
duo facit: q̃ꝛ p̄mo enumerat h⁹ꝰ fallacias.ſcðo determi
nat de vnaquaq; illaꝝ.ſcða ibi[Ergo ſm accñs.]Di
cit ergo ꝙ ſpẽs.i.maneries eoꝝ palogiſmoꝝ qui ſunt
extra dictionẽ ſunt ſeptem. Una q̈dem ſm accñs. Se
cũda aũt ſpẽs eſt in eo qð ſimpl'r q̃ʒtũ ad ꝯcl'onem: uel
nõ ſimpl'r q̃ʒtum ad premiſſas. In fallacia eñ ſm q̈d
⁊ ſimpl'r ĩfert̃ aliq̈d ſimpl'r.premiſſe tñ nõ ſumunt̃ ſim
pliciter: ſed ſumunt̃ q̃ʒtum ad ptem itegralem: ut eſt al
bus dentes ergo eſt alb⁹. aut ſumunt̃ ubi q̃ʒtũ ad locũ
ut bonũ eſt uti dieta in locis egrotatiuis: ergo bonum
eſt uti dieta. aut ſumunt̃ qñ q̃ʒtũ ad tẽpus: ut bonũ eſt
abſtinere tẽpore egrotatiuo.ergo bonuʒ eſt abſtinere.
aut id qð ſumit̃ in premiſſis nõ dicit̃ ſimpl'r.ſʒ dicit̃ ad
aliq̈d: ut bonũ eſt ꝓȷ̈cere merces in mari.ergo bonum
eſt ꝓȷ̈cere merces. In omnibus aũt his ex eo qð ſum
ptũ eſt pticulariter infert̃ aliq̈d ſimpl'r. Tertia aũt ſpẽs
palogiſmoꝝ extra dictionẽ ſumit̃ ſm ignorãtiã elen-
chi. Quarta vo ſm ꝯſequẽs. Quinta aũt ſm ſumẽ qð
eſt in p̄ncipio. Sexta aũt ſm ponere cãm ꝙ nõ eſt cã.
Septima vo ſm facere plures iterrogationes ut vnaʒ
¶ Notãdũ aũt ꝙ he fallacie ſm quoſdaʒ ſumunt̃ pe-
nes gñales cõditiões entis.ens eni multipl'r diuidit̃:
⁊ ſm diuerſas diuiſiões ei⁹ ſumunt̃ diuerſe fallacie ex
tra dictioneʒ. nã ꝓut diuidit̃ in per ſe ⁊ per accñs: ſu-
mit̃ fallacia accñtis.ꝓut vo diuidit̃ ens per pfectuʒ ⁊
iperfectũ ſumit̃ ſʒ q̈d ⁊ ſimpl'r.ꝓut diuidit̃ per oppoſi
ta ⁊ nõ oppoſita ſumit̃ ignorãtia elenchi.penes idẽ ⁊
diuerſum ſumit̃ petitio p̄ncipȷ̈ penes p̄us ⁊ poſterius
accipit̃ ꝯñs.ut aũt ens diuidit̃ in cãm ⁊ cãtuʒ: ſumit̃
fall'a ſʒ nõ cãm ut cãm.ſʒ ꝓut diuidit̃ in vnũ ⁊ m'lta acci
pit̃ fall'a ſʒ pl'es iterrogatiões ut vnã.uerũ q̃ꝛ de locis
ſophiſticis ⁊ de palogiſmis h̃ agit̃ inq̃ʒtũ ſũt q̃dã obli
gtates elẽchi.meli⁹ eſt accipe h⁹ꝰ fall'as ꝓut peccãt ꝯtra
elẽchũ. ¶ Sciẽdũ g̃ ꝙ fall'aꝝ ex̃ dictionẽ q̃dã ſunt p̄n
cipales q̃dã vo q̃ſi ãnexe. Accñs eni ⁊ ſʒ q̈d ⁊ ſimpl'r
ignorãtia elẽchi ⁊ petitio p̄ncipȷ̈ pñt dici q̃ſi principa
les.alie vo tres ut ꝯñs nõ cã: ut cã: ⁊ pl'es iterrogatiões
ut vna pñt dici q̃ſi annexe.ꝯñs eni reducit̃ ad accñs: ſʒ
nõ cã ut cã ad petitionẽ p̄ncipȷ̈: ſʒ pl'es iterrogatiões
ut vnã videt̃ poſſe reduci ad ignorãtiã elẽchi.ul' ad ſʒ
q̈d ⁊ ſimpl'r.hec aũt quõ uera ſũt in ſequẽtib⁹ appebit.
¶ His viſis leue eſt accipe nũm harũ fall'arum.nã h⁹ꝰ
fall'e: uel ſũt p̄ncipales: uel ſũt q̃ſi annexe.ſi ſũt p̄ncipa
les ſicut peccãt ꝯtra elẽchũ tripl'r diſtiguunt̃.elẽchus
eni eſt ſill's.eſt dialetic⁹: ⁊ eſt elẽchus ut ſill's eſt hẽt ĩfer
re.ut dialetic⁹ eſt hẽt ꝓbare.ut elẽchus eſt hẽt ꝯ̈dicere
ſi g̃ eſt peccatũ ꝯtra elẽchũ ut illatiuus: ſic ſumit̃ accñs
qð peccat ꝯtra neceſſitatẽ accidẽ. Si vo ſit peccatũ cõ
tra ipm ut eſt ꝯ̈dictiu⁹.ſic ſumit̃ ſʒ q̈d ⁊ ſimpl'r ⁊ igno-
rãtia elẽchi: que quõ diuiſimode ſe hñt in ſequẽtib⁹ ap
pebit. Sʒ ſi peccat̃ ꝯtra elẽchũ ut ẽ ꝓbatiu⁹.ſic accipit̃
petitio p̄ncipȷ̈ ⁊ ſic fall'e ex̃ dictionẽ que videt̃ magis
p̄ncipales ſumunt̃ penes has tres cõditiões: q̃ꝛ uel nõ
iferũt: uel nõ ꝯ̈dicũt: uel nõ ꝓbãt.ſic ⁊ alie que vident̃
ãnexe per illa tria ſumunt̃: q̃ꝛ ꝯñs ſumit̃.eo ꝙ nõ ifert
ſʒ nõ cãm eo ꝙ nõ ꝓbat ſm pl'es iterrogationes eo ꝙ
nõ ꝯ̈dicit.poſſet aũt cuiliber iſtaꝝ fall'aꝝ appropari ꝓ
pri⁹ defect⁹ ꝯtra elẽchũ.ſed lʒ ad p̄ſens ſufficiat: q̃ꝛ de
his oĩb⁹ in ſequẽtib⁹ clari⁹ tractabit̃. Deide cuʒ dicit.

¶ Ergo ſm accidẽs q̈dem palogiſmi ſunt
quando ſil'r q̈dlibet aſſignatum fuerit rei
ſubiecte ⁊ accidẽti ineſſe.

¶ Determiat de vnaquaq; fall'aꝝ iſtarũ.ſm q̃ diuiſionẽ ta
ctã dicam⁹ ꝙ hec ps diuidit̃ in duas: q̃ꝛ p̄° determiat de
fallaciȷ̈s ex̃ dictionẽ que vident̃ eẽ magis p̄ncipales.2°
de his que videntur quaſi annexe.ſcða ibi[Qui vo
ſm conſequens.] Circa p̄mum tria facit: quia primo
determinat de fall'a accidentis que peccat contra elen
chum eo ꝙ nõ ifert.2° determinat de ſm q̈d.⁊ ſimpl'r
⁊ de ignorãtia elẽchi que peccãt: q̃ꝛ nõ ꝯ̈dicũt.3°.de-
termiat de petitiõe p̄ncipȷ̈ q̃ peccat: q̃ꝛ nõ ꝓbat.2° ibi

⌊ Scdm aut q ſimpl'r. ⌊3ª ibi ⌊ Qui autem in eo q in pri°. ⌊ Circa pᵐ tria fac: qr pº oñdit quō hēt fieri fallacia accñtis. 2º aſſignat defectus eius. 3º ponit paralogiſmos ipius. 2ª ibi ⌊ Nā quodāmō multa. ⌊3ª ibi ⌊ Ut coriſcus alter. ⌊ Dic ē g q paralogiſmi ſm accñs ſunt qñ qdlibet. i. qñ aliqd attributū ſiue aliquod pdicatū aſſignaf ſilr rei ſubiecte et accñti. cā ergo apparētie eſt idētitas et cōuenietia accidētis ad ſubz. cauſa vō non exiſtentie eſt diuerſitas eorūdem.

Dubitaret forte aliqs qd nominaf hic accñs ſm q ſumif in fall'a accñtis. dixerūt aūt aliq q hic ſumif accñs put diuidif ḡtra per ſe: ſz ſimpl'r et abſolute nō videf bñ dictū. Nā ea que ſunt in pmo mō dicēdi per ſe abſolute loquēdo nō videf ſe hēre per accñs: et tñ pōt cōmitti fall'a accidētis in pmo mō dicēdi per ſe. nā lz ſocrates eſt hō. reducaf ad pmū modū dicēdi per ſe: ſm tñ

In p̄ heio hāc fall'am pōt hō accidere ſocrati iuxta illd meta^{ce} pº medicus nō medicat hoīem ſed ſocratē et plonē. qbus accidit eē hoīem. iō quādā cōem diſtictionē de accñte ḡuenienter applicare poſſum° huic negocio diſtinguēdo triplex accñs. eſt eni accñs abſolute: accñs reſpectu vni°: et accidēs reſpectu tertij: ſi g loqmur de accidēte abſolute ſic nulla ſba accidit iuxta illud pmi phicoꝝ:

cō. 26 qd uere eſt nulli accidit: qd eni eſt ſba in ſe abſolute loquēdo nō poterit eē accñs alteri. ſi vō loqmur de accidēte nō abſolute: ſz reſpectu vni°: ſic nihil phibet qd ē ſba hic rōne accñtis. hoc eni mō oia iferiora accidunt ſupiorib°. ſunt eni iferiora aliq mō accñs reſpectu ſupiorū: qr ſunt pter eoꝝ rōnē. 3º mō pōt accipi accñs reſpectu tertij: et ſic ſumptū accñs nihil eſt aliud q̄ aliqd eē extraneū ab aliquo nō ſimpl'r: ſed put ſtat ſub aliq tertio attributo: et iſ mō ſupiora accidūt iferiorib° et iferiora ſuperiorib°. et eq̄lia eq̄lib°: et oia oib°. ut ſi dico hō eſt ſpēs ſpāliſſima. put hō ſtat ſub tali attributo accidit ſibi q ſit aīal: uel q ſit ſba: qr aīal et ſuba nō ſunt ſpēs ſpāliſſime. accidit ēt ſibi pdicari de ſorte: qr ſor. nō eſt ſpēs: et ſic accipif hic accñs ſz q ſumif in fall'a accñtis. Inde eſt g q cū dicif. hō eſt ſpēs: ſor. eſt hō. ergo ſor. eſt ſpēs: qr deficit hic paralogiſm° per accñs. put eni hō ſtat ſub hoc attributo ſpēs. accidit ſibi. i. extraneū eſt ab eo pdicari de ſor. ⌊ Notādū g q cū accñs hic ſumptū idē dicat qd extraneū: nō ſimpl'r ſed reſpectu tertij opz in oi fall'a accñtis aſſignare tria. vnum quod ſe hēat ut res ſubiecta: et aliud qd ſe habeat ut accidens: et tertiū qd attribuaf rei ſubiecte reſpectu cui° tertij dicaf id qd ſe habet ut accidens accidere rei ſubiecte.

Alterius g dubitaret aliqs cū ſemp tria ḡcurrant ad fall'am accñtis. vz attributū. res ſubta. et accñs: utrū hec tria ſumi poſſint in paralogiſmo negatiuo: uel ſumēda ſint in affirmatiuo tm. ⌊ Dicēdū q qdā ḡſiderātes hāc fall'am fieri ſm ḡclonē tam affirmatiuā q̄ negatiuā: dixerūt q in diuerſis paralogiſmis hec tria diuerſimode aſſignanf: ſed qr artificiale ē ḡſiderare aliqd in ſua origine: et in ſua radice: et cū negatiua ex affirmatiua ſumat robur: aſſiganda ſunt illa tria ſolū put per talē fall'am ḡcludif: affirmatiua ppō eſt eni par pctiū dicēdo. hō eſt ſpēs: ſor. eſt hō. ergo ſor. eſt ſpēs. et dicendo hō eſt ſpēs: ſor. nō eſt ſpēs. ergo ſor. nō eſt hō. ſed tñ iſte paralogiſm° negatiu° ſumit robur ex pcedēti paralogiſmo affirmatiuo: et ſi debem° in eo aſſignare illa tria recurrēdū eſt ad paralogiſmum affirmatiuum: et ſicut ibi inueniunf hec tria. ita debemus ea aſſignare in negatiuo.

Alterius daro pdicta tria directe accipienda eē ſolū in paralogiſmis affirmatiuis. Dubitaret forte aliqs qd ſit ibi attributū. qd res ſubta et qd accñs. ⌊ Dicēdū q res ſubta eſt ibi medi° terminº: et minor extremitas eſt ibi ut accidens. et maior extremitas ſe habet ut tertium attributum. ex quo apparet q aliter accipif res ſubta reſpectu huius paralogiſmi: et aīr reſpectu ſilli. nā in ſill'o et maxime in pma figura minor extremitas. magis hēt rōnē rei ſubiecte q̄ medi° termin°. ſed tñ in h° fallacia res ſubiecta dicif medi° termin° qui ut ſubijcitur maiori extremitati accidit ſibi pdicari de minori extremitate. Nā cū accidēs et extraneū accipiaf hic reſpectu tertij: opz res ſubiectā eē mediū qd ſubijcif ipi tertio et ipi maiori extremitati. accidens vō erit ibi minor extremitas que extraneaf a medio: ut ſtat ſb tali attributo. ſic ergo ſumēda ſunt hec tria in paralogiſmo affirmatio. ſed ſi fieret paralogiſm° negatiu° reducēdus eēt ad affirmatiuū: ut in hoc paralogiſmo. hō eſt ſpēs: ſortes non eſt ſpēs. ergo ſortes nō eſt hō. res ſubta eſt ibi hō. accñs eſt ibi ſor. et attributū ſpēs: et lz hō nō ſit medi° termin° in dicto paralogiſmo. ſed ſpēs ſit ibi medi° terminus: eſt tñ hō medius termin° in paralogiſmo illo affirmatiuo a quo iſte paralogiſm° negatiu° ſumit robur. ex hoc autem apparet vñ mouebanf qui ponebāt q mediū aliquādo pōt eē attributū. aliquādo pōt eē res ſubiecta. Credebāt eni q eque per ſe et pmo aſſignanda eēnt pdicta tria in paralogiſmo negatiuo: ſicut in affirmatiuo: ſz ut ex lra plane pz directe h aſſignāda ſūt in affirmatio. nō eni dī q fiat hec fall'a qñ remouef uel quādo aſſignaf ab eē: ſz ſit hec fall'a: qñ qlibet. i. qñ attributum ſilr aſſignaf in eē rei ſubiecte et accidēti. Deinde cū dicit.

⌊ **Nā qñ eidē accidūt mlta nō neceſſe eſt oib° pdicatis et de quo pdicanf hec oia ineſſe: nā omnia ſic erunt eadē.**

⌊ Aſſignat defectū hui° falle. d. q multa. i. multe minores extremitates accidūt eidē medio: qr oia alia pdicata accidunt enti: ut pdicaf de vno pdicato: et hec oia q accidūt enti nō neceē eſt ieſſe. i. ḡuenire oibus pdicatis: et de quo pdicaf. i. nō neceē eſt ḡuenire illas minores extremitates ſiue illa accidētia medio et maiori extremitati: qrū vnū ſe hēt ut ſubm. aliō vō ut pdicatū: qr ſi h eēt oia erūt idē. ⌊ Notādū aūt q quotienſcūq; aliqd uī pdicaf de diuerſis: accidit ei ut pdicaf de vno pdicari de alio: ut ſi hō pdicaf de ſor. accidit ei et extraneū ē ab eo pdicari de plone: qr ſi hoc nō eēt dicēdo. hō eſt ſor. plo eſt hō. g plo eſt ſor. ualeret argumētū: qr argueref in his quē ſunt per ſe: imo ſi in talib° nō cōmitteref accidēs oia pdicata eēnt vnū. qr de oib° pdicaf ens. ergo ſi ſubſtātia eſt ens et q̄litas eſt ens: et nō accidit enti pdicari de q̄litate ut pdicaf de ſuba: ſequef q q̄litas ſit ſuba. et ſicut oſteſum eſt q̄litatē et ſubām eſſe idē: ſic oſtēdi poſſet oia eſſe idem. bñ g dictū eſt q multa eidem accidūt. nā enti ut pdicaf de ſuba uł ut pdicaf de vno pdicamēto accidūt ei oia alia pdicamēta: et cuilibet ſuperiori ut pdicaf de vno iferiori: accidunt ei oia alia iferiora. hec g que accidūt enti ut pdicaf de ſuba nō oz ieē. i. ḡuenire enti et ſube de qua pdicaf ens: qr tunc oia pdicamēta eēnt vnū pdicatū: ſicut oēs hoīes eēnt vn° particularis hō: ſi cōpeterēt ſorti quecūq; accidūt hoī: ut pdicaf de ſorte. Deinde cum dicit.

⌊ **At ſi coriſcus alter eſt ab homine: ipe eſt a ſe alter: eſt eni homo.**

⌊ Ponit paralogiſmos huius falle. ⌊ Ad cui° euidentiā notandū q ſm quoſdā: et ut coiter ponif hec fall'a hēt tres modos. pmus eſt ut ſuperiora accidūt iferiorib° uel econuerſo. 2° eſt ut ḡuertibilia accidūt conuertibilibus. 3° eſt ut accidentia accidunt ſubiectis. ⌊ Sed ſciendum: q formaliter eſt vna rō in oibus paralogiſmis huius falle. ſemp enim hēt eſſe hec fall'a ex eo q mediū ſtat ſub aliquo attributo: reſpectu cuius alia accidunt ei. ſicut ergo ſi vna dictio equiuoca ſignificaret

ꝛ 3ª ſigret ſbām ꝛ accñs. ſi talia ſigta hērent dicte dictiones. ſimp^{r} eq^{ce} nō facerēt diūſos modos equo^{nis} qꝛ eē vna rō equocatiōis in oib^{9} illis ſic forālr ꝛ per ſe loq̄ndo oēs pa^{mi} hui^{9} falle nō faciūt niſi vnū modū: lʒ mālr ꝛ ſʒ qd poſſint facē diūſos modos. iō phs aſſignās diūſos modos h^{9} falle ſolū ponit duos pa^{mos} deſuiētes huic falle. duo ḡ facit ſm ꝙ duos pa^{mos} ponit. 2ª ibi[Ut ſi a ſocrate.]Dicit ḡ ꝙ coriſc^{9} eſt alter ab homie ipe eſt hō. ḡ eſt alter a ſe. Cōmittit eni ibi accñs: qꝛ accidit coriſco ꝙ ſit hō: ut eſt alter ab hoie: uel accidit hoi: ut ꝑdicet de coriſco: ut eſt alter ab eo. Deiñ cū dic.

¶ Aut ſi a ſorte alter: ſor. aūt hō: alterū eē ab hoie aiūt ꝯceſſuʒ eē: eo ꝙ accidit a quo dixerit alterū eē hunc eē hoiem.

¶ Ponit 2^{m} pa^{mus} per quē ꝓbat maior ꝓoris pa^{mi}. fuit eniʒ maior ꝓdicti pa^{mi} hic. ꝙ coriſc^{9} eſt alter ab hoie. hoc aūt ꝓbat ſic. coriſcus eſt alter a ſor. ſor. eſt hō. ḡ eſt alter ab hoie. Aiūt eni ſophiſte ꝯceſſuʒ eē coriſcū eē alterū ab hoie: qꝛ accit hūc. i. ſocratē eē hoiez a q̄ diximꝰ coriſcū eē alterū. q. d. qꝛ ſor. eſt hō credimꝰ coriſcuʒ eē alterū ab hoie: qꝛ alter eſt a ſorte.

Dubitaret forte aliq̄s quō ſupiora pūt accidere iferioribꝰ. ¶ Dōʒ ꝙ quecūq̄ʒ rōne dn̄t: aliqd eſt de rōne vnius: qd nō eſt de rōne alteri^{9}: iō pōt aliqd cōpetē vni qd nō cōpetit alteri ſm ꝙ h^{9}. ꝓp qd lʒ abſolute loquēdo ſupiora nō pūt accidere iferioribꝰ: tū reſpectu alic^{9} attributi: ꝛ reſpcū ei^{9} qd ꝯpetit iferioribꝰ: nō ꝑ cōpatiōnē ad ſupiora pūt accidē ſupiora iferioribꝰ: ut ſi mederi cōpetit ſorti nō in eo ꝙ hō ſorti accidit eē hoieʒ nō ſimplr ꝛ abſolute: ſʒ i quātū ſtat ſb hʒ attributo: qd eſt mederi. ſolū ḡ in his q̄ ſūt ita ſynonima q̄ nec re nec rōne dn̄t nō pōt ꝯtingē falla per accñs. In oib^{9} aūt alijs ꝯtingere poteſt.

Alterius forte dubitaret aliq̄s quō accidit ſuperiori ut ꝓdicat de vno iferiori predicari de alio. ¶ Dōʒ ꝙ oē ſupi^{9} nō ſʒ idē eē reſuat in ſuis iferioribꝰ: imo ſpēa ſpāliſſima in q̄ eſt ūa vniuocatio nō ſʒ idē eē ꝑticipat a ſuis ꝑticularibꝰ: ꝛ qꝛ ſupi^{9} ꝓdicat de ſuo iferiori ſʒ eē: qd hēt in ipo: qꝛ i diūſis iferioribꝰ hēt diūſa eē accit ſupiori: ut ꝓdicat de vno iferiori ꝓdicari de alio. eſt ḡ accñs dōo. ſor. eſt hō: plo eſt hō. ḡ plo eſt ſor. ſic ēt cōmittit accñs dōo. ſba eſt ens: q̄litas eſt ens. ḡ q̄litas eſt ſba: qꝛ accidit enti ꝓdicari de q̄litate ut ꝓdicat de ſba. ꝙ ſi nō accideret ſupiori: ut ꝓdicat de vno iferiori ꝓdicari de alio. oia iferiora hērent idē eē. ꝛ tūc oia eēnt idē: ut ꝯcludebat in textu.

Alterius forte dubitaret aliq̄s: qꝛ ſi cōmittit accñs dōo. ſba eſt ens: q̄litas eſt ens. ḡ q̄litas eſt ſba: cū in tali pa^{mo} medi^{9} terminus ſit ens: ꝛ ens nunq̄ʒ ibi ſubijciat: ſed ſemꝑ ꝓdicet: videt falſuʒ eē qd ſupra ſupponebat. vʒ. ꝙ in oi pa^{mo} affirmatiuo peccante per fallaʒ accñtis rco ſbta eſt ibi medi^{9} terminus. ¶ Dōʒ ꝙ duplex eſt ſbʒ. vʒ. ꝓpōnis ꝛ intētionis ſiue attributiōis. quotieſcūq̄ʒ eni trahit aliqd ad ſtādū pro aliq̄ itētiōe: uł ſb aliq̄ attributo pōt dici ꝙ ſbijcit illi itētioni. In hac ergo ꝓpōne: ſba eſt ens: lʒ ens non ſit ſbm ꝓpōnis: tū eoipo qd trahit in dicta ꝓpōne ad ſtādū ſb itētione ſbalitatis: pōt dici ꝙ ſbijcit tali itētioni. In falla aūt accñtis aſſignāda eſt res ſbiecta nō ꝓprie pro ſubo ꝓpōnis: ſed pro ſubo itētionis: uł attributionis. ex hoc eni cōmittit talis falla ꝙ medius terminus ſtat ſub aliq̄ itētione. uel ſub aliquo attributo rōne cuius alia accidūt ei: ut extraneant ab ipſo: ut ſuperius dicebat. ꝑʒ ergo qd querit.

Alterius forte dubitaret aliq̄s: q̄ falla eſt in paralogiſmis poſitis in lra: ut que falla eſt dicēdo. coriſc^{9} eſt alter ab hoie: ipe eſt hō. ḡ eſt alter a ſe. ¶ Dōm ꝙ ibi eſt triplex falla alr tū ꝛ alr. eſt eniʒ ibi ꝯñs accñs ꝛ figura dictionis. Sed ꝯñs eſt ibi ut arguit a poſitiōe ꝯñtis. nō eni ualet eſt alter ab hoie. ḡ eſt alter ab hoc hoie: ut a ſeipo. accñs eſt ibi ut ualet me diū. nō eni eſt idē hō qui eſt coriſcus: ꝛ a quo coriſcus alter eſt. figura aūt dictiōis eſt ibi: qꝛ ꝓpter ꝯcretionē hui^{9} termini hō per quā ꝯcretionē hō trahit ad ꝓdicādū de coriſco. credimꝰ ꝙ hō ſignificet hoc aliqd: ſicut ꝛ coriſcus. Qd ſi ueri eēt hō nō ſtare niſi ꝓ coriſco: ꝓp qd ſi coriſc^{9} eēt alter ab hoie: bñ ſeq̄ret ꝙ eēt alter a ſe

s Ecūdū aūt qd ſimplr dr̄ hoc: aut quo ꝛ nō ꝓpe qñ ꝑticulariter dicit: ut ſimplr dictum ponitur.

¶ Poſtq̄ʒ phs determiauit de accñte: qd vi peccate contra elēchū: ut eſt illatiuus. In pte iſta determiat de ſm qd ꝛ ſimplr: ꝛ de ignorātia elēchi que peccāt aliq̄ mō ꝯtra elenchū: ut eſt ꝯdictiuus. ꝛ duo facit: qꝛ ꝓ^{o} determinat de ſʒ qd ꝛ ſimp^{r}. 2° de ignorātia elēchi. 2ª ibi[q aūt ſʒ ꝙ nō determināt.]Circa ꝓ^{m} tria facit: qꝛ ꝓ^{o} oñdit quō hēt fieri falla ſm qd ꝛ ſimplr. 2° ponit modos h^{9} falle. 3° aſſigt facilitatē ꝛ difficultatē circa ipaʒ. 2ª ibi[Ut ſi ꝙ nō eſt.]3ª ibi[In h^{9} āt in q̄buſdā.]Dic ḡ ꝙ ſm qd ꝛ ſimplr dr̄ hʒ qd dr̄ q̄. ſ. ꝑticulariter: ꝛ nō ꝓpe ſup. tūc cōtigit. ſ. qñ illud qd dr̄ q̄ iferṫ ſimplr. i. qñ qd ꝑticulariter dr̄ in ꝓmiſſis ſumit ut ſimplr dictū in ꝯne cā ḡ appentie in hac falla eſt ꝯueniētia inter ſʒ qd ꝛ ſimplr. cā v̄o nō exñtie eſt diūſitas eorūdē. Deide cū dic.

¶ Ut ſi qd nō eſt opiabile eſt: qm̄ qd eſt nō eſt. nō eni idē eſt eſſe qd ꝛ eē ſimplr.

¶ Ponit modos hui^{9} falle. ¶ Ad cui^{9} euidētiā notādū ꝙ h^{c} falla triplr pōt ꝯſiderari. ꝓ^{o} q̄ʒtū ad oppoſita que pūt ꝯcludi per hāc fallaʒ. 2° q̄ʒtū ad modū ꝓcedēdi. ꝓcedit aūt hʒ a ſʒ qd ad ſimplr. 3° pōt ꝯſiderari rōne mãe ſiue rōne termioꝝ ad quos applicari pōt talis falla. ſʒ hoc ergo modi hui^{9} falle triplr pūt accipi. nā per cōparatiōnē ad oppoſita pūt diſtigui tres modi h^{9} falle: ut ſit ꝓmus modus ꝓut ꝑ hāc fallaʒ ꝯcludunt oppoſita ꝯdictorie. Scd̄s aūt modus ꝓut ꝯcludunt oppoſita ꝓuatiue. Terti^{9} v̄o ꝓut ꝯcludunt oppoſita ꝯrie. de oib^{9} aūt his modis exēplificabit in lra. ¶ Sʒ ſi cōparet h^{c} falla ad modū ꝓcedēdi: qꝛ ꝓcedit a ſʒ qd ad ſimplr. ſic ſunt duo modi in hac falla. nunq̄ʒ enim cōmittit talis falla niſi ꝓp icōgruētiā additiōis facte: qd duob^{9} modis pōt ꝯtigē. uł qꝛ ipa additio eſt icōgrua ꝛ icōpetēs: ut dōo: hō mortu^{9}. ḡ hō. uł hʒ ꝯtigit: qꝛ lʒ additio ſit cōpetēs: tū nō cōpetēter addat: qꝛ addit ſʒ ptē a q̄ totuʒ denoiari nō oʒ: ut dicēdo hic. hō eſt alb^{9} dentē. ḡ eſt albus. albedo eni ꝛ ſi nō eſt additio icōpetēs: tū in dicto pa^{mo} nō cōpetēter addit: nec cōpetēter determiat hominē: qꝛ nō determiat ipm ſʒ ptē a q̄ denoiari hēat. hos aūt duos modos innuēs phs ait: ꝙ h^{9} falla ꝯtingit: qñ qd iferṫ ſimp^{r} dr̄ quo ꝛ nō ꝓpe: tūc igit nō dr̄ ꝓpe qñ ipa additio eſt icōpetēs: ſʒ tūc dr̄ q̄ qñ ꝑticulr ꝛ icōpetēter determiat. 3° pōt cōparari hec falla ad mãm ſpālem: ꝛ ad termios circa quos uerſat: ꝛ ſic ꝯſueuerūt diſtigui q̄nque modi ei^{9} qui oēs accipiunt ſm ꝙ i diuerſis terminis ꝛ in diūſis materijs iueniṫ ipfectio ꝛ defect^{9}. ꝓmus ḡ modus erit ſm ꝙ ꝓuatio deficit a foꝛa. dicendo. hō mortuus. ḡ hō. ſcd̄s erit ꝓut potentia deficit ab actu dicēdo. eſt aial in potētia. ḡ eſt aial. terti^{9} erit ꝓut mã deficit a foꝛa. quotieſcūq̄ʒ ḡ aliqd ſumptū mãlr iſertur ut formalr deficit per ſm qd: ut dicendo: latro vult ſumere pecuniā: ꝛ pecunia eſt bonū. ergo vult bonū. vult eni bonū mãlr: qꝛ vult id qd in ſe bonū eſt. formalr tū vult malū: qꝛ vult illd bonū malo modo. q̄rt^{9} aūt modus erit ex eo ꝙ pars deficit a toto dicēdo. indus eſt albus dentibus. ergo eſt albus. q̄ntus modus ſumit eo ꝙ itētiones: ꝛ ea que ſunt entia apud aiam

deficiunt a rebus. ꝑꝑ qđ nō ualet. chimera eſt opinabi lis. ergo eſt. nā omne opinabile eſt ens apud animam. Sic ēt qui uellet poſſet addi ſext⁹ modus q̄ ſilitudies deficiūt a reb⁹. vñ nō ualet. eſt aial pictū. ergo eſt aial. uerū q̄ iſte tertius modus accipiēdi modos hui⁹ falla cie: q̄ eſt q̄ſi per accñs reſpectu alioꝝ modoꝝ. ideo ex textu nō pñt hēri modi huius fallacie ſm iſtā tertiam viā. poſſunt tñ hēri ſm duas vias ꝑcedētes. vz cōparā do hanc fallaciā ad modū ꝓcedēdi: ⁊ ad oppoſita que concludit. poſſumus aūt diuidere partē hanc. ubi aſſi gnat modos huius fallacie. ꝑmo per cōparationez ad oppoſita que concluduntᷣ per hanc fallaciā. diuiditur ergo hec pars in ptes tres: q̄ ꝑ° oñdit quō per hāc fal laciā concludi poſſunt oppoſita ꝯdictorie. 2° quō con cludi poſſunt oppoſita ꝑuatiue. 3° quō poſſunt cōclu di oppoſita ꝯrie. 2ª ibi ⌊ Simplr autez ⁊ ꝙ ſm. ⌋ 3° ibi ⌊ Aut ſi ambo. ⌋ Circa ꝑmū duo facit ſm ꝙ dupl'r ꝓ bat per hanc fallaciā cōcludi oppoſita ꝯdictorie. Naz ꝑmo docet ꝓbare per hanc fallaciā: ꝙ nō eſt eſſe. 2° ꝙ eſt nō eē ibi ⌊ Aut rurſus. ⌋ Dicit ergo ꝙ nō eſt: eſt opi nabile. hec eſt minor paralogiſmi. Sequitᷣ quī qđ nō eſt: eſt. hec eſt cōcluſio. formetᷣ aūt ſic. qcqđ eſt opinabile: illud eſt: ſed qđ nō eſt: eſt opinabile. ergo qđ nō eſt eſt. deficit aūt hic paralogiſmus: q̄ eē opinabile non eſt eſſe ſimpl'r: ſed eē ſm qđ. ideo ſubdit ꝙ nō eſt idem eſſe qđ i. eē ſm qđ: ⁊ eē ſimpl'r. Deinde cum dicit.

¶ Aut rurſum quoniam quod eſt non eſt. Si eorum que ſunt quid nō eſt: ut ſi non homo: nō enim eſt idem nō eē qđ ⁊ ſim pliciter non eſſe.

¶ Docet arguē ꝙ eſt nō eē. ⁊ duo facit. q̄ ꝑ° facit qđ di ctū eſt. 2° dat cām apparentie in hac fall'a ibi ⌊ Videtᷣ aūt. ⌋ Dicit ḡ ꝙ aut rurſus ꝓbari pōt: qm̄ qđ eſt nō eſt. ſi aliqđ eoꝝ que ſunt nō eſt qđ. i. nō eſt aliqđ ens ꝑticu lare: utputa ſi nō eſt hō. formetᷣ aūt ſic pa^mlus. qđ nō eſt hō nō eſt: ſed aliqđ qđ eſt nō eſt hō. ergo aliqđ qđ eſt nō eſt. Nō ſequitᷣ aūt hec ꝯcluſio: q̄ nō eſt idē nō eē qđ: ⁊ nō eē ſimpl'r. qđ eni nō eſt hō deficit ei aliqđ ꝑticulare eē ⁊ nō eſt ſm qđ: qđ pōt eē ſimpliciter.

Dubitaret forte aliqs. q̄ in hoc paralogiſmo cū dr̄ nō eſt homo. ergo nō eſt. vi detᷣ ꝙ ſit fallacia ꝯſequentis. q̄ cum ens ſit ſupius ad hoiem in ꝑdicto paralogiſmo arguitᷣ a deſtructione ante cedētis. ¶ Dōm ꝙ nō eſt incōueniēs in eodem para logiſmo eſſe diuerſas fallacias. uerū eſt enim ꝙ eſt ibi ꝯñs: q̄ arguitur a deſtructione antecedentis: ⁊ eſt ibi fallacia ſm quid: q̄ per nō eſſe hoiem qđ eſt nō eſſe ſm quid arguitur non eſſe ſimpliciter.

Vlterius dubitaret aliquis q̄ ſi eſſe hominē eſt eſſe ſimpl'r. videtᷣ ꝙ nō eſſe hoiem ſit non eſſe ſimpl'r. ¶ Dōm ꝙ nō eſt ſimile in affirma tiuis ⁊ negatiuis. Naz hoc ſumitᷣ ſimpl'r qđ dicitᷣ ſine additamēto iuxta illud ꝑhi. ſimpl'r aūt dico ꝙ ſine ad ditamēto dico. qđ enim eſt homo ſimpl'r pōt dici ꝙ eſt. ſed qđ nō eſt homo abſqz additione aliqua: nō cōceditᷣ ꝙ nō ſit. pōt enim eē ſimpl'r qđ nō eſt homo. ergo nō eē hoiem eſt nō eſſe cum additamēto. ⁊ ideo eſt nō eē qđ. ¶ Et ſi queratᷣ quare in negatiuis nō eſt ſicut in affir matiuis: ut quare eſſe hoiem eſt eſſe ſimpl'r: ⁊ nō eē ho minem eſt nō eſſe quid. dici poteſt ꝙ ſimpl'r dupliciter dicitᷣ: ut vult ꝑhus ꝑmo de gñatione. aut enim eſt ſim pliciter qđ eſt ꝑncipaliter tale: aut qđ eſt vniuerſaliter tale. In negatiuis eniz nō poteſt dici ſimpliciter tale: qđ eſt principaliter tale: q̄ negatio de ſe eſt non ens: ⁊ non dicit naturā aliquā in qua reſuari poſſet ratio ꝑn cipalitatis. Dicetᷣ eniz in negatiuis ſimpliciter tale qđ eſt vniuerſaliter tale. illud ergo eſt ſimpliciter non ens qđ eſt nullum ens: ⁊ illud eſt ſimpl'r nō ſubſtātia qđ eſt nulla ſubſtantia: ⁊ quia qđ non eſt homo: nō propter hoc eſt nullum ens: poteſt eſſe aliquid nō homo: ⁊ eſſe ſimpliciter ens. Deinde cum dicit.

¶ Videtur aūt eo ꝙ ꝓxima ſunt dictione ⁊ parum differant eſſe quid ⁊ eſſe: ⁊ non eſſe quid ⁊ non eſſe.

¶ Dat cauſam apparentie huius fallacie. d. ꝙ in talibus videtur eſſe bona illatio: eo ꝙ proxima ſint dictione. i. in re dicta: ⁊ parum differunt. i. parum videantᷣ diffet re eſſe quid ⁊ eſſe ſimpliciter: ⁊ non eſſe quid ⁊ non eē ſimpliciter. ¶ Notanduz aūt hanc fallaciaz eſſe extra dictionem: ⁊ eſſe realem: ⁊ ideo decipimur per eaz: q̄ credimus rem acceptam ſimpliciter ⁊ ſm quid nō dif ferre. uerūz quia utimur locutione in formando para logiſmos extra dictionem. ideo dicitur hec fallacia de cipere: q̄ eē quid ⁊ eſſe ſimpliciter ſunt proxima in di ctione: q̄ videntᷣ eſſe proxima in re: ut ſub ſermone ca dit. Deinde cum dicit.

¶ Silr̄ aūt eſt: ⁊ qđ eſt ſm qđ ⁊ ſimpl'r: ut cum ſit niger albus eſt dentibus indus: al bus ergo ⁊ non albus eſt.

¶ Poſtq̄z docuit per hanc fallaciam concludere oppoſi ta contradictorie concluſionis. docet per eam conclu dere oppoſita priuatiue dicens ꝙ ſimiliter eſt ſup. fal lacia ſm quid ⁊ ſimpliciter. dicēdo indus ſiue ethiops cum ſit niger eſt albus dentibus: ergo eſt albus ⁊ non albus. debet enim hic accipi non album prout eſt pri uatio albi: ut concludantur hic oppoſita priuatiue: ut ſuperius concludebantur oppoſita cōtradictorie. De inde cum dicit.

¶ Aut ſi ambo quo: quoniam ſimul cōtra ria inerunt.

¶ Docet per hanc fall'am ꝯcludere oppoſita ꝯrie. d. ꝙ ſi ambo quo. i. ſi ambo ꝯtraria ꝯuenit. alicui quo. i. ꝑti culariter ꝯcludi poterit: qm̄ ſimul ꝯria inerūt. pōt aūt ſic formari pa^mlus. ſor. eſt alb⁹ ſm pedē: ⁊ niger ſm ma num. ergo eſt alb⁹ ⁊ niger. ¶ Notādum aūt: ꝙ ut ſu pra dicebatᷣ: modi hui⁹ fall'e tripl'r pñt accipi. ꝑ° rōne modi ꝓcedendi: ⁊ ſic ſunt duo modi. 2° rōne oppoſito rum que ꝯcluduntᷣ in hac fallacia: ⁊ ſic ſunt tres modi hui⁹ fall'e. tertio rōne mā͠e ad quam applicatᷣ: ⁊ ſic pñt poni quinqz modi uel etiaz ſex huius fall'e. ¶ Viſum eſt aūt quō ex litera poſſunt haberi modi huius falla cie: ut per eam cōcluduntᷣ oppoſita. ¶ Reſtat videre quomodo poſſunt haberi modi quantum ad modum procedendi. ¶ Sciendum eſt ergo: ꝙ in hac fallacia ſemper eſt procedere a ſm quid ad ſimpliciter: uel ecō uerſo: quia par peccatuz eſt procedere a ſimpliciter ad ſm quid: ⁊ a ſm quid ad ſimpliciter. Dicitur autē ali quid eſſe ſm quid tale quando eſt cum additamento tale ſicut econtrario. dicitur eſſe ſimpliciter tale quan do eſt ſine additamēto tale. ſemper ergo ſm quid ha bet eſſe per additionem: ſed ſi additio facit aliquid ſm quid tale. oportet illam additionem aliquam incōpe tentiam. uel aliquam incongruentiam in ſe habere: ⁊ quia hoc dupliciter poteſt ꝯtingere. ideo ſm hoc ſunt duo modi huius fallacie. ſi eniz eſt incōpetentia in ad ditione: uel hoc eſt ratione additi: ut quia ipſum addi tum eſt incōpetens: ſicut mortuum eſt incōpetens ad ditio reſpectu hominis. uel hoc eſt ratione modi addē di: ut lz albuz nō ſit incōpetens additio reſpectu hois. pōt tñ ei addi incōpetenti modo: ut ſi addatᷣ ei ſm par tem ſm quā totum denominare non poſſit. Qui ergo uellet diuidere l'ram ſm hos duos modos poſſet. uam uſqz ad locum illum ⌊ Similiter aūt ⁊ qđ ſm quid. ⌋

uenat illū modū hui⁹ falle: qñ ipa additio est icōpetēs ibi vo uenat modū illū: qñ icōpetēs est modus addendi. Ad hos aūt duos modos pnt reduci oēs modi huius falle. ¶ Notādū ēt: qꝫ put ponunt qnqne modi hui⁹ falle ex textu illi modi hēri nō pnt: qꝫ ut supꝰ tāgebat: iō ↄtigit: qꝛ ille modus diuidēdi vi tē qsi oino p accñs. ¶ Notādū ē et qꝫ additionē ipaꝫ eē icōpetētē. iō ↄtigit qꝫ ut est diminuēs uel puās. vñ nō ualeret. est hō mortuus: ḡ est hō: qꝛ mortuū puat rōnē hoīs: nᶜ ualeret. est opiabile. ḡ est: qꝛ opinabile diminuit de rōne entis. ens eni opiabile ƀm qꝫ hᵒⁱ est ens diminutū. puatio ḡ icōpetēter addit fo: qꝛ facit eā nō eē simplr: pp qꝺ mortuū: qꝛ puat formā hoīs: additū hoi fac hoiem stare pro hoie ƀm qd: ꝛ sic puatio ꝛ nō entitas icōpetēter addit enti: sic ens suo mō icōpetēter addit nō enti. sic ḡ hō mortuus nō est hō simplr: sic nō ens hō non est nō ens simplr. ¶ Notādū ēt: qꝫ sic ipa additio pōt eē plurib⁹ modis icōpetēs: qꝛ aliqñ est diminuens: aliqñ puās: sic ipe modus addēdi plurib⁹ modis pōt eē icōpetēs. tūc eni est icōpetēs modus addēdi. qñ addit mediāte pte a qua nō pt denoiari totū. poterit ḡ hꝫ eē mediāte pte itegrali: ut est alb⁹ dētib⁹. nō ualet. ḡ alb⁹. ul mediāte pte in loco: ut bonū est uti dieta in locis egrotatiuis. nō tñ pp hꝫ est bonū simplr. ul ēt mediāte pte i tpe: ut bonū est pꝫicē merces i mari tpe tēpestatis. nō tñ est bonū simplr. ¶ Notādū ēt qꝫ additio facta uel respicit totū ƀm se: ul respicit totū mediāte pte. si respicit totū ƀꝫ se: tūc ul est cōpetēs: ꝛ tūc nō cōmittit falla ul est icōpetēs: qꝛ est puās ul diminuēs: ꝛ tūc cōmittit ibi falla ƀꝫ pᵐ modū. Si aūt additio ↄueniat toti mediāte pte: si ab illa pte pōt denoiari totū nō fit falla: si vo nō pōt denoiari totū ab illa pte cōmittit ibi scōus modus huius falle. pꝫ ergo magis clare quō differunt modi huius fallacie ƀm qꝫ ponunt esse duo tñ.

b Huiusmodi āt i qbusdā oī ↄsiderare facile est ut si sumēs ethiopē eē nigꝝ: dētib⁹ dicat qm̄ alb⁹. Si ḡ ibi alb⁹ qm̄ niger ꝛ nō niger putabit disputasse sillogistice: cū pfecerit iterrogationē.

¶ Postqꝫ phs oñdit qr hēt fieri falla ƀꝫ qd. ꝛ assignault modos hui⁹ fallacie. In pte ista assignat facilitatē ꝛ difficultatē circa hāc fallaꝫ. ꝛ duo fac. qꝛ pᵒ assignat facilitatē. scōo difficultatē ibi. In quibusdā vo latet frequēter. Dicit ḡ qꝫ ↄsiderate hᵒⁱ. i. ↄsiderate qd est ƀm qd: ꝛ qd simplr. in qbusdaꝫ est facile oī. i. cuilibet: ut si aliqs sumens ethiopē eē nigrū: ꝛ dicat qm̄ est alb⁹ dētib⁹: qꝛ ƀm dentes nō pōt aliqd dici simplr albū. facile est cogscē qꝫ ethiops est niger simplr: ꝛ alb⁹ ƀm qd: tñ qꝫtūcūqꝫ hꝫ cogscē sit facile. pōt tñ p hoc ↄtigē deceptio. iō sbdit qꝫ si ethiops est ibi alb⁹. i. est alb⁹ ƀm dentes: cū hꝫ ponēs pfecerit interrogationē suā putabitur silloᶜᵉ disputasse: qꝛ ethiops ē niger ꝛ nō niger. ¶ Notādū: qꝫ nisi sills sophicus eēt apparēs nō eēt sophicᵘ. iō qꝫtūcūqꝫ hec falla in aliqbus hēat facilitatē. pōt tñ sophicare ꝛ decipe. iō dicēdo. ethiops est niger. ꝛ alb⁹ dentib⁹. ergo est niger ꝛ non niger. quātūcūqꝫ hoc sit facile cognoscere. aliqui tñ per hoc pnt decipi ꝛ suspicant sillogisticum esse. Deinde cum dicit.

¶ In qbusdā vo latet frequēter i qb⁹ qñqꝫ quo dī ꝛ simplr vī seq: ꝛ in qb⁹ non facile est ↄsiderare utrū coꝝ sit assignādū.

¶ Oñdit in qb⁹ est difficile: ꝛ duo fac; qꝛ pᵒ pponit qꝺ intēdit. 2ᵒ māifestat qꝺ dixerat ibi. Fit aūt hᵒⁱ. Dicit ḡ. qꝫ in qbusdā latet frequēter: ut in illis in qb⁹ qñ dicit quo. i. qñ dicit ƀm pte videt seq simplr: ꝛ hoc est in illis in qb⁹ nā est facile ↄsiderate utꝝ coꝝ. i. qꝺ sit p pte assignādū: ut si aliqd sit ƀꝫ vnā pte albū: ꝛ ƀꝫ aliā nigrū: ꝛ nescim⁹ a qua pte denoiari debeat: ul igram⁹ qꝺ istoꝝ oppositoꝝ isit ei pꝫ pe: ut utꝝ pꝫ pe dōꝫ sit albū ul nigrū: tūc accidit difficultas circa istā fallaꝫ. D. c. d.

¶ Fit aūt hi⁹ in qb⁹ silr sunt opposita. Uideni aut ambo aut neutrū eē ↄcedēdū simplr p̄dicari: ut si dimidiū qdē albū: dimidiū vo nigrū: utꝝ albū uel nigrū ul neutꝝ.

¶ Manifestat qꝺ dixerat dicēs qꝫ hᵒⁱ latentia fit in qb⁹ silr. i. eqlr isunt opposita: qꝛ qñ hꝫ ↄtigit nescim⁹ a quo oppositoꝝ denoiandū sit totū. vī eni aliqñ ↄcedēduꝫ eē ambo opposita simplr p̄dicari de illo toto: aut neutrū: ut si aliqꝺ totū sit dimidiū albū ꝛ dimidiū nigrū ignoramus utrū dōm sit albū uel nigrū. ergo cuꝫ hoc ↄtingit accidit difficultas circa hanc fallaciam.

Dubitaret forte aliqs: utrum falla ƀm qd ꝛ simplr sit vna falla uel plures. ꝛ vī qꝫ sit plures. nam qñ pcedimus a sensu cōposito ad diuisuꝫ: facim⁹ aliā fallaꝫ: qꝫ qñ pcedim⁹ a diuiso ad cōpositū. cōpō eni ꝛ diuisio sunt due falle. ḡ pari rōne ƀm qd ꝛ simplr sunt due falle. erit eni vna falla cuꝫ pcedimus a ƀm qd ad simplr: ut dicēdo hō mortuus. ḡ hō. ꝛ alia cū pcedimus a simplr ad ƀm qd: ut dōo. hō ḡ hō mortuus. ¶ Rᵒ dōm: qꝫ falla ƀm qd ꝛ simplr est vna falla. nō obstāte qꝫ diuisio ꝛ cōpō sunt due falle. hꝫ aūt duplici via declare possumus. pᵃ sumit ex pte defect⁹ qui ↄcomitat oēm fallaciā. ƀm ḡ qꝫ erit alr ꝛ alr defect⁹ uere poterit eē alia ꝛ alia falla. cōpō aūt ꝛ diuisio nō hñt defect⁹ ↄsiles nec eosdeꝫ: ſꝫ magis hñt defect⁹ oppositos. nā p se loquēdo semp cū cōposita est uera diuisa est falsa. ꝛ eꝯ. vñ coiter inoleuit qꝫ ubi fallit cōpō soluit diuisio: ꝛ eꝯ: sed in falla ƀꝫ qd ꝛ simplr nō sic: qꝛ cuꝫ pcessus a ƀm qd ad simplr est malus ꝛ defectiuus. nō oꝫ qꝫ pcessus a simplr ad ƀm qd sit bonus. ubi ḡ deficit pcessus a ƀm qd: nō soluit pcessus a simplr: imo uterqꝫ pōt esse defectiuus. Nā ut dcm̄ est par peccatū est dōo hō mortuus: ḡ hō. ꝛ dōo hō ḡ hō mortuus: ꝛ qꝛ est ibi qdāmō par defect⁹ nō diuisificat fallaciā. 2ᵃ vīa sumit ex eo qꝫ hec falla est ex̄ dictionē. nā hᵒⁱ falle pnᵐ decipiēdi sumūt ex pte rei. sed in re ipa dīlaiter ƀm qd ꝛ simplr: ꝛ iter simplr ꝛ ƀm qd est vna ꝛ eadem. vñ nō diuersificant fallaciā.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utꝝ cū deficit pcessus a ƀꝫ qd ad simplr sp deficiat a simplr ad ƀm qd. ꝛ videt qꝫ nō. nā hꝫ est fallacia ƀꝫ qd dicendo: nō est hō ḡ nō est: ꝛ tñ ualet. ecōuerso. nō est ḡ nō est hō. ¶ Amplᵒ. hic est fallacia ƀm qd dicēdo. est opiabile. ḡ est. ꝛ tñ nō ualet ecōuerso. est ḡ est opiabile. ¶ Dōꝫ qꝫ falla ƀm qd duplr pōt ↄsiderari. ul ut est pure talis falla: ul ut ↄcurrit ibi alia falla: si aūt fiat paᵐˢ sic peccans ƀm hanc fallaꝫ qꝫ ibi ↄcurrat alia falla. nō est icōuenīēs ibi posse pcedere a simplr ad ƀm qd: ut pꝫ in exēplo pposito. nā cū dī. nō est hō: ergo nō est. nō est ibi pure falla ƀm qd: sed ēt ↄcurrit ibi falla ↄñtis. sed si pure ↄcurrit ibi talis falla p se loquēdo: sic nō tenet a ƀm qd ad simplr: ita nō ualet a simplr ad ƀm qd. nā cū ƀm qd sit pter rōnē ipsi⁹ simplr p se loquēdo. nō oꝫ qꝫ est simplr qꝫ sit ƀꝫ qd. ¶ Qꝺ vo dicit de opiabili pꝫ qꝫ opiabile: ut dicit ens diminutuꝫ nō p̄dicat de ente simplr. qꝺ eni est simplr nō est sic opinabile: qꝺ aūt dicebat de non hoie pꝫ per iam dicta.

Ulterius forte dubitaret aliqs. cuꝫ nō ualeat hō mortuus. ḡ hō. utrū ualeat homo mortuus. ergo mortuus. ꝛ videt qꝫ nō: qꝛ sicut mortuum est cōtra rōnē hoīs: ita hō est cōtra rōneꝫ mortui: qꝛ de eius rōne est qꝫ sit viuus. si ergo non ualet homo mortuus. ergo homo: qꝛ mortuū tollit rōneꝫ hoīs: nō

ualebit hō mortuus.ģ mortuus:q̄ꝛ hō tollit rōnē mortui. ℂ Dōꝫ: ꝙ hō hēt duplicē acceptionē. vno mō ſtat pro hoīe ſimplr̄. alio mō ſtat pro hoīe picto uł pro hoīe mortuo. ſi ģ ſumat̄ ſine additamento ſtat pro hoīe ſimplr̄. ſed cū additamento: ut dicēdo: hō pictꝰ uł hō mortuus: pōt ſtare pro hoīe ſꝫ qd. ⁊ q̄ꝛ hō ſm qd nō ꝯdicit mortuo: poſſumꝰ īferre. hō mortuꝰ. ģ mortuꝰ. qḋ ģ dicit̄ ꝙ hō tollit rōnē mortui. uez̄ eſt hō ſimplr̄. ſꝫ nō hō ſm qd. dōo aūt. hō mortuꝰ. ly hō nō ſtat pro hoīe ſimpliciter. ſꝫ pro hoīe ſꝫ qd. ℂ Notādū ģ: ꝙ cū aliqd addit̄ alicui. uel utrūqꝫ ponit aliqd: uł nō. ſi utrūqꝫ ponit aliqd uł vnū ē diminutiuū alterꝰ uł nō. ſi vnū nō ē diminutiuū alterꝰ. utrūqꝫ īferri pōt: ut ē hō albꝰ ģ hō. ⁊ ē hō albꝰ: ģ albꝰ. ſꝫ ſi vnū ſit diminutiuū alterꝰ. pōt inferri diminutiuū. nō aūt abſolute īferri pōt illud cuiꝰ eſt diminutiuū: ut q̄ꝛ mortuū diminuit ⁊ tollit rōnem hoīs. ualet hō mortuus: ergo mortuus. nō āt ualet hō mortuus: ergo hō. qḋ q̄re cōtigat: dcīū eſt ſ. Si vō nō utrūqꝫ ponit aliqd: ut pꝫ in hoc ꝙ dico. nō eſt hō: quia nō eē nihil ponit. tūc ſi illud cui addit̄ nō eē equat̄ enti: poſſumꝰ īferre nō eē ſimplr̄: ut nō eſt aliqd: ergo non eſt. ⁊ nō eſt bonū: ergo nō eſt: q̄ꝛ bonū aliqd ⁊ hꝰꝰ tranſcēdētia equant̄ enti. ſed ſi illud cui addit̄ nō eſſe: non equat̄ enti: nō poterit īferri nō eē ſimplr̄. nō enī ualet nō eſt hō: ergo nō eſt. ex quo appꝫ ꝙ alr̄ mortuum negat hoīem. ⁊ alr̄ nō eē. mortuū enī cū ſit ꝑuatio: ⁊ ꝑuatio ſit negatio in ſbō: de neceſſitate aliqd ponit: ⁊ poſſumꝰ īferre. hō mortuus: ģ mortuus. Sꝫ ſi nihil poneret mortuū talis illatio nō ualeret. Cū ģ non eſſe nihil ponat: nō poterimus īferre. nō eſt hō: ergo nō eſt.

Quoniā aūt ſm ꝙ non determinat̄ qd ſillꝰs: aut qd elenchus ſm diminutionē fuerit rōnis.

ℂ In pte iſta determīat de ignorantia elenchi. ⁊ tria facit: q̄ꝛ pͦ oñdit qualr̄ hēt fieri hec fallꝰa. 2ͦ ponit diffōnē elenchi. 3ͦ ex diffōne data aſſignat modos huiꝰ fallacie. 2ª ibi [Nā elenchus:] 3ª ibi [Eodem aūt mō.] Dicit ģ ꝙ palogiſmi illi qui nō determināt qd eſt ſillꝰs aut qd eſt elenchus. i. paꝛᵐⁱ illi qui peccāt per ignorantiā elenchi fiūt ſm diminutionē rōnis. i. diffōnis elenchi. ℂ Notādū aūt ꝙ ignorātia elenchi duplr̄ pōt accipi. vno mō ut eſt fallꝰa gñalis: ⁊ alio mō ut eſt ſpālis. elenchus enī addit ſupra ſillm ꝯdictionē. qcqd ģ peccat cōtra ſillm peccat cōtra elenchū: cū ſillꝰs claudat̄ in rōne elenchi. ſi ergo accipiat̄ ignorātia q̄rcūqꝫ peccat cōtra elenchū ſic eſt fallꝰa gñalis. oīs enim fallꝰa peccat aliq̄ mō cōtra elenchū. ſed ſi accipiat̄ ignorātia elēchi ꝓut ſpāliter peccat cōtra ꝯdictionē. ſic eſt fallꝰa ſpālis: q̄ꝛ nō oīs fallꝰa ſic peccat. ſic ergo qcqd ꝯdicit aiali ꝯdicit hoī: q̄ꝛ rō aialis reſuat̄ in hoīe. ſpālr̄ tū ꝯdicit hoī qḋ ꝯdicit rōnali: que eſt dr̄ia ſpecifica hoīs: ⁊ quā addit hō ſupra aial: ſic qcqd ꝯdicit ſillꝰo: ꝯdicit elencho: q̄ꝛ rō ſillꝰi reſuat̄ in elencho. ſpālr̄ tū ꝯdicit elēcho: qḋ ꝯdicit ꝯdictioni quam addit elenchus ſupra ſillm. per quādā ergo antonomaſiā hec fallꝰa uocat̄ ignorantia elenchi: q̄ꝛ etſi oīs fallꝰa peccat ꝯ elenchuꝫ. ħ tū magis ſpālr̄ peccat ꝯ ipm. ℂ Notādū ēt ꝙ paꝛᵐⁱ facti ꝑ ignorātiā elenchi. nō determināt qd eſt ſillꝰs: aut qd eſt elēchus. ſed tū nō determināt qd eſt ſillꝰs: ſm ꝙ ignorātia elenchi ſe extēdit ad alias fallꝰas: Nō determinat aūt qd eſt elenchus: ſm ꝙ eſt hec ſpālis fallꝰa. uel poſſumꝰ dicere ꝙ ignorātia elenchi ut eſt fallꝰa ſpālis peccat ꝯ elenchū ⁊ contra ſillm. ſed directius peccat cōtra elenchū q̄ꝫ cōtra ſillm. iō dicit̄ non determinare qd eſt ſillꝰs aut qd eſt elenchus. Deinde cum dicit.

ℂ Nā elenchus eſt ꝯdictio eiuſdē ⁊ vnius nō noīs ſꝫ rei ⁊ noīs: nō ſynonimi ſꝫ eiuſdē noīs ex his que data ſunt ex neceſſitate: nō cōnumerato qḋ erat in ꝑncipio ſꝫ idē: ⁊ ad idē ⁊ ſimiliter ⁊ in eodem tempore.

ℂ Ponit diffōnē elenchi. ℂ Ad cuiꝰ euidentiā ſciēdū: ꝙ elenchus eſt ꝯdictio. nō quelibet ſed ꝯcluſa per ſillꝫ. rurſus ꝯdictio ſiue redargutio: ut intēdunt̄ a ſophiſta debēt eē euidētes. ſicut ēt ipſe elenchus ꝯcludē hēt euidentē ꝯdictionē. diffō ergo data de elencho aliq̄ tāgit ꝓpter ꝯdictionē ipam ſm ſe. aliq̄ vō ꝓpter ꝯdictionē ut ſit euidēs. aliq̄ aūt in dicta diffōne ponunt̄ ꝑ ꝯdictionē: ut eſt ꝯcluſa per ſillm. iō ait ꝙ elēchus eſt ꝯdictio vniꝰ ⁊ eiuſdē. nō noīs tm̄ ſꝫ rei ⁊ noīs: nō ſynonimi: ſꝫ eiuſdē noīs: ⁊ hec ꝯdictio ſeq dꝫ ex his que dicta ſunt ex nec̄itate nō ꝯnūato: qḋ erat in ꝑncipio. dꝫ enī eē ꝯdictio ħ ꝯcluſa per ſillm: ⁊ q̄ꝛ ſillꝰs arguit ex nec̄itate ⁊ nō petit qḋ eſt in ꝑnͦ. iō talis ꝯdictio dꝫ ſeq ex his que dicta ſunt ex nec̄itate nō ꝯnūato qḋ erat in ꝑnͦ. i. non petēdo qḋ erat in ꝑncipio: ⁊ hoc ſm idem ad idem ſimiliter ⁊ in eodem tempore.

Dubitaret forte aliquis de eo qḋ ait. ꝙ ꝯdictio dꝫ eē nō ſynonimi: ſꝫ eiuſdē noīs. Nā cū eē ⁊ nō eē que ꝯdictionē īportāt ex ipſo ente ſumant̄: videt̄ ꝙ diuerſitas uocabuloꝝ ꝯdictionē nō īpediat. ſi illi diuerſitati noīꝫ ſubſit vnitas rei ſiue vnitas entis: ⁊ q̄ꝛ hec eſt in ſynonimis: cuꝫ ſynonima ſint noīa plura idē ſignītia: videt̄ ꝙ ſynonima ꝯdictionē nō īpediāt. ℂ Dōm ꝙ ut tāgebat̄: ꝯdictio cōcluſa per elenchū dꝫ eē euidēs. ſynonima ergo etſi nō impediūt ꝯdictionē in ſe: īpediūt tū ne ſit euidēs. nō enī eſt ita euidēs ꝯdictio dicēdo. eſt tunica: nō eſt ueſtis. ſicut dicēdo eſt tunica: nō eſt tunica. ex quo appꝫ ꝙ elēchꝰ ut eſt ꝯdictio dꝫ eē vniꝰ ⁊ eiuſdeꝫ: nō noīs tm̄. ſed rei ⁊ noīs. ⁊ hoc ſm idē ad idē ſilr̄ ⁊ in eodē tpe. ut vō eſt ꝯdictio euidens debet eē nō ſynonimi: ſed eiuſdē noīs. ſed ut eſt talis ꝯdictio cōcluſa per ſillm debet ſequi ex his que dicta ſunt ex neceſſitate non cōnumerato qḋ erat in ꝑnͦ. ꝑꝑ qḋ pꝫ quō ꝑticule poſite in diffinitiōe elenchi non ſuꝑflue ponunt̄. Deinde cum dicit.

ℂ Eodē aūt mō eſt ⁊ mentiri de aliq̄. Quidam aūt omittētes aliqd ex eis que data ſunt vident̄ arguere: ut q̄m idē duplū: nā duo vnius qdē duplū: triū aūt nō duplū.

ℂ Ex diffōne data iueſtigat modos huiꝰ fallꝰe. ⁊ duo fac̄: q̄ꝛ pͦ iueſtigat q̄tuoꝛ modos huiꝰ fallꝰe. 2ͦ cōparat hāc fallꝰam ad fallꝰas in dictione. 2ª ibi [Trahet āt aliqs.] Circa ꝑmū tria facit: q̄ꝛ pͦ inueſtigat ꝑmū modū huiꝰ fallacie. 2ͦ inueſtigat 2ᵐ. 3ͦ 3ᵐ inueſtigat ⁊ 4ᵐ ſimul. 2ª ibi [Aut ſi eiuſdē duplū.] 3ª ibi [Aut ſi eiuſdeꝫ ⁊ ſm idem.] Continuet̄ aūt ſic: ꝙ elenchus debet hēre in ſe oīa ꝑdicta que ſunt de rōne elenchi: ſed ſicut contingit facere elenchum uerum colligēdo oīa que ſunt de rōne elenchi. eodē aūt mō contingit mentiri de aliquo. i. ꝯtingit facere malū elenchū mētiēdo ⁊ decipiēdo de aliquo. i. de aliqua ꝑticula poſita in diffōne elēchi. iō ſbdit: ꝙ qdā palogiſmi omittentes aliqd ex his que dicta ſūt. i. omittētes aliqd de his que poſita ſunt in rōne elēchi vident̄ arguē: ſed nō arguūt: ut pꝫ in hoc paralogiſmo: ꝙ idem eſt duplū ⁊ non duplū. naꝫ duo vnius qdem ſunt duplū. trium aūt non ſunt duplum. ergo duo ſunt duplū ⁊ non duplū. eſt aūt hic primus modus huius fallacie qui ſumit̄ per omiſſionem huiꝰ particule ad idem. duo enim ſunt duplum ⁊ non duplum: ſed nō reſpectu eiuſdeꝫ. ſunt enī duplū reſpectu vnius nō duplū aūt reſpectu triū. Deinde cum dicit.

ℂ Aut ſi idem eiuſdē duplū ⁊ non dupluꝫ: ſed nō ſꝫ idē. Nā ſm longitudinē duplū:

ſm latitudinē vo nō duplū.
¶ Ponit ſcōm modū huiꝰ fallacie dicēs ꝙ aut erit ſcōs modus huiꝰ falſe: ſi aliqd reſpectu eiuſdē ſit duplū ⁊ nō duplum: ſed ſi nō ſit ſm idē. nā ſi aliqd reſpectu vniꝰ ⁊ eiuſdē pōt eē ſm longitudinē duplū. ſm latitudinem aūt nō duplū. erit ergo reſpectu eiuſdem duplū ⁊ non duplū: ſed nō ſm idē. Deinde cū dicit.

¶ Aut ſi eiuſdē ⁊ ſm idē ⁊ ſimilr: ⁊ ſimiliter quare eſt apparens elenchus.

¶ Innuit tertiū ⁊ q̄rtū modū huiꝰ fallacie dicēs. ꝙ aut ſi erit ꝯ̈dictio eiuſdē ⁊ ſm idem ſup. poterit eē nō ſilr: ⁊ tūc erit tertiꝰ modus: ⁊ ſi erit ſilr: ſꝫ nō erit ſil: ⁊ tūc erit q̄rtus modus. ⁊ q2 qcqd omittať de ꝯ̈dictiōe: nō ē ibi uera ꝯ̈dictio: cū oēs modi huiꝰ fallacie omittāt aliqd de ꝯtradictione per nullū modū huiꝰ fallacie ſit uerus elēchus: iō ꝯcludit. d. q̄re ſup. hec fallacia eſt apparens elēchus. ¶ Notandū aūt ꝙ coiter hꝰ falſe aſſignanť q̄tuor modis ſm omiſſionē q̄tuor pticularū. pmꝰ enim modus omittit ad idē. 2ꝰ vo omittit ſm idē. 3ꝰ omittit ſilr. 4ꝰ vo omittit ſil: ⁊ ſunt in eodē tpe. ⁊ ut poſſimꝰ de oībꝰ dare exm: dicamꝰ ꝙ ſortē currere ⁊ nō currere pōt ꝯcludi q̄druplr. Primo nō reſpectu eiuſdē ſpatij: ut currit in cāpo ⁊ nō currit i domo. Scdo ſi ſit reſpectu eiuſdē ſpatij: ſed nō ſit ſm idē: ut currit ad dextrū nō currit ad ſiniſtrū. Tertio ſi ſit reſpectu eiuſdē ⁊ ſm idem: ſed nō ſit ſimilr: ut currit recte ⁊ nō currit oblique. Quarto ſi ſit reſpectu eiuſdē ſꝫ idē ⁊ ſilr. ſed nō ſil. ſiue nō in eodē tpe: ut currit in tertia nō currit in nona. ¶ Notādū etiā ꝙ tertiꝰ modus modicū differt a ſcdo. nā nō eē ſm idem ⁊ nō eē ſilr quaſi idem eſt. iō phus hūc tertiū modū annectit ſcdo: ⁊ ex lrā non clare pōt hēri tertiꝰ modus diſtinctꝰ a ſcdo: niſi fiat violētia littere. iō uel pōt exponi littera: ut expoſitū eſt ſupplēdo eā ⁊ accipiendo ex lrā oēs q̄tuor modos. uel forte melius cū ait. [Aut ſi eiuſdē ⁊ ſm idē ⁊ ſilr.] Inueſtigat ſolū q̄rtū modū: de tertio aūt nō curat. ſed annectit ipſū 2ꝰ mō. iō ait ꝙ ſi fiat ꝯ̈dictio eiuſdē ſm idē ⁊ ſilr: ſed nō facit ſil ⁊ in eodē tpe ſup. ꝯtinget q̄rtus modus huiꝰ falſe: ⁊ tūc ly ſilr: ⁊ ſm idē accipiēda ſunt nō ſimplr diſtincta: ſed ut vnū annectiť alteri. Deinde cū dicit.

¶ Trahet aūt aliqs in his que ſꝫ dictionē.

¶ Cōparat hūc locū ad fallacias in dictione oſtendendo hāc fallaciā hīe ꝯueniētiā i fallacijs in dictione dicens. ꝙ aliqs trahet hunc locū in eos locos qui ſunt ſm dictionē: quaſi diceret: ꝙ ꝓpter ꝯueniētiā quā hēt hec fallacia ad fallacias in dictione aliquis trahet eam ad illas falſas: cum tū nō ſit falſa in dictione: ſed extra. ¶ Notandū aūt ꝙ ſm quoſdam hec fallacia ꝯuenit cum fallacijs in dictione: q2 pōt eſſe falſa gnālis: ⁊ ut eſt generalis icludit illas falſas: ⁊ icludēdo eas videť trahi ad illas: ſed hoc nō videť bene dictū. nā ignorātia elēchi ut eſt falſa gnālis: nō ſolū icludit falſas in dictione: ſed etiā icludit falſas extra dictionē. igiť ex hoc hec falſa nō magis videť trahi ad fallacias in dictione q̄ꝫ ad fallacias extra dictionē. ¶ Sciēdum ergo: ꝙ in hac fallacia videť cōmitti equocatio. nā cū arguimus aliqd eſſe duplū ⁊ non duplū: q2 eſt duplū ſꝫ longitudinē: ⁊ nō ſꝫ latitudinē. uel q2 eſt duplū hoc modo ⁊ nō alio modo: videmur cōmittere equocationem: q2 videť ꝙ duplū ſit equocū ad diuerſos modos duplī. merito ḡ hec fallacia videť trahi ad fallacias in dictione: q2 videť in ea cōmitti equocatio: uel poſſumꝰ dicere ꝙ falſe in dictione quodā ſpāli mō peccāt ꝯtra ꝯtradictionem: iō hec falſa que ſpālr nō videť peccare ꝯtra ꝯ̈dictionē ad falſas illas videť trahi. ħ aūt quō ſit ſtatim appebit.

Dubitaret forte aliqs. utrū fallacie in dictione magis deficiant a ꝯ̈dictione q̄ꝫ falſe ex dictionē. ¶ Dōm ꝙ ſi ꝯſiderēmꝰ quō habēt fieri hē falſa ⁊ ille. appēt illas falſas que ſunt in dictione magis deficere ſm vitatē a ꝯtradictiōe q̄ꝫ que ſunt ex dictionē. In fallacijs eni in dictione eſt vnitas ex pte uocis: ⁊ diuerſitas ex pte rei. per ſe ergo loquēdo ſaluata vnitate ex pte uocis quātacūqꝫ ſit dītia ex pte rei non tollit hꝰ fallacias: imo in aliqbus fallacijs in dictiōe nō bū ſaluať vnitas nois niſi mālīter ſolū: ut patet in his que hūt multiplicitatē potētialē. ſed tn fallacijs extra dictionē nō ſic. nā cū in talibꝰ pncipiū decipiēdi non ſumať ex uoce: ſed ex re: etiā per ſe loquēdo. nunq̄ꝫ ꝯtingit eē fallaciā extra dictionē niſi ſit ibi aliq̄ mō vnitas uel ꝯueniētia ex pte rei: ⁊ q2 ad ꝯtradictionē ſm rei vitatem reqriť ꝙ affirmatio ⁊ negatio ſit de eadē re. falſe in dictiōe in qbus per ſe loquēdo nō ꝓſupponiť aliq̄ idētitas: uel aliq̄ ꝯueniētia rerū ſm rei vitatē magis deficiūt a ꝯ̈dictione q̄ꝫ falſe extra dictionē in qbus ꝓſupponiť aliq̄ realis cōueniētia. ꝓpter qd̄ phā in fine illius capituli. Aut ergo ſic diuidēdū. vult fallacias in dictione deficere ab elencho: q2 eſt in eis apparens ꝯ̈dictio. fallacias vo extra dictionē ait deficere ab elencho: q2 deficiūt a rōne ſilli. ſi igiť fallacie in dictione ſm veritatē magis deficiunt a ꝯ̈dictione q̄ꝫ fallacie extra dictionē: ignorantia elenchi que ſpeciali mō videť deficē ꝯtra ꝯ̈dictionē: merito videť trahi ad falſas in dictiōe: lꝫ ſꝫ vitatē ſit falſa extra dictionē.

Alterius forte dubitaret aliqs. ſi falſe in dictione magis ſꝫ vitatē deficiūt a cōtradictiōe q̄ꝫ alie cū ignorātia elēchi ſit noīata pp defectū ꝯ̈dictiōis: videť ꝙ falſa in dictiōe magis debeat dici ignorātia elēchi q̄ꝫ hec falſa que videť eē extra dictionē. ¶ Dōm ꝙ hec falſa dī ignorātia elēchi ⁊ ignorātia cōtradictionis: q2 manifeſtiꝰ ⁊ exꝓſſiꝰ videť ꝯcludere cōtradictionē q̄ꝫ aliq̄ falſa. iſta eni duo nō repugnāt. ſ. ꝙ aliqd magis deficiat ab aliquo: ⁊ tū minꝰ repſentet ⁊ iferat illud. fallacie ergo in dictione lꝫ magis deficiāt a ꝯtradictione ⁊ ab elēcho. nō tn̄ ita manifeſte concluduntur ⁊ iferūť ꝯtradictionē ſicut hec falſa: ⁊ q2 iter ceteras fallacias manifeſtius ⁊ exꝓſſius hec falſa videť inferre elenchū ⁊ concludere ꝯ̈dictionē. cum ergo nō cōcludat eam: ſed videať eam ꝯcludere: merito dicta eſt ignorātia elēchi. ¶ Notādū ḡ ꝙ cā apparētie huiꝰ fallacie ex ipa re ſumiť: ut q2 de eodē ſiue de eadem re cōtradictionem ꝯcludimꝰ eſt ibi cauſa apparentie: q2 vo non cōcludimꝰ hꝰ ꝯtradictionē ſm idem ⁊ eodē mō: eſt ibi cauſa nō exiſtētie. erit ergo hec fallacia extra dictionē: q2 pnm̄ decipiēdi ſumit ex ipa re.

Alterius forte dubitaret aliqs. quō hec fallacia differt a fallacia ſm qd ⁊ ſimplr. ¶ Dicēdū ꝙ ut in textu innuiť: ⁊ ut coiter poniť: hec fallacia differt a ſm qd: q2 in illa magis attendiť defectus reſpectu eius qd̄ eſt ſimplr. In hac vo magis attendiť defectus cōtradictionis: pp qd̄ dato ꝙ ꝯtingeret in eodem paralogiſmo cōcurrere utrāqꝫ fallaciā. nō tn̄ ſm eandē rōnem aſſignareť ibi ħ fallacia ⁊ illa: ſed ut eſſet ibi defectus ſm quid ad ſimpliciter. ꝯcurreret ibi fallacia ſm qd ⁊ ſimplr. ut vo eēt ibi defectus apparētis ꝯ̈dictionis eēt ibi ignorātia elenchi. Ex hac aūt dīa plures alie dīe oriunť. nam q2 per ſe eſt hiꝰ fallacie ꝯcludere apparentē ꝯ̈dictionē: nunq̄ꝫ erit aliqs paralogiſmus ſm hāc fallaciā niſi ꝯcludat apparentē ꝯ̈dictionē: ſed in falſa ſm qd nō. nō eni ſic pōt fieri paralogiſmus ſm talē fallaciā: dato ꝙ ibi nō ꝯcludať apparens ꝯ̈dictio: ut apparet in hoc paralogiſmo. eſt hō mortuus. ergo eſt hō. ubi nō ꝯcludiť utrūqꝫ mēbrū oppōnis. rurſus q2 ſm qd nō pōt iferre ſimplr. ſi uolumꝰ per quādā apparitionē loqui de fallacia ſꝫ qd ubi ꝯſiderať apparēs ꝯueniētia eiꝰ qd̄ eſt ſm qd ad ſimplr: magis deficit ab iferēdo. ignorātia vo elēchi ubi per ſe loquēdo ꝯſi-

detaꝛ apparēs ꝯdictio magis ſumit ſpēm ab apparētia
ꝯdictionis: uel a defectu in ꝯdicendo. 3° qꝛ falſa ſ₃ qd
magis mālr reſpicit oppōnem. h aūt eā reſpicit magis
foꝛalr. iō modi ſ₃ qd ſmul pūt ex eo ꝙ diuſimode ꝯclu
dūt modos oppōnis. iō ſm vnaz viam dicebanꝛ res eē
modi falſe ſm qd: quoꝝ vn⁹ ſumiꝛ ex eo ꝙ pōt ꝯclude
re oppoſita ꝯdictorie. 2° vō ex eo ꝙ pōt ꝯcludē oppoſi
ta ꝓuatiue. 3° vō ex eo ꝙ pōt ꝯcludere oppoſita cōtra
rie: ſed ignorātia elenchi: qꝛ magis formalr reſpicit op
pōnē: qꝛ maxime oppō eſt ꝯtradictoria: ⁊ maxime for
malr reſpicit aliqd eoꝝ que ponunꝛ in rōne ei⁹ ⁊ potiſ
ſime in diffōne illa dicunꝛ eē foꝛalia que ſūt cōpletiua
rōnis rei merito. ergo modi hui⁹ fallē ſumunꝛ ſm iſtas
q̄tuor ꝑticulas poſitas in diffōne elēchi que formalr vi
denꝛ cōplere rōnem ꝯdictionis. iō dicitꝛ in textu ꝙ hec
fallacia fieri hēt ex diminutione rōnis elēchi. Quarto
qꝛ affirmare aliqd ſ₃ qd ⁊ negare ſimplr. uel affirmare
ſimplr ⁊ negare ſ₃ qd nō eſt ſumere affirmationē ⁊ ne-
gationē de eodē. negatio eni ſimplr nō eſt negatio eius
qd eſt eē ſm qd: nec ecōuerſo. iō fallacia ſm qd: ut pa-
tet in illo caplo. Aut ergo ſic diuidēdū. deficit a ꝯdicti
one: qꝛ nō eſt de eodē. fallacia vō ignorātie elenchi ma
gis videꝛ deficere a ꝯdictione: qꝛ nō eſt eodē mō. ex h
ḡ appꝫ nō eē bonaz poſitionē illoꝝ qui dicūt fallaciā
ſ₃ qd differre ab ignorātia elēchi: qꝛ ignorātia elēchi
ꝯcludit oppoſita. ſ₃ qd aūt nō. nā ut pꝫ ex textu phi. fal
lacia ſm qd ꝯcludit oppōnez: ſed quō differt enter hec
fallacia ⁊ illa ſe hūt ad oppōnez pꝫ per iam dicta.

Qui aūt in eo qd idez in principio
erat ſumere ſunt qdē ſic: ⁊ totidē
modis quotiēs cōtingit: id qd in
principio eſt petere.

¶ Hic ut dicebaꝛ determinat phs de petitione ꝑncipij:
⁊ duo facit: qꝛ ꝑmo inuit modos huius fallacie. 2° aſſi
gnat cām apparētie ei⁹ ibi. Videnꝛ aūt arguere.] Di
cit ergo ꝙ ꝑalogiſmi qui fiūt in eo ꝙ ſumūt qd erat in
ꝑncipio fiūt qdē ſic ⁊ totidē modis quotiēs ꝯtingit pe
tere qd eſt in ꝑncipio. ¶ Notādū aūt: ꝙ de modis pe
cap°. 17. titionis ꝑncipij determinatum eſt in 2° ꝑoꝝ. ubi danꝛ
duo modi petitionis ꝑncipij: quoꝝ vnus eſt: qñ petiꝛ
ſtatim qd eſt in ꝑn°. 2° eſt qñ nō petiꝛ ſtatim: ⁊ cū petiꝛ
ſtatim ꝯtingit duplr. qꝛ uel fit ſub eodē noīe: ut dicen-
do. hō currit. ḡ hō currit: ⁊ tūc nulla eſt ibi falla: qꝛ nō
pōt ibi eē deceptio: qꝛ ſic arguēs: nec ꝓbat nec videꝛ ꝓ
bare. 2° mō pōt h ꝯtigere ſub diuiſo noīe: ut pꝫ in ſyno
nimis dicēdo. tunica eſt. ḡ ueſtis eſt. ſi vō petitio ꝑnci-
pij non fiat ſtatim pōt ēt duplr ꝯtingere. ꝑmo ſi maioꝛ
ſit eque dubia uel magis dubia q̄₃ ꝯclo. 2° ſi minoꝛ ſit
eque uꝛ magis dubia q̄₃ ꝯclo. ¶ Notādū ēt ꝙ i ꝑmis
modis dicitꝛ ſtatim peti qd eſt in ꝑncipio. qꝛ ſtatim ꝓ-
baꝛ idē per idē: ſed in ſcdis modis nō ſtatiꝫ ꝓbaꝛ idem
per idē. ſed ſi maioꝛ ſit eque dubia: uel magis q̄₃ ꝯclo ⁊
termini minoris accipianꝛ ꝯuertibiles: tūc cū ꝯclone
⁊ cū ꝯuerſa minoris ꝯcludeꝛ maioꝛ: ſed ſi maioꝛ ꝓbat
ꝯclonē: ⁊ ꝯclo ꝓbat maiorē: minoꝛ ꝓbabit maiorez: ⁊
ꝯclo ꝯnem. ⁊ ſic idē ꝓbabit idez. eodē aūt mō ſi minoꝛ
eēt eque dubia uel magis q̄₃ conclo ⁊ termini maioris
acciperenꝛ ꝯuertibiles cū ꝯne. ⁊ cū ꝯuerſa maioris cō
cluderetꝛ minoꝛ: ⁊ ſic ꝓbaretꝛ idē per idez: ⁊ maxime qꝛ
maioꝛ uel minoꝛ poniꝛ magis uel eque dubia. ut ꝯclo:
ꝯclo eque ꝓbabit ſeipam ſic maioꝛ uel minoꝛ ꝓbāt eā.
petiꝛ ergo in talibus ꝑn^m nō ſtatim: qꝛ nō ſtatim appa
ret ꝙ idē ꝓbet idē: ſed aſſumpta ꝯne cum ꝯuerſa alteri
us ꝑmiſſarū ꝯcludiꝛ altera ꝑmiſſarū: ⁊ qꝛ nō magis eſt
dubia ꝯcluſio q̄₃ altera ꝑmiſſarū: concluſio ꝓbabit al-
teram ꝑmiſſaruꝫ: ⁊ ꝓbabiꝛ ab ea. ꝓpter qd arguiꝛ ꝙ ꝓ
beꝛ a ſeipa: ⁊ idē ꝓbet idem. ¶ Notādū etiā: ꝙ de pe-
titione ꝑncipij determinaꝛ in 8° topicorum. ⁊ ibi aſſi ca°.15
gnanꝛ qnque modi petitionis ꝑncipij: quorū vnus eſt
qñ per diffōnem ꝓbaꝛ diffinitū: uel ecōuerſo. 2° eſt qñ
ꝑticulare ꝓbaꝛ per uſe: ut ſiqs uolēs ꝓbare ꝙ contra-
riorū ſit vna diſciplina: petit ab aduerſario ſibi cōcedi
ꝙ oīum oppoſitorum ſit eadē diſciplina. 3⁹ modus eſt.
ſi fiat ecōuerſo. ut ſi per ꝑticulare ꝓbaꝛ uſe. ut ſiqs uo-
lens ꝓbare oīum oppoſitoꝝ eandē eſſe diſciplinaz pe-
tat ab aduerſario ꝙ ſibi ꝯcedat. oīum ꝯtrarioꝝ ꝓuati-
uoꝝ relatiuoꝝ ⁊ ꝯtradictorioꝝ eſſe eandē diſciplinaz.
4⁹ modus eſt. ſi aliqs petat diuiſim qd vult ꝓbare con
iunctim: uel ecōuerſo: ut ſi petat ſibi cōcedi medicinam
eſſe ſcientiā ſani: ⁊ eē ſciam egri: ⁊ iferat medicinā eſſe
ſciētiam ſani ⁊ egri. 5⁹ modus eſt. ſi uolēs ꝓbare vnuꝫ
relatiuoꝝ petat ſibi ꝯcedi aliud: ut uolēs ꝓbare ꝙ dya
meter ſit icōmenſurabilis coſte. petat ſibi cōcedi ꝙ co
ſta ſit incōmenſurabilis dyametro.

His viſis conſurgit dubitatio. nā cū eodē mō
aſſignenꝛ modi petitiōis ꝑncipij in
2° ꝑoꝝ ⁊. 8. topi^r. cū dr a pho: ꝙ petitio ei⁹ qd eſt i ꝑn° c°.17
ſit tot modis quot modis ꝯtingit petē ꝑn^m rōnabilr. c°.11.
dubitaꝛ utrū itelligat de modis aſſignatis in 2° ꝑorum
uel in 8° topicoꝝ. Ad qd dixeriit qdā ꝙ itelligiꝛ h de
modis aſſignatis in 2° ꝑoꝝ: ad qd ponēdū forte iō mo
ti ſunt: qꝛ ut coīter ꝯſueuit dici h eſt differētia iter mo
dos petitiōis ꝑncipij aſſignatos in 2° ꝑorū. ⁊ in 8° topi
corum. qꝛ in 2° ꝑoꝝ magis determinaꝛ de tali petitio-
ne ſm ueritatē. in 8° vō topicorū magis ſ₃ opinionē.
videꝛ enim eē bona rō. aīal rōnale mortale currit. ergo
hō currit: ⁊ tñ videꝛ peti ꝑncipiuꝫ ſm librū topi^r. ⁊ ꝙ
idē ſit ſillꝰs ſophiſticus ⁊ bona rō: videꝛ oīno eē iconue
niēs: ſed ꝙ hec rō nō ccludat in ſequentib⁹ apparebit.
ad ꝑſens aūt ſufficiat ſcire ꝙ modi petitiōis ꝑncipij ſ₃
quos hēt eē falla ſumēdi ſunt ſ₃ modos aſſignatos in
8° topicoꝝ. ⁊ nō ſm modos poſitos in 2° ꝑorū. huius
aūt fides ex hoc ſumiꝛ. declaratū eni fuit ſupra ꝙ falle
nihil aliud ſunt niſi quedā locales hitudines ſophiſti-
ce: ⁊ qꝛ ſillꝰs dialetic⁹ ſupra ſillm ſimplr addit hitudinē
localē. ideo ſillus ſophiſticus ſm ꝙ huiuſmodi magis
directe: ⁊ per ſe peccat cōtra ſillum dialeticū q̄₃ contra
ly ſillm ſimplr: ⁊ qꝛ modi petitionis ꝑncipij poſiti in
8° topi^r. accipiunꝛ ut ſūt obligtas ſilli dialetici modi
deſeruiētes huic fallacie magis ꝓprie accipiunꝛ: ut tra
dunꝛ in 8° topicoꝝ q̄₃ in 2° ꝑorum.

Alterius forte dubitaret aliqs. utruꝫ ſpectet
ad hanc doctrinam determinare de
petitione ꝑncipij: ⁊ videꝛ ꝙ nō: qꝛ oīs petitio ꝑncipij
uel eſt ſm ueritatē: uel ſm opinionez. ſed de petitione
ꝑncipij ſ₃ ueritatē ſufficiēter determinaꝛ in 2° prioꝝ:
de petitione vō ꝑncipij ſm opinionē ſufficiēter tradiꝛ
in 8° topi^r. ſuperfluit ergo tractat⁹ iſte de petitione ꝑnci
pij. ¶ Dōm ꝙ nō eſt iconueniēs in diuerſis libris: uel
ēt in diuerſis ſentētijs determinari de eodem ſub alia
⁊ alia rōne. De petitione ergo ꝑncipij determinaꝛ in
lib° topicoꝝ ⁊ hic. ſ₃ nō ſub eadē rōne. ibi eni determi
naꝛ de h⁹ᵒⁱ petitione ſolū ut eſt obligtas ſilli dialetici.
hic aūt determinaꝛ de ea: nō ſolū ut eſt obligtas: ſed ut
eſt apparēs: ⁊ ut hēt decipe: ꝓpter qd ſi eēt aliqua peti
tio ꝑncipij que ſic eēt obligtas ⁊ ꝙ nullo mō eēt appa
rens: ⁊ nullo mō hēret decipe: ſed ſtatim appereꝛ ꝙ ꝓ-
bareꝛ idem per idez nō eēt ibi falla ꝓpter qd ſi diceretꝛ.
hō currit. ḡ hō currit: nulla eēt ibi fallacia.

Alterius forte dubitaret aliqs. cuꝫ ſm modos
aſſignatos in 8° topicoruꝫ hēat ſumi
petitio ꝑncipij que eſt falla. utrū ſm iſtos modos hēat
fieri bonus ſillꝰs. naꝫ ut dicebaꝛ videꝛ oīno icōueniens
ſm eoſdē modos fieri ſillm bonū ⁊ ſophiſticū. ¶ Re°
dōꝫ ꝙ nō eſt icōueniēs aliq̄ ꝑdicata ꝓbari de diffinito
per diffōnē: ⁊ de ꝑticulari per uſe ſm petitionē ꝑncipij

⁊ aliq̄ p̄dicata ꝓbarī de talib⁹ abſq; petitione p̄ncipij
lꝫ eni idē dicat diffinitū: ⁊ diffō: ⁊ uſe: ⁊ pticulare: tn̄
nō dicūt idē ſub eadē rōne: ⁊ ꝓpter hāc diuerſitatē rō
nis aliq̄ p̄dicata magis per ſe īſunt ſpēi q̄z gn̄i: ut ꝙ an
guli ītrinſeci ualeāt duos rectos. magis per ſe ieſt triā
gulo q̄z figure: ſic ēt aliq̄ p̄dicata magis per ſe īſunt ge
neri q̄z ſpēi: ⁊ uſi q̄z pticulari: ut ꝙ anguli extrīſeci ua-
leant q̄tuoꝛ rectos. magis per ſe ieſt figure q̄z triangu
lo: ⁊ eē coloratū magis per ſe ineſt coꝛpori terminato
q̄z lapidi: ⁊ qō dictū eſt de uſi ⁊ pticulari ueritatē hēt
de diffōne ⁊ diffinito. aliq̄ eni ſunt que euidēti⁹ cōpe-
tūt diffōni q̄z diffinito. ¶ Diffō eni exp̄mit cās ⁊ p̄n^a
diffiniti. iō cognita diffōne rei inoteſcit nobis aliq̄ in
eſſe ipi rei. utrū aūt ſit potiſſima demōſtratio per diffōnē
ſubti ꝓbare paſſionez de ipo ſubo diffinito iueſtigare
nō eſt p̄ſentis ſpeculatiōis. ſufficiat aūt ad p̄ſens ſcire
aliq̄ p̄dicata euidēti⁹ ineſſe diffōni q̄z diffinito. aliq̄ vͦo
ecōuerſo. cū ḡ q̄rit utrū per eoſdē modos poſſit eē bo-
nus ſill's ⁊ petitio p̄ncipij pōt nō eē icōueniēs locū a
diffōne eē bonū locū dialeticū ⁊ eſſe petitionē p̄ncipij:
alr tn̄ ⁊ alr. nā in his que euidēti⁹ iſunt diffōni q̄z dif-
finito. ſi ꝓcedat a diffone ad diffinitū: pōt ibi bon⁹ eſſe
loc⁹ dialetic⁹: ⁊ uocat loc⁹ a diffōne. ſi vͦo fiat talis pro
ceſſus i his que nō euidēti⁹ iſūt diffōni q̄z diffinito po
terit ibi eē loc⁹ ſophiſtic⁹: ⁊ uocabit petitio p̄ncipij. ⁊
qō dictū eſt de diffōne reſpectu diffiniti v̄itatē hēt de
uſi reſpectu pticularis: uel ēt de alijs modis qb⁹ petit
p̄n^m. Si eni diceret oīa oppoſita. ergo ꝯria: ſi iſte ꝓceſ
ſus fieret in his que euidēti⁹ ieſſent oppoſitis q̄z ꝯrijs:
⁊ in uſi q̄z in pticulari eēt bon⁹ loc⁹ dialetic⁹. ḡ uocare
tur locus a toto in q̄ntitate. ſi vͦo fieret talis ꝓceſſus in
his que nō euidēti⁹ ieſſent oppoſitis q̄z ꝯrijs ⁊ ſupiori
q̄z inferiori eēt ibi locus ſophiſtic⁹: ⁊ diceretur petitio
p̄ncipij. apparet ergo v̄itas queſiti.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū in vno ⁊
eodē ꝓceſſu ⁊ reſpectu eorūdē p̄di-
catoꝝ poſſet eē petitio p̄ncipij ⁊ bon⁹ ſill's. nō eni ē dif
ficile videre quō i alijs ⁊ alijs p̄dicatis ꝓcedēdo a dif
finitiōe ad diffinitū aliqū arguim⁹ per notiora. aliqū
per min⁹ nota: ⁊ cū arguim⁹ per notiora eſt ibi bonus
loc⁹ dialetic⁹. cū ḡ per min⁹ nota eſt ibi petitio p̄ncipij
ſed utrū in eiſdē p̄dicatis poſſit h̄ ꝯtigē vidē nō eſt fa-
cile. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ ſill'us dialetic⁹ pōt dupl'r dici. ſim
pl'r ⁊ obuiatiu⁹. dialetica eni ſimpl'r ſemp eſt ex ꝓbabi
lib⁹ ſimpl'r: ſed dialetica ut eſt obuiatiua. ſufficit ꝙ ſit
ex ꝓbabilibus aliq̄liter: ⁊ ſic dialetica dupl'r pōt ſumi:
ſic petitio p̄ncipij: ut eſt obligtas ſill'i dialetici dupl'r
ſumi hēt: uel ut eſt obligtas ſill'i dialetici ſimpl'r: ⁊ ſic
eſt petitio p̄ncipij ſimpl'r. uel ut eſt obligtas ſill'i diale-
tici obuiatiui: ⁊ ſic eſt petitio p̄ncipij aliq̄liter. dialeti-
ca eni lꝫ poſit ſill'are ex falſis ut eſt obuiatiua: q2 h̄ mō
nihil ꝓhibet quedā falſa ꝓbabiliora eē qbuſdā ueris:
ut dicit i top. ſimpl'r tn̄ ſemp ſillogiçat ex ueris: nā ſim
pl'r loquēdo: ut uere eſt dicere uera ſemp ⁊ meliora v̄a
ſunt ſillogiçabiliora: ⁊ p̄ſuaſibiliora: ut d3 p̄° rhetori-
coꝝ. ¶ Poſſumꝰ ḡ dicere ꝙ duplex eſt petitio p̄ncipij
ſ̄m ueritatē: ⁊ ſ̄m opionez. ⁊ ſ̄m v̄itatez dupl'r. uel ab-
ſolute ſumpta: uel ꝯcta ad hitudinē localem. petitio ḡ
p̄ncipij ſimpl'r ⁊ ſ̄m v̄itatez ſumpta abſolute opponit
ſill'o ſimpl'r abſolute ſūpto. Sꝫ petitio p̄ncipij ſumpta
ſimpl'r ſiue ſ̄m v̄itatē ſi nō accipiat abſolute ⁊ uſr: ſꝫ ſu
mat ut eſt ꝯcta ad hitudinē localē. ſic opponit ſill'o dia
letico ſ̄m ſe accepto. ſi vͦo ſumat petitio p̄ncipij ſ̄z opi
nionē ſic opponit ſillogiſmo dialetico: ut ē obuiatiu⁹.
¶ Cū ḡ querit utrū in eiſdē termīs: ⁊ in eiſdē p̄dica-
tis poſſit eē ſill's dialeticus ſimpl'r ⁊ petitio p̄ncipij: ſi
accipiat ſill's dialetic⁹ ſimpl'r ⁊ petitio p̄ncipij ſ̄m ueri
tatē pꝫ ꝙ non: q2 tunc eadē p̄dicata ⁊ reſpectu eiuſdez
ſimpl'r ⁊ per ſe loquēdo eēnt notiora ⁊ min⁹ nota: qō

eſt inconueniēs. Sed nō ſ̄m eādē rōnē ⁊ in eiſdē p̄dica
tis eē ſillꝫ dialeticuꝫ ſimpliciter ⁊ petitionem p̄ncipij
ſ̄m opinionem non eſt iconueniēs.

Alterius. cū ſill's ſophiſticus ſit quedā oblig
tas ſill'i dialetici ⁊ ſillogiſmo diale
tico opponat duplex petitio p̄ncipij. ſ. ſ̄z v̄itatē: ⁊ ſ̄m
opinionez. Dubitaret forte aliqs. utrū petitio p̄ncipij
h̄ tradita accipiēda ſit ſ̄m v̄itatē ⁊ ut opponit ſill'o dia
letico ſimpl'r uel ſumēda ſit ſ̄z opionē ut opponit ſillo
giſmo dialetico obuiatiuo. ¶ Dōꝫ ꝙ q2 oēs fall'e pec
cant contra elēchum. elenchus autem magis noiat ſil
logiſmū dialeticū ut eſt obuiatiu⁹ q̄z ſill'm dialeticum
ſimpl'r ſūptuꝫ. ſi ḡ petitio p̄ncipij: ut h̄ de ea tractat eſt
q̄dā obligtas elēchi: magis accipienda eſt ut opponit
ſill'o dialetico obuiatiuo q̄z ut opponit ſill'o dialetico
ſimpl'r. ⁊ q2 ſill's dialetic⁹ obuiatiuus accipit ꝯceſſa a
r̄ndēte: tūc eſt ꝓprie petitio. ſ̄m ꝙ eſt fall'a ⁊ ut h̄ de ea
dē determiat qū uolēdo ꝓbare aliquā ꝓpōnem a r̄ndēte
negatā petim⁹ nobis ꝯcedi aliqd qō q̄ſi eſt idē qō ꝓpo
ſitū. ut ſi r̄ndēs negaret hō currit ridiculuꝫ eēt petē ab
eo ꝙ ꝯcederet aīal rōnale moꝛtale currit. q2 pari facili
tate q̄ negaret vnā negaret ⁊ aliā. ⁊ qō dcm̄ eſt de diffō
ne reſpectu diffiniti: v̄itatē hēt in oīb⁹ modis petitiōis
p̄ncipij de qb⁹ determiat in 8° topi^r. nā ſi r̄ndēs negaret
ꝯrioꝝ eādē eē diſciplinā: ridiculū eēt petē ab eo ꝙ ꝯce
deret ꝙ oīuꝫ oppoſitoꝝ eadē ſit diſciplina. q̄ſcūq; ḡ
pari facilitate a r̄ndēte negat p̄miſſa: ſic ꝯ petit ibi p̄n-
cipiū ſ̄z ſill'm dialeticū obuiatiuū. ⁊ q2 h̄ fit ſ̄z modos
petitiōis p̄ncipij traditos i. 8° topi^r. iō hec fall'a que eſt
obligtas ſill'i dialetici obuiatiui: accipiēda ē ſ̄z modos
traditos in 8° top. ⁊ nō in 2° p̄oꝝ. q2 illi modi petitiōis
p̄ncipij ꝓp̄e ⁊ directe loquēdo nō ſūt obligtas ſill'i dia
letici: ⁊ maxīe nō ſūt obligtas dialetici ſill'i ut ē obuia-
tiu⁹: ſꝫ ſunt obligtas ſill'i abſolute ſūpti. ¶ Notādū ḡ
ad euidētiā q̄ſitoꝝ ꝙ diffō ē eadē diffinito ⁊ eſt alia: ⁊
uſe eſt idē pticl'ari ⁊ ē aliō ⁊ in oīb⁹ modis petitiōis p̄n
cipij traditis in 8° topi. eſt ibi q̄dā idētitas ⁊ q̄dā alie
tas. ⁊ ſi rōne alietatis pōt p vnuꝫ ꝓbari aliō ⁊ pn̄t aliq̄
p̄dicata euidēti⁹ ieē vni q̄z alij: ut pn̄t euidēti⁹ ieē diffō
ni q̄z diffinito uel uſi q̄z pticulari. ni ut talia ſūt idē: nō
ē ibi ꝓbō aliq̄: q2 nūq̄z ꝓbat idē p idē: ⁊ q2 noti⁹ eſt no
bis diffōnē eē eādē diffinito q̄z cog̅ſcē que p̄dicata iſūt
p p̄us diffōni ⁊ que p p̄us diffinito in cōpatiōe ad nos
ſemp petit ibi qō ē in p̄n°. ⁊ q2 dialetica lꝫ ſimpl'r ſum-
pta poſſit ꝓcedē ex ꝓbabilibus ſimpl'r. tn̄ ut eſt obuiati
ua dꝫ ꝓcedē ex ꝓbabilib⁹ quo ad nos. Cū ḡ d3 aīal rō-
nale moꝛtale currit. ḡ hō currit. ſi hec ꝓpō. aīal rōnale
moꝛtale currit. accipit tanq̄z ꝓbabilis in ſe ſi noti⁹ ſit
ſeſſe aīali curſūꝫ rōnali moꝛtali q̄z hoī erit ibi ſill's dia-
letic⁹ ſimpl'r ⁊ erit ibi loc⁹ a diffōne. ſed ſi accipiat p̄di
cta ꝓpō tanq̄z ꝯceſſa a rūdēte erit ibi petitio p̄ncipij:
ut pꝫ per iā dicta. ⁊ q2 ſill's obuiatiuus accipit ꝯceſſa a
rūdēte h̄ fall'a que eſt obligtas ſill'i obuiatiui ſumit ſ̄z
modos traditos in 8° topi. ut dictū eſt. Deīde cū dīē.

¶ **Videtur aūt arguere eo ꝙ non poſſint inſpicere idem ⁊ diuerſum.**

¶ Aſſignat cām appētie hui⁹ fall'e. d. ꝙ paralogiſmi facti
ſ̄m petitionē p̄ncipij videnť arguē. i. videnť ꝓbare itē
tū eo ꝙ audiētes nō pn̄t iſpicē idē ⁊ diūſum. cū ḡ petit
qō eſt in p̄n° ſi dꝫ eē fall'a eſt aliq̄lis diūſitas iter p̄miſ
ſas ⁊ ꝯnē. q2 ſi nulla eēt diūſitas ut ſi fieret talis illatio
hō currit. ḡ hō currit. nulla eēt ibi fall'a. eſt ḡ ibi diuer-
ſitas: ſꝫ nō tāta ꝙ ſufficiat ad ꝓbādū; appens ḡ diuerſi
tas ꝯnis ⁊ p̄miſſe eſt cā appētie hui⁹ fall'e. Diūſitas
vͦo iſufficiēs ad ꝓbāduꝫ eſt ibi cā non exiſtie.

Ubi vͦo ſ̄m ꝯn̄s eſt elenchus: eo ꝙ
q: **putent ꝯuerti ꝯn̄tiā. Nā ſic eſt hoc**

ex neceſſitate illud ſit: ⁊ cū illud eſt putant ⁊ alterū eſſe ex neceſſitate.

¶ In pte iſta determinat pħs de fallijs que dicunt non ita pncipales: ſed quaſi annexe: ⁊ tria facit ſm ꝙ tres ſunt hꝰ falle: qꝛ pmo determīat de fall'a ꝯñtis que peccat cōtra elenchū: ut eſt illatiuꝰ: ⁊ annectit falle accn̄tis. 2° determīat de fallacia ſm nō cām ut cāz que peccat ꝯtra elēchū ut eſt ꝓbatiuꝰ ⁊ annectit petitioni pncipij. 3° determīat de fallacia ſm plures iterrogatiões ut vnā que peccat ꝯtra elenchū ut eſt ꝯdictiuꝰ. ⁊ annectit ignorātie elēchi. 2ª ibi ⌊ Qui vō ſunt ſm non cām ut cāz. ⌋ 3ª ibi ⌊ Qui āt in eo ꝙ duas iterrogatiões. ⌋ Circa pm̄ duo facit: qꝛ p° oñdit quō hēt fieri ꝯñs. 2° ponit palogiſmos deſeruiētes tali falle. 2ª ibi ⌊ Vñ ⁊ qui circa opionē. ⌋ Dicit ḡ ꝙ elēchꝰ. i. palenchꝰ qui eſt ſꝫ ꝯñs fit eo ꝙ hoies putant ꝯuerti ꝯñtiā. nā ſi eſt hoc. i. ſi eſt añs ex necitate ē illō. i. ꝯñs. ⁊ qꝛ ħ eſt putār hoies ignari ꝯuerti ꝯñaz. putāt eni cū eſt illud. i. cū eſt ꝯñs ex necitate eſt alterū. i. añs. cā ḡ appentie huiꝰ fallacie eſt idētitas añtis ad ꝯñs. cauſa vō nō exñtie eſt diuerſitas eoꝝ. ꝓpter identitatē eni añtis ad ꝯñs credimus ꝯuerti ꝯñam ut pp identitatez hoīs ad aial ſicut ualet hō ḡ aial. ita credimꝰ ꝙ ualeat aial ergo hō.

Dubitaret forte aliqs utrū de fallacia ꝯñtis determīari hēat i hoc l°. ⁊ videt ꝙ nō. dictū eſt eni ea que determinant in ħ l° eē obligtates ſilli dialetici: ſed arguē a pōne ꝯñtis eſt arguere ex puris affirmatiuis in 2ª figura. ſed ħ eſt obligtas ſillogiſmi ſimplr ⁊ eſt inutilis cōiugatio. ⁊ de ea determinatur in lib° poꝝ. capº 9°. nō ergo debet ħ tractari de ea. ¶ Rñdeo dōm. ꝙ ꝯñs dupliciter pōt accipi. p° ut eſt pura obligtas ſillogiſmi ſimpliciter. ⁊ ſic eſt inutilis cōiugatio ⁊ de ea hēt tractari in l° poꝝ. 2° pōt ꝯſiderari ꝯñs ut hēt ſpāiē maxiaz cui initit. initit eni illi maxie que vni ⁊ eidē ſunt eadē iter ſe ſunt eadē. ut patebit in illo capº. ⌊ Aut ḡ ſic diuidētes. ⌋ Et qꝛ huiꝰ maxia ut ibi declatabit nō eſt necia ſed apparēs ⁊ ſophica ideo ꝯñs ut initit tali maxie eſt locꝰ ſophicꝰ. ⁊ nō eſt de cōſideratiōe libri poꝝ. Sꝫ eſt de ꝯſideratiōe huiꝰ libri. Ex quo appet ꝙ cū ſillogiſmꝰ dialeticꝰ reponat in eſſe per hitudinē localē ſill's ſophicꝰ peccās ſm ꝯñs qꝛ ſpāliter ⁊ directe peccat ꝯtra talē hitudinē imediatiꝰ opponit ſill'o dialetico q̄ꝫ ſill'o ſimplr. Jmmo qꝛ oēs ſilli apparētes ⁊ ſophiſtici ſm ꝙ hꝰ ſūt innitunt falſis hitudinibꝰ localibꝰ oēs tales ſillogiſmi ſm ꝙ hꝰ ſunt directiꝰ ⁊ imediatius ꝯdicūt ſill'o dialetico q̄ꝫ ſill'o ſimplr opināteo aūt ꝯtriū ꝓpriā uocez ignorare vident.

Alterius forte dubitaret aliqs. cū hec fall'a nō ſolū fiat a pōne ꝯñtis: ſed a deſtructione añtis q̄re potiꝰ noīata eſt ꝯñs q̄ꝫ añcedēs. ¶ Dōm ꝙ ſi bn̄ cōſideramꝰ hec fall'a ſemp fit a pōne ꝯñtis. naz q̄ꝫto ſpālius eſt aliqd affirmatiue ſumptū ełto negatū gn̄alius efficit: ut ſi aial eſt in plus q̄ꝫ hō. nō hō erit in plus q̄ꝫ nō aial. ⁊ qꝛ ſemp illō qō eſt in plus ſeqtur ad id qō eſt in minꝰ. Sed aial eſt ꝯñs ad holem nō hō erit ꝯñs ad nō aial. negatio ergo fac̄ de añte ꝯñs ⁊ de ꝯñte añs. añs ḡ deſtructū eſt ꝯñs ad añs negatū: arguere ḡ a deſtructione añtis eſt arguere a pōne ꝯñtis. merito ḡ ħ fallacia noīata eſt ꝯñs qꝛ quodāmō ſemp per eā arguit a pōne ꝯñtis. Deinde cū dicit.

¶ Vñ ⁊ que circa opionē ſunt ex ſenſu fallacie ſūt. Sepe eniz fel mel ſuſpicati ſunt: eo ꝙ ſequitur rubens colo: mel.

¶ Ponit modos huiꝰ falle. ad cuiꝰ euidētiā notādum ꝙ ut in dubitatiōibꝰ tangebat ħ fall'a ſemper fit a pōne ꝯñtis ꝓpter qō formaliter ⁊ per ſe hꝰ falle non eſt niſi vnꝰ modus. mālīter aūt ⁊ q̄ſi per accn̄s ut per applicationē ad diuerſas māas ſiue ad diuerſa gn̄a terminoꝝ: pn̄t hꝰ fallacie aſſignari tres modi. qꝛ ħ fall'a uel poterit applicari ad ea que ſūt circa ſſuz ⁊ fantaſiā ⁊ ſic eſt pmus modus. uel poterit applicari ad ea que ſunt circa ſcias. ⁊ ħ fit duplr. qꝛ ille ſcie uel erūt morales ⁊ rhetorice. ⁊ ſic eſt ſcōs modus. uel erūt ſpeculatiue ⁊ ſillogiçātes. ⁊ ſic eſt tertiꝰ. ſꝫ ħ ergo hec ps diuidit in tres ptes. qꝛ p° ponit modū ſumptū circa opionē ⁊ ſenſuz. 2° ponit modū ſūptū circa ſcias morales ⁊ rhetoricas. 3° ponit modū ſumptū circa ſcias ſpeculatiuas ⁊ ſillogiſticas. ſcōa ibi ⌊ Et in rhetoricis. ⌋ 3ª ibi ⌊ Silr aūt ⁊ in ſillogiſticis. ⌋ poſſent aūt modi huiꝰ falle aliter accipi. nā lꝫ ſemp arguamꝰ in hac fallacia a poſitione ꝯñtis illud tn̄ ꝯñs aliqn̄ ſumit affirmatiue: ⁊ tūc coi noie dicit rō ꝯñtis ſiue ꝯñs affirmatiū. aliqn̄ aūt ſumit negatiue: ⁊ tūc dicit deſtructio añtis ſiue añs negatū: ſꝫ hoc ergo pars iſta diuidit in duas. qꝛ p° ponit modū huiꝰ fallacie ſm ꝙ arguimus a deſtructiōe añcedētis. ſcōa ibi ⌊ Silr aūt ⁊ in ſillogiſticis. ⌋ Circa pm̄ duo fac̄ ſꝫ ꝙ duplr docet arguē a pōne ꝯñtis. p° eni docet hoc in his que ſunt circa opionez ⁊ ſſum. ſcōo in his que ſunt circa māam moralē ⁊ rhetoricam. ſcōa ibi ⌊ Et in rhetoricis. ⌋ Prima ps diuidit in duas ſm ꝙ duos palogiſmos ponit. ſcōa ibi ⌊ Et qn̄ accidit. ⌋ Dic̄ ergo ꝙ hꝰ palogiſmi peccātes ſm fall'am ꝯñtis ſunt in his que ſiunt circa opinionē. i. circa extimationem. ſunt eniz ex ſenſu tales fallacie: nā ſepe ſuſpicati ſunt hoies mel eē fel: eo ꝙ rubeꝰ color ſequitur mel. ſup. ſic̄ ⁊ fel formet āt ſic paloꝰ: mel eſt rubeū. fel eſt rubeū. ḡ mel ē fel. ¶ Notādū aūt ꝙ hꝰ fall'a dꝛ eē ex ſenſu ⁊ circa opionē: qꝛ nō arguēdo cū alio: ſꝫ vidēdo ⁊ ſentiēdo fel ſuſcipiamꝰ ⁊ opiamꝰ ꝙ ſit mel eo ꝙ utrūqꝫ ſeqt rubeꝰ color. D. c. d.

¶ Et quoniam accidit terram pluuia fieri madidam: ⁊ ſi ſit madida opinamur pluiſſe: hoc autem non neceſſarium.

¶ Ponit 2m palogiſmū qui ēt fit ex ſſu ⁊ circa opionē dicēs. qn̄ accidit terrā fieri madidā pluuia. i. per pluuiaz credimꝰ ꝙ ꝯuertat ꝯñtia. ut ſi ſit terra madida opiamur pluiſſe. ħ aūt nō eſt neciū. pōt eni terra madefieri per aquā ēt ſi nō pluat. formet aūt ſic palogiſmꝰ. cū pluit necē ē terrā eē madidā. ḡ ſi terra ē madida necē eſt pluiſſe uel formet ſic. cū pluit terra eſt madida. nūc terra eſt madida. ergo pluit. ¶ Notandū ēt eundem eē hāc fallaciā eē extra dictionē. cū pncipiū decipiēdi ſumat ex ipſa re. decipimur eni ſm hāc fallaciā conſiderādo per noſmetipſos ⁊ vidēdo ⁊ ſentiēdo non minus q̄ꝫ conſiderādo cum alijs. Deide cum dicit.

¶ Et in rhetoricis que ſm ſigna ſunt ex adiunctis iſunt demſtrationes: uolētes enim oñdere: qm̄ adulter: quod adiunctum eſt accipiunt: qm̄ comptus: aut quoniā in nocte videt errabundus.

¶ Docet quō arguit in rhetoricis a pōne ꝯñtis. ⁊ duo facit. qꝛ p° innit hꝰ palogiſmos. 2° aſſignat defectum eorū. 2ª ibi ⌊ Plibꝰ aūt ħ. ⌋ Dicit ḡ ꝙ in rhetoricis demſtratiões que ſūt ſm ſigna ſūt ex adiūctis. i. ex ꝯñtibꝰ. arguit eni in talibꝰ a pōne ꝯñtis: rhetores eni uolētes oñdē de aliq̄ qm̄ eſt adulter: accipiūt qō eſt adiūctū. i. qō eſt annexū. ⁊ qō ē ꝯñs adulter: ut qm̄ eſt cōpoſitꝰ. i. cōptꝰ. adulteri eni cōſueuerūt eē cōpti ⁊ politi ornādo ſe ut pulchriores appeāt. aut ēt accipiūt: qm̄ videt errabūdus de nocte. oculus eni adulteri obſeruat caliginē ⁊ tenebroſitas tpis videt magis apta ad malefaciēdū. formet aūt ſic palogiſmꝰ. adulter eſt cōptꝰ ⁊ politꝰ. iſte eſt hꝰ. ergo eſt adulter. itē adulter eſt errabūdus ⁊ uagabūdus de nocte. iſte eſt hꝰ ḡ ⁊c̄. Deide cum dicit.

¶ Pluribꝰ autem hec q̄dem inſunt: p̄dicatum vō non ieſt.

¶ Aſſignat defectū dictoꝝ paralogiſmoꝝ. d. ꝙ h. ſ. eē comptū ⁊ eē errabūduz de nocte iſunt plibꝰ hoibꝰ. p̄dicatū vō ut eē adulteꝝ nō ieſt illis. multi eni ſunt cōpti ⁊ uagabūdi de nocte qui nō ſūt adulteri. Deide cum dicit

¶ Siſr autez ⁊ in ſillogiſticis: ut Meliſſi rō q̄m iſinitū eſt vniuerſuz: ſumēs vniuerſuz q̄dē igenitū eē. Nā ex nihilo fieri.

¶ Ponit modū ſumptū a deſtructiōe añtis: ⁊ adaptat hūc modū ad mā̃z ſpeculatiuā ⁊ ſillogiſticā oñdēs rōnē meliſſi ſic peccaſſe. ⁊ tria facit. nā p̄º ponit rōnē meliſſi. 2º ordiat eā ſ̄z hāc fallaciam. 3º oñdit eā deficē ⁊ nō arguē ex nec̄itate. 2º ibi. Q aūt fcm̄ eſt. 3º ibi. Non nec̄e eſt aūt. Dicit ḡ ꝙ ſiſr in ſillogiſticis ⁊ in mā ſpeculatiua ſup. ꝯtigit peccare per hāc fallaz: ut rō meliſſi que ꝓbabat: q̄m vniūſuz eſt iſinitū. ſumēs aūt ad h̄ ꝓbādū vniūſum eē igenitū ꝓbat vniuerſuz eē iſinitū. nā dicebat ex nihilo nihil fieri. ¶ Notādū aūt rōnē meliſſi fuiſſe talē. qd̄ eſt factū hēt p̄n^m. vniūſum nō eſt factū: ḡ nō hēt p̄n^m. ſi nō hēt p̄n^m nō hēt finē. ḡ ē iſinitū. ꝙ aūt vniūſuz nō ſit factū ꝓbabat: q: ſi fieret: uel fieret ex ente uel ex nō ente. ex ente nō. q: ens iā eſt. qd̄ vō fit non eſt: ex nō ente nō: q: ex nihilo nihil fit. totaz hanc paralogiçationem inuit p̄hus ex v̄bis ꝓpoſitis: ſi diligēter reſpiciant. Deide cū dicit.

¶ Quod aūt factuz eſt ex p̄ncipio fieri. Si ergo nō factū eſt p̄ncipiū non habet vniuerſum: quare infinitum.

¶ Ordinat dictā rōnē ſ̄m hāc falla̅m. d. ꝙ ſ̄m meliſſuz qd̄ factū eſt nec̄e eſt ex p̄nº fieri. i. hēt p̄n^m: ⁊ tūc deſtruebat añs. d. ſi ḡ vniuerſum nō eſt factū nō hēt p̄n^m: ⁊ ſi nō hēt p̄n^m nō hēt finē: q̄re eſt iſinitum. p̄z aūt ꝙ arguebat a deſtructiōe añtis. debebat eni arguē. qd̄ eſt factū hēt p̄n^m. ḡ qd̄ nō hēt p̄n^m nō eſt factū. Deide cū dicit.

¶ Nō neceſſe eſt aūt hoc accidere: nō eniz omne qd̄ factuz eſt p̄ncipiuz habet: ⁊ quicquid p̄ncipiū habet factū eſt uelut nō ſi febris eſt calor ⁊ calidū neceſſe eſt febrē eſſe.

¶ Oñdit hanc rōnē deficere ⁊ nō arguere ex neceſſitate. ¶ Ad cuius euidētiā ſciēdū: ꝙ a deſtructiōe añtis nō poſſumꝰ arguē niſi cōuertibili mā. uolēs ḡ p̄hs oñdē rōnē meliſſi nō eē nec̄iā: oñdit ꝙ eē fcm̄ ⁊ hīe p̄n^m nō ſūt ꝯuertibilia. lō ait. ꝙ h̄ qd̄ arguebat meliſſus nō eſt nec̄e accidē: q: nō arguebat in mā ꝯuertibili. nō eni ſi oē qd̄ fcm̄ ē hēt p̄n^m: q̄cq̄d hēt p̄n^m ē fcm̄. hīe eni p̄n^m eſt in plus q̄z eē fcm̄. ſic ḡ nō ualet dicta ꝯñtia. uelut nō ualet ſi eſt febris eſt calor. ḡ qd̄ calīm eſt nec̄e eſt febrire. eſſe enim calidum eſt in plus q̄z eē febricitās.

Dubitaret forte aliq̄s. q: videnť iſta eē ꝯuertibilia eē fcm̄ ⁊ hīe p̄n^m. eſt eni de rōne eiꝰ qd̄ fit ꝙ hēat p̄n^m ſue factiōis. nihil eni ſeip̄z facit. Rurſus q̄cq̄d hēt p̄n^m ſue factiōis eſt ꝓductū ul' factū. cuz ḡ in mā ꝯūtibili poſſimꝰ arguere a deſtructiōe añtis bona erit rō meliſſi cū dicebat. qd̄ eſt fcm̄ hēt p̄ncipiū. ḡ qd̄ nō eſt factū nō hēt p̄n^m. ¶ Rº dōz ꝙ ut p̄º Tex. 2^{ti}. 10 phicoꝝ dixīmꝰ hīe p̄n^m eſt duplr. uel p̄n^m factiōis. uel p̄n^m magnitudis. ſi intelligať de p̄nº factiōis: uerū eſt qd̄ d̄r. nā ſ̄m tale p̄n^m q̄cq̄d eſt factuz hēt p̄n^m: ⁊ q̄cq̄d hēt p̄n^m eſt factū. Sz ſi loq̄mur de p̄ncipio magnitudis ſic ſequēdo opionē p̄hi. p̄dicta nō ſunt ꝯuertibilia. celū eni ſ̄m p̄hm hēt p̄n^m magnitudinis. q: eſt finitū ſ̄m magnitudinē. nō tñ ſ̄z ip̄m eſt fcm̄. q: nō icepit eē. meliſſus aūt nō loq̄bať de p̄nº factiōis: ſz de p̄nº magnitudinis. arguebat eni ſi nō hēt p̄n^m nō hēt finē. ḡ eſt iſinitū. eē eni iſinitū ſ̄z ꝙ hoꝝ p̄uat p̄n^m magnitudis: nō ḡ arguebat meliſſus i mā ꝯuertibili ut obiiciebať. Siquid aūt de rōne meliſſi h̄ omiſſū eſt alibi diffuſiꝰ tractauimꝰ

¶ Ut vō ſ̄m nō cauſam ut cauſam: q cū aſſumitur quod nō cauſa uelut propter illud fiat redargutio.

¶ In parte iſta ut dicebať determinat p̄hus de fallacia ſ̄m non cauſam ut cām. ⁊ tria facit. q: p̄mo oſtendit quid ſit talis fallacia. 2º manifeſtat quomō magis congrue habet fieri. 3º exēplificat de ea. 2ª ibi. Accidit autem huiuſmodi. 3ª ibi. Ut q̄m nō eſt aīa. Dicit ergo ꝙ paralogiſmi qui ſunt ſ̄m nō cauſam ut cām: tūc fiunt cuz aſſumiť qd̄ nō eſt cauſa: ac ſi eēt cauſa: ⁊ uelut ꝓpter illud fiat redargutio. [illegible] ergo apparētie hoꝝ fallacie eſt ꝯuenientia non cāe ad cām. cauſa vō nō exiſtentie eſt differētia earūdē. Deinde cū dicit.

¶ Accidit aūt huiuſmodi in ſillogiſmis ad impoſſibile. naz in his neceſſariū iterimere aliquid ex his que poſita ſunt. Si ergo enumeretur in neceſſariis interrogatiōibus ad qd̄ accidit impoſſibile videbiť ꝓpter hoc fieri ſepe redargutio.

¶ Oſtendit quomō magis congrue hēt fieri talis fallacia dicēs ꝙ huiuſmodi fallacia. ſ. accidit. i. conuenienter fit in ſillis ad ipoſſibile. Nam in his ſillogiſmis neceſſariū eſt interimere aliq̄d ex his que poſita ſunt. ſemper eni in ſillogiſmis ad ipoſſibile fit reuerſio ſup p̄miſſas: ⁊ iterimitur aliqua p̄miſſarū. ſi ergo in neceſſariis interrogationibus. i. ſi inter neceſſarias interrogationes. ad quod. i. ꝓpter quas accidit ipoſſibile enumeretur aliqua alia ꝓpoſitio. videbitur ſepe fieri redargutio propter hoc. i. ꝓpter illam ꝓpoſitionem connumeratam iter neceſſarias ꝓpoſitiones: ⁊ tūc putabiť cā redargutionis eſſe: quod non eſt cauſa.

Dubitaret forte aliquis. utrum hec fallacia fieri habeat in ſillogiſmis oſtenſiuis. Ad quod dicitur cōmuniter ꝙ nō fit niſi in ſillogiſmis ad impoſſibile. hoc eniz videtur lr̄a ſonare: ubi dicitur ꝙ accidit huiuſmodi fallacia in ſillogiſmis ad ipoſſibile: ſed iſtud ſtare non poteſt: q: philoſophus in 2º rhetoricorum plane vult ſ̄m nō cauſam ut cām fieri in ſillogiſmis oſtenſiuis. ¶ Dicendum ergo ꝙ ſicut in ſillogiſmis ad impoſſibile cōmittitur hec fallacia: quia aſſumitur aliqua ꝓpoſitio que videtur eſſe cauſa redargutionis: cū nō ſit cauſa: ſic in ſillogiſmis oſtenſiuis hec fallacia fieri habet: q: accipiť aliq̄d quod eſt ſimile cauſe: quod tñ nō eſt cauſa. videmus enim cāz eē id poſt cuius eſſe hēt eſſe aliud. ſi ergo accipiatur aliud poſt cuius eē ſeq̄tur aliud: videbitur aliud eē cauſa illius. ut q: poſt factionē ciuitatis ꝯtingunt multa mala: crediť ciuitas eſſe cā oīum malorū. pōt aūt ſic formari paralogiſmꝰ. illud poſt qd̄ fiunt mala eſt cā maloruz: ſed poſt ciuitatē fiunt mala ergo eſt ciuitas cā malorum. hic ut diciť in 2º rhetoricoꝝ eſt fallacia ſ̄m non cauſaz ut cām: ⁊ tñ eſt ſillogiſmus oſtenſiuus.

Alterius forte dubitaret aliq̄s. ſi hec fallacia non ſolum fieri hēt in ſillis ad impoſſibile: ſed etiam in oſtenſiuis. quare in littera nō fit mentio de ſillogiſmis oſtenſiuis. ⁊ ſi magis congrue ſit hec fallacia in ſillogiſmis ad impoſſibile: dubitari pōt que ſit cauſa huius. ¶ Dicendum ꝙ hec fallacia magis pure committitur in ſillogiſmis ad impoſſibile q̄z in ſillogiſmis oſtenſiuis. In ſillogiſmis enim oſtēſiuis ſic cōmittiť iſta fall'a ꝙ ſemp hēt ibi eſſe ꝯñs: imo ſic accepta ita modicū differt a ꝯñte: ꝙ q̄ſi nō uideť di ci alia fall'a. nō eni ualet ſi cā eſt poſt quā eſt aliud: ḡ eē

illud poſt qḋ eſt aliḋ hẽt rõnẽ cãe.nõ ḡ ſi poſt ciuitatez ſũt mala ciuitas eſt cã maloꝝ.aliq̃s ḡ ḋ ſla eſt iter hac fallaꝫ ⁊ ↄ̃ns: ⁊ ur cõmittiꝭ i ſill'is oñſiuis.nã ſi eẽ illud poſt qḋ eſt aliḋ cõpeꝭ tanq̃ ↄ̃ns ad añs ẽ ibi ↄ̃ns.ſi vo cõpeꝭ tanq̃ illud qḋ eſt ſile cãe ad cãm eſt ibi fall'a ꝑm nõ cãz.ſit ḡ h mẽtio de hac fall'a ſolũ:ut ſit in ſill'is ad ipoſ'e:qꝛ magis ↄgrue ⁊ magis ꝓꝓ'le hẽt eẽ in tali mã.

Alterius forte dubitaret aliq̄s.utrũ de hac fallacia ꝓut hẽt fieri i ſill'is ad impoſ'e hẽat hic deteiari: ⁊ videꝭ ꝙ nõ:qꝛ hec fallacia ſic accepta videꝭ eẽ idẽ qḋ nõ pp h falſuꝫ accidẽ.vñ ⁊ in lr̃a di꜒ ꝙ iõ ↄuenit hec fallacia:qꝛ ilct ꝓpõnes necẽas ad ipoſſibile.i.licet ꝓpõnes que de necitate concludũt impoſſibile eiuſ aliq̃ alia ꝓpõ:⁊ videꝭ pp illã fieri redargutiõnẽ:⁊ accidere falſum:cũ tñ nõ ſit ita.Lum ḡ nõ pp
cap°. h falſum accidẽ deteriet in 2° ꝑoꝝ.videꝭ ꝙ h deteria꜒
18. ri nõ debeat de tali fallacia.℄ Dõm ꝙ ut multotiens dcũ eſt:nõ eſt icõueniẽs de eodẽ determiari in li.ꝑoꝝ: ⁊ h:dũ tñ h ſit ſub alia rõne.Dato ḡ ꝙ idem eẽt: nõ pp h falſum accidẽ ⁊ fallacia ꝑꝫ nõ cãm.nõ tñ ſub eadem rõne tractaꝭ hic de ea.⁊ in lib° ꝑoꝝ.Sed in lib° ꝑoruꝫ determinaꝭ de ea:ut eſt obligtas quedã.hic autem ut eſt locus ſophiſtic°:⁊ ut habet appentiã quãdam.

Alterius. dato ꝙ idẽ eẽt fallacia ꝑꝫ nõ cãz:⁊ nõ pp h falſuꝫ accidẽ:⁊ nõ eẽt icõueniẽs deteriari de ea in li° ꝑoꝝ ⁊ h.Dubitaret tñ forte aliq̄s utrũ idẽ ſit fall'a ꝑꝫ nõ cãm:⁊ nõ pp h falſuꝫ accidere.℄ Dõꝫ ꝙ cũ q̄riꝭ utrũ fallacia ꝑm nõ cãz ſit ideꝫ qḋ nõ pp h falſuꝫ accidẽ:ſi itelligaꝭ foꝛaliter.nullo mõ eſt ideꝫ:qꝛ ſub alia rõne foꝛali accipiꝭ hic defect° ⁊ ibi: ut patet per iã dicta.ſꝫ ſi itelligaꝭ mãlr:⁊ ſit qḋ utrũ circa eãdẽ mãm uerſari hẽat h ⁊ illḋ diſtiguẽdũ eſt de fallacia ꝑm non cãm:qꝛ uel accipiꝭ large ut extẽdit ſe ad ſillogiſmos oñſiuos:⁊ tũc p̄dicta duo ſe hñt ſic excedẽtia ⁊ exceſſa:⁊ nõ ꝑm non cãm excedit nõ pp hoc falſuꝫ accidẽ:cũ hẽat fieri i ſill'is oñſiuis:⁊ nõ pp h falſũ accidere excedit nõ cãm:qꝛ in aliq̄b° ſillogiſmis ad ĩpoſſibile ↄtingit non pp h falſum accidẽ:in q̄bus non reſeruaꝭ fallacia ꝑm nõ cãm.ſi vo accipiaꝭ fallacia ꝑꝫ nõ cãz ꝓut hẽt fieri magis ꝓꝑe:⁊ ut uerſaꝭ circa mãꝫ ad ipoſſibile.ſic non pp h falſuꝫ accidẽ eſt in plus q̃ꝫ in hec fallacia.nã nõ ꝓpter h falſum accidere ꝑm ꝙ h°ᵒˡ dicit obligtateꝫ ſolũ:ſed fallacia ꝑm non cãm dicit obligtateꝫ cũ iarẽtia poſita:ergo aſſumpta ꝓpõ pp quã diciꭍ ſeq falſuꝫ opꝫ hẽe aliquã ↄuenientiã cũ p̄miſſis:ſi debet facere fallaciã ꝑm nõ cãm.Sed per ſe loquẽdo ⁊ ꝑm ꝙ h°ᵒˡnon oꝫ h eẽ in nõ pp h falſuꝫ accidẽ.ubicũq̃ eſt ḡ ꝑꝫ nõ cãm in ſill'is ad ipoſſibile:ubi eſt nõ pp hoc falſum accidẽ:ſed nõ ↄuertiꭍ:qꝛ ubicũq̃ eſt obligtas latẽs ibi eſt obligtas:non tñ ubicũq̃ eſt obligtas ibi eſt obligtas latens.Deinde cuꝫ dicit.

℄ **Ut qũ nõ eſt anima ⁊ vita idẽ.Nã ſi corruptioni generatio cõtrariuꝫ:⁊ alicui corruptiõi quedã erit generatio ↄ̃ria. Mors aũt corruptio quedã ⁊ ↄtrariũ vitã.quare vita generatio ⁊ viuere generari.hoc aũt impoſſibile:ſi ergo idem anima ⁊ vita.**

℄ Exemplificat de dicta fallacia.⁊ tria facit:qꝛ p°ponit quedã paralogiſmũ peccãtẽ ꝑꝫ dictã fallaciã.2°aſſignat defectũ illi° paralogiſmi.3° ↄcludit q̃dã correlaria circa dictã fallaciã.2ª ibi [Non aũt ſillogiçatũ eſt.] 3ª ibi [Ergo in ſill'ando.]Dicit ḡ ꝙ ꝑꝫ nõ cãm ut cãꝫ ↄtingit ondẽ:qñ aĩa ⁊ vita nõ eſt idẽ.nã ſi dicaꝭ:aĩa ⁊ vita idẽ arguaꝭ ſic.corruptioni eſt ↄ̃ria gñatio:⁊ alicui corruptiõi eſt ↄ̃ria aliq̃ gñatio.℄ His poſitis ꝓcedaꭍ ſic. mors aũt q̃dã corruptio eſt ⁊ ẽ ↄ̃ria vite:cũ vita ſit idẽ quod aĩa:vita erit quedã gñatio cũ mors ſit quedã corruptio:⁊ viuere pẽt ↄ̃ns erit qḋdã gñari.hoc aũt ipoſſibile.ergo illud ex quo ſequiꭍ.ſ.ꝙ aĩa ⁊ vita ſint idem. nõ ergo aĩa ⁊ vita idẽ.Deinde cũ dicit.

℄ **Nõ autẽ ſyllogizatũ eſt.accidit eniꝫ ⁊ ſi nõ dicat aliquis idẽ animã ⁊ vitã impoſſibile:ſed ſolũ cõtrariũ quidẽ vitã morti cum ſit corruptio.corruptioni aũt gñationem.**

℄ Aſſignat defectũ hui° paralogiſmi dicẽs ꝙ nõ ſill'atũ.i. nõ oñſum eſt ꝙ aĩa ⁊ vita ſint idẽ.Accidit eni ipoſſibile illud ſi nõ aliq̄s dicat idem eẽ vitã ⁊ aĩam:ſed ſoluꝫ dicat vitã eẽ cõtrariã morti.nã ſi vita ↄtrariaꭍ morti: cũ mors ſit corruptio:opꝫ ꝙ vita ſit gñatio.nam corruptioni generationẽ dicim° eẽ ↄtrariã.℄ Notãduꝫ aũt ꝙ viuere viuẽtib° eſt eẽ.mors ergo cuꝫ ſit mutatio quedã nõ põt opponi ↄ̃rie ipſi eẽ.ſed ſicut foꝛa hẽt aliã foꝛmã ↄ̃riam.ſic vni mutationi rñdet alia mutatio ↄ̃ra.ꝙ ↄ̃ria.mors ḡ que eſt corruptio viui ↄ̃riabiꭍ nõ ei qḋ eſt viuere:ſed ei qḋ eſt gñatio viui:⁊ qꝛ hec falſa eſt ꝙ mors ⁊ vita ſint ↄ̃ria:ex hoc falſo ſequiꭍ iſtud falſuꝫ ꝙ vita ſit quedã gñatio:ſicut mors eſt quedã corruptio hec ḡ ꝓpõ.aĩa ⁊ vita ſunt idẽ.nõ eſt illa ꝓpõ pp quã ſequiꭍ falſum:ſed aſſociata fuit illi pp quã ſequebaꭍ falſuꝫ:⁊ hẽt quãdã ↄueniẽtiã cũ illa.℄ Notãdũ ẽt ꝙ nõ eſt itẽtio phi ꝓbare ꝙ aĩa ſit idẽ qḋ vita:uel ꝙ non ſit idẽ:ſed itentio ſua eſt exẽplificare de dicta fall'a:⁊ oſtẽdere ꝙ nõ ſeq̄tur falſum pp ꝓpõnem hãc.aĩa ⁊ vita eſt idẽ:ſꝫ pp hãc mors ⁊ vita ſũt ↄ̃ria.℄ Notãdũ ãr ꝙ in tali ꝓceſſu ẽ accipe aliq̃d qḋ ẽ cã fl'i:ut ꝓpõ illa.mors ⁊ vita ſũt ↄ̃ria.⁊ aliq̃d pp qḋ nõ ſeq̄tur falſuꝫ.ut h.aĩa ⁊ vita idẽ.iõ ḋ:hec fall'a ꝑꝫ nõ cãz ut cãm:qꝛ aſſignaꭍ cã redargutiõis ⁊ fl'i:qḋ nõ eſt h°ᵒˡ cã.℄ Notãdũ ẽt ꝙ ꝓpõ illa que nõ eſt cã fl'i ſꝫ aſſociaꭍ ei que eſt h°ᵒˡ cã oꝫ aliquã ↄueniẽtiã hẽe cũ ꝓpõne illa que eſt h°ᵒˡ cã:ut hec ꝓpõ.aĩa ⁊ vita idẽ:lꝫ nõ ſit cã hui° fl'i ꝙ viuẽ ſit gñari: hẽt tñ aliquã ↄueniẽtiã cũ hac ꝓpõne.vita ⁊ mors ſũt ↄ̃ria:ex qua ſeqꭍ dictũ fl'm:qꝛ in q̃libet iſtaꝝ ꝓpõnum accipiꭍ h termin° q̄ eſt vita.ſi eni ꝓpõ aſſũpta in nullo termio coicaret cũ ꝓpõne illa que ẽ cã fl'i ut coiret poniꭍ.nõ eẽt ibi fall'a.iõ coiret ḋ:ꝙ h°ᵒˡ fall'e ſũt duo modi:qꝛ ꝓpõ aſſumpta dupl'r põt ↄuenire cũ ꝓpõne que eſt cã falſi:qꝛ uel ↄuenit in ſubo:⁊ tũc eſt vnus modus nel ↄuenit in p̄dicato:⁊ tũc eſt alt° modus.ſi eni ↄueniret in utroq̃ termio eẽt eadẽ ꝓpõ.ſi aũt in neutro conueniret nõ faceret fall'am:qꝛ nõ eẽt ibi cã appentie.

Dubitaret ḡ aliq̄s.utrũ hec fall'a ſit fall'a i dictiõe:⁊ vi꜒ ꝙ ſic:qꝛ ſi cã appentie hui° fall'e eſt:ut coiret poniꭍ:qꝛ ꝓpõ que nõ ẽ cã ↄuenit in aliq̃ termio cũ ꝓpõne que ẽ cã:cũ ↄuenire in aliq̃ termio ſit ↄueniẽtia ꝑꝫ uocẽ:vi꜒ ꝙ h° fall'a fiat circa dictionẽ:qꝛ p̄n̄ᵐ decipiẽdi ſumiꭍ ex pte uocis.℄ Ur ḡ appeat õitas q̄ſiti ſciẽdũ ꝙ i q̃libet motu ad foꝛaꝫ ſũt tres termini.nã ꝑꝫ ꝙ mot° diuſimode teꝛmiaꭍ:ſic ꝑꝫ diuſos termios.mot° eni p̄t ↄſiderari:ut ẽ q̃d q̃tũ ⁊ q̃d ↄtiuuꝫ:⁊ ſic teriaꭍ p mutationẽ.ſic eni p̄uct° teriat lineã ꝑꝫ q̃titatẽ:ita ꝙ ultra ultimũ p̄uctũ ſe non extẽdit linea. ſic ultia mutatio:ſiue ultimũ mutatũ eẽ termiat motũ ꝑꝫ q̃titatẽ:qꝛ ultra illḋ ſe nõ extẽdit q̃titas mot°.2° p̄t ↄſiderari termiatio mot° ꝓut mot° eſt termiate.i.determiate in h gñe ⁊ in hac ſpẽ:⁊ ſic termin° nõ ẽ mutatio
ſꝫ foꝛa.mot° eni repõiꭍ in gñe p foꝛas ſiue p res ad q̃s. cõ.4.
cũq̃ ẽ mot°:ut p̄t hic ex 3° phicoꝝ.⁊ ſic mot° teriaꭍ ad foꝛaꝫ.teriaꭍ ẽt ad eẽ q̄ ẽ act° foꝛe.termini ḡ mot° ſũt alr ⁊ alr mutatio foꝛe:⁊ eẽ.gñatio ḡ eſt q̃dã termin° mot° cũ ſit mutatio q̃dã:⁊ aĩa eſt termin° mot°:cũ ſit foꝛa p gñonẽ iducta:⁊ viuẽ ẽ q̃dã termin° mot°:cũ ſit qḋdã eẽ:⁊ q̃dã act° aĩe.h ḡ ꝓpõ.aĩa ⁊ vita idẽ.ↄuenit cũ his q̄bab° p̄miſſis.vꝫ cũ hac.gñatio ⁊ corruptio ſũt ↄ̃ria: ⁊ cũ hac:mors ⁊ vita ſũt ↄ̃ria.nã cũ gño ⁊ corru° ſint

termini: ꝛ forma eē ſiue aīa ꝛ vita ſint termini mot⁹.
oēs hē ꝓpōnes. vȝ gñatio ꝛ corruptio ſūt ꝯria: mors
ꝛ vita ſūt ꝯria: aīa ꝛ vita idē. ꝯueniūt nō ſolū in uoce:
ſȝ ēt in re: qꝛ oēs dicte ꝓpōnes accipiūt ea que ſūt ter
mini mot⁹. ul' ſi uolum⁹ tenē modū cōeȝ qui nō dīo re
ſpūēdus eſt: dicere poſſum⁹ ꝙ ꝯueniētia ſm ꝑdicatuȝ
uel ſbm pōt attendi dupl'r. uel rōne uocis: uel rōne rei
per uoceȝ ſigñe. hec ergo fallacia cōmittit ex eo ꝙ ꝓpō
que non eſt cā redargutionis ꝯuenit cū ꝓpōne que eſt
h⁹ᵒⁱ cā in altero terminoꝝ: non rōne uocis: ſed rōne rei
ſigte p illū terminuȝ: ꝓpter qđ appet hāc fallaciā eē ex̄
dictionē ꝛ non in dictione. Deīde cuȝ dicit.

¶ Ergo iſillogizate gdē ſimpl'r nō ſūt hi⁹ orones: ad ꝓpoſitū aūt ſillogizate.

¶ Cōcludit quedā corre^a circa hāc fallaȝ. ꝛ tria fac̄ ſȝ ꝙ
tria talia corre^a ponit. 2ª ibi [Et latet plerūqȝ.] 3ª ibi
[Ergo pp ꝯñs.] dic̄ ḡ ꝙ h⁹ᵒⁱ orōnes fcē ſȝ nō cāȝ ut cāȝ
ſimpl'r nō ſūt ſillogizate. ad ꝓpoſitū āt inſill'ate. ¶ No
tādū aūt ꝙ in fall'a eſt duplex ꝓceſſus. vnus a ꝑmiſſis
ad ꝯnē. ali⁹ cū a ꝯne ꝓcedim⁹ ad itermēdiū aliquā pre
miſſaꝝ. uterqȝ eni ꝓceſſus ē bon⁹ ꝛ nō bon⁹: ꝛ ſill'at⁹ ꝛ
nō ſill'at⁹. ſimpl'r eniȝ ꝓceſſus ille qui fit a ꝑmiſſis ad ꝯ
nē ſill'at⁹ eſt: qꝛ ſm rei vitatē ſeqꝛ ꝯclo ex ꝑmiſſis. ad ꝓ
poſitū aūt nō eſt ſill'at⁹: qꝛ nō ſeqꝛ ꝯ ex illa ꝑmiſſa quā
aſſumim⁹. Rurſus ꝓcedēdo a ꝯne ad ꝑmiſſas ſimpl'r
ꝛ ſm vitatem eſt ibi itermēda aliqua ꝓpō: ſed non eſt
ibi itermēda illa quā itermim⁹. vē eni eſt ibi aliq̄ ꝓpō
que ē cā ſill'ationis: ſȝ nō illa quaȝ aſſignam⁹ ꝓ cā. D. c. d.

¶ Et latet plerunqȝ non minus ipſos interrogantes huiuſmodi.

¶ Ponit 2^m corre^m. d. ꝙ h⁹ᵒⁱ modus paralogiȝādi plerū
qȝ nō min⁹ latet ipos iterrogātes q̄ȝ rñdentes. D. c. d.

¶ Ergo ꝓpter cōſequens: ꝛ ꝓpter nō cauſaȝ huiuſmodi argumentationes ſunt.

¶ Quaſi epilogādo ponit 3^m corre^m. d. ꝙ ꝓpter ꝯñs: ꝛ
pp nō cāȝ ut cāȝ ſūt h⁹ᵒⁱ argumētatiōes q̄ dcē ſūt. ¶ No
tādum aūt iſ tria corre^a ſic accipi. hec eniȝ fall'a tripl'r
pōt ꝯſiderari. p^o ut fit i ſill'is ad ipoſſe: ꝛ ſic ꝯuenit cū pe
titiōe ꝑncipij. nā ſic petitio ꝑncipij ſimpl'r īfert: tñ non
īfert ad ꝓpoſitū: qꝛ nō ꝓbat. ſic h^c fall'a ſimpl'r ſill'at: ad
ꝓpoſitū aūt īſill'a ia eſt. 2° pōt cōſiderari hec fall'a ut eſt
ex̄ dictionē. ꝛ ſic: qꝛ ꝑn^m decipiēdi ſumit ex pte rei: nō
min⁹ hō decipit per ſemetipm̄ q̄ȝ rōcinādo cū alio. pp
qđ defect⁹ hui⁹ fall'e nō min⁹ latet iterrogātes q̄ȝ rñdē
tes. 3° pōt ꝯſiderari dicta fall'a: ut fit in ſill'is oñſiuis:
ꝛ ſic ut dicebaꝛ q̄ſi eſt eadē cū fall'a ꝯñtis. iō in epilogā
do annectit eā ph̄s fall'e ꝯñtis. d. ꝙ ſm ꝯñs: ꝛ ſm non
cām ut cām ſunt h⁹ᵒⁱ paralogiſmi. ꝑ^m ergo corre^m deſer
uit huic fall'e. ut ꝯuenit cū petitione ꝑncipij. 2^m vō de
ſuit ei ut eſt fall'a ex̄ dictionē. 3^m vō ut ꝯuenit cū ꝯñte.

Ui aūt in eo ꝙ duas iterrogatiōes ut vnā faciūt qñ plures latet eſſe: ꝛ q̄ſi vnius aſſignaꝛ reſpōſio vna.

q

¶ In pte iſta determiat ph̄s de fall'a ſȝ pl'es iterrogatiōes
ut vnā: ꝛ tria facit: qꝛ p^o oñdit quō hēt fieri hec fall'a.
2° aſſignat facilitatē ꝛ difficl'tatē circa eā. 3° ponit mo
dos ei⁹. 2ª ibi [In aliqb⁹ ḡ.] 3ª ibi [Ut putas h ꝛ h.]
dicit ergo ꝙ paralogiſmi qui fiunt in eo ꝙ faciunt duas
iterrogationes ut vnā. fiunt qñ latet illas iterrogatio
nes eē plures: ꝛ qꝛ credit eē vna iterrogatio q̄ſi vnius
iterrogationis aſſignaꝛ vna rñſio. cā ḡ apparētie huius
fallacie eſt ꝯueniētia iter plures iterrogationes ꝛ vnā.
cā vō nō exñtie eſt differētia eorūdē.

Dubitaret forte aliqs quō hēt eſſe iterroga
tio pl'es. ¶ Dōȝ ꝙ ꝓpō iterroga
tio ꝛ enūciatio idē dūt: ſed nō eodē mō. ſed dī enūcia
tio eo ꝙ eſt ſigtiua veri uel falſi. ꝓpō vō dī eo ꝙ ordi
naꝛ in ſill'm uel ad aliquā ꝯnē. iō ſic dicta eſt ꝓpō q̄ſi ꝓ
alio pō. Interrogatio vō dī ut ad iterrogationē ordiaꝛ
qđ ip̄ȝ nomē oñdit. idē ē ḡ q̄rere quō ē ꝓpō ul' enūciatio
pl'es: ꝛ quō iterroga^o pl'es. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ itell's ut ali
as tactū fuit ſȝ diūſos act⁹ diūſa foꝛat. naȝ ut itelligit
qdditatē ſimpliciū foꝛat diffōnē: ut vō itelligit cōpoſi
ta foꝛat enūciationē. vnitas ḡ diffōnis accipiēda eſt ex
qdditate ꝛ nā rei. ptes ḡ diffōnis nō ſūt vnuȝ: qꝛ ſūt in
vno: qꝛ ſic oīa eēnt vnū: ſȝ ſūt vnū: qꝛ dūt vnaȝ qddita
tē ꝛ nāȝ. ut dī. 7. meta^{ce}. vnitas vō enūciatiōis accipiē
da eſt ex itellu cōponēte ꝛ diuidēte. ubi ḡ cadit vna
actio itell's cōponētis ē vna enūciatio. ubi ḡ cadūt pl'es
cōpōnes ꝛ pl'es actiōes itell's cōponentis ꝛ diuidētis ſūt
pl'es enūciatiōes: ꝛ qꝛ ex vna cōpōne ſolū vnū cōponi
tur cū vno ſimpl'r: ꝛ p oēm modū nō eſt enūciatio vna
niſi in q̄ cōponiꝛ vnū cū vno. ubi ḡ pl'a ꝑdicanꝛ de pl'i
b⁹ uel pl'a de vno uel vnū de pl'ib⁹ eſt enūciatio plures. cō. 16

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrū hec fall'a
differat ab equocatiōe uel ab amphi
bologia. ꝛ videꝛ ꝙ nō. nā p equocationē fit enūciatio
pl'es. ſi eni h nomē tunica iponereꝛ hoi ꝛ eq̄: ꝛ diceret
tunica ē alba. nihil eēt aliō dicē q̄ȝ hō ē alb⁹: ꝛ equ⁹ eſt
alb⁹. ut dī i p^o pier^{as}. eſt ḡ dcā enunciatio pl'es. ſic ēt ꝛ
āphi^{ca} locutio ē ꝓpō pl'es pp pl'itatē ſigtoꝝ. non ḡ hec
fall'a dīt ab illis. ¶ Dōȝ ꝙ h^c fall'a diūſa ē a q̄libet illa
rū. ibi eni ſignꝛ pl'a ſb vna uoce: ut ſb vna dictiōe: ul' ſb
vna orone. h aūt ſignꝛ pl'a ſub pl'ib⁹ uocib⁹ ſingulari
b⁹: uel ſub nūo plurali hñte vim pluriuȝ ſingularium.

Ulterius forte dubitaret aliqs qd eſt qđ facit
iterrogatiōes pl'es appere vnā. Ad
qđ dixerūt qdā ꝙ licȝ vnitas uocis nō ſit cā hui⁹ appen
tie: qꝛ h eſt in equocatiōe ꝛ amphi^a. eſt tñ cā hui⁹ vnita
tis vnitas modi iterrogādi: qꝛ ſub vna ꝯſtructiōe iterro
gatiua iterroganꝛ: ſed cū modus iterrogādi ſe teneat
ex pte uocis: ſi vnitas modi iterrogādi eēt ꝑn^m deci
piēdi in hac fall'a. h⁹ᵒⁱ fall'a eēt i dictiōe: nō ex̄ dictionē:
qꝛ ꝑn^m decipiēdi ſumeret ex pte uocis. ¶ Dōȝ ḡ ꝙ cō
ueniētia ex pte rerū iterrogataꝝ ē id qđ fac̄ pl'es iterro
gatiōes appere vnā. iō ſi iterrogata ſȝ rē multū differāt
facile eſt vidē ꝙ ibi eſt iterrogatio pl'es. poſſum⁹ ḡ di
cere ꝙ eo ipō ꝙ aliq̄ plura ſil' demrari pñt. ꝛ de eis ſiꝛ
q̄ri pōt: opȝ illa plura ſȝ reȝ aliq̄ mō ꝯuenire ꝛ conue
nientia illa eſt cā apparentie in hac fallacia. diuerſitas
vō eſt cā non exiſtentie. Deinde cum dicit.

¶ In aliquibus facile videre qm̄ plures: ꝛ qm̄ nō reddenda reſponſio vna: ut utruȝ terra mare eſt aut celum.

¶ Aſſignat facilitatē ꝛ difficultateȝ circa iſtā fallaciā: ꝛ
duo fac̄: qꝛ p^o aſſignat facilitatē. 2° difficl'tatē ibi [In
aliqb⁹ vō min⁹.] Dicit ḡ ꝙ i aliqb⁹ facile eſt vidē: qm̄
ſūt plures iterrogationes: ꝛ qm̄ nō eſt reddēda vna re
ſponſio: ut pȝ in h exēplo: utrū terra eſt mare aut celū.

Dubitaret forte aliqs. q̄re h eſt facile vidē qd
ſit iterrogatio pl'es. Ad qđ dicūt
qdā ꝙ iō eſt facile. qꝛ nō ꝓferꝛ iterrogatio ſb vno mō
iterrogādi: ſȝ ſi h eēt cā: ut ſupra tāgebaꝛ: hec fall'a eēt
in dictiōe cū modus iterrogādi ſe teneat ex pte uocis.
¶ Dōȝ ḡ ꝙ diūſitas rerū iterrogatarū ē cā q̄re i dicto
exēplo de facili appet: qm̄ nō eſt iterrogatio vna. ma
re eni ꝛ celū ꝛ uſr ſupceleſtia: ꝛ hec iferiora adeo diffe
rūt ꝙ ſȝ cōmētatorē i de ſba orbis: qcqd eſt h ꝛ ibi: q̄ſi
eſt totū equoce. Eſt ḡ hec fall'a realis: ꝛ ex̄ dictionē cū ca^o. 2.
ꝑn^m decipiēdi ſumat ex pte rei. Deinde cum dicit.

¶ In aliquib⁹ autē minus: ꝛ quaſi vna ſit: aut cōcedunt in eo ꝙ nō reſpondeant ad interrogatum. aut redargui videntur.

¶ Aſſignat difficultatē circa hāc fallaꝛ.d.ꝙ in aliqbꝰ
minꝰ ſup.eſt facile vidē ꝙ ſint plꝛes iterrogatiões:⁊ qꝛ
vī ꝙ ſit vna iterrogatio.⁊ tūc aut ꝯcedūt illam eē vnā
iterrogationē in eo ꝙ nō rn̄dēt ad itertogatū ut debēt
qꝛ dāt vnā reſpōſionē:⁊ tūc redarguunt:aut ſup.ſi nō
dāt vnā rn̄ſionē:⁊ tūc redargui vident. ¶ Notādū āt
ꝙ ad plꝛes iterrogatiões ut vnā ſi lateat rn̄dētē:⁊ dif-
ficile ſit ei cogſcere ibi eē plures iterrogationes rn̄dēs
uel redarguet:uel videbit redargui.ſi eniꝫ dabit rn̄ſio-
nē affirmatiuā redarguet:ſi negatiuam videbit redar-
gui.nā ſi ꝓpoſitis duobꝰ.quorū vnꝰ ſit videns.⁊ alter
cecuſ:⁊ querat ab aliquo.ſunt ne hec vidētia aut nō.ſi
rn̄deat affirmatiue ꝙ ſūt vidētia:uere redarguit.ſequi
tur eni ex dicto ſuo ꝙ cecꝰ ſit vidēs.ſic ḡ rn̄dens ſim-
pliciter ꝯcedit illā eē vnā iterrogationē:⁊ redarguit
eo ꝙ nō rn̄deat ad iterrogatū ut dꝫ:ſed ſi rn̄deat nega-
tiue:⁊ dicat ꝙ nō ſūt vidētia nō redarguit ſed videt re
dargui.inferret eni opponēs ex quo cecus ⁊ vidēs nō
ſūt vidētes.ḡ vidēs nō eſt vidēs:ſed hec redargutio eſt
apparēs:nō exīs. ¶ Ulterꝰ ḡ notādū:ꝙ qn̄ aliqd af-
firmat de plꝛibꝰ pōt de quolibet inferri per ſe:ut ſi ſor.⁊
plꝛo currūt:ſeqt ꝙ ſor.currat ⁊ plꝛo currat.ſed ſi aliqd
negat a pluribꝰ:nō oꝫ ꝙ neget a quolibet per ſe.nō eni
ſi ſor.⁊ plꝛo nō currūt:ſeqtur ꝙ ſor.nō currat:⁊ plꝛo nō
currat.eſt eni uera.ſor.⁊ plꝛo nō currūt altero nō currē
te.ſi ergo cecus ⁊ vidēs ſūt vidētia:pōt iferri ꝙ cecꝰ ſit
vidēs:⁊ vidēs ſit vidēs.iō qui rn̄det affirmatiue ad iter
rogationē plꝛes dādo vnā rn̄ſionē ſimplr̄ ꝯcedit illā eē
vnā ⁊ uere redarguit.Sed qꝛ cū aliqd negat a plꝛibus:
nō opꝫ ꝙ neget a quolibet per ſe:ſi de ceco ⁊ vidēte rn̄
det negatiue ꝙ nō vidēt:ꝙ poſſit iferri ꝙ qlibet illoꝝ
nō videat.poterit ergo ſic rn̄dēs videri redargui:nō tn̄
ſm̄ vītatē pōt redargui.Deide cū dicit.

¶ At putaſne h ⁊ h ē hō:q̄rc cū aliqs ꝑcuſ
ſerit hūc ⁊ hūc hoieꝫ:ſꝫ nō hoies ꝑcutiet.

¶ Aſſignat modos huiꝰ fallꝛe:⁊ duo facit:qꝛ pͦ facit qd̓
dictū eſt.2ͦ oñdit quō per hāc fallꝛam aſſūptio qbuſdā
ꝯtingit fieri uerū elenchū.2ª ibi[Qñqꝫ aūt aſſumptis
qbuſdā.] ¶ Ad euidētiā pͥme ꝑtis ſciēdū ꝙ modi hu
ius fallꝛe duplr̄ pñt ſumi.pͦ ex ipſis interrogatio.2ͦ ex
mō iterrogādi.ſi reſpicit ad ipa iterrogata ſūt tres mo
di iſtius fallꝛe:qꝛ uel plura iterrogant de vno:uel vnuꝫ
de plꝛibꝰ:uel plꝛa de plꝛibꝰ:⁊ ſic accipiēdo modos huius
fallꝛe vnꝰ modus eſt aſſignatꝰ in pͥmiſſo paralogiſmo cuꝫ
dicit.eſt ne terra mare aut celū.ibi eniꝫ plꝛa:ut mare ⁊
celuꝫ iterrogant de vno.ſ.de terra. Alij vō duo modi
ponunt i ſequētibꝰ paralogiſmis:ut i ꝓſequēdo patebit.
2ͦ pñt aſſignari modi huiꝰ fallꝛe ex mō iterrogādi:⁊ ſic
eēnt duo modi:qꝛ cū ē iterrogatio plꝛes:uel h ſit ſub nu
mero ſingulari uel ſub plꝛali.duo ḡ fac̄ ſꝫ ꝙ de his duo
bꝰ modis exēplificat.2ͦ ibi[Aut rurſum.] Dicit ḡ ꝙ
eſt fallꝛa ſꝫ plꝛes iterrogatiões ut vnā dicēdo.putas eſt
ne h ⁊ h hō:ꝙ ſi cōcedat ꝙ hic ⁊ hic:ut ꝙ ſor.⁊ plꝛo ſit
hō.arguit ꝯtra h ꝙ cū aliqs ꝑcuſſit hūc ⁊ hūc ꝑcuſſiſſet
hoiem ⁊ nō hoies:qd̓ falſum eſt.hic aūt ſit iterrogatio
plures ſub nūo ſingulari.Deinde cum dicit.

¶ Aut rurſuꝫ quoꝝ hec qdē ſunt bona.illa
aūt nō bona oīa:aut bona:aut nō bona.
Utꝝ eni dixerit:aut qdē elēchū:aut falſuꝫ
apparēs videbit facere.nā dicere eorum
que nō bona ſunt aliqd eſſe bonū:aut eo
rū que bona ſunt nō bonū falſum.

¶ Ponit aliū modū ut plꝛa iterrogant ut vnuꝫ ſub nūo
plꝛali.d.ꝙ aut rurſum ſup ꝓpoſitis qbuſdā quoꝝ qdē
hec ſint bona:illa āt nō bona.pōt queri an oīa ſint bo
na aut nō bona.utrū eni dixerit.i.qdcūqꝫ dixerit rn̄-
dens:opponens faciet ſibi elenchū ueruꝫ aut videbit
facere elenchū falſum apparēs.nā ſi dixerit illa eſſe bo
na.arguet ꝙ nō bonū ſit bonū:ſi vō dixerit ea eſſe non
bona:dicet ex hoc ꝙ bonū ſit nō bonū:quorū qdlibet
eſt falſum.nā falſum eſt dicere aliqd eorū que nō ſunt
bona eē bonū:aut aliqd eorū que ſunt bona eē nō bo-
nū. ¶ Notādū aūt ꝙ ꝓpoſitis bonis ⁊ nō bonis ſi de
tur vna reſponſio:ut dicit in lr̄a.uel fiet elēchus uerus:
uel fiet elenchꝰ falſus.ſ.apparēs:qꝛ ut ſupra dicebat:
ſi rn̄det affirmatiue:⁊ ꝯcedit oīa illa eē bona ſit uera re
dargutio.Sed ſi rn̄det negatiue ꝙ nō ſunt bona ſit re-
dargutio apparēs. ¶ Notādum ēt ꝙ per paralogiſmos
poſitos in lr̄a hñtur modi huius fallꝛe:ſiue ponant tres
modi ſiue duo.nā in pͦ paralogiſmo cuꝫ dr̄.eſt ne terra
mare aut celū:ut pꝫ per hita plura q̄runt de vno.In 2ͦ
vō paralogiſmo cū ſbiungit.eſt ne h ⁊ h hō.vnū q̄rit de
pluribꝰ.In 3ͦ vō paralogiſmo cuꝫ dr̄ ſunt ne h bona uel
nō bona.plura q̄runt de pluribꝰ.ſic ēt ſi accipent mo-
di huiꝰ fallꝛe ſm̄ ꝙ interrogant plura ſub nūo ſingulari
uel plurali.Ad hoc etiā deſeruiunt paralogiſmi poſiti in
lr̄a:ut patet per iam dicta.Deide cum dicit.

¶ Quādoqꝫ aūt aſſumptis qbuſdā:⁊ elē-
chus fiet uerus:ut ſiqs ꝯcedat ſilr̄ vnuꝫ ⁊
plura dici alba:⁊ nuda:⁊ ceca.

¶ Oñdit quō aſſūptis qbuſdā per hāc fallꝛaꝫ ſemp ſit ue
rus elēchꝰ:⁊ duo fac̄.nā pͦ ꝓponit qd̓ itēdit.2ͦ mani-
feſtat qd̓ dixerat ibi[Nā ſi cecū.] Dic̄ ḡ ꝙ qñqꝫ aſſū-
ptis.i.ſuppoſitis qbuſdā fiet uerꝰ elēchꝰ:ut ſiqs ꝯcedat
ſilr̄ dici.i.ſilr̄ diffiniri vnū in ſingulari:⁊ plura in plꝛali
ut ſi ꝯcedat ſilr̄ diffiniri alba nuda ⁊ ceca:ſicut album
nudū ⁊ cecū fiet ei uerꝰ elēchus. ¶ Notādū aūt hanc
ꝑtē iō itroductā eē:qꝛ ut dicebat:ſi ad plures iterroga
tiões det vna rn̄ſio affirmatiue:ſit ibi uera redargutio
ſi vō det vna rn̄ſio negatiue ſit ibi redargutio apparēs.
nā ut dicebat qñ aliqd negat a plꝛibꝰ ſil̓.nō oꝫ ꝙ neget
a quolibet per ſe.nō ḡ opꝫ ſi bonū ⁊ nō bonū ſunt non
bona.ꝙ h qd̓ dico nō bonū referat cuilibet ſigillatiꝫ.
ut ꝙ tā bonū qꝫ nō bonū ſit nō bonuꝫ:⁊ iō non eſt ibi
vā redargutio:ſꝫ apparēs.Sed aſſūptis qbuſdā ex ſup
poſito ꝙ aliqd diffinit in plurali ſicut in ſingulari.ſit
ibi uera redargutio:qꝛ hac ſuppoſitione facta cum ne
gatur aliqd a pluribꝰ ſiml̓ pōt negari a quolibet per ſe
qd̓ quō ſit ſtatim patebit.Deide cum dicit.

¶ Nā ſi cecū eſt qd̓ nō habet viſuꝫ natum
aūt habere:⁊ ceca erūt que nō habēt vi-
ſuꝫ:nata autē hr̄e.Quādo ergo hoc qdē
habet viſum:illud aūt non habet:ambo
erūt ul̓ vidētia:ul̓ ceca:qd̓ eſt impoſſibile.

¶ Manifeſtat qd̓ dixerat dicēs ꝙ ſi cecum eſt qd̓ nō hēt
viſum:natū eſt aūt hēre.ceca erūt que nō habēt viſum
nata ſunt aūt hēre.ſuppoſituꝫ eſt eni ſic diffiniri aliqd
in ſingulari ut in plurali.qñ ḡ offerunt talia duo:quo-
rū hoc qdeꝫ hēt viſum:illud aūt nō hēt ſeqtur hac ſup
poſitiōe facta ꝙ ambo erūt uel vidētia uel ceca.qd̓ eſt
icōueniēs. ¶ Notādū āt ꝙ ſuppoſito ceco ⁊ vidēte ⁊
querat utrū ſint ceca uel vidētia.ſi rn̄deat ꝙ videntia:
ſit ibi uerꝰ elēchus.ut dictū eſt.Sed ſi rn̄det ꝙ nō ſunt
vidētia.⁊ ꝯcedit ꝙ aliqd diffinit in plurali ut in ſingu
lari:ſit ibi etiā uerꝰ elenchꝰ.nā cecus ⁊ vidēs nō vidēt
ſunt aūt apti nati videre.ergo cecus ⁊ vidēs ſunt ceci
⁊ qꝛ qui eſt cecus non videt ſeqtur ꝙ nec cecus nec vi
dens videat.illa ergo ſuppōne facta que falſa eſt.vꝫ ꝙ
aliqd ita diffiniat in plurali:ſicut in ſingulari ſeqtur
h flꝫ:ꝙ ſic cū aliqd affirmat de aliqbꝰ:ſilr̄ affirmat de
quolibet per ſe.ſic cū aliquid negat ab aliquibꝰ ſimul
negat a quolibet per ſe:imo qꝛ de ceco ⁊ vidente opoꝛ

tet alterum dare: uel ꝙ vident uel non vident. ſi enim hec eſt falſa: cecus ⁊ videns vident. uera eſt ꝙ non vident. qḋcūqꝫ aūt detur ſequitur ꝯdictio. nā ſi cecus ⁊ videns vidēt: cecꝰ ⁊ vidēs ſūt vidētia. ſi aūt cecꝰ ⁊ vidēs non vident: ſuppoſito ꝙ ſic diffiniatur aliqd in ſingulari ut in plurali: ſeqtur ꝙ cecꝰ ⁊ vidēs ſunt ceci. cū ſint apti nati videre ⁊ nō vident. illa ḡ ſuppōne facta ſeqtur de ceco ⁊ vidente ꝙ ſint vidētia uel ceca: quoꝝ tū utrūqꝫ eſt ipoſſe. eſt ḡ ibi uerus elenchus. qꝛ eſt ħ uera redargutio. Accipit eni ħ elēchus coiter ad oēꝫ redargutionē.

Dubitaret forte aliqs. q̄re cū aliqd affirmatur de plibꝰ uꝫ pōt iferri de quolibet ꝑ ſe. ſꝫ cū negatur a pluribꝰ ſillꝰ: nō opꝫ ꝙ negetur a q̄libet ꝑ ſe. ¶ Dōꝫ ꝙ copulatiua affirmatiua ad ħ ꝙ ſit v̄a opꝫ ꝙ quelibet pars ſit v̄a. ſi ḡ ſoꝛ. ⁊ martinus currāt opoꝛtet ꝙ ſoꝛ. currat ⁊ martinꝰ currat. ⁊ q̄a huiuſmodi copulatiua reqrit ueritatē ſigillatim in q̄libet ſui pte. opꝫ ꝙ ſigillatiꝫ de q̄libet pte poſſit iferri ⁊ eiſdē affirmatur de pluribꝰ ſillꝰ. ſic ḡ talis copulatiua reqrit ueritatē in q̄libet ſui pte. altera ḡ pte exiſte falſa tota iudicabitur falſa. falſuꝫ eſt ḡ ꝙ ſoꝛ. ⁊ martinꝰ currūt ſil altero nō currente. ⁊ qꝛ altero nō currēte falſuꝫ eſt ꝙ currant: ueꝝ erit ꝙ nō currāt: ueꝝ eſt ḡ ꝙ ſoꝛ. ⁊ martinꝰ nō currāt ſolo altero nō currēte. Sꝫ ſicut curſus pōt negari a duobꝰ ꝑdictis. qꝛ ſolū alter nō currit. non opꝫ ſi curſus negatur ab ambobꝰ ſilꝰ ꝙ negetur a q̄libet ꝑ ſe. ſꝫ ſufficit ꝙ negetur ab altero tm̄. ¶ Notādū ēt ꝙ ħ fallā. ſm ꝙ ad plꝛes interrogatiōes datur vna rñſio pōt annecti alteri fallacie: naꝫ ut datur vna rñſio negatiue pōt annecti ħ fallā ignorantie elēchi. ut v̄o datur vna rñſio affirmatiue annectitur petitioni ꝑncipij. ſed de hoc clarius dicetur circa finē illius capituli. Fallacia autem fit in his. Cap. IIII.

a Ut ergo ſic diuidentes apparētes ſillogiſmos ⁊ elēchos: aut oēs reducendum in elenchi ignorantiā: his qui hanc principium faciunt.

¶ Poſtꝙ̄ phus determinauit de locis ſophiſticis ſꝫ ſe. In pte iſta determinat de eis ut deficiunt ab elencho. ¶ Ad cuius euidētiā ſciēdū ꝙ in elēcho reſeruatur rō ſillogiſmi ſimplr. addit eni elēchus ut ſupius dicebatur ſupra ſillm̄ ꝯdictiōeꝫ. ⁊ qꝛ qcqd peccat ꝯ ſupius peccat ꝯ iferius: ſilli ſophiſtici cū peccēt ꝯ ſillꝫ. peccāt ꝯ elēchū. dupl̄r ḡ loci ſophiſtici pñt reduci ad elenchū. pº ulr ut peccāt ꝯ ſillm̄. ſcḋo ſpāliter ut peccāt ꝯ elēchū. ſiue pticulas poſitas in diffōne elēchi. Duo ḡ facit phs. qꝛ p̄mo cōtinuat ſe ad dicenda. ſcḋo reducit oēs fallās ad ignorātiā elenchi tam gn̄aliter q̄ꝫ ſpāliter. 2ª ibi Eſt ois eni. Dicit ḡ. aut ḡ apparētes ſillos ⁊ elenchos. i. palēchos eſt ſic diuidēdū reſoluendo eos in diūſos locos ſophicos. aut oēs tales elēchos. reducēdum eſt in ignorātiā elēchi. ⁊ ħ his q hāc ignorātiā faciūt ꝑncipiū. nō eni oibꝰ ſillis ꝯtingit reduci in ignorātiā elenchi. ſꝫ ſolū ħ cōpetit his ſillis q deficiūt ſm talē ignorātiā. cuiuſmodi ſūt ſilli ſophici. In talibꝰ enim ſillis ignorātia elēchi ſe hēt ſicut elm̄ ⁊ ꝑncipiū. ¶ Notandū aūt ꝙ ignorātia elēchi. de qua ħ agitur eſt qdaꝫ cois locus ſophicus. ſicut ḡ ſpāles loci ſophici ſunt principia ⁊ elemēta ſilloꝝ ſophicoꝝ. ſic ⁊ ignorātia elenchi eſt elemētū ⁊ ꝑncipiū ſilloꝝ taliū. Deinde cum dicit.

¶ Eſt eniꝫ oēs reſoluere dictos modos in elenchi diffōneꝫ. Primuꝫ qdē ſi imodificati. Opꝫ eni ex his que poſita ſūt accidē ꝯclōnē: ut dicatur ex necitate: ſꝫ non videatur.

¶ Reducit hꝰꝛ ſillos ſophicos ⁊ duo facit. qꝛ p̄º reducit eos gn̄aliter ut peccāt ꝯ ſillm̄ ex eo ꝙ nō ꝯcludūt. 2º reducit eos ſpāliter ut peccāt ꝯ ſingulas pticlas poſitas in diffōne elēchi. ſcḋa ibi Deinde ſm ptes. Dicit ḡ ꝙ oēs ꝑdictos modos ſophicos eſt reſoluē in diffōnē elēchi. peccāt eni ꝯ diffōnē elēchi. ꝑmū qdē peccāt cōtra elēchū ⁊ ꝯ eius diffōnē. ſi imodificati ſūt. opꝫ cuiꝫ in quolibet ſillo ut ex his que peccāt poſita ſunt dicatur ex neceſſitate accidere ꝯnē ⁊ nō videatur tm̄. ſilli ḡ apparētes nō ſūt ſilli. qꝛ ſūt imodificati cū nō accidat ibi ꝯ ex his que poſita ſūt. ſꝫ videatur accidē. pōt ḡ formari ſic rō. nihil imodificatū: cū nō ex necitate ꝯcludat eſt ſillogiſmus. ſed q̄libet ſillꝰ apparēs eſt imodificatꝰ. qꝛ nō ꝯcludit ex necitate. ḡ nullus talis ſillꝰ eſt ſillus. ſed ſi nō eſt ſillus nō eſt elēchus. ḡ oēs tales ſilli peccāt cōtra elēchū ⁊ reducuntur in ignorantiā elenchi.

Dubitaret forte aliqs utrū ignorātia elēchi de qua ħ agitur ſit fallā cois uel ſpecialis. Dōm ꝙ oē illud qḋ aliquo mō ſe extendit ad oīa alia hēt rōnē cois. ⁊ qꝛ ignorātia elenchi: de qua ħ agitur aliquo mō ſe extēdit ad oēs fallāꝫ. iō eſt cois fallā ſicut eni metaphiſica. qꝛ ſe extēdit ad oīa entia eſt communis ſcia. ſic ignorantia elenchi. qꝛ ſe quodāmō extēdit ad oēs locos ſophiſticos eſt cois fallacia.

Ulterius dato hanc fallaciā poſſe dici cōem. Forte dubitaret aliqs utruꝫ ſit cois ꝑ ꝑdicationeꝫ uel qua coitate cois ſit. ¶ Dōm ꝙ ſm cōem opīonē ħ fallā cois eſt ſm ꝑdicationē. credūt eni multi ꝙ hec fallā accepta coiter ſit ois fallā: ita ꝙ formaliter dicatur ꝙ equocatio eſt ignorātia elenchi ⁊ amphiboꝉ. ⁊ ſic de alijs. Sed iſtud ſtare nō pōt. formaliter eni rō oium fallaciaꝝ differt a rōne huiꝰ fallē. ¶ Dicēdū ḡ ꝙ ſicut vitia ⁊ virtutes diſtinguuntur ſm ꝙ ſꝫ aliā ⁊ aliā rōne ſumuntur ſic ⁊ fallē ſm diūſas rōnes accepte ſunt diuerſe ⁊ diſtincte. videmus eni in virtutibꝰ ꝙ circa eādē mā̄ꝫ uerſari pōt caſtus magnanimus ⁊ iuſtus legalis. nā ſi opa caſtitatis quis exerceat: qꝛ delectatur in talibꝰ actibꝰ ſm ſe ille ꝓprie caſtus eſt. Qui v̄o ħ facit qꝛ honorabile eſt a ꝯcupiſcibili abſtinere ille magnanimus eſt. Qui v̄o ħ facit ut impleat legē que ħ ꝑcipit ille iuſtus legalis eſt ⁊ qḋ dictū eſt in opibꝰ caſtitatis ueritatē hēt in opibꝰ largitatis ⁊ oium virtutū. Qui enim ſua bona largitur ꝯciuibꝰ ſi delectatur in talibꝰ: largus eſt. Si v̄o facit talia q̄a honorifica ſunt magnanimus ē. ſꝫ ſi hoc facit ut legē impleat: iuſtus legalis eſt. magnanimitas ergo ⁊ iuſtitia legales ſūt virtutes cōes ad oēs v̄tutes. magnanimitas ergo oēm virtutē reſpicit: quia ſꝫ phm operatur magnū in qualibet virtute. iuſtitia etiā legalis oēm virtutē reſpicit: qꝛ intentio legiſlatoris eſſe dꝫ inducere ciues ad oēs v̄tutes. Sed tū lꝫ he ſint cōes: nō ſunt cōes per predicationē. nō eſt eni bona predicatio ⁊ formalis ꝙ caſtitas ſit magnanimitas uel iuſtitia legalis cū ſint oino diuerſe ratiōes: ꝓpter quas q̄s dicitur caſtus magnanimus ⁊ iuſtus legalis. aliud enim eſt delectari in opibꝰ caſtitatis: ut ſunt talia que facit caſtus. aliud ut ſūt honorifica que facit magnanimus aliud ut ſunt iperata per legē qḋ facit iuſtus legalis. ⁊ quod dictū eſt in materia morali ueritatē habet in preſenti negocio. ignorātia eni elenchi de qua hic agitur generalis eſt ad omnē fallaciā: non tamē eſt generalis per predicationē. cum habeat rationes varias ⁊ diſtinctas. Sicut eni idē actus in moralibus fit ſm ſpecialē ⁊ generalē habitū: ſic idē paralogiſmus fit ſm generalem ⁊ ſpecialeꝫ fallaciā: ut paralogiſmi peccantes ſm equiuocationē peccant ſm ignorantiā elenchi. aliter tamen ⁊ aliter. nā ſi conſiderentur ut innituntur proprijs maximis ſophicis: ut. ſ. innituntur huic maxime ꝙ vni noī reſpōdet vnū ſignificatū peccās per equiuocationē. ſi v̄o conſiderentur: qꝛ omittunt aliquaꝫ particulam poſitā in diffinitione elenchi peccant per iſtā fallaciaꝫ. ſed quod dictum eſt de equiuocatione intelligendum eſt de ceteris locis ſophiſticis tam in dictione q̄ꝫ extra.

Non ergo hec fallacia cōis eſt per p̄dicationē: cum ſm̄ rationem formalē diſtinguatur ab alijs.

Alterius forte dubitaret aliq̄s. cū hec fallā nō ſit ꝑ p̄dicationē. utrū ſit cōis ad oēs fallās ꝙ ē ſit fallā ſpālis diſtincta ab vnaq̄q̄ʒ. ¶ Dicēdū ꝙ duplex eſt cōitas. vna ſm̄ mām: alia ſm̄ formā hec ḡ fallā cōis eſt ad oēs fallās cōitate ſm̄ mām. nam oēs paralogiſmi circa q̄ ṽſant oēs fallē peccāt ſʒ ignorātiā elēchi: ⁊ ſūt mā huius fallē: nō tū eſt cōis cōitate ſm̄ formā: q̄ nō ſub eadē rōne formali dicunt̄ paralogiſmi peccare ſm̄ hāc fallāʒ ⁊ ſm̄ alias. ſicut ḡ metaphiſica eſt gn̄alis ad oēs ſciās gn̄alitate ſm̄ māʒ: q̄ aliquo mō determinat de oī ente: nihilomin⁹ tū eſt diſtincta ſciā ab oib⁹ alijs ſcientijs. ſic hec fallā: q̄ eſt gn̄alis ad alias gn̄alitate ſm̄ mām: ⁊ nō ſm̄ formā: cuʒ hēat fieri ſm̄ formalē rōnē diſtinctā ab alijs: ſic eſt ergo generalis: ꝙ tū erit diſtincta ⁊ differēs ab oībus alijs.

Alterius forte dubitaret aliq̄s. utrū hec fallā ſit vna uel plures. ¶ Dōʒ ꝙ faciēs difficultatē in h̄ queſito eſt: q̄ cū ſm̄ alios ⁊ alios defectus: ⁊ ſʒ aliā ⁊ aliā ꝑticulā poſitā in diffōne elēchi ſumat̄ alia ⁊ alia fallā. vī ꝙ fallē ſpāles non reducant̄ in hāc tanq̄ʒ in vnā fallāʒ. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ ſicut iuſtus legalis opat̄ diūſa opa virtutuʒ: tū q̄ in oib⁹ illis itēdit̄ vnū aliqd. iō iuſtitia legalis eſt vna virtus: ⁊ ſic iniuſtus legalis opat̄ diūſa gn̄a vitiop̄: ⁊ tū ſi in oibus illis itēdat vnū aliqd: ut q̄ itēdat rebellare ꝑncipi. iniuſtitia illa erit vnū vitiū. ſic ignorātia elēchi: lʒ diūſis modis fiat: tū q̄ in oib⁹ iſtis modis intēdit̄ vnū aliqd ut defect⁹ uel apparētia ueri elēchi. iō hec fallā eſt vna fallacia. dicam⁹ ḡ ꝙ ſicut equocatio eſt vna fallā: ⁊ tū hēt diūſos modos: ſic ignorantia elēchi de qua h̄ agit̄ eſt vna fallā. habet tū tot modos quotiens contingit peccare contra uerum elenchum. Deinde cūʒ dicit.

¶ **Deinde ⁊ ſm̄ partes diffōnis. nā cop̄ q̄ ſunt in dictione: hi q̄dē ſunt ſm̄ duplex. ut equocatio ⁊ oratio: ⁊ ſilis figuratio. Conſuetū enī eſt hec oīa ut h̄ aliqd ſigr̄e.**

¶ Reducit ſpālr̄ locos ſophiſticos in ignorātia elenchi. ¶ Ad cuius euidētiā ſciēdū ꝙ idē pōt eē ſillūs: ⁊ ſillūs dialeticus ⁊ elēchus. ſʒ ſillūs eſt inquātū eſt modificatus. modus enī ⁊ figura ⁊ ordo terminop̄: uel ſunt ipa forma ſilli: uel ſūt aliqd iſepabilr̄ ānexū forme. ſʒ ſillā dialeticus eſt inquātū initit̄ habitudini locali. eſt autē elēchus rōne ɔ̄dictionis. ſilli ḡ apparētes ⁊ ſophiſtici nō ſūt ſilli ſimplr̄: q̄ ſūt immodificati nō ſūt ſilli dialetici q̄ innitunt̄ falſis hitudinib⁹ localib⁹. nō ſūt elenchi: q̄ nō uere ɔ̄dicūt: cū ḡ reducti ſūt gn̄alr̄: ⁊ oſtēſuʒ ſit quō nō ſint ſilli ſimplr̄: q̄ ſūt imodificati. Reſtat eos reducere ſpālr̄ ⁊ oñdē quō nō ſūt elēchi: ⁊ ſi nō ſūt elēchi reducunt̄ ad ignorātiā elēchi. Circa h̄ aūt duo facit: q̄ ꝑ⁰ reducit ad ignorātiā elēchi fallās in dictiōe. ⁊ 2⁰ fallacias ex̄ dictionē. 2ª ibi [Qui ṽo ſʒ accūs.] Circa ꝑmū duo facit: q̄ ꝑ⁰ reducit equocationē: ⁊ amphibologiā: ⁊ figurā dictiōis. 2⁰ reducit cōpōnē ⁊ diuiſionē: ⁊ accētū. 2ª ibi [Cōpoſitio aūt ⁊ diuiſio.] Cōtinuet̄ aūt ſic reductis h⁹ʼ locis ſophiſticis. i. ſillis ſophiſticis ad ignorantiā elenchi gn̄aliter: q̄ ſūt imodificati. deinde reſtat eos reducē ſpālr̄ ſm̄ ptes diffōnis elēchi. naʒ eop̄ q̄ ſūt in dictiōe hi q̄dē reducunt̄ in ignorātiā elēchi ſm̄ ꝙ duplex. elēchus enī ⁊ ɔ̄dictio dʒ eſſe nō nois tm̄: ſʒ rei ⁊ nois: ſʒ que ſūt duplicia lʒ ɔ̄dicāt ſm̄ uoceʒ nō ɔ̄dicūt ſm̄ rē. iō deficiūt ab elēcho. h⁹ʼ aūt duplicia ſunt equocatio ⁊ orō. i. amphibo ª ⁊ ſilr̄ figuratio. i. figura dictiōis. nā ꝑ figuraʒ dictiōis ɔſuetū eſt oīa ſigr̄e ut h̄ aliqd. nā ſub appellatiōis figura uliā: ⁊ que ſignificāt q̄le q̄d vident̄ ſignificare h̄ aliqd. ¶ Notādū autē ꝙ lʒ multiplicitas fantāſtica plus diſtet a multiplicitate actuali q̄ʒ multiplicitas potētialis. ph̄s tū h̄ ɔnumerauit figurā dictiōis que dicit multiplicitatē fantaſticam cū equocatiōe ⁊ amphibo ª que dicunt multiplicitatē actualē: ⁊ nō ɔnumerauit cū iſtis cōpōnē ⁊ diuiſionē ⁊ accētū que dicūt multiplicitatē potētialē: quia vnitas nois magis repit̄ in figura dictionis q̄ʒ in his que dicūt multiplicitatē potētialē: ⁊ in h̄ magis ɔtingit figura dictionis cū equocatiōe ⁊ amphibo ª q̄ʒ cōpoſitio: ⁊ diuiſio: ⁊ accētus. ¶ Notādū ēt: ꝙ ꝓp figurā dictiōis ſpālr̄ addidit ꝙ cōſuetū eſt oīa ſigr̄e: ſicut h̄ aliqd. ¶ De equocatiōe enī ⁊ āphibo ª non eſt dubiū: ꝙ accipiūt multiplex: ut ḡ oſtēdat ꝙ ēt figura dictiōis aliq̄ mō accipit multiplex: addidit ꝙ ꝑ talē fallāʒ addi tū q̄d nō ſignificāt h̄ aliqd iterp̄tamur: ut h̄ aliqd: ⁊ q̄d nō eēt niſi eēt in aliq̄ mō multiplicitatis. Deīde cū dic̄.

¶ **Cōpoſitio aūt ⁊ diuiſio ⁊ accentus in eo ꝙ nō eadē eſt orō: uel nomē diūs. Oportebat aūt ⁊ hoc: queādmodū ⁊ reʒ eandē ſi debeat elenchus uel ſillogiſmus fieri.**

¶ Reducit cōpōnē: ⁊ diuiſionē: ⁊ accētū: ⁊ duo fac̄: q̄ ꝑ⁰ facit q̄d dcm̄ eſt. 2⁰ q̄d dixerat manifeſtat ibi [Ut ſi tunica.] dicit ḡ ꝙ cōpō ⁊ diuiſio ⁊ accēt⁹ ſup. peccāt ꝑ ignorātiā elēchi in eo q̄d nō eſt eadē orō q̄ʒtū ad cōpōnē ⁊ diſionē: uel eſt nomē differēs q̄ʒtū ad accētū oportebat aūt ⁊ h̄. i. orōnē ⁊ nomē eſſe eadē queādmodū ⁊ rē. ſi debeat fieri elenchus ⁊ ſillogiſmus.

Dubitaret forte aliq̄s q̄d fac̄ identitas nois ad ſillm̄. ¶ Dōʒ ꝙ ſic elēchus dicit ɔ̄dictiōeʒ nō qualibet ſʒ euidētē: ut ſup. dicebat̄. ſic ſillūs dicit illatiōeʒ nō qualibet: ſʒ euidētē: ⁊ ſic nō eſt euidēs ɔ̄dictio. ſi ɔ̄dicat̄ ſb diūſis noib⁹: ſic nō eſt euidēs illatio ſi ifeI at̄ ɔ̄ ſb alio noie. ſi ḡ nō eſt ibi vnitas nois q̄ʒtūcūq̄ʒ ſit ibi vnitas rei: nō ē ibi elēch⁹ nec ſillūs q̄ nō eſt ibi nec euidēs ɔ̄dictio: nec euidēs illatio.

Alterius forte dubitaret aliq̄s: q̄ cū cōpō ⁊ diuiſio ⁊ accētus fallāt ꝓp diuiſitatē ſignificatop̄. vī ꝙ nō deficiāt a ſillō ⁊ elēcho: q̄ nō accipiūt idē nomē. ſʒ etiā q̄ nō accipiūt eādē rē. ¶ Dōm ꝙ utroq̄ʒ mō deficiūt dicte fallē a ſillō ⁊ elencho. ꝑ⁰ q̄ nō accipiūt idē ſignificatū cū arguāt in diūſo ſenſu. diuerſitas enī ſignificatop̄ eſt cā nō exūtie in dictis fallacijs. 2⁰ deficiūt: q̄ nō accipiūt idē nomē: nec eādē rōnē niſi mālr̄ ſolū. orō enī nō hēt eē cōpoſita ⁊ diuiſa abſq̄ʒ uariatiōe: ⁊ ſic cōpō ⁊ diuiſio facit uariationē in orōne: ⁊ ipedit vnitatē ei⁹. ſic accēt⁹ facit uariationē in dictiōe ⁊ ipedit vnitatē ipſi⁹. ph̄a ḡ nō negat qn̄ ſit i talibus diuerſitas ſignificati. ſʒ ad oñdendum magnitudinem defectus in talibus fallacijs ait ꝙ non eſt ibi vnitas orationis uel nominis. Deinde cum dicit.

¶ **Ut ſi tunica nō ueſtis ſʒ tunica ſillogizet̄. nā uerū ⁊ illō ſʒ nō ſillogizatū eſt ſʒ adhuc interrogatione indiget: quoniā ideʒ ſignificat: ⁊ ad eum qui interrogat quare.**

¶ Manifeſtat ꝙ diūſitas nois ipedit ſillm̄. d. ꝙ ſi tunica ſillogizet̄. nō ſillogizat̄ ueſtis. i. nō dʒ ſillogizari ueſtis ſʒ tunica, nā ſi uep̄ eſt aliqd de tunica: uep̄ ē ⁊ illō. ſ. de ueſte. ſʒ nō ſillogizatū ē. oīa enī ṽitas nō ē ɔcluſa ꝑ ſillʒ ⁊ oīs illatio nō ē ſillogiſtica. lʒ ḡ q̄cq̄d ṽificat̄ de tūica ṽificet̄ ð ueſte: tū h̄ nō fit ſillogiſtice: q̄ nō ē illatio euidēs. ſi enī diceret̄. oē coopimētū eſt calidū. oīs tunica eſt coopimētū. ḡ oīs ueſtis eſt calida nō eēt ſillūs: q̄ nō eēt illatio euidēs. Sʒ adhuc idigeret interrogatiōe ad eū. i. apud eū q̄ iterrogat: q̄re ſeq̄t̄ talis ɔ̄. ⁊ huic iterrogatiōi ſatiſfit ꝑ hec: q̄m̄ ideʒ ſignificāt ueſtis ⁊ tunica. predictus ḡ ſillūs nō infert euidenter: cū indigeat ulteriori

interrogatione.⁊ ſi non infert euidenter non eſt ſillogiſmus.de cuius ratione eſt euidens illatio.

Q
Ui vero ſm accñs diffinito ſill'o manifeſti fiunt.nã eãdẽ diffõnẽ opʒ ⁊ elenchi fieri uerũ adiacere ꝯtradictionẽ:naʒ elenchus ſill's eſt ꝯtradictiõis. Si ḡ nõ eſt ſill's accñtis nõ fiet elenchũs.

¶ Viſo quõ fallacie in dictiõe deficiũt ab elẽcho ⁊ a uera ꝯdictiõe:q2 uel accipiũt duplr ⁊ eſt ibi ꝯdictio nois ⁊ nõ rei:ut pʒ in equocatiõe amphibo ⁊ figura dictionis.uel uariãt locutionẽ:⁊ nec eſt ibi ꝯdictio rei nec nois.ut pʒ in cõpõne ⁊ diuiſiõe ⁊ accentu.h' in pte iſta reſtat vidẽ quõ falle ex̄ dictionẽ deficiũt ab elencho:⁊ diuidit hec ps in ſex:q2 pᵒ pħs reducit ad ignorãtiam elẽchi fallam accidẽtis.2ᵒ fall'aʒ ſm qd.3ᵒ ad h'.i.ignorãtiã elẽchi que eſt fall'a cois reducit ignorãtiã elẽchi ut eſt fall'a ſpãlis.4ᵒ reducit petitiõeʒ ꝑncipij ⁊ ſm nõ cãm ut cãm.5ᵒ reducit ꝯñs.⁊ 6ᵒ reducit plẽs iterrogatiões ut vnã.2ª ibi[Qui aũt ſm qd ⁊c.] 3ª ibi[Manifeſtiſſimi autem.] 4ª ibi[Idẽ in eo ꝙ ſumit.] 5ª ibi[Qui vo in eo ꝙ ꝯñs.] 6ª ibi[Qui vo i eo ꝙ plẽs.] Circa pᵐ duo facit:q2 pᵒ oñdit fall'aʒ accñtis deficẽ ab elẽcho.2ᵒ qõ dixerat manifeſtat per exẽpla.2ª ibi[Nõ eni ſi cũ h' ſit.] In pª pte itẽdit talẽ rõnẽ.ꝯcqd non eſt ſill's nõ eſt elẽchus:cũ elẽchus ſit qdã ſill's:ſed qõ arguit ꝑ fall'aʒ accñtis nõ eſt ſill's.ḡ nõ eſt elẽchus.h' eſt ḡ qõ ait ꝙ palogiſmi q ſũt ſʒ accñs.diffinito ſill'o manifeſti ſũt ꝙ deficiũt ab elẽcho.nã ſi ꝑ diffõnẽ ſill'i pʒ tales palogiſmos nõ eẽ ſill'os:ꝑꝑ qõ pʒ eos nõ eẽ elẽchos.nã eãdẽ diffõnem opʒ fieri elẽchi.ſup.⁊ etiã ſill'i uerũ ꝑ ſʒ opʒ.adiacẽ ꝯdictionẽ.nã elẽchus eſt ſill'us ꝯdictiõis.addit ḡ elẽchus ſupra ſill'm adiacẽtiã ꝯdictiõis:⁊ q2 tota rõ ſill'i dʒ reſeruari in elẽcho.ḡ ſi palogiſmus accñtis nõ eſt ſill'us:opʒ ẽt ꝙ nõ ſit elẽchus. ¶ Notãdũ aũt ꝙ ſpẽs abundat a gñe dña:⁊ oẽ iferius icludit in ſua rõne aliqd qõ nõ eſt de rõne ſuperioris.quicquid tamẽ eſt de rõne ſuperioris reſeruatur in inferiori ⁊ eſt in eo:inde eſt ꝙ quicquid remouetur a ſuperiori remouetur ab inferiori:cũ tota rõ ſupioris claudat in rõne iferioris.nõ tñ ꝯcqd remouet ab iferiori remouet a ſupiori.qõ iferius claudit in ſe aliqd qõ nõ eſt de rõne ſupioris.cũ ergo ſill'us ſit ſuperius ad elẽchũ:ꝯcqd nõ eſt ſill'us nõ eſt elẽchus.

Dubitaret forte aliqs cũ ſupius dcm̃ ſit ſill'os ſophiſticos directius peccare ꝯ ſill'ʒ dialeticũ qʒ ꝯ ſill'm ſimplr:vꝫ qõ h' dr eẽ ꝯriũ dictis.vꝫ eni pħs uelle palogiſmos accñtis iõ peccare ꝯ elẽchũ:q2 peccãt ꝯ ſill'm:ḡ ꝑ ꝑus ⁊ imediatius peccãt ꝯ ſill'm. ¶ Dicẽdũ:ꝙ nõ eſt dubitãdũ ſill'os ſophiſticos:ut ſophiſtici ſũt ꝑ ſe ⁊ directe peccare ꝯ ſill'm dialeticũ.nã cũ iõ ſint ſophiſtici:q2 innitunt falſis hitudinibus localibus que apparẽt uere hitudines locales:⁊ nõ ſũt:ꝑ ſe ⁊ directe peccant ꝯ illũ ſill'm:cuius eſt inniti localibus hitudinibus.hmõi aũt nõ eſt ſill'us ſimplr:ſed dialetic⁹.pũt aũt hmõi palogiſmi:ut inutiles ꝯiugatiões ſũt:peccare directe ꝯ ſill'm ſimplr:ſʒ ut ſill'i apparẽtes:⁊ ſophiſtici directe ⁊ ꝑ ſe peccant ꝯ ſill'm dialeticũ. ¶ Sʒ ſciẽdũ:ꝙ aliqd ꝑ ſe eſt magis tale:qõ quo ad nos nõ eſt euidẽtius tale.nã quo ad nos effectus utplurimũ ſũt euidẽtiores cauſis.cãe tñ ꝑ ſe loquendo ſũt uerꝰores effectibus.nõ ḡ obſtãte ꝙ hmõi palogiſmi magis directe peccẽt ꝯ ſill'm dialeticũ.põt tñ eẽ euidẽtius q̃ ad nos ꝙ peccẽt ꝯ ſill'ʒ ſimplr:⁊ q2 hec reductio ſʒ euidẽtiã fit:nõ eſt icõueniẽs oñdẽ tales palogiſmos deficere ab elẽcho:q2 deficiũt a ſillogiſmo.Deinde cũ dic.

¶ Nõ eniʒ ſi cũ hoc ſit neceſſe hoc eẽ.hoc aũt eſt albũ neceſſe eſt albũ eẽ per ſill'm.

¶ Qõ dixit manifeſtat per exẽpla:⁊ tria fac:q2 pᵒ adducit hmõi exẽpla.2ᵒ ex exẽplis adductis oñdit accñs deficẽ ab elẽcho.3ᵒ aſſignat latẽtias huius falle.2ª ibi[Quare ſi elẽchus.] 3ª ibi[Sʒ ſm.] Circa pmũ duo facit ſm ꝙ duo exẽpla adducit.2ª ibi[Neqʒ ſi triãgulus.] Cõtinuet aũt ſic.bñ dico ꝙ accñs nõ eſt uerus ſill'us.naʒ ſi cũ ſit h' neceſſe eſt hoc eẽ.i.cũ ſit antecedẽs neceſſe eſt eẽ ꝯñs:ut ſi eſt coruus eſt aial hoc aũt.i.ſi eſt aial eſt albũ:nõ tñ per ſill'm neceſſe eſt antecedẽs.ſ.coruũ eẽ albũ.nõ eni ualet ſillogiſtice.coruus eſt aial.aial eſt albũ:ḡ coruus eſt albus:⁊ q2 in hoc eſt fall'a accidẽtis:pʒ ꝙ accidẽs nõ vere ſillogiʒat:q2 nõ de necẽitate ꝯcludit.peccat eni ꝯ hãc ꝑticulã de neceſſitate accidẽ.Deinde cũ dic.

¶ Neqʒ ſi triangulus duobus rectis eq̃les hẽt tres angulos:accidit aũt ei figurã eẽ uel pmũ uel ꝑncipiũ:qm̃ figura uel pmũ ul ꝑncipiũ hoc eſt. Nõ eni ꝙ figura in eo ⁊ ꝙ pmũ uel ꝑncipiũ:ſʒ in eo ꝙ trianguli demonſtratio. Similiter aũt ⁊ in aliis.

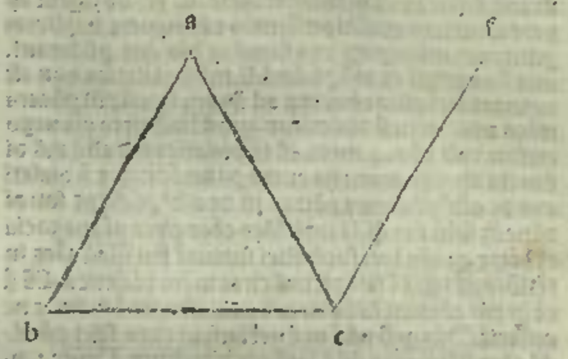

¶ Ponit 2ᵐ exẽpliũ.d.ꝙ neqʒ ſeqtur ſillogiſtice ſi triãgulus hẽt tres angulos eq̃les duobus rectis:⁊ accidit ei.i.accidit triãgulo eẽ figurã uel eẽ pmũ.uel eẽ ꝑncipiũ figurarũ.nõ tñ ꝑpter hoc ſeqt ꝙ figura uel ꝑncipiũ figurarũ:uel pmũ iter figuras rectilineas hẽat h.i. hẽat angulos eq̃les duobus rectis.põt aũt ſic formari palogiſmus.triãgulus hẽt tres angulos.triãgulus eſt figura.⁊ ẽ ꝑncipiũ figurarũ:⁊ eſt pª iter figuras rectilineas ḡ figura uel ꝑncipiũ figurarũ uel pᵐ iter figuras rectilineas hẽt tres.nõ eni demõſtratio eſt.i.nõ ſeqt demonſtratiue ꝯ.q2 nõ hẽt tres angulos triãgulus in eo ꝙ figura:uel in eo ꝙ ꝑncipiũ figurarũ:uel in eo ꝙ pmũ inter figuras ſed in eo ꝙ triãgulus:⁊ addit ꝙ ſilr eſt in aliis.naʒ alij palogiſmi accidẽtis ſilr peccãt q2 nõ excludũt de neceſſitate:ſicut nec de neceſſitate ꝯcludũt palogiſmi qui tacti ſunt. ¶ Notãdũ aũt ꝙ per fallaciã accidentis aliquãdo concluditur falſum ſimpliciter.aliquando concluditur falſum non ſimpliciter:ſed ſm aliquẽ moduʒ iõ poſiti ſunt duo paralogiſmi.nã pmus deſeruit huic fallacie:ut concludit falſuʒ ſimpliciter.ſimpliciter.eni concluditur falſum dicẽdo.coruus eſt animal.aial eſt albũ.ergo coruus eſt albus.Scõs vo palogiſmus deſeruit huic fallacie:ut per eã ꝯcludit falſuʒ ſm aliquẽ modũ.nã ſi dicit triãgulus hẽt tres.triãgulus eſt figura.ḡ figura habet tres.hec cõcluſio nõ eſt falſa ſimpliciter:ſed eſt falſa ſi intelligat cũ reduplicatione:ut ſi credat ꝙ figura habet tres ſicut triãgulus.pħus ergo ut inſinuaret hoc:ait ꝙ triãgulus hẽt tres:nõ in eo ꝙ figura ſed in eo ꝙ triãgulus. ¶ Notãdũ etiã ꝙ qdã ſill'i ſunt de quorũ ratiõe eſt ꝯcludere cũ reduplicatiõe:ut ſunt ſillogiſmi demonſtratiui:⁊ maxime cuʒ eſt demonſtratio potiſſima.nunq̃ʒ enim per demõſtrationem potiſſimã ꝯcluditur aliqua paſſio de ſubiecto niſi inſit per ſe ei ⁊ primo.⁊ ſʒ ꝙ hmõi.aliq vo ſillogiſmi ſunt de quorum

rōne nō eſt ꝯcludere cū reduplicatiōe: ſed ſufficit in talibꝰ ſillīs uerū eē qḋ ꝯcludit. ⁊ hꝰ ſillī ſūt dialetici uel etiā demonſtratiui. ſi nō ſit ibi demonſtratio potiſſima ⁊ qꝛ accñs fallit ⁊ ſophiſticat quodāmō circa oīa: ideo ſm utrūq; modū exēplificauit. vz. ut ꝑ accñs cōcludit ſimplr̄ falſū: ⁊ ut ꝯcludit falſū nō ſimplr̄. ſed ſi intelligat cū reduplicatiōe. ꝑmū ḡ exēplū magis deſeruit huic fallē: ut uerſat circa mām ꝓbabilē. 2ᵐ vō exēplū magis deſeruit huic fallē ut uerſat circa mām neceſſariā ⁊ demonſtratiuā. iō phs ſignāter dixit ꝙ nō eſt demōſtratio de trīāgulo ꝙ habeat tres in eo ꝙ figura: ſed in eo ꝙ trīāgulus: innuēs per hoc talē ſophiſticationem circa demonſtrationem contingere.

Dubitaret forte aliqs de eo qḋ h̄ dī. vz. ꝙ accidēs ſophiſticat ⁊ fallit circa oīa tā circa mām ꝓbabilē q̄z circa mām neceſſariā. dicebatur enī ſupra ꝙ fallē ⁊ ſillī ſophiſtici ſolū fieri hñt circa mām dialeticā: ⁊ circa mām illā ex qua hñt ſumi habitudines locales. cū ergo mā dialetica ſit mā ꝓbabilis: videt ꝙ ſillī ſophiſtici nō habeāt fieri circa mām demōſtratiuā: ſiue circa mām neceſſariā. ¶ Rꝰ dōz: ꝙ ut appareat ueritas queſiti poſſumus diſtinguere duplicem ꝯditionē mãe: quaꝝ vna ſumit ex his que ꝯſiderant. alia vō accipit ex mō ꝯſiderādi. mā ḡ dialetica non eſt determinati gñis rōne reꝝ ad q̄s applicari pñt ꝯſiderationēs dialetice: cū dialeticus quodāmō circa oīa negociet: ut vult phs. 4. meta. eſt tñ dialetica mā aliq̄ mō di-
Cō.5. ſtincta ab aliis materiis ex mō ꝯſiderādi: qꝛ ⁊ ſi dialeticus de oībꝰ ꝯſiderare pōt: nō tñ de oībꝰ ꝯſiderat ſub oī rōne. ſz ſolū ſm q̄ſdā intētiōes cōes circa oīa negociari hēt: ⁊ qꝛ oēs loci ſophiſtici ſumunt ſm q̄ſdā cōes intētiōes: iō talia vſari dicunt circa mām dialeticā. Cū ḡ dī ꝙ pōt cōmitti falla circa demonſtratiuā mām ⁊ neceſſariā. Dōz ꝙ h̄ nō ē ut ē nečia: ſz ut ex ea ſciri pñt q̄dā cōes itētiōes: ⁊ q̄dā ſophiſtice hītudines. Deīde. c. d.

¶ Quare ſi elenchus ſillogiſmus quis nō erit qui ſm accidens ſit elenchus.

¶ Cōcludit ꝯcluſionē itētā. d. ꝙ ſi elēchus eſt ſillīus qs. i. ſillīus qdā: ꝑalogiſmus q ſit ſm accñs ſup. qꝛ nō eſt ſillogiſmus non eſt elenchus. Deinde cum dicit.

¶ Sed ſm hoc ⁊ artifices ⁊ oīno ſcientes arguunt ab inſciis: ſm accidens enī faciūt ſillogiſmos ꝯtra ſapiētes. Qui vō nō poſſunt diuidere aut interrogati concedunt: aut cum non dent putantur dediſſe.

¶ Quia dixerat ſic accñs eſſe defectiuū: ꝙ deficit tam a ſillō q̄z et ab elēcho. Ne ergo: qꝛ ſic defectiuus eſt: crederet aliqs eius defectū eē oībꝰ notū: aſſignat latētiā huius fallē. d. ꝙ ſm h̄. i. ſm accñs. artifices. i. experti: ⁊ oīno ſciētes. i. ſpeculatiui ab inſciis arguunt. nā inſcii ꝯ ſapiētes ⁊ ꝯ expertos faciūt ſillōs ſm accñs. Et ſbdit: ꝙ q nō pñt diuidē. i. q nō pñt diſtinguē qñ mediū diuſificat: ⁊ qñ nō: decipiunt ꝑ talē fallā: ꝑꝑ qḋ neſciētes ſic diſtinguē: aut ꝯcedūt iterrogatiōnē qua ꝯcludūt ꝑ tales ſillōs aut cū nō dent: uel ꝯcedāt ꝯcluſionē: putātur tñ dediſſe cū neſciāt rñdere. ¶ Notādū aūt: ꝙ q̄ñ tota deceptio nō ſit in ſpeculando: ⁊ etiā in opando cōtingit ꝑ hāc fallām. credimus enī aliqū bñ ſillogiçare: ⁊ tñ deficimus: qꝛ nō reſpicimꝰ ad id qḋ eſt ꝑ ſe: ſed ad qḋ eſt ꝑ accñs: ⁊ ſic eſt in ſpeculādo: ſic eſt in agēdo. credit enī aliqñ medicus bñ curare ⁊ male curat: qꝛ non accipit cām egritudinis per ſe: ſz ꝑ accñs. iō tā in artificio q̄z in ſcīa hec falla hēt locū: ⁊ qꝛ ſic latēs eſt: ⁊ tot modis cōmitti pōt: merito ſm eā tā artifices q̄z ſcientes ab inſciis arguunt. ¶ Notādū etiā ꝙ ſapiēs inq̄ātū ſapiens nō redarguit. ſed qꝛ ſapiētis ⁊ ſciētis eſt cōſiderare cās uīes. pñt eſſe ſapiens circa talia: deficē circa aliqḋ ꝑticulare ꝑ fallām accidētis. uel poſſumus dicere ꝙ nō eſt incōueniēs aliquē eſſe ſapiētē in vno non in alio. propter quod poteſt decipi ſapiens in eo circa quod non eſt ſapiens. Deinde cum dicit.

¶ Qui autē ſm quid ⁊ ſimpliciter: qñ nō de eodem affirmatio ⁊ negatio.

¶ Reducit ad ignorātiā elēchi fallām ſm qḋ ⁊ ſimplr̄. ⁊ tria facit: qꝛ pᵒ ꝓponit qḋ itēdit. 2ᵒ manifeſtat qḋ dixerat. 3ᵒ ꝯcludit itētū. 2ᵃ ibi[Nā ſm qd.]3ᵃ ibi[Uidet aūt eo ꝙ ignoret.]Dicit ḡ ꝙ ꝑalogiſmi ſm qḋ ⁊ ſimplr̄ ſup. reducunt ad ignorātiā elēchi: qñ in eis nō eſt affirmatio ⁊ negatio de eodē. ¶ Notādū aūt ꝙ elēchus ut dicebat ſuperius eſt ꝯdictio vnius ⁊ eiuſdē. ſi ergo ꝑalogiſmi ſm qḋ nō ſumūt affirmationē ⁊ negatiōnē de eodē: ꝯſtat eos deficē ab elēcho. Deinde cū dicit

¶ Nā ſm quid albū ſm qḋ nō albū: ſimpliciter aūt albi: ſimpliciter non album negatio. Si ergo dato ſm quid eſſe albū ut ſimpliciter datum accipit non facit elenchū.

¶ Manifeſtat ꝙ dixerat. d. qḋ eſt ſz qḋ albū ⁊ ſimpliciter albi negatio eſt ſimplr̄ nō albū. ſi ḡ dato. i. poſito aliqḋ eē ſm qḋ albū. ſi accipit eū ut dictū eſt ſimplr̄ non facit elēchū qꝛ nō eſt ibi ꝯdictio de eodē. Nō enī eſt ꝯdictio de eodē dōo. ethiops eſt nō albꝰ: ⁊ ē albꝰ ſm dentē nō enī idē affirmat albū: qḋ negat nō albū. ſz albū ſm dētes affirmat ſm qḋ. nō albū vō negat ſimplr̄. cū ḡ in ꝯñc ſimplr̄ ſumimus ꝙ ethiops ſit albus ⁊ nō albꝰ: qꝛ h̄ in ꝑmiſſis nō ſuit ſūptū ſimplr̄: nō eſt ibi elēchus nec ꝯtradictio. ¶ Notādū aūt: ꝙ ſi affirmatio ſm qḋ debet eē oppoſita negationi ſm qḋ. opz accipe idē ſm qḋ ut albū ſm pedē opponit ei: qḋ eſt nō eſſe albū ſm pedē: quō autem affirmatio ſimplr̄ opponitur negationi ſimpliciter. non videtur habere dubiū. Deinde cū dic.

¶ Uidet aūt eo ꝙ ignorat qḋ eſt elēchus.

¶ Cōcludit fallām ſm qḋ deficē ab elēcho. nā ſi bñ ſciremus diffōnē elēchi ſtatim appareret ꝙ hec falla nō cōcludit. hoc eſt ḡ qḋ ait ꝙ vꝫ hec falla concludere: eo ꝙ ignoretur quid eſt elenchus. Deinde cum dicit.

¶ Manifeſtiſſimi aūt oīū q ꝑus dicti ſūt ſz elēchi diffōnē: quare ⁊ nūcupati ſunt ſic. Nam ſm rationis omiſſionē fantaſia fit.

¶ Reducit ad ignorātiā elēchi: ut eſt falla cōis. hꝰ ignorātiā ut eſt ſpālis. ⁊ duo facit: qꝛ ꝑmo facit qḋ dictū eſt 2ᵒ ſepat vnā ignorātiā ab alia. 2ᵃ ibi[Et diuidētibus ſic.]Dicit ḡ ꝙ ꝑalogiſmi q ꝑus ſunt dicti. i. noīati ſz elēchi diffōnē: qꝛ deficiūt ab elēcho ſunt manifeſtiſſimi ꝙ reducunt in ignorātiā elēchi. nā rō q̄re nūcupati ſūt ſic eſt: qꝛ in eis ſit fantaſia ⁊ deceptio ſm omiſſionē rōnis elēchi. qꝛ omittūt aliq̄s ꝑticulas ut ſm idē. ad idē. ſilr̄ ⁊ in eodē tpe que ſūt poſite in diffōne elenchi. ipſum enī nomē eoꝝ facit eos manifeſtiſſimos: ꝙ ſic reducunt cū nomen accipiāt ab ignorātia elenchi. ¶ Notādum aūt ꝙ aliqḋ pōt denoiari ab aliquo. uel qꝛ illud aſſequitur: uel qꝛ ab illo deficit. ꝑalogiſmi ḡ peccātes ſm ignorantiā elenchi ſunt dicti ⁊ denominati ſm diffinitionem elenchi. non quia eām aſſequantur. Sed quia ab ea deficiunt. Deinde cum dicit.

¶ Et diuidentibus ſic: cōis in oībꝰ his ponenda eſt orationis diminutio.

¶ Separat ignorātiā elēchi ut eſt falla cōis ab hꝰ ignorātia ut eſt ſpecialis. dicens ꝙ diuidētibus. i. diſtinguētibꝰ vnā ignorātiā ab aliis ꝯtingit dicere ſic: ꝙ ut eſt diminutio rōnis elēchi in oībus. i. in oībus ꝑticulis poſitis in diffōne elenchi cōis eſt ſup. fallacia. eſt ergo hec

dĩa iter ignorãtiã elenchi ut eſt cois ⁊ ut eſt ſpãlis. qꝛ ut eſt cois reſpicit ſigillatim diminutionẽ oium ꝑticularũ poſitarũ in diffõne elenchi. Sed ut eſt ſpãlis reſpicit ſpãliter illas q̃tuor ſm idẽ ⁊c̃. Deide cum dicit.

¶ Qui vero in eo ꝙ ſumitur hoc qđ erat in principio: ⁊ non cauſa ut cauſa ponit̃ manifeſti ſiunt per diffinitionem.

¶ Reducit ſimul petitionẽ ꝑncipij ⁊ ſm nõ cãm ut cãz. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑmo ꝓponit qđ intẽdit. 2° ꝓbat qđ dixerat. 2ª ibi⌊ Opz enim cõcluſionẽ.⌋ Dicit ergo ꝙ paralogiſmi qui ſiũt in eo ꝙ ſumit̃ qđ erat in ꝑncipio: ⁊ paralogiſmi qui ſiũt in eo qđ ponit̃ nõ cauſa ut cauſa ſunt manifeſti per diffinitionẽ. cognita eniz diffinitione elenchi manifeſtũ eſt quõ tales paralogiſmi reducũtur in ignorantiã elenchi. Deinde cum dicit.

¶ Oportet etenim cõcluſionem eo ꝙ hic ſũt ſinit accidere: qđ nõ erat in nõ cauſis.

¶ Probat qđ dixerat. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑ° ꝓbat h̃ de fallacia ſm nõ cãm. 2° ꝓbat hoc de petitione principij. ibi ⌊ Et rurſuz.⌋ Dicit ergo ꝙ in elenchis opz ꝯcluſionẽ accidere in eo qđ ſunt h. i. ꝑmiſſe: nã cum elenchus ſit ſill̃s. ſicut in ſill̃o accidit ꝯ̊ per ea que poſita ſunt. ſic ⁊ in elencho ꝙ nõ erat in nõ cãis. ꝓpõ eni que eſt non cã ⁊ aſſignat̃ ut cã nihil facit ad ꝯnẽ. Deinde cum dicit.

¶ Et rurſuz nõ enumerato eo qđ ex principio: qđ non habent qui ſunt ſm petitionem eius quod in principio.

¶ Oſtẽdit hoc idem de petitione ꝑncipij dicẽs ꝙ rurſuz opz accidere ꝯ̊nem ex premiſſis. nõ cõnumerato eo ꝙ erat in ꝑncipio ꝙ nõ hñt argumẽtationes que ſunt ſz petitionem eius qđ eſt in principio.

Dubitaret forte aliquis utrũ petitio ꝑncipij peccet ꝯtra ſill̃z ſimpl̃r: ⁊ videt̃ ꝙ nõ: qꝛ petitio ꝑncipij ut coĩter ponit̃ nõ ĩpedit ſill̃m ĩferentẽ lz ĩpediat ꝓbantez. Sed nõ videt̃ de rõne ſill̃i ſimpl̃r ꝙ ꝓbet. ergo ⁊c̃. ¶ Dõz ꝙ forte dubiũ eſt utꝝ ſit de rõne ſill̃i ſimpl̃r ꝙ ꝓbet. ⁊ hoc declarare nõ eſt ꝑ̃ſentis ſpeculationis: ſed ſi cõtingeret nos ſcribere ſup libro ꝑoꝝ forte iſtã pertractaremus mãz ꝯceſſo ergo ꝙ nõ ſit de rõne ſill̃i ſimpl̃r ꝙ ꝓbet: dicere poſſumus ꝙ petitio ꝑncipij peccat ꝯtra ſill̃z ſimpl̃r: nã de rõne ſill̃i ſimpl̃r eſt ꝙ qbuſdaz poſitis aliqd aliud de neceſſitate accidat per ea que poſita ſunt. ergo in ſillogiſmo ꝯ̊ debet eẽ alia a ꝑmiſſis qđ nõ ꝓprie facit petitio ꝑncipij. qꝛ ibi per ſe ſm ꝙ hꝫ q̃ſi idem ꝓbat̃ per idem.

Alterius forte dubitaret aliqs utꝝ petitio ꝑncipij ĩpediat ſill̃m ĩferentẽ. ¶ Dõm ꝙ cõmune dictũ eſt petitionẽ ꝑncipij ĩpedire ſill̃m ꝓbantẽ nõ inferentẽ. Sed quomõ hoc uerũ ſit ſciẽdum ꝙ nõ ois illatio neceſſaria eſt ſillogiſtica. petitio ergo ꝑncipij de neceſſitate ĩfert: ⁊ nõ ĩpedit illationẽ ſimpl̃r ſumptã. Impedit tñ illationẽ ut eſt ſillogiſtica. nã cuz oñſuz ſit petitionẽ ꝑncipij peccare cõtra ſill̃m ſimpl̃r. ibi illatio ſillogiſtica reſuari nõ poterit. cuz ergo dꝛ ꝙ petitio ꝑncipij nõ ĩpedit ſill̃m ĩferentẽ: pro tãto ueruz eſt. qꝛ nõ ĩpedit illationẽ ſimpl̃r: ſed ſi ĩtelligat̃ ꝙ non impediat ſill̃m ſimpl̃r ĩferentẽ ꝙ reſuet̃ ibi illatio ſillogiſtica: falſus eſt ĩtellect⁹. petitio ergo ꝑncipij impedit ſill̃m ĩferentẽ ut ĩfert mõ ſillogiſtico. nõ aũt ĩpedit ipm ĩferentẽ ut ĩfert quocũqz mõ. ¶ Notandũ aũt ꝙ ut ſupra oñſuz fuit fallacia ſm nõ cãm ut cãm: magnã ꝯueniẽtiã habet cum petitione ꝑncipij. ideo forte ph̃s in reducendo cõbinauit eas ſimul.

Ubi vero ſm ꝯſequẽs: ꝑtes ſunt accidẽtis. Nã ꝯſequẽs accidit.

¶ Hic ut dicebat̃ philoſophus reducit ꝯñs. circa quod tria facit. qꝛ ꝑ° oñdit ꝙ ꝯñs eſt pars accñtis. ſcđo dat dĩam iter ea. tertio ex his que dixerat ꝯcludit ꝯñs deficere ab elencho. ſcđa ibi⌊ Differt aũt.⌋ 3ª ibi⌊ Scđz accñs.⌋ Dicit ergo ꝙ paralogiſmi qui ſiunt ſm ꝯñs ſunt ꝑtes accñtis: nã ꝯñs accidit. ¶ Notandũ aũt ꝙ ꝑdicatio hec. ꝯñs accidit: nõ eſt ꝑdicatio formalis: ſed mãlis. formal̃r eni ꝯñs differt ab accñte mãliter: tñ cõſequẽs eſt ps accñtis. oẽs eni palogiſmi qui peccãt ſz ꝯñs peccant ſm accñs: ſed nõ ꝯuertit̃. ideo material̃r ꝯñs eſt pars accñtis. formal̃r tñ ꝯñs nullo mõ eſt pars eius. nullus eni paralogiſmus ſm eandẽ rõnez peccat per utrãqz fallaciã: imo ſm aliã rõnẽ peccat per vnã ⁊ ſm aliã per aliã. ¶ Notandũ etiã ꝙ diſtictio rerũz eſt accipiẽda ſm formã. ꝯñs aũt ſic eſt pars accñtis: ꝙ ẽt per ſe eſt diſtinctũ ab accñte. ¶ Notandũ etiã ꝙ ꝯñs ꝓprie nõ eſt pars ſubiectiua accñtis. qꝛ tunc nõ poneretur in numerũ cũ accñte: nec eſt pars ĩtegralis eius: qꝛ poſita ꝑte integrali nõ de neceſſitate ponit̃ totũ. poſito tñ ꝯñte ponit̃ accñs: ſed lz nõ ꝓpe ſit ps ſubiectiua nec ĩtegralis: hꝫ tñ ſimilitudinẽ cũ ꝑte ſubiectiua. qꝛ ſicut poſita ꝑte ſubiectiua ponit̃ totũ. ⁊ nõ ecõuerſo: ſic poſito ꝯñte ponit̃ accñs ⁊ nõ ecõuerſo. ¶ Notãdũ etiã ꝙ ſi bñ videmus quõ ſe hꝫ ꝯñs ad accñs de leui appet quõ ſe hñt tredecim fallacie ad ignorãtiã elenchi. nã ſicut ꝯñs eſt ps mãlis accñtis: ⁊ oẽs palogiſmi peccãtes ſm ꝯñs peccãt ſm accñs. ſic oẽs. 13. fallacie ſunt q̃ſi ꝑtes mãles ignorãtie elenchi: ⁊ oẽs palogiſmi peccãtes ſz. 13. fallacias peccãt per ignorãtiã elenchi: ⁊ ſic formal̃r differt ꝯñs ab accñte: ſic ignorãtia elẽchi ſub aliq̃ rõne ſumit̃ al̃r q̃z. 13. fall̃e. Deide cũ dicit.

¶ Differt aũt ab accñte: qm̃ accñs qdẽ eſt in vno ſolo ſumere: ut idem eſſe rubeum: ⁊ mel: ⁊ album: ⁊ cignum: qui aũt ſm cõſequens ſemper in pluribus.

¶ Separat fallaciã ꝯñtis ab accñte. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑmo ꝓponit qđ ĩtendit. ſcđo manifeſtat ꝓpoſitũ. ibi⌊ Maz q̃re vni.⌋ Dicit ergo ꝙ differt ꝯñs ab accñte: qm̃ qdẽ accñs eſt in vno ſolo ſumere ut idez eſt rubeũ ⁊ mel ⁊ album ⁊ cignuz: ſed palogiſmi qui ſiunt ſm ꝯñs ſemp ſiũt in plurib⁹. ¶ Notãduz aũt ꝙ hoc coiter multipl̃r exponit̃. ꝑ° ſic. accñs ſit in vno ſolo. qꝛ ſit in terminis cõuertibilib⁹: ꝯñs vero ſemp ſit in plurib⁹. qꝛ nunq̃z ſit in terminis ꝯuertibilibus. in mã eni ꝯuertibili nunq̃z peccat̃ ſz ꝯñs ſiue arguat̃ a põne ꝯñtis ſiue a deſtructione añtis. al̃r exponitur ſic: ꝙ accñs ſit in vno ſolo. qꝛ põt fieri in vna ſola ꝯñtia. ꝯñs vero ſemp ſit in plurib⁹: ſemp enim ſunt ibi due ꝯñtie. vna bona alia mala. ut qcqd eſt mel eſt rubeũ. hec eſt bona. Sed cũ poſtea cõuertit̃. qcqd eſt rubeũ eſt mel. hec eſt mala: ſed h⁹ꝰ expõnes uadũt ꝑter mentẽ auctoris. ⁊ nõ ſatiſfaciũt queſito. nõ eſt eni qđ quõ alicubi põt eẽ añs ubi nõ eſt ꝯñs. hec eni dĩa ſatis ĩtelligit̃ ex eo qđ ꝑ° dicebat̃ ꝙ ꝯñs eſt ps accñtis. ſupflue ergo adderet̃ ſcđa dĩa cũ dꝛ⌊ Differe aũt ⁊c̃.⌋ Intẽtio ergo auctoris eſt oñdere ꝙ ĩ vno ⁊ eodẽ paralogiſmo ubi eſt ꝯñs ⁊ añs: differt ut eſt ibi vna fall̃a ⁊ alia. ¶ Sciẽdũ ergo ꝙ cũ dꝛ mel eſt rubeũ fel eſt rubeũ. ergo fel eſt mel: poſſumus decipi per utrãqz fall̃az. vz per accñs ⁊ ꝯñs. Nã ſi credamus ꝑdictuz ꝓceſſuz ualere: triplex põt eẽ cã. ꝑª eſt. qꝛ nõ credimus mediũ uariari. ſi eni nõ eẽt ibi uariatio medij ſequeret̃ cõcl̃o. 2ª cã deceptionis põt eẽ qꝛ credimus añs eẽ idẽ ꝯñti. credimus eni idẽ eẽ mel ⁊ rubeũ. ⁊ opinamur cõuerti ꝯñtiã. qꝛ ſi hoc eẽt. ſequeret̃ ꝙ fel eẽt mel. 3° mõ poſſumus decipi: qꝛ credimus añtia eẽ eadẽ iter ſe. qꝛ ſunt eadẽ medio: ut credimus mel ⁊ fel eẽ eadẽ iter ſe. qꝛ ſunt eadẽ rubeo. ſi ergo in dicto palogiſmo decipi-

mut ex ipſo medio. qꝛ non credimus ipſm uariari cum uariaꝶ: decipimur per fallaciam accñtis. ideo accñs fit in vno ſolo: qꝛ originalr̄ initiꝶ medio uariato. Sed ſi decipimur qꝛ credimus añs eē idē̄ antecedēti: qꝛ ſunt eadē̄ ꝯñti decipimur per ꝯñs. iō ꝯñs fit in pluribꝰ ꝙ nō ſemp fit per ſe loquēdo ex vno termino uariato. ſed fit ex eo ꝙ duo aliqua putanꝶ eē idē̄: qꝺ duplr̄ ꝯtingit. uel qꝛ putamus idē̄ eē añs ⁊ ꝯñs. uel qꝛ putamus antecedentia eſſe eadē̄ inter ſe.

Dubitaret ſorte aliqs. qꝛ videꝶ ꝙ accñs fiat in multis. inferius eni habebimus ꝙ ideo ꝯtingit accñs. qꝛ neſcimus diſtiguere īter vnū ⁊ multa. ¶ Dōm ꝙ aliud eſt fieri in pluribꝰ originalr̄ ⁊ pͥmo. ⁊ aliud eſt fieri in pluribꝰ ſecūdario. ⁊ ex ꝯñti. falla eni accñtis fit in vno ſolo originalr̄. ⁊ pͥmo qꝛ fit in medio uariato. ex ꝯñti aūt fit in pluribꝰ. qꝛ mediuꝫ nō uariaꝶ niſi ut diuerſimode cōparaꝶ ad plura: iō bū dictū eſt ꝙ accipit vnū ut multa. qꝛ accipit mediū uariatū. hinc eſt ergo ꝙ falla h̄ ꝓprie peccat ꝯtra nō propter hoc de neceſſitate accidere. qꝛ neceſſitas illa coīs ſumiꝶ ex vnitate medij. vnitas eni medij eſt in cuiꝰ v̄tute in ꝯne maior extremitas p̄dicaꝶ de miori. ⁊ ſi h̄ vnitas tollaꝶ: tolliꝶ neceſſitas ꝯcludēdi oīno: qꝛ h̄ falla uariat mediū: ⁊ accipit vnū ut duo. qꝛ arguit ī 4ᵒʳ terīs.

Alterius ſorte dubitaret aliqs. qꝛ vī ꝙ accñs nō differat a ꝯñte. vī eni in lr̄a ꝙ iō accñs eſt in vno ſolo ſumere: qꝛ accipimus idē̄ eſſe rubeū ⁊ mel: ⁊ albū ⁊ cignū. ſed rubeū eſt ꝯñs ad mel. album aūt ꝯñs ad cignū. putare ergo idē̄ eē rubeū ⁊ mel ⁊ albū ⁊ cignū eſt putare eē idē̄ ꝯñs ⁊ añs. ſed hoc eſt decipi per fallaciā ꝯñtis. ergo ⁊c̄. ¶ Dōm ꝙ ut dicebaꝶ accñs fit per ſe ⁊ pͥᵒ in vno ut ī medio uariato. ꝯñs uero per ſe ⁊ pͥᵒ fit in pluribꝰ. nō eni fit falla ꝯñtis per ſe loquēdo ex eo ꝙ aliqd vnuꝫ uarieꝶ. Sed ex eo ꝙ aliqua duo credunꝶ vnū. credē̄ igiꝶ idē̄ eē rubeū ⁊ mel pōt cōtingere duplr̄. uel ꝙ iſta credulitas ſurgat ex altero terminoꝝ qꝛ credis rubeū ſemp eodē̄ mō accipi. ita ꝙ credis rubeū ſemp illo eodē̄ mō accipi quo accipiꝶ cuꝫ cōiungiꝶ melli: ⁊ ſic decipis per fallaciam accñtis. Sꝫ ſi hꝰᵒ credulitas ꝯſurgat ex utroqꝫ. qꝛ credis aliqua duo ut mel ⁊ rubeū. ⁊ uſr̄ añs ⁊ ꝯñs idem eē: decipis per fallaciā ꝯñtis. pꝫ ergo qꝺ queriꝶ. Deīde cum dicit.

¶ Nāqꝫ que vni ⁊ eidē̄ ſunt eadem: ⁊ ſibi inuicem probamus eſſe eadem: propter qꝺ fit ſm conſequens elenchus.

¶ Probat qꝺ dixerat. vꝫ ꝙ ꝯñs fit in pluribꝰ. ſed ut dicebaꝶ ꝯñs eē in pluribꝰ duplr̄ itelligiꝶ. nam vnus modus eſt cū credimus añtia eē idem. aliꝰ modus eſt cuꝫ credimus idē̄ eē añs ⁊ ꝯñs. duo ergo facit. qꝛ pͥᵒ oñdit ꝯñs eē in pluribus ſm ꝙ duo añtia que ſunt plura credunꝶ vnū. 2ᵒ oñdit ꝯñs eē in pluribus ꝓut añs ⁊ ꝯñs que ſunt aliquo mō plura credunꝶ oīno vnum. 2ᵃ ibi [Aut rurſuꝫ.] Circa pͥmū duo facit. qꝛ pͥᵒ oñdit quō ꝯñs intriꝶ pluribꝰ. 2ᵒ aſſignat defectū eiꝰ ibi [Eſt aūt nō oīno.] Cōtinueꝶ ſic. bū dico ꝙ ꝯñs fit in pluribꝰ. qꝛ que vni ⁊ eidē̄ ſunt eadē̄ ſibi inuicē̄ ꝓbamus eē eadeꝫ. credimus eni duo añtia: ut leonē̄ ⁊ ceruū eē eadē̄ inter ſe. qꝛ ſunt eadē̄ ꝯñti ut aiali. qꝛ utrūqꝫ aial credimus vnuꝫ eē aial. ſic etiā cignū ⁊ niueꝫ que ſunt añtia ad albū credimus eē eadem inter ſe. qꝛ ſunt eadē̄ albo ꝓpter qꝺ cum nō ualeat ꝯñtia: fit elenchus. i. paralenchus ſm ꝯñs. Deinde cum dicit.

¶ Eſt aūt nō oīno uerū: ut ſi ſit ſm accñs: nā nix ⁊ cignus albo idem.

¶ Aſſignat defectū huiꝰ ꝯñtie dicens. ꝙ nō eſt oīno uerꝝ ꝙ que vni ⁊ eidē̄ ſunt eadē̄ iter ſe ſint eadē̄. qꝛ nō ualet ſi ſit ſm accñs: nā nix ⁊ cignus ſunt idē̄ qꝺ albū. nō tñ ſunt idē̄ iter ſe. nō eni ualet. cignus eſt albꝰ. nix eſt alba ergo nix eſt cignus. ſunt eni nix ⁊ cignus eadē̄ per accidens. ¶ Notādū aūt ꝙ hic per accñs nō accipiꝶ accñs ut diuidiꝶ ꝯtra ſbam: ſed accipiꝶ ut diuidiꝶ ꝯtra per ſe: uꝶ ꝯtra pꝫ ꝙ hꝰᵒ. quecūqꝫ eni ſunt eadē̄ vni ⁊ eidē̄: ſunt eadē̄ inter ſe: nō ſimplr̄: ſed ſunt eadeꝫ iter ſe ſicut ſunt eadē̄ illi. iō h̄ fallacia nō ſolū cōmittiꝶ in termino accñtali: ut in albo. ſꝫ in ſbali: ut in aiali. uꝭ in aliquo alio. nō eni ualet. ceruus eſt aial. leo eſt aial. ergo leo eſt ceruus. leo eni ⁊ ceruus lꝫ ſint eadē̄ aiali. nō tū ſunt eadeꝫ iter ſe. Sed ſi acciperetꝶ dictuꝫ per ſe ualeret ꝯñtia. per ſe enim loquendo ceruus ⁊ leo ſunt eadem in aiali tanqꝫ in genere. ⁊ ſunt eadem inter ſe non quocūqꝫ modo ſed ſunt eadem genere. Deinde cum dicit.

¶ Aut rurſuꝫ ut in meliſſi rōne: idē̄ eē accipit factū eē ⁊ pͥncipiū hēre: aut equalia fieri ⁊ eādem magnitudinē̄ accipere.

¶ Oñdit quō ꝯñs eſt in pluribꝰ ꝓut añs ⁊ ꝯñs que ſunt aliquo mō plura. credimus eē oīno idem. ⁊ duo facit. qꝛ pͥᵒ pͥmittit duos paralogiſmos deſuiētes huic mō. 2ᵒ ꝑtractat ⁊ exponit eos. 2ᵃ ibi [Qm̄ aūt pͥncipiū.] Cōtinueꝶ ſic. nō ſolū fit ꝯñs ex eo ꝙ duo añtia credimus eē idem. Sed rurſuꝫ hēt fieri ꝓut idem putamus eē antecedēs ⁊ ꝯñs. ut pꝫ in rōne meliſſi qui accipit idē̄ eſſe factū qꝺ ſup. eſt ut añs. ⁊ pͥnᵐ hēre qꝺ ſup. ſe hēt ut ꝯñs. aut etiā ideꝫ accipimus equalia fieri qꝺ ſe habet ut cōſequens ⁊ accipe eandem magnitudinem qꝺ ſe habet ut antecedens. Deinde cum dicit.

¶ Qm̄ enim qꝺ factū eſt hēt pͥncipiū: ⁊ qꝺ hēt pͥncipiū factū eē ꝓbat tanqꝫ ambo eadem ſint quicqd in eo qꝺ pͥncipiū habent factum eſſe ⁊ terminatum.

¶ Pertractat p̄dicta exēpla. ⁊ duo facit. qꝛ pͥᵒ ꝑtractat pͥmū. 2ᵒ 2ᵐ ibi [Silr̄ aūt ⁊ ī his.] Dicit ergo qm̄ eni qꝺ fcm̄ eſt hēt pͥncipiū. ac ſi ꝯuerteretꝶ ꝯñtia. ꝓbat meliſſus hēre pͥncipiū eē factū. tanqꝫ ambo hec ſint eadē̄: ut quicqd in eo qꝺ hēt pͥncipiū hēt eē fcm̄ ⁊ terminatum. deceptio ergo hic ꝯtingit. qꝛ idem putamus eē factuꝫ eē qꝺ eſt añs. ⁊ hēre pͥncipiū qꝺ eſt ꝯñs. in eo ergo ꝙ aliqd hēt pͥncipiū. ⁊ eſt terminatū nō ſequiꝶ ꝙ ſit factū. ¶ Notādū aūt ꝙ dicit hēre pͥncipiū. ⁊ eē terminatuꝫ. qꝛ hic ut dicebaꝶ ſupra cum tractauimus de rōne meliſſi. accipiꝶ pͥnᵐ pro pͥnᵒ magnitudinis. ⁊ ſic hēre pͥncipiū eſt illud idē̄ qꝺ eē terminatū. Deīde cū dicit.

¶ Silr̄ autē̄ ⁊ in his que eq̄lia facta ſunt ſi eandē̄ magnitudinē̄ ⁊ ſumētia: eq̄lia fiūt: ⁊ que eq̄lia facta ſunt: vnā magnitudinē̄ accipiunt: quare ꝯſequens ſumet.

¶ Pertractat 2ᵐ exēplū dicens. ꝙ ſilr̄ credimus ꝯuerti ꝯñtiam in his que equalia facta ſunt. credimus eniꝫ ſi aliqua ſūt ſumētia vnā ⁊ eandē̄ magnitudinē̄ ꝙ equalia fiunt. ⁊ eꝯ que equalia facta ſunt: credimus ꝙ eandem magnitudinē̄ accipiunt. qꝛ rō ſumit ꝯñs ⁊ peccat per fallaciā ꝯñtis. ¶ Notandum aūt ꝙ eē eq̄lia eſt in plus qꝫ hēre eandeꝫ magnitudinē̄. ſunt eni eq̄lia habētia pares vnitates. eq̄litas eni nō ſolū reſpicit quātitatem ꝯtinuā ſed diſcretā. poſſet aūt ſic formari paralogiſmus. quecūqꝫ ſunt equalia hn̄t eandē̄ magnitudinē̄ ſed quelibet duo quibuſlibet duobus ſunt equalia. ergo quelibet duo quibuſlibet duobus hn̄t eādē̄ magnitudineꝫ. duo ergo grana milij hn̄t eādē̄ magnitudinē̄ cū duabꝰ fabis. Deīde cū dicit.

¶ Qm̄ ergo ſm accñs elenchus in ignorātiā elēchi eſt manifeſtū eſt qm̄ ⁊ q ſm ꝯñs

Perſpiciēdum aūt hoc ⁊ aliter.

¶ Cōcludit ꝯñē itentā dicēs. ꝙ q̄ꝛ elēchus .i. ꝑalenchus qui fit ſm accñs ſup. reductꝰ eſt in ignorantiā elenchi manifeſtū eſt quoniā ⁊ qui ſm ꝯñs ſup. reducit in talē ignorantiā: ⁊ ſubdit ꝙ hic ꝑſpiciēdū eſt alr̄. ꝯñs eſt enī aliquo mō ꝑs accñtis. differt tñ ab accñte. reducenda eſt ergo fallacia ꝯñtis in ignorātiā elenchi ſicut accñs inquantum eſt pars accidentis: ⁊ reducenda eſt aliter inquantū differt ab eo.

Q Ui v̄o in eo ꝙ plures iterrogationes vnā faciūt in eo ꝙ non enodamus ꝓpōnis diffinitionem.

¶ In ꝑte iſta ut dicebaſ reducit ꝑħs fallam ſm ꝑl'es iterrogationes. ⁊ tria facit. q̄ꝛ ꝑmo ꝓponit qđ itendit. 2° manifeſtat ꝓpoſitū. 3° epilogat circa determinata. 2ª ibi [Nā ꝓpoſitio vnū.] 3ª ibi [Quare oēs loci.] Dicit ergo ꝙ ꝑalogiſmi qui peccāt in eo ꝙ faciūt plures iterrogationes vnā: deficiunt ſup. ab elencho: eo ꝙ nō enodamus .i. nō manifeſtamus ꝓpoſitionis diffinitionem. Deinde cum dicit.

¶ Nā ꝓpō vnū de vno eſt: nā eadē diffinitio vniꝰ ſoliꝰ ⁊ ſimpl'r rei: ut hois ⁊ vniꝰ tm̄ hois: ſil'r aūt ⁊ i aliȷ̄s. Si ergo vna tm̄ ꝓpō eſt: q̄ vnū de vno aſſignat: ⁊ ſimpl'r erit ꝓpō huiuſmodi ⁊ interrogatio.

¶ Manifeſtat qđ dixerat ⁊ tria facit. q̄ꝛ ꝑ° oſtēdit ꝑ diffōnē ꝓpōnis ꝓpōnē plures nō eē ꝓpōnē. 2° ex hoc arguit hanc fallaciā deficere ꝑ ignorātiā elenchi. 3° ꝯcludit quō in hac falla hēt eē elenchus ⁊ quō non. 2ª ibi [Qm̄ aūt ſill's.] 3ª ibi [Si ergo dedit.] Dicit ergo ꝙ ꝓpō eſt ſignificans vnū de vno: ⁊ eſt rō: q̄ꝛ eadē eſt diffō vnius ſolius rei ⁊ ſimpl'r rei ut eadē eſt diffō hois ⁊ vniꝰ tm̄ hois. ſil'r aūt ⁊ in aliȷ̄s. q̄ꝛ eadē eſt diffō ꝓpōnis ſimpl'r ⁊ vnius tm̄ ꝓpōnis. Si ergo tm̄ vna ꝓpoſitio eſt que vnū de vno aſſignat. ⁊ ſil'r erit ꝓpō hoꝰi iterrogatio. ſiue hoꝰi ꝓpō: que .ſ. vnū de vno aſſignat. nō ergo iterrogatio plures uł ꝓpō plures eſt ſimpl'r ꝓpō. quomō aūt ſit eadē diffō ſimpl'r rei ⁊ vnius tm̄ in fine lectionis apparebit. Deinde cum dicit.

¶ Qm̄ aūt ſill's ex ꝓpōnibus eſt: elenchus aūt ſill's: ⁊ elenchus eſt ex ꝓpōnibꝰ. Si ḡ ꝓpō vnū de vno manifeſtū qm̄ ⁊ hoc eſt in elenchi ignorantiā. Videſ enī eē ꝓpō que nō eſt ꝓpoſitio.

¶ Ex his que dixerat oñdit hanc fallaciā deficē ꝑ ignorantiā elenchi dicens ꝙ ſill's eſt ex ꝓpōnibꝰ. elenchus autē eſt ſill's. ergo elenchus eſt ex ꝓpōnibꝰ. nulla ergo oratio debet ingredi ſill'm que nō ſit ꝓpō. ſi ergo ꝓpō vnū de vno aſſignat: manifeſtū eſt: qm̄ hic locus ſophiſticꝰ qui dicit ſꝫ plures iterrogatiōes reducit in ignorantiā elenchi. nō eſt enī ibi elenchus: ſed videſ eē elēchus. Interrogatio enim plures videſ eſſe ꝓpō que non eſt ꝓpō. Deinde cum dicit.

¶ Si ergo dedit reſponſionē ut ad vnam interrogationē erit elenchus. Si aūt nō dedit ſed videſ apparens elenchus.

¶ Oñdit quō in hac falla ſit elenchus. ⁊ quō nō ſit elenchus uerus: ſed apparēs. dicēs ꝙ ſi rñdens dedit rñſionē ut ad vnā iterrogationē: erit ibi elēchus .i. erit ibi uera redargutio. ſi aūt nō dedit rñſionē vnā: ſed videſ dediſſe: erit ibi apparēs elenchus. ¶ Notandū aūt ꝙ ut ſupra dicebaſ ad plures iterrogationes aliqñ rñdeſ affirmatiue: ⁊ tūc uere redarguiſ rñdēs: q̄ꝛ cū aliqđ affirmaſ de pluribꝰ ſil'r pōt affirmari de q̄libet per ſe. ꝯcedens enī ꝙ cecus ⁊ vidēs vidēt: uere redarguiſ: q̄ꝛ ſequiſ ꝙ cecus videat. aliqñ v̄o rñdeſ negatiue: ⁊ tūc uere nō redarguiſ. ſi enī cecus ⁊ vidēs nō vidēt: non ſeqꝛ ſimpl'r ꝙ vidēs nō videat: ſed ſequiſ apparēter. vult ḡ ꝑħs dicere ꝙ cū ad plures iterrogationes rñdemus ſicut ad vnā .i. rñdemus affirmatiue fit nobis elenchus: ſed cū rñdemus negatiue nō ꝓprie damus vnā rñſionem: ſed videmur dare. ideo non fit nobis elenchus: ſꝫ apparens elenchus. Deinde cum dicit.

¶ Quare oēs loci cadunt in ignorantiam elenchi. Ergo qui ſunt ſꝫ dictionē: qm̄ apparēs ꝯtradictio: qđ erat ꝓpriū elenchi. Aliȷ̄ aūt ſm ſillogiſmi diffinitionē.

¶ Epilogat circa determinata dicens. ꝙ oēs loci ſophiſtici cadunt in ignorantiā elenchi. q̄ꝛ loci ſm dictionē deficiunt ab elencho. qm̄ eſt in eis apparens ꝯtradictio qđ .i. que ꝯtradictio erat ꝓpriū elenchi. aliȷ̄ aūt loci. ut qui ſunt extra dictionē deficiunt ſup. ſm diffōnē ſilli. ¶ Notādū aūt ꝙ elēchus ut pluries dictū eſt: eſt ſill's ꝯdictionis. Deficiunt ergo ab elencho ⁊ reducunſ in ignorātiā elenchi ꝑalogiſmi. uel q̄ꝛ peccāt ꝯtra ſill'm: ⁊ hoꝰi ſunt ꝑalogiſmi peccātes ſm fallā ex̄ dictionē: uel reducunſ in hoꝰi ignorātiā elēchi q peccāt ꝯ ꝯdictionē: ⁊ hoꝰi ſunt ꝑalogiſmi peccātes ſm fallas i dictiōe.

Dubitaret forte aliqs. q̄ꝛ nō videſ eē uerū qđ dicit. nā iter fallacias ex̄ dictionē cōputaſ ſm qđ ⁊ ſimpl'r: ⁊ ignorātia elenchi: ut he maxime videnſ peccare ꝯtra ꝯdictionem. nō ergo ſimpl'r uerū eſt qđ innuit ꝑħs. vꝫ ꝙ falle in dictione peccāt cōtra ꝯdictionē. falle v̄o extra dictionē ꝯtra ſillꝫ. ¶ Dicēdū ꝙ ſm quoſdā h̄ dictū ꝑħi nō eſt ul'r uerū: ſed ſolū uerū eſt q̄ꝫtū ad aliq̄s fallas. alique enī falle in dictiōe plus peccāt cōtra ꝯdictionē: ⁊ alique ex̄ dictionē plus cōtra ſill'm: ſꝫ cū ꝑħs abſq; exceptione h̄ dicat. nō videmur ire ad mētē eius. ſi nos aliq̄s fallas exceptuamꝰ. ¶ Notandū autē ꝙ ut ſpectat ad ꝑſens elenchus dici pōt. uel q̄ꝛ ꝯcludit utrāq; ꝑtē ꝯtradictionis. uł q̄ꝛ ꝯcludit aliquā ꝓpōnē cui in diſputatiōe fuerat ꝯtradictū. ꝑmus aūt modus fieri pōt abſq; obuiatiōe. poſſet enī quis ſillogiſtice ꝯcludē utrāq; ꝑtē ꝯdictionis ſi nō diſputaret cū aliq̄ nūc ītēderet alicui obuiare: ſed ſcḋus modus fieri nō pōt niſi in diſputatione obuiādo alteri. cū di: ergo ꝙ falle in dictione peccāt cōtra ꝯdictionē accipiēda eſt ꝯdictio ꝓut ꝯcludiſ aliq̄ ꝓpō cui in diſputatiōe fuerit ꝯdictū: ⁊ ſic exponēdo nō hēt calūniā qđ di. nā ut in ſequēti capꝰ diceſ ꝑ fallas in dictiōe plus hō decipiſ diſputando cū aliȷ̄s q̄ꝫ ꝯſiderādo ꝑ ſeipſꝫ. ergo in talibꝰ potiſſime fit falla ſm ꝯtradictionē ut accipiſ ꝯdictio q̄ꝫtū ad obuiationē ⁊ diſputationē cū alio. Sꝫ in fallaciȷ̄s extra dictionē fit falla ſm ſillꝫ. q̄ꝛ cōſiderādo ⁊ ſillogiçādo qs in ſeipſo abſq; eo ꝙ ꝯdicaſ ſibi ꝑ aliū nō minꝰ decipiſ q̄ꝫ diſputādo cū alio: qđ v̄o obȷ̄ciebaſ de ignorātia elenchi ⁊ de falla ſꝫ qđ ꝙ euidētiꝰ deficiūt a ꝯdictione: equocaſ in ꝯdictione. magis enī tales falle peccant ꝯ ꝯdictionē ꝓut utraq; ꝑs ꝯdictionis ꝯcludiſ ꝑ ſillꝫ: ſꝫ nō magis peccāt cōtra ꝯdictionem: ut accipiſ ꝯdictio ꝓut cōcludiſ aliq̄ ꝓpō cui in diſputatione eſt ꝯdictū: nā ⁊ ſi oēs falle ſic peccant cōtra ꝯdictionē: ꝑ quādā tñ appropriationē cōtra ꝯdictionē ſic acceptā peccāt illi loci ſophiſtici ſm quos magis decipimur diſputādo cum alio.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū plures ꝓpōnes poſſint dici ꝓpō. ⁊ videtur ꝙ ſic. nā ſicut plures hoies pñt dici vnus hō. ut Porphyrius videſ dicē: ſic ꝓpōnes plures pñt dici ꝓpō uel vna ꝓpō. ¶ Amp̄. in pluribꝰ hoibꝰ eſt ꝯſiderare qđ eſt ſm

Capꝰ de ſpē

formā: ꝫ qđ eſt ſm mām: ꝫ lꝫ plures hoīes nō ſint vnū rōne māe: ſunt tñ vnuꝫ rōne forme. ꝫ qꝛ qđ eſt ſm formā ſemꝑ eſt poti⁹ plures hoīes magis dici debet vnus hō q̄ʒ nō vnus hō. ḡ ꝫ plures ꝓpōnes poti⁹ debēt dici ꝓpō q̄ʒ nō. ℭ Oppoſitū hētur in lra. ℭ R̄° dōꝫ ꝙ ſm quoſdā. iō plures hoīes non debēt dici hō. qꝛ de rōne hoīs nō ſolū eſt forma: ſꝫ ēt mā. hō enī dicit formā nō in ſe: ſꝫ in mā: ꝫ qꝛ de rōne māe eſt ꝙ faciat vnū ſm indiuiduationē: iō de rōne hoīs eſt ꝙ hēat eē indiuiduatuꝫ. Sꝫ diſtiguūt de indiuiduatione. qꝛ q̄dā eſt ſignata: q̄dā nō. de rōne ḡ hoīs ut dicūt nō eſt indiuiduatio ſignata. nō eſt enī de rōne hoīs ꝙ ſit ſor. ſꝫ de rōne hoīs eſt indiuiduatio nō ſignata. eſt enī de rōne hoīs ꝙ ſit vnus aliq̄s hō: ſed iſtud nō videt̄ bū dictū. qꝛ mā que eſt de rōne hoīs nō ē mā indiuiduata: ſiue accipiat̄ indiuiduatio ut eſt ſignata: ſiue ut eſt uaga: ſed de rōne hoīs eſt mā ꝑtinēs ad totā ſpēm ſm quā acceptionē māe ſic oēs homines ſunt vnus hō ſꝫ formā. ſic ſunt vn⁹ hō ſꝫ māꝫ. nō enī pōt eē ꝙ hoīes diſtiguant̄ per māꝫ ꝑtinētem ad ſpēm: niſi ſit diuerſarū ſpērū: iō diſtiguē de vnitate forme ꝫ de vnitate māe ꝑtinēte ad ſpēꝫ eſt oīno ſuꝑuacuū. ℭ Sciēdū ḡ ꝙ nullū ſupi⁹ p̄dicat̄ de iferiorib⁹ niſi ſꝫ eē qđ hēt in eis: ꝫ qꝛ in alio ꝫ alio iferiori hēt ſupius aliud ꝫ aliud eē: opꝫ ꝙ plurificato iferiori plurificet̄ ſuperi⁹ ut eſt in eo. ꝫ ut p̄dicat̄ de ipo. quot ḡ ſunt ꝑticularia hoīuꝫ tot ſunt hoīes. ſor. ḡ ꝫ plo nō ſunt hō: ſꝫ ſūt hoīes. ſimplr̄ ḡ ꝫ abſolute plures hoīes nō ſunt hō: ꝫ plures ꝓpōnes nō ſunt ꝓpō: tñ ſm aliquā determinationē ꝫ ſm qđ nihil ꝓhibet ꝙ hoīes ſint hō: uel ꝙ plura aliq̄ ſint vnū aliqđ. ut plures hoīes ſunt vnus hō nō abſolute: ſꝫ vnus hō per ꝑticipationeꝫ ſpēi. ꝫ per h̄ pꝫ ſolō ad dictū Porphyrij. qđ vō addebat̄ ꝙ poti⁹ ē ꝙ eſt ſꝫ formā q̄ʒ qđ eſt ſꝫ māꝫ. ℭ Dōꝫ ꝙ plēs hoīes ſic ſunt vnū quo ad formā: ita q̄dā mō ſūt vnū q̄ ad māꝫ. ſunt enī vnū q̄ ad formā deſignātē ſpēm nō q̄ ad formā indiuiduatā ſic ſunt vnuꝫ quo ad mām ꝑtinentē ad ſpēꝫ nō quo ad mām ſignatā: ꝫ qꝛ vnūqđq̄ eſt ſimplr̄ ꝫ abſolute tale ſm eē qđ hēt in ſe. qꝛ hoīes ſm eſſe qđ hñt in ſe hñt eē ſignatuꝫ: plura ꝑticularia hoīuꝫ ſimplr̄ ꝫ ſm eē qđ hñt ſūt plures hoīes: lꝫ ſm qđ poſſint dici vnus hō. ꝓ rāto ḡ vitatē hēt ꝙ plēs hoīes ſūt vnū ſm formā: ꝫ plēs ſꝫ māꝫ: qꝛ rō vnitatis ſpēi magis ſumit̄ ex forma. ꝫ rō indiuiduatiōis ꝫ pluralitatis indiuiduoꝝ magis ſumit̄ ex mā. ſimplr̄ tñ ꝫ abſolute loquēdo plurificata forā plurificat̄ mā: ꝫ plrificata mā plrificat̄ forā

Ulterius forte dubitaret aliq̄s. utrū eadeꝫ ſit rō hoīs ꝫ vnius hoīs: uel ꝓpōnis ꝫ vni⁹ ꝓpōnis. ℭ Ad euidētiā aūt queſiti. ſciēdū ꝙ plures hoīes nō ſunt plures niſi ꝑꝑ ſigtioneꝫ māe: ꝫ ꝑꝑ h̄ ꝙ dicūt aliqđ aggregatū. vnus ḡ hō ut diuidit̄ ꝯ plēs dicit h̄ aliqđ ꝫ aggregatū. ℭ Uidēduꝫ ē ḡ quō diffō ꝫ nomē ſigt rē ſimplr̄ ꝫ rē aggregatā. ℭ Notādū ḡ ꝙ
co. 7. nomē ſm phm 8° meta^{ce}. ſigt formā ꝫ aggregatuꝫ. hō enim ſigt hoīeꝫ ſimplr̄ ꝫ hoīem in h̄. Sꝫ nō eque ꝑncipalr̄: ſꝫ ꝑncipalr̄ ꝫ p̄° ſigt hoīeꝫ. ꝫ q̄le qđ. ſcđario vō ꝫ ex ꝯñti ſigt hoīeꝫ in h̄ ꝫ h̄ aliqđ. ꝫ iō bū dictū eſt ꝙ h⁹i noīa ꝑncipalr̄ non ſignt h̄ aliqđ: ſed magis q̄le qđ. ꝫ ſi videant̄ ſigre h̄ aliqđ. h̄ erit ſb appellationis ſig^{a}: ꝫ ſic nomē ſigt rē ſimplr̄ ꝫ ut eſt h̄ aliqđ. ſic ꝫ diffō ꝑ ſe ꝫ p̄° eſt rei ſimplr̄. ex ꝯñti vō eſt rei ut eſt h̄ aliqđ. Inātū ḡ ea que ſunt h̄ aliqđ ꝑticipāt rōne ei⁹ qđ eſt ſimplr̄: inq̄ʒtū id qđ eſt ſimplr̄ reſuat̄ in h̄ aliqđ. vnus ḡ hō intm̄ ꝑticipat diffōnē hoīs inq̄ʒtū hō reſuat̄ in h̄ hoīe: cū ḡ certuꝫ ſit ꝙ plures hoīes nō ſūt hō ſimplr̄ loquēdo. qꝛ eadeꝫ eſt rō de noīe ꝫ de diffōne: ſi plures hoīes ſimplr̄ ꝫ abſolute nō pñt dici hō. vnus vō ſimplr̄ ꝫ ab^{te} pōt dici hō: ꝯſtat ꝙ eadē erit diffō rei ſimplr̄ ꝫ vni⁹ rei. nō āt eadē erit diffō rei ſimplr̄ ꝫ pluriū rerū. depēdet ergo ſolutiō h⁹ qōnis ex qōne p̄miſſa ut pꝫ ꝑ lā dcā. Cap. V.

f Fallacia aūt fit in his qdē que ſunt ſm equocationē ꝫ orōnē cum nō pōt diuidi qđ multiplr̄ dr̄: quedam enī nō ē idoneū diuidē ut vnū ꝫ ens ꝫ idē.

ℭ Poſtq̄ʒ phs determinauit de locis ſophiſticis in ſe: ꝫ ut reducunt̄ ad ignorātiā elēchi. In pte iſta determiat de eis in cōparatiōe ad nos: ꝫ ut hñt nos fallere. ꝫ duo facit. qꝛ p̄mo oñdit quō fallimur per fall'as in dictiōe. ſcđo quō fallimur per fall'as ex̄ dictioneꝫ ibi ⌊ In his aūt que ſunt ſm accñs. ⌋ Fallacie aūt in dictiōe: ut ſupra dicebat̄ triplr̄ diuidunt̄. qꝛ quedaꝫ accipiunt̄ ſm multiplex actuale: quedā ſm potētiale: quedā ſm fantaſticū. iō circa p̄mū tria facit. qꝛ p̄mo oñdit quō decipimur per equocationē ꝫ āphibologiā que accipiunt ſm multiplex actuale. ſcđo quō fallimur per cōpōnē ꝫ diuiſionē ꝫ accentuꝫ que accipiūt ſm potētiale. tertio quō fallimur per figurā dictiōis que accipit multiplex fantaſticū. 2ª ibi ⌊ In his aūt que ſm cōpōneꝫ. ⌋ 3ª ibi ⌊ Eoꝝ vō que ſūt. ⌋ Dicit ergo ꝙ fallacia. i. deceptio fit in his paralogiſmis qui ſunt ſm equocationeꝫ ꝫ ſm orōnē. i. ſm āphibologiā cū nō pōt diuidi. i. cū nō pōt facile diſtingui: qꝛ multiplex dr̄. ꝫ addit ꝙ quedā multiplicia nō eſt idoneū. i. nō eſt facile diuidere. ꝫ h⁹i multiplicia ſunt vnū ens ꝫ idē. ℭ Notandū aūt ꝙ vā vni- 2.29.
uocatio eſt ſolū in ſpecie ſpāliſſima. ut ꝓbat̄. 7. phi^{r}. in oīb⁹ alijs vniuerſalib⁹ eſt aliquo mō multiplicitas: ſed h⁹i multiplicitas aliq̄n eſt equocatiōis. aliq̄n cuiuſdā analogie. equocationis aūt multiplicitas eſt q̄ñ ſoluꝫ nomē cōe eſt: ꝫ ſm illud nomē nulla eſt vnitas rei. analoga aūt diuidunt̄. qꝛ quedā magis appropinquāt ad vniuocationē. quedā vō magis ad equocationē. gña enīꝫ lꝫ ſint analoga: qꝛ vniuocatio vā nō eſt niſi in ſpē ſpāliſſima. illa tñ analoga multū appropiquāt ad vniuocationē. vñ dr̄ in p̄dicamentis ꝙ eſt in gñib⁹ ꝫ differentijs vniuoce p̄dicari. poſſumus ergo diſtinguere de analogia. qꝛ quedā eſt analogia per p̄dicationeꝫ ut analogia generum: quedam vō eſt analogia per attributionem ſicut omnia ſana dicunt̄ per attributionem ad vnum aliquid. ut ad ſanitatem que eſt in animali ꝫ oīa entia ſic dicta ſūt per attributionem ad aliqđ vnū ut ad ſbaꝫ. uere ergo vniuoca nō ſunt diſtinguēda: nec ēt ea que multū appropinquāt ad uerā vniuocationē: cuiuſmodi eſt analogia gñum. Diſtinguēda ergo ſunt equoca ꝫ analoga per attributionē. ſꝫ equoca eſt facile diſtinguere qꝛ ſolū nomē cōe hñt. analoga vō qꝛ aliquo mō ꝯcurrit ibi vnitas rei per attributionē. iō talia nō eſt facile diſtinguere: ꝫ qꝛ ens vnū ꝫ idē. h⁹i analoga ſūt. iō dictū eſt ꝙ nō ē idoneū ea diuidē. Deīn. c. d.

ℭ In his aūt que ſunt ſm cōpōnē ꝫ diuiſionē: eo ꝙ nihil putat̄ differre cōpoſita ꝫ diuiſa oratione: uelut in plurimis.

ℭ Oñdit quō fallimur per locos ſophiſticos peccātes ſm multiplicitatē potētialē. ꝫ duo facit. qꝛ p̄° oſtēdit quō fallimur per cōpōnē ꝫ diuiſionē. 2° quō per accētuꝫ ibi ⌊ Silr̄ aūt. ⌋ Dicit ḡ ꝙ in his que ſunt ſꝫ cōpōnē ꝫ diuiſioneꝫ ſup. fallimur: eo ꝙ nihil putat̄ differre orō cōpoſita ꝫ diuiſa uelut in plurib⁹. ℭ Notādū āt ꝙ in plurib⁹ orōnib⁹ cōpō ꝫ diuiſio nō falſificāt ſniaꝫ ut ſi diceret̄. qcūq̄ꝫ currit nūc currit. ly nūc: ſiue cōponat̄ cū p̄° currit uel cū 2°: ſemꝑ eſt uera locutio: ꝫ qꝛ i aliq̄b⁹ nō differt: credimus ꝙ ſimplr̄ nō differat. ꝫ ſic decipimur. uel poſſumus dicē ꝙ per ly uelut in pluribus deſignant̄ orōnes peccātes ſm h⁹i fall'as que ſunt difficiles ad diſtiguēdū: ut ſit ſenſus ꝙ fallimur ꝑ cōpōnē ꝫ diuiſionē. qꝛ nō putamus differre orōnē compoſitā ꝫ diuiſam: uelut accidit in plurib⁹ orōnib⁹ que

ꝑꝑ ſui difficultatē. q̄ nō ſunt idonee ad diſtinguēdum nō cognoſcēdo multiplicitatē earū non putamus ibi differre cōpoſitū ⁊ diuiſum. Deinde cum dicit.

¶ Siliť aūt ⁊ in his que ſunt ſ̄m accētum. Nō eni aliud videť ſignificare remiſſa ⁊ itenſa oꝛo: in nullo aūt: aut nō pluribꝰ.

¶ Oñdit quō fallimur per accētū dicēs. ꝙ ſiliť fallimur in his que ſunt ſ̄m accētū. q̄ non vi aliud ſigr̄e oꝛo remiſſa. i. plata grauiter: ⁊ itēſa. i. plata acute: ⁊ h̄ aut i nullo. q̄ forte in nulla oꝛone cog̃ſcimus talē diuiā. uel ſi cog̃ſcimus in aliq̄ in pluribꝰ forte nō cog̃ſcimꝰ ea.

Dubitaret forte aliqs. q̄ cū accētꝰ fiat in dictione. videť male eē dictū ꝙ per accētū fallimur. q̄ videť idē ſigr̄e oꝛo itēſa ⁊ remiſſa. ¶ Dōꝫ ꝙ accentꝰ aliquo mō fit in oꝛone: nā cū vnus modus accētꝰ fit: qn̄ vna uox pōt eē vna dictio uľ plures dictiōes cū ꝑlea dictiōes aliq̄ mō poſſint dici oꝛo. accētꝰ aliq̄ mō fit in oꝛone: uel poſſumꝰ dicē ꝙ cuꝫ d̄ ꝙ accētꝰ fit qn̄ oꝛo ꝓferť itēſe uel remiſſe: accipitur ibi oꝛo large ad oē id q̄ð oꝛe ꝓferť. Deinde cum dicit.

¶ Eoꝝ v̄o que ſunt ſ̄m figurā: ꝑꝑ ſimilitudinē dictionis. Difficile eni diuidere que ſimiliter ⁊ diuerſe dicuntur.

¶ Oñdit quō fallimur per fallam figure dictiōis. ⁊ tria facit. q̄ p̄ᵒ ꝓponit q̄ð itēdit. 2ᵒ manifeſtat q̄ð dixerat. 3ᵒ q̄ h̄ falla multuꝫ videť appropinquare ad fallas ex̄ dictionē ꝓbat hāc fallam eē in dictione. 2ª ibi [Pene eni qui hec pōt.] 3ª ibi [Quare in his que ſunt.] Dicit ergo ꝙ redargutiones de nūo eorū que ſunt ſ̄m figurā dictionis ſup. nos decipiūt ꝑꝑ ſiliťudinē dictionis. q̄ difficile eſt in talibꝰ diuidē. i. diſtiguē que dn̄r ſiliť ⁊ que diuerſe. i. diſſiliť. Deinde cum dicit.

¶ Pene eni q̄ h̄ pōt facē: ꝓpe ē vidē ueꝝ.

¶ Probat q̄ð ſuppoſuerat. vꝫ ꝙ difficile eſt talia diſtinguere: ⁊ duo facit. q̄ p̄ᵒ ꝓbat h̄ uľr in oibus modis hꝰ falle. 2ᵒ ſpāliter h̄ ꝓbat in illo mō qn̄ q̄le q̄d mutať i h̄ aliq̄d. 2ª ibi [Maxie aūt ſciet.] Cōtinueť ſic. bn̄ dico ꝙ difficile eſt ſcire diuidere que dictiōes dn̄r ſiliť ⁊ que diſſiliť. q̄ qui pōt h̄ facere pene ꝓpe eſt videre ueruꝫ: ſꝫ ſup. difficile eſt nō ſolū cog̃ſcere uerū: ſꝫ ēt appropinq̄re ad cognitionē v̄itatis. ḡ difficile eſt illud facere. ↄtigit ḡ nos decipi per talē fallaꝫ. ¶ Notādū aūt ꝙ iter cetera ad cognitioneꝫ v̄itatis vi facere ſcire id q̄ð d̄ ꝑ nomē: ⁊ cog̃ſcere vim ⁊ v̄tutē uocabuloꝝ: ⁊ q̄ talia nouit. q̄ multū appropinq̄t ad cognitionē v̄itatis. d̄ eni pene ꝓpe videre uerū. ⁊ q̄ nullus pōt ſcire que dictiones dn̄r ſiliť ⁊ que diſſiliť ignorāte v̄tute uocabuloꝝ. iō qui ſibi pōt cauere ab hac falla eſt pene ꝓpe videre uerū. ⁊ q̄ difficile eſt eē ꝓpe ueritateꝫ difficile eſt cauere ab hac fallacia. Deinde cum dicit.

¶ Maxime aūt ſciet annuere: qm̄ oē q̄ð de aliquo p̄dicať: opinamur hoc aliquid: ⁊ ut vnū itelligimus. Nā vnū ⁊ ſubſtātiā maxime videť ſequi hoc aliq̄d ⁊ ens.

¶ Oñdit hāc difficultatē ſpāliť ex illo mō huiꝰ falle qn̄ q̄le q̄d mutať in h̄ aliq̄d. ↄtinueť ſic. bn̄ dico ꝙ eſt difficile diſtiguere que dn̄r ſiliť ⁊ que diſſiliť: q̄ potens hoc facere maxie ſciet ānuere ideſt ſciet ad nutū ⁊ ſ̄m uoluntatē ſuā manifeſtare ⁊ oñdere: qm̄ oē q̄ð p̄dicať de aliquo. i. oē q̄ð ſignificat q̄le q̄d opinamur eē hoc aliq̄d. ⁊ intelligimus ut aliq̄d vnū. ⁊ q̄ difficile eſt ſcire oñdē quō ea que ſignificat q̄le q̄d vn̄r ſignificare hoc aliq̄d. iō difficile eſt ſcire diſtinguē ſiliťudies ⁊ diſſiliťudines dictionuꝫ: ⁊ addit q̄re que ſignificant q̄le q̄d videnť ſignificare hoc aliq̄d dicens. ꝙ hoc aliq̄d ⁊ ens vn̄r ſeq̄ vnū ⁊ ſb̄aꝫ. referanť aūt ſingula ſingulis. ut hoc aliq̄d referať ad ſb̄am: ⁊ ens referať ad vnū. q̄ ergo hoc aliq̄d vi ſeq̄ ſb̄am. oīa ſb̄a vi hoc aliq̄d ſigr̄e. ⁊ q̄ vnū vi ſeq̄ ens. q̄cq̄d ſig̃t ens vi ſigr̄e vnū: quecūq̄ ergo ſig̃nt q̄le q̄d. ⁊ ſūt uľia ꝑꝑ figurā dictionis videnť ſigr̄e vnū ⁊ h̄ aliq̄d. ¶ Notādū aūt ꝙ h̄ aliq̄d vi ſeq̄ ſb̄aꝫ. q̄ que ꝓprie p̄ncipaliť ⁊ maxie d̄ ſb̄a eſt p̄ª ſb̄a ut d̄ in p̄dicamētis: q̄ð quō hēat itelligi alibi eliciꝰ dixim̄ꝰ. Ad pn̄s aūt itm̄ dictū ſit ꝙ q̄ ſb̄a ſig̃t per modū per ſe ſtantis. eū ſole p̄ᵉ ſb̄e per ſe exiſtāt. ⁊ oīa alia exiſtant in illis. ſi oīa ſuba ex mō ſig̃ndi ſig̃t per modū per ſe ſtantis: oīs ſuba vi ſigr̄e hoc aliq̄d. q̄ ſig̃t per modū p̄ᵉ ſube: cuiꝰ eſt per ſe ſtare. ⁊ ſic pꝫ quō h̄ aliq̄d ſequiť ſubaꝫ. quō āt vnū ſequiť ens de leui pꝫ: nā ſic per ſe eē ex mō ſig̃ndi ↄſequiť tale eē q̄ð eſt in ſuba. ſic eē idiuiſuꝫ ⁊ eē vnum ex mō eēndi ↄſequiť oē ens. bn̄ ergo dcm̄ eſt ꝙ h̄ aliq̄d ⁊ vnū ex mō eēndi ↄſequiť ens ⁊ ſb̄am. ¶ Notādum aūt ꝙ ſi credimus q̄le q̄d eē h̄ aliq̄d ex ip̄a ꝓlatione decipimur per figurā dictionis. ip̄a eni ꝓlatio ut concretio dictionis facit ꝙ q̄le q̄d iterp̄teť h̄ aliq̄d: uľ ꝙ vnū p̄dicatū iterp̄teť aliud. ꝑꝑ q̄ð ut ſupra dicebať. bn̄ dictū eſt ꝙ dicēdo: q̄cq̄d vidiſti heri: nūc vides. albedinē vidiſti. ergo albedinē vides. nō eſt figura dictionis: q̄ albedo ex mō ꝓferēdi nō hēt ꝙ iterp̄teť ſb̄a. ſb̄a eni nō eſt albedo: ſed ſi accipeť in ↄcreto ut albū. q̄ id q̄ð eſt ſuba ↄtigit eē albū iterp̄ramur albū eē ſubaꝫ. ↄcretio ergo dictionis que eſt q̄dā figura eiꝰ facit ut talis iterpretatio fiat: ⁊ q̄ð dictū eſt de uariatione p̄dicamētoꝝ ueritatē hēt cū q̄le q̄d interp̄tať h̄ aliq̄d: nā ut ēt ſupra dicebať. ſoꝛ. nō eſt humanitas: ſed homo. ↄcretio ergo dictionis facit ꝙ ſecunde ſubſtantie p̄dicenť de p̄mis ſubſtantijs: ⁊ de his que ſunt h̄ aliq̄d. ⁊ quia p̄dicādo de eis vnum iterpretamur aliud: ↄcretio dictionis facit ꝙ vnū iterp̄temur aliud. ſi ergo in talibus interp̄tationibus decipimur ex ip̄a ꝓlatione uocis eſt ibi figura dictionis: ſi ex vnitate rei: eſt ibi fallacia extra dictionē. ¶ Notādū etiā ꝙ p̄ter ↄcretionē dictionis poſſemus aſſignare ſpālē rōnē. q̄re iterp̄ramur q̄le q̄d eē h̄ aliq̄d. nā q̄ vno noie noiamus uľe ſic̄ ⁊ ꝑticulare credimus uľe ſigr̄e vnū aliq̄d ſicut ⁊ ꝑticulare. homo eni qui eſt uľe noiať vno noie: ſicut ⁊ ſoꝛ. qui eſt ꝑticulare nō ſolū ergo ↄcretio: ſed vnitas nois facit ꝙ q̄le q̄d interp̄temur hoc aliquid. Deinde cum dicit.

¶ Quare in his que ſūt ſ̄m dictionē hic locus ponēdus. Primū q̄dē qm̄ magis fallacia fit his qui cū alijs ↄſiderant q̄ꝫ qui ꝑ ſe: nāq̄ꝫ cū alio eſt ↄſideratio per oꝛones: que aūt per ſe nō minus per ip̄am rem.

¶ Oñdit hāc fallaꝫ eē in dictione. oñſuꝫ eni fuit ſupra. ⁊ pōt ēt patē ꝑ ea que tacta ſunt ꝙ hec falla magnā cōuenietiā hēt cū fallacijs ex̄ dictionē. ne ḡ credať eē talis falla: ꝓbat eā eē in dictiōe. ⁊ tria facit ſ̄m ꝙ triplicē rōnē ad h̄ aſſignat. 2ª ibi [Deide ⁊ ꝑ ſe ſalli.] 3ª ibi [Amp̄. falla q̄dē.] Dicit ḡ ꝙ hic locꝰ ponēdus eſt in his h̄ eſt iter illos locos q̄ ſunt ſ̄m dictionē. p̄mū q̄deꝫ i. hoꝛ p̄ª cā eſt: qm̄ ſ̄m talē locū magis fit falla his q̄ ↄſiderāt cū alijs q̄ꝫ illis q̄ ↄſiderant ꝑ ſe. ḡ h̄ falla. i. figure dictiōis eſt falla in dictiōe: nā ꝑ oꝛones eſt cōſideratio cū alio: ſꝫ ꝑ ſeip̄aꝫ rē nō minꝰ eſt ↄſideratio per ſeip̄m. ¶ Notādū aūt ꝙ falla in dictiōe ſumit p̄nᵐ decipiendi ex uoce: ſiue ex oꝛone: ⁊ q̄ ſ̄mo ⁊ oꝛo ſūt ad aliuꝫ ꝑ tales fallas magis decipimur ꝑ alios q̄ꝫ ꝑ nos. falle āt ex̄ dictionē ſumūt p̄nᵐ decipiēdi ex re. ⁊ q̄ de rebꝰ ꝑ nosip̄os ↄſiderare poſſumꝰ per tales fallas. nō minus decipimur ↄſiderādo ꝑ nos q̄ꝫ cū alijs: ꝑꝑ q̄ð pꝫ ꝙ ſi ꝑ figurā dictiōis magis decipimur cū alijs q̄ꝫ ↄſiderādo per nos: ꝙ talis falla eſt in dictione. Deide cum dicit.

¶ Deinde ⁊ per ſe falli accidit: cum in oratione facit conſiderationem.

¶ Ponit 2as rōnē. d. Deīde p figurā dictionis ſup. accidit aliquē p ſe falli. cū i orōne facit ꝯſiderationē. ergo hec fallā eſt in dictione. tū qꝛ plus decipit cū alio ꝙ̄ p ſe. tū ēt ꝙ cū decipit per ſe decipit in orōne ꝯſiderando ⁊ nō per ꝯſiderationē rei. Deinde cum dicit.

¶ Amplius fallacia quidem ex ſimilitudine: ſimilitudo aūt ex dictione.

¶ Ponit 3as rōnē dicēs. Amp̄. fallā. q. d. fallā ſup. figure dictionis fit ex ſilitudine. ſilitudo autē illa ſumit ex dictione. ergo hec fallacia eſt in dictione.

In his aūt que ſunt ſm accñs: eo ꝙ nō pōt diiudicare idē ⁊ diuerſū: ⁊ vnū ⁊ multa: neqꝫ ꝗlibꝫ p̄dicationibꝫ oia hec: ⁊ rei acciderūt ⁊ accñti.

¶ In pte iſta oñdit phs quō decipimur p fallās ex dictione. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū ꝙ lꝫ oēs falle nō inferāt ſillogiſtice: qꝛ ēt petitio p̄ncipij de qua magis vi ꝙ īferat nō īfert ſilloce: ut ſup̄ dicebat: ⁊ lꝫ oēs falle nō recte ꝓbēt nec recte ꝯ̄dicāt. aliqͤ tū magis pure peccāt cōtra illationē. aliqͤ magis ꝯ̄ ꝯ̄dictionem. aliqͤ vo magis ꝯ̄ ꝓbōnē. tria ḡ facit. qꝛ p̄o oñdit quō fallimur p accñs. ⁊ p ꝯñs que vident peccare ꝯ̄ illationē. 2o oñdit quō fallimur p ſm qd. ⁊ p ignorātiā elēchi que videntur peccare ꝯ̄ ꝯ̄dictionē. 3o quō fallimur p petitionem p̄ncipij: ⁊ p ſm nō cām: ⁊ p plēs iterrogatiōes que vident peccare ꝯ̄ ꝓbōnē. 2a ibi [In his que ſūt ſm diminutionē.] 3a ibi [Silr aūt in his que in p̄no.] Circa p̄m duo facit. qꝛ p̄o docet quō fallimur p accñs. 2o quō p ꝯñs. 2a ibi [Silr aūt in his que ſūt ſm ꝯñs.] Dicit ḡ ꝙ in his que ſūt ſm accñs fit falls ſupple in eo ꝙ audiens nō pōt diiudicare idē ⁊ diuerſū: nec pōt diiudicare multa ⁊ vnū: neqꝫ ꝗlibꝫ p̄dicationibꝫ. i. ſꝫ ꝗlia attributa oīs hec. i. miores extremitates accidūt rei ſbiecte. i. medio. ¶ Notādū aūt ꝙ in fallā accñtis h tria ſe habēt p ordinē. p̄o enī p mediū diuſificat ⁊ variat. 2o medio variato qualr hēt vꝫ multoꝝ terminoꝝ. 3o qꝛ mediū eſt multa ṽtute medij maiores extremitates nō pñt ꝯcludi de miorībꝫ. Decipimur ḡ p fallāz accñtis. qꝛ neſcimꝰ cog̃ſcē qñ mediū manet idē: ⁊ qñ diuerſificat: ⁊ qꝛ manēs mediū idē hēt vim vniꝰ. diuerſificatū vo hꝫ vim multoꝝ. nō cog̃ſcēdo aūt qñ mediū manet idem: ⁊ qñ diuerſificat. nō cog̃ſcimꝰ qñ accipit ut vnū ⁊ qñ ut multa. ⁊ qꝛ ſi accipit ut multa mior extremitas extraneat a medio. ⁊ accidit ei nō cog̃ſcēdo que dicta ſunt: nō cog̃ſcimꝰ ꝗlibꝫ p̄dicationibꝫ miores extremitates accidūt rei ſbiecte ſiue medio. ¶ Notādū ēt ꝙ dicit ꝗlibꝫ p̄dicationibꝫ. qꝛ iō cōtingit fallā accñtis qñ medius terminus ſtat ſub aliquo p̄dicato ut ſub aliq̄ attributo. rōne cuius minor extremitas accidit ei: ⁊ extraneatur ab ipſo. Deinde cum dicit.

¶ Silr aūt ⁊ in his que ſunt ſm cōſequēs. Pars eni quedā accñtis eſt ꝯſequēs.

¶ Oñdit quō fallimur p fallāz ꝯñtis. ⁊ duo facit ſm ꝙ duplr h oñdit. 2a ibi [Amp̄. aūt.] Dicit ḡ ꝙ ſilr ſup. fit deceptio ⁊ fallā in his que ſunt ſm ꝯñs. naꝫ ꝯñs eſt q̄dā ps accñtis. pōt autē ſic formari rō. accñs decipit: ꝯñs eſt ps accñtis. ergo ꝯñs decipit. Deinde cū dicit.

¶ Amplꝰ aūt ⁊ in pluribꝫ videt ⁊ ꝓbatur ſic: ſi hoc ab illo nō ſeparat: neqꝫ ab altero ſeparari alterum.

¶ Adducit 2am rōnē quō fit deceptio per fallāz ꝯñtis dicens: ꝙ in pluribꝫ vꝫ ꝙ ꝯñs nō ſeparat ab antecedēte ⁊ qꝛ hoc eſt in pluribꝫ credit ꝙ ſit in oibꝫ. pp qḋ ſi hoc. i. ſi ꝯñs nō ſepat ab illo. i. ab antecedēte: credit ⁊ ꝓbat ꝙ neqꝫ alterū. i. neqꝫ añs ſeparat ab altero. i. a ꝯſequēte. ¶ Notādū aūt ꝙ ꝯñs ⁊ antecedēs ut hō ⁊ aīal in pluribꝫ ſiue in multis ſeſe ꝯcomitant. multa eni que ſunt aīalia ſunt hoies: ⁊ eꝯ̄. ⁊ iō qꝛ ſic ſeſe ꝯcomitant in pluribꝫ. credimus ꝙ ſeſe ꝯcomitent in oibꝫ: ⁊ opiamur ꝙ ſicut aīal eſt de rōne hoīs: ⁊ nō pōt ſepari ab homine: ſic credimus ꝙ hō ſit de rōne aīalis. ⁊ nō poſſit ſepari ab eo: ut ꝙ nō poſſit eē aīal ꝙ nō ſit hō. Decipimur ergo per hāc fallāz. qꝛ idē opiamur eē ꝯñs ⁊ antecedens. ¶ Notādū ēt ꝙ ut ſupra dicebat ꝯñs malr eſt ps accñtis. formalr aūt eſt diſtinctū ab ipo. iō phs duplr oñdit ꝙ fallimur per fallam ꝯñtis. p̄o ut eſt ps accidentis. ſcḋo ut eſt diſtinctū ab ipſo. Deinde cū dicit.

¶ In his vo que ſunt ſm diminutionē rōnis: ⁊ in his que ſm qd ⁊ ſimplr: i eo ꝙ pene fallā eſt. Nā q̄ſi nihil ꝯſignificat: quid aut quo: aut quō: aut nūc nlr cōcedimus.

¶ Oñdit quō fallimur per fallam ſm qd. ⁊ per ignorātiam elenchi dicens. ꝙ in his que ſunt ſm diminutionē rōnis elenchi. ⁊ in his que ſunt ſm qd ⁊ ſimplr eſt fallacia in eo ꝙ pene. ambe eni iſte fallacie arguūt ſm quaſdā determinationes ⁊ nō ſimplr. ⁊ qꝛ res ſumpta cū determiatione modicū vꝫ differre a ſeipſa ſumpta ſimplr. decipimur ergo qꝛ pene. i. fere idē arbitramur eē ſumptū cū determinatione: ⁊ ſumptū ſimplr. iō ſubdit ꝙ q̄ſi nihil ꝯſignificat qd: aut quo: aut quō: ⁊ nūc. qꝛ ergo hm̄ determiationes nihil putamꝰ differre a ſimplr. iō ſūpta cū talibꝫ determiationibꝫ ꝯcedimꝰ ulr. i. ſimplr. ¶ Notādū aūt ꝙ ut ſupra dicebat fallā ſꝫ qd duplr fit. qꝛ determiatio illa ul reſpicit reꝫ totā ſm ſe: uel mediāte pte. ſi ſm ſe: tūc vꝫ eē ꝓceſſus a qd ad ſimplr: ut dicēdo ens opiabile. ergo ens: ſed ſi hm̄ determinatio nō reſpiciat ipſꝫ rē ſm ſe: ſed mediāte pte a qua nō pōt denoīari totū eſt. ut albꝰ dētes. ergo albꝰ. ⁊ tūc eſt ꝓceſſus a quo ad ſimplr. ergo decipimur per fallāz ſm qd ⁊ ſimplr. qꝛ qd ⁊ quo nihil putamus differre ab eo qḋ eſt ſimplr ⁊ ulr. ¶ Notādū ēt ꝙ ignorātia elenchi. ut ſupra dicebat: q̄druplr fit ſm has q̄tuor pticlās vꝫ ſm idē ad idē: ſilr ⁊ in eodē tpe. ⁊ hos q̄tuor modos poſſumꝰ reducē ad duos: qꝛ ſm idē ad idē. ⁊ ſilr peccāt in eo ꝙ quō. qꝛ nō ſumunt determiationes ille eodem mō. modus vo ille qui non ſumit reſpectu eiuſdē tpis peccat in eo ꝙ nūc. qꝛ nō accipit determiationes illas ſilr ⁊ in eodē nūc. p̄mas ḡ duas pticulas. vꝫ qꝛ nō putamus differre qd ⁊ quo ab eo qḋ eſt ſimplr: debemus referre ad fallāz ſm qd. alias vo duas pticulas. vꝫ qꝛ nō putamus differre ꝙ eſt quō ⁊ nūc ab ulr debemus referre ad ignorātiā elenchi. Deinde cum dicit.

¶ Silr aūt ⁊ in his ꝙ que i p̄ncipio ſumūt ⁊ in nō cauſis. Et qcūqꝫ interrogationes plures ut vnā faciūt. In oibꝰ eni eſt fallā in eo ꝙ pene. Nō eni ſubtilr diſſerimus: neqꝫ ꝓpōnes: neqꝫ ſillogiſmi diffinitionē: ppter p̄dictā cauſam.

¶ Oñdit quō fallimur per petitionē p̄ncipij per nō cāꝫ: ⁊ per plures iterrogationes dicēs. ꝙ ſilr ſup. decipimꝰ in his paralogiſmis qui ſumūt qḋ eſt in p̄no: ⁊ ēt decipiunt nos quecūqꝫ faciūt plures iterrogationes: ut vnā. In p̄dictis eni oibꝰ fit fallā in eo qḋ pene. i. in eo ꝙ deficiūt a ꝓbōne. nō eni pp p̄dictā cām ſup. deceptionis. i. pp p̄dictas fallās que ſunt hm̄ deceptionis cā. ppter ea. ſ. ꝙ nō diſcernimus ſubtilr neqꝫ diffōnem ꝓpōnis quātū ad fallāz ſm plures iterrogationes: neqꝫ diſcer

nimus diſſōnez ſilli quantū ad petitionē pncipij ⁊ nō cām. ¶ Notandū aūt ꝙ pene defectū noiat. ergo he .5. fallacie. vʒ ſm qd: ignorantia elenchi: petitio pncipij: nō cā: ⁊ plures iterrogatiōes peccāt in eo ꝙ pene: alr tn̄ ⁊ alr. ſm ꝙ alr ⁊ alr deficiunt: nā ſm qd ſumit per defectū a ſimplr. ignorantia elenchi per defectū a ꝯdictione. petitio pncipij per defectū a ſillo. ſiue a ꝓbatione. qꝛ nō ꝯcludit ⁊ ꝓbat idem per idē. nō cā vō ēt deficit a ꝓbōne ⁊ ſillo. nō ꝙ ꝓbet idem per idē: ſed qꝛ accipit pro cā qḋ nō eſt cā. falla vō ſm plures iterrogationes deficit a ꝓbōne ⁊ ſillo per defectū ꝓpōnis. qꝛ ergo ignorātibꝰ ⁊ idiotis qḋ eſt ſm qd. videt̄ q̄ſi ⁊ pene ꝙ ſit ſimplr. ⁊ apparens ꝯdictio pene videt̄ eis ꝙ ſit ꝯdictio: ⁊ qḋ eſt ideʒ apd̄ eos ⁊ pene ſiue fere videat̄ diuerſuʒ: ⁊ qḋ eſt nō cā videt̄ cā. ⁊ ꝓpō plures que nō eſt ꝓpō pene videt̄ ꝓpō. iō ſm iſtas oēs fallas decipimur ī eo qḋ pene. ¶ Notandū ēt ꝙ ut ſupra tangebat̄ falla ſm plures iterrogatiōes: aliqn̄ facit elēchū uerū: aliqn̄ appentē. uerus elenchus. i. uera redargutio fit: ut ꝓbabat̄ ſi rn̄deat̄ affirmatiue. apparēs vō ſi rn̄deat̄ negatiue. cuʒ ergo hec fallacia facit apparētem elenchū ānectit̄ ignorātie elenchi. cuiꝰ maxime eſt apparēter ꝯdicere. cuʒ vō uere redarguit annectit̄ petitioni pncipij. nā ſi rn̄deat̄ affirmatiue ⁊ ꝯcedat̄ ꝙ cecus ⁊ videns vidēt: uere pōt argui ꝙ cecus videat: ſed petit̄ ibi ꝙ eſt i pncipio: qꝛ per id qḋ ꝓfert̄ ꝯiuncti ꝓbat̄ ꝙ ꝓfert̄ diuiſim. idē eſt eni arguē. cecus ⁊ videns vident. ergo cecꝰ videt: ⁊ dicere medicia eſt ſciētia ſani ⁊ egri. ergo medicia eſt ſcia ſani: ⁊ qꝛ q̄to uerꝰ redarguimur per hāc fallam: tanto magis decipimur per eā. ideo ſignanter phs uolendo determinare de deceptione eius ānectit eam petitioni principij. Cap. VI.

q

Uoniā aūt hēmus ſm quot ſunt apparētes ſilli: hēmus ⁊ ſm quot ſophiſtici ſilli ⁊ elenchi.

¶ Hoc capl'm coīter male ꝯtinuat̄. ⁊ ignorat̄ coīter itentio phi circa ipm. qꝛ nō bn̄ viſa eſt dr̄ia inter locos ſophiſticos ⁊ ſillos ſophiſticos. loci enī ſophiſtici ſunt elemēta ⁊ pn̄a ſilloꝝ ſophiſticoꝝ: nā ut ſupra dicebat̄: ſicut ſilli dialetici initunt̄ locis dialeticis qui ſunt ueri loci. ſic ſilli ſophiſtici initunt̄ locis ſophiſticis q ſūt falſi loci. ⁊ qꝛ ad tradēdā artē de aliquo nō ſufficit tradere pn̄a illius niſi oñdat̄ quō illud ex illis pncipijs ſumit̄. ideo qꝛ in hoc libro itēdit phs tradere artē ⁊ notitiā de ſillis ſophiſticis: nō ſufficit determiāre de locis ſophiſticis qui ſunt pn̄a taliū ſilloꝝ niſi oñdat̄ quō ex illis pncipijs ſumūt originē ſilli ſophiſtici: oñſuʒ eniʒ fuit ſupra ꝙ lʒ pncipale intētū in hoc libro ſit elenchꝰ: ꝓpter qḋ hic liber merito dicit̄ elenchoꝝ. itēdit̄ tn̄ in hoc libro de locis ſophiſticis ⁊ de ſillis ſophiſticis: ſʒ hoc in cōparatione ad elenchū. Poſſumus ergo ſic cōtinuare hoc capl'm. vʒ ꝙ phs in p̄cedētibꝰ determinauit de locis ſophiſticis. hic aūt determinat de ſillis ſophiſticis: oñdēdo quō ex dictis locis hꝰi ſilli oriuntur. Cuʒ ergo hic itēdat̄ de ſillis ſophiſticis ⁊ litigioſis. ſ. qꝛ ſills tētatiuus eſt etiā aliquo mō ſophiſticus ⁊ litigioſus. ideo phs duo facit. nā p̄º determiat de ſillis ſophiſticis cōparādo eos ad locos ſophiſticos. 2º determinat de ſillis ſophiſticis cōparādo eos ad ſillos tētatiuos. 2ª ibi [Et ſills litigioſus ⁊ ſophiſticus eſt.] Neceſſitas ḡ hꝰ ptis eſt ut cognoſcamus quō tradēda eſt ars de ſillis ſophicis. qꝛ tradēda eſt p locos ſophicos qui ſūt eoꝝ pn̄a ⁊ elta. ¶ Sciēdū ḡ ꝙ ſilli ſophici ad tria cōparari pn̄t. p̄º ad locos ſophicos q ſūt eoꝝ pn̄a. 2º cōparari pn̄t ad ꝓpoſitiones ⁊ termios ad quos applicātur. tertio cōparari hn̄t ad ipos utētes qui ſillogiçādo uti poſſint orationibꝰ ad nomē uel itellectum: non eſt aūt tradenda ars de hꝰi ſillis per cōparationē ad utentes: qꝛ reſpectu taliū hn̄t cōparationeʒ per accn̄s: nec eſt tradēda ars de eis ſm ꝓpōnes ⁊ termios: ad quos applicari hn̄t. qꝛ talia ſunt q̄ſi ifinita: ⁊ nō ſunt de cōſideratiōe vniꝰ artis: ſʒ tradēda eſt ars ſʒ locos ſophicos qui ut dictū eſt ſunt eorū pn̄a ⁊ elemēta. tria ergo facit. qꝛ p̄º oñdit ſillos ſophicos ſumēdos eē ſʒ locos ſophicos. ſcḋo ꝓbat eos nō eē ſumendos ſm ꝓpōnes ⁊ termios ad quos applicari hn̄t. 3º declarat ꝙ hꝰi ſillogiſmi nō ſunt ſumēdi: nec tradēda eſt ars de eis per cōparationē ad utentes. vʒ ꝓut diuerſimode ad nomē ⁊ ad intellectū pn̄t orōnibꝰ uti. 2ª ibi [Scḋm aūt que arguunt.] 3ª ibi [Nō eſt aūt dr̄a orōnū.] In rota p̄ª pte itēdit vnā rōnē que talis eſt. eadeʒ via ſumēdi ſunt ſilli ſophici peccantes in forma ⁊ in mā: ſed ſilli ſophici peccantes in forma ſumunt̄ ſm locos ſophiſticos. ergo oēs ſillogiſmi ſophici tā peccātes in forma q̄ʒ in mā ſumēdi ſunt ſm locos ſophicos. eſt ergo pncipalis itētio huiꝰ ptis ꝙ ulr de oibꝰ ſillis ſophiſticis tradēda eſt ars ſm locos ſophicos. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit. qꝛ p̄º ꝓbat ꝙ eadē via ſumēdi ſunt ſillogiſmi ſophici tā peccātes in forma q̄ʒ in mā. 2º oñdit ſillogiſmos peccātes in forma ſumēdos eē ſm locos ſophicos. 3º cōcludit pncipale intētū. vʒ ꝙ oēs ſilli ſophici ſumendi ſunt ſm dictos locos ſophicos. 2ª ibi [Si ergo paralogiſmi ꝯdictionis.] 3ª ibi [Quare hēmus ſm quot ſiunt.] Circa p̄m tria facit. qꝛ p̄º ꝓponit qḋ itēdit. 2º diſtiguit ſillogiſmū ſophicū. 3º reſumit qḋ dixerat ut ꝓbet intētū. 2ª ibi [Dico aūt ſophicū.] 3ª ibi [Qm̄ aūt hēmus eos.] Dicit ergo ꝙ qꝛ hēmus ſm quot pn̄a ſiue ſm quot locos ſunt ſiue ſiunt ſillogiſmi apparētes. i. peccātes in forma: hēmus ex hoc ſm quot pn̄a ſunt ſillogiſmi ⁊ elenchi ſophici. i. ſillogiſmi ⁊ elenchi peccantes in mā. q. d. ꝙ ſm eandē viā: ⁊ ſm eadē pn̄a ſumunt̄ utriqʒ ſillogiſmi. ¶ Notādū aūt ꝙ lʒ per eadē pn̄a ⁊ per eoſdē locos ſumi poſſint ſillogiſmi ſophici tam peccātes in forma q̄ʒ in mā: tn̄ magis directe: uel magis imediate ſʒ locos ſophicos ſumunt̄ ſilli peccātes in forma q̄ʒ in mā. iō phs q̄ſi ſupponēdo ꝙ ſillogiſmi peccātes in forma ſumunt̄ ſm locos ſophicos. ait ꝙ illa eadē via ſumunt̄ ſillogiſmi ſophici peccātes in mā. ¶ Notādūʒ etiā ꝙ intētio phi eſt in hoc capº. de utriſqʒ ſillogiſmis. tā de peccātibꝰ in forma q̄ʒ in mā oñdere ꝙ ſumunt̄ ſm locos ſophicos. vn̄ iſta ſpālem rōnē faciet de ſillogiſmis peccātibus in forma qui ſumunt̄ ſm locos ſophicos. ꝙ autē h vi hoc ſupponere uel ſupponit ipm tanq̄ʒ ꝓbādū: qꝛ iferiꝰ hoc ꝓbabit. uel hoc iō fecit: qꝛ ut dictū eſt euidētiꝰ eſt peccātes in forma ſumēdos eē ſm locos ſophiſticos q̄ʒ peccantes in mā. ideo reſpectu illoꝝ hoc eſt quaſi ſupponēdum. ¶ Notandū ēt ꝙ cū aliqḋ nomē ꝯtingit pluribꝰ ſi alterū illoꝝ hēat nomē ꝓpriū reliquū ſibi retinet nomē cōe. videmus enī ꝙ hoc nomen ꝓpriū: ut pʒ per phʒ p̄mo top. cōmune eſt ad ꝓpriā paſſionē. ⁊ ad id qḋ indi caº3º cat qd eſt eē: tn̄ qꝛ indicans qd eſt eē hēt ſpāle nomē: ⁊ dicit̄ diffō ꝓpria paſſio retinuit ſibi nomē cōmune: ⁊ dicit̄ ꝓpriū. ſic ſills ſophicus eſt qd cōe ad peccantē in forma ⁊ in mā: tn̄ qꝛ peccās in forma hēt ſpāle nomē: ⁊ dicit̄ ſills appens. peccans in mā ut plurimū retinet ſibi nomē cōe ⁊ dicit̄ ſills ſophicus: iō per ſillos ⁊ elēchos ſophicos itendit peccantes in mā: ⁊ ſm quandā appropriationē eſt dictū: nā ſm ueritatē ēt ſillꝰ peccans in forma eſt ſophicus. iō ſtatim poſt ad hoc deſignādū diſtiguit ſillm ſophicū in peccantē in forma ⁊ in mā uolens ꝙ uterqʒ poſſit dici ſophicus.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ cū ſilli ſophici hēant ꝓpria pn̄a ⁊ elementa: qꝛ hn̄t locos ſophiſticos. videtur ꝙ de eis poſſit tradi ars per ſe: cuiꝰ ꝯtrariū dcm̄ eſt ſupra. dicebat̄ enī ꝙ de ſillis ſophiſticis nō poſſit tradi ars per ſe: ſed in cōparatione

ad elenchum: ſicut de obliquitatibus non tradit ars niſi in cōparatione ad rectū. ¶ Dōz q̄ ſilli ſophiſtici reducunt in locos ſophiſticos: ſed q̄ꝛ loci ſophiſtici ſunt quedā obliqtates elenchi: ꝛ reducunt in ignorantiā elenchi. iō de ſill'is ſophiſticis p̄ncipalr̄ ꝛ pfecte nō habet ars niſi in cōparatione ad elenchum.

Ulterius forte dubitaret aliq̄s ſi peccās in forma ꝛ in mā pōt dici ſill's ſophiſticus: quis eoꝝ magis ſit ſophiſticus. ¶ Dōm q̄ in ſillogiſmo ſophiſtico duo eſt ꝯſiderare. vz termios ꝛ ꝓpōnes ꝛ ordinem ſillogiſticū. Cū ergo ordo ſillogiſticus magis ſe teneat ex p̄te forme: ꝓpōnes ꝛ termini magis ſe teneāt ex parte mãe: ſill's ſophiſticus peccās in forma eſt magis ſophiſticus quātū ad ordinē ſillogiſticū. peccans vō in mā eſt magis ſophiſticus quā ad ꝓpōnes ꝛ terminos poſitos in ſill'o. verū q̄ꝛ oīs res magis eſt qȯ eſt ſm formā q̄ qȯ eſt ſm materiam. ꝛ cuilibet rei magis opponit qȯ eſt ſm formā q̄ qȯ eſt ſm materiā. ideo ſillogiſmus peccās in forma magis eſt ſillogiſm' ſophiſticus: ꝛ plus opponit ſillogiſmo q̄ peccans in mā: q̄ꝛ peccans in mā non ꝓprie opponit ſimplr̄ ſillogiſmo: ut infra patebit. ſi ergo ſillogiſmus peccans in mā aliqū cōmuni noīe dī ſillogiſmus ſophiſticus: hoc nō eſt q̄ ſit magis tale q̄ peccans in forma: ſed q̄ꝛ nō ſic habet ſpāle nomen ut ille. Deinde cum dicit.

¶ **Dico aūt ſophiſticum elenchum ꝛ ſillogiſmum: non ſolum eum qui videtur ſillogiſmus vel elenchus: non eſt autē: ſed etiam qui eſt quidem: videtur autem non inconveniens rei.**

¶ Diuidit ſill'm ſophiſticū. ꝛ duo facit. q̄ꝛ p̄° diuidit ſillogiſmū ſophiſticū in ſillogiſmū peccantē in forma ꝛ in mā. 2° oñdit quis ſit ſillogiſmus peccans in mā: ꝛ q̄liter differt a peccante in forma. 2ª ibi [Sunt aūt hi.] Dicit ergo. dico aūt ſophiſticū elenchū ꝛ ſill'm nō ſolum qui videt ſillogiſmus uel elenchus: ꝛ nō eſt ut peccantem in forma: ſed etiā ſup. uoco ſill'm ſophiſticū eū qui eſt ſillogiſmus. videt aūt nō cōueniens rei: q̄ꝛ peccat in mā. uterq̄ ergo pōt dici ſophiſticus: tā peccās in forma q̄ in mā. Deinde cum dicit.

¶ **Sunt aūt hi qui nō ſm rem arguunt ꝛ mōſtrant ignorātes: qȯ erat tētatiue.**

¶ Oſtēdit qui ſunt ſillogiſmi peccantes in mā: ꝛ qualr̄ differunt a peccātib' in forma. ꝛ tria facit. q̄ꝛ p̄° ait ſillogiſmos peccantes in mā eſſe nō ꝯueniētes rei ꝛ ꝯuenire cum tētatiuis. 2° qȯ dixerat ꝓbat. 3° ex his que dixerat ſepat peccantes in forma a peccantib' in mā. 2ª ibi [Eſt aūt tētatiua.] 3ª ibi [Sophiſtici aūt elēchi] Dicit ergo q̄ hi. ſ. ſillogiſmi peccantes in mā ſunt qui nō arguūt ſm rem. i. qui accipiūt falſa ꝛ mōſtrāt ignorātes: qȯ erat ꝓpriū tētatiue. ¶ Notādū ergo q̄ tria tāgit circa ſill'm peccantē in mā. p̄mū eſt q̄ accipit falſa. 2m q̄ pōt ſumere expimētū de ignorātia rūdētis. 3m vō q̄ ꝯuenit cum tētatiuo. Deinde cum dicit.

¶ **Eſt aūt tētatiua pars dialetice: hic autē pōt ſillogizare falſū propter ignorantiā eius qui dat orationem.**

¶ Qꝛ dixerat ſillogiſmū peccantē in mā ꝛ accipientē falſa ꝯuenire cum tētatiuo: ut oſtendat uerum eſſe qȯ dixerat: ꝓbat q̄ tētatiuus pōt ſillogizare falſum dicēs. q̄ tētatiua eſt ps dialetice. ꝛ hec. ſ. tentatiua pōt ſillogizare falſū pp̄ igrātiā ei' q̄ dat orōnē. i. pp̄ igr̄ātiā rūdētis. ¶ Notādū aūt q̄ tētatiua: ut ſupra dicebat, ꝓcedit ex his que videt rūdēti: ſi ḡ rūdēs ſit igrās: ꝛ cōcedat falſum poterit ſillogizare falſū. idem ergo ſillogiſmus poterit eſſe peccans in materia in quātum recipit falſa ꝛ eſſe tentatiuus in quātū ꝓcedit ex his que vident rūdenti. Deinde cum dicit.

¶ **Sophiſtici aūt elenchi ꝛ ſi ſillogizent cōtradictionem: non faciunt manifeſtum ſi ignoret: nam ꝛ ſcientē impediunt his orationibus.**

¶ Ex his que dixerat oſtēdit peccantes in forma differre a peccantibus in materia. continuet ſic. dictum eſt q̄ peccantes in materia poſſunt ſumere expimentum de ignorantia reſpondētis. aūt pro ſed ſophiſtici elenchi. i. peccantes in forma: ſup. non ſunt tales. quia ꝛ ſi ſillogizent cōtradictionem. i. ꝛ ſi non redarguant rūdentem. nō tamen faciunt manifeſtū ſi ignorat. nam ſup. ſophiſte etiam ſcientem impediunt his orationibus. ¶ Notādum q̄ per illum ſillogiſmū poſſumus directe ſumere expimentū de ignorantia reſpondentis: qui ita impedit ignorantē q̄ nō impedit ſcientē. poſſet ergo ſic formari ratio. omnis ſillogiſmus impediens tam ſcientem q̄ ignorantem nō ꝓprie ſumit experimentum de ignorantia reſpondentis. peccans in forma eſt h'°'. ergo ꝛc.

Quoniam aūt habemus eos eadē via manifeſtū. Nā ſm que vident audiētibus uelut iterrogata ſillogizare: ſm hec ꝛ rñdenti videbit: q̄re erūt ſilli falſi per hec: aut oīa: aut quedam.

¶ Poſtq̄ ꝓbo dixit q̄ ſm illa p̄ncipia ſm que fiunt peccantes in forma fiunt peccātes in mā. In p̄te iſta reſumit qȯ dixerat ut ꝓbet ītentū. ¶ Ad cui' euidentiam notandū q̄ duplr̄ poſſumus oñdere q̄ per eadē p̄ncipia ſumunt paīogiſmi peccantes in forma ꝛ in mā. p̄° enī hoc pōt oñdi ꝓut aliq̄s ſillogiſtice arguit cū alio. ſcōo ꝓut ꝯſiderat apud ſemetipſū. p̄ª via ſic pz. illa enī eadē ꝓpoſitio que eſt ꝯcluſio ſill'i peccantis in forma: pōt eē p̄miſſa in peccāte in mā: ut ſi dicat. canis currit celeſte ſidus eſt canis. ergo celeſte ſidus currit. iſte ſill's peccat in forma: ꝛ innitit illi loco ſophiſtico qui dicit equocatio. ſi ḡ accipiat ꝯ hui' ſill'i: ꝛ fiat p̄miſſa alteri' dicēdo. celeſte ſidus currit: qȯ currit hēt pedes. ḡ celeſte ſidus hēt pedes. iſte ſcōs ſill's peccat in mā: ꝛ innitit p̄° ſill'o peccāti in forā. cū ḡ ille ſill's peccās in forā īnitat loco ſophiſtico ut equocatiōi loci ſophiſtici nō ſolū erūt p̄ncipia ſill'orū peccantiū in forma: ſed ēt peccantiū in mā: alr̄ tñ ꝛ alr̄: q̄ꝛ peccantiū in forma ſunt p̄ncipia directe ꝛ imediate. peccātium vō in mā ſunt p̄ncipia ex ꝯñti ꝛ mediate. Scōo hoc pōt oñdi ex eo q̄ aliq̄s ꝯſiderat apud ſemetipſm. nā ſicut aliq̄s decipit cū alio p ſill'm peccantē in forma ꝛ decept' ꝓcedit ꝯñē illā: ꝛ fit ei ſill's peccās in mā. ſic aliq̄s pōt decipi ꝯſiderādo apō ſemetipſū ꝛ decept' ꝓcedit aliquā ꝓpōnē falſam tanq̄ uerā: ꝛ fit ei ſill's peccās in mā. hi aūt duo modi ſic differūt: nā lꝫ per eoſ locos ſophiſticos poſſim' decipi tā ꝯſiderādo cū alijs q̄ ꝯſiderādo apō noſmetipſos: tñ p locos ſophiſticos in dictiōe magis decipimur ꝯſiderādo cū alijs. per locos vō ex dictionē nō min' decipimur ꝯſiderādo per noſmetipſos. Duo ḡ facit pħs. q̄ꝛ p̄° oñdit eē eadē p̄n'ª ꝛ eſtra ſill'oꝝ peccātiū in forma ꝛ in mā ꝓut decipimur ꝯſiderādo cū alijs. 2° oñdit hoc idē ꝓut decipimur ꝯſiderando per noſmetipſos. 2ª ibi [Qꝛ enī nō iterrogat'.] Dicit ḡ q̄ manifeſtū eſt ſup. ex dicēdis: qm̄ hēmus eos. i. ſill'os tā peccātes in forma q̄ in mā eadē via. i. p eadē p̄n'ª ꝛ p eoſdē locos: ꝛ eſt rō. q̄ꝛ per ea p̄nª ſm que vī audiētib' ipſos opponētes uelut interrogata. i. per iterrogata ſillogizare q̄tū ad ſill'm peccantem in forma ſm hoc. i. ſm illa p̄ncipia ſiue ſm

illā fallaꝫ videbiť rñdēti q̄ꝫtū ad peccātē ī mā:nā ſi ꝯ̄ ſilli peccātis in forma fiat premiſſa in ſill'o peccāte in mā. ſi audiēs ſill'm peccātē in forma ꝯcedat illā ꝯ̄nē ue rā: poſtea rñdēs ad ſill'm peccātē in mā videbiť ſibi ꝙ illa ꝓpō que facta eſt ꝑmiſſa in tali ſill'o ſit vā. cōſtat ḡ ꝙ ille idē locus ſophiſticus qui facit fidē audiēti ſillꝫ pec cātē in forma facit fidē rñdēti ad ſill'm peccātē in mā. Cōcludit ḡ ꝙ falſi ſilli. i. ſilli peccātes in mā: ⁊ accipiē tes falſa erūt per h̄. i. per illa eadē ꝓ̄nᵃ per que ſunt pec cātes in forma: ⁊ h̄ aut oīa aut quedā. ¶ Notādū au teꝫ qđ dicit ꝙ ſ̄m que videť audiētibꝰ ſ̄m h̄ videbiť re ſpondēti: qꝛ plures decipiunť per ſill'm peccātē in for ma q̄ꝫ in mā: iō forte de audiētibꝰ fecit mētionē in plu rali. de rñdente v̄o in ſingulari. uel poſſumus dicere ꝙ qꝛ ſophiſta vult videri dialeticus ⁊ videri arguere ex ꝓbabilibꝰ. iō ꝯgruit eū hūc ordineꝫ tenere: ꝙ dꝫ aſſu mere aliq̄s ꝓpoſitiōes nō oīno manifeſte falſas: ⁊ illas ꝓpōnes dꝫ oñdere eſſe ꝓbabiles per aliq̄s falſas: uel p aliq̄s ſill'os peccātes in forma. ⁊ h̄ corā oībꝰ audienti bus. ⁊ tūc ex illis ꝓpoſitionibꝰ aſſūptis tanq̄ꝫ ꝓbabi libꝰ dꝫ arguere ꝯtra eū cōtra quē diſputare vult: ⁊ ſ̄m hūc ordinē ſill'us peccās in forma fiet oībꝰ audiētibus. peccās v̄o in mā fiet rñdēti tm̄: ⁊ qꝛ per eoſdē locos ſo phiſticos fieri h̄ꝫ ſill'us peccās in forma ⁊ in mā. iō di ctū eſt ꝙ ſ̄m ea ꝓ̄ncipia ſ̄m que vꝫ audiētibꝰ: uelut per interrogata. i. per interrogata ſillogiçare ſ̄m hoc vide biť rñdēti. ¶ Notādū etiā ꝙ dicit uelut interrogata i. per iterrogata ſillogiçare: qꝛ ſill'us peccans in forma qui dꝫ fieri audiētibꝰ nō ſillogiçat iterrogata. i. per in terrogata ⁊ per ꝑmiſſas: ſed vꝫ ſillogiçare per eas. ideo nō eſt bene dictū ꝙ ſill'us peccās in forma ſimpl'r ſillo giçet p iterrogata: ſed ſillogiçat uelut per iterrogata:

Dubitaret forte aliquis. qꝛ vꝫ ꝙ oēs loci ſo phiſtici ſint ꝓ̄nᵃ ⁊ elta iā ſillorū pec cantiū in forma q̄ꝫ peccātiū in mā. male ergo dictū eſt ꝙ per eadē ꝓ̄nᵃ aut oīa aut quedā fiūt ſilli peccātes in forma ⁊ in mā. ¶ Dicēdū ꝙ ly aut quedam. nō tollit qn aliq̄ mō per oēs locos ſophiſticos poſſint fieri utri q̄ꝫ ſilli. iā peccātes in forma q̄ꝫ in mā: ſꝫ aliq loci ſophi ſtici ſunt per q̄s nō ita cōmode fieri pōt. oēs ḡ loci ſo phiſtici ſūt aliq̄ mō hꝰꝰ ꝓ̄nᵃ: nō oēs tn̄ ſunt eque latētes. nā cū ꝯcludiť ꝯ̄ manifeſte falſa: ſi illa falſitas nō ꝑcipie bať in ꝑmiſſis poterit ibi eē ſill'us peccās in forma: ſed ſi ulterius illa ꝯ̄ debeat fieri ꝑmiſſa in ſill'o peccante in mā ꝓꝑ ſuā manifeſtā falſitatē nō apte decipiet: nec po terit ibi fieri talis ſill'us ſ̄m latētē defectū. ¶ Notan dū aūt ꝙ cū audire ſillꝫ ſit ex eo ꝙ ꝯſideramus cū alio dicere ꝙ ſ̄m eadē ꝓ̄nᵃ ſ̄m que vꝫ aliq̄ ꝓpō vā audienti ſill'm peccātē in forma: ſ̄m eadem ꝓ̄nᵃ ſiue ſ̄m eoſdē lo cos ſophiſticos videbiť illa ꝓpō vā rñdēti ad ſill'm peccā tē in mā. pꝫ ꝙ eſt ꝓbare eadē eſſe prinᵃ utriuſq̄ꝫ ſilli: ut decipimur ꝯſiderādo cū alio: quō aūt ſunt eadem ꝓ̄nci pia utriuſq̄ꝫ ſilli. ſ. iā peccātis in forma q̄ꝫ in mā: ut cō ſiderauimus per nos ꝑos ſtatim diceť. ¶ Notāduꝫ etiā ꝙ reſpectu ꝯ̄nis hō ſe h̄ꝫ ſicut audiēs. ꝯ̄ eni ſ̄m ꝙ hꝰꝰ nō patiť rñſionē: ſꝫ reſpectu ꝑmiſſaꝝ ſe h̄ꝫ q̄s ut reſpō dēs. ad ꝑmiſſas eni dꝫ q̄s rñdere ⁊ nō ad ꝯ̄nē: ⁊ ſi ꝯtin gat ꝙ ad ꝯ̄nē fiat rñſio: h̄ erit q̄ſi per accñs. Si ḡ ꝓpoſi tio que eſt ꝯ̄ in ſill'o peccāte in forma: fiat poſtea ꝑmiſ ſa in peccante in mā reſpectu illius ꝓpōnis ut eſt ꝯ̄ ſe habebit q̄s ut audiēs: ⁊ ut eſt ꝑmiſſa habebit ſe ut rñ dēs. forte ḡ ſignāter dixit pl'is: ꝙ ſ̄m illa prinᵃ ſ̄m que videť audiēti vꝫ poſtea rñdēti inuēs ꝙ idē loci ſophiſtici faciūt fidē reſpectu aliculꝰ ꝓpōnis: ut eſt ꝯ̄ in ſill'o pec cāte in forma reſpectu cuius nos habemus ut audiēs ⁊ ut ꝑmiſſa eſt in ſill'o peccāte in mā reſpectu cuiꝰ nos habemus poſtea ut reſpondens. Deinde cum dicit.

¶ **Quod enim non interrogatus arbitrať dandum: ⁊ interrogatus ponet idem.**

¶ Adducit ſcđam rōnē ſupiā ex eo ꝙ decipimur ꝯſiderā do p nos. ⁊ duo facit. qꝛ ꝓ̄ᵒ facit qđ dictū eſt. 2ᵒ oñdit ꝙ ī q̄buſdā locis ſophiſticis nō eſt idoneitas ad decipiē dū ibi[Uex in q̄buſdā.] Cōtinueť ſic. dcm̄ eſt ꝙ eadē via ⁊ p eoſdē locos ſumunť ſilli peccātes ī forma ⁊ in mā: qđ nō ſolū appet eē vex cū q̄s decipiť ꝯſiderando cū alio: ſꝫ et̄ appet uex eē cū q̄s decipiť ꝯſiderādo p ſe. ꝙ eni q̄s nō iterrogatus: ſꝫ ꝯſiderās p ſeipꝫ arbitratur dādū: qꝛ vꝫ ſibi ꝙ illa ꝓpō ſit vā: iterrogatꝰ poſtea de illa ꝓpōne ponet. i. ꝯcedet eā. ¶ Notādū aūt ꝙ h̄ līa poſſet aliter legi: ut ꝙ nō eēt alia rō: ſꝫ eēt manifeſtatio ſupioris rōnis: nā ſic reſpcū ꝯ̄nis aliq̄s ſe hꝫ ut audiēs reſpectu ꝑmiſſaꝝ ſe h̄ꝫ ut rñdēs: ſic reſpectu ꝯ̄nis pōt dici q̄s nō iterrogatꝰ ⁊ reſpcū ꝑmiſſaꝝ ſe hꝫ vt interro gatꝰ. manifeſtū eſt ḡ: qm̄ cū q̄s ꝯcedit ut audiēs. ꝯcedit poſtea ut rñdēs: qꝛ ſi ꝯcedit enūciationē q̄ eſt ꝯ̄ in ſill'o peccāte in forma ad quā ſe h̄ꝫ ut audiēs: ⁊ reſpectu cu ius pōt dici nō iterrogatꝰ. ꝯcedit illā enunciationē cū efficiť ꝑmiſſa in ſill'o peccāte in mā: ad quā ſe hꝫ ut rñ dens: ⁊ reſpectu cuius pōt dici iterrogatus: prima tn̄ expoſitio magis ualet. ¶ Deinde cum dicit.

¶ **Uex in q̄buſdā ſil' accidit ⁊ interrogare qđ deeſt: ⁊ falſum oñdere uel apparere: ut in his que ſūt ſꝫ dictiōeꝫ ⁊ ſoloecīſmū.**

¶ Oſtēdit ꝙ in quibuſdā locis ſophiſticis non eſt ido neitas ad decipiendū dicens: ꝙ in quibuſdaꝫ locis ſo phiſticis ſimul accidit interrogare qđ deeſt: ⁊ appare re falſuꝫ: ut in his que ſunt ſ̄m dictionē ⁊ ſoloecīſmū. ¶ Notandū aūt ꝙ licꝫ oēs loci ſophiſtici: ut ſupra dice batur: poſſint cauſare deceptioneꝫ: cū quis conſiderat apud ſemetipſum ꝓpter qđ ſ̄m oēs tales locos ſophi ſticos pōt accidere ꝙ ꝓpōneꝫ illā quā quis nō interro gatus: ſed apud ſe cōſiderans arbitratur eſſe conceden dam: interrogatus poſtea concedet eam. tamen quia apud ſemetipſum quis maxime conſiderat de ipſis re bus. ideo loci extra dictionem qui principiū decipien di ſumunt ex parte rei magis videnť idonei ad ſic de cipiendum q̄ꝫ loci in dictione ſumentes principiuꝫ ex parte uocis. ⁊ ſicut iter locos ſophiſticos loci in dicti one ſunt minꝰ idonei ad ſic decipiendū: qꝛ ſe tenēt ex pte uocis: ſic iter metas eſt minꝰ idonea ſoloeciſmꝰ: tn̄ qꝛ eſt magis manifeſta: tn̄ et̄ qꝛ ſe tenet ex pte uocis: iō ī talibus ſil' accidit interrogare qđ deeſt: ⁊ apparere fal ſum: uel poſſumus dicere ꝙ quidam loci ſophiſtici ſūt in quibus ſtatim in ipſa interrogatione apparet defe ctus ⁊ falſum: ⁊ huiuſmodi ſunt cōpoſitio ⁊ diuiſio ⁊ accentus: nam quia in talibus uariatio eſt in ipſa pro latione: ſtatim cum interrogantur talia ex ipſo modo proferendi apparet defectus: ſic etiam ⁊ ſoloeciſmus qui in prolatione defectum dicit ſtatim cum interro gatur ex ipſa prolatione apparet defectus. nō ergo om nes loci ſophiſtici ſunt pariter idonei ad decipiendū: nec etiam in omnibus metis eſt par idoneitas. Dein de cum dicit.

¶ **Si ḡ ꝑalogiſmi ꝯ̄dictiōis ſꝫ apparētē elē chū ſūt: manifeſtū qm̄ ꝓꝑ tot erūt ⁊ falſo rū ſilli: ſ̄m quot ⁊ apparēs elenchus. Ap parens autem ſ̄m particulas ueri.**

¶ Viſo ꝙ eadem via accipiendi ſunt utriq̄ꝫ ſillogiſmi. hic oſtendit ꝙ ſillogiſmi peccantes in forma accipien di ſunt ſ̄m locos ſophiſticos: ut cōcludat ſ̄m tales lo cos ſumendum eſſe omnes ſophiſticos ſillogiſmos. ⁊ duo facit. qꝛ ꝓ̄ᵒ ꝓponit qđ intēdit. 2ᵒ manifeſtat qđ di xerat ibi[Nā cū ſingulūꝫ deerit.] Dicit ergo ꝙ ſi ꝑa logiſmi ꝯ̄dictiōis. i. ſi ſilli peccātes in forma ducentes

ad ɔ̃dictiõez ſilr.i.ſiũt ſʒ appentẽ elẽchũ.manifeſtũ eſt qũ ſm tot pñª ſiue ſʒ tot modos erũt ſilli falſoꝝ.i.de iiiio falſoꝝ ſm q̃ eſt apparẽs elenchus.apparens aũt elẽchꝰ eſt ſʒ pticulas ueri elẽchi.i.ſʒ locos ſophĩcos qui peccãt ɔ̃ pticulas ueri elẽchi.g̃ ſm tales pticulas ⁊ ſm tales locos hñt eſſe ſilli ta appentes q̃ʒ falſi.i.taʒ peccãtes in forma q̃ʒ in mã.Deinde cũ dicit.

ℂ Nam cum ſingulum dederit videbitur elenchus ſumi.

ℂ Manifeſtat qđ dixerat.vʒ.ꝙ ſm pticulas ueri elẽchi hẽt ſumi appens elẽchus:⁊ duo facit.qꝛ pº facit qđ dictũ eſt.2º oñdit:oẽs locos ſophĩcos peccare ſʒ pticlas ueri elẽchi.2ª ibi[Ut ſʒ accidere.] Oñdit g̃ ꝙ cũ ſingulũ dederit videbit uerus elẽchus.ſi enĩ aliqs palogiſmus peccaret ɔ̃ oẽs pticulas ueri elẽchi:nullo mõ appareret elẽchꝰ:ſʒ ſi peccat ɔ̃ pticulas ſingulariter ⁊ ſigillatiʒ:ita ꝙ peccet ɔ̃ vnam ⁊ nõ ɔ̃ alias videbitur uerus elẽchus.apparẽs ergo elẽchus ſumi habet ſm particulas ueri elenchi.Deinde cum dicit.

ℂ Scđm accidere ꝑpter orõnẽ qui ad impoſſibile:⁊ qui duas iterrogatiões vnã facit ſm ꝑpoſitionẽ:⁊ ꝑpter idẽ qui ſm accidẽs:⁊ hꝰ pars qui ſm ɔ̃ſequẽs.Amplius ſm nõ in re ſed in orone accidere.Deinde ꝑpter nl'em ɔ̃tradictionẽ:⁊ ſm idẽ ⁊ ad idẽ:⁊ ſilr ⁊ ſm quot in aliq̃:uel ſm ſingulũ hoꝝ.Amplius ſm nõ cõnumerato qđ in ꝑncipio:qđ erat in ꝑncipio accidere.

ℂ Oñdit oẽs fallas ſiue oẽs ſophĩcos locos ſumi ſʒ pticulas ueri elẽchi.nã ſm accidere pp orõnẽ peccat fall'a ſm nõ cãm que eſt ducẽs ad ĩpoſſ'e.ibi enĩ dr̃ ſeq falſuʒ ⁊ ĩpoſſ'e pp orõnẽ pp quã nõ accidit.q̃ vº duas interrogatiões ut vnã facit ꝑpõnẽ.i.deficit ab elẽcho pp ꝑpoſitionẽ:qꝛ ꝑpõ pl'es nõ eſt ꝑpõ.Propter 2m idẽ deficit q̃ ſm acciñs:qꝛ ibi uariaf mediũ.ſic ẽt deficit q̃ ſm ɔ̃ñs qꝛ eſt pº huiꝰ.i.accñtis.Amp̃.ſup.deficiũt ab elencho oẽs fall'e in dictiõe:qꝛ illis nõ eſt accidere in re:ſʒ i orone.i eis enĩ ⁊ ſi ẽ vnitas uocis nõ eſt vnitas ſignificati.Deinde ſup.deficit ab elẽcho ignorãtia elenchi ⁊ fall'a ſm qđ pp nl'em ɔ̃dictiõeʒ.in eis enĩ nõ ẽ uł'is ɔ̃dictio:ſʒ deficit ibi ſm idẽ:⁊ ad idẽ:⁊ ſilr ſubdit ꝙ hꝰ defectꝰ uel ẽ ſm ꝙ in aliq̃:uel ẽ ſʒ ſingulũ hoꝝ:qꝛ põt eẽ defectꝰ uel ſm aliquã dictoꝝ pticuloꝝ:uel ſʒ quãlibet:⁊ ſubdit ꝙ amp̃.ꝑter oĩa ꝑdicta opʒ accidere ɔ̃nẽ nõ cõnumerato qđ erat in ꝑnº qđ nõ facit petitio ꝑncipij.pʒ g̃ ꝙ loci ſophĩci deficiũt ab elẽcho ſm pticulas poſitas in diffõne eiꝰ.formeẽ g̃ ſic rõ.appentes elẽchi ſumẽdi ſt ſʒ pticulas ueri elẽchi:ſʒ ſm hꝰ pticulas ſumunf loci ſophiſtici.ergo apparentes elenchi ſumẽdi ſunt ſm locos ſophiſticos.Deinde cum dicit.

ℂ Quare habebimus ſm quot ſiunt paralogiſmi.Nã ſm plura non erunt:ſm autem que dicta ſunt erunt omnes.

ℂ Cõcludit ɔ̃nẽ ꝑncipalr̃ ĩtẽtam.⁊ duo facit.qꝛ pº facit qđ dcm̃ ẽ.2º qꝛ dixerat ſill'm peccãtẽ ĩ forã nõ eẽ ſill'm:ſʒ appentẽ ſill'ʒ:oñdit quõ ſit ſill's.⁊ quõ nõ.2ª ibi[Eſt aũt ſophĩcus elẽchus.] Dicit g̃ ꝙ habemꝰ ſʒ quot.i.ꝑnª ſiũt palogiſmi.i.ſill'i ſophĩci ſiue ſint peccãtes in forma ſiue in mã.nã ſm plura ꝑnª nõ erunt.ſm aũt ea ꝑnª que dicta ſũt ſiue ſm dictos locos ſophĩcos erũt oẽs ſilli ſophĩci.ℂ Notãdũ aũt ꝙ hec ɔ̃ ſeqf ex albª dictis ĩ hꝰ capl'o.põt g̃ ex toto iſto capº talis rõ formari.eadẽ vis ⁊ ſm eadẽ ꝑnª habent oẽs ſilli ſophĩci taʒ peccãtes in forma q̃ʒ in mã:ſʒ ſilli appentes ⁊ peccantes in forma ſumunf ſm locos ſophĩcos.g̃ oẽs ſill'i ſophĩci ſunt ſumendi ſm locos ſophĩcos:⁊ tradenda eſt ars de eis ſm tales locos.Deinde cum dicit.

ℂ Eſt aũt ſophiſticus elẽchus nõ ſimpliciter elenchus ſed ad aliquẽ:⁊ ſill'us ſilr.

ℂ Oñdit quõ ſill'us peccãs in forma eſt elẽchꝰ uel ſill'us ⁊ quõ nõ:⁊ duo facit.qꝛ pº facit qđ dcm̃ eſt.2º manifeſtat qđ dixerat.2ª ibi[Nã ſi nõ ſumat.] Dicit g̃ ꝙ ſophĩcus elẽchus.i.elenchus peccãs in forma nõ eſt elẽchus ſimpliciter:ſed ad aliquẽ:⁊ ſilr non eſt ſill'us ſimpliciter ſed ad aliquem.Deinde cum dicit.

ℂ Nã ſi nõ ſumat ⁊ qui ſʒ equocatiõeʒ eſt vnũ ſignificare:⁊ q ſm ſilẽʒ formã ſolũ hꝰ ⁊ in alijs ſilr:neq̃ʒ elẽchi:neq̃ʒ ſilli erũt:neq̃ʒ ſimplr:neq̃ʒ ad eũ q iterrogaf.Si aũt ſumat ad eũ qdeʒ q iterrogaf erũt:ſimplr auteʒ nõ erũt.Nõ enĩ vnũ ſignificatiuum ſumpſerunt:ſed apparens ⁊ ſm aliqua.

ℂ Manifeſtat qđ dixerat.d.ꝙ ſi rñdẽs nõ ſumat.i.non credat palogiſmũ q eſt ſm equocũ ſignificare vnũ:ſed credat ipʒ ſignificare plura:⁊ cũ q eſt ſm ſimilẽ formã i.ſm figurã dictiõis credat ſignificare ſolũ hꝰ.i.ſolũ ſb ſtãtiã:ita ꝙ nõ iterꝑtef vnũ ꝑdicatũ eſſe aliõ.⁊ ſilr alij loci ſophĩci ſi ſint cogniti ab eo hꝰꝰ palogiſmi nõ erũt elẽchi neqʒ ſilli neqʒ ſimplr neqʒ ad eũ q iterrogaf:ſʒ ſi rñdẽs nõ cognoſcat multiplicitatẽ:ſʒ ſumat ſignificare vnum qđ ſignificat multa.hꝰꝰ paralogiſmi erũt elẽchi ſiue ſilli ad eũ.i.apud eũ q interrogaf ſiue apud rñdẽtẽ.ſimplr aũt nõ erũt elẽchi uel ſill'i.qꝛ nõ ſũpſerunt vnum ſignificatum ſimpliciter:ſed apparens:⁊ quod dictum eſt de equiuocatione intelligendum eſt ſm reliqua.i.ſm reliquos locos ſophiſticos.

Dubitaret forte aliqs.qꝛ cũ philoſophus ſupra oñderit ꝙ loci ſophiſtici deficiunt ſm pticulas ueri elenchi vr̃ ꝙ hꝰ fruſtra hoc repetat.ℂ Dr̃ʒ ꝙ ſupra oſtẽdit phs hꝰꝰ locos ſophiſticos deficẽꝛ a uero elẽcho ſm ꝙ ꝑut in ſe ɔ̃ſiderati ſunt q̃dã obliqtates apparẽtes.hꝰ aũt docet hoc de eis inq̃ʒtuʒ ſunt ꝑnª ſophĩcoꝝ ſillogiſmoꝝ.dicebaf enĩ in ɔ̃tinuãdo ꝙ uſq̃ʒ nũc determinauit phus de locis ſophiſticis ut de ipſis fallãcijs.equocatio vº amphibologia ⁊ cetera talia nõ ſunt ſill'i ſophiſtici ſʒ loci ſophiſtici.hic aũt determiat de ſill'is ſophĩcis ꝑut ſumunf ſʒ tales locos oñdẽs oẽs ſill'os ſophĩcos ſumẽdos eẽ ſʒ dcõs locos.

Alterius forte dubitaret aliqs.qꝛ vr̃ ꝙ philoſophus ſupra determinauerit de ſillogiſmis ſophiſticis cũ poſuerit palogiſmos peccãtes ſm hꝰꝰ locos.nõ ergo bene dictũ eſt ꝙ ſupra determinauerit phs de locis ſophiſticis.hꝰ aũt determinat de ſillogiſmis ſophĩcis.ℂ Dr̃ʒ ꝙ exẽpla nõ ſunt eẽntialia arti.exª enĩʒ ponimus ut ſentiat qui diſcit.ſi g̃ phs determinauit ſupra de ſophiſticis ſillogiſmis.hꝰ fuit ut exẽplificaret de locis ſophiſticis.hic tñ directe ⁊ ex intentiõe determinat de ſill'is ſophiſticis iueſtigãs quomõ tradẽda ſit ars de eis.⁊ dicit ꝙ tradenda eſt ſm locos ſophiſticos.ſicut g̃ ſpãliter in 2º libº determiat de ſol'one paralogiſmoꝝ ſophiſticoꝝ:nõ obſtãte ꝙ in pº libº tetigerat defectũ taliũ paralogiſmoꝝ.qꝛ hꝰ nõ fecerat ex itẽtiõe ſoluẽdi.ſic hꝰ determinat ſpãliter de ſill'is ſophiſticis nõ obſtante ꝙ de eis tetigerat in ꝑcedentibus capl'is:qꝛ hoc fecerat magis gr̃a exẽpli.q̃ʒ ut determinaret de eis ſm ſe.ex hoc aũt apparet nõ uerã eẽ ſniam dicentiũ ꝙ hic itendit oſtẽdere ſolũ de peccãtibus in mã ꝙ ſumẽdi ſunt ſm locos ſophiſticos.nã intuenti lrãm plane pʒ ꝙ ſpãlem rõnem facit de peccantibus in forma ꝙ ſumendi ſunt ſm tales locos.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utꝝ ſillus peccans in mā ſit ſillus. ⁊ vı̄ qꝫ nō. quia ſills ſophiſtic⁹. ut vı̄ nō eſt ſills. ſicͨ hō mortuus non eſt hō: ſʒ ſ̄ʒ pħʒ in lr̄a ſill's peccās in mā eſt ſillus ſophiſticus. ſeqtur ḡ qꝫ nō ſit ſillus. Ampli⁹ ex rōne rei nō ſolū eſt forma: ſʒ etiā mā. ſi ḡ ſills ſophiſticus peccat in mā ſilli: ſeqtur qꝫ in eo nō reſeruet rō ſilli. ℭ Rᷓ°. dōm qꝫ ſ̄m quoſdā ſills peccās in mā nō eſt ſills ſimplr̄: ſʒ ad aliquē: nec eſt ſemꝑ ſillus ad aliquē. ſʒ tūc eſt h⁹ᶦ ſillus qñ rñdens nō cognoſcit defectū eius: ⁊ allegāt pro ſe lr̄am ſuperius poſitā. ubi vult pħs qꝫ ſill's ſophiſticus nunqꝫ eſt ſill's ſimplr̄: pōt aūt eē ſill's ad aliquē: ut apð eū qui nō cognoſcit defectū eius: ſʒ ſic dicētes ꝓcedūt ex falſo intellu lr̄e. pħs eni intēdit ibi per ſillm̄ ſophiſticū peccātē in forma nō in mā. ⁊ hoc pʒ per textū ei⁹ ubi exēplificat̄ de termino equs cs: ⁊ de figura dictionis que per ſe ⁊ directe faciūt peccatuʒ in foīa. peccās eni in mā dʒ ſumere falſa nō multiplicia. ſi enim ſumat multiplicia ſ̄m qꝫ h⁹ᶦ nō peccabit in mā. ℭ Sciēdū ḡ qꝫ actus actiuoꝝ ſunt in patiēte ⁊ diſpoſito: ⁊ ꝓpa forma reqrit ꝓpriā mām. ſi ergo ſills peccās in mā peccaret ↄtra māʒ ſilli ſimplr̄: nō eēt poſe qꝫ ibi reſuaret̄ rō ſilli ſimplr̄. ℭ Uidenduʒ eſt ḡ que ſit mā ſilli ſimplr̄: ⁊ quō ſillus de q̄ h̄ agit̄ peccat in mā. ℭ Notādum ḡ qꝫ mā ſilli dialetici eſt mā ꝓbabilis ⁊ ſilli demōſtratiui eſt mā neceſſaria: ſed mā ſilli ſimplr̄ eſt abſtracta ab hoc ⁊ ab illo. ſufficit eni qꝫ ꝓpōnes ſint affirmatiue uel negatiue. ad h̄ qꝫ ſiut mā ſilli ſimplr̄: nō opʒ aūt h⁹ᶦ ꝓpōnes eſſe ꝓbabiles uel nec̄ias. ⁊ h̄ pʒ per pħm circa pn̄ᵐ pri caº pº mi poꝝ. ubi air. qꝫ nō diſtat uel nō differt utrū ſills ſimpliciter ſiat in mā ſilli dialetici uel demōſtratiui. ⁊ ſubdit: qꝫ ꝓpō ſillogiſtica ſi ſiat ſimplr̄ eſt negatio uel affirmatio alicuius de aliquo. ſufficit ḡ ꝓpōnes eē affirmatiuas uel negatiuas ut poſſint eſſe mā ſilli ſimplr̄: ⁊ qꝛ ſillus peccās in mā: ut h̄ de eo loqmur: accipit ꝓpoſitiōes affirmatiuas uel negatiuas: ſed nō accipit ꝓpoſitiōes ꝓbabiles. iō peccat ↄ̄ mām ſilli dialetici. non tn̄ peccat ↄ̄ mām ſilli ſimplr̄. ergo talis ſillus abſolute loquēdo eſt ſillus. nō tn̄ eſt ſillus dialeticus. qꝫ aūt abſo caº pº lute loquēdo ſit ſillus: plane inuit pħs pº top. cū ait qꝫ ſill's eſt ⁊ ſill's dicat̄. ⁊ h̄ ubi ait qꝫ ſills ē: ſʒ nō ē ↄueniēs rei. oppoſita āt his nō ē difficile ſoluēꝛ: nā cū dı̄ qꝫ ſill's ſophiſticus nō eſt ſillus: ſicut hō mortuus non eſt hō: uel denarius falſus nō eſt denarius. ℭ Dōʒ qꝫ falſuʒ. mortuū. ſophiſticū. ⁊ cetera talia ꝑuatiōnē iportāt. ꝑuatio eni aliqñ addit̄ ei cui opponit̄. aliqñ addit̄ cui non opponit̄. ⁊ cū addit̄ ei cui opponit̄ nō pōt illud iferri ſimplr̄. ſic eſt qꝫ qꝛ mortuū opponit̄ viuo: ⁊ viuū eſt de rōne hoīs: mortuuʒ eſt ꝑuatio oppoſita forme hoīs. ⁊ iō nō ualet hō mortuus. ḡ hō. ualet tn̄ corpus mortuū. ergo corpus: qꝛ mortuū nō opponit̄ corpori. ſic ſophiſticū ut dı̄ de ſillo peccāte in mā opponit̄ ꝓbabilitati uľ ↄueniētie rei nō ipſi ſillo. iō nō eſt incōueniēs qꝫ ſillus ſic ſophiſticus ſit ſills. qð vō addit̄ de mā pʒ qꝫ h⁹ᶦ ſill's peccat ↄ̄ mām ſilli dialetici: nō ↄ̄ mām ſilli ſimplr̄: nō ḡ arguit̄ qꝫ ſit ſills ſimplr̄: ſʒ qꝫ nō ſit ſillus dialetic⁹. Aduertēdū aūt qꝫ de hac mā diffuſius determinabimus in 2º cuʒ ſociet̄ ad paralogiſmos ducētes ad ſoloeciſmum. qui ergo de ſillogiſmo peccāte in materia ulteriora ſcire cupit ad illud capitulum recurrat.

Secundū aūt que arguunt qui elēchis utuntur: nō oportet tētare ſumere ſine omniū que ſunt ſcientia: hoc autem non vnius eſt artis.

ℭ Poſtqꝫ pħs oñdit ſill'os ſophicos ſumēdos eē ſ̄m locos ſophicos. In pte iſta ut dicebat̄ oñdit h⁹ᶦ ſill'os ⁊ elēchos nō eē ſumēdos ſ̄m ſpāles ꝓpoſitiōes ⁊ terminos: ad q̄s applicari pñt. ⁊ duo facit ſ̄ʒ qꝫ ad h̄ duas rōnes adducit. 2ª ibi [Manifeſtū ḡ qm̄ nō oīuʒ.] In pma pte itēdit talē rōnē. vnius artis eſt ſumere ſill'os ſophicos. ⁊ tradere artē de eis. Sʒ ↄſiderare ſpāles ꝓpoſitiōes ⁊ terminos ſ̄m que ſumunt̄ ſilli ſophici nō eſt vnius artis uel vnius ſcīe: ſʒ q̄ſi eſt oīuʒ ſciaꝝ. ḡ nō ſūt ſumēdi ſophici ſilli nec tradēda eſt ars de eis ſ̄ʒ h⁹ᶦ ꝓpoſitiōes ⁊ terminos. in hac aūt rōne ſic ꝓcedit: qꝛ primo dicit nō eē ſumēdos ſophicos elēchos ſ̄ʒ ea que ſumūt. i. ſ̄m ſpāles ꝓpōnes ⁊ terminos qui accipiunt̄: qꝛ h̄ nō eſt vnius artis. 2º qð dixerat ꝓbat. 2ª ibi [Infinite eni ſūt fortaſſe.] Cōtinuet̄ ſic. dcm̄ eſt qꝫ ſumendi ſūt elēchi ſophici ſ̄ʒ locos ſophicos: ſʒ eos q utunt̄ h⁹ᶦ elēchis ſophicis nō opʒ tētare ſumere h⁹ᶦ elēchos ſ̄m ea q̄ arguūt. i. ſ̄m ſpāles ꝓpōnes ⁊ terminos ad q̄s applicant̄: ⁊ ex qb⁹ arguūt ſine ſcia oīuʒ que ſūt. qꝛ h̄ nō eſt vnius artis: ſed q̄ſi reqrit oēʒ ſciaʒ. Deinde cū dic̄:

ℭ Infinite eni ſūt fortaſſe ſcīe. Quare manifeſtū qm̄ ⁊ dōſtratiōes: elēchi aūt ſīt ⁊ ꝟi.

ℭ Probat qð ſuppoſuerat. vʒ. nō eē vnius artis accipere ſic elēchos. ⁊ duo facit. qꝛ pº ꝓbat h̄ de elēchis ueris. ſcðo de elēchis falſis ibi [Sʒ ⁊ falſi elēchi.] Circa pmū duo facit ſ̄m qꝫ duplr̄ ꝓbat itēꝝ. pº eni ꝓbat h̄ rōne. 2º iductiōe ibi [Nā alij qdē erūt.] Prima ps diuidit̄ in duas. qꝛ pº adducit rōnē ad ꝓpoſitū. ſcðo q̄ddā qð ſuppoſuerat ꝓbat. ſcða ibi [Nā q̄cūqꝫ eſt demōſtrare.] In iſta pte itēdit talē rōnē. ſcīe. i. ↄ̊nes ſcibiles fortaſſe ſunt ifinite. ḡ manifeſtū ē qm̄ ⁊ demrātiōes erūt ſupple q̄ſi ifinite ⁊ hi ueri elēchi ſūt ſup. ifiniti ſi demōſtratiōes ſunt ifinite. ⁊ tūc ſupplēda eſt rō qꝫ cū ifinita nō ſiut vni⁹ artis. ḡ ↄſiderare talia nō erit vnius artis.

Dubitaret forte aliquis utrū ſit ↄtra rōnem vnius ſcientie cōſiderare infinita ⁊ videt̄ qꝫ nō. ſi quis eni pfecte ſciret geometriā q̄ſi ſciret ifinitas ↄcluſiōes. nunqꝫ eni poſſunt tot iueniri ꝓpōnes geometrice qn poſſent inueniri plures: ⁊ oīa ſic inuenta eſſent de ↄſideratiōe geometrie. mala eſt ergo ↄñtia pħi qꝫ talia nō ſunt vnius artis. qꝛ ſunt q̄ſi infinita. ℭ Dōm qꝫ ifinitas uel pōt accipi formalr̄ uel materialiter. ſi accipiatur formalr̄ quecūqꝫ conſiderantur in vna ſcia finitiſſima ſunt. qꝛ nihil cōſiderat vna ſcientia niſi ſub aliqua vna formali rōne: ſed ſi accipiat̄ infinitas mālr̄ nō eſt icōueniēs quaſi ifinita ptinere ad eandē ſciam. ⁊ qꝛ elenchi ut ſumunt̄ ſ̄m omnes ſpāles ꝓpōnes: ad q̄s applicari poſſunt nou ſumunt̄ ſub vna rōne formali. iō talia ↄſiderare nō eſt vnius ſcīe.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrū ſcīe ſint ifinite. ⁊ vı̄ qꝫ nō. oēs ſpēs reꝝ ſ̄m viam pħi que eſſe pñt actu ſunt. qꝛ ſi h̄ nō eēt fieret aliqd a ſibi nō ſili. Sed quecūqꝫ ſūt actu ſūt finita. ḡ ſi oīa eēnt ſcita ſcīe eſſent finite. ℭ Dōm qꝫ ſcibilia ⁊ ↄ̊nes ſcibiles q̄ſi ſunt ifinite: qð duplici via oñdi pōt. pma talis. ↄcluſiōes ſcite nō ſolū diuerſificant̄ ſ̄m res: ſed etiā ſ̄m actus rōnis. ⁊ qꝛ h⁹ᶦ actus quaſi uadūt in ifinitū. ideo talia quaſi ſunt infinita. ſcða via talis eſt. qꝛ lʒ qcqd ſit fiat a ſibi ſili. iſta tn̄ ſilitudo nō ſemꝑ eſt ſ̄m ſpēm ut ꝓbat̄ 7º metaphi. ſit eni mulus nō a mulo ſed ab aſino. cō. 12. ſ̄m ḡ qꝫ aliter ⁊ aliter ↄiungunt̄ actiua ⁊ paſſiua. alij ⁊ alij effect⁹ ꝓdeūt. Dato qꝫ illis effectib⁹ nō ꝑceſſerint ſilia in ſpē. ⁊ qꝛ q̄ñ ifinitis modis ↄiūgi pñt actiua, paſſiuis quaſi infinita poſſunt fieri ⁊ infinita ſunt ſcibilia nunqꝫ tamē actu ſcita erunt ifinita. talis ergo erit iſta infinitas qualis eſt infinitas diuiſionis ↄtinui: qð pōt diuidi ifinitū. nunqꝫ tn̄ erit actu diuiſuʒ: ⁊ ſi de aliqb⁹ ſcibilib⁹ dubitari pōt qꝫ nō ꝓcedāt in ifinitū de figuris tn̄ nullo mō eſt dubitādū: nā cū ſemꝑ in ifinitū poſſit fieri additio anguloꝝ dðo triāgulus q̄drāgulus pētagon⁹. ⁊ ſic i ifinituʒ. ⁊ qꝛ de q̄libet tali fig̊ poſſet ꝓbari

aliqua paſſio ſcie.i.ↄcluſiones ſcibiles planū eſt ire in infinitū. ¶ Notādū tū ad itelligēdū mētē phi ꝙ ſufficit hꝰ ſcibilia eſſe īfinita.i.eſſe īdeterminata ſꝫ genus ut nō poſſit de eis eſſe vna ſcia. īfinitū ḡ ut h̄ de eo phs loq̄r. magis accipiēdū eſt ſm indeterminationē q̄ȝ ſm numerū. eſt ergo ſenſus ꝙ ſcie.i.ſcibilia ꝛ demonſtrationes particulares ſunt infinite.i.ſunt indeterminati gn̄is: ꝛ nō ſunt oēs de ↄſideratiōe vnius ſciētie.

Alterius forte dubitaret aliq̄s quō ueritatē hēt ſi ſcie ſunt īfinite demonſtrationes ſunt īfinite. ¶ Dōm ꝙ ſcie.i.ↄ̄nes ſcibiles ſi accipiant̄ ſm potiſſimā demonſtrationē: ꝑꝫ tot eſſe media quot ſunt ↄcluſiōes: q2 augent̄ demonſtratiōes nō per media. ſed in poſt aſſumēdo. In talibꝰ eni demonſtrationibꝰ ſemp vna paſſio ꝓbat̄ ꝑ vnū mediū. quot ergo ſunt paſſiōes ↄcluſe ſiue ↄ̄nes ſcite tot ſūt media. ꝛ tot ſunt demonſtratiōes. Poſſet etiā ulterius dubitari de alia ↄſequētia poſita in lrā. vꝫ. ꝙ ſi demonſtrationes ſunt infinite elenchi ſunt īfiniti. ſed hoc ſufficiēter in littera declaratur. Deinde cum dicit.

¶ Nā quecūq̄ eſt demonſtrare: erit ꝛ redarguere eū qui ponet ↄtradictionē ueri: ut ſi cōmēſurabilē coſte diametrū poſuit auget q̄s demonſtratiōe q̄m ſit incōmēſurabilis. Quare oīa oportebit ſciētes eſſe.

Coſta.

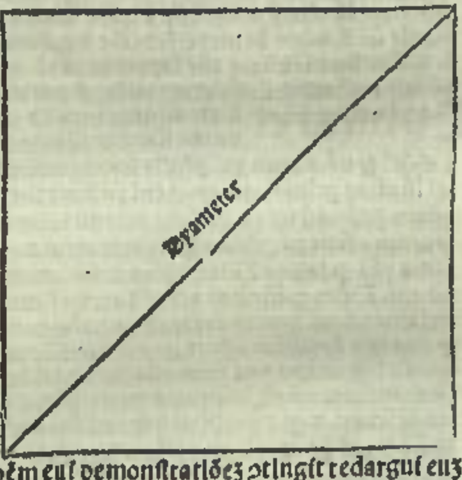

¶ Probat quō ſuppoſuerat. videlicet ꝙ ſi demonſtratiōes ſunt infinite elenchi ſūt infiniti dicēs: ꝙ quecūq̄ ꝛc.i. ↄ̄r demōſtrat̄ erit ꝛ redarguere eū qui pōet ↄdictiōē ueri. per oēm eni demonſtratiōē ↄtingit redargui eū qui ↄtradiceret ueritati ↄcluſe per illā demonſtrationē. ut ſi aliq̄s poſuit diametrū eſſe cōmēſurabilē coſte arguet q̄s demonſtratiōe.i.per demonſtratiōē q̄m eſt incōmēſurabilis. oīs ergo demonſtratio pōt eſſe redargutiua. ergo oīs demonſtratio pōt fieri elēchus. tot ergo erūt elēchi quot demōſtratiōes. ꝛ q2 artē demōſtrationū ſm ꝓpoſitiōes q̄s aſſumit nō poſſumus hīe ſine omni ſcia. ḡ nec ars elēchoꝝ uel palēchoꝝ pōt tradi ſꝫ ea que ſumūt ſiue ſm ſpeciales ꝓpoſitiones quas accipiunt ſine omni ſcientia. ideo concludit quare omniū oportebit eſſe ſcientes. Deinde cum dicit.

¶ Nā aliȷ̄ q̄dē erunt ſm ea que in geometria ſunt ꝑ̄ncipia: ꝛ hoꝝ ↄcluſiōes. Aliȷ̄ autē ſm ea que in medicina. Aliȷ̄ uō ſm ea que ſunt aliarum diſciplinarum.

¶ Probat quō dixerat īductiōe dicēs: ꝙ aliȷ̄ ſunt elenchi ſm ea ꝑ̄nᵃ que ſunt in geometria. ꝛ ſm ↄ̄nes hoꝝ ꝑ̄ncipioꝝ. aliȷ̄ uō elēchi ſunt ſm ea que ſunt in medicina. aliȷ̄ uō ſm ea que ſunt aliaꝝ ſcientiaꝝ. ꝛ q2 hec nō ſunt vnius artis: ideo ↄſiderare ſic elēchos nō eſt vnius artis. ¶ Notādū aūt ꝙ dicit ſm ꝑ̄nᵃ ꝛ hoꝝ ↄcluſiōes. q2 ut dr̄ in ꝓmo topꝫ. demonſtratio fit aut ex ꝑ̄nis ꝛ ueris. ꝛ tūc fit demonſtratio per ꝑ̄nᵃ. aut fit demonſtratio ex hīs que ſumpſerūt ꝑ̄nᵐ per ꝓma ꝛ uera. ꝛ tūc demōſtrat̄ per ↄ̄nes ꝑ̄ncipioꝝ. q2 q̄d fuit ↄcluſū in vna demonſtratiōe: poſtea pōt fieri ꝑ̄nᵐ in altera. ¶ Notandū etiā ꝙ ſicut ars demonſtrādi tradit̄ ſm ſciā cōmunē ꝛ nō ſm ſpāles ꝓpōnes ad q̄s applicat̄ demonſtratio. q2 tūc tradere artē demonſtrādi nō eēt vnius ſcie cū hꝰ ꝓpōnes ſint alie in vna ſcia. ꝛ alie in alia. ſic ars faciēdi elēchos uel palēchos nō eſt accipienda ſm ea que ſumunt qui talibꝰ utuntur ſiue ſm ſpeciales ꝓpoſitiōes ad quas talia applicari poſſunt. q2 h̄ ad vnā ſcientiam pertinere non poſſunt. Deinde cum dicit.

¶ Sed ꝛ falſi elenchi ſilr̄ in īfinitis erunt. Nā ſm vnāquāq̄ artē eſt falſus ſillogiſmus: ut ſm geometriam geometricus: ꝛ ſm medicinam medicus. Dico autē ſm artem ſm illius principia.

¶ Q̄d ꝓbauerat de ueris elēchis: ꝓbat de falſis. d. ꝙ falſi elēchi ſup. ſi ↄſiderent̄ ſm ea que ſumūt ſiue ſm ſpeciales ꝓpōnes ad q̄s applicari pūt. ſunt ſilr̄ infiniti ſicut ueri elēchi. nā ſm vnāquāq̄ artē eſt falſus ſillus ſiue falſus elēchus ſup. alius ꝛ alius. ut ſm geometriā geometricus ſm medicinā medicinalis. ꝛ h̄ ſm ꝑ̄ncipia illius artis. nā hoc mō elēchi ꝛ palēchi nō ſunt de ↄſideratiōe vnius artis ut reducunt̄ in ꝑ̄nᵃ ſpāliū artium. Sed ut reducunt̄ in ꝑ̄nᵃ coīa ꝛ in habitudines locales. nihil ꝓhibet de talibꝰ eē vnā artē ut dialeticā.

Manifeſtum ergo quoniam nō omnium elenchorum: ſed eorum qui ſunt ſm dialeticam ſumendi loci.

¶ Poſtq̄ phs ꝓbauit ꝑ vnā rōnē: ꝙ nō ſt accipiēdi ſilli ſophiſtici ſꝫ ea que ſumunt̄: ſiue ſꝫ ſpāles ꝓpōnes ad q̄s applicari pūt. In pte iſta ꝓbat h̄ idē alia rōne que talis ē. Ad dialeticā ptinet tradere artē de hꝰ elēchis ꝛ palēchis: ſꝫ ↄſiderare ſpāles ꝓpōnes non ptinet directe ad dialeticā. ḡ nō ē tradēda ars de talibꝰ ſm ꝑ̄nᵃ ſpālia: ſiue ſm ſpāles ꝓpōnes. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit: q2 pᵒ dicit nō eē ſumēda ꝑ̄nᵃ elēchoꝝ ſophiſticoꝝ ſm ꝑ̄nᵃ ſpālia ſꝫ ſm dialeticā. 2ᵒ ꝓbat ꝙ ad dialeticā ptinet talē artē tradere ſiue talia coīa ↄſiderare. 2ª ibi. Nā hi cōes. Dicit ḡ ꝙ nō ſūt ſumēdi loci.i.nō ſūt ſumēda ꝑ̄ncipia oīū elēchoꝝ.ſ.ſpāliū.i.ſm elēchos oēs ſpāles ſiue ſm ſpāles ꝓpōnes ad q̄s applicant̄. ſꝫ ſumēda ſūt talia ꝑ̄ncipia ſiue tales loci eoꝝ que ſūt ſꝫ dialeticā. ꝑ āt hec lrā aliter legi ꝙ h̄ nō ponat̄ alia rō: ſꝫ ſit ↄ̄ ꝓcedētis rōnis. dictū eſt eni ſupra ꝙ nō ſūt ſumēdi elēchi uel palēchi ſm ſpāles ꝓpōnes q̄s ſumūt: q2 h̄ nō eſt vnius artis. ſi igit̄ ſm ſpāles ꝓpōnes nō ſūt ſumēda ꝑ̄nᵃ elēchorū uel palēchoꝝ. ḡ ſumēda ſūt ſm dialeticā: ꝛ ſm intentiōes cōes. Duo ḡ facit: q2 pᵒ infert hāc ↄ̄nē ex dictis. 2ᵒ oñdit ꝙ ad dialeticā ptinet talia coīa ↄſiderare: ꝛ de eis artē tradere. 2ª ibi. Nā hi cōes. Dicit ḡ. manifeſtū eē ex dictis ꝙ nō ſūt ſumēdi loci ꝛ ꝑ̄nᵃ oīū elēchorū.ſ.ſpāliū: ſꝫ eoꝝ elēchoꝝ ſūt ſumēdi loci qui ſūt ſm dialeticā: q2 nō ſm itētiōes ſpāles ſunt talia ſumēda: ſed ſm intentiones cōmunes ꝛ logicas.

Dubitaret forte aliq̄s utꝝ elēchi ut ↄſiderantur ab artificibus ſpālibus hēant ſpālia ꝑ̄nᵃ. ¶ Dōꝫ ꝙ ſi argueret̄. miles pōt expugnare ḡ ipator: iſtiꝰ ↄ̄nis poſſet ſumi rō ex nā ipſius militie. ꝛ ſic hāc illationē ↄſiderare ptinet ad artē militarē: uel ad politicā. vn̄ ꝛ ſi a talibꝰ q̄ret̄ vn̄ locꝰ: dicerēt ꝙ eēt locus a militia. 2ᵒ poſſet reddi rō illius illatiōis ex aliq̄ itētiōe cōi: ut q2 miles eſt minor ipatore: ꝛ ſic eſſet locus a minori. ꝛ hoc mō reddere cām illius illatiōis

ptinet ad dialeticū uel ad rhetorē: pp̄ h̄ pȝ q̄ elēchi ut ꝯſiderant a ſpālib⁹ artificib⁹ reducunt in ſpālia pn̄ª. uꝫ q̄ ſm illa pn̄ª nō tradit ars ꝯſtituēdi elēchū. iō ſi uellimus artē tradere nō ſūt accipiēdi loci ſm ꝓpōnes ſpāles: ſed accipiēdi ſunt ſm dialeticā: ⁊ ſm intētiões cōes. Ad iſtud ḡ capl'm bñ itelligēdū admiculat q̄ddā capl'm de p° rhetoricoꝝ. ubi oſtēdit quō entimemata ⁊ ſill'i reducunt in pn̄ª gn̄alia ⁊ ſpālia. nā locus a maiori ⁊ minori: ⁊ tales itētiões cōes ſūt pn̄ª gn̄alia. ꝓpōnes eni ipſe ut nāles ⁊ morales ſunt pn̄ª ſpālia. vn̄ ibi dicitur q̄ eligendo huiuſmodi propoſitiones facimus aliam artē a dialetica ⁊ rhetorica.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrum h⁰ⁱ pn̄ª ſpālia poſſint dici loci. ¶ Dōm q̄ locus cōpꝛehēſionē quādā iportat. illa ḡ pn̄ª ꝓpe ſunt loci que ſūt ꝓpōnes cōes ꝯtētiue aliaꝝ pluriū. large tñ ille ꝓpōnes ſpāles aliq̄ mō merent nomē loci i quātū ſūt pn̄ª ⁊ eſta ꝯn̄ū: ⁊ h̄ mō loq̄t phs in tradēdo artē faciēdi elēchos cū dicit ſūt accipiēdi loci nō oīuꝫ entimematū: ſm ſpāles ꝓpōnes: ſed ſumēdi ſunt loci ſm dialeticā. i. ſm q̄ſdā cōes intētiões. Deinde cum dicit.

¶ Nā hi cōmunes ad oēm artē ⁊ potētiā.

¶ Oſtēdit q̄ talia coia ꝯſiderare: ⁊ de h⁰ⁱ palēchis artē tradere ſpectat ad dialeticaꝫ: ⁊ tria facit: q̄ p° ꝓbat q̄ ad dialeticū ptinet ꝯſiderare h⁰ⁱ coia. 2° oñdit q̄ ad eū ptinet ꝯſiderare ſolutiões eoꝝ. 3° ex dictis ꝯcludit ꝯn̄ē pncipal'r itētā. 2ª ibi [Si aūt h̄ habemus.] 3ª ibi [Quare manifeſtū q̄m.] Circa pmū tria facit ſm q̄ tripl'r ꝓbat itētū. 2ª ibi [Et eū q̄dē qui eſt ſm.] 3° ibi [Nā ñ habemus.] In pª pte itēdit talē rōnē. dialetica eſt q̄d cōe ad oēs artes ⁊ potētias: ſed h⁰ⁱ paralogiſmi ⁊ ſill'i ſophiſtici ſūt ſic cōes. ḡ eoꝝ ꝯſideratio ad dialeticā ptinet. de hac autem ratione nō plus ponit niſi q̄ hi paralogiſmi ⁊ palēchi de q̄b⁹ h̄ tradit ars ſūt cōes ad oēs artes ⁊ potētias. i. ad oēs artes ⁊ ſcias. ex q̄ pȝ q̄ doctrina h̄ tradita dialetice ſubalternat. Deide cū dic.

¶ Et cū qui eſt ſm quāq̄ɜ diſciplinā elēchū ſciētis eſt ꝯſiderare: ſiue cū nō ſit videt: ſiue eſt quare eſt: eū aūt qui ex coībus eſt ⁊ ſub nullā artē cadit: dialeticoꝝ eſt.

¶ Ponit ſcdam rōnē. d. q̄ eū elēchū ſiue palēchū qui eſt ſm vnā quāq̄ɜ diſciplinā. ſcientis illā diſciplinā eſt ꝯſiderare ſiue cū nō ſit ſed vi: ſiue cū eſt. q̄re eſt ḡ eū elēchū ⁊ palēchū qui eſt ex coib⁹: ⁊ ſub nulla arte cadit ꝯſiderare eſt dialeticoꝝ. q. d. q̄ ſicut de ſpālibus ꝯſiderāt artes ſpāles: ſic de palēchis ſm cōes itētiões ſumptis cōſiderat dialeticus qui eſt q̄ddā mō artifex coīs. ¶ Notādū aūt q̄ h̄ tradit de elēchis ⁊ paralēchis: ⁊ de locis ſophiſticis ſm q̄ſdā itētiões cōes applicabiles ad oēm mām. equocatio eni ⁊ āphibologia: ⁊ cetera talia applicabiles ſūt ad oēm mām. talia ergo ſunt de conſideratione dialetici: ⁊ nō pertinēt ſm q̄ huiuſmodi ſunt ad artifices ſpeciales. Deinde cum dicit.

¶ Nā ſi habemus ex q̄b⁹ ꝓbabiles ſillogiſmi in quolibet: ⁊ habemus ex q̄b⁹ elēchi: nā elēchus eſt ꝯtradictionis ſillogiſmus.

¶ Ponit tertiā rōnē que talis eſt. q̄ pōt ꝯſiderare ſill'os ut ſunt ꝓbabiles: ⁊ ut ſumunt ſm itētiões cōes pōt cōſiderare elēchos ſūptos ſm tales itētiões. ſed qui pōt ꝯſiderare elēchos ſic ſūptos pōt ꝯſiderare ſill'os ſophiſticos ⁊ palēchos. Cū ergo dialeticus ꝯſideret h⁰ⁱ ſillogiſmos ⁊ elēchos: eius erit ꝯſiderare ſill'os ſophiſticos ⁊ palēchos. In hac autē rōne ſic ꝓcedit: q̄ p° dicit q̄ dialetici eſt ꝯſiderare ſill'os ⁊ elēchos. 2° q̄ſi icidentaliter ꝯcludit q̄ elēchus pōt eē vnus ſill'us ⁊ duo ſill'i. 3° ifert ꝯn̄ē itētā: q̄ ad dialeticū pertinet ꝯſiderare ſill'os ſophiſticos ⁊ palēchos. 2ª ibi [Quare aūt vn⁹.] 3ª ibi [Nēm⁹ ḡ ſm.] Dic̄ ḡ q̄ ſi hēm⁹ ſup. ex ipſa dialetica ex q̄b⁹ ſūt ꝓbabiles ſill'i in quolibet. i. in q̄libet mā ſm itētiões cōes habem⁹ ex q̄b⁹ ſūt elēchi. nā elēchus q̄dā ſill's eſt. eſt enim ſill's ꝯtradictionis. Deinde cū dicit.

¶ Aut vnū: aut duo ſill'i ꝯdictiōis elēch⁹ ē.

¶ Cōcludit q̄ſi icidētaliter q̄ elēchus aut eſt vnus ſillus ꝯtradictiōis aut duo. ¶ Notādū aūt q̄ ꝯtradicē ⁊ redarguē pōt ꝯtigere dupl'r: nā q̄ utraq̄ɜ ps ꝯtradictiōis ꝯcludat per ſillm: ⁊ tūc elēchus eſt duo ſill'i. uel pōt h̄ ꝯtingere q̄ altera ps ꝯtradictiōis det ab aduerſario. altera vō concludat per ſillogiſmū: ⁊ tunc elenchus erit vnus ſillogiſmus. Deinde cum dicit.

¶ Habemus ergo ſm que oēs hi⁹ ſunt.

¶ Cōcludit ꝯcluſionē itētā. ꝯtinuet ſic. dictum eſt. q̄ ſm dialeticā habemus quō ſiūt ſill'i ⁊ elēchi: ⁊ q̄ cuius eſt ꝯſiderare rectū eius eſt conſiderare obliquū. ergo ſup. ſm dialeticā habemus ſm que ſunt oēs h⁰ⁱ. i. oēs ſill'i ſophiſtici ⁊ paralenchi. Deinde cū dicit.

¶ Si aūt h̄ habemus ſolutiões habemus: nā hoꝝ iſtātie ſolutiões ſunt. Habemus ſm que ſunt ⁊ apparētes: apparētes aūt nō cuilibet ſed talib⁹: infinita eni ſunt ſiqs conſideret ſm que apparēt quibuſlibet.

¶ Oſtēdit quō ad dialeticā ptinet ꝯſiderare nō ſolū iſta ſed etiā ſolutiões iſtoꝝ. d. q̄ ſi habemus h̄. i. ſi ſm dialeticā poſſumus ꝯſiderare tales obligtates habemus ⁊ ſolutiões iſtoꝝ: q̄ cuius eſt ꝯſiderare nodū: eius eſt ꝯſiderare nodi ſolutionē: ⁊ ſubdit q̄ inſtātie horū ſūt ſolutiões quātum ad ſill'os peccantes in mā: ⁊ ſi habemus ſolutiões peccantiū in mā habemus ſm que ſiūt apparētes. i. habemus ſolutiones peccantiū in forma. ⁊ addit: q̄ apparētes quoꝝ ſolutiões habemus ſumēdi ſunt nō ut apparēt cuilibet: ſed ut apparēt talib⁹. i. ſm tales itētiões cōes. Infinita eni ſunt. i. indeterminata. ſiqs ꝯſiderat ea ḃꝫ que tales obligtates apparēt q̄buſlibet. ¶ Notādū at q̄ ſill'i peccātes in mā aſſumūt falſa: ⁊ ſoluendi ſunt per interpꝛetatiões ⁊ per inſtantias: ideo de talib⁹ ait phus q̄ inſtantie ſunt ſolutiões eoꝝ. ¶ Notādū etiā q̄ tū q̄ aliquo mō ſūt eadē pncipia ſill'oꝝ peccantium in materia ⁊ in forma: ut ſupra oſtēdebat. tū etiā: q̄ ſill'i apparētes ſunt q̄dā effect⁹ ueri elēchi. ſi ad dialeticū ptinet ꝯſiderare ueros elēchos ⁊ ſolutiões peccantiū in materia: ad euꝫ ſpectat ꝯſiderare apparētes elenchos: ⁊ ſolutiões peccantiū in forma. ¶ Notādū etiā q̄ iu paralogiſmis peccantib⁹ in forma. aliqñ pōt ꝯtingere deceptio ex aliq̄b⁹ itētioni bus coib⁹: ut poſſuꝫ inferre. cōptus ergo adulter: quia credo idē eſſe antecedēs ⁊ ꝯſequēs: ⁊ q̄ cōptus eſt aliq̄d ꝯſequēs adulterū: credo q̄ poſſim inferre cōptus. ergo adulter. ⁊ ſi ſic ꝯtingat deceptio: erit ibi fallia ꝯſequētis: ⁊ de tali deceptiōe ⁊ apparentia hēbit ꝯſiderare dialeticus. ſed ſi non decipioꝛ ſm deceptionē talem cōem. ſed ꝯſiderādo ſpeciales rōnes cōpti ⁊ adulteri: credo q̄ ſequat: cōptus. ergo adulter. talē deceptionē nō ꝯſiderabit dialetic⁹: ſed ꝯſiderabit politic⁹ uel legis poſitiu⁹. cuius eſt naturā taliū reꝝ iſpicē. duplex eſt ergo apparētia. quedā dialetica: ⁊ hec eſt ſm cōes intentiões. quedā vō eſt ſm quaſlibet diſciplinas: ⁊ hec eſt ſm rationes ſpeciales. Cum ergo dicitur q̄ ſm dialeticam habemus ſillogiſmos apparentes non eſt intelligendum ut ſunt apparentes quibuſlibet artificib⁹ ſm ſciētias ſpeciales: ⁊ ut ſumit apparētia ſm ſpāles rōnes: q̄ talia ſunt infinita ⁊ indeterminata. ſed ſumendi ſunt apparentes ſillogiſmi ut apparēt talibus. i. dialeticis ſm intētiões cōmunes. Deinde cum dicit.

¶ Manifeſtū q̄m dialetice eſt poſſe ſumere ſm̄ que fit per cōia: uel qui eſt elēchus: uel apparēs elēchus: uel dialeticus: uel apparens dialeticus uel tentatiuus.

¶ Cōcludit ꝯn̄e itērū p̄ncipalr̄ in tota lectiōe. d. ꝙ dialetice artis eſt poſſe ſumere illa p̄ncipia ſm̄ ſe tanq̄ per q̄dā cōia ſiue per q̄ſdā cōes itētiōes fit. uel que eſt elēchus uel appēs elēchus. uel ſill'o dialetic⁹. uel appens dialetic⁹ uel tētatiuus. dcīn ē eni ꝙ ꝯſiderās rectū pōt ꝯſiderare obliquū. dialetic⁹ ḡ q ꝯſiderat elēchū pōt ꝯſiderare apparētē elēchū: ꝛ q: ꝯſiderat ſillꝫ dialeticū cōſiderare poterit apparētē dialeticū ꝛ tētatiuū. ¶ Notādū aūt ꝙ ſi bn̄ ꝯſiderat̄ totū iſtud capl'm appet ꝙ in nulla pte dialetice pōt eē p̄ncipalr̄ itēt⁹ ſillus appens uel ſophicus. totū eni iſtud capl'm apte p̄nūciat ꝙ ad dialeticū ptinet ꝯſiderare de talib⁹ obliqtatib⁹: q: ad eū ſpectat ꝯſiderare de ſill'o dialetico uel de elēcho. p̄ncipalr̄ ḡ itētū in hoc libro qui ſubalternat̄ arti dialetice eſt elēchus uel ſillus dialeticus obuiatiuus. Determinatur tn̄ hic de locis ꝛ ſill'is ſophiſticis inquātum ſunt obliquitates elenchi.

Cap. VII.

n Non eſt aūt differentia oꝛonū quā dicunt eſſe: has q̄dem ad nomen: illas autem ad intellectum.

¶ Poſtq̄ p̄hus oñdit ſumēdos eſſe ſill'os ſophicos ſm̄ locos ſophicos qui ſūt eoꝝ p̄n̄a ꝛ elemēta: ꝛ oſtendit eos nō eē ſumēdos ſm̄ ea que ſumūt ſiue ſm̄ p̄pōnes q̄s ſumūt: ꝛ ad q̄s applicant̄. In pte iſta oñdit h⁹ ſill'ogiſmos nō eē ſumēdos per cōparationē ad utētes. fuerūt eni q̄dā credētes ſufficiēter tradere artē de ſill'is ſophiſticis diſtinguēdo q̄ſdā oꝛones eē ad nomē: q̄ſdā ad itellectū. dicebāt ḡ oꝛones ſophicas ꝛ multiplices eſſe ad nomē. doctrinales vō ad itellectū. ſic aūt dicēdo crediderūt ſufficiēter reduxiſſe ſill'os ſophicos ad ſua p̄ncipia. Circa hāc ḡ ptē duo facit: q: p° pmittit opinionē iſtoꝝ. 2° iprobat eā ibi ⌊ Incōuenīens eni eſt. ⌋ Dicit ḡ ꝙ nō eſt illa differētia oꝛonū quā q̄dā dicūt eſſe. vꝫ. has q̄dē ut multiplices eſſe ad nomē: illas autē ut doctrinales eſſe ad intellectū. Deinde cum dicit.

¶ Inconueniens eſt eniꝫ opinari alias ad nomen eſſe orationes: alias autē ad intellectum: ſed non eaſdem.

¶ Improbāt hāc opinionē: ꝛ oñdit artē de ſophicis nō eē ſic tradēdā ut tradebāt. ꝛ duo facit: q: p° facit qd̄ dictū eſt. 2° remouet quādā cauilloſam rñſionem. 2ª ibi ⌊ Aut quō opꝫ iterrogare. ⌋ Circa p̄mū q̄tuor facit ſꝫ ꝙ q̄drupl'r iprobat opinionē tactā. p° eni iprobat eā: q: diuiſio quā ponebāt nō eſt per oppoſita. 2° q: eſt p accn̄s. 3° q: eſt iſufficiēs. 4° q: eſt falſa. 2ª ibi ⌊ Attamē q̄cūq. 3ª ibi ⌊ Et oino icōuenīes. ⌋ 4ª ibi ⌊ Sed unde ſermo uenit p̄us. ⌋ Circa p̄mū tria facit: q: p̄mo ait ꝙ hec diuiſio. ſ. ꝙ q̄dā oꝛones ſunt ad nomē: q̄dā ad itellectū nō eſt per oppoſita. 2° exponit qd̄ eſt eē ad nomē: ꝛ qd̄ ad itellectū. 3° p̄bat qd̄ dixerat. 2ª ibi ⌊ Quid eni eſt. 3ª ibi ⌊ Si eni aliqs. ⌋ Dicit ḡ ꝙ icōuenīes eſt opinari alias q̄dē oꝛones eſſe ad nomē. alias aūt ad intellectū. ſed nō opinari eaſdē. nō ergo eſt h̄ diuiſio per oppoſita: q: nō alie ꝛ alie oꝛones ſūt ad nomē: ꝛ ad intellectū: ſꝫ ille eedē que ſūt ad itellꝫ ſūt ad nomē: ꝛ eꝯ.

Dubitaret forte aliqs: q: ex h̄ ut vr̄ non erat ars iſtoꝝ icōuenīēs: dato ꝙ eedē oꝛones pñt eſſe ad nomē ꝛ itellectū: p̄hus eni tradendo artē de ſophicis diuidit locos ſophicos. d. quoſdā eſſe in dictiōe: quoſdā vō ex̄ dictionē: ꝛ tn̄ ille idē loc⁹ ſophicus qui eſt in dictiōe eſt etiā ex̄ dictionē. idē eniꝫ paralogiſmus qui peccat ſm̄ figurā dictiōis pōt peccare p fallāꝫ accn̄tis: ꝛ tn̄ figura dictiōis eſt i dictiōe accn̄s vō ex̄ dictiōeꝫ. ¶ Dōm ꝙ lꝫ falle non de necitate ſint diſtincte mal'r: q: idē paralogiſm⁹ pōt eē m̄a diuſaꝝ fallaciaꝝ. ſi tn̄ falle ꝛ loci ſophici ſꝫ q̄s ſumit̄ ars ſill'oꝝ ſophicoꝝ de necitate diſticti formal'r. ꝯñs eni qd̄ ē ps accn̄tis formal'r differt ab accn̄te: ut ē. oſtēdebat̄. ſi ḡ iſti de qb⁹ h̄ p̄hus loqt̄ uolebāt tradere artē de ſophicis ſm̄ diuſaꝫ oꝛonū: oportebat eos ſic oꝛones diuidere: ꝙ ex diuiſiōe illa denotet̄ aliq̄ diu̇ſa i oꝛonib⁹: ul' ſm̄ māꝫ: uel ſꝫ formā. ſꝫ rel'o oꝛonis p itell'm nullā diu̇ſaꝫ p ſe loquēdo fac̄ i ip̄a oꝛone: nec mal'r: nec formal'r. p̄bat̄ eni ē. oꝛonē āphibologicā eē vnā mal'r ꝛ formal'r ꝛ h̄ē i ſe actualē m̄ltiplicitatē: nō obſtāte ꝙ erat diuſoꝝ ſignificatiua: ꝛ hēbat diuſos itell's. diu̇ſitas ḡ relatiōis p itell'm p ſe nullā diu̇ſitatē facit in oꝛone: ſꝫ vna oꝛo ex̄ñs eadē tā mal'r q̄ formal'r pōt diſputari ad nomē: ꝛ ad itell'm. tradere ḡ artē de ſophicis eo ꝙ oꝛonibus poſſum⁹ diu̇ſimode ad vnū uti: uel ad aliū itell'm: ꝛ dicere alias eē has oꝛones ꝛ illas: ē oino icōueniēs. p ſe ḡ loquēdo nō ſūt alie oꝛones he ꝛ ille: ut ſic opinātes dicebāt. qd̄ vō opponit̄ de fallꝫs: ꝛ de locis ſophiſticis pꝫ nō eē ſīle: q: iter dictos locos ſemp ē diu̇ſa formalis: ꝛ ſi nō ſemp mal'is. Deinde cum dicit.

¶ Quid eni eſt nō ad itellectū niſi q̄m non utit̄ noie qui putat̄ interrogare ad qd̄ his qui iterrogatus dedit: idē aūt hoc eſt ꝛ ad nomen: ad intellectum autem: quoniam ad hoc dedit intelligens.

¶ Exponit qd̄ eſt eē ad nomē: ꝛ qd̄ ad itell'm. d. qd̄ eniꝫ eſt nō ad itell'm diſputare: niſi q: opponēs q putat̄ iterrogare nō utit̄ noie ad illō ſigtum: ad qd̄ is qui eſt iterrogat⁹. ſ. rñdēs dedit. h̄ eſt ḡ diſputare nō ad itellꝫ: q̄ñ opponēs ꝛ rñdēs nō ferūt itell'm ad idē ſm̄ idē: ſꝫ ē ēt diſputare ad nomen. vꝫ. nō ferre itellꝫ ad idē. ſꝫ ad itellectū diſputat̄ q̄m ſup. opponēs utit̄ noie ad illū itellectū ad quē dedit itelligēs. ſ. rñdēs. Deinde cū dicit.

¶ Si aūt aliqs plura ſignificāte noie vnuꝫ putet ſignificare iterrogās ꝛ iterrogatus: ut forte ens ꝛ vnū plura ſignificant: ſed ꝛ reſpondēs ꝛ interrogās ꝫeno vnū putās eſſe interrogat: ꝛ eſt oratio: quoniā vnuꝫ omnia: hoc autē ad nomē eſt: aut ad intellectum interrogantis diſputata.

¶ Manifeſtat qd̄ ſupius ſuppoſuerat. vꝫ. illas eaſdē oꝛones que ſūt ad nomē eē ad itell'm: ꝛ eꝯ. ꝛ duo facit. q: p° p̄bat h̄ de oꝛonib⁹ multiplicib⁹: de qb⁹ min⁹ vr̄. 2° oñdit h̄ de oib⁹ ſiue q̄buſlibꝫ oꝛonib⁹. 2ª ibi ⌊ Deinꝫ circa q̄ꝫlibet. ⌋ Circa p̄m̄ duo fac̄: q: p° oñdit ꝙ oꝛo multiplex pōt diſputari ad itell'm. 2° p̄bat ꝙ illa eadeꝫ oꝛo pōt diſputari ad nomē ibi ⌊ Si vō aliqs. ⌋ Dic̄ ḡ ꝙ ſi aliqs putet nomē vnū ſignificāte ip̄o. ſ. noie ſignificāte plura: ꝛ iterrogās. ſ. opponēs: ꝛ iterrogatus. ſ. rñdēs ſint h⁹ opiōis: ut forte ens ꝛ vnū pl'a ſignificat. ſed ſi rñdēs ꝫenoni: ꝛ ꝫeno iterrogās. ſ. opponēs interrogat putās vnū eē ſignificatū entis ꝛ vni⁹: ut ē oꝛo: q̄m oīa ſunt vnū. ¶ His ſuppoſitis oꝛo h̄ ꝙ oīa vnuꝫ ſunt eſt diſputata ad nomē an ad itellectū iterrogātis ꝯſtat ꝙ ad itellectū: q: ſi tā opponēs q̄ rñdēs nō pcipiūt multiplicitatē i oꝛone oꝫ eos ferre itellectū ad idē. ¶ Notādū aūt ꝙ dicit vnuꝫ ꝛ ens forte ſignificare plura: q: nō eſt in talib⁹ uera multiplicitas: cū non ſint pure equiuoca ſꝫ analoga. ¶ Notādū etiā ꝙ hic per ꝫenonē forte itelligit parmenidē qui p̄bauit oīa eſſe vnū credens vnuꝫ ſimpliciter dici ip̄o dicto multipl'r: uel forte per ꝫenonē itelligit platonē qui ageuit rōnib⁹ pmenidis.

ut oſtēdimus in declarationibꝰ ꝗs fecimus in phicis. Cōſuetudo eni fuit phi noiare platonē diuerſis noibꝰ ut pʒ in ꝑtiētibꝰ dicta eiꝰ: uel forte ad lrām ipſe zeno talē ratione faciebat ꝓbātē oia eē vnū: qꝛ vnū ⁊ ens ꝯuertūtur. ſi ḡ oia ſūt ens oia ſūt vnuʒ: quō aūt in talibꝰ latet multiplicitas in phicis declarauimus. Deīn cū dicit.

¶ Si ꝟo aliquis multa putet ſignificare: palā quoniā nō ad intellectū eſt: primū ergo circa huiuſmodi orōes eſt: ⁊ ad nomen ⁊ ad itellectū ꝗcūqꝫ plura ſignificāt:

¶ Oſtēdit quō talis orō pōt diſputari ad nomē. d. ꝙ ſi aliqs iterrogatꝰ ſup. a zenone: putet illā orōnez plura ſignificare ⁊ ſup. nō accipiat ea in illo itellectu in q̄ zeno arguit: palā: qm̄ nō erit diſputata ad itellectuʒ. ꝑm igitꝰ icōueniēs ꝯtra ſic opinantes eſt circa hꝰꝰ orōnes: quecūqꝫ plura ſignificāt. i. circa orōnes multiplices: qꝛ eſt. i. ꝯtingit eas eē ad nomē. ⁊ eſt. i. ꝯtingit eas eſſe ad itellectū. nō ḡ alie orōnes ſunt ad nomē: alie ad intellectum: ſed eedem. Deinde cum dicit.

¶ Deinde circa quamlibet non eniʒ in orōne eſt ad intellectū eſſe: ſed in eo ꝙ reſpōdens ſe hēt aliquo mō ad ea que dantur.

¶ Oſtēdit h̄. ſ. ꝙ eadē orō pōt diſputari ad nomē ⁊ ad itellectū ueritatē hꝫ circa quālibet orōnē. ⁊ tria facit qꝛ pᵒ oſtēdit oēs orōnes poſſe diſputari ad itellectuʒ. 2ᵒ oñdit oēs eas poſſe diſputari ad nomen. 3ᵒ quoddā qō ſuppoſuerat probat. Secunda ibi. Deinde ad nomē. 3ᵃ ibi. Nā ſi nō. Jcontinuet ſic: non ſolū qō dictū eſt ueritatē hēt circa orōnes multiplices: ſed deinde h̄ neꝫ. eſt circa quālibet orōnē: qꝛ nō eſt in ipſa orōne eſſe ad itellectū: ſed h̄ eſt in eo qō rñdens ſe hēt aliq mō ad ea que dant ab opponēte: qꝛ fert' itelr̄m ad ideʒ cuʒ ipſo opponēte: ⁊ qꝛ h̄ pōt fieri in oibꝰ orōnibꝰ. oēs orōnes poſſunt eſſe ad intellectū. Deinde cum dicit.

¶ Deinde ad nomē oēs eas cōtingit eſſe. Naʒ ad nomē nō ad itellm̄ eē: h̄ eſt loco.

¶ Oſtēdit oēs orōnes poſſe diſputari ad nomē. d. ꝙ deinde ꝯtingit oēs eas orōnes eē ad nomē. nā in h̄ loco eſſe ad nomē: idē eſt ꝙ eē nō ad itellectū. ſi ḡ oēs orōnes pñt diſputari nō ad itellectū: qꝛ in ꝑtāte rñdentis eſt ferre itellectū ad illud: ⁊ non ferre. oēs orōnes pñt diſputari ad nomen. Deinde cum dicit.

¶ Naʒ ſi nō omnes erūt quedaʒ alie: neqꝫ ad intellectum: neqꝫ ad nomē: hoc ꝟo dicunt oēs: ⁊ diuidunt uel ad nomē uel ad intellectū eſſe omnes: alias autem non.

¶ Probat qō ſuppoſuerat. vʒ. ꝙ qcqd non eſt ad intellectū eſt ad nomē. d. nā ſi nō oēs ſup. orōnes ſunt ad nomē que nō ſunt ad itellectū: ſequit h̄ icōueniēs ꝙ erūt quedā alie orōnes: neqꝫ ad nomē: neqꝫ ad itellectū: qō eſt ꝯtra illos. nā hi ſic opinātes dicūt oēs orōnes eſſe tales: ⁊ diuidūt oēs orōnes: uel eē ad nomē: uel ad intellectum. alias autem orationes non ponunt.

Dubitaret forte aliqs: qꝛ ſi aliq cā ē ꝓp quā ualeat iſta ꝯñia. hec orō non eſt ad itellectum. ḡ eſt ad nomē: eſt qꝛ eē ad nomen: ⁊ eſſe ad itellectū ſunt imediata: ſed in imediatis nō ſemper ex altero negato iferre poſſumus alterū affirmatū. qꝛ tūcūqꝫ eni ſanū ⁊ egrū ſint imediata nō ualet de quolibet: non eſt ſanū. ḡ eſt egrū. ¶ Dōm ꝙ eē ad nomen ⁊ eē ad itellectū nō ſūt ꝓprie imediata: ut in ſequēti lectiōe ꝓbabit. hi tū accipiebāt ea: ac ſi eſſent imediata: cū dicerēt oēs orōnes eſſe ad nomē: uel ad itellectū: ⁊ nō ponerēt aliqs alias orōnes que nec eēnt ad h̄: nec ad illud: ꝓp qō rō phi non ſimplr̄ affirmat: arguit tñ ꝯ iſtos. ualet eni ꝙ ſi eē ad nomē ⁊ eē ad itellectū ſūt imediata ꝙ ois orō que nō eſt ad intellectū eſt ad nomen. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā eſt ſciēdū ꝙ ſi ab aliq vno imediatoꝝ negato non pōt iferri alterū affirmatuʒ duplr̄ pōt ꝯtingere. pᵒ ſi nō eſt ibi ꝯſtātia ſbiecti. nō eni ualet. chymera nō eſt egra. ḡ ſana. 2ᵒ h̄ pōt ꝯtingere ſi eſt ibi ꝯſtātia ſubiecti: ſed nō illius circa qō oppoſita fieri hñt. nō eni ualet. lapis nō ē eger. ḡ eſt ſanus: qꝛ ſanū ⁊ egrū nō ſunt apta nata fieri circa lapidē. tñ ſi eſt ibi ꝯſtātia ſbiecti ⁊ illius ſubiecti circa qō imediata ſūt apta nata fieri ſemp ab vno imediatoꝝ negato pōt inferri alterum affirmatū: ut ſi ſanuʒ ⁊ egrū ſunt imediata: ⁊ ſunt apta nata fieri circa aīal: de quolibet aīali ualet. ſi non eſt ſanū eſt egrū: ⁊ ſi non eſt egrū eſt ſanuʒ. ſilr̄ enim ſanū ⁊ egrū nō eſſent imediata. ſi aliqō aīal eēt qō neqꝫ ſanuʒ neqꝫ egrū eēt. ſic qꝛ eē ad nomē ⁊ ad intellectuʒ ꝑm ſic opinātes ſūt imediata: ⁊ determināt ſibi orōnē de q̄libet orōne ualet ꝙ ſi nō eſt ad intellectuʒ eſt ad nomen: ſi non ad nomen eſt ad intellectum.

¶ Tamen qcunqꝫ ſilli ſunt in eo ꝙ mltiplr̄ ſūt hoꝝ aliq qui ſꝫ nomē ſūt. Naʒ icōueniēter dicū eſt ꝑm nomē dicere eſſe omnes qui ꝑm dictionē.

¶ In pte iſta ꝓbat phus diuiſionē ꝑdictā non ualere: eo ꝙ eſt per accñs. ⁊ duo facit: qꝛ pmo oñdit que orōnes mltiplices pñt dici aliquo mō eē ad nomē. Scdo oſtēdit ꝙ nō ſūt ad nomē per ſe loquendo: ut ꝑdicti intelligebant: ſed accidit orationibꝰ ſic eſſe ad nomen. 2ᵃ ibi. Sed ſunt quidā paralogiſmi. Jdicit ergo ꝙ quicūqꝫ ſilli ſunt in eo ꝙ multipliciter. aliqui horū ſilloꝝ ſunt qui ſunt ꝑm nomē. nā icōuenēter dictū eſt dicere oēs palogiſmos qui ſūt ꝑm dictionē eſſe ꝑm nomē. ¶ Notandū aūt ꝙ ꝓprie loquēdo ſole fallacie in dictiōe peccant in eo ꝙ multipliciter: ꝓpter qō ſole tales fallacie poſſunt dici eſſe ad nomē. ¶ Notandū etiā ꝙ nō oēs tales fallacie per ſe poſſunt dici eſſe ad nomē: qꝛ nō in oibus eſt uera multiplicitas. nā figura dictionis habet ſolū multiplicitatē fantaſticā. illa ergo multiplicitas magis videtur eſſe per accidēs: ⁊ in cōparatiōe ad nos ꝗ per ſe. cū ergo dicit ꝙ orationes quedā ſunt ad nomē: quedā ad intellectū. ſi accipit ly eſſe ad nomē pue eſt idē qō habere multiplicitatē fantaſticā. ſic nō eſt incōueniens aliquas orationes de ſe eſſe ad nomē: quia alique orationes ꝑm ſe ſunt ſic multiplices. ſed ſi intelligatur eſſe ad nomē per comparationē ad utentes: ut predicti philoſophi intelligebant. ſic accidit orationibus eſſe nomen. Tunc ſequitur illa pars.

¶ Sꝫ ſunt quidaʒ paralogiſmi nō in eo ꝙ reſpōdens ſe habet ad eos aliquo modo ſed ꝙ huiuſmodi interrogationez oratio ipſa habet que plura ſignificat.

¶ In qua poſtqꝫ oſtendit: que orationes multiplices poſſunt dici eſſe ad nomen: oſtendit ꝙ non ſunt ad nomen per cōparationē ad utentes. d. ꝙ ſunt quidā paralogiſmi qui ſunt ad nomē: nō in eo ꝙ reſpondens ad eos aliquo modo ſe habeat. i. de ſe non ſunt ad nomen per comparationē ad utentes. ſed ſunt ad nomen eo ꝙ oratio ipſa habeat plura que ſignificat ꝑm interrogationē huius. i. ꝑm interrogationē multiplicē. poteſt ergo cōpetere orationi per ſe ꝙ ſit ꝑm nomē in eo ꝙ multiplex: nō tamē per cōparationē ad utentes. ⁊ quia dicti philoſophi accipiebant eſſe ad nomen ⁊ ad intellectum per cōparationē ad utētes. ideo diuiſio eoꝝ nō ſolū mala erat: qꝛ nō erat per oppoſita. ſed etiā incōueniens erat: qꝛ nō erat per ſe ſed per accidens.

Dubitaret forte aliqs. utrū ꝑ ſe cōpetat orōni eſſe ad nomē. ℂ Dōm ꝙ ſi videre uolumꝰ quō orō eſt ad nomē opꝫ nos videre quō nomē uľ orō poſſit eē multiplex: ⁊ ut ſ̃. dicebať. multiplicitas noīs dupľr ↄſiderari pōt: uel ex ipſa ꝓlatione: uel ex itellectu referēte ipꝫ in ſua ſignificata. ſi accipiať ex ipſa ꝓlatiōe: ſic cū prolatio ſe teneat ex ꝑte noīs. aliquo mō cōpetit noī ſm ſe ꝙ ſit mľtiplex: ⁊ aliq̄ mō cōpetit orōni ſm ſe ꝙ diſputeť ad nomen. ſed ſi accipiať multiplicitas ꝑ cōparationē ad utētes ⁊ ſm itellectuꝫ referētē orōnē in ſua ſignificata. ſic q̄ſi penitus accidit orōni ꝙ diſputeť ad nomē: ⁊ qꝛ nomē uel orō nō ꝓprie eſt actualiter multiplex ꝑ cōparationē ad utētes: qꝛ termino ſemel ſūpto nō ↄtingit uti equoce. iō phs lꝫ ↄcedat orōnē de ſe aliquo mō diſputari ad nomē in eo ꝙ multiplex: nō tamē ↄcedit ꝙ de ſe diſputeť ad nomen per comparationem ad utentes: ut predicti philoſophi intelligebant: ſed hoc accidit orationi.

Alterius dato ꝙ hec diuiſio: ꝙ orō pōt diſputari ad nomē uel ad itellectuꝫ ſit ꝑ accn̄s ꝑ cōꝑationē ad utentes. Dubitaret forte aliqs utrū ſit talis diuiſio ꝑ imediata. ita ꝙ qcqd nō diſputať ad itellectū diſputať ad nomē. ℂ Dōm ꝙ ut ſupra tāgebať opīo fuit dictoꝝ phꝛoꝝ illā diuiſionē eē ꝑ imediata cū ponerēt oēm orōnē eē talē. tū ſꝫ vitatē nō eſt ꝓprie ꝑ imediata. nā ꝙ opponēs ⁊ rn̄dēs nō ferāt itellectū ad idē uel h̄ eſt ex ꝑte noīs: qꝛ ipm nomen multiplex eſt: ⁊ tūc qd̄ nō eſt ad itellectū pōt dici ad nomen. 2º h̄ pōt ↄtingere ex ꝑte ipſius rei: ut qꝛ ipſa res ſub diuerſis rōnibꝰ eſt apta nata accipi: ⁊ tūc qd̄ nō eſt ſꝫ reꝫ vno mō. eſt ſm rē alio mō: ꝑꝑ qd̄ nō ferre ſic itellectuꝫ ad idē nō eſt ꝓprie diſputare ad nomē: cū nomē nō ſit cā huius diuſitatis ſed res. Primus ḡ modus eſſe h̄ꝫ in fallacijs in dictiōe: ⁊ nō in oībꝰ ꝑ ſe loquēdo: qꝛ in figura dictionis: lꝫ ſit ibi deceptio ex parte uocis: non eſt tn̄ ꝑ ſe ⁊ ꝓprie ex ipſa ſignificatiōe dictionis: ꝙ diſputeť ad nomē: cū ſit ibi ſolū multiplicitas fantaſtica. ⁊ dictio ſm ſe in tali fallacia ſolū ſignificet vnū: ſm tn̄ fantaſiā nr̄am iterꝑtamur ipaꝫ aliđ ſignificare. Scđs v̄o modus. ſ. nō diſputare ad itellectū: ſꝫ ex ꝑte ipſiꝰ rei ↄtingere pōt in fallacijs ex̄ dictionē. Deinde cū dicit.

ℂ **Sed oīno incōueniēs de elēcho diſputare: ⁊ nō prius de ſillogiſmo. Naꝫ elēchus ſillogiſmus eſt q̄re opꝫ ⁊ de ſillogiſmo prius q̄ꝫ de falſo elēcho. Eſt aūt huiuſmodi elēchus apparēs ſillꝰus cōtradictionis.**

ℂ Ut dicebať oñdit predictā diuiſionē eſſe inſufficiētē. ℂ Ad cuiꝰ euidētiā notādū ꝙ dato ꝑdictā diuiſionē: ꝙ orōnū alie ſūt ad nomē: alie ad itellꝫ: dicemꝰ eē ꝑ oppoſita: ⁊ eē ꝑ ſe: nō tn̄ poſſemꝰ eā ponere ſufficiēteꝫ ad tradēdā artē de ſillꝭs ſophiſticis. nā hꝯ ſophica q̄dam ſūt in dictiōe ut mľtiplicia q̄ initiū decipiēdi ſumūt ex ꝑte uocis. q̄dā v̄o ſūt ex̄ dictiōeꝫ: ut q̄ ſumūt ꝑnm decipiēdi ex ꝑte rei. dato ḡ ꝙ ꝑ ꝑdcā diuiſionē poſſet tradi ars de ſophicis q̄ꝫtū ad fallacias ī dictiōe: qꝛ ibi vi eē ad nomē diſputatio: nō tū erat ſufficiēs dcā diuiſio ad tradēdā artē de ſophicis ex̄ dictiōeꝫ: cū ibi ꝓpe nō ſit diſputatio ad nomē: qꝛ ꝑnm decipiēdi i talibꝰ nō eſt ex ꝑte noīs: ſꝫ ex ꝑte rei. ⁊ qꝛ ut ſupiꝰ dicebať fallꝰe i dictione magis peccāt ↄ elēchū. fallꝰe v̄o ex̄ dictionē magis ↄ ſillm. iſti ſic loquētes dato ꝙ traderēt artē ut peccať ↄ ↄdictōeꝫ ↄ quā peccāt fallꝰe i dictiōe: non tn̄ tradebant artē ut peccať ↄ ſillm: ↄ quē peccāt ex̄ dictiōeꝫ. Inſufficiēs ḡ eēt ars iſtoꝝ: dato ꝙ dcā diuiſio ꝑ quā uolebāt tradē artē de ſophicis nō eēt ꝑ accn̄s: ⁊ eēt ꝑ oppoſita. In oñdēdo āt iſufficiētiā huiꝰ artis tria fac: qꝛ ꝑº oſtēdit hꝯ iſufficiētiā. 2º oñdit quō cōplete talis ars tradi pōt. 3º qđ dixerat manifeſtat ꝑ exēpla. 2ª ibi⌊ Quare āt in ſillꝰo. 3ª ibi⌊ Eſt āt de eo. ⌊ Dic ḡ ꝙ icōueniēs ē diſputare de elēcho: ⁊ tētare de fallacijs ī dictiōe que peccāt ↄ elēchū. i. ↄ ↄdictiōeꝫ: ⁊ nō diſputare ꝑus de ſillꝰo i. de fallꝭjs ex̄ dictōeꝫ q̄ peccāt ↄ ſillꝫ. nā ꝑ ſe elēchꝰ ſillꝭs ē: ⁊ qꝛ ſillꝰo claudiť i rōne elēchi: ⁊ ē ꝑus elēcho: oꝫ ꝑus diſputare de ſillꝰo. i. de fallꝭjs que peccāt ↄ ſillꝫ q̄ꝫ de falſo elēcho. i. q̄ꝫ de fallacijs que peccāt ↄ elēchū ſiue ↄ ↄdictiōeꝫ: ⁊ oñdit ꝙ hꝯ elēchꝰ. i. elēchꝰ. falſus ē appēs ſillꝰus nō glibet: ſed apparēs ſillꝰus ↄdictiōis. ad tradēdā ḡ artē de ꝑalēchis: ⁊ de his que peccāt ↄ elēchū: nō ſufficit determinare de his que peccāt ↄ ↄdictiōeꝫ: ſed etiā oportet oſtēdere quō peccāt ↄ ſillm.

Dubitaret forte aliqs: qꝛ nō vi bn̄ dcm̄ ꝙ ꝑus determinādū ſit quō fallꝰe peccāt ↄ ſillꝫ q̄ꝫ ↄ elēchū. ꝟitū eni ē ꝙ fallꝰe i dictiōe peccāt ↄ ↄdictiōeꝫ. fallꝰe v̄o ex̄ dictiōeꝫ ↄ ſillꝫ. tū ḡ phs ꝑus determinauerit de fallꝭjs i dictiōe q̄ꝫ de fallꝭjs ex̄ dictionē. vi ꝙ tenuerit ordinē ↄriū reſpectu ordis quē h̄ docet. ℂ Rꝫº. dōꝫ ꝙ aliqđ ē ꝑus ordie doctrie: qđ nō ē ꝑus ī eē: uel ſm ꝙ hꝯ. fallꝰe eni ex̄ dictiōeꝫ plus fallūt ⁊ ſūt ꝑncipaliores fallꝰe q̄ꝫ ſint fallꝰe i dictiōe. tū qꝛ doctrina a facilioribꝰ dꝫ icipe. iō ordie doctrie fallꝰe i dictiōe ꝑcedūt fallꝰas ex̄ dictiōeꝫ. cū ḡ h̄ phs ait ꝙ ē ꝑus determinādū de ſillꝰo. i. de fallꝭjs ex̄ dictiōeꝫ q̄ꝫ de ↄdictiōe i. q̄ꝫ de fallꝭjs i dictiōe peccātibꝰ ↄ ↄdictiōeꝫ: nō ē itelligēdū ꝑus ordie doctrine. ſꝫ exponēdū ē ꝑus. i. ꝑncipalius. Innuit ḡ fallꝰas ex̄ dictiōeꝫ ꝑncipaliores eē q̄ꝫ fallacias i dictiōe: ꝑꝑ qđ appet ꝑdictos phos ualde repꝛhēſibiles fuiſſe: qꝛ ualde iſufficiētē artē tradiderūt: cū ars illa nō ſe extēdat ad fallꝰas ex̄ dictiōeꝫ q̄ ſūt ꝑncipaliores fallꝰe. quō itelligēduꝫ ſit ꝙ fallꝰe in dictiōe peccāt ↄ ↄdictionē. fallacie v̄o extra dictioneꝫ cōtra ſillm ſupra in fine illius capituli. Aut ergo ſic diuideduꝫ. ſufficiēter eſt dictum. Deinde cum dicit.

ℂ **Quare aut in ſillꝰo erit cauſa aut in ↄtradictione: adiacere eni opꝫ cōtradictionē: q̄nq̄ꝫ autē in utriſq̄ꝫ apparens elenchus.**

ℂ Oñdit quō cōplete dꝫ tradi ars ſillꝰoꝝ ſophiſticoꝝ dicēs ꝙ tradēda eſt ars de hꝯ ſophicis: qꝛ aut erit cā defectꝰ i ſillꝰo: aut i ↄdictiōe. nā elēchꝰ ē ſillꝰus cui opꝫ adiacere ↄdictiōeꝫ. ſi ḡ erit aliqs appēs elēchꝰ: ⁊ deficiat ↄ elēchū: uel h̄ ↄtinget qꝛ peccat i ſillꝰo: uel qꝛ peccat i ↄdictiōe: uľ q̄nq̄ꝫ aūt h̄ erit: qꝛ peccat i utriſq̄ꝫ. i. in ſillogiſmo ⁊ contradictione. Deinde cum dicit.

ℂ **Eſt aūt de eo q̄dē qđ eſt tacētē dicere in ↄtradictione: nō in ſillogiſmo: de eo ꝙ eſt qđ nō h̄ꝫ aliqs dare in utriſq̄ꝫ: de eo autē quod eſt quoniam Homeri poema figura eſt per circulum in ſillogiſmo: qui autē in utroq̄ꝫ uerus ſillogiſmus.**

ℂ Exēplificat de his q̄ dixerat oñdēs quō ꝑdictis tribꝰ modis pōt ↄtingē defectꝰ. d. ꝙ de eo q̄dē. i. de illa orōne ſiue de eo ꝑalogiſmo qđ ē tacētē dicē ē defectꝰ i ↄdictiōe nō ī ſillꝰo. De eo āt qđ ↄtigit dare qđ aliqs nō h̄ꝫ eſt defectꝰ ī utriſq̄ꝫ. de eo v̄o ꝑalogiſmo qm̄ poema homeri ē figura ꝑ circulū. i. ē figura circularis: ē defectꝰ in ſillꝰo. oīs ḡ ꝑalogiſmus deficiēs ab elencho: uel deficit in ſillꝰo: uel in ↄdictiōe: uel in utriſq̄ꝫ. ſi aūt ſit aliqs ſillogiſmus qui deficiat in neutro. i. qui nō deficiat: nec in ſillogiſmo nec in ↄtradictiōe eſt uerus elenchus.

Dubitaret forte aliqs quō ꝑdicti ꝑalogiſmi deficiūt ab elēcho eo mō q̄ phus ait. ℂ Ad qđ di coiter ꝙ ꝑmꝰ ꝑalogiſmꝰ deficit ab elēcho: qꝛ peccat ↄ ↄdictiōeꝫ. nā ſi q̄rať ab aliq̄. utrū ↄtingat tacētē dicere. ⁊ ille dicat ꝙ nō: pōt ſic argui ↄ euꝫ:

ꝯtingit forte dicē.ſortes eſt tacens.ḡ ꝯtigit tacentē dicere: hic eſt peccatū in ꝯdictione.nā hec ꝓpō ꝙ ꝯtigit tacentē dicē negaꝛ ꝓut ly tacētē ꝯſtruiꝛ ex pte ſbi.p̄dict⁹ vō paloḡm⁹ ꝯcludit ꝙ eſt tacētē dīe ꝓut ly tacētē ꝯſtruitur ex pte p̄dicati:ꝑꝑ qđ nō eſt ibi ꝯdictio.ſcđus vō paralogiſm⁹ deficit in utriſqꝫ.vꝫ in ſillō ꝛ in ꝯdictiōe.Nā ſi q̄raꝛ ab aliq̄ utꝝ aliqs det qđ nō hꝫ:eo dicēte ꝙ nō: pōt ſic argui ꝯtra eū.aliqs dat vnū ſolū denariū:nō hꝫ vnū ſolū denariū.ḡ dat qđ nō hꝫ. h̄ eſt defect⁹ in ꝯdictione:q2 dare vnū ſolū denariū nō eſt dare qđ nō hꝫ: ſꝫ ut nō hꝫ.dare aūt qđ nō hēt: ꝛ dare ut nō hēt nō ſūt ꝯdictorie oppoſita.ḡ eſt ibi defect⁹ in ꝯdictione.Rurſus eſt ibi defect⁹ in ſillō:q2 mutaꝛ qd i ad aliqd. In 3° vō paᵐᵒ ꝙ poema homeri eſt figᵃ circularis eſt defect⁹ in ſillō.pōt aūt ſic fo2ari paᵐ⁹.oīs circulus eſt figᵃ circularis.poema homeri eſt circulus.ḡ poema homeri eſt figᵃ circularis.h̄ aūt eſt defect⁹ in ſillō.uariaꝛ āt ibi mediū.accit eni circulo inq̄ꝫtū eſt figᵃ ꝙ p̄diceꝛ de metro.poſſum⁹ tñ alr̄ exponē:ꝛ forte magis ſꝫ itētionē phi. ℂ Sciēdū ḡ ꝙ p̄m⁹ paᵐ⁹.vꝫ ꝙ eſt tacētē dicē.peccat ſolū ꝑ fallāz i dictiōe.eſt eni ibi amphiᵃ.2° vō paᵐ⁹ ꝙ ꝯtigit dare qđ qs nō hēt:eſt ibi fallā tā in dictiōe q̄ꝫ ex̄ dictionē.nā cū ſit ibi figᵃ dictiōis que q̄ſi ſp peccat ꝑ fallāz accñtis:eſt ibi fallā in dictiōe:q2 eſt ibi figᵃ dictiōis:ꝛ eſt ibi fallā ex̄ dictionē:q2 eſt ibi accñs. In 3° vō paᵐᵒ eſt fallā ex̄ dictionē:q2 eſt ibi fallā accñtis.nō eni debem⁹ imagiari ꝙ ꝯtigat ibi deceptio q2 circlus ſit equocū ad figurā ꝛ ad poema.Sꝫ debem⁹ arbitrari h̄ exᵐ adductū eē ſm ꝙ accit ibi deceptio ex ip̄a re:ut credam⁹ metrū ſiue poema circulare eē figuraꝫ:ꝑꝑ ſilitudinē quā hēt cū figᵃ circulari:ut ſic figᵃ circlaris eſt ab eodē in idē.ſic h⁹ᵒⁱ metrū ſic ſonat i p̄n° ſic i fine.ꝑꝑ qđ in dicto paᵐᵒ cū dī.circulus eſt figᵃ.poema homeri eſt circulus.ḡ eſt figᵃ.eſt fallā ex̄ dictioneꝫ. q2 eſt ibi ꝯñs ul̄ accñs. ℂ Hoc viſo de leui appꝫ uerū eē qđ infra dī.nā cū hitū ſit ꝙ falle in dictiōe ꝑ quādā approꝑatione peccēt ꝯ ꝯdictionē:falle vō ex̄ dictionē ꝯ ſillm. ꝑꝫ ꝙ p̄m⁹ paᵐ⁹ peccat ꝯ ꝯdictionē:q2 eſt ibi fallā i dictiōe.2° vō paᵐ⁹ peccat i utroqꝫ.ſ.tā in ſillō q̄ꝫ in ꝯdictiōe:q2 eſt ibi fallā tā in dictiōe q̄ꝫ ex̄ dictionē. 3° vō paᵐ⁹ peccat in ſillō:q2 accept⁹ ut diximus eſt ibi fallā extra dictionem.Deinde eum dicit.

ℂ Sed vū ſmo uenit p̄us que in diſciplinia ſunt ōrones ad itellectū ſunt uel nō.

ℂ Probat p̄dictā artē ſiue p̄dictā diuiſionē eē falſaꝫ.dicebāt eni dicti phi ꝙ ōrones diſciplīales erāt ad itellꝫ multiplices vō erāt ad nomē. In ꝓbādo ḡ hāc diſionē eē falſā duo facꝛ.q2 p° oñdit ꝙ diſciplinales pñt diſputari ad nomē.2° q2 multiplices pñt diſputari ad itellꝫ. 2ᵃ ibi[Ampli⁹ ſi plā.] Circa p̄ᵐ duo facꝛ:q2 p° notat ſe feciſſe diſgreſſionē:ꝛ reuertiꝛ ad ꝓpoſitū. 2° ꝓbat qđ dixerat.2ᵃ ibi[Et ſi cui vī.] Dicꝛ ḡ ꝙ redeūduꝫ eſt vū uenit ſmo p̄us.i.redeūdū eſt ad iꝓbādū p̄dictā diſionē quā dicti phi faciebāt:ꝑꝑ quā p̄orē ſmonē ſuſcepim⁹ in iꝓbādo dictā diſionē:queream⁹ a dictis phis ōrones que ſunt in diſciplinis:ſi ſunt ad itellᵐ ul̄ nō ſup.opꝫ nos dīe ꝙ nō:cui⁹ ꝯriū ſuppoſuim⁹. ℂ Notādum aūt ꝙ phs in iꝓbādo dictā diuiſionē nō eē per oppoſitā ſꝫ eē ꝑ accñs:ꝛ eē iſufficiētē nō fecit diſgreſſionem a p̄ori ſmone:q2 hec oia faciūt ad oñdenduꝫ ꝙ nō eſt dīa ōronū:quā qdā ponebāt:ſꝫ q2 poſtea uoluit oñdere quomō cōplete tradiꝛ ars de ſophicis in eo ꝙ peccāt ꝯ ſillꝫ uel ꝯ ꝯdictionē ul̄ ꝯ utrūqꝫ q̄dāmō diſgreſſionē fecerat a ꝓpoſito:ideo notās ſe diſgreſſionē feciſſe ait redeūdū eē vū uenerat ſmo p̄us.Deide cū dr̄.

ℂ Et ſi cui videꝛ plura ſignificare triangulus:ꝛ dedit nō ut hanc figurā de qua concludebat:quoniā duo recti:utrū ad intellectum hic diſputauit illius uel non.

ℂ Probat qđ dixerat.vꝫ ꝙ ōrones diſciplinales pñt diſputari nō ad itellꝫ.d.ꝙ ſi cui.i.ſi alicui vī triāgl⁹ plura ſigr̄e:ꝛ ille cui h̄ vī dedit:qm̄ anguli trianguli ſunt duo recti.i.eq̄les duob⁹ rectis:ꝛ nō ferebat itellꝫ ſuuꝫ ad hāc figurā triāgularē de qua ꝯcludebat opponēs: ſed ad aliā:hic ſic diſputās.diſputauit ne ad intellectū illius.ſ.opponētis uel nō.q̄ſi diceret ꝙ nō.ergo diſciplinabilia pñt diſputari nō ad intellectum.

Dubitaret forte aliqs quō ōro hec.triāgul⁹ hꝫ tres pōt diſputari nō ad itellectū. ℂ Dōm ſm quoſdā ꝙ triāgulus pōt duplr̄ accipi.p° ut ſit ex lineis rectis.2° ut ſit ex arcualib⁹.ꝛ aliqñ cū opponēs itēdit de vno triāgulo:rñdens itendit de alio:ꝛ diſputāt i ōronib⁹ diſciplinalib⁹ nō ad itellꝫ. Sꝫ ſic dōo videmur aſſigr̄e in dcā ōrone diuſitateꝫ diſputādi nō ex eo ꝙ ē doctrialis.ſꝫ ex eo ꝙ vī eē multipˣ quō aūt h̄ ſit itelligēdū i ſequēti lcōne patebit.D.c.d

ℂ Ampli⁹ ſi plura qdē ſignificat nomē:ille aūt non itelligit:neqꝫ putat quomodo hic non ad intellectum diſputauit.

ℂ Oñdit quō multiplicia pñt diſputari ad itellꝫ.d.ꝙ ſi nomē plā ſigt̄.ille aūt.ſ.tā opponēs q̄ꝫ rñdēs nō itelligit neqꝫ putat nomē illud plā ſigr̄e quō h̄.ſ.rñdēs non diſputauit ad itellꝫ ſup.oppliˢ.q.d.ꝙ imo diſputauit falſū eſt ḡ ꝙ diſciplīᵃ ſūt ad itellꝫ ꝛ mltiᶜⁱᵃ ad nomē: cū poſſint diſcipliᵃ diſputari ad noⁿ:ꝛ mltiᶜⁱᵃ ad itellꝫ

At quō oꝫ iterrogare:niſi dātē diuiſionē ſiue iterroget aliqs:ſi eſt tacēteꝫ dicē:aut nō eſt qdē ut nō: eſt autem ut ſic.

ℂ In pre iſta ut dicebaꝛ remouet phs quādā cauilloſaꝫ rñſionē.poſſet eni qs dicē bonā eſſe diſtictionē illā ꝙ ōronū q̄dā ſunt ad nomē.q̄dā ad itellᵐ.ꝛ ꝑ hāc diſtinctionē diceret qs ꝙ ſufficiēter tradiꝛ ars de ſophicis: q2 oia ſophica ſūt ad nomē:h̄ eſt ex prauitate ul̄ ex malitia opponētis.opponēs eni in p̄n° dꝫ diſtinguē ōronē quā iterrogat:q̄ facto ſp ſophica diſputabiꝛ ad nomē:alis vō ad itellꝫ.duo ḡ facit.q2 p° inuli h⁹ᵒⁱ rñſionē nō eē cōpetētē.2° ꝓbat qđ dixerat ibi[Si āt aliqs det nullō mō.] Dicit ḡ ꝙ quō opꝫ ſup.opponētē iterrogare niſi dātē diuiſionē.i.niſi p̄us diuidat ꝛ diſtiguat qđ iterrogat.q.d.ꝙ nō opꝫ opponētē iterrogare diſtiguēdo:q2 ſiue aliqs ſup.querat ſine diſtictiōe ſi eſt.i.ſi ꝯtigit tacentē dicē uel nō:aut ſup.querat cū diſtictiōe:ꝛ diſtiguat ꝙ tacentē dicē eſt qdē ut nō.eſt āt ut ſic ſup. nō hētur itētū.q.d.ꝙ querē cū diſtictiōe uel ſine diſtictiōe nō uariat ꝓpoſitū:nec eſt bñ dcm̄ ꝙ opꝫ opponētē p̄us diſtinguere qđ interrogat.Deinde cū dicit.

ℂ Si aūt aliqs det nullo mō: ille aūt diſputet.ḡ nō ad itellᵐ diſputat nec ad nomē: q̄ꝫuis ōro videaꝛ eoꝝ que ſm nomē ſunt eē.Nō ergo aliqđ genus ōronū ad itellectū:ſed he qdē ad nomen ſunt.

ℂ Probat qđ dixerat.vꝫ dictā reſpōſionē nō eſſe bonā. ℂ Ad cui⁹ euidētiā eſt ſciēdū ꝙ rñſionē ul̄ ſolōnē aliquā nō eē bonā duplr̄ pōt oñdi.p° ſi ea ꝯceſſa nō hēaꝛ itentū:tūc eni ſolō mala eſt:ꝛ ſeipſam ipedit qñ ꝯceſſo qđ diciꝛ nō hēꝛ itentū:nec manifeſtaꝛ ꝓpoſitū.2° rñ°. pōt eē mala ſi aſſumit falſa. In ꝓbādo ḡ dictā rñſionē duo facit:q2 p° oñdit ꝙ ꝑ eā nō hēꝛ itentū.2° ꝓbat ꝙ aſſumit falſa.2ᵃ ibi[Si aūt aliqs ꝓbet.] ℂ Ad euidētiā aūt p̄me ptis ſciēdū ꝙ ponētes p̄dictā rñſionē duo

ex ea uolebāt hīc. dicebāt eni ꝙ ſi opponens in pͥnº diſputatiōis diſtiguat ꝓpōnē quā iterrogat duo ex hͦ ſequeꝝ. pͥmū gdē: qꝛ ſophīca nō diſputabunꝝ ad itellꝫ. 2º ex hͦ ulteriꝰ ꝯcludebant ꝙ ſi ſophīca ſunt diſputata nō ad itellꝫ ꝙ ſint diſputata ad nomen. ꝑꝑ qḋ ut dicebāt ex pͥmiſſa diſtictiōe niſi ſit malitia opponētis ſufficiēter pōt ars tradī de ſophīcis ꝙ nō ſint diſputata ad itellꝫ ſꝫ ad nomē. duo ḡ facit ſm ꝙ dupl'r ꝓbat ꝙ ex dicta rñſione nō hētur itētū. pͥº eni ꝓbat hͦ: qꝛ cōceſſo ꝙ dī ſophīca: poterūt diſputari ad itellꝫ. 2º ꝙ diſputata nō ad itellꝫ nō opꝫ eē diſputata ad nomē. 2ª ibi [Et hͦ nō oēs.] ꝯtinueꝝ aūt ſic. bū dictū eſt ꝙ nō opꝫ opponētē pͥus diſtiguē qḋ iterrogat: qꝛ hͦ ꝯceſſo nō hētur itētū pͥmiſſa eni diſtictiōe nihilominꝰ ſophīca ⁊ multiᶜⁱᵃ poterūt diſputari ad itellꝫ: qꝛ ſi aliqs. i. ſi rñdēs dꝫ nullo mō. i. nō ꝯcedat in aliq̄ ſenſu. ille aūt. ſ. opponēs diſputer ꝯ rñdētē. nōne ḡ ad itellꝫ diſputat. q. d. ꝙ imo. Si vō rñdēs i nllo ſenſu ꝯcedat qḋ dī: opꝫ opponentē diſputare ad itellectū. q̄uis ergo pͥdicta oꝛo. vꝫ eſt tacentē dicere: videaꝝ eē eoꝝ que ſunt ſm nomē: qꝛ eſt multiplex ⁊ ſophīca: pōt tū diſputari ad itellectū: nō obſtāte ꝙ opponēs pͥus diſtixit eā. nō ḡ eſt aliqḋ ſpāle genꝰ oꝛonū ad itellꝫ: ſꝫ he gdē oꝛones que ſuūt ad nomē. ille eedē ſup. ſunt ad intellectū. Deinde cum dicit.

¶ Et huiuſmodi nō oēs: neqꝫ elēchi: neqꝫ apparētes elēchi. Sūt eni ⁊ nō ſm dictionez appentes elēchi: ut q ſm accñs ⁊ reliq:

¶ Improbat dictā rñſionē q̄ꝫtū ad aliud. vꝫ ꝙ diſputata nō ad itellm̄ nō opꝫ eſſe diſputata ad nomē. Dicebant eni ſic rñdentes ꝙ ſi opponēs pͥus diſtiguat qḋ iterrogat: multiplicia erunt diſputata nō ad itellectū: ⁊ diſputata nō ad itellꝫ erūt diſputata ad nomē. ꝯtiueꝝ ḡ ſic pͥdicta rñſio. nō ſolū mala eſt: qꝛ ponebat multiplicia diſputari nō ad itellm̄: ſꝫ ēt mala eſt: qꝛ ulteriꝰ dicebat diſputata nō ad itellꝫ eē diſputata ad nomen: iō ait ꝙ hͦ oꝛones ſup. que nō ſūt ad itellꝫ: nō oēs ſup. ſunt ad nomē. qm̄ ueri elēchi nō ſūt ad nomē: ſꝫ neqꝫ apparentes elēchi: ſiup. ſūt oēs ad nomē: qꝛ ſunt gdā appentes elēchi nō ſm dictionē: ut elenchi qui ſunt ſm accñs: ⁊ reliq paloᵐⁱ peccātes per fall'as ex̄ dictionē nō ſunt in dictiōe. iō quātūcūqꝫ tales paloᵐⁱ diſputenꝝ nō ad itellꝫ. nō tū diſputanꝝ ad nomē. ¶ Notādū aūt ꝙ ut ſ tāgebaꝝ: ſi rñſio eſt bona: dꝫ eē talis ꝙ ꝯceſſo qḋ dī habeaꝝ itētū. cū ḡ pͥdicti phī dicerēt multiᶜⁱᵃ eē nō ad itellectū: ⁊ que nō ſūt ad itellm̄ dicerēt eē ad nomen ſi bona fuiſſet dicta rñſio ꝙ opꝫ opponētē pͥus diſtiguē q̄ꝫ interroget. hͦ facto deberet ſeq ꝙ multiᶜⁱᵃ eēnt nō ad itellm̄. ⁊ ulteriꝰ ꝙ quecūqꝫ nō eēnt ad itellꝫ eēnt ad nomē. ⁊ qꝛ oñſuꝫ eſt ꝙ q̄ꝫtūcūqꝫ opponēs pͥus diſtiguat q̄ꝫ interroget: nihilominꝰ tū multiplicia pūt diſputari ad itellm̄: ⁊ que ſunt diſputata nō ad itellectū nō opꝫ eſſe diſputata ad nomē: qꝛ ueri elenchi ⁊ fall'e extra dictionē: dato ꝙ nō diſputenꝝ ad itellm̄: nō tū ꝑꝑ hoc diſputanꝝ ad nomē. iō incōueniēs erat dicta rñſio.

Dubitaret forte aliqs quō ueri elēchi pūt diſputari nō ad itellꝫ. ¶ Dōꝫ ꝙ ēt cū ſit uerꝰ elēchꝰ pōt qs igꝛare qd eſt qḋ dī ꝑ nomē. ſi ḡ in uero elēcho aſſumunꝝ termini: q̄rū ſig̃ia igꝛet rñdēs poterit eē diſputatio nō ad itellꝫ: nō tū ꝑꝑ hͦ erit diſputatio ad nomen: cū iſta diūſitas nō accidat ex multiᵗᵉ noīs: ſꝫ ex igꝛātia rñdētis: qꝛ igꝛat qd eſt qḋ dī ꝑ nomē ex hͦ āt apparē pͥ qḋ i pͥcedēti lcōne tāgebaꝝ. vꝫ ꝙ oꝛo diſcipliᵗᵉ ut hͦ oꝛo. triāgl'us hꝫ tres. pōt diſputari nō ad itellꝫ: nō qꝛ triāgl'us ſit ml'tiplex: ſꝫ qꝛ rñdēs forte igꝛat qd iportaꝝ noīe triāgl'i: ⁊ qꝛ forte ꝑ triāglꝫ itell'it tetragonū: ul' aliquā aliā figª: iō eſt diſpuº nō ad itellꝫ

Alterius forte dubᵉᵗ aliqs. qꝛ phs ſ. dixerat ꝙ eē nō ad itellꝫ ē eē ad nomē: hͦ āt vī inuē ꝙ aliqd pōt diſputari nō ad itellꝫ qḋ tū nō eſt diſputatū ad nomē. ¶ Dōꝫ ꝙ ut pꝫ hͦ ꝑ pͥcedētia eſt ſolutū. dicebaꝝ eni pͥus ꝙ nō eſt idē eē nō ad itellꝫ ⁊ eſſe ad nomē. cū ḡ phs dixit ꝙ eē nō ad itellꝫ eſt eē ad nomē ut dicebaꝝ: nō dixit hͦ ſm v̄itatē ⁊ ex opīone ꝓpa: ſꝫ hͦ aſſūpſit ex datis dictoꝝ phoꝝ q hͦ ꝯcedebāt. hꝫ eni aliqū arguē ex ꝯᵉˡⁱs cū diſputamꝰ ꝯ eos q falſa ꝯcedūt.

Alterius forte dubitaret aliqs. quō per fall'as ex̄ dictionē poſſumꝰ diſputare nō ad itellm̄: ⁊ tū nō diſputamꝰ ad nomē. ¶ Dōm ꝙ hoc ēt per pͥcedentia eſt ſolutū. dicebaꝝ eni ꝙ in fall'ijs ex̄ dictionē ꝯtingit diſputare nō ad itellm̄ nō ex multiplicitate noīs: ſꝫ ex diuerſa acceptione ipſius rei. ¶ Notādū ergo ꝙ in diſputatiōe tria eſt ꝯſiderare ad que opationes cōparari pūt. pͥº eni pōt cōparari ad rñdētē cui loquiꝝ. 2º ad ſmonē quē loqꝝ. ⁊ 3º ad rē de qua loquiꝝ. Si ḡ ſit diſputatio nō ad itellectū: ul' hoc erit ex pte rñdentis: qꝛ rñdēs ignorat ſig̃ta termioꝝ. iō accipit oꝛonem in alio ſenſu q̄ꝫ opponēs dēt: ul' hͦ diuerſitas erit ex pte ſmonis: qꝛ ipſuꝫ nomē pl'a ſig̃t. ul' erit ex pte rei qꝛ ipſa res pōt diuerſimode accipi. pͥº mō pōt eē diſputatio nō ad itellectū in ueris elenchis. ibi eni ꝑꝑ igꝛātiā rñdētis: ut dicebaꝝ. opponēs pōt diſputare nō ad itellꝫ rñdētis. 2º mō hͦ pōt ꝯtigē in fall'ijs in dictiōe. ibi enꝫ ex multiᵗᵉ noīs opponēs ⁊ rñdēs pūt ferre itellm̄ nō ad idē. 3º mō hͦ pōt ꝯtigē in fall'ijs ex̄ dictionē. nam hͦ fall'e ſūt ex diūſa acceptiōe ipſiꝰ rei. ¶ Notādū ēt ꝙ lꝫ diſputari nō ad itellꝫ poſſit ꝯtigē tripˣ. ſ. in v̄is elēchis ꝑꝑ igꝛātiā rñdētis: ⁊ in fall'ijs i dictiōe ꝑꝑ multiᵗᵉᵐ noīs: ⁊ in fall'ijs ex̄ dictionē ꝑꝑ diūſaꝫ acceptionē rei. diſputare tū ad nomē: nō ꝓpͥe hēt ꝯtigē niſi in fall'ijs i dictiōe in qbꝰ ꝑꝑ multiᵗᵉᵐ oꝛonis uel noīs ꝯtingit diſputare nō ad itellectū. in plus eſt ḡ diſputare nō ad intellectū q̄ꝫ diſputare ad nomen. Tunc ſeqꝝ illa ps:

¶ Si aūt aliqs ꝓbet diuidē: qm̄ dico eſt tacētē dicē: hec gdē ſic: illa aūt ſic: tū hͦ eſt primū qḋ icōueniēs ꝓbare. Nūqꝫ eni nō vī iterrogatū multiplr̄ ſe hēre. Impoſſibilē aūt videre qḋ nō putat.

¶ In qua poſt q̄ꝫ iprobauit dictā rñſionē: ex eo ꝙ ea cōceſſa nō hēt itētū iprobat eā ex eo ꝙ aſſumit falſa. falſuꝫ eſt enim ꝙ opponēs nō debeat iterrogare niſi pͥus diſtiguat ⁊ duo facit: qꝛ pͥº oñdit hoc eē falſum q̄ꝫtuꝫ ad opponētes ꝓbabilr̄. 2º q̄ꝫtū ad opponētes doctrinalr̄ ibi [Ampliꝰ ut dicant.] Circa pͥᵐ tria facit ſꝫ ꝙ ad tria icōueniētia adducit. 2ª ibi [Deinde docē.] 3ª ibi [Deide in nō duplicibꝰ.] Cōtinueꝝ ſic. dicta rñſio nō ſolū eſt incōpetēs: qꝛ nō hēt itētū: ſed ēt qꝛ ſumit falſa. nā ſi aliqs ꝓbet diuidē. i. diſtinguē hͦ ꝙ dico tacētē dicē. qm̄ hͦ gdē ē ſic. i. hēt talē ſenſū. illa āt. i. illa alia ſig̃tio uel in alia acceptiōe dicta oꝛo nō ſit. i. nō hꝫ talē ſenſuꝫ. ſigo eni ualet hͦ modū opponēdi ꝓbare. i. approbare uolēs ꝙ opponēs ſemꝑ pͥus diſtiguat pͥmū incōueniēs qḋ ſeqꝝ ſic dicētes eſt qm̄ qūqꝫ nō videbiꝝ opponēti ipm̄ iterrogatū hīc multiplr̄. i. eē multiplex. Impoſl'e eſt āt aliquē diuidē: qḋ nō pōt eē ml'tiplex. incōueniēs eſt ergo ꝙ oportear opponentē pͥus diſtiguere multiplicia: qꝛ multotiēs obligareꝝ ad ipoſſibile: cū aliqn̄ lateat eū multiplicitas: ⁊ ipoſſibile ſit aliquē diſtiguē qḋ nō putat hīc multiplicitatē. Deide cū dicit.

¶ Deide docē qd aliud erit: manifeſtū eni faciet ut hēt ei qui neqꝫ cōſiderat neqꝫ ſcit neqꝫ opinaꝝ quoniā aliter dicit.

¶ Adducit 2ᵐ incōueniēs. d. ꝙ opponētē diſtiguē pͥus q̄ꝫ iterroget qd aliud eēt q̄ꝫ docē rñdentē. opponēs enim ſic diſtiguēdo faciet ipꝫ multiplex eē manifeſtū ut hꝫ. i,

quō ſe hēt: ꝛ quot ſenſus hic pōt: ꝛ hoc ei .i. rńdēti. qui neqꝫ ꝯſiderat .i. neqꝫ ſcit neqꝫ opiaſ: qm̄ ipa orō eſt multiplex. ꝛ dicit alr: qm̄ hēt aliū ꝛ aliū ſenſuꝫ. cū ergo in cōueniēs ſit opponētē ſm̄ qꝫ hᵒ eſt eē in ſtatu docētis ꝛ docē rńdētē. incōueniēs eſt eū pus diſtinguere q̄ȝ iterroget. ❡ Notādū ēr qꝫ aliquē palo ex eo qꝫ nō diſtinguit multiplicitatē ſimplr pōt ptigē. pᵒ qꝛ nō opinatur nec ſuſpicaſ orōnē iterrogarā eē multiplicē. 2ᵒ qꝛ ſi ꝟ forte opinaſ uł ſuſpicaſ: non tñ ſcit uł ꝯſtat ſibi de illa multiplicitate. 3ᵒ dato qꝫ hoc ſciat bñu: nō tñ ꝯſiderat actu de illa multiplicitate. iō dicenꝫ eſt qꝫ facit notum quō ſe hēt multiplex ipſi rńdēti qui nec cōſiderat nec ſcit: nec opinaſ illud eē multiplex. Deinde cum dicit.

❡ Deinde ꝛ in nō duplicibꝰ qd ꝓhibet hec pati uel facere: ut putas eq̄les ſunt vnitates binarijs in quaternarijs: ſunt aūt binarij hi qdē ſic vniti: illi aūt non ſic.

❡ Adducit 3ᵐ incōueniēs. nā opponētē pus diſtinguē q̄ȝ iterroget: nō ſolū eſt icōueniēs: qꝛ obligaſ ad ipoſſibile: ꝛ uſurpat officiū docentis. ſed ēt illud icōueniēs qꝛ hoc poſito ꝯtingeret eū diſtinguere nō diſtinguēda. ❡ Ad cuiᵒ euidētiā notādū qꝫ orōnē eē diſputabilem ad itellm: ꝛ tñ nō eē diſtinguēdā: ut ad pūs ſpectat duplr pōt ꝯtingē. pᵒ ſi in vno ſenſu accipiaſ ſimplr .i. alio vō ſm̄ qd. ethiops eni eſt albᵒ cū ſit falſuꝫ ſimplr ꝛ uerū ſm̄ qd nō eſt diſtinguēda: ſꝫ eſt ſimplr negāda. 2ᵒ hoc pōt ꝯtigē ſi illō dcm̄ hꝫ plēs cās v̄itatis. ut ſi hec orō. hō currit. pōt v̄ificari ꝓ ſorte ꝛ ꝓ plone currēte vno ꝛ nō altero. nō eſt hᶜ diſtinguēda. hō currit: ſꝫ eſt ſimpˡ cōcedēda. cū eni aliqd dcm̄ hꝫ plēs cās v̄itatis pōt ſimpˡ ꝯcedi pro q̄cūqꝫ acceptiōe uerificeſ. tria aūt facit phs: qꝛ pmo oñdit qꝫ nō opꝫ ſemp opponētē diſtinguē: qꝛ aliqñ id qd interrogat accipiſ in vna acceptione ſimplr. in alia vō ſm̄ qd. 2ᵒ oñdit qꝫ nō opꝫ ipm̄ diſtinguere qꝛ aliqñ ipm̄ iterrogatū hēt plures cās v̄itatis. 3ᵒ ex his que dixerat ꝯcludit qꝫ nō opꝫ opponētē diſtinguē id qd iterrogat: qꝛ tūc doceī rńdērē. 2ᵃ ibi ⌊ Et tu putas ꝯrioꝝ. ⌋ 3ᵃ ibi ⌊ Quare vr̄ ignorare. ⌋ Dicē qꝫ in nō duplicibᵒ nihil ꝓhibet ꝟ facē: uel pati .i. qꝫ opponēs ꝛ rńdēs nō ferāt itellectū ad idē: ut pꝫ in hac ꝓpōne qꝛ i q̄ternarijs vnitates ſūt eq̄les binarijs. binarij eni in q̄ternarijs duplr pñt accipi. vniti ꝛ nō vniti: iō ſbdit qꝫ ſūt binarij hi qdē ſic .i. vniti. illi āt ſic .i. nō vniti. ſi ḡ accipiſ anſ binarij vniti in q̄ternarijs: tot ſūt binarij q̄t vnitates. Si aūt accipiaſ binariū nō vniti plēs ſūt vnitates q̄ȝ binarij. ❡ Notādū āt qꝫ ſi deſcribaſ q̄dratū ꝛ in q̄libet āgulo ponaſ vna lr̄a deſignās vnā vnitatē: ut pꝫ i q̄drato .a. b. c. d in hᵒ q̄drato ſi accipiāſ binarij vniti ꝛ per reduplicationem vnitatis erūt 4ᵒʳ binarij. vꝫ. ab. bc. cd. da. ꝛ cum nō ſint in dicto q̄drato niſi q̄tuor lr̄e repſentātes q̄tuor vnitates tot erūt in dicto q̄ternario binarij quot vnitates. Sed ſi accipiaſ binarij ſine reduplicatiōe vnitatis: nō erūt in quaternario niſi duo binarij. cū ergo binarij per replicationem ſint binarij ſm̄ qd: cū queriſ utꝝ in q̄ternarijs ſint tot binarij quot vnitates. ſimplr loquēdo ꝛ ut accipiūtur binarij nō vniti, ꝛ ſine replicatiōe vnitatū: nō ſunt tot. ſm̄ qd aūt ꝛ ut accipiunſ cū replicatiōe tot ſunt binarij quot vnitates: ꝛ qꝛ qñ aliqd falſificaſ ſimplr ꝛ v̄ificaſ ſm̄ qd. nō eſt diſtinguēdū: ſed ſimplr eſt negādū: iō dicta orō utrū ſint in q̄ternarijs tot binarij quot vnitates. nō eſt diſtinguēda: ſed eſt ſimplr negāda. ſi ergo opponēs talia diſtingueret: ſequereſ qꝫ diſtingueret non diſtinguenda: qd eſt incōueniens. Deinde cum dicit.

a b

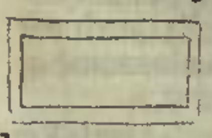

d c

❡ Et putas contrariorum vna eſt diſciplina uel non: ſunt autē contraria hec quidem nota: illa vō ignota.

❡ Oñdit talia nō eē diſtinguēda: qꝛ pñt hēre plures cās v̄itatis dicens. qꝫ ſi qs iterrogaret putas ꝯrioꝝ eſt vna diſciplia uł nō. ꝟ aūt plures videſ hēre ſenſus. ꝯria eni hec qdē ſunt nota: illa vō ignota. eſt ḡ ꝯrioꝝ vna diſciplia q̄ꝫrū ad ꝯria que ſunt nota nō eſt aūt hic vna q̄ntum ad ꝯria ignota: qꝛ ignora ſm̄ qꝫ hᵒ ſub diſciplina nō cadūt. ❡ Notādū aūt qꝫ ꝟ dicētes qꝫ opꝫ opponētē diſtinguē orōnē quā iterrogat ſi poſſit accipi in alio itellectu opteret iterrogarē hāc ꝓpoſitionē utꝝ ꝯrioꝝ ſit vna diſciplia quā ipe diſtingueret de ꝯrijs: qꝛ quedā ſūt nota. quedā ignota. ſed hec diſtinctio eēt ſupflua. hec eni ꝓpō. ꝯriorū eſt vna diſciplina. eſt indefinita: ꝛ hēt plures cās ueritatis. pro q̄buſcūqꝫ ḡ uerificeſ ſiue ꝓ ꝯrijs notis: ſiue ꝓ ignotis nō eſt diſtinguēda: ſꝫ ſimpˡ eſt ꝯcedēda. ſi ḡ oporteret opponētē talia diſtinguē: ipe diſtingueret nō diſtinguēda: qꝛ diſtingueret hñtia plēs cās ueritatis: qd eſt incōueniēs. Deinde cum dicit.

❡ Quare videſ ignorare qui hoc probat: qm̄ aliud eſt docere q̄ȝ diſputare: ꝛ qm̄ oꝫ docentē qdē nō iterrogare: ſꝫ eos manifeſtos facere: illū aūt interrogare.

❡ Cōcludit ex dictis: qꝫ ſic dicens ignorat qd itereſt iter diſputantē ꝛ docentē. dicens: qꝫ qui ꝓbat .i. qui approbat ſic ꝛ cōmēdat hic qꝫ opponēs debet pus diſtinguere q̄ȝ iterrogare vr̄ ignorare: qm̄ aliud eſt docere q̄ȝ diſputare: ꝛ videſ ignorare qm̄ opꝫ docentē nō iterrogare. ſed opꝫ eū diſtinguere ꝛ declarare: ꝛ manifeſta facē que ꝓponit. illū aūt .i. opponētē ꝛ diſputātē opꝫ iterrogare. nō eſt ergo officiū opponētis diſtinguere ꝛ manifeſtare: ſed eſt officiū docētis. Deinde cum dicit.

❡ Amplius ut dicant uel negent ꝓbare nō mōſtrātis eſt ſed expimētū ſumentis.

❡ Oñdit qꝫ nō opꝫ opponentē diſtinguere in doctrinalibᵒ ꝛ tria facit: qꝛ pmo facit qd dictū eſt. 2ᵒ qd dā qd ſuppoſuerat ꝓbat. 3ᵒ qd dixerat dialeticā eē ſciam cōem: ꝛ ꝯſiderare de oibᵒ: ne aliqs crederet qꝫ ſic eēt cōis dialetica ſicut ſophica. oñdit qꝫ alr̄ eſt cōis vna: alr̄ alia. 2ᵃ ibi ⌊ Nā tētatiua eſt. ⌋ 3ᵃ ibi ⌊ Qui ḡ hꝫ rez. ⌋ ꝯtinueſ ſic. oñſum eſt qꝫ diſputationibᵒ ꝓbabilibᵒ nō oportet opponētē pdiſtinguere de quo uł opponere. amp. aūt .i. qd plus eſt: nō opꝫ ſup. ſic diſtinguere in oppōnibus doctrinalibᵒ: qꝛ ꝓbare diſtinguere ut rńdētes dicant uel negent nō eſt demōſtrantis ſed expimentū ſumētis q. d. qꝫ diſtinguē ꝛ iterrogare de eo qd diſtixerat nō ptinet ad doctrinalē: nec ad demōſtratorē: ſed ad eū qui ſumit expimētū .i. ad tētatiuū. ſi ergo opponēs doctrinalr ſic diſtingueret: ſequereſ qꝫ doctrinalis nō ſe hēret doctrinalr: ſed tentatiue: qd eſt icōueniēs. Dein. c. d.

❡ Nā tētatiua eſt dialetica q̄dā: q̄ꝓpter de oibᵒ icipit: ꝛ cōſiderat nō ſcientem ſed ignorantem ꝛ aſſimilantem.

❡ Probat qd ſuppoſuerat. vꝫ qꝫ tētatiui eſt iterrogare: ꝛ qꝫ eiᵒ eſt ſumere expimētū de rńdēte. Intēdit aūt talem rōnē. tētatiua eſt q̄dā dialetica: ſed dialetica eſt ſcientia cōis: ꝛ iſpicit de oibᵒ: q̄ꝓpter tētatiua eſt cōis ꝛ iſpicit de oibᵒ ꝯſiderās hᵒ: qꝛ pōt ſumere expimētuꝫ de ignorātia rńdētis. ḡ tētatiua pōt ſumere expimētuꝫ de ignorātia rńdētis. iō ſubdit qꝫ tētatiua ꝯſiderat nō ſcientē ſed ignorantē: ꝛ ſimulātē ſe hic ſciam .i. pōt ſumere expimētū de ignorātia rńdētis. ❡ Notādū aūt qꝫ ſcītis cōibᵒ nō ſciſ ars. ignoratis aūt ignoraſ. tētatiua ḡ que iſpicit oia: ꝛ ꝯſiderat cōia. nō pōt expiri ſcien-

tem: q: ſcitis coib⁹ nō ſcit̄ ars. pōt tñ̄ expiri ignorāt̄: q: ignoratis talib⁹ ignorat̄ ars. Deinde cum dicit.

¶ Qui ergo ſm rem cōſiderat coia dialeticus: q aūt h̄ apparēter facit ſophiſta eſt.

¶ Quia dixerat dialeticā eē de oibus ne crederet aliqs eam eſſe de oibus ut ſophiſtica: oñdit ꝙ aliter eſt de oibus dialeticus: ⁊ aliter ſophiſta. d. ꝙ qui ꝯſiderat coia ⁊ oia ſm rem. dialeticus eſt: qui aūt facit hoc. i. cōſiderat coia apparēter eſt ſophiſta.

Dubitaret forte aliqs. q: nō videt̄ h̄ eē differentia inter dialeticū ⁊ ſophiſtā: q: dialeticus ꝯſiderat coia ſm rem: ſophiſta v̇o cōſiderat talia apparēter. nā cōſiderare coia ſm rem non eſt diale^ci ſed metaphiſici. ¶ R̄⁹ dōm ꝙ ſm phm 4⁰ me^ce.

Cō. 5. dialeticus metaphiſicus ⁊ ſophiſta circa idem laborare vident̄. qlibet eni iſtoꝝ videt̄ cōſiderare de toto ente. aliter tñ̄ ⁊ aliter: q: metaphiſicus cōſiderat de oib⁹ ſm ueritatē. dialeticus ſm ꝓbabilitatē. ſophiſta v̇o ſꝫ apparētiā. Cū ergo quātū eſt ex ꝑte rei ſemꝑ uera ſint ꝓbabiliora alijs. dicit̄ dialeticus cōſiderare de oibus ſm rem: nō ꝙ ſit artifex realis ut metaphiſicus: ſed q: ꝓbabilitas ſimpl̄r ex ipſa re ſumit̄. poſſunt eni falſa eē ꝓbabiliora ueris quo ad nos. ſimpl̄r tñ̄ ut teſtat̄ phus p⁰ rheto^r que ſūr ſm rē ſimpl̄r ſunt ꝓbabiliora ⁊ meliora. dialeticus ḡ obuiatiuus pōt eē de oib⁹ ſm ꝙ v̄: rñdenti. ſed dialeticus ſimpl̄r: q: eſt ex ꝓbabilib⁹ ſimpl̄r eſt de oibus ſm rem.

Cap. VIII.

Et ſillogiſmus litigioſus ⁊ ſophiſticus eſt vnus quidē apparēs ſillogiſticus de quibus dialetica tentatiua eſt: ⁊ ſi uera ſit concluſio.

¶ Poſtq̄ꝫ phs determinauit de ſill'is apparētib⁹ cōparādo eos ad locos ſophiſticos ex quib⁹ ſumunt̄. In ꝑte iſta determinat de h^oi ſill'is cōparādo eos ad ſill'os tētatiuos. Neceſſitas aūt p̄cedētis capli manifeſta eſt ꝑ iam dicta. nā ſi de ſill'is apparētib⁹ habet̄ ars: ut cōparant̄ ad locos ſophiſticos. In hoc li⁰ ubi de talib⁹ ars tradit̄: neceſſe fuit cōparare h^oi ſill'os ad ipſos locos ſophiſticos: neceſſitas v̇o hui⁹ capl'i ex hoc hērī pōt. naꝫ cuꝫ ſill's tētatiuus ſit ſophiſticus ⁊ litigioſus: ⁊ ſit de ꝯſideratione dialetici: q: ſill's apparēs eſt ēt litigioſus ⁊ ſophiſticus: ⁊ eſt de ꝯſideratione dialetici. ne crederet̄ ꝙ idem eēt ſill's tētatiuus ⁊ apparēs: oportuit facere ſpāle capl'm de ſill'o tētatiuo in quo traderet̄ differētia utriuſqꝫ. uel poſſumus dicere ꝙ cum in hoc lib⁰ tradat̄ notitia de ſill'is litigioſis ⁊ ſophiſticis: cum tentatiu⁹ ſit litigioſus ⁊ ſophiſticus ad cōpl'onē doctrine req̄rit̄ ꝙ de tētatiuis ſill'is fiat ſpāle capl'm.

Dubitaret forte aliqs. cū in p̄ncipio hui⁹ libri dictū ſit ꝙ ꝯſiderare de tentatiuis nō eſt p̄ntis doctrine: ſed de eis dictū eſt in alijs videt̄ ꝙ h̄ agat eē limites hui⁹ doctrine determinādo de tentatiuis ſill'is. ¶ Dōꝫ ꝙ ſill's tentatiu⁹ ut dictuꝫ eſt: eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus: ⁊ q: ad hāc doctrinā ſpectat ꝯſiderare de agoniſticis ⁊ litigioſis: ſō ad eaꝫ ſpectat determiare de tētatiuo ſic ſumpto. qꝺ ergo dicit̄ de tentatiuis dictū eſt in alijs. ergo in hoc libro. de eo determinari nō debet. ¶ Dōm ꝙ de tētatiuo ſꝫ id qꝺ eſt: uel ut ſumit̄ ſꝫ alia rōne dictū eſt in alijs. ſed de eo ſub hac rōne ut eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus ꝯſiderare ſpectat ad hāc doctrinaꝫ. hoc ḡ capl'm in quo determinat de ſill'o tētatiuo cōꝑando ipꝫ ad ſill'ꝫ appa̅rē: diuidit̄ in duas ꝑtes: q: p̄mo dat differentiā inter utrūqꝫ ſill'ꝫ. ſc̄do quedam que ſuppoſuerat probat. 2ª ibi [Nam ei⁹ qui ꝓpter qd.] Dicit ḡ ꝙ ſill's litigioſus ⁊ ſophiſticus ſup. dupl^x eſt: nā vnus qdem eſt appa̅s. i. nō ſill'at. alter qdē ſillogiꝫans eſt. i. ſill'at. h^oi aūt ſunt tentatiui ſill'i de qbus eſt dialetica tentatiua. Nā ⁊ ſi uera ſit ꝯcluſio. i. dato ꝙ tētatiuus uerū ꝯcludat ſup. nihilominus litigioſus ⁊ ſophiſticus eſt. ¶ Notādū ergo ꝙ aliter eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus tentatiuus: ⁊ al'r appa̅s ſill's: q: tētatiuus ſic ſophiſticat: ꝙ etiā ſillogiꝫat: qꝺ ſill'o appa̅nti ꝯuenire nō pōt. Deinde cum dicit.

¶ Nā eius qui ꝓpter qd deceptorius eſt: ⁊ quicūqꝫ cum non ſint ſm ſinguloꝝ viam paralogiſmi videntur eſſe ſm artem.

¶ Probat que ſuppoſuerat. dixerat enim ꝙ ſillogiſmus tentatiuus eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus. Rurſus dixit ꝙ de h^oi ſillogiſmo eſt dialetica tentatiua: ſed quia nō eſt dialetica tentatiua niſi de eo qꝺ eſt de conſideratione dialetici: ideo ſuppoſuit ꝙ cōſiderare de tentatiuo ſpectaret ad dialeticū. duo ergo facit: q: p̄mo oñdit ꝙ ſillogiſmus tētatiuus ſit ſophiſticus ⁊ litigioſus. 2⁰ probat ꝙ cōſiderare de eo ſpectat ad dialeticuꝫ. 2ª ibi [Litigioſus aūt eſt qui quodāmodo.] Circa p̄mū duo facit ſm ꝙ duplr̄ ꝓbat intētū. 2ª ibi [Queadmodū eniꝫ que in certamine.] Circa p̄muꝫ tria facit: q: p̄mo ait ꝙ ſillogiſmi tētatiui ſunt ſophiſtici ⁊ litigioſi: q: non ſunt ſm ꝓpria p̄ncipia artium. 2⁰ ex hoc oſtendit falſigraphos ſillogiſmos nō eē litigioſos: q: ſunt ſm ꝓp̄a p̄ncipia ſpāliū artium. 3⁰ qꝺ dixerat manifeſtat per exēpla. 2ª ibi [Nā falſe deſcriptiones.] 3ª ibi [Neqꝫ ſi aliqua falſa.] Intēdit aūt talem rōnem. quicūqꝫ paralogiſmi cum nō ſint ſm viā ſinguloꝝ. i. ſm ꝓp̄a p̄n^a ſpāliū artium: ⁊ vident̄ eē ſm artem ſunt ſophiſtici ⁊ litigioſi. ſed tētatiuus q: eſt deceptori⁹ eius ſill'i qui eſt ꝓpter qd nō eſt ſm ꝓpria p̄ncipia ſpāliū artium. ergo eſt ſophiſtic⁹ ⁊ litigioſus. de hac aūt rōne in l'ra ponit maiorē ⁊ ꝓbationē minoris. ꝯcluſionem v̇o tacet. ¶ Notandū aūt ꝙ ſill's ꝓpter quid eſt ille ſill's qui demonſtrat per ꝓpria p̄ncipia artis. tentatiuus ergo decipit circa talem ſill'm: q: videt̄ ꝓcedere ex ꝓprijs p̄ncipijs: non tñ̄ procedit: ideo eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus. Tunc ſequitur illa pars.

¶ Nā falſe deſcriptiones nō litigioſe: nam ſm ea que ſub arte ſunt paralogiſmi.

¶ In qua poſtq̄ꝫ oſtēdit tētatiuos eē litigioſos: q: nō ꝓcedunt ex proprijs oſtendit falſigraphos non eſſe litigioſos: quia ex proprijs procedunt dicens ꝙ falſe deſcriptiones non ſunt litigioſe: quia huiuſmodi paralogiſmi ſunt ſm ea principia que ſunt ab arte. Deinde cum dicit.

¶ Neqꝫ ſiqua eſt falſa deſcriptio circa uerū: ut hyppocratis aut antiphontis quadratū per lunulas: ſed ut briſſo quadrauit circulū: nā ⁊ quadratur circulus: tamē q: nō ſm rem: ⁊ ideo ſophiſticus.

¶ Manifeſtat quod dixerat per exempla. ⁊ duo facit q: primo adducit huiuſmodi exempla ad propoſitum. ſecundo ex his que dixerat concludit concluſionem p̄ncipaliter intentam ibi [Quare ⁊ qui de his.] Dicit ergo ꝙ ſiqua eſt falſa deſcriptio circa uerum. neqꝫ ſuple eſt litigioſa ut quadratura hyppocratis per lunulas. hyppocras enim quadrādo circulum per lunulas ſupponebat propria principia artis: ideo ſua quadratura nō fuit litigioſa: ſed quadratura ut briſſo quadrauit circulum ſup. fuit litigioſa. nam ⁊ ſi quadratur circulus idest ⁊ ſi uerum concludebat briſſo per ſuaꝫ quadraturam. tamen quia nō quadrauit circuluꝫ ſm rem idest ſm propria principia artis. ideo ſuus ſillogiſm⁹ erat ſophiſticus ⁊ litigioſus.

Dubitaret forte aliquis. quomodo hyppocras quadrabat circulum. Ad qḋ

Figura hyppocratis.

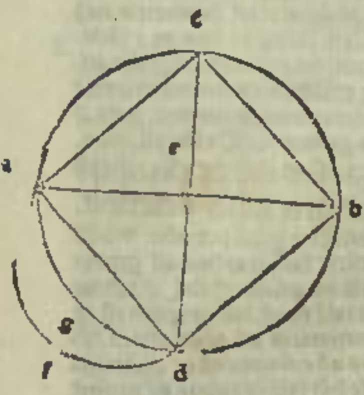

communiter dicitur faciebat q̄dratū ītra circuluꝫ: ⁊ per hꝰ ꝺe ſcriptionē appebant hꝰ lunule in circulo. nā portiões circuli ī qbꝰ circulus excedit q̄dratū deſcriptuꝫ in ipo hñt ſilitudinē lunularū. hoc facto arguebat ſic. oēs linee deducte de pūcto ad pūctū ſunt equales. chorda ⁊ arcꝰ ducuntur de pūcto ad punctuꝫ. ergo ſunt equales: propter qḋ concludebat portiones circuli eq̄les eē laterib ꝰ quadrati: ⁊ totū circulū equalē eē toti q̄drato. h̄ḡ arguebat ex ꝓprijs ꝑncipijs geoᶜ ſꝫ f'ſo itellis. Nā cū ḋ ꝙ oēs linee ducte ab eodē puncto ad idē pūctū ſūt eq̄les. itelligēdū eſt de lineis rectis ⁊ nō de chorda ⁊ arcu: ut intelligebat hyppocras: uel poſſumꝰ alr dicē. vꝫ eni nō ꝯſouū rōni ꝙ aligs ſic decipiaṫ ut dicat chordā eē eq̄lē arcui: ⁊ maxīe ꝙ ꝑ tā debilē rōnē fiat alicui fides ut credat chordā eq̄lē arcui: qr ducuṅṫ ab eodē pūcto ad idē pūctū. poſſumꝰ ḡ dicē ꝙ hyppocras ſcribebat q̄dratū ītra circulū ut videret circūferētiā circuli in 4ᵒʳ ꝑtes eq̄les: ⁊ cuilibet arcui inueniebat aliquā lineā rectā quā ꝓbabat ei eē eq̄lem: ⁊ ex hꝰ lineis rectis eq̄libꝰ 4ᵒʳ ꝑtibꝰ circūferētie circuli cōſtituebat vnū q̄dratū: qḋ dicebat eē eq̄le circulo. credebat eni ꝙ q̄dratū eēt eq̄le circ'o: ſi oīa latera q̄drati ſil' ſūpta eq̄renṫ circūferētie circuli: ſꝫ h̄ nō eſt neꝰ. ꝓbaṫ eni in liᵒ de corpibꝰ yſopimetris ⁊ oiuꝫ yſopimetrorꝫ figᵃ circ'aris eſt capaciſſima: qḋ nō eſt itelligēdū ꝙ nō poſſit fieri aliq̄ figᵃ capacior circ'o. ſꝫ de tāta linea quāta eſt circulus nō pōt figᵃ fieri q̄ ſit tāte capacitatis. dato ḡ ꝙ latera q̄drati eq̄renṫ circūferentie circuli: nō tū eēt q̄dratū eq̄le circulo. utꝫ āt ſit poˡᵉ ꝑ artē īuenire q̄dratū: cuiꝰ latera equeṫ circūferētie circli: nō eſt p̄ntis ſpeclatōis. ſuffic̄ āt ad p̄ns ſcire hyppocratē q̄drauiſſe circlꝫ ex ꝓprijs ꝑnˡⁱˢ geoᶜ: f'ſo tū itellectis: uł nō ꝺbite ſūptis: ꝑp qḋ ſua q̄dratura fuit falſigraphā n̄ litigioſa.

Alterius forte dubitaret aligs quō briſſo quadrauit circulū. ¶ Dōm ꝙ ut coiter poniṫ. briſſo deſcripſit q̄dratū ītra circulū ⁊ eᷓ circulū quo facto arguebat ſic. circa q̄dcūq; repiṫ magis ⁊ minus: ⁊ eq̄le: ſed repiṫ quadratū maius circulo: ut quadratuꝫ deſcriptū eᷓ circulum: ⁊ ꝯtinens circulū ⁊ repiṫ quadratuꝫ minus circulo: ut quadratū ītra circuluꝫ qḋ eſt ꝯtētū a circ'o. ḡ repiṫ q̄dratū eq̄le circulo. hec aūt rō dato ꝙ uerꝫ ꝯcludat litigioſa tñ ⁊ ſophiſtica eſt: qr nō arguit ex ꝓprijs ꝑnˡⁱˢ diſciplie.

Figura Briſſonis.

Alterius forte dubitaret aligs. utꝫ hᶜ ꝓpō ſit va: ꝙ circa qḋcūq; repiṫ maiꝰ ⁊ minus: ⁊ eq̄le. ¶ Dōm ꝙ in his que ſūt eiuſdē rōnis ueꝝ eſt: ſꝫ in his que ſūt diuſaꝝ rōnū nō eſt ueꝝ: ⁊ qr rectuꝫ ⁊ circulare nō ſūt eiuſdē rōnis. nō ualet: ſi iueniṫ q̄dratuꝫ uł aliq̄ figura rectilīea maior circulo: ⁊ iueniṫ figura rectilinea maior circulo. ꝙ īueniaṫ hꝰ figᵃ eq̄lis circulo: qḋ ſciētibꝰ geometriā nō vꝫ mirū. angulus eni ꝯtingentia ītra ꝯſtituiṫ ex diametro ⁊ circūferētia. eſt oium acutoꝝ capaciſſimꝰ: ⁊ ei nullus āgulus rectilineus eſt eq̄lis. oīs eni talis angl's ſi eſt acutꝰ eſt mīor p̄dicto angulo ꝯtīgētie: qr ille eſt oiuꝫ acutoꝝ āpliſſimꝰ. ſi vo rectꝰ eſt uł obtuſus eſt maior eo. repiṫ ḡ angulus rectilineus minor ⁊ maior eo. nullus tñ repiṫ eq̄lis ei: imo ſi angulus rectilineꝰ mīor āgulo ꝯtīgētie creſceret tāq̄ fieret maior: nunq̄ʒ tū eēt eq̄lis ei: qḋ īō ꝯtigit: qr non ſūt eiuſdē rōnis rectū ⁊ circulare. ſic ⁊ in ꝓpoſito ſi q̄dratū minꝰ circulo creſceret tm̄ ꝙ fieret maiꝰ: trāſiret de miori ad maiꝰ qḋ tñ nunq̄ʒ eēt ſibi eq̄le. q̄dratura ḡ briſſonis falſuꝫ ꝯcludebat. dato tū ꝙ ꝯcluſiſſet uerū: litigioſa erat: qr nō arguebat ex ꝓprijs.

Alterius aūt: dato ꝙ falſigraphus ſic differat a tētatiuo: qr falſigraphꝰ nō eſt ex falſis: ſꝫ eſt ex ꝓprijs diſciplie: īō nō eſt litigioſus. tētatiuꝰ vo qr nō eſt ex ꝓprijs eſt litigioſus. Dubitaret forte aliqs cui opponunṫ hꝰ ſill'. ¶ Dōꝫ ꝙ opponunṫ ſill'o demōſtratiuo. demōſtratio euꝫ dꝫ eē ex ueris ⁊ ex ꝓprijs. In quātū ḡ eſt ex ueris opponiṫ ei falſigraphus. ꝓut vo eſt ex ꝓprijs opponiṫ ei tētatiuꝰ. tētator eni nō arguit ex ꝓprijs: ſed ſimulat ſe arguē ex ꝓprijs. Deīde cū dicit.

¶ **Quare ⁊ qui de his eſt apparēs ſill's: litigioſa orō: ⁊ ꝙ ſm rem eſt apparēs ſill's: ⁊ ſi ſit ſill's: litigioſa orō: nā apparēs eſt ſꝫ rem: quare fallax ⁊ iniuſtus.**

¶ Concludit ꝯnē ꝑncipal'r itētā. d. ꝙ ſill's qui eſt de his .i. eſt coibꝰ circa ꝓpa. ⁊ eſt appens .i. ⁊ peccat in forma eſt litigioſa orō. ⁊ ſilr tentatiuꝰ qui eſt appens ſill's ſꝫ rē .i. ſm ꝓpria: qr ſil'at ſe arguē ex ꝓprijs: ⁊ ſi ſit ſillus eſt tñ litigioſa oro nāq; eſt appens ſm rē .i. vꝫ eē ex proprijs. ⁊ nō ē: īō eſt fallax ⁊ iniuſtꝰ .i. litigioſus ⁊ ſophiſticus. eſt ḡ hec ꝯ ꝑncipalis. ꝙ tā ſill's apparēs ⁊ peccās in foi a q̄ʒ ēt tētatiuus ſūt litigioſe orones. Deiñ. c. d.

¶ **Queādmoꝫ eni q̄ i certamie ē iiuria ſpēꝫ q̄dā hꝫ ueri: ⁊ ē q̄dā iiuſta certatio: ſic i ꝯdictiōe iiuſta ꝯtētio eſt litigioſa: nā ⁊ illic q oio vicē uolūt: oia appħēdūt: ⁊ hi litigioſi**

¶ Probat hꝰ orōnes eē litigioſas ꝑ aliā rōneꝫ ſuprā ex ſill'i. ⁊ tria fac̄: qr pᵒ facit qḋ dcū'eſt. 2ᵒ decl'at quō orō dī litigioſa: ⁊ quō ſophicᵃ. 3ᵒ dic̄ eaſdē orones poſſe eē litigioſas ⁊ ſophiſticas: alr ⁊ alr ſūptas. 2ᵃ ibi ⌊ Ergo q ob victoriā. ⌋ 3ᵃ ibi ⌊ Et in orōnibꝰ eiſdē. ⌋ Dicit ḡ ꝙ queādmodū iniuria q̄ fit in certamie .i. in cāis corā iudice habet quādā ſpēm iuſti: ⁊ eſt quedā iniuſta certatio. ſic in ꝯdictione .i. in diſputatiōe eſt quedaꝫ iniuſta ⁊ litigioſa ꝯtentio. nā illi qui oīno vincere uolunt oīa apprehēdūt tanq̄ ꝓpria: ⁊ hi litigioſi ſunt: ⁊ qr tales ſunt ſup. tētatiui arguētes ex coibꝰ ad ꝓpa: īō litigioſi ſūt. ¶ Notādū aūt ꝙ ꝯtētio in cāis ex hoc accidit: qr aligs accipit ut ꝓpriū qḋ nō eſt ꝓpriuꝫ. ſi eni tolleret de medio hoc eſt meū hoc nō eſt meū: ita ꝙ nullus diceret aligd ſibi ꝓprium forte oīs ꝯtētio ceſſaret. hēt tñ hꝰ ꝯtētio corā iudice quādam ſpēm iuſti: qr q̄libet ornat rōne ſuā ut appeat hic iuſtā cāūꝫ: ⁊ ut hꝰ litigato

res ut vincāt cām oia apphēdūt iā ptinentia negocio q̄z imptinētia: iō litigioſi ſunt: ſic ⁊ tētatiui: q̄ non arguunt ex ꝓprijs: ⁊ accipiūt que ſunt quodāmō imptinētia negocio iō litigioſi uocant̄. ¶ Notādū ēt ꝙ in negocio iudiciali fit pſuaſio: nō ſolū per entime^a que ſunt ꝓpria tali negocio. ſed etiā per ſmones paſſionales ꝓuocādo iudicē ad irā ꝯtra aduerſariū que ſūt imptinētia: ⁊ q̄ſi ex̄nea tali negocio: ⁊ q uolūt oīno vicē plus iſiſtūt circa oia talia imptinētia q̄z circa alia: ꝑꝑ qō merito ⁊ tales litigioſi uocant̄: ⁊ q̄ tētatiui nō ꝓpa ſz q̄ſi ex̄nea accipiūt litigioſi dici debēt. Deide cū dic.

¶ Ergo q ob victoriā ipaz tales ſūt: litigioſi hoies: ⁊ rixe amici vnr ec: q āt ꝑꝑ gliā q̄ in diuitijs ſophici: nā ſophica eſt dialectica q̄dā ut diximꝰ ab apparēte ſapia ꝑꝑ qō apparentē demonſtrationē appetunt.

¶ Oñdit quō aliq debēt dici litigioſi: ⁊ quō ſophici. d. ꝙ qui diſputāt ob victoriā ipaz. i. ut vincāt ſunt hoies litigioſi: ⁊ videnť eē amici rixe. i. ꝯtētionis. qui aūt diſputant ꝓpter gloriā que eſt in diuitijs. i. in ͬeriori apparētia ſunt ſophici. nā ſophica ut diximus eſt quedā ars dictatiua. i. copioſa ab apparēte ſapia. ꝑꝑ qō ergo q̄ ſophiſte uolunt appere appetūt apparentē demrationē. ¶ Notādū aūt ꝙ diuitie ſunt quedā exteriora bona. ſophiſta ergo appetit gloriā in diuitijs: q̄ gliat̄ in ſapia ꝓut eſt q̄ſi qōdā exteriꝰ bonū. gliat̄ eni videri ſapiēs: ⁊ hēt gliaz de ſapia ꝓut manifeſtat̄ per apparētem demōſtrationē. Deinde cum dicit.

¶ Et in oꝛonibꝰ eiſdē q ſūt litiū amatores: ⁊ ſophiſte: ſ nō ꝑꝑ eadē ⁊ locatio eadē q̄ erit ſophica: ⁊ litigioſa: ſ nō ſz idē: ſ in eo qdē ꝙ ꝑꝑ apparētes victoriā litigioſa. In eo v̄o ꝙ ꝑꝑ ſapiaz ſophica. Nā ſophica eſt apparēs q̄dā ſapia: non aūt ex̄ns.

¶ Oñdit quō eedez oꝛones aliter ⁊ aliter accepte pūt eē litigioſe ⁊ ſophice. d. ꝙ in eiſdez oꝛonibꝰ ſunt amatores litiū ⁊ ſophiſte: ſed ꝑꝑ eundē finē. erit ergo eadem qdē oꝛo ſophica ⁊ litigioſa: ſz nō ſm idē: ſz in eo qdē: qō oꝛo eſt ꝑꝑ apparentē ſapiaz d̄r ſophica. nā ut dictū eſt. ſophica eſt quedā appens ſapia: nō aūt ex̄ns.

Litigioſus āt eſt q q̊dāmō ſic ſe hz ad dialecticū ut falſigraphꝰ ad geometricū. Nā ex eiſdē dialetice paralogizat uelut ⁊ falſigraphus geometrice.

¶ Poſtq̄z phs oñdit ꝙ ſill's tētatiuus eſt litigioſus ⁊ ſophiſticus. In pte iſta vult ꝓbare ꝙ hꝰ ſill's eſt quodāmō dialeticus: ⁊ de ꝯſideratiōe dialetici. dixerat eni ſup ꝙ tētatiua quedaz dialetica eſt: ⁊ ꝙ de ſillis tētatiuis eſt dialetica tētatiua: qō nō eſſet niſi hꝰ ſilli eſſent de cōſideratione dialetici. ideo in hac pte ꝓbat qō ſpectat ad dialeticā talia ꝯſiderare. ⁊ duo facit ſm ꝙ duplicē rōnem ad hoc adducit. 2ª ibi [Nunc aūt non eſt dialeticus.] In pma pte intēdit talem rōnem. quodāmō ſic ſe haber tētatiuus ad dialeticū ſicut falſigraphicus ad geometrā. ſed falſigraphus eſt de ꝯſideratione geometrie. ergo tētatiuus eſt de ꝯſideratiōe dialetici. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit: q̄ pº oñdit ꝙ tētatiuus quodāmō ſic ſe hēt ad dialeticū: ſicut falſigraphus ad geometrā. 2º ne aliqs crederet ꝙ per oēm modū eēt ſimile de tentatiuo reſpectu dialetici: ⁊ de falſigrapho reſpectu artis ſpālis dat d̄ñiam inter ea. 2ª ibi [Sed hoc qdē nō litigioſus.] dicit ergo. litigioſus aūt. i. tētatiuus eſt q quodāmō ſic ſe hēt ad dialeticū: ut falſigraphus ad geometrā. ⁊ eſt rō: q̄ tētatiuus ſillogizat ex eiſdē principijs dialetice: uelut falſigraphus qui eſt ex eiſdē principijs geometrie. ¶ Notādū aūt ꝙ per ea que dicta ſūt ſufficiēter ꝓbat̄ ꝙ tētatiuus ſit de ꝯſideratione dialetici: ſicut falſigraphus de ꝯſideratione geometrie. naz que ꝓprie ꝓcedunt ex eiſdem ꝑncipijs ſunt de cōſideratione eiuſdem artis. tētatiuus ergo erit de ꝯſideratione dialetice: q̄ ꝓcedit ex eiſdez ꝑncipijs dialetice: uelut falſigraphus eſt de ꝯſideratione geometrie. quia ꝓcedit ex eiſdem principijs geometrie. Deide cū dicit.

¶ Sz hic qdē nō litigioſus q̄m ex ꝑncipijs ⁊ ꝯcl'onibꝰ q̄ ſunt ſub arte falſo deſcribit.

¶ Dat differentiā inter ea oñdens ꝙ nō per oēm modū ſe hz tētatiuus ad dialeticū: ut falſigraphus ad geometrā. ⁊ duo facit ſm ꝙ dupl'r hic oñdit. 2ª ibi [Et hunc qdē.] In pma pte intēdit talē rōnē. falſigraphus eſt ex ꝓprijs ad ꝓpria: ut ex geometricis ad geometrica. tētatiuus aūt nō eſt a coibus ad coia: nec eſt ex dialeticis ad dialetica. ergo nec ſic ſe hēt falſigraphus ad geometrā ut tētatiuus ad dialeticū. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit: q̄ pº oñdit ꝙ falſigraphus eſt ex ꝓprijs principijs ad ꝓprias ꝯ̊nes. 2º oñdit ꝙ tētatiuus nō eſt ex coibus ad coia: ſed ex coibus ad ꝓpa. 2ª ibi [Qui aūt ex his.] dicit ergo ꝙ h quidē. ſ. falſigraphus nō eſt litigioſus: q̄m ex ꝑncipijs ꝓprijs: ⁊ ex ꝯ̊nlbus ꝓprijs que principia ſub arte falſo deſcribit. dicit aūt ſub arte: quia accipit ꝑncipia propria: falſo tamen deſcribit ea: q̄ nō accipit illa ut debet. eſt ergo falſigraphus ex proprijs ad ꝓpria. Deinde cum dicit.

¶ Qui aūt ex his eſt que ſunt ſub dialetica circa alia qdē q̄m litigioſus ſit manifeſtuz ut quadratura que eſt qdem per lunulas non litigioſa: briſſonis aūt litigioſa.

¶ Oſtēdit ꝙ tentatiuus nō eſt ex coibus ad coia: ſed eſt ex coibus ad ꝓpria: ⁊ iō eſt litigioſus. d. ꝙ tentatiuus qui eſt ex his que ſunt ſub dialetica. i. ex coibus ⁊ circa alia. i. circa ꝓpria: q̄m litigioſus erat. ⁊ ſup. q̄m differt a falſigrapho: qui nō eſt ex coibus ad ꝓpria: ſz ex ꝓprijs ad ꝓpria: manifeſtū eſt ut pz de q̄dratura que eſt per lunulas. illa nō eſt litigioſa. ex ꝓprijs eni eſt ad ꝓpria. q̄dratura v̄o briſſonis eſt litigioſa: q̄ ut patuit erat ex coibus ad ꝓpria. Deinde cum dicit.

¶ Et hūc qdē nō eſt trāſſerre niſi ad geometricā tm̄: eo ꝙ ex proprijs ſit ꝑncipijs. Illū aūt ad plures qcūq̄z nō ſciūt qd poſſibile eſt in vnoquoq̄z: ⁊ qd impoſſibile.

¶ Dat ſcdam differētiā inter tētatiuū ⁊ falſigraphū. uel adducit ſcdam rōnē ad oſtendendū ꝙ nō ſe hēt omnino tentatiuus ad dialeticū: ut falſigraphus ad geometram. circa qō tria facit: q̄ pmo ponit dictā differentiam. ſcdo qō dixerat manifeſtat per exēpla. 3º ꝯcludit ꝯ̊nem intentā. ſcda ibi [Adaptabit eni illud.] tertia ibi [Si ergo ſe hēret.] Dicit ergo ꝙ hunc quidem. ſ. falſigraphū nō eſt transferre niſi ad geometriaz tm̄ eo ꝙ ſit ex ꝓprijs ꝑncipijs geometrie. illū aūt. vz tētatiuū ⁊ litigioſuz ad plures ſup. transferri poteſt. qcunq̄z eni ſimulant ſe ſcientes in quacūq̄z ſcientia ⁊ nō ſciunt qd eſt poſſibile qd ipoſſibile: ſiue quid eſt ueruz ⁊ quid eſt falſuz in vnoquoq̄z. i. in vnaquaq̄z ſciētia ꝯtra eos ſup. pōt fieri ſill's tētatiuus: qō nō eēt niſi talis ſill's ad plures ſciētias adaptari poſſet. eſt eni talis ſill's quodāmō ad vnāquāq̄z ſcientiam adaptabilis. poſtq̄z expiri pōt qcūq̄z nō ſciūt qd poſſibile ⁊ qd ipoſſe in vnaquaq̄z diſciplina. Deinde cū dicit.

¶ Adaptabit eni idez: ut antipho q̄drauit:

uel ſiqs dicat nõ meli⁹ eẽ poſt cenã deambulare per zenonis rõnem: nõ medicinalis: cõmunis enim.

Figura Antiphontis.

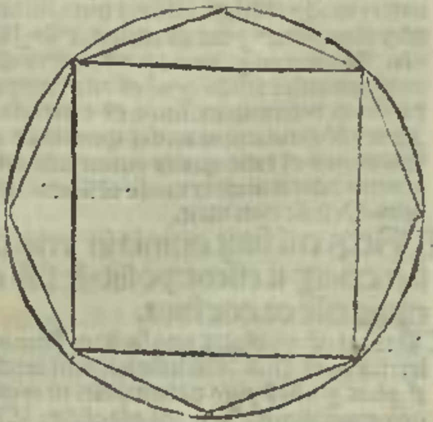

¶ Manifeſtat qõ dixerat per exẽpla. dicẽs ꝙ illã. i. illa rõ ut ãtipho q̃drauitcirculũ. adaptabitur ſu. ad plures ſcias. Antiphoeni q̃drãdo circuluʒ negauit continuuʒ diuidi in ĩfinitũ: ut pʒ p̃° phiſ. ubi ſuã q̃dratutã declaui m⁹. p̃ h̃ aũt ꝙ ꝯtinuũ dicebat nõ eẽ diuiſibile in ĩfinitũ argui põt ꝯ̃ plures ſcias: q̄ꝛ geometria ⁊ nãlis phia ⁊ pl'es alie ſcie h̃ ſupponunt: ⁊ qõ dictũ eſt de rõne antiphontis ueritatẽ h̃ẽt de rõne ȝenonis. per rõnẽ eni ȝenonis poſſet argui in medicia. ſiqs per eam dicat uel ꝓbet ꝙ nõ eſt meli⁹ deambulare poſt cenã: ⁊ addit ꝙ rõ illa ȝenonis nõ eſt medicinalis. cõis eni eſt ⁊ ſup. põt adaptari ad multas ſcias. ¶ Notãdũ aũt ȝenonẽ ꝓbaſſe ꝙ nõ ꝯtigit aliqua moueri. dicebat eni qõlibet ſpatiũ diuiſibile eẽ in ĩfinitũ: ⁊ q̄ꝛ ĩfinita nõ ꝯtigit ptrãſiri. ẽ ĩpol'e eſt aliqd moueri. Hãc aũt rõnẽ poſſum⁹ adaptare ad medicinã ſic: nõ eſt bonũ qõ eſt ĩpol'e: ſʒ deambulare poſt cenã eſt ĩpol'e: cũ ĩpolis ſit mot⁹. ẽ non eſt bona talis deambulatio: qõ eſt ꝯ̃ medicos dicẽtes deambulandũ eẽ ut cib⁹ digeraẽ. ſic ẽt hec rõ adaptari poſſet ad aſtro^am ꝓbãdo ꝙ ſit ĩpolis ꝯiũctio ſideꝝ: q̄ꝛ impoſſibilis eſt motus eoꝝ. Deinde cum dicit.

¶ Si ergo oĩno ſimpl'r ſe h̃ẽret litigioſus ad dialeticum: ut falſigraphus ad geometram: non eſſet de illis litigioſus.

¶ Cõcludit ꝯ̃nẽ intẽtã. d. ꝙ ſi litigioſus. i. ſi tentatiuus oĩno ſe h̃ret ſill'r ad dialeticũ: ut falſigraph⁹ ad geometrã. h⁹ı ſill's litigioſus. i. tẽtatiuus nõ eẽt de illis. i. nõ eẽt de ſpãlib⁹ ꝯ̃nib⁹: ⁊ nõ deſcenderet ad ſcias ſpãles: ſed eſſet de cõib⁹ ad cõia: ut ex dialeticis ad dialetica: ſic falſigraphus eſt ex ꝓpriis ad ꝓpria: q̄ꝛ eſt ex geometricis p̃ncipiis ad geometricas ꝯcl'ones.

Dubitaret forte aliqs. utrũ tẽtatiua ſit q̃daʒ dialetica. ¶ Dõm ꝙ ut pʒ ex textu. tẽtatiua q̃dã dialetica eſt. Sed quõ h̃ ĩt. ſciẽdũ ꝙ ſicut rhetorica eſt quedã dialetica applicata ad mores. iuxta illõ phi p̃° rhetoricoꝝ. ꝙ accidit rhetoricã eẽ uelut quãdã aduocatã ptẽʒ dialetice ⁊ negocii circa mores: ſic tẽtatiua eſt q̃dã dialetica applicata ad ſpãles ꝯ̃nes ſpãliũ artiũ. eſt eni ex cõib⁹ ad ꝓpria: ⁊ q̄ꝛ cõe ut reſeruaẽ in ſpãli eſt q̃ſi qõdã ſpãle: ut aial in hoĩe non eſt aial ul'r: ſed eſt qõdã aial. tentatiua ẽ que eſt dialetica applicata ad ſpãle: magis eſt dialetica quedã. i. dialetica ꝯ̃cta ⁊ applicata q̃ʒ dialetica ſimpl'r.

Ulterius aũt cũ rõ tẽtatiua uideaẽ eẽ q̃ſi compoſita ex cõib⁹ ⁊ ſpãlib⁹ cũ ſit cõe ad ſpãle applicatũ. Dubitaret forte aliquis. utꝝ tẽtatiua poſſit dici quedam ars ſpecialis: ut dicaẽ quedã geo^a ſicut diciẽ quedã ars cõmunis que diciẽ quedam dialetica. ¶ Dõm ꝙ tẽtatiua de qua hic loq̄uimur debet dici q̃dã dialetica nõ aũt dʒ dici q̃dã geo^a: ſi ad geo^am applicet: nec quedã medicina ſi ad medicinalẽ artẽ ſit applicata: qõ triplici via declarare poſſum⁹. p̃^a ſumiẽ ex ſili. nã ut patebit in ꝓſequẽdo: tẽtatiua magis ſe tenet ex pte dialetice q̃ʒ rhetorica: ⁊ cũ rhetorica magis ſit quedã dialetica q̃ʒ quedã politica: ut põt patẽ ſi diligenter iſpiciaẽ itẽrũ phi in p̃° rhetoricoꝝ. ſi ẽ rhetorica eſt quedã dialetica: ⁊ nõ ꝓprie q̃dã politica nõ obſtãte ꝙ dicit qd applicatũ ad negociũ politicũ. tẽtatiua eſt q̃dã dialetica: ⁊ nõ q̃dã ars ſpãlis: ut q̃dã geo^a: uel q̃dã medicia: nõ obſtãte ꝙ ad tales artes applicari h̃ẽt: imo tãto magis uerificanẽ hec de tẽtatiua q̃ʒ de rhetorica. q̃ʒto magis iſta ſe tenẽt ex pte dialetice q̃ʒ illa. 2ª via ſumiẽ ex pte ipſi⁹ ſcie. ſcia eni ⁊ ars ⁊ talia notitiã quãdã ĩportãt. cũ ẽ tẽtatiuus ſm ꝙ h⁹ı h̃eat notitiã de cõib⁹ ⁊ nõ de ꝓpriis. nã cũ per cõia ꝓbat ꝓpria ⁊ deſcẽdit ad ĩpa: eſt ſophiſta ⁊ deceptori⁹. ſi ẽ tẽtatiuus ſm ꝙ h⁹ı h̃ẽt notitiã cõiuʒ ⁊ nõ ꝓpꝛoꝝ magis ſe tenet ex pte artis cõis q̃ʒ ex pte artiũ ſpãliũ: lõ magis eſt q̃dã ſcia cõis: ut q̃dã dialetica q̃ʒ q̃dã ſcia ſpãlis. hec ãt via corroboraẽ p phm qui ait ꝙ tẽtatiuus nõ eſt determinati gñis: ⁊ qui vult ꝙ neſciẽtes pñt ſumẽ expimẽtũ ⁊ tẽtare. 3ª via ſumiẽ ſi fiat vis in eo ꝙ dr̃ q̃dã. ſic eni exponebaẽ ſupra in p̃cedẽti lectiõe ꝙ tẽtatiua eſt dialetica q̃dã. i. eſt dialetica applicata. cũ ẽ ſpãliũ ſm ꝙ h⁹ı nõ ſit ꝙ applicenẽ ⁊ ꝯ̃hanẽ: ſʒ hoc eſt de rõne cõiuʒ. Cũ in rõne tẽtatiua cõia applicenẽ ⁊ ꝯ̃hanẽ ad ꝓpria. ꝓpria autẽ ſm ꝙ h⁹ı nõ applicenẽ ⁊ ꝯ̃hanẽ ad alia: ſequiẽ ꝙ tentatiua ſit dialetica quedã: q̄ꝛ eſt cõe applicatũ. nõ aũt eſt ars ſpãlis q̃dã. q̄ꝛ nõ eſt ars ſpãlis applicata. dictũ eſt enim ꝙ tentatiua applicat cõia non ꝓpria.

Ulterius aũt dato ꝙ tentatiua ſit q̃dã dialetica ⁊ magis ſit q̃dã dialetica q̃ʒ q̃daʒ ars ſpãlis. Dubitaret forte aliqs. ſi eſt q̃dã dialetica: ⁊ eſt quodãmõ idẽ qõ ĩpa: utꝝ ſit idẽ ꝙ dialetica docẽs. ¶ Dõm ꝙ dialetica ex h̃ dr̃ docens inquãtũ ſiſtit in ꝓpriis termis. naʒ ꝓut aſcẽdit in ſcias ſpãles nõ mereẽ dici docẽs: q̄ꝛ eas docẽ nõ põt. ſupfluerent eni ſpãles ſcie ſi ſciẽdo dialeticã eẽm⁹ ſufficiẽter edocti ĩ ſpãlib⁹ diſciplinis. Cũ ẽ tẽtatiua ſm ꝙ h⁹ı nõ ſiſtat in termis dialetice: ſʒ deſcẽdat in ſcias ſpãles: q̄ꝛ eſt de cõib⁹ ad ꝓpria. tẽtatiua ſm ꝙ h⁹ı nõ erit idẽ qõ dialetica docẽs.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrũ tẽtatiua ſit idẽ qõ dialetica utens. ⁊ vr̃ ꝙ ſic dialetica eni ex h̃ dr̃ utens: q̄ꝛ ſill'm quẽ ꝯſtituit utẽdo eo applicat ĩpm ad alias ſcias. Sed h̃ vr̃ eẽ officiũ tentatiui: cũ tẽtatiua ſit dialetica quedã applicata ad ꝓpria ſpãliũ artiũ. ¶ Dõm ꝙ tẽtatiua ꝓpe ⁊ formal'r nõ eſt idẽ qõ dialetica utẽs. lʒ eni ut ſufficiẽter p̃miſſa rõ ꝓbabat. tẽtatiua magis ꝯueniat cũ dialetica utẽte q̃ʒ cũ dialetica docẽte. nõ tñ eſt oĩno idẽ qõ dialetica utens. differt eni ab ea in fine ⁊ intẽtione. nam finis dialetici utẽtis eſt aggñare opinionẽ: ſed finis tẽtatiui eſt expiri. idẽ ergo ſill's põt eẽ dialeticus ⁊ tẽtatiuus: ſed dialeticus utiẽ illo ſill'o ad inueſtigationẽ ueritatis. intendit eni dialeticus iueſtigare uerũ ſub mõ ꝓbabili. tẽtatiu⁹ v̄o utiẽ eo ut ſumat expimẽtũ de rñdente.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrũ tẽtatiua faciat p ſe ſciaʒ. ¶ Dõm ꝙ ſcie ſecãtur quẽadmodũ ⁊ res de qb⁹ ſunt: ut põt h̃eri ex 3° de aĩa. que ẽ nõ ꝓpe h̃ñt diſticta ſbiecta: nõ ꝓpe mereñẽ dici diſticte ſcie. ⁊ q̄ꝛ tentatiuus p̃ncipal'r uerſaẽ circa ſill'm dialeticũ: lʒ ab alio fine utaẽ eo: nõ ꝓpe facit aliã ſciam q̄ꝛ diuerſitas ex uſu q̃ſi p accñs ſe h̃ẽt ad id de q̃ eſt ꝯſideratio: ex quo appet ꝙ lʒ rhetorica ſit alia ſcia a dialetica: q̄ꝛ eni ĩmema de quo eſt p̃ncipal'r rhetorica differt a ſill'o: ⁊ aliud eſt iſtrm rhetoris: aliud dialetici. tẽtatiua tñ nõ eſt ꝓpe alia a dialetica: q̄ꝛ ſill's tẽtatiuus nõ eſt ali⁹ a ſill'o dialetico. nõ eſt aliud iſtrm hui⁹

ꝛ ſtliꝰ: ſed ſolū dr̄nt in modo itēdi: eo ꝙ reſpectu ſcie
dr̄iam facit accn̄talem. nā ſi diuerſitas ſciarū per com
parationē ad intētes cauſaret eēntialem dr̄iam iter eas
eſſet confuſio in ſciētijs. nulla eni eēt adeo ſpeculatiua
que nō eſſet practica: nec adeo practica que nō eēt ſpe-
culatiua. poſſet eni qs affectare ſcire methaphiſicā ut
per eā dirigeretᷣ in opando. etiā poſſet uelle ſcire artē
bꝛilem: ut nō ageret: ſed ut conſideraret.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū tentatiua
poſſit dici ps dialetice. ¶ Dr̄ꝫ ꝙ tē
tatiua duplr̄ pōt dici ps dialetice. nā oē applicatū ꝛ ꝯ
ctū ſm ꝙ hꝰ debet dici qd priale. cū ergo tētatiua nō
ſit dialetica ſm ſe ſūpta: ſꝫ ſit dialectica ꝯcia ꝛ applica-
ta ad ꝓpa ſpāliū artiū: ſeqꝛ ꝙ tētatiua ſit qdā ps diale
tice. i. qdā prialis dialetica. 2° tētatiua dr̄ ps dialetice:
qꝛ nō ois: uꝫ nō oimodo ſumpta dialetica eſt tētatiua.
dialetica eni duplr̄ pōt accipi. vꝫ ſimplr̄: ꝛ ut dialetica
quedā: ꝛ dialetica ſimplr̄ arguit ex ꝓbabilibꝰ ſimplr̄.
dialetica vō qdā arguit ex ꝓbabilibꝰ rn̄dēti. tētatiua ꝗ
que ꝓcedit ex his que videnᷣ rn̄denti. dicitᷣ eſſe ps dia
letice: qꝛ nō eſt dialetica quocūqꝫ modo accepta. ſꝫ eſt
dialetica quedā. Idem enim ſillis eſt dialeticus qdā ꝛ
tētatiuus. aliter tn̄ ꝛ aliter acceptus.

n Unc aūt nō eſt dialeticus circa ge
nus aliquod determinatuꝫ: neqꝫ
oſtenſiuus ullius: neqꝫ talis qua-
lis vniuerſalis.

¶ In pte iſta ut dicebatᷣ oñdit phs alia via ꝙ cōſiderare
de tentatiuis ptinet ad dialeticū. ¶ Ad cuius euiden
tiā eſt ſciēdū ꝙ tētatiuus ideo eſt de ꝯſideratione dia-
letici: qꝛ tētatiuus non eſt gn̄is determinati: ſed eſt ex
coibus ſicut ꝛ dialetica. tria ergo facit: qꝛ pͦ oñdit ten
tatiuā eſſe ex coibus: nō eē gn̄is determiati: ſicut ꝛ dia
letica. 2° diſtinguit coia ut oſtendat quō tētatiua eſt ex
coibus. 3° cōcludit cōcluſionē itētā. vꝫ ꝙ de tentati-
uis habet cōſiderare dialeticus. 2ª pars ibi [Qm̄ aūtē
quidē ſunt multa.] 3ª ibi [Loci ergo de ſophiſticis elē-
chis.] In pͥma parte intēdit talem rōnē. dialetica nō
eſt generis determinati: ſed talis eſt tētatiua qualis eſt
dialetica. ergo tētatiua nō eſt generis determinati. In
hac aūt rōne ſic ꝓcedit: qꝛ pͥmo oñdit ꝙ dialetica non
eſt gn̄is determinati. 2° ꝓbat ꝙ talis etiā ſit tentatiua.
3° cōcludit intētū. vꝫ ꝙ tentatiua nō ſit gn̄is determi-
nati. 2ª ibi [Talis aūt tentatiua.] 3ª ibi [Quare ma-
nifeſtum quoniam nullius.] ¶ Ad euidētiā aūt pͥme
partis notandū ꝙ aliqd pōt eſſe generis determinati
duplr̄. pͦ ex ipſis determinatis: ſiue ex ipſis ꝯſideratis
ut ſi cōſideret uel determinet ita de iſtis ꝙ nō de alijs:
ꝛ ſic geometria ꝛ ois ſcia ſpālis eſt generis determina
ti: qꝛ ita eſt de hoc ente ꝙ nō de alio: ut geometria ita
eſt de magnitudine: ꝙ nō eſt de numero: ꝛ nālis phia
ſic eſt de corpore mobili: qd̄ nō eſt de ſubſtātijs ſepara
tis. 2° aliqd dicitᷣ eſſe generis determinati: nō propter
ipſa determinata: ſed ꝓpter modū determinandi: ꝛ ſic
metaphiſicus eſt generis determiati: qꝛ lꝫ ſit de omni
ente: eſt tn̄ de oi tali non ſub omni rōne: ſed ſolum ſub
hac rōne: ut in eo ꝙ ſunt entia. dialeticus aūt ut eſt ar
tifex cois: ꝛ ut eſt utens: ꝛ ut eſt quidā modus ſciendi
applicabilis ad oēs ſciētias nō eſt generis determina
ti rōne cōſideratoꝝ ſm ꝙ ſcie ſpāles determinate dr̄
qꝛ conſiderare hn̄t de omni ente. ꝛ rurſus nō eſt gene-
ris determinati ex modo cōſiderandi: ut metaphiſica.
qꝛ lꝫ dialeticus nō cōſideret de oibus ſub omni rōne:
ſed cōſideret de oibus ſub qbuſdā intētionibꝰ coibus.
nō tn̄ eſt ſic aſſignate vnā rōnem ſub qua cōſideret oia
ſicut metaphiſicus. qd̄ quaſi ſub vna rōne: ut ſub rōne
entitatis oia cōſiderat. ꝓpter qd̄ dato ꝙ dialeticus ex
modo ꝯſiderandi ſit aliquo modo generis determina
ti: ut ſupra innuebatᷣ: non tn̄ eſt ſic generis determina-
ti ut metaphiſica. duo ergo facit: qꝛ pͥmo ꝓponit ꝙ di-
aletica non eſt generis determinati rōne conſideratoꝝ:
ſicut eſt artifex ſpecialis: nec eſt generis determi-
nati ex modo cōſiderandi ſicut metaphiſicus qui eſt ar
tifex cōmunis. 2° ꝓbat qd̄ dixerat. 2ª ibi [Neqꝫ ſūt om
nia.] Dicit ergo ꝙ dialetica nō eſt circa aliquod genꝰ
determinatū: ꝛ ſubdit ꝙ nō eſt oſtenſiuus nullius ſup.
paſſionis determinate. i. non eſt determinati generis
ꝓpter cōſiderata: ſicut artifex ſpecialis: ꝛ addit ꝙ dia
leticus non eſt talis qualis vniuerſalis artifex. i. nō eſt
generis determinati ex modo cōſiderandi ut metaphi
ſicus. Deinde cum dicit.

¶ Neqꝫ eni ſunt omnia in vno aliquo ge
nere: neqꝫ ſi eſſent: poſſibile ſub eiſdē pͥn-
cipijs eſſe ea que ſunt.

¶ Probat qd̄ dixerat: ꝛ duo facit: qꝛ pͥmo oñdit ꝙ dia-
lectica nō eſt gn̄is determiati: ut ſunt artifices ſpāles.
2° ꝓbat ꝙ nō eſt gn̄is determinati ut artifex cois ſiue
ut metaphiſicus. 2ª ibi [Si aūt oñdit.] Circa pͥm duo
facit qꝛ pͥmo oñdit dialeticā nō eē gn̄is determiati ut
ſunt artes ſpāles. 2° ex hoc ꝯcludit nullā artē ſpālē eē
interrogatiuā ſicut dialetica. 2ª ibi [Quare nulla ars.]
Dicit ergo ꝙ oia nō ſunt ſb vno aliquo gn̄e determia
to: ꝛ ſi eēnt: qꝛ forte diceret qs oia eē ſb ente. nō tn̄ eēt
poſſibile oia ea que ſunt eē ſb eiſdē pͥncipijs. nō ergo
oia entia ſunt ſb aliquo determiato gn̄e. tūc ergo ſup-
plendū eſt ꝙ cuꝫ dialeticus ꝯſideret de oibꝰ entibꝰ nō
erit determinati gn̄is. ¶ Notandū aūt ꝙ ut plane pꝫ
hec rō nō plus ꝓbat niſi ꝙ dialeticus nō eſt determia-
ti gn̄is qꝫtū ad ꝯſiderata: ſicut artifices ſpāles: qꝛ ut di
ctū eſt nō eſt de aliqbꝰ entibꝰ ſpālibꝰ: nec eſt determia
ti generis: ſed eſt de omni ente.

Dubitaret forte aliqs. utrū oia ſint ſub eodē
gn̄e. ¶ Dr̄m ꝙ coiter diſtiguitᷣ
duplex genus: ſ. pͥdicabile ꝛ ſubijcibile. genus eni pͥdi-
cabile eſt vnū de qnqꝫ ulibꝰ. genus vō ſubijcibile eſt oē
illud de quo pͥncipalr̄ intēditᷣ in aliq̄ ſcia. ois eni ſcia
eſt vnius gn̄is ſubiecti ptes ꝛ paſſiones ꝯſiderans: ut
dicitur primo poſteriorum. cum ergo queritur utrum
oia ſint ſub vno genere ſi itelligitᷣ de gn̄e pͥdicabili pla
nū eſt ꝙ nō oia ſūt ſb vno gn̄e. ens eniꝫ nō eſt genus ad
decē predicamēta. ſed eſt analogū ad ea. ¶ Sed ſi que
ratur utrum omnia poſſint eſſe ſub eodeꝫ genere ſubi-
cibili. dicendum ꝙ ſi omnia accipiuntur ſub rōne ſpe
ciali: ſic omnia non ſunt ſub eodem genere ſubijcibili:
ſed ſi accipiantur ſub ratione cōmuni: ꝛ in eo ꝙ entia
ſic omnia ſunt ſub eodem genere ſubijcibili: quia om-
nia ſic accepta pertinent ad ſubiectum metaphiſice. cū
ergo dialeticus ad ſpeciales concluſiones ſpecialium
artium utatur ſillogiſmis ſuis. omnia ut ſunt de conſi
deratione dialetici: non ſolum non ſunt ſub eodem ge
nere predicabili: ſed etiam non ſunt ſub eodem genere
ſubijcibili. cum omnia entia ſub ſpeciali ratione acce-
pta ad idem ſubiectum pertinere non poſſunt. ¶ Eſt
enim diligenter notandum ꝙ licet dialetica ſit de om
ni ente: tamen ſi ſubiectuꝫ accipiatur proprie ſubiectū
in dialetica non eſt totum ens: ſed ſunt res alicuius ra
tionis. uel huiuſmodi ſubiectum ſunt ipſe intētiones
per actus rationis conſtitute. totum enim ens in dia-
letica non poteſt eſſe ſubiectum. quia omnia entia ut
conſiderantur a logico ſub eodeꝫ genere ſubijcibili eē
non poſſunt. ex quo apparet bene dictū eſſe dialeticā:
ut cōſiderat oia eſſe indeterminati generis: qꝛ non cō-
ſiderat ea ut poſſunt eſſe ſub eodē genere ſubijcibili.

Alterius forte dubitaret aliqs. utꝝ oia ſint ſb
eiſdē pͥncipijs. ¶ Dicēdū ꝙ h̄ qd̄ re

co.19. quirit ulterioreꝫ ſpeculationē. ſpectat eni ad .12m. meta
phiſice. ubi querit utrū eadē ſint pn̄a accidentis ⁊ ſb̄e:
tn̄ qꝫtū ſpectat ad itētionē logicā: ⁊ ad ſuſceptū nego
ciū. poſſumus dicē ꝙ ſi pn̄a accipiant ſub rōne cōi: uel
ſm quādā ꝓportionē ⁊ analogiā: ſic aliq̄ mō oīa ſunt
ſb eiſdē pncipijs: ⁊ oia cadūt ſb pncipijs eiuſdē artis.
qꝛ metaphiſicus de oib⁹ ꝯſiderat ſb rōne cōi: ⁊ oīuꝫ en
tiū ſunt eadē pn̄a ſm quādā ꝓportionē ⁊ analogiā: ſꝫ
ſi accipiant pn̄a ſb rōne ſpāli: ⁊ ut ſūt de ꝯſideratiōe ſpe
cialiū artiū. ſic oium entiū nō ſunt eadē pn̄a. ¶ Notā
dū ḡ ꝙ cū dialeticus poſſit applicare ſuas rōnes logi
cas ad ſpāles ꝯnes ſpāliū artiuꝫ. qꝛ entia ſb ſpāli rōne
accepta: nō cadūt ſb eodē gñe ſubijcibili: nec ſb eiſdeꝫ
pncipijs ex his que dicta ſunt dupl'r haberi pōt dialeti
cā nō eſſe determinati gn̄is. pᵒ qꝛ entia ut cōſiderant a
logico nō cadūt ſub eodē gn̄e ſubijcibili. ſcdo qꝛ nō ca
dūt ſub eiſdē pncipijs. 2ᵃ ibi. Si aūt oūdit. P.c.d.

¶ Quare nulla ars demōſtratiua alicuius
nature iterrogatiua eſt: nō enim poſſibile
utrālibet partiū dare. Nā ſillus non fit ex
utriſqꝫ. dialetica autem interrogatiua eſt.

¶ Ex eo ꝙ nulla ſpālis ars eſt indeterminati gn̄is: ſicut
logica ꝯcludit ſolā dialeticā eſſe iterrogatiuā utriuſqꝫ
ptis ꝯdictiōis ⁊ nō alias ſpāles artes. d. ꝙ nlla ars de
mōſtratiua alicuius nāe. i. oūſiua alicuius ſpālis paſſi
onis de ſbo eſt iterrogatiua. ſup. utriuſqꝫ ptis ꝯdictio
nis. ⁊ eſt rō qꝛ p nullā artē ſpālē poſſibile eſt dare ſup.
ſillogiſtice. i. ſillare utrāqꝫ ptē ꝯtradictiōis. nam ſillus
ſup. demōſtratiuᵒ nō fit ex utriſqꝫ. i. nō fit ad utrāqꝫ ptē
ꝯtradictionis. dialetica aūt eſt iterrogatiua. qꝛ pōt ſil
logiçare utrāqꝫ ptē ꝯdictionis. ¶ Notādum aūt ꝙ qꝛ
dialetica ex coib⁹ eſt: ⁊ per coia habemus viā ad ſillo
giçādū utrāqꝫ ptem ꝯdictionis. iō dialetica utroqꝫ mō
aliquā ptē ſillare pōt. artes aūt ſpāles: qꝛ arguūt ex ꝓ
prijs per que non ꝯtingit h̄ fieri. iō per h⁹ artes utraqꝫ
ps ꝯtradictionis ſillari nō pōt. ¶ Notādū ēt ꝙ artes
ſpāles dicunt nō iterrogare nō ꝙ nullo mō iterrogēt:
ſꝫ qꝛ nō iterrogāt utrāqꝫ ptē. ille eni ꝓprie utrāqꝫ ptem
ꝯdictiōis iterrogare dꝫ: q quācūqꝫ ptē rñdens recepit
pōt diſputare ꝯ tpm. h̄ aūt artes ſpāles facē nō ualēt.
q̄r ad utrāqꝫ ptē ꝯdictiōis ſillare nō pn̄t. uel poſſum⁹
dicē ꝙ artes ſpāles dato ꝙ aliq̄ iterrogēt: nō tn̄ iterro
gent omnia. quia non interrogāt propria pncipia: ſed
ſupponūt ea eſſe. qꝛ ſi negarent nō haberēt vnde diſpu
tarēt ꝯtra negātē pncipia. Deinde cum dicit.

¶ Si āt oūdit: ⁊ ſi nō oia: ſꝫ pⁱma ⁊ ꝓpa pn
cipia nō interrogauit: nā ſi nō daret: iā nō
hēet ex qb⁹ amplius diſputaret ad iſtātiā.

¶ Probat qd̄ dixerat ꝙ dialetic⁹ nō ē determiati gn̄is:
ut metaphiſicus. itēdit aūt talē rōnē ſi dialetica ſe ha
beret ſicut metaphiſica poſſet diſputare ꝯ negantē ſibi
pᵃ pn̄a. ſꝫ h̄ nō pōt facē logicus. ḡ nō ſe hēt dialetica ſi
cut metaphiſica. de hac aūt rōne nō plus ponit niſi ꝙ
dialetica nō hēt vn̄ diſputet ꝯ negātē ſibi pᵃ ⁊ ꝓpa pn
cipia. iō ait. ſi aūt oūdit ſup. pn̄a dialetica. nō tn̄ oūdit
oia ſꝫ pⁱma ⁊ ꝓpria pn̄a: nō iterrogauit ſiue nō interro
gat ea. nā ſi rn̄dens non daret ea iam nō hēet amplius
ex qb⁹ diſputaret ad iſtātiā. i. ꝯ iſtātias ſuis pncipijs.

Dubitaret forte aliqs. utruꝫ diſputare poſſit
dialetica ꝯtra negantē pncipia ſi
Co.8. cut metaphiſica. ¶ Dōm ꝙ in h̄ pᵒ phicoꝝ diffuſi⁹ di
ximus: tn̄ ut ſpectat ad pſens: dicē poſſumus ꝙ ſm q̄ſ
dā pn̄a nō pn̄t ꝓbari via oūſiua. ꝓbant aūt via ad ipoſ
ſibile. ⁊ qꝛ nō ſpectat ad dialeticū ꝓbare aliqd ducēdo
ad ipoˡᵉ. ideo dialetic⁹ ut dn̄t pn̄a ꝓbare nō pōt: ſꝫ me
taphiſicus: ſꝫ iſtud nō eſt bn̄ dictū. nā in ꝓbatiōe pnci
pioꝝ non eſt alia rō in via oūſiua: ⁊ ad ipoſſibile: nā ſi
cut ſimpl'r nō ꝓbant pn̄a rōne oūſiua. qꝛ nihil eſt ueri
us eis. ſic nō ꝓbant ſimpl'r ad ipoſſibile. qꝛ nihil eſt fal
ſius oppoſitis pncipioꝝ. ſi eni ſimpl'r uellemus arguē
oūſiuis rōnib⁹ ꝯ negātē pn̄a: oporteret nos accipe aliq̄
ueriora qꝫ pn̄a que negant: ſic ſi uellemus ducē aduer
ſariū ad ipoſſibile: oporteret nos eū ducē ad aliq̄ falſio
ra qꝫ ſint oppoſita pncipioꝝ que ab ipſo ponunt. ſim
pl'r ḡ nec oūſiue nec ad ipoſſibile ꝓbant pn̄a. huic autē
poſſunt ꝓbari utroqꝫ modo. nō eſt ḡ alia rō de ꝓbatio
ne oūſius: ⁊ ad ipoſſibile. ¶ Sciēdū ḡ qꝛ dialetic⁹ ut
eſt artifex cōis pōt ꝓbare pn̄a: ſꝫ ut eſt artifex ſpālis pn
cipia ꝓbare nō pōt. ⁊ qꝛ ut eſt docēs ⁊ directe nō eſt ar
tifex cōis. ideo lꝫ aliq̄ pma ꝓbare poſſit: ꝓpria tn̄ pnci
pia ad que comparat ut docēs ⁊ ut eſt artifex ſpecialis
probare non poteſt. qꝛ nulla habet probabiliora illis.
de metaphiſico autē non eſt ſic. qꝛ ipſe per ſe ⁊ directe
⁊ ut eſt docens eſt artifex cōmunis. ideo ſignanter di
xit philoſophus ꝙ principia prima ⁊ propria dialeti
cus probare non poteſt. innuens ꝙ lꝫ aliqua prima pn
cipia probare poſſit: ut illa ad que cōparatur ut utens
⁊ ut eſt artifex cōmunis. propria tamē ⁊ prima princi
pia ad que comparatur ut docens: ⁊ ut eſt artifex ſpe
cialis probare non ualet. quare autem artifex ut eſt cō
munis principia etiam propria probare poteſt ⁊ nō ar
tifex ſpecialis in phiſicis ſufficienter expreſſimus. ad
preſens autem ſufficiat ſcire ꝙ dialeticus non eſt com
munis artifex. ut metaphiſicus. quia non poteſt pro
bare principia ſicut ille.

Ulterius aūt. dato ꝙ dialeticus nō ſit artifex
cois ut metaphiſicus. qꝛ metaphiſi
cus eſt cōmunis per ſe ⁊ directe: cuꝫ ſit directe ⁊ per ſe
de toto ente: dialeticus vō eſt artifex cois non per ſe ⁊
directe: qꝛ ſic eſt de his que ſe tenent ex pte rōnis: eſt ta
men cois ex pn̄ti inqꝫtum talia ad oia entia applicari
pn̄t. ¶ Dubitaret forte aliquis. utruꝫ dialetica ut eſt
cōmunis ars cōſideret omnia ſub vna ratione: ⁊ vide
tur ꝙ ſic. qꝛ ſicut metaphiſica cōſiderat omnia ſub vna
ratione: ut inqꝫtuꝫ ſunt entia. ſic dialeticus videtur cō
ſiderare omnia ſub vna ratione: ut inqꝫtum ſunt rōna
bilia uel opinabilia. oppoſituꝫ autē ſuperius diximus:
ubi dicebatur ꝙ ex modo conſiderādi non eſt ſic deter
minati generis dialeticus ut metaphiſicus: qꝛ non cō
ſiderat ſic omnia ſub vna ratione: ut ille. ¶ Rn̄deo di
cendū ꝙ conſiderare omnia entia ut ſunt rōnabilia: ⁊
ut poſſunt ꝓbari per rōnes logicas: non eſt ꝓprie con
ſiderare ea ſub vna rōne. qꝛ ſpeciales ꝯcluſiones ⁊ pro
prie artium ſpālium ſm ꝙ ſic ſunt: ꝓbari poſſunt per
rōnes logicas: ſed ꝯſtat ꝙ omnia entia ſic accepta nec
cadunt ſub eodem genere ſubijcibili nec ſub eiſdeꝫ pn
cipijs. hū ḡ dctū eſt ꝙ ēt ex mō ꝯſiderādi metaphiſicus
eſt magis determiati gn̄is qꝫ dialetic⁹: qꝛ metaᶜ⁹ ꝯſide
rat oia ut cadūt ſub eodē gn̄e ſubijcibili: ⁊ ut ſunt quo
dāmō ſub eiſdē pncipijs: qd̄ de dialetico dici non pōt.
¶ Ulteri⁹ aūt ad itellm lr̄e notādū ꝙ lr̄a illa. ſi āt oſtē
dit ⁊c. quā expoſuim⁹ de dialetico ponēdo dictam iter
ipꝫ ⁊ metaphiſicū. qꝛ nō ſic pōt oūdē ꝓpa ⁊ pma pn̄a
ut metaphiſic⁹: poſſet exponi de artificib⁹ aliis ſpālib⁹
qui ēt ad ꝓpa ⁊ pᵒ pn̄a diſputare nō pn̄t. Deinde cū dic.

¶ Talis aūt eſt ⁊ tentatiua: necꝫ enim tēta
tiua talis eſt qualis eſt geometria: ſed quā
habeat ⁊ non ſciens aliquis.

¶ Poſtqꝫ oſtēdit ꝙ dialetica non eſt gn̄is determinati.
ait talē eſſe tentatiuā. ⁊ duo facit. qꝛ primo proponit
quod intendit. 2ᵒ probat quod dixerat. 2ᵒ ibi. Eſt eni
experimentū ſumere. Dicit ergo ꝙ talis eſt tētatiua
qualis ſup. eſt dialetica. qꝛ eſt. ſ. ex coibus: ⁊ nō eſt ſicut
alie artes ſpāles. ideo ſubdit ꝙ tentatiua non eſt talis

q̄lis ē geometria: qꝛ nō eſt ex ꝓprijs: ſꝫ talis eſt tētatiua quā hēt. i. quā ꝯtigit hr̄e aliq̄s neſciēs. ¶ Notādū ēt ꝙ ſi aliq̄s eēt per oēm modū iſcius ſm ꝙ hꝰ nō poſſet hr̄e ſciā tētatiuā: ſꝫ ſi eſt ignorās in ꝓprijs: dū tū aliq̄ mō nouerit coīa poterit hr̄e ſciam tētatiuā. Cū ḡ dicit ꝙ neſcientē ꝯtingit hr̄e ſciā tētatiuā intelligendū eſt neſcientē propria: ſcientē tū cōmunia. Deinde cū dic.

¶ Eſt eni expimētū ſumē nō ſciētis: ꝛ cuꝫ q neſcit rē ſiq̄dē dat nō ex q̄bꝰ nouit: necꝫ ex ꝓprijs. ſeu ex ꝯſequētibꝰ: quecūqꝫ talia ſunt que ſciētē q̄dē nihil ꝓhibet nō ſcire artem: non ſcientē aūt neceſſe eſt ignorare.

¶ Probat qđ ſuppoſuerat. vꝫ. ꝙ neſciēs poſſit tētare. d. ꝙ nō ſciētis eſt ſumē expimētū. i. expiri eū. ſ. rūdentē q neſcit rē: qꝛ ſi rūdēs dat ex q̄bꝰ nō nouit. i. rūdet ad ea que nō nouit opponēs ſup. ſumet expimentū de ignorātia rūdētis nō ꝓprijs: ſꝫ ex ꝯſequētibꝰ. i. ex coibꝰ. ſufficit ḡ dare coīa: ut poſſimꝰ tētare. Et manifeſtat que ſunt illa ſm que fit tētatio. d. ꝙ hꝰ coīa ſūt q̄cūqꝫ ſunt talia que ſciētē nihil ꝓhibet nō ſcire artē. nō ſciētē aūt illa coīa neceſſe artē ignorare. ¶ Notandū aūt ex lr̄a ſufficiēter haberi tētatiuā nō eſſe gn̄is determinati: ſꝫ eſſe ex coibꝰ poſtq̄ꝫ ſciētes ſolū coīa tētare pn̄t. ¶ Notādū ēt ꝙ qꝛ neſciētē rūdere ad coīa: manifeſtū eſt ipſꝫ ignorare artē. ſciētē tū rūdere ad talia nō opꝫ ipm ſcire artē: qꝛ ſcitis coibꝰ nō pp̄ h̄ ſcit ars: ignoratis autē ignorat. Inde eſt ḡ ꝙ tētatiua ut h̄ de ea loq̄mur dꝛ experiri eū qui neſcit rē: nō aūt eū qui ſcit. Deinde cū. d.

¶ Quare manifeſtum: quoniā nullius determinati tētatiua diſciplina eſt: nam oēs artes utuntur cōmunibus quibuſdam.

¶ Cōcludit ex dictis tentatiuā non eē gn̄is determinati. nā ſi dialetica nō eſt gn̄is determinati ut p̄ꝰ ꝓbatum fuit: ꝛ talis eſt tētatiua q̄lis dialetica. ut poſtea oñdebatur. ſeq̄ꝶ ꝙ tētatiua nō ſit gn̄is determiati. ¶ Ad euidētiā huius ptis ſciēdū tētatiuā dupl'r nō eē gn̄is determinati. p̄ꝰ quātū ad ꝯnes ad quas applicari hēt: qꝛ quodāmō ad oēs artes applicari pōt. cū oēs artes utātur q̄buſdā coibus. 2ꝰ tētatiua ꝛ etiā dialetica q̄dāmō nō ſunt gn̄is determinati quātū ad pticipātes eas: qꝛ oēs tā idiote q̄ꝫ etiā ſciētes aliq̄ mō pticipāt dialetica ꝛ tētatiua. duo ḡ facit. ſm ꝙ duplici mō cōcludit tētatiuā nō eſſe gn̄is determinati. 2ª ibi [Quare ꝛ oēs idiote.] Dicit ḡ manifeſtū eſſe qm̄ tentatiua eſt diſciplina nullius gn̄is determinati. eo ꝙ de oibꝰ eſt. i. ad oēs artes applicari pōt: nā oēs artes utunꝶ q̄buſdā coibꝰ ſm que pōt circa illas accidere tentatio. Deinde cū dicit.

¶ Quare oēs etiā idiote quodāmodo utūtur ꝛ dialetica ꝛ tentatiua: nā oēs uſqꝫ ad quid conanꝶ diiudicare ꝓnunciātes: hec aūt ſunt cōmunia: nā ea nihil minus ſciūt ipſi: quāuis videantur ualde extra dicere.

¶ Cōcludit tētatiuā: ꝛ etiā dialeticā non eſſe gn̄is determinati quātuꝫ ad pticipātes eas. ꝛ duo facit. qꝛ p̄ꝰ ait ꝙ oēs etiā idiote quodāmodo ipſi participāt tētatiua ꝛ dialetica. ſcđo dat modū quō pticipant eas ibi [Arguunt ergo oēs.] Dicit ḡ ꝙ oēs etiā ipſi idiote utunꝶ q̄dāmō dialetico ꝛ tētatiuo: nā oēs ꝓnūciātes. i. oēs utētes ſermone conanꝶ diiudicare ꝛ cognoſcere etiam ipſi idiote. ideo ſubdit ꝙ ea. i. coīa nihilominus ſciūt ipſi. ſ. idiote: q̄ꝫuis videanꝶ ea ualde ex̄ dicere. i. ualde extranee dicere. quia nō ꝓferunt ea per moduꝫ artis. ¶ Notādū aūt ꝙ ſm cōmētatorē 2ꝰ metaphiſice. coīa ſūt q̄ſi iocus ianue in domo: que nullus ignorat: ꝛ qꝛ dialetica ꝛ tētatiua circa hꝰ coīa uerſanꝶ. iō oēs utentes ſermone ꝛ etiā ipſi idiote aliq̄ mō pticipāt dialetica ꝛ tētatiua inquātū de hꝰ coibꝰ aliquā notitiā hn̄t. ¶ Nōndū ēt ꝙ res dꝛ eē q̄d q̄ꝫtū ad genꝰ: qꝛ ex h̄ eſt aliq̄d in gn̄e iquātū hēt q̄dditatē diſtātē ab eē. dꝛ aūt eē aliq̄d. i. aliud q̄d quātū ad ſpēm. qꝛ dr̄ia ſpecifica adueniēs gn̄i ꝯſtituit aliud. dicitꝶ aūt eſſe h̄ aliq̄d ſignatum quātū ad eſſe pticulare. poſſet ḡ q uellet exponē pbm ꝙ idiote conanꝶ diiudicare uſqꝫ ad aliquid: qꝛ aliquā cognitionē hn̄t de q̄dditate: cū cogſcāt coīa ꝛ gn̄alia ſm que cōperit ei ꝙ ſit q̄d. non tū conanꝶ diuidē ut ad aliq̄d: qꝛ ſpecialia ignorāt: ſꝫ hec expoſitio lꝫ cōtineat bona uerba. nō tū videꝶ ire ad mētē pħi: nā ubi nos habemus ꝙ idiote conanꝶ diiudicare uſqꝫ ad q̄d: greca correctio hēt uſqꝫ ad aliq̄d: exponeꝶ ḡ de ſpē nō de genere. ideo poſſumus dicē ꝙ idiotis nota ſunt coīa ꝛ pp̄ ea conanꝶ diiudicare ꝛ deſcendere uſqꝫ ad ſpālia: ſꝫ pp̄ iperitiā ꝓhibenꝶ ne ad notitiā eorū ꝑueniāt. D. cū. d.

¶ Arguunt ergo omnes: naꝫ ſine arte participāt id de quo artificialiter dialetica eſt: ꝛ arte ſillogiſtica tentatiuus ꝛ dialeticus.

¶ Oſtendit quō idiote pticipāt dialetica ꝛ tentatiua. qꝛ pticipāt eas ſine arte dicēs. ꝙ oēs ēt ipſi idiote arguūt. ſ. dialetice ꝛ tentatiue: ſꝫ ſup. h̄ agūt non artificial'r. iō ſb̄dit ꝙ ſine arte pticipāt illō de quo artificial'r eſt dialetica. tentatiuus ḡ ſill'ꝯ ꝛ dialeticus qui arte ſillogiſtica ſūt ſup. ſine arte pticipanꝶ ab idiotis. ¶ Notāduꝫ aūt ꝙ vulgares ꝛ ēt idiote aliquo mō arguūt ꝛ ſillogiçant: ſꝫ ignorāt ſe ſillogiçare ꝛ neſciūt fo᷑are ſill'os per modū artis. ideo talia dicuntur participare ſine arte.

Q Uoniam autem ſunt multa quidē hec: ꝛ de omnibus: non talia autē ut natura quedā ſit ꝛ genus: ſꝫ uelut negatiōes: alia aūt nō talia ſed ꝓpria.

¶ Poſtq̄ꝫ pħs oñdit ꝙ tentatiua eſt ex coibus: ꝛ non eſt gn̄is determiati. In pte iſta diſtinguit coīa ut oſtēdat quō tentatiua circa coīa uerſaꝶ. duo ḡ facit. qꝛ p̄ꝰ diſtinguit coīa. 2ꝰ oñdit quō per talia coīa ꝯtingit tentare ꝛ ſumē expimentuꝫ. 2ª ibi [Eſt aūt ex his.] Dicit ḡ ꝙ multa ſunt h̄. i. multa ſunt coīa ꝛ de oibus. i. que ſunt q̄ſi coīa ad oīa. ꝛ hꝰ coīa nō ſūt talia: ut ſint ſic nā q̄daꝫ determiata: ut ſic genus aliqđ determinatū: ſꝫ hꝰ coīa ſunt uelut negatiōes. qꝛ ſūt idetermiati gn̄is: ſic negatio ſm ꝙ hꝰ nō dꝛ aliq̄d determiate ponē. alia v̄o coīa nō ſunt talia: ſꝫ ſunt q̄ſi ꝓpꝛa. ¶ Notandū aūt ꝙ in oi arte eſt aſſignare q̄dā coīa illiꝰ artis que ſunt q̄ſi ꝓpꝛia ad aliā artē: ut determiata in libꝰ phiſicoꝝ: lꝫ ſint ꝓpꝛa nālī pħie: ſunt tū coīa ad totā ſciam nālē: quedā v̄o ſic ſunt coīa: qꝛ non ſunt alicuius artis ſpālis: cuiuſmodi ſunt logicalia: ꝛ ea que ſunt de ꝯſideratiōe artificis cōmunis. coīa ḡ ſunt in duplici gn̄e. qꝛ quedā ſunt q̄ſi ꝓpꝛia: quedā v̄o ſunt indeterminata ꝛ q̄ſi negatiōes: qꝛ nō cōperūt ſpāl'r alicui arti ſpāli. Deinde cum dicit.

¶ Eſt eni de his oibꝰ expimētū ſumē ꝛ eſſe artē quādā ꝛ nō talē eē q̄les que mōſtrāt.

¶ Oñdit quō tentatiua ſe hēt ad hꝰ coīa. ꝛ duo facit. qꝛ p̄ꝰ oñdit ꝙ per hꝰ coīa hēt ꝓcedere tētatiua que nō eſt alicuiꝰ gn̄is determinati. 2ꝰ ꝓbat qđ dixerat ibi [Eo ꝙ litigioſus.] Dicit ergo: ꝙ ex his. i. ex hꝰ coibꝰ ꝯtingit ſumere experimentū ex oibus: ꝯtingit eſſe ex cōmunibus quādam artem tentatiuā q̄ꝫ non contingit eſſe taleꝫ quales ſunt artes que demonſtrāt. i. quales ſunt ſcientie ſpeciales. Deinde cum dicit.

¶ Eo ꝙ litigioſus nō eſt ſic ſe habēs oīno: ut falſigraphus: Nō eni erit paralogiſmꝰ

cō. p̄ꝰ

ex determinati cuiuſdam generis princi-pijs: ſed circa genus omne erit litigioſus.

¶ Probat qđ dixerat. vz. ꝙ tẽtatiua nõ eſt gñis determi nati uel nõ eſt talis quales ſunt artes que demonſtrãt qđ iõ ꝯtingit. qꝛ litigioſus. i. qꝛ ſill's tẽtatiu⁹ nõ eſt oĩo ſic ſe hñs ut falſigraphus. nã ſill's ꝑalogiſtic⁹. i. ſill's tentatiuus ꝛ litigioſus nõ eſt ex ꝑncipijs determinati cuiuſdã gñis. i. alicui⁹ determinate artis: ſꝫ h⁹ᵒˡ ſillus litigioſus eſt circa oẽ genus. i. eſt applicabilis ad oẽꝫ artẽ. ſi ḡ falſigraphus eſt ex ꝑncipijs alicui⁹ determinate artis: ꝛ tentatiu⁹ tñ h̄ differt a falſigrapho. qꝛ eſt circa oẽ gen⁹. ꝑꝫ ꝙ ex hac dña ſeqꞇ tẽtatiuã artẽ nõ eẽ ſic ſũe artes q̃ demrãt. qꝛ nõ ẽ determiati gñis ut ille. D. c. d.

¶ Loci ergo de ſophiſticis elẽchis hi ſunt.

¶ Cõcludit ꝯnẽ itẽtã. vz. ꝙ ad dialeticũ ꝑtinet cõſiderare de ſillis tẽtatiuis. h̄ aũt ꝯ̃ ſeqꞇ ex tota ꝑcedẽti arte. nã ſi dialetica nõ eſt gñis determinati: ꝛ talis eſt tẽtatiua q̃lis eſt dialetica. qꝛ nõ eſt gñis determinati: nec eſt talis: q̃les ſunt artes que demrãt ſeqꞇ ꝙ determinare de tẽtatiuis nõ ꝑtinet ad artes que demrãt: ſꝫ ſpectat ad dialeticã que nõ eſt gñis determinati: ſicut nec tẽtatiua. Jn ꝯcludẽdo aũt qđ dcm̃ eſt tria fac. qꝛ p⁹ ait ſillos tẽtatiuos eẽ de nũo ſilloꝝ ſophiſticoꝝ. 2° oñdit ꝙ de talib⁹ ſophiſticis ſpectat ad dialeticũ determinare. 3° epilogat circa determiata. 2ª ibi [Quũ aũt dialetici.] 3ª ibi [Et de elẽchis qdẽ.] Dic̃ ḡ ꝙ hi loci. ſ. tẽtatiui ſũt de ſophiſticis elẽchis. i. ſũt de nũo ſophiſticoꝝ elẽchoꝝ. vñ greca correctio hẽt hi modi. ſ. tentatiui ſunt ſophiſticoꝝ elenchoꝝ ſiue ſophiſticoꝝ ſillogiſmoꝝ. Deinde cuꝫ dicit.

¶ Quoniã autem eſt dialetici conſiderare de his ꝛ poſſe ea facere non difficile eſt videre. Nam que circa ꝓpoſitiones eſt methodus oẽm habet hanc ſpeculationem.

¶ Oñdit ꝙ ꝯſiderare de talib⁹ ſophiſticis ꝑtinet ad dialeticũ. d. ꝙ nõ eſt difficile vidẽ: quñ dialetici eſt ꝯſiderare de his. i. de h⁹ᵒˡ ſophiſticis ꝛ tẽtatiuis: ꝛ dialetici eſt poſſe ſe facere. ꝛ eſt rõ: qꝛ methodus que eſt circa ꝓpoſitiones cões ꝛ ideterminatas cuiuſmodi ſup. eſt dialetica: hẽt eni hãc ſpeculationẽ. i. põt ſpeculari de oĩb⁹ talib⁹ tẽtatiuis ꝛ ſophiſticis. ¶ Notãdũ aũt ꝙ ſi coia ſcripta iſpiciant h̄ ꝑs referꞇ ſolũ ad ſill'os appentes. nolũt eni ꝙ phs h̄ itẽdat ꝯcludẽ qđ dcm̃ eſt de locis ſill'oꝝ apparentiũ: ꝛ ꝙ ſpectat ad dialeticũ determinare de apparẽtib⁹ ſillis. necꝫ qꝛ h̄ vi eẽ ꝯ̃ ꝑcedẽtiũ in qb⁹ dcꝫ eſt de tẽtatiuis: bonũ eſt referre hãc ꝑtẽ ad ſill'os tẽtatiuos: uel ſiᷓ referre eã ad ſill'os taꝫ tẽtatiuos q̃ꝫ appentes: ut dicamus utroſqꝫ ſill'os eſſe ſophiſticos: ꝛ cõſiderare de utriſqꝫ ꝑtinere ad dialeticum. Ultimo cum dicit.

¶ Et de elẽchis qdẽ apparentib⁹ dictũ eſt.

¶ Epilogat circa determinata. d. ꝙ dictũ eſt de elẽchis appentib⁹. i. de redargõnib⁹ appẽtib⁹. q. d. qđ dcꝫ ẽ de meta redargutiõis. reſtat ḡ dicẽ de alijs metis. ¶ Notãdũ aũt ꝙ dicit de elẽchis appentib⁹: ſiue de redargutionib⁹ appentib⁹: qꝛ ſufficit ſophiſte ꝙ redarguat apparẽter: quõ aũt dictũ ſit de meta redargutiõe: ꝛ utrũ dictum ſit de alijs metis: ꝛ utrum de talibus ulterius reſtet dicere in ſequenti lectione patebit. Circa ſillogiſmum tentatiuum quedam dubitare reſtat.

Dubitaret ergo aliqs cũ dictũ ſit eſſe duo genera coium. qꝛ quedam ſunt coia q̃ſi negatiue ut ea que nõ ſũt determinate alicuius ſpecialis artis: quedam võ ſunt quaſi propria: tentatiua ergo que procedit ex coibus ex quibus coibus habet eſſe. ¶ Dicẽdũ ꝙ ꝑ artẽ tẽtatiuã ꝯtingit ſumere experimẽtũ de ignorãtia rñdentis. ꝛ qꝛ ꝑ utraqꝫ coia ꝯtingit h̄ fieri. iõ ꝑ utraqꝫ ꝯtingit tentare. nullus eni nouit geometriã niſi ſciat que ſunt coia geometrie. vz. ꝙ lꝫ de pũcto ad pũctũ rectã lineã ducẽ ꝛ ꝙ lineã in continuũ ꝛ directũ: quãtũ vis lꝫ ꝓtrahere: ꝛ talia que lꝫ ſint q̃ſi ꝓpria geometrie: ſũt tñ adeo coia in illa ſcia ꝙ nullus geometer ea ignorare põt. ſi ḡ talia qs ignoret: conſtat eũ ignorare geometriã. ḡ ꝑ coia que ſũt q̃ſi ꝓp̃a arti ꝯtingit tentare. ſic ẽt ꝑ coia que nõ ſunt determinati gñis tẽtare ꝯtingit. Naꝫ ſic ſpectat ad geometrã ſcire coia geometrie: ſic ſpectat ad ipm̃ cognoſcere ꝙ nõ cõpetit geometre demõſtrare niſi ꝑ ꝓpria geometrie. ſtatim ḡ cũ ꝓbaret geometre ꝙ põt q̃dratũ eẽ eq̃le circulo. qꝛ põt eſſe maius ꝛ minus circulo: diceret ipſe geometer ꝙ h̄ rõ nõ eẽt ꝑ ꝓpria geometrie. ꝑꝑ qđ ſi qs huic rõni aſſentiret: ſtatiꝫ appereret eũ nõ eſſe geometraꝫ: ꝑ utraqꝫ ergo cõmunia ꝯtingit tentare: qꝛ per utraqꝫ cõtingit ſumere experientiam reſpondentis.

Ulterius aũt cũ ſupius dcm̃ ſit ꝙ coia ſũt qb⁹ ignoratis ignoraꞇ ars. ſcitis aũt nõ ꝑꝑ h̄ ſciꞇ. Dubitaret forte aliqs de qb⁹ coib⁹ h̄ ueritatẽ hẽat. ¶ Dõm ꝙ utraqꝫ coia tã ꝓpria: q̃ꝫ ẽt alia poſſunt eẽ talia ꝙ eis ſcitis: nõ ꝓpter h̄ ſciꞇ ars. ignoratis aũt ignoraꞇ. Nã de coibus que ſunt quaſi ꝓp̃a nõ habet dubiũ. q eni ignoraret ꝙ lꝫ de pũcto ad punctũ rectã lineã ducẽ. lꝫ h̄ videaꞇ eẽ q̃ſi ꝓpriũ geometrie. eſt tamẽ adeo cõe in illa ſcia ꝙ ignorãs h̄ neceſſe eſt ignorare artẽ illã: ſciẽtẽ tñ nõ eſt neceſſe ſcire. rurſus auteꝫ qꝛ ſingule ſcie utunꞇ nõ ſolũ coib⁹ que ſunt q̃ſi ꝓpria: ſed etiaꝫ utunꞇ coibus alijs: ut geometria utitur maiori ꝛ minori ꝛ equali. ideo qui ignoraret talia: de neceſſitate ignoraret geometriã: ſciẽs aũt nõ de necitate ſciret.

Ulterius aũt forte dubitaret aliqs cũ per coia ꝯtingat tẽtare utrũ per ꝓpria poſſit ẽt fieri tẽtatio. ¶ Dõm ꝙ ſm quoſdã tẽtatio hẽt fieri ꝑ coia ꝛ ꝑ ꝓpria: ſꝫ h̄ nõ eſt ꝓprie dcm̃. tẽtare eni ꝓp̃e eẽ hẽt ut ſumiꞇ expimẽtũ de ignorãtia rñdẽtis. iõ oẽs illi ſilli q nõ manifeſtũ faciũt ſi rñdẽs ignorat. nõ ꝓp̃e ſunt tẽtatiui: ut inuebat phs in illo ca⁰lo [Quñ autez habemus.] Et qꝛ circa ꝓpria aliqñ ꝛ ſciẽtes non ſunt ꝓmpti ad rñdẽdũ. iõ ꝑ talia nõ ꝓprie fit tentatio: ut h̄ de tẽtatiuo loqmur. rurſus alia via oñdere poſſumus ꝙ lꝫ forte extẽdendo nomen tentatiui poſſit dici fieri tentatio per ꝓpria: ꝓprie tamen ſemꝑ fit tentatio per coia. cũ tẽtatiua ut videꞇ inuere phs ꝓprie hẽat eẽ circa ea qb⁹ ſcitis nõ ſciꞇ ars. ignoratis auteꝫ ignoraꞇ. huiuſmodi autem non ſunt propria: ſed cõmunia.

Ulterius aũt. dato ꝙ tẽtatiua ſiet ꝛ hẽat ꝑ utraqꝫ coia. taꝫ ꝑ ea que ſunt q̃ſi ꝓpria q̃ꝫ etiã ꝑ alia. Dubitaret forte aliqs utrũ de utriſqꝫ tẽtatiuis poſſit ꝯſiderare dialetic⁹. ¶ Dõm ꝙ cõſiderare de aliq̃ eſt dupl'r uel tradendo artẽ de ipſo: uel utẽdo ꝛ faciẽdo illud. dialeticus ḡ de utriſqꝫ tẽtatiuis cõſiderare põt tradendo artẽ de ipſis: ꝛ utendo eis: ſed utroqꝫ tẽtatiuo ſm ꝙ h⁹ᵒˡ eſt uti nõ ualet. nullus eni põt tentare ꝑ coia: niſi ea nouerit. cũ ḡ dialetic⁹ ſm ꝙ h⁹ᵒˡ ſciat coia ideterminata. nõ ſciat aũt coia que ſũt q̃ſi ꝓpria ſm ꝙ h⁹ᵒˡ poterit tẽtare ex coib⁹ ſimpl'r: nõ aũt ex coibus q̃ſi ꝓprijs. poterit tñ tradẽ artẽ de tẽtatiuis ut ꝓcedũt ex coib⁹ q̃ſi ꝓprijs: nã ſicut tradit artẽ de demõſtratiuis oñdẽdo ꝙ demõſtratiue artes debẽt demõſtrare ex ꝓprijs: nõ tñ utiꞇ ꝓprijs demonſtrationib⁹ ſpãliũ artiũ ſic põt tradẽ artẽ quõ ꝯtingit tentare ex coib⁹ quaſi ꝓprijs. h⁹ᵒˡ tñ tẽtatiõe nõ ꝓprie utunꞇ dialetici: ſed utuntur ea qui incomplete ſciunt ſcientias ſpeciales.

Ulterius aũt forte dubitaret aliqs. utruꝫ ois tẽtatiua poſſit dici dialetica quedã. ¶ Dõm ꝙ ut pꝫ ꝑ habita: ois tẽtatio uel fit ex coib⁹ ſimpl'r: uel ex coib⁹ q̃ſi ꝓprijs. ex ꝓprijs aũt ſimpl'r: ut dicebaꞇ: nõ ꝓp̃e fit tẽtatio. Cũ ergo coia que ſunt q̃ſi ꝓpria ſpãliũ artiũ ſꝫ ꝙ h⁹ᵒˡ nõ ſint nota dialetico: cũ dicitur

ꝙ tentatiua eſt ꝗdā dialetica: intelligēdū eſt de tentatiua que ꝓcedit dialetice: ⁊ ꝓcedit de coibꝰ ex qbꝰ ſcꝫ ꝙ hꝰꝰ hēt ꝯſiderare dialeticꝰ. Nō autē intelligendū eſt de coibꝰ aliis. imo qꝛ tētatiua eſt gñis īdeterminati lꝫ aliquo mō poſſit dici tētatiua ꝗ ꝓcedit ex coibꝰ ꝗſi ꝓpriis ꝑ antonomaſiā cū dꝛ tētatiua: itelligēdū ē de illa ꝗ ꝓcedit ex coibꝰ īdeterminatis: ⁊ illa eſt dialetica quedam.

Alterius aūt. cū tētatiua dicaꝭ eē īdeterminati gñis: ⁊ tāꝫ dialetica ꝙ̄ꝫ rhetorica ſint de talibꝰ qbuſdā que coiter quodāmō oiuꝫ eſt cognoſcere: ⁊ nulliꝰ ſcie determinate: ut dꝛ pᵒ rhetoricorū. Dubitaret forte aliqs. utrū poſſit fieri tentatio rhetorice: ſicut fit dialetice. ¶ Dōm ꝙ ꝓpriuꝫ īſtrm rhetoris eſt entimema: ſicut ꝓpriū īſtrm dialetici eſt ſillꝰ. ⁊ qꝛ utroqꝫ mō tā entimematice ꝙ̄ꝫ ſillogiſtice pōt ſumi expimētū de igrātia rūdētis: ꝯtingit tētare tā dialetice ꝙ̄ꝫ rhetorice. ꝑꝑ qᵭ ſicut idē ſillꝰ mālr pōt eē dialeticus ⁊ tētatiuus: ſic idē entimema mālr poterit eſſe rhetoricū ⁊ tētatiuū. ⁊ dico mālr: qꝛ nō ſm eādē rōnē erit hꝫ ⁊ illud. imo ſicut idē ſillꝰ nō ſm eandē rōnē eſt dialeticus ⁊ tētatiuus: ſed dialeticus eſt ut ꝯgenerat opionē: tētatiuꝰ aūt ut ſumit expimētū. ſic idem entimema erit rhetoricū ⁊ tentatiuū: ſed rhetoricum erit ut perſuadet. tentatiuum vō ut ſumit experimentum de ignorantia reſpondentis.

Alterius aūt cū tentatio poſſit fieri dialetice ⁊ rhetorice. dubitaret forte aliquis utrū utrūqꝫ genus tētationis ꝯtīgere hēat circa oēs ſcias. ¶ Dōm ꝙ ut declarauimus in rhetoricis. dialetica magis dirigit itellꝫm ut ꝯparaꝭ ad actū ſm ſe. rhetorica vō magis ipm dirigit circa illa in qbꝰ eſt aptus natus moueri ab appetitu: ꝑꝑ qᵭ dialetica magis deſcendit in artes ſpeculatiuas. Rhetorica vō magis in politicas ⁊ morales: ⁊ qꝛ tētatiua dicit coē applicatuꝫ ad ꝓpria. cū dialetica magis ſit apta nata applicari ad ſpeculatiua: rhetorica vō ad moralia magis apte uel magis cōmode fiet circa ſpeculatiua tētatiua dialetice ⁊ circa moralia magis rhetorice. poterit ḡ per dialeticaꝫ circa ſingulas artes fieri tētatio. nō tñ ita apte fiet hꝰꝰ tētatio circa moralia. ſicut circa ſpeculabilia: ⁊ ſic dialeticas tētatiōes applicare poſſumus ad moralia: ſꝫ nō ita apte: ſic ⁊ rhetoricas applicare poſſumus ad ſpeculatiua: ſed nō ita cōmode. Et ſciēdū ꝙ tētatiōes dialetice uliores ſunt ꝙ̄ꝫ rhetorice. nā hꝰꝰ tētatiōes adaptari poſſunt ad oēs artes: licet magis cōmode ad vnā ꝙ̄ꝫ ad aliā. rhetorice vō non ſic. qꝛ forte ad doctrinales ut ad geometriā in quibꝰ non arguitur nec ex fine nec ex bono: non videntur talia adaptari poſſe.

Alterius aūt. dato aliq̄s tētatiōes eſſe rhetoricas aliq̄s vō dialeticas dubitaret forte aliqs: utrū de tētatiuis debuerit fieri ſpāle caplꝫ in rhetoricis ſicut de eis fit ſpāle caplm in dialeticis. ¶ Dicēduꝫ ꝙ nō eſt ſile de rhetoricis ⁊ de dialeticis. dialetica eni eſt directio itellectꝰ ⁊ ꝯſiderat ea que ſe tenent ex pte rōnis magis ſm ſe. Rhetorica vō ꝯſiderat talia non ſimplr ⁊ ſm ſe: ſꝫ magis ut ſunt applicata ad negociū politicū. cū ḡ tētatiua dicat coē aliqd non applicatū: oportuit in dialetica facere ſpāle caplm de hꝰꝰ applicatiōe: cū ipſa dialetica de ſe nō dicat qd applicatū uel qd ꝯtractū. In rhetorica vō non ſic oportuit: qꝛ ipſa rhetorica de ſe eſt qd applicatū ⁊ ꝯtractum. ꝑꝑ qᵭ bene dictū eſt ꝙ rhetorica nō eſt dialetica ſimpliciter: ſed eſt dialetica quedam.

Alterius aūt dubitaret aliqs. utrū tentatiuus ſit idē qᵭ ſillꝰ peccās in forma. ¶ Dicēdū ꝙ tētatiuus nullo mō eſt idē ꝙ ſillꝰ peccans in forma: ⁊ ut ad pñs ſpectat differt ab eo in tribus. pᵃ dñia eſt: qꝛ ſillꝰ peccās in forma nō eſt ſillogiſticꝰ ſiue nō ſillogiçat. tētatiuus vō ſillat. hāc aūt dñiaꝫ tetigit phs in illo caplo. Et ſillꝰ litigioſus ⁊ ſophiſticus. Ubi diſtinguit duplicē ſillm ſophiſticū: qꝛ vnus nō eſt ſillogiſticus: ſꝫ appēs: ut ſillꝰ peccās in forma. alter vō eſt ſillogiſticus ut tētatiuus. 2ᵃ dñia eſt. qꝛ ſillꝰ peccās in forma nō ꝓpꝛe ſumit expimētū de igrātia rūdētis. tentatiuus vō ſumit. hāc aūt dñiaꝫ tetigit phs in illo caplo. Qm̄ aūt habemꝰ. Ubi vult ꝙ ſilli ſophiſtici ⁊ peccantes in forma manifeſtū nō faciūt: ut rūdēs igrat. qꝛ ſophiſte non ſolū igrātē: ſꝫ ⁊ bñ ſciētē īpediūt his orōibꝰ. 3ᵃ dñia eſt: qꝛ ſillꝰ peccās in forma directe opponiꝭ ſillo dialetico. oēs eni tales ſilli reducunꝭ ad ignorātiā elēchi. ſillogiſmus vō tētatiuus magis directe opponiꝭ demonſtratiuo: non enim directe opponiꝭ ſillo dialetico: cuꝫ tentatiua ſit dialetica quedā ut ſuperius dicebaꝭ.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſillꝰ tentatiuus ſit idē qᵭ peccās in materia. ¶ Dōm ꝙ forāliter nō eſt idē: nō eni ſm eādē rōnē dicit ſillꝰ peccare in mā: ⁊ eſſe tentatiuus: ſed peccat in mā. ut eſt ex falſis. tētatiuus eſt ut ſumit expimētū. nō ḡ formaliter ſunt idē: mālr aūt ſe hñt ſicut excedētia ⁊ exceſſa. nā aliqs ſillꝰ peccat in mā qui nō eſt tētatiuus. ⁊ aliqs eſt tētatiuus qui nō peccat in mā: nā ſi ſillogiſmus ſit ex talibꝰ falſis que nō videanꝭ rūdēti: nec ꝯtingat per ea ſumere expimētū de rūdēte: erit peccās in mā: ſed nō erit tētatiuus. rurſum ſi fiat ꝓceſſus ex cōmunibꝰ ad ꝓpria: ⁊ ex tali ꝓceſſu poſſit ſumi expimentū de rūdēte ſi nō accipianꝭ falſa erit tētatiuus: ſed nō peccabit in mā. poteſt ergo eſſe peccans in mā qui nō eſt tentatiuus: ⁊ tentatiuus qui nō peccat in mā.

Alterius autē forte dubitaret aliqs. utrū ſillꝰ tētatiuus ſit ſillꝰ dialeticus. ⁊ videꝭ ꝙ nō: qꝛ ſillꝰ tentatiuus pōt ꝓcedere ex falſis. ⁊ pōt peccare in mā: ſꝫ ſillꝰ peccās in mā: ut ſuperius dicebatur. non eſt ſillꝰ dialeticus. ergo nec ſillꝰ tentatiuus erit ſillꝰ dialeticus. ¶ Oppoſitū videtur uelle philoſophus qui ait ꝙ tentatiua eſt dialetica quedam quod non eſſet niſi idem eſſet ſillꝰ tentatiuus ⁊ dialeticus. ¶ Reſpondeo dicenduꝫ ꝙ ſillꝰ tentatiuus eſt ſillꝰ dialeticus. primo qꝛ ꝓcedit ex probabilibus. tamen qꝛ nō procedit ex probabilibus ſimpliciter: ſed ex probabilibus reſpondenti: magis ꝯuenit: ⁊ magis eſt idē cū ſillo dialetico: ut ſit cuidaꝫ: ꝙ̄ꝫ cū ſillo dialetico ſimplr: ⁊ inde eſt ꝙ tētatiua nō dꝛ dialetica ſimplr: qꝛ nō ꝓcedit ex ꝓbabilibꝰ ſimplr: ſꝫ dꝛ dialetica quedaꝫ: qꝛ ꝓcedit ex ꝓbabilibꝰ cuidā: ut qꝛ ꝓcedit ex ꝓbabilibus rūdēti. eſt ḡ ſillꝰ tētatiuus dialeticus nō ſimplr: ſꝫ dialeticus qdā. nec ēt eſt penitꝰ idē cū ſillo dialetico tali: tū qꝛ nō ſub eadē rōne dꝛ talis ſillꝰ ⁊ tētatiuus: tū ēt qꝛ nō ſp talis ſillꝰ eſt tētatiuꝰ: ſꝫ tūc eſt hꝰꝰ ſillꝰ: qñ ſit ꝓceſſus ex coibꝰ ad ꝓpria. ¶ Ad vō oppoſitū ꝙ pōt peccare in mā ḡ nō eſt dialeticus. ¶ Dōm ꝙ ſic peccat in mā dialetica: ſic nō eſt dialeticus. pōt eni peccare in mā ſilli dialetici ſimplr. qꝛ pōt ꝓcedere ex nō ꝓbabilibus ſimplr. nunꝙ̄ꝫ tñ ſm ꝙ hꝰꝰ peccat in mā ſilli dialetici. cuius cauſa eſt. qꝛ ſemꝑ ꝓcedit ex ꝓbabilibꝰ alicui. eſt eni de rōne tentatiui ꝙ ꝓcedat ex his que videntur rūdēti. pōt ḡ eſſe ꝙ ſillus tētatiuus nō ſit ſillus dialeticus ſimplr: ſꝫ nō pōt eſſe qn ſit dialeticus qdā. dialetica enī ut eſt quedā ⁊ ut eſt obuiatiua pōt ſillogiçare ex falſis propter ignorantiam eius qui dat orationem.

Alterius aūt forte dubitaret aliqs cū per ſillꝫ tentatiuū ꝯtingat tētare alias ſcias ſpāles. utrū per talē ſillm ꝯtingat tentare ipſam dialeticā. ¶ Dicendū ꝙ ut ſupra dicebaꝭ. dialeticus eſt artifex coīs: ⁊ eſt artifex ſpālis: ⁊ ea hēt que ſe tenēt ex pte rōnis tanꝙ̄ꝫ ſpālē mām circa quā verſaꝭ: qꝛ ſic eſt aliquo mō determinati gñis ꝯtigit lꝫ mō ſumē expimētū de aliq̄ utꝝ nouerit dialeticā uel nō. ut aūt nō eſt determinati gñis nō ꝓprie ꝯtingit fieri tētationē circa ipſam.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrū ſilliſus tentatiuus debeat dici ſophiſtic⁹. ⁊ vi: ꝙ nō: nā ſi eſt ſophiſtic⁹ hoc eſt: q2 eſt ex coib⁹ ad ꝓpria: ut vi: p̄hs uelle in lr̄a: ſꝫ cū ex dialetica poſſimus ſillogiçare ex oī ꝓblemate: ⁊ habeamus viā per ipſaꝫ ad p̄biaꝫ
ca°.2° ⁊ ad ſpāles diſciplinas: ut vi uelle p̄hs p̄° topicoꝝ. ſi h̄ ſufficeret ad hoc ꝙ aliqs ſit ſill's ſophi^c⁹. ſeq̄ref ꝙ ſill's dialetic⁹ ſꝫ ꝙ h⁹ᵉ eēt ſophi^c⁹: qđ eſt icōueniēs. ꝛc. Oppoſitū aūt vult p̄hs in lr̄a qui vult ſillm tentatiuū eſſe ſophiſticū. ℂ Dōm ꝙ oīs ſill's deceptori⁹: ſꝫ ꝙ h⁹ᵉ pōt dici ſophi^c⁹. tripl'r aūt cōtigit decipi in ſillogiçādo. p̄° peccādo in foꝛa. 2° peccādo in mā. ⁊ 3° tentādo. peccādo enī in foꝛa ſillogiſtica decipimus ⁊ ſophiſticamus. q2 ſi'amus nos ſillogiçare ⁊ nō ſillogiçamus. peccādo eni in mā decipimus ⁊ ſophiſticamus: q2 ⁊ ſi ſillogiçamus. poſſumus tū nos fingē ſillogiçare ex v̄is cū ſillogiçamus ex falſis. 3° tentando ſophiſticamus ⁊ decipimus. q2 dato ꝙ ſillogiçemus ⁊ ſit ſill's ex v̄is ſi'amus nos ſill'are ex ꝓpriis cū ſillogiçemus ex coib⁹. ℂ Ad v̄o di: ꝙ ſill'us dialeticus eſt ſophiſticus: cī poſſit eſſe ex coibus ad ꝓpria. ℂ Dōm ꝙ dialeticus accipit coīa ut coīa ſūt: ſed tentatio accipit coīa ⁊ ſimulat ſe accipe ꝓpria. iō magis eſt deceptorius ⁊ ſophiſticus tētatiuus q̄ꝫ dialeticus. Uel poſſumus dicē ꝙ lꝫ dialeticus non ſit ſophiſta ſimpl'r: forte nō eſt icōueniēs ꝙ ſit ſophiſta aliqs: nā ſicut rhetoꝛ cū itromittit ſe de politicis eſt qdāmō ſophiſta politic⁹: q2 nō hēt ſm ꝙ h⁹ᵉ. vñ in tali mā ex ꝓpriis arguat: ſic dialetic⁹ cū intromittit ſe de ſpālibus diſciplinis: ut cū itromittit ſe de geometria eſt ſophiſta geometer. q2 ſm ꝙ dialeticus eſt ex ꝓpriis geometrie arguē nō pōt. pꝫ ḡ quō ſill's tētatiuus ſit ſophiſticus. quō aūt ſit litigioſus ſupius ſufficiēter eſt dcm̄: ⁊ h̄ ſufficiant de ſillogiſmo tētatio: de quo ſumus diffuſius proſecuti. quia in determinādo de eo alios defeciſſe conſpeximus. Cap. IX.

Falſuꝫ aūt in aliquo oñdere: ⁊ orōnē ad iopiabile ducē: hoc eniꝫ fuit ſꝫ ꝓpoſitū ſophiſtice uolūtatis. f

ℂ Scđm cōem ꝯtinuatiōeꝫ poſtq̄ꝫ p̄hs determinauit de meta redargutionis. In p̄te iſta determiat de aliis metis. ueꝝ q2 in hac p̄te aliq̄ tradit de meta redargutiōis: ⁊ etiā q2 h̄ nō determinat de ſill'is ſophicis per q̄s pñt cōcludi tales mete: ſꝫ ſolū dat q̄ſdā idoneitates ad cōcludēdū eas. iō poſſumus h̄ capl'ꝫ aliter ꝯtinuare. dōo ꝙ p̄hus in p̄cedētib⁹ determinauit de ſill'is ſophicis p̄ q̄s pñt ꝯcludi h⁹ᵉ mete. In p̄te aūt iſta ponit q̄ſdā idoneitates ⁊ q̄ſdā cautelas p̄ q̄s aptius tales mete cōcludi pñt. ⁊ q̄tuoꝛ facit. q2 p̄° ponit h⁹ᵉ idoneitates ad cōcludēdū fl'm ⁊ iopinabile. 2° ponit idoneitates ad nugationē. 3° ad ſoloeciſmū. 4° ⁊ ultīo ad redargutioneꝫ igif reſpectu oīuꝫ metaꝝ ponunf h̄ idoneitates ⁊ cautele. 2ᵃ p̄s ibi. [De facē āt nugari.] 3ᵃ ibi. [Soloeciſm⁹ aūt q̄le qd.] 4ᵃ ibi. [Differt aūt nō paꝝ.] Notandum aūt ꝙ forte iō ultimo ponit cautelas deſeruiētes mete redargutiōis: ut oñdat ꝙ finalis ⁊ ultima intētio ſophiſte eſt redarguere. ℂ Notādū etiā ꝙ iō ſi' determinat de meta falſi ⁊ de meta iopinabilis. q2 falſum ⁊ inopinabile plus vĩr ꝯuenire q̄ꝫ alique alie mete. uerum eni ut cōſideraf a logico accipif ſb rōne ꝓbabilis. ꝓbabile aūt modicū vi: differre ab opinabili. ſic etiā ⁊ fl'm ꝯſideraf a logico ſb rōne iprobabilis: ⁊ q2 iprobabile modicū differt ab iopinabili. cū ḡ ſophiſta uelit appere dialeticus. q2 falſum ut ꝯſideraf a dialetico modicū differt ab inopinabili. ḡ he due mete magnā affinitatē hñt: ⁊ ſi' de eis h̄ tractaf. ℂ Hoc viſo ſciendū ꝙ circa p̄tē p̄mā duo facit. q2 p̄° determinat de falſo ⁊ iopinabili ſi'. 2° dat cautelas ad vnūq̄dq; p̄ ſe. 2ᵃ ibi. [Ad mentiētē aūt.] Prima p̄s diuidif in duas. q2 p̄mo ꝯtinuat ad ſe dicēda. 2° exeq̄f de intēto ibi. [Primū qdem ex eo.] Cōtinuef aūt ſic. dcm̄ eſt de ſill'is ſophicis per q̄s ꝯcludunf h⁹ᵉ mete. Reſtat aūt dicē de cautelis per q̄s aptius ꝯcludemus eas. ⁊ p̄° dicemus de falſo ⁊ inopinabili. iō dicit ꝙ oñdere falſuꝫ in aliquo. i. in aliq̄ orōne: ⁊ orōne. i. per orōnē ducē ad inopinabile ſup. quō h̄ apte fiāt: ⁊ per q̄s cautelas fieri hñt nūc ē dōm ⁊ determinādū: ⁊ ē rō: q2 h̄ ſūt ſꝫ itētū ſophiſtice uolūtatis. ℂ Notādū āt ꝙ p̄ᵃ itētio ſophiſte eſt redarguē. ſꝫ poſt hanc metam nihil ita intendunt ſophiſte ſicut ducere ad falſuꝫ ⁊ inopinabile. ideo falſuꝫ ⁊ inopinabile ſunt id quod ſophiſte intendunt. Deinde cum dicit.

ℂ Primū qdē eſt ex eo ꝙ iterrogat quodāmō: ⁊ p̄ iterrogationē maxie accidit.

ℂ Exeq̄f de itēto. Ad cui⁹ euidētiā notādū ꝙ in diſputatiōe tria eſt ꝯſiderare. p̄° iterrogationē opponētis. 2° r̄ſiōnē r̄ñdētis. 3° eſt ibi accipe p̄ambula p̄cedētia iterrogationē ⁊ r̄ſioneꝫ. tria ḡ facit. q2 p̄° ponit cautelas ſūptas ex iterrogatiōe. 2° ſūptas ex r̄ſiōe. 3° ſūptas ex p̄ambulis p̄cedētib⁹ utrāq;. 2ᵃ ibi. [Ex ea que videnf.] 3ᵃ ibi. [Elm aūt eueniendi.] Circa p̄m̄ duo facit. q2 p̄° oñdit ꝙ ex interrogatiōe h⁹ᵉ cautele p̄ncipal'r ſūt ſumēde. 2° docet tales cautelas ſumē ibi. [Nā ad nulluꝫ.] Dic̄ ḡ ꝙ p̄mū q̄dāmō ſup. ſumunf cautele ex eo ꝙ opponēs iterrogat. i. ex iterrogatiōe opponētis: nā p̄ h⁹ᵉ iterrogationē maxie accidit ꝙ apte ꝯcludam⁹ falſuꝫ ul' iopinabile. ℂ Notādū aūt ꝙ lꝫ tā ex iterrogatione: q̄ꝫ etiā ex r̄ſiōe poſſint ſumi cautele ⁊ idoneitates ad cōcludēdū falſum ⁊ inopinabile: p̄ncipal'r tū ſumunf h⁹ᵉ cautele ex iterrogatiōe. ideo ait ꝙ p̄mū ſumenda ſunt talia ex eo qđ opponens interrogat. Deinde cū dicit.

ℂ Nā ad nullū determinatū ꝓpoſitū iterrogare uenatiuū eſt hoꝝ: nā uane dicētes peccant magis. Uane auteꝫ dicunt quando nihil habent propoſitum.

ℂ Ponit h⁹ᵉ cautelas. ⁊ duo fac̄ ſꝫ ꝙ duas cautelas ponit. 2ᵃ ibi. [Et iterrogare multa.] Eſt ḡ p̄ᵃ cautela ſumpta ex iterrogatiōe opponētis. q2 opponēs nō dꝫ iterrogare ad nullū determinatū poſitū. i. ꝓpoſitū. nā hoc ſ. nō interrogare determinate eſt uenatiuū hoꝝ. ſ. falſi ⁊ inopinabilis. ⁊ ſubdit cauſaꝫ. q2 uane dicentes. i. uane reſpondentes magis peccant. uane eniꝫ dicunt qui nihil habēt propoſitū determinate ad qđ reſpondeāt.

Dubitaret forte aliqs. q2 vi: ꝙ h̄ cautela nulla ſit. q̄cūq; eni iterrogat de necītate iterrogat de aliq̄. ⁊ ſi de aliq̄ iterrogat determinate iterrogat. ℂ Dōꝫ ꝙ lꝫ oporteat iterrogare de aliq̄. illud tñ aliqd pōt cē ſpāle ⁊ determinatū. uel gñale ⁊ q̄ſi idetermīatū: ut ſi uellem⁹ q̄rere de lōgeuitate vite debemus querere indeterminate ⁊ gñal'r utrū aīalia ſint lōgeua. nō āt deberemus ſpāl'r iterrogare de aliq̄ aīali ſpāl'r: utputa de leone utrū ſit lōgeuus. q2 querēdo generaliter cū neſciat r̄ñdēs de q̄ aīali querere uelim⁹ q2 uane loq̄f: ⁊ neſcit ad qd dirigat ſermonē ſuū. iō talis interrogatio eſt uenatiua falſi ⁊ inopinabilis. q2 per eā habemus idoneitatem ad uenandum ⁊ concludenduꝫ falſum ⁊ inopinabile. Deinde cum dicit.

ℂ Et interrogare multa quamuis determinatum ſit ad quod diſputat.

ℂ Ponit ſcđaꝫ cautelā ꝙ dꝫ opponēs iterrogare multa q̄ꝫuis determinatū ſit ꝓpoſitū ad qđ diſputat. ℂ Notādū aūt ꝙ rō huius cautele eſt: q2 in multiloquio nō deerit peccatū: ⁊ in multis r̄ſiōnib⁹ nō de facili pōt ſibi r̄ñdēs cauere: qn in aliq̄ illaꝝ deficiat. dato ergo ꝙ determinata interrogemus: debemus tamen interrogare multa: ut iuoluamus reſpondentē. Deinde cū dicit.

¶ Et ea que videnť dicere ꝓbare facit quã dã idõeitatẽ: ut ad iopiabile ducat: ut̃ ſlʒ.

¶ Ponit cautelas ſũptas ex rñſiõe rñdẽtis: ⁊ duo facit. ꝑm ꝙ duas tales cautelas ponit. 2ª ibi[Et ſi iterrogatus.] Dicit ḡ ꝙ ꝓbare. i. approbare ⁊ cõmẽdare que vũr rñdẽtes dicẽ facit quãdã idoneitatẽ ut opponens ducat rñdẽtẽ ad iopiabile uel ad ſlm. eſt ḡ h̃ cautela ꝙ debem⁹ cõmẽdare dcã rñdẽtis. qꝛ tũc nõ credet nos adverſarios ſuos. ⁊ nõ cauebit ſibi a nobis: ꝓpter qḋ nõ ita diligenter terminabit que dicet: ſed de facili dimittet ſe ruere. Deinde cum dicit.

¶ Et ſi interrogatus dicat aut neget aliqd hoꝝ ducẽ ad que argumẽtari idone⁹ eſt.

¶ Ponit aliã cautelã. ⁊ duo facit. qꝛ p° ponit dictã cautelã. 2° oñdit quõ tali cautela ꝯtigit aliqũ male uti. 2ª ibi[Põt aũt.] Eſt ḡ alia cautela ſũpta ex rñſiõe rñdẽtis. qꝛ ſi rñdẽs dicat aut neget aliquid hoꝝ que opponẽs ꝓpoſuit. opponẽs oportet ipm ducẽ ad ea ad que argumentari eſt idoneus. Deinde cum dicit.

¶ Poſſunt aũt nũc min⁹ ledẽ ꝑ h̃ q̃ꝫ ꝑus: exigunt eni qd h̃ ad id qḋ eſt in principio.

¶ Oſtẽdit quõ tali cautela poſſum⁹ uti male. Ad cui⁹ euidẽtiã ſciẽdũ ꝙ cũ transferimus nos ad aliud ꝓpoſitũ. ad qḋ idonei ſumus arguẽ ſic debem⁹ uti hac cautela ꝙ nõ videamur receſſiſſe a ꝓpoſito. iõ latẽter hoc debemus facẽ ⁊ nõ debemus notabiliter diſcedẽ ab eo qḋ ꝓpoſuimus: qꝛ ſi notabiliter diſcederem⁹. poſſent nos ledere rñdẽtes. dicẽdo nr̃a dicta nõ eſſe ad ꝓpoſitũ. Jõ ait ꝙ rñdẽtes poſt h̃. i. poſt trãſlationẽ nõ minus põt nos ledere q̃ꝫ ꝑus. qḋ uerꝫ eſt ſi incaute transferamus nos: qꝛ ſi fiat incauta trãſlatio exigũt rñdẽtes qd h̃ ad id qḋ eſt i pn̄⁹ ſup. ꝓpoſiti. diceť ḡ nobis ꝙ dicta nr̃a diſcordãt his que ꝓponebanť in pncipio. Deide cũ dic̃.

¶ Elemẽtũ ãt eueniẽdi: aut ad falſuꝫ aliqḋ aut iopinabile nullã ſtatiꝫ iterrogare poſitionem: ſꝫ confiteri ob hoc ſe interrogare quod diſcere uelit: locum enim argumentatio facit conſideratio hec facit.

¶ Ponit cautelã ſũptã ex ꝑambulis ꝑcedẽtib⁹ iterrogatiõeꝫ ⁊ rñſionẽ. d. ꝙ elemẽtũ ⁊ documẽtũ eueniẽdi aut ad falſuꝫ aut ad iopiabile. eſt ſup. ex his que ꝑcedũt in terrogationẽ ⁊ rñſionẽ. qꝛ ſtatim nullã poſitionẽ. i. ꝓpoſitionẽ opponẽs dꝫ iterrogare: ſꝫ dꝫ quedã ꝑambula ꝑmittẽ ⁊ ꝯfiteri ꝙ ob h̃ ſe iterrogare deſiderat qꝛ uelit diſcẽ a rñdẽte. ⁊ ſbdit ꝙ hec ꝯſideratio ſiue h̃ documẽtũ fac̃ locũ. i. facit viã argumẽtatiõis. Naꝫ ſi opponẽs dicit ſe interrogare: qꝛ uelit diſcere reſpondens nõ cauebit ſibi ab eo: ⁊ ita magis habebit viam argumentãdi contra ipſum. Tunc ſequitur illa pars.

¶ Ad mẽtiẽtẽ aũt oñdẽdũ ꝓprius locus ſophiſticus eſt ducẽ ad talia ad que abũdet orationibus: eſt aũt ⁊ bene ⁊ nõ bene hoc facere: queãdmodũ dictuꝫ eſt prius.

¶ In qua poſtq̃ꝫ poſuit cõia documẽta ad falſuꝫ ⁊ iopinabile: ponit ꝓpria documẽta ad ea. ⁊ duo facit. qꝛ primo dat idoneitatẽ ad ꝯcludẽdũ falſum. 2° ad ꝯcludendũ inopinabile ibi[Rurſum ut ꝙ extra.] Dicit ḡ ꝙ ad oñdẽdũ aliquẽ eẽ mẽtiẽtẽ ⁊ dicẽ falſuꝫ. ꝓprius modus ſophiſtic⁹ eſt ducẽ ipſꝫ ad talia ad que ipſe opponẽs abũdet orõib⁹. i. rõnib⁹ ⁊ argumẽtis. ⁊ ſbdit ꝙ h̃ eſt facere bene ⁊ non bene: queãdmodũ prius dictuꝫ eſt: qꝛ ſi fiat caute: ⁊ notabiliter recedatur a ꝓpoſito fit bene. ſi autem h̃ non fiat: fit non bene.

Dubitaret forte aliqs cũ ſophiſtica ſint obligtates artis: ⁊ taliũ nõ ſit tradẽda notitia ut utamur eis: ſꝫ ut caueamus illa: vꝫ ꝙ nõ ſpectet ad artẽ tradẽ cautelas: ꝑ q̃s apti⁹ ſophiſticare poſſimus. ¶ Dõꝫ ꝙ ſi uellem⁹ ſuſtinẽ viã cõcꝫ ꝙ h̃ nõ tradet cautelas de reductõe ad quã ꝑn̄ ordianť ſilli: ſophiſtici ⁊ peccãtes i forã: poſſem⁹ dicẽ ꝙ nõ ẽ ſiſe de redargutiõe ad q̃s ꝑn̄ videnť ordiari ſilli peccãtes in forã ⁊ de aliis metis ad q̃s forte nõ min⁹ ordinanť ſilli peccãtes i mã: nã lꝫ dialetic⁹ nõ ꝓꝑe poſſit uti ſillo peccãte i forma dialetic⁹ tñ ut ẽ obuiatiuus poſſit uti ꝑꝑ ignorãtiã rñdẽtis ſillo peccãte i mã. dialetica eni ſic accepta ut ſupius dicebať põt ſillfare ſlm ꝑꝑ igrãtiã ci⁹ q dat orõnẽ. nõ ḡ vꝫ icõueniẽs ꝙ dialetic⁹ doceat cautelas ad alias metas ꝓut ꝯcludunť ꝑ ſillꝫ peccãtẽ i mã. neꝫ qꝛ ut i cõtinuatiõe dcꝫ eſt: h̃ danť cautele ad oẽs metas: iõ dicẽ poſſum⁹ ꝙ cũ ſill'ando ſlꝫ habeam⁹ viã ad oẽꝫ metã: dialetic⁹ ut ẽ obuiatiuus: ⁊ ut põt ſillfare ſlꝫ viã hẽt ad oẽꝫ metã: ꝑꝑ qḋ vꝫ poſſe tradẽ cautelas deſuiẽtes cuilibet mete: uel dicẽ poſſum⁹ ꝙ nullus põt ſoluẽ ligamẽtũ ſi igrat nodũ: ut vꝫ uelle phus. 3° meta^{ce}. ſi ḡ ſpectat ad artẽ ſoluẽ obligtates ⁊ docẽ rñdẽtẽ: ſpectat ad eã oſtẽdere quõ fieri hñt tales obligtates ⁊ aſſignare cautelas ꝑ q̃s apte tales obligtates fiunt. qꝛ ſi malũ nõ vitať niſi cognitũ: q̃ꝫto magis cogſciť: tãto magis vitari põt. ſi ḡ ſcim⁹ quõ fiũt obligtates: ⁊ ꝑ q̃s cautelas apti⁹ fieri hñt: magis eas vitare poterim⁹. poſſum⁹ ẽt tertio ſoluere: nã lꝫ non ſpectet ad artẽ uti obligtateis: ſpectat tñ ad eã tradẽ notitiã de ipa: que ḡ h̃ phs tradit de ſophiſticatiõib⁹ magis dic̃ ea ut ſophiſticationũ notitiã habeamus: ⁊ ut poſſim⁹ ea cauẽ: q̃ꝫ ut utamur illis. poſſum⁹ eni ea cognoſcẽ ⁊ ea cauẽ in eo qḋ dialetici: ſꝫ nõ ꝓꝑe poſſumus ſophiſticationib⁹ uti niſi in eo ꝙ ſophiſte. cõ.b'

R Urſum ut qḋ extra opinionẽ eſt dicat cõſiderare ex quo genẽ eſt qui diſputat: deinde iterrogare eſt qḋ pluribus hi dicãt: inopinabile eſt autẽ ſingulis aliqd tale. Elemẽtũ aũt horũ ſingulorꝫ ſumere poſitiones in ꝓpoſitionib⁹.

¶ In ꝑte iſta dat phs documẽta qb⁹ duci põt rñdens ad iopinabile. ⁊ duo fac̃. qꝛ p° ponit h^{m} documẽta ſũpta ex ꝑte nr̃a q iterrogamur. 2° ponit talia documẽta ſumpta ex ꝑte ꝓpõnũ ꝑ q̃s iterrogamur. 2ª ibi[Quedã ãt iterrogatiões.] Ad euidẽtiã ãt p^{e} ꝑtis ſciẽdũ ꝙ ut ad pñs ſpectat nos habem⁹ ordinẽ ad tria i qb⁹ põt eẽ diuſitas. habem⁹ eni ordinẽ ad doctores ad nosipſos: ⁊ ad leges. qdã eni regunť a doctorib⁹ ut diſcipuli: ⁊ adiſcẽtes. qdã regunť a ſeipſis ut docti. qdaꝫ v̄o regunť legibus ut vulgares ⁊ ciues. i oib⁹ ãt his repiť diuſitas: nã doctores ꝯdicũt doctorib⁹: ⁊ i ſeipo qlibet diuſitateꝫ repit. qꝛ rõ ꝯdicit paſſiõi. ſic ẽt ⁊ i legib⁹ ẽ ꝯrietas: qꝛ leges legib⁹ ꝯdicũt: ⁊ qꝛ ubicuqꝫ ẽ ꝯrietas ibi vꝫ diuſitas eẽ opionũ. iõ phs tria fac̃. qꝛ p° docet ducẽ rñdentẽ ad iopinabilia ex diuſitate doctoꝝ. 2° ex diuſitate nr̃a. 3° ex diuſitate legũ. 2ª ibi[Amp̃. ãt ex uolũtatib⁹.] 3ª ibi[Plurim⁹ ãt loc⁹ ẽ.] Circa p^{m} duo fac̃. qꝛ p° ponit documẽtũ. 2° docet ipſꝫ ſoluẽ. ibi[Solo v̄o hoꝝ.] Dic̃ ḡ ꝙ rurſuꝫ poſſum⁹ dicẽ ducẽ rñdẽtẽ ut dicat ꝙ eſt ex̃ opionẽ: ⁊ ut h̃ fiat ꝯſiderare debem⁹ ex q̃ gñe. i. ex q̃ ſecta uł q̃s doctores ſeqť rñdẽs q diſputat. Deinde iterrogare debem⁹ aliqd ꝙ hi doctores q̃s ſup. rñdens ſeqť dicũt iopinabile plib⁹. eſt eni in ſingulis ſectis aliqd tale. i. aliqd plib⁹ iopiabile. ⁊ qꝛ nulla ſecta phoꝝ fuit que nõ ꝯſideret aliqd qḋ erat ex̃ opionẽ pluriũ: leue erat ducẽ quẽlibet de iſta ſecta ad iopiabile. iõ ſbdit: ꝙ elꝫ ſingulorꝫ hoꝝ ducẽdi. ſ. ad iopinabile ẽ i ꝓpõnib⁹ q̃s iterrogamus ſumẽ debemus poſitiões ex̃ncas phoꝝ: ⁊ ex il

lis arguē ꝯ eos q ſunt de illa ſecta. Deinde cum dicit.

¶ Solutio vō hoꝝ cōpetēs fert: ꝗ oſidere qm̄ nō ꝓpter orationē accidit iprobabile: ſemper autem hoc vult qui contendit.

¶ Docet talia ſoluē. d. ꝙ cōpetēs ſolō hoꝝ eē fert. i. eſſe dī oſidē: qm̄ illud iprobabile nō accidit pp orōnē. i. pp argumētatiōnē opponētis. ſemp eni opponēs q ꝯtendit. i. q certat ⁊ bellat. vult ꝗ. vꝫ. ꝙ illud iopinabile accidat ex argumento ſuo. ¶ Notādū aūt ꝙ opponēs nō dī vincē niſi cogat rñdētem ex vi argumēti cōcedē aliqḋ icōueniēs: nā ſi grā diſputatiōis uel aliq̄ alia de cā rñdēs ꝯcederet aliqḋ icōueniēs nō eēt in ꝗ glīa opponentis. cum ergo aliquis de aliqua ſecta ducitur ad aliqḋ improbabile debet dicere ꝙ hoc eſt ex poſitione ſua nō ex argumētatiōe opponentis. Deinde cū dicit.

¶ Amplius aūt ex uolūtatib⁹ ⁊ manifeſtis opinionib⁹: nō eni eadē ⁊ uolūt ⁊ dicūt: ſꝫ dicūt qdē decoratiſſimas orōnes: uolunt aūt ea q̄ vīr ꝓdeſſe: ut bn̄ mori magis q̄ꝫ viuere uoluptuoſe dicūt oportē: ⁊ egē iuſte magis q̄ꝫ diuitijs affluē puc: uolūt aūt ꝯ̄ria.

¶ Docet ducere ad iopinabilia ex diſſimilitate que eſt in nobis. nā in nobis rō ꝯ̄riaſ paſſionī. ⁊ utplīmuꝫ in occulto uolumus qḋ ſuggerit paſſio. in apto tn̄ loqm̄ qd rō dictat. nō enīꝫ facimus qḋ docemus nec uolumus qḋ loqmur. dio ḡ fac. qꝛ ꝑ⁰ ponit iſtud documētū. 2⁰ adaptat ipꝫ ibi⌊ Ergo cū qui dic. ⌋ Dicit ḡ ꝙ amp̄. ſup. aliud documētū ducēdi ad iopinabile eſt ex uolūtatib⁹ q̄ꝫtū ad id qḋ ſuggerit paſſio ⁊ manifeſtis opionib⁹ q̄ꝫtū ad id qḋ dictat rō. nō enīꝫ hoīes eadē uolūt ⁊ dicūt ſed dicūt qdē decoratiſſimas orōnes: uolūt tn̄ ea que vīr ꝓdeſſe: ut dn̄t magis oportē bn̄ mori q̄ꝫ uoluptuoſe viuere. ⁊ egē. i. eē pauper iuſte magis q̄ꝫ praue affluere diuitijs. uolūt aūt nō hec ſꝫ ꝯtraria. Deīde cū dicit.

¶ Ergo eū q dicit ſm uolūtates ad manifeſtas opiniones ducēdū: cū vō q ſm ad abſcōſas: utrūq̄ꝫ eni neceſſariū extrā opinionē ducere: aut enīꝫ ad manifeſtas: aut ad obſcuras opiniones dicunt contraria.

¶ Adaptat documētū ad ꝓpoſitū. d. ꝙ eū qui dicit uolūtates. i. eū qui aſſerit opionē illā quā ſuggerit paſſio ⁊ dictat ſenſus: ⁊ quā vult uolūtas ducendū eſt ad manifeſtas opiones q̄s dictat rō. euꝫ aūt qui rñdet ſꝫ has. i. ſm has manifeſtas opiones. ducenduꝫ eſt ad abſcōſas q̄s vult uolūtas. utrūq̄ꝫ eni. i. utroq̄ꝫ mō neceſſariū eſt ducere extra opionē. ſemp eni rñdētes uel dicunt ꝯ̄ria ad manifeſtas opiniones uel abſconſas. Deinde cū. d.

¶ Plurimus aūt locus eſt faciēdi que extra opionē ſūt dicē: ſicut ⁊ caliades in gorgia ſcript⁹ eſt dicēs: ⁊ ueteres oēs arbitrati ſūt accidē in eo ꝙ ſm nām: ⁊ ſm legeꝫ: ꝯ̄ria eni eſſe nāꝫ ⁊ legē dicūt: ⁊ iuſtitia ſm legē qdē eſt bonū: ſm nām aūt nō bonū.

¶ Ponit documentū ſumptū ex diuerſitate legū. leges eni ꝯ̄dicūt nature: ⁊ nā legib⁹. tria ḡ facit. qꝛ ꝑ⁰ ponit h⁹ documētū. 2⁰ adaptat ipm ad ꝓpoſitū. 3⁰ dat differētiā iter id qḋ eſt ſm legē: ⁊ id qḋ eſt ſꝫ nāꝫ. 2ª ibi⌊ Opꝫ ḡ ad eū. ⌋ 3ª ibi⌊ Eſt aūt eis. ⌋ Dicit ḡ ꝙ plurim⁹ locus i. frequēs loc⁹. ſiue idoneū documētū facē dicē ea que ſūt ex opionē eſt ſicut dicebat caliades. i. ille hō q ſcript⁹ eſt in gorgia. i. in illo li⁰. caliades eni erat dicēs ſiue dicebat ꝙ oēs ueteres arbitrati ſūt accidē in eo qḋ eſt ſꝫ nām ⁊ ſm legē. que ſup. talia ſibi ꝯ̄dicūt. iō ſbdit ꝙ ꝯ̄ria opꝫ eē nāꝫ ⁊ leges. talē eni iuſtitiā ſm leges ꝯtingit eē qd bonū ꝙ ſm nām ꝯtingit eē nō bonū. ¶ Notandū aūt ꝙ gorgias eſt qdā liber platonis. cuius ꝯſuetudo fuit libros ſuos intitulare a diſcipulis ſuis. Tymeus enīꝫ ⁊ fedron ⁊ menō fuerūt diſcipuli platonis a qb⁹ intitulauit dictos libros. ſic ēt ⁊ Gorgias fuit qdā diſcipulus platonis a q̄ intitulauit quēdā librū quē appellauit gorgiā. in illo aūt li⁰ ſcriptū eſt de qdā q uocabaſ caliades ꝙ ipſe dicebat oēs ueteres ⁊ oēs antiquos arbitratos fuiſſe legē ⁊ nām eſſe ꝯ̄ria. ⁊ aliqd eſt bonū ſm vnū qḋ nō eſt bonū ſm aliud ⁊ ecōuerſo. Deinde cum dicit.

¶ Opꝫ ḡ ad eū qdē q dicit ſm nām ſm legē obuiare: ad cū vō q ſm legē in nāꝫ ducere: utrūq̄ꝫ eni dicē ē qḋ extra opionē ē.

¶ Adaptat ḡ h documētū ad ꝓpo^m ⁊ ex ꝯ̄rietate que eſt iter legē ⁊ nām docet ducē ad inopinabile. d. ꝙ ad eū q dicit ſm nām opꝫ obuiare ſm legē. ad eū vō q ſm legē ducē in nām obuiādo ei p id qḋ eſt ſm nām. utrūq̄ꝫ eni. i. ex utraq̄ꝫ pte. ſ. tāꝫ ex parte legis q̄ꝫ ex pte nature ꝯtingit dicere ꝙ eſt extra opinionem. Deinde cū dic.

¶ Erat aūt eis ſꝫ nāꝫ qdē ueꝝ: ſm legē aūt qḋ plurib⁹ vī. Quare manifeſtū: qm̄ ⁊ illi quēadmodū ⁊ q nūc aut arguē: aut ad qḋ ex̄ opionē eēt dicē rñdētē conabanſ facē.

¶ Oñdit quō differt id qḋ eſt ſm nām ab eo qḋ eſt ſm legem. d. ꝙ id qḋ eſt ſm nām eſt ueruꝫ eis. i. apud eos. ſ. apud ſapiētes: ſed ſm legē eſt id qḋ videſ pluribus. ⁊ qꝛ tā antiquitus q̄ꝫ nūc conabanſ opponentes ducere reſpondentes ad inopinabile ſm ſapientes: uel ſm plures. ideo ſubdit manifeſtū eſſe ꝙ quēadmodū illi. i. antiqui. ſic ⁊ qui nunc. i. moderni conantur arguere. i. redarguere reſpondentem. aut facere ipſuꝫ dicere quod eſt extra opinionem ſup. uel ſapientum uel plurium.

Dubitaret forte aliqs qd appellet hic pħs eē ſm nām ⁊ ſm leges. ¶ Dicēduꝫ ꝙ ſm quoſdā ꝗ appellat ſm nām qḋ nām ſaluat. ſm leges vō qḋ leges dicūt: ⁊ ꝗ ut dicūt ꝯtraria ſunt. nāꝫ leges dicūt latronē ſuſpendi: nā vō ꝯtradicit. qꝛ hoc nō ſaluat nāꝫ: ſed tollit: ſed hoc ſtare nō poteſt: qꝛ ſm pħꝫ qḋ eſt ſm nām eſt tale ſimpliciter: ⁊ apud ſapientes: qḋ vō ſm leges eſt qḋ videſ plurib⁹. ꝯſtat autēꝫ ꝙ latronē ſuſpendi eſt bonū ſm ſniam ſapientū: ⁊ eſt bonuꝫ ſimpliciter. lꝫ eni ſit maluꝫ huius ut latronis. ſimpliciter tamen bonū eſt: qꝛ decorat rē publicā. ſuſpēſio ḡ latronis ſi attendanſ uerba pħi magis eſt ſm nām q̄ꝫ cōtra nām. ¶ Sciendū ergo ꝙ ſm pħum rhetoricoꝝ 2⁰. ⁊ ethicorū quīto duplex eſt iuſtū. ſm legē ⁊ ſm nām: vnde ⁊ coiter ꝯſueuit diſtingui ꝙ duplex eſt iuſtū. ſ. naturale ⁊ poſitiuū. pħus ergo per nām intendit ius naturale. per legē vō ius poſitiuū. qḋ ergo eſt ſm ius naturale eſt ſimpliciter tale: ⁊ eſt ſm ſniam ſapientū. qḋ vō eſt ſm leges poſitiuis. qꝛ aliquādo ciues ſūt ꝯditores taliū. ideo que ſunt ſm leges ſunt que videnſ plurib⁹.

Alterius forte dubitaret aliqs. utꝝ ea que ſūt ſm legē ſint ꝯ̄ria his que ſūt ſꝫ nāꝫ. Dōm ꝙ ſꝫ ius nāle ſūt que recta rō dictat: ſꝫ leges poſitiue utplurimū cui ꝯcurrūt ꝓficua. multa eni ſūt ꝓficua ⁊ utilia: quoꝝ dictat rō igiſ ſꝫ nāꝫ ⁊ leges ſiue ius nāle ⁊ ius poſitiuū in plurib⁹ opꝫ ſibi inuiceꝫ eſſe ꝯ̄ria.

Alterius forte dubitaret aliqs q̄re qḋ ē ſꝫ nāꝫ dī eē tale ſꝫ ſapiētes. qḋ vō eſt ſꝫ leges. dī eē qḋ vī plib⁹. ¶ Dōꝫ ꝙ ut dēꝫ ē que ſūt ſꝫ ius nāle ſūt talia ſꝫ rōnē: ſꝫ que ſꝫ leges poſitiuas utplurimū ſūt ꝓficua ⁊ bona ſꝫ ſenſuꝫ. ⁊ qꝛ ſapiētes ſꝫ ꝙ h⁹ ſūt: reguntſ rōne. plēs vō reguntſ paſſiōe ⁊ ſenſu: ꝓplus

uo᷑ ⁊ multitudo nõ pcipiũt niſi ſenſibilia bona. vñ ğ dictũ eſt ꝙ que ſunt ſm nãm ⁊ ſm rõnẽ ſunt talia ſm ſapientes: que uo ſunt ſm leges ⁊ ſm proficua ſunt que videntur pluribus. Deinde cum dicit.

¶ **Quedã aũt iterrogatiões hñt utrãqꝫ iprobabilẽ eẽ rñſionẽ: ut utrũ ſapiẽtib⁹ aut patri oporteat obedire: ⁊ expediẽtia facere aut iuſta: ⁊ iniuriã pati meli⁹ qꝫ nocere.**

¶ Docet ducẽ ad inopinabile ex diuiſitate ſiue ex ꝯrietate que eſt in ipſa iterrogatiõe: ⁊ tria facit. qꝛ p̃° facit qð dcm̃ eſt. 2° adaptat documẽtũ h̃ ad ꝑpoſitũ. 3° reducit hãc ꝯrietatẽ ad p̃cedẽtẽ. 2ª ibi [Opꝫ aũt reducere.] 3ª ibi [Erit aũt ad ea.] Dicit ğ ꝙ qdã iterrogatiões hñt utriqꝫ iprobabilẽ eẽ rñſionẽ. ſũt eni qdã iterrogatiões tales q̃les in ſeipſis hñt ꝯrietates: ⁊ ex utraqꝫ pte ꝯtingit eẽ ꝯ͠ eas iprobabilẽ rñſionẽ: ut ſi queraꝛ utrũ oporteat obedire ſapiẽtib⁹ aut pri. ⁊ utrũ oporteat expediẽtia facẽ aut iuſta: ⁊ utꝝ ſit melius pati iniuriã qꝫ nocẽ. ¶ Notãdũ aũt ꝙ in oĩb⁹ p̃dictis iterrogatiõib⁹ eſt dare ꝯrietatẽ. ⁊ qcqd rñdeꝛ uel ꝯdicit plib⁹ uel ſapiẽtib⁹: nã plures dicũt ꝙ obediẽdũ eſt pri: ⁊ ꝙ opꝫ expediẽtia facẽ: ⁊ ꝙ meli⁹ eſt facẽ iniuriaꝫ qꝫ pati. ſapiẽtes uo dicũt obediẽdũ eẽ ſapiẽtib⁹: agẽdũ eẽ iuſta: nõ eẽ faciendũ iniuriã: ſed magis patiendum. Deinde cum dicit.

¶ **Oportet aũt ducere ad ea que plurib⁹ ⁊ ſapiẽtib⁹ ſũt ꝯtraria. Nã ſi dicat aliqs ut q circa rões ad que pluribus: ſi aũt ut plures in ea que his q in rõne: dicũt eni hi qdẽ ex neceſſitate beatũ iuſtũ eſſe: pluribus aũt iprobabile eſt regẽ nõ felicẽ eſſe.**

¶ Adaptat h̃ documẽtũ ad ꝑpoſitũ. d. ꝙ in talib⁹ iterrogationib⁹ opꝫ ducẽ rñdẽtẽ ad ea que ſũt ꝯtra plib⁹ uel ẽt ad ea que ſũt ꝯtria ſapiẽtib⁹: nã ſi aliqs dicat ut dicũt q ſũt circa rões. i. ut dicũt ſapiẽtes: ducendus eſt ad ea que videnꝛ plurib⁹. ſi aũt dicat ut plures. ducẽdus eſt in ea que videnꝛ in his q ſũt in rõne. ⁊ ſbdit quõ ſapiẽtes q ſũt in rõne ꝯdicũt plib⁹. d. ꝙ hi. ſ. ſapiẽtes dicũt iuſtũ ex neceſſitate eſſe beatũ. plurib⁹ aũt nõ vꝫ ſic. vulgares eni nõ credũt iuſtũ eſſe beatũ: ſed diuitẽ. iprobabile eſt eni apud eos regẽ nõ eſſe felicẽ. Deinde cũ ꝯlc.

¶ **Erit aũt ad ea que ſic ſũt iprobabilia ducere idẽ qð ⁊ i eã que ẽ ſꝫ nãꝫ: ⁊ ſꝫ legẽ ꝯrietatẽ ducẽ: nã lex opio plurũ ẽ: ſapiẽtes ãt ſm nãꝫ ⁊ ſm ꝟitatẽ dicũt: ⁊ ea qdẽ que ſunt extra opionẽ ex his opꝫ querẽ locis.**

¶ Reducit hãc ꝯrietatẽ ad p̃cedẽtẽ. d. ꝙ ducẽ ad ea que ſunt ſic iprobabilia. ſ. ſm plures uel ſm ſapiẽtes idem erit qð ducẽ in eã ꝯrietatẽ que eſt ſm nãm ⁊ ſm ueritatẽ ⁊ ſm legẽ: qꝛ lex eſt opinio plurũ: ſꝫ ſapiẽtes dicunt ſꝫ nãm ⁊ ſꝫ ueritatẽ. Ultimo epilogat circa determiata dicens. ꝙ ea que ſunt extra opinionem ex his locis i. ex his documentis oportet querere.

Cap. X.

De facere nugari quid dicimus: nugari iam monſtrauimus.

¶ In pte iſta determinat pħs de meta nugatiõis. ⁊ duo facit. qꝛ p̃° ſupponit ex p̃cedẽtib⁹ qd ſit nugari. 2° ex ſuppõne facta inueſtigat documẽta ad talẽ metã. ibi [Oẽs aũt h⁰ᵉ.] Dicit ğ ꝙ dðꝫ eſt de facẽ nugari: ſꝫ qd dicimus eẽ nugari: iã mõſtrauim⁹ in p̃n° hui⁹ lib⁹. io ſup. necẽ eſt h̃ ſupponẽdũ. Deĩde cũ. d.

¶ **Oẽs aũt hi⁹ orões h̃ nolũt facere ſi nihil differat nomẽ uel orõnẽ dicere.**

¶ Ex ſuppõne ei⁹ qð eſt nugari iueſtigat documenta ad metã nugatiõis. niſi eni ſciremi⁹ qd eſt nugari nõ poſſemus ſcire quõ ꝯtingit uenari nugationeꝫ. ſuppoſito ğ qd eſt nugari: habemus idoneitatẽ ad iueſtigãdũ documẽta ꝑ que arguimus ꝙ aduerſarius nugaꝛ. duo ğ facit. qꝛ p̃° ponit documẽta ꝑ que fit nugatio vᷓa. 2° ꝑ que fit appens. 2ª ibi [Videnꝛ aũt facẽ.] Ad euidẽtiã p̃ me ptis ſciẽdũ ꝙ ſic in fallã ſm plᷓes iterrogatiões ex ſuppoſitiõe alicui⁹: ut ſupponẽdo eodẽ mõ diffiniri aliqd in ſingulari ⁊ in plurali ꝯtingebat fieri ueꝝ elẽchũ: ſic in meta nugatiõis ſupponẽdo ꝙ idẽ ſignificet nomẽ ꝑ ſe ſũptũ ⁊ alteri ꝯiunctũ: uel qð idẽ ſignificet nomẽ qð oro: ducit qs ad uerã nugationẽ. duo ğ facit. qꝛ p̃° ait p̃mittẽdã eſſe hãc ſuppõnẽ. 2° qð dixerat manifeſtat ꝑ exẽpla. ibi [Duplũ aũt.] Dic ğ ꝙ oẽs h⁰ᵉ orones. que ſup. dicẽde ſũt uolũt h̃ facẽ. i. nolũt ducẽ ad uerã nugationẽ. ſi ſup. ſupponaꝛ ꝙ nihil differat dicẽ nomen ꝑ ſe ſũptũ ⁊ dicẽ orõnẽ uel nomẽ ꝑ ſe ſũptũ uel alteri cõiunctũ. ¶ Notãdũ aũt ꝙ differt dicẽ nomẽ ꝑ ſe ſũptũ ⁊ dicẽ ipm ut facit orõnẽ: ⁊ eſt ꝯiunctũ alteri: nã dupluꝫ ꝑ ſe ſũptũ dat itelligẽ dimidiũ: ſꝫ ſi duplũ ꝯiungaꝛ cũ dimidiũ nõ ulterius dat itelligẽ dimidiũ: ſi ğ nõ differret duplũ ꝑ ſe ſũptũ: ⁊ duplũ ꝯiunctũ dimidiũ. tũc dupluꝫ ꝯiunctũ dimidiũ daret itelligẽ dimidiũ: ſicut dat ipſuꝫ itelligẽ ꝑ ſe ſũptũ cũ nõ ꝯiungiꝛ illi. eẽt ğ nugatio dðo duplũ dimidiũ. qꝛ bis poneret ibi dimidiũ. ⁊ qð dcm̃ eſt de relatiuis ꝟitatẽ hẽt in ꝑ ſe paſſiõib⁹. ſi eni ſimũ ꝯiũctũ naſo daret itelligẽ naſuꝫ ſicut dat ipm itelligẽ ꝑ ſe ſumptũ. tũc dicẽdo naſus ſimus eſſet ibi nugatio. eẽt eni dicere naſus naſus cauus. Deinde cum dicit.

¶ **Duplũ ãt ⁊ dimidiũ duplũ idẽ: ſi ğ ẽ duplũ dimidiũ duplũ erit dimidiũ dimidiũ duplũ: ⁊ rurſũ ſi ꝑ duplo duplũ dimidiũ põaꝛ ter erit dẽꝫ dimidiũ dimidiũ dimidiũ duplũ.**

¶ Ex ſuppõne p̃dicta. vꝫ. ꝙ nõ differat dictio: ut eſt ibi nomẽ. i. ut ſumiꝛ ꝑ ſe: ⁊ ut fac orõnẽ. i. ut ꝯiungiꝛ alteri. docet ducẽ ad uerã nugationẽ. ⁊ duo facit. qꝛ p̃° docet h̃ in relatiuis. 2° in ꝑ ſe paſſionib⁹. ibi [Et quotũcũqꝫ ſbiecta.] Circa p̃ᵐ tria facit. qꝛ p̃° docet h̃ in relatiuis ſm ſe. 2° in relatiuis ſꝫ ſuũ genus. 3° ꝯcludit hoc ueritatẽ hĩe in oĩb⁹ relatiuis. 2ª ibi [Et putas eſt ꝯcupiſcẽtia.] 3ª ibi [Sũt aũt h⁰ᵉ orones.] Cõtinueꝛ autẽ ſic. ſuppoſitũ eſt idẽ ſigr̃e nomen ⁊ orõneꝫ: uel idẽ ſigr̃e nomẽ ꝑ ſe ſũptũ ⁊ ꝯiunctũ alteri. qð ſi ita eſt: idẽ erit duplũ ꝑ ſe ſũptũ ⁊ duplũ ꝯiunctũ dimidiũ: ſi ğ duplum eſt dimidiũ duplũ. i. ſi ꝑ loco dupli põt accipi duplũ dimidiũ bis poneretur ibi dimidiũ. ⁊ erit dimidiũ dimidiũ duplũ. ⁊ rurſum ſi ꝑ duplo ponaꝛ dupluꝫ dimidiũ. ter erit ibi dictuꝫ dimidiũ. erit eni dimidiũ dimidiũ dimidiũ duplũ. Notãdũ aũt ꝙ ſi ſemꝑ ꝑ duplo poſſumus accipere duplũ dimidiũ. poterimus arguẽ ifinitã nugationẽ. ifinities eni poneꝛ ibi dimidiũ. Deinde cum dicit.

¶ **Et putas eſt ꝯcupiſcẽtia delectationis: h̃ aũt eſt appetit⁹ delectatiõis: eſt ğ ꝯcupiſcẽtia appetit⁹ delectationis delectationis.**

¶ Ponit 2ᵐ exẽplũ in relatiuis ſm ſuũ genus. d. putas ſup. ꝙ bñ dcm̃ ſit ꝯcupiſcẽtia delectatiõis. ſi rñdeaꝛ ꝙ bñ dicaꝛ ꝙ h̃. ſ. ꝯcupiſcẽtia eſt appetit⁹ delectatiõis. cõcupiſcẽtia ğ delectationis nihil aliud eſt qꝫ appetitus delectationis. ⁊ ita nugatio. ¶ Notãdũ aũt ꝙ appetitus eſt q̃ſi genus ad ꝯcupiſcẽtiã. appetit⁹ eni diuidiꝛ in appetitũ ſenſitiuuꝫ ⁊ intellectiuum. appetitus autem ſenſitiuus rurſus diuiditur in iraſcibilem ⁊ concupiſcibileꝫ. ſi ergo concupiſcentia eſt ad aliquid. qꝛ appetitus eſt ad aliqd ſeqtur ꝙ cõcupiſcentia ſit relatiuuꝫ. qꝛ ſuũ genus eſt relatiuũ. ¶ Notãdũ ẽt ꝙ ꝯcupiſcẽtia

dat ītelligere delectationē: ſed ꝯiuncta delectatiōi nō ulterius dat ītelligere eā. iō dōo. ꝯcupia delectationis nō eſt ibi nugatio niſi ſuppoſito ꝙ idē ſignificet nomē qḋ oro: ⁊ ꝙ non differat ꝯcupia per ſe ſumpta: ⁊ ut eſt ꝯiuncta huic genitiuo delectationis. Deide cū dicit.

¶ Sunt aūt oēs hi⁹ orones ⁊ in ad aliqd: quecūqꝫ nō ſolū gñā: ſꝫ ⁊ ipa ad aliqd dr̄ ⁊ ad idē ⁊ vnū aſſignant̄: ut appetit⁹ alicuius appetit⁹: ⁊ ꝯcupia alicui⁹ ꝯcupia: ⁊ duplū alicui⁹ duplū: ⁊ duplū dimidij.

¶ Oñdit ꝙ in oib⁹ relatiuis cōmittit̄ nugatio ſuppoſita ſuppōne pdicta. d. ꝙ h⁹ orones dicentes. ſ. ad nugationē ſunt oēs que dicte ſunt. ⁊ ſubdit ꝙ in ad aliqd quecūqꝫ nō ſolū ſm gñā: ſed ēt ſm ſeipſa dr̄ ad aliqd i. ad oīa relatiua: tā ſm ſe ꝗ̄ ſm ſuū genus: ſi aſſignant̄ vnū ⁊ idē ſup. nugationē faciūt: ut appetit⁹. qꝛ eſt alicui⁹ appetit⁹. ⁊ ꝯcupiſcentia que eſt alicui⁹ ꝯcupia. ⁊ duplū qḋ eſt alicui⁹ duplū. eſt eni duplū dimidij. in oib⁹ ſup. talib⁹ cōmittit̄ nugatio. ¶ Nōandū aūt ꝙ dic [Et ad idē ⁊ vnū aſſignant̄.] Qꝛ vnū relatioꝝ nō dat ītelligē aliud niſi determiate aſſignet̄ ad illḋ. vult ḡ dicere ꝙ in relatiuis nō ꝗ̄cūqꝫ mō acceptis cōmittit̄ nugatio: ſꝫ ut aſſignant̄ ad vnū ⁊ idē. i. ut aſſignant̄ ad aliqd determiatū. qꝛ ſꝫ mō accepta relatiua dant ītelligē ſeipa: ⁊ cōmittit̄ ibi nugatio ſuppoſita ſuppōne pdca. Ex quo appet. qꝛ ala nō determiate dr̄ relatiue ad auē ꝗ̄tūcūqꝫ ſupponat̄ ꝙ idē ſignificet nomē qḋ oro non ibi erit nugatio. dicēdo ala auis. ¶ Notādū ēt ꝙ cuꝫ cōcupia videat̄ eē relatiuū ſm ſuū genus. duplū vō ſit relatiuū ſm ſe. iō in talib⁹ exēplificauit ut oñdat in oib⁹ relatiuis cōmitti nugationē ſi determiate ⁊ debite aſſignant̄ pſuppoſita ſuppōne pdicta. Deidē cū dicit.

¶ Et ꝗ̄rūcūqꝫ ſubiecta cū nō ſint aliqd oino ꝗ̄rū ſūt hit⁹ aut paſſiōes: aut aliqd hi i orone coꝝ cū deſignant̄ pdicatoꝝ de his.

¶ Hic oñdit idē vitatē hēre in per ſe paſſionibus. ⁊ duo facit: qꝛ pmo pponit qḋ intēdit. 2° manifeſtat qḋ dixerat per exēpiū: ibi [Ut abundans eſt ibi nūerus.] Dicit ergo ꝙ ſubta quorūcūqꝫ accidentia cuꝫ nō ſint ad aliqd oino. i. pter hoc ꝙ ſint relatiua: ſi illorū ſuborū pdicta accñtia ſunt hit⁹ aut paſſiones aut aliqd h⁹ ut diſpōnes. ⁊ in rōne. i. in diffōne eoꝝ pdicatoꝝ. i. illoꝝ accñtiū cū deſignant̄ ul cū ſigtur: ut hēt correctio greca de his. i. de ſbiectis. ſup. in talib⁹ hēt fieri nugatio. ¶ Notādū aūt ꝙ accñtiū qdā ſunt per ſe: qdā vō per accñs. in diffōne accñtiū p ſe ponunt̄ ſbiecta. ſꝫ i diffōne accñtiū per accñs. ſm ꝙ talia ſunt ſbiecta nō cadūt utrū aūt nulla ſint accñtia talia. ita per accñs quoruꝫ nō ſint aliꝗ̄ ſbiecta per ſe nō eſt pñtis ſpeculatiōis. ſufficit aūt ad pñs ſcire ꝙ in diffōne accñtiū per ſe ponūtur ſbiecta: nō aūt in diffōne accñtiū per accñs nō cadit ſbm: ut ergo phs oñderet ꝙ nugatio cōmittit̄ in accidētib⁹ per ſe: ⁊ nō in per accñs: dixit nugationē ꝯtingere in illis accñtib⁹ que ſic ſunt hitus: aut paſſiones aut diſpōnes ſboꝝ: ꝙ rñ i rōne eoꝝ ꝯdeſignant̄ de his i. fit mētio de ſubiectis. Deinde cum dicit.

¶ Ut abundās eſt numerus mediuꝫ hñs: eſt aūt numerus abundans: eſt ergo numerus numerus medium habens.

¶ Manifeſtat qḋ dixerat per exēpla. ⁊ duo fac. qꝛ p° adducit ad ppoſitū exēplū mathematicū. 2° exēplū nāle. ibi [Et ſimuꝫ.] Dicit ergo ꝙ abundans. i. nūs ipar eſt nūs mediū hñs. eſt aūt nūs abūdans. i. in abūdāti ⁊ in ipari itelligit̄ nūs. bis ergo dicit̄ ibi nūs. abundās ergo nūs eſt nūs nūs mediū hñs. ¶ Notandū aūt ꝙ par nūs diuiſus in duo eq̄lia nihil remanet mediū. de rōne eni paris eſt ꝙ poſſit diuidi in duo eq̄lia: ut vult Boe⁹ in ariſmetrica ſua. Impar aūt cū diuidit̄ in duo eq̄lia: diuidentia nō euacuāt totum diuiſuꝫ: ſed in medio remanet vnitas. ideo dicit̄ impar eē numerus medium habens. Deinde cum dicit.

¶ Et ſi ſimū cauitas naris eſt: eſt aūt naris ſimi: eſt igit̄ naris naris caua.

¶ Oñdit hoc idē per exēplū nāle dicēs. ꝙ ſimū eſt cauitas naris. eſt aūt ſima naris. i. in ſimo itelligit̄ naris ſiue naſus. bis ergo ponet̄ ibi naris. iō cōcludit. erit ergo naris ſima: ſiue naris naris cauitas.

Dubitaret forte aliqs. utrū poſito vno relatiuoꝝ ut eſt ꝯiūctū alteri det itelligē alterū: ut utrū duplū ꝯiūctū dimidij det ulteri⁹ intelligē dimidij. ¶ Dōm ꝙ tota cā q̄re vnū relatiuoꝝ dat itelligē reliquū eſt ordo ul depēdētia vni⁹ ad alteꝝ. Intellect⁹ eni nō pōt itelligē aliqd ordiatū ad aliḋ uel depēdēs ab alio niſi itelligat illud ad qḋ ordiat̄ ul a q depēdet. Inde eſt ḡ ꝙ relatiua ſunt ſimul nā. i. nāli intelligētia. ut vnū eſt de itellectu alteri⁹. ſi ḡ ordo ⁊ depēdētia eſt cā ꝙ vnū relatiuoꝝ det itelligē aliḋ: qñ relatiuū ſumit̄ per ſe. qꝛ ille ordo ⁊ illa depēdētia nō eſt termiata: de neccitate dat itelligē reliquū relatiuū: ſꝫ ſi accipiatur relatiuū alteri ꝯiūctū: qꝛ illa depēdētia iā eſt terminata nō ulteri⁹ dat itelligē reliquū. duplū ḡ p ſe ſūptū: qꝛ dic̄ aliqd hñs ordinē ul depēdētiā ad dimidiū. iō dat itelligē dimidij: ſꝫ ſi dicat̄ duplū dimidij: nō ulteri⁹ ibi itelligit̄ dimidij: qꝛ illa depēdētia iā ē termiata.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utꝝ ppria paſſio ꝯiuncta ſubō det ulteri⁹ itelligē ſubm. ¶ Dōm ꝙ obm itellect⁹ eſt qḋ qd eſt ⁊ pmū qḋ apprehēdit̄ ab itellectu eſt ens ul eē. Cuꝫ ergo accñtia nō ſint entia niſi qꝛ ſunt entis: accñs nō poterit eē obꝫ itellect⁹ niſi ut hēt ordinē ⁊ dependentiā ad ſubm: cū nec ſint quid nec ſint ens: niſi qꝛ ſunt aliqd entis: ut qꝛ ſunt aliqd ſubi: ſicut ergo ordo uel dependentia vnius relatiui ad aliud eſt cā q̄re vnū dat itelligē reliquū. ſic ordo ul depēdētia accñtis ad ſbm eſt cā q̄re accñs dat itelligē ppriū ſbm. Si ergo accñs ſumat̄ per ſe dat intelligere ppriū ſbm. ſed ſi cōiungat̄ ei nō ulterius dat intelligere ipm. qꝛ illa dependētia iā eſt terminata. ſimum ergo per ſe ſumptū dat intelligere naſum. ſed dicendo naſus ſimus nō ulterius itelligit̄ ibi naſus.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utꝝ ſpēs ꝯiuncta gñi det itelligere genus: ut utrū dōo aīal hō: hoc ꝙ dico hō det ulterius itelligere aīal. ¶ Dōꝫ ꝙ nō eſt eadē cā q̄re relatiua ſunt de itellectu relatiuoꝝ. uel ſbiecta ſunt de intellectu accñtiū: ⁊ q̄re gñā ⁊ ſupiora ſunt de itellectu iferioꝝ: nā relatiuū eſt de itellectu relatiui: ⁊ ſbm de itellectu accñtis pp ordinē ul depēdētiā ut dictū eſt. iō talia nō appoſita intelligūt̄. appoſita vō nō ulteri⁹ dant̄ itelligi: qꝛ ille ordo ul depēdētia iā eſt determiata: ſed ſupiora ſic ſunt de itellectu iferioꝝ nō ſolū pp depēdētiā: ſed ēt pp idētitateꝫ realeꝫ. ꝗ̄rūcūqꝫ ergo illa depēdētia ſit termiata. tñ qꝛ ſemp manet realis idētitas ſemp iferi⁹ dat itelligē ſuū ſupi⁹. hō ergo per ſe ſumpt⁹ dat itelligē aīal: ⁊ hō ꝯiūct⁹ aīali ſemp dat itelligē aīal. ¶ Sciēdū tñ ꝙ de hac mā in qbuſdā nr̄is editionib⁹ theologicis diffuſi⁹ diximus ubi diſtiximus ꝙ alr̄ aliqd eſt de itellectu alteri⁹ qꝛ ul eſt de itellcu p° ul 2°. de itellcu eni p° ſūt oīa ea que realē idētitatē hñt ad ea de quoꝝ ſūt itellcu: ſꝫ de itellcu ſcōario dūt illa eē que nō hñt realē idētitatē ad alia: ſꝫ pp ordinē aliquē ul pp aliquā depēdētiā itelligunt̄ in illis. ſꝫ ḡ hūc modū loquēdi ſupiora ſunt de itellcu p° iferioꝝ: ſꝫ ſbiecta reſpectu accñtiū ⁊ relatiua reſpectu relatiuoꝝ ſunt q̄ſi de itellcu ſcōario. Inde eſt ḡ ꝙ ſiue i

fet iōta accipiant per ſe: ſiue ut ſunt ꝯiūcta ſupiorib⁹: ſiue qualitercūqꝫ alit ſemp dat itelligē ſupiora. nā cuꝫ talia ſint de itellectu eoꝝ p ſe ꝛ pᵒ nullo mō pñt accipi iferiora qn deūt itelligere ſupiora: ſꝫ in accñtib⁹ ꝛ relatiuis nō ſic. ꝛ reſpectu quoꝝ accipit itellect⁹ qſi ſcdarī⁹. ſemp ḡ loco hoīs pōt accipi aīal rōnale: qꝛ ipa eſſentia hoīs nihil eſt aliō qꝫ rōnale aīal. aīal eni rōnale ē diffō hoīs ſimplr ꝛ nō p additamēta: ſed non ſemp loco ſimi poſſum⁹ accipe naſuꝫ cauū. nō eni eſt eadē eēntia naſi ꝛ ſimi ꝛ naſus cauus nō eſt diffō ſimi ſimplr. ſꝫ p additamēta ut declari hēt 7ᵒ meta^cc. ex h ḡ appet derlſor lā
2.19. eē pōnē dicētiū ꝙ ſi ſpēo pcedat genus eſt ibi nugatio ſꝫ ſi ſequat nō. dicūt eni ꝙ ſi dicim⁹ hō aīal nugatonē facim⁹. Sꝫ dicēdo aīal hō nulla eſt ibi nugatio: ſed h ſtare nō pōt. dicebat eni ꝙ aīal rōnale ſimplr eſt diffō hoīs: ꝛ eſt idē qꝺ qdditas ꝛ eēntia ei⁹. cū ḡ hō nō poſſit ſepari a ꝓpa qdditate uel eēntia pro loco hoīs poterit accipi aīal rōnale pp qꝺ expſſior eſt nugatio dicēdo aīal hō qꝫ dicēdo hō aīal: nā cū dī aīal hō. ſi ꝓ hoīe accipiat aīal rōnale idē erit ꝙ aīal rōnale: ꝛ qꝛ ſtatī ſic dicēdo. aīal ꝯiūgit aīali: uālde expſſa eſt ibi nugatio. ſed ſi dicat hō aīal. ſi pro hoīe accipiat aīal rōnale idē erit qꝺ rōnale aīal: h ḡ nō eſt ita expſſa nugatio. qꝛ non ita imediate aīal ꝛ aīal ꝯiūgunt. In poematib⁹ ḡ ꝛ in ornatis locutionib⁹ ubi pp aliquā nouitatē ſmonis tolerari pōt locutiōis aliqlis ip: ꝓpetas ſuſtiuet h locutio aīal hō: ꝛ excuſat p figurā que dī appōſ: ſꝫ ſemp eſt iꝓpa. tū qꝛ eſt nugatiua. tū ēt qꝛ ibi duo ſbſtātiua imediate ꝛ ſine copulatiōe ꝯiūgunt. pꝫ ḡ ꝙ ſi ſpēs ꝯiūgat gnī: ſiue h fiat a pte ante: ut dōo hō aīal: ſiue a pte poſt: ut dicēdo aīal hō. ſp eſt ibi nugatio: ut pꝫ p rōnes pdictas. qꝛ ſi tū uellem⁹ plꝰ auctem hic quō eſt nugatio cū ſpēs ꝯiūgit ex pte poſt: ut cuꝫ dī aīal hō ſufficiat
2.18. qꝺ hētur 7ᵒ me^cc. ubi oī ꝙ ſi ſiuu eēt ſpēs naſi. dōo naſus ſim⁹: eēt ibi nugatio. ¶ Eēt aūt alterī⁹ dubitādū utꝝ dīa addita gnī faciat nugatōēꝫ: ſꝫ qꝛ h ulteriorē
2.18. reqrit itellꝫ ꝛ ſpālē locū hēt in 7ᵒ me^cc. iō in aliud tpᵒ appōuat. qꝛ ſi ibi ꝯtigeret nos ſcribē h ꝛ alia ſiqua circa iſtā mām vident eē dimiſſa diffuſi⁹ traderemus.

Alterius forte dubitaret aliqs quō uerū ſit ꝙ nō idē ſignificat nomen qꝺ oratio. ¶ Dōm ꝙ ut clarius patebit in ſcdo ubi ſoluet ad nugatiouē: ſignificatio noīs duplr pōt accipi. ꝓprie. ꝛ large. ꝓprie aūt illud eſt de ſignificatione noīs qꝺ pncipaliter ipoꝛtat per ipm. large aūt ꝛ mālr pōt eē de ſignificatione noīs qcqd eſt de itellectu ei⁹. ꝛ ſicut duplr pōt accipi ſignificatio noīs. ſic duplr ūitatē hēt ꝙ nō idem ſigt nomē ꝛ orō: nā ſi accipiat ꝓprie nomē nō ſigt idē qꝺ orō. qꝛ pncipalr per nomē uel per terminū nō ipoꝛtat orō uel qd cōplexū: ſed qd icōplexū. ſi vō accipiat ſignificatio large: ut dicat ſignificari per nomē qcqd itelligit per ipꝫ. tunc nō eſt exponēdū ꝙ nomē nō ſignificet idē qꝺ orō. qꝛ nō ſignificat qd cōplexū. pōt tū qd cōplexū eē de itellectu alicui⁹ termini: ut de itellectu ſimi eſt naſus cau⁹. accepta ergo ſignificatione large: ut ſi dī eē de ſignificatiōe termini qcqd itelligit per ipm exponēduꝫ ē ꝙ nō idē ſigt nomē qꝺ orō: qꝛ nō idē ſigt nomē p ſe ſūptū qꝺ i orōne poſitū ul alteri ꝯiūctū. naꝫ aliqd eſt de itellꝰ noīs p ſe ſūpti qꝺ nō eſt de itellꝰ ei⁹: ut eſt alteri ꝯiūctū. ſim⁹ eni dat itelligē naſuꝫ ſi nō ꝯiūgat naſo. ſi tū ꝯiūct⁹ ſit ei nō ulteri⁹ dat itelligē ipm.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū idem ſignificet nomē ſumptū p ſe ꝛ ꝯiūnctū alteri. ꝛ vī ꝙ ſic. qꝛ cū ſemp nomē maneat idē ſemper vī idē ſigre. ¶ Dōꝫ ꝙ ut pꝫ p hita qꝫtuꝫ ad ea que ſūt de itellꝰ noīs p ſe ꝛ pᵒ ſemp idē ſigt nomē p ſe ꝛ ꝯiūctū alteri: ſꝫ qꝫtū ad ea que ſūt de itellꝰ ſcdario non idē ſigt ſpēs p ſe accepta ꝛ ꝯiūcta gnī: ſic nō idem ſigt accñs p ſe ſūptū ꝛ ꝯiūctū ſbo ꝛ refert accipe relatiuꝫ per ſe: ꝛ ut eſt ꝯiūctū alteri relatiuo. qꝺ vō dī ꝙ ſp idē eſt nomē p ſe acceptū ꝛ alteri ꝯiūctuꝫ. ergo ſemp idem ſigt. ¶ Dōm ꝙ lꝫ idē ſit nomē. nō tū codēꝫ mō ſumit. ideo nō eodem mō ſigt. Deinde cum dicit.

¶ **Videnf aūt facē nō faciētes: qñqꝫ eo ꝙ nō iterrogāt ſi ſigt aliqd p ſe dictū duplū: aut nihil: ꝛ ſi aliqd ſigt: utrū idē aut diuerſuꝫ: ſꝫ ꝯcluſionē dicūt ſtatim: ꝛ videt eo ꝙ nomē idē: ſit idem ꝛ ſignificare.**

¶ In pte iſta oñdit quō ſit nugatio appenter dicens. ꝙ opponētes vident qñqꝫ facē nugatonē: nō tū ſunt faciētes: eo ꝙ ſup. in pnᵒ diſputatiōis nō iterrogāt ſi duplū. ul ſi aliqꝺ aliō h⁹ ſignificet aliqd p ſe dictū aut nihil. ꝛ ſi ſigt aliqd utrū ſup. p ſe ſūptū ꝛ ꝯiūctū alteri ſignificet idē aut diuerſuꝫ: ſꝫ ſup. abſqꝫ tali iterrogatiōe: ꝛ abſqꝫ eo ꝙ ſupponat ꝙ idē ſignificet nomē p ſe ſumptū: ꝛ ꝯiūctū alteri: uel ꝙ idē ſignificet nomē qꝺ orō: ſtatī dicūt ꝯnē. i. ſtatī iferūt nugatiōnē ꝛ ꝯcludūt ꝙ fuit nugatio dōo duplū dimidij: ꝛ vnr bn dicē: eo ꝙ idē nomē ſit duplū p ſe ſūptū ꝛ ꝯiūctū alteri. ꝛ qꝛ idē nomē vī idē ſigre. ¶ Nōm^m aūt ꝙ ut pꝫ p hita lꝫ ſit idē nomen duplū p ſe ſūptū ꝛ ꝯiūctū dimidio: tū qꝛ nō eodē mō accipit nō eodē mō ſigt: ſed duplū per ſe ſumptuꝫ dat itelligē dimidij. ꝯiunctū vō nō dat itelligere ipm. niſi ergo in pnᵒ diſputationis ſupponat ꝙ idē ſignificet duplū per ſe ſumptū ꝛ cōiunctū alteri: dicendo duplū dimidij nō facimus nugationē: ſꝫ videmur facē.

Dubitaret forte aliqs. utrū ꝯſiderate de nugatiōe ſpectet ad ſophiſtā. ¶ Dicendū ꝙ ēt ea que ſunt de ꝯſideratione aliaꝝ ſciaꝝ ſꝫ ꝓpria pnª nō eſt iſtius artis: ꝯſiderata tū ꝓut in eis reꝑit appentia ꝛ defect⁹ ſūt de ꝯſideratiōe ſophiſte. ꝛ qꝛ nugatio aliqñ fit. aliqñ vī fieri ꝛ nō fit: iō nugatio ſub hac rōne accepta pōt eē de ꝯſideratiōe ſophiſte. pho ḡ ut oſtenderet nugatiōnē eſſe de ꝯſideratione ſophiſte:

oſtendit ꝙ nugatio aliquando fit aliquando videtur fieri: ꝛ non fit. Cap. XI.

8 **Soloeciſmus aūt quale quid eſt dictum eſt prius.**

¶ In pte iſta docet ducē ad metā ſoloeciſmi. ꝛ duo fac. qꝛ pᵒ ex pcedētib⁹ ſuppoīt qd ē ſoloeciſmus. 2ᵒ hac ſuppōne facta exequit de itēto. 2ª ibi [Eſt aūt h ꝛ facere.] Dīc ergo ꝙ q̄le qd eſt ſoloeciſmus. dictū eſt prius. i. in pnᵒ hui⁹ libri: dicebat eni ſup ꝙ ſoloeciſm⁹ eſt ſm locutiōnē barbarā logiçare. Deinde cum dicit.

¶ **Eſt aūt hoc ꝛ facere ꝛ non facientēꝫ videri: ꝛ facientem non videri.**

¶ Exeqt de itēto. ꝛ tria facit. qꝛ pᵒ oñdit hic ꝙ ꝯſiderare de ſoloeciſmo pt ſpectare ad ſophiſtā: ꝛ ad dialeticum. 2ᵒ oñdit quō magis idonee poſſum⁹ ducere rūdēteꝫ ad ſoloeciſmū. 3ᵒ qꝛ videt eē magna ꝯuenientia iter ſoloeciſmū ꝛ figurā dictiōis dat dīam inter ea. 2ª ibi [Sūt aūt oēs.] 3ª ibi [Et quodāmō ſilis.] Ad euidētiā hᵉ ptis ſciēdū ꝙ ſic ſupra dicebat de nugatione ꝙ iō eſt de ꝯſideratione ſophiſte qꝛ aliqñ fit. aliqñ vī ꝛ nō fit. ſic dicē poſſum⁹ de ſoloeciſmo ꝙ iō ē de ꝯſideratione ſophiſte. ꝙ aliqñ fit: aliqñ vī fieri ꝛ nō fit. tria ḡ fac. qꝛ pᵒ ꝓponit ꝙ ſilīs aliqñ fit aliqñ vī fieri ꝛ nō fit. 2ᵒ qꝺ dixerat manifeſtat p exēpla. 3ᵒ ex dictis ꝯcludit ꝯnē itentā. i. ꝙ ꝯſiderare de ſoloeciſmo ſpectat ad artē ſophiſticā cū in eo ſit aſſignare apparētiā ꝛ defectū. 2ª ibi [Queadmodū cecilianus.] 3ª ibi [Mā^m ḡ qūi ꝛ are.] Dīc ḡ ꝙ ē. i. ꝯtigit h ſoloeciſmū facē: ꝛ ꝯtigit nō faciētē ſole^m videri facē: ꝛ faciētē ñ videri facē. D. c. d.

¶ **Queadmoduꝫ Cecilianus dicit: ſi ficus**

fit ſecunde declinationis: nã qui dicit ficus maturas ſoloeciſmũ quidẽ facit ſm illuz: nõ videt̃ aũt pluribꝰ: qui vo ficos videt̃ q̃dem ſed nõ facit. eodẽ mõ ſi finis ſolum maſculini generis ſm quoſdã: nã qui dicit certã ſoloeciſmum facit ſm eos.

¶ Manifeſtat qḋ dixerat per exẽpla dicens. ꝙ ſicut ceciſianus dicit. ficus eſt ſcḋe decliatiõis. ꝛ declinat̃ hic ficus huiꝰ ficı. nã ſi ita eſt qui dicit ficus maturas ſoloeciſmũ facit ſm illũ: nõ vı̃ aũt pluribꝰ. q2 ſꝫ plures ficꝰ eſt q̃rte declinatiõis: pp qḋ accuſatiuus pl'alis fac̃ has ficus. ſm ḡ hũc modũ vı̃ ꝙ bñ dicat̃ ficus maturas. ſbdit aũt ꝙ q̃ dicit ficos maturas. vı̃ q̃dẽ ſm pl'es ꝙ faciat ſoloeciſmũ ſꝫ nõ facit ſꝫ ceciſtianũ. ponit aũt 3m exẽplũ dicens ꝙ ſi finis ſolũ eſt maſculini gñis ſm q̃ſdã. q2 q̃dã ita dicũt eodẽ mõ. ſup. poterit ibi ↄtingẽ ſoloeciſmꝰ. nã q̃ dicit certã finẽ ſoloeciſmũ facit ſꝫ eos. q. ſ. ponũt finẽ eẽ maſculini gñis tm̃. ¶ Notãdũ aũt pħꝫ tria dixiſſe de ſoloeciſmo. pº q2 aliq̃n fit. 2º q2 vı̃ ꝛ nõ fit. 3º q2 fit ꝛ nõ vı̃. ſm ħ poſuit tria exẽpla: nã ſupponẽdo opionẽ ceciſtiani q̃ dicit ficꝰ maturas ſoloeciſmũ facit: ſꝫ nõ vı̃: qui vo dicit ficos maturas vı̃: ſꝫ nõ facit. ſic ẽt ſupponẽdo ꝙ finis ſit maſculini gñis q̃ dicit certã finẽ facit ſoloeciſmũ: ꝛ ẽt vı̃ facẽ q2 finis ex mõ ꝓlatiõis vı̃ magis ſonare in maſculinuz q̃ꝫ femininum. ¶ Notãdũ ẽt pħm nõ curare de exẽplo. q2 ficus eſt 2e ꝛ 4e declinatiõis. pp qḋ accuſatiuus pl'alis facit ficos ꝛ ficus: ſꝫ forte magis eſt 2e declinatiõis ut ſtat ꝓ arbore: ꝛ magis 4e ut ſtat pro fructu: ul' forte ħ eſt ſm antiquã grãmaticã ꝙ ficus ſit 2e declinatiõis: ut ſtat ꝓ arbore. antiq̃ eñi dicebãt arborẽ ficı. moderni aũt tam ꝓ arbore q̃ꝫ pro fructu utunt̃ ficu ut eſt 4e declinationis ſic etiã ꝛ finis nõ eſt maſculini gñis tm̃: ſed eſt gñis incerti. declinat̃ eñi hic uel hec finis. Deinde cum dicit.

¶ Manifeſtũ ergo: q̃m ꝛ ars q̃dã hoc põt facẽ: eo ꝙ multe orõnes nõ colligẽtes ſoloeciſmũ: vı̃r ſillogizare uelut in elẽchis.

¶ Ex dictis ↄcludit ↄñẽ itẽtã. nã ſi in ſoloeciſmo iuenit̃ appẽtia ꝛ defectꝰ q2 aliq̃s fit ꝛ nõ vı̃. aliq̃s vı̃ ꝛ nõ fit. manifeſtũ eſt ergo: q̃m ars quedã ut ſophiſtica põt facẽ hoc. ſ. ſoloeciſmũ eo ꝙ multe orõnes nõ colligẽtes. ı. nõ ſunt ſillogiçantes ſoloeciſmuz vñt ipm ſillogiçare uelut in elẽchis. q. d. ꝙ ſicut de elẽchis appẽtibꝰ hẽt eẽ ars ſophiſtica. ſic de ſoloeciſmis poterit eẽ ars ſophiſtica. q2 in eis eẽ poteſt appẽtia ꝛ defectus.

Dubitaret forte aliq̃s quõ diuſimode hẽt ↄſiderare de ſoloeciſmo grãmaticus ꝛ ſophiſta. ¶ Dõm ꝙ grãmaticus de ſoloeciſmo ↄſiderat inquãtũ obuiat ꝓprijs pncipijs ſiue ꝓprijs regulis ipſiꝰ grãmatice. vñ ab eo ſic diffinit̃ ꝙ ſoloeciſmus eſt vitiũ in ↄtextu ptiũ orõnis ↄ̃ regulas artis grãmatice factũ: ſꝫ a ſophiſta ↄſiderat̃ ſoloeciſmus inquãtuz appatẽter ſillogiçat̃. ꝛ ꝓut videt̃ fieri ꝛ nõ fit.

Alterius forte dubitaret aliq̃s. ut ꝝ ſpectet ad dialeticũ ↄſiderare de ſoloeciſmo. ¶ Dõm ꝙ cũ ſophiſta ſeruiat dialetice: ꝛ ſit quedaz obligatas eiꝰ ẽt ut ſ̃ ſufficiẽter tãgebat̃: q̃cq̃d ſpectat ad ſophiſtã ↄſiderare utẽdo ꝛ faciẽdo ſpectat ad dialeticũ ↄſiderare tradẽdo artẽ ꝛ doctrinã. ars ḡ ſophiſtica põt ħ facere. q2 põt appatẽter ſill'are ſoloeciſmũ. ars vo dialetica põt de ħ tradẽ doctrinã ꝛ artẽ. Deide cuz dicit.

¶ Sũt aũt pene oẽs appãrẽtes ſoloeciſmi ſm hoc: ꝛ q̃m caſus neq̃ꝫ maſculinũ neq̃ꝫ femininũ indicat: ſed neutrum.

¶ Oñdit quõ magis cõmode: ul' quõ magis appẽter hꝫ fieri ſoloeciſmus. ꝛ tria facit. q2 pº oñdit ꝙ magis appatẽter fit ſm neutrũ genꝰ. 2º ex ħ docet ſill'are ꝛ facẽ ſoloeciſmũ. 3º docet ipm cauẽ. 2a ibi [Dato ḡ ſepe.] 3a ibi [Opꝫ aũt ꝑmutari.] Circa pm̃ duo facit. nã pº ꝓponit qḋ itẽdit. 2º aſſignat cãꝫ dicti ibi [Nã ħ maſculinũ.] Dicit ḡ ꝙ fere oẽs appẽtes ſoloeciſmi ſũt ſm ħ. ı. ſm neutrũ genꝰ: qḋ ſigñtur p ħ. ꝛ hoꝛ ſoloeciſmi tũc ſup. ↄtigũt q̃n caſus neq̃ꝫ idicat maſculinũ neq̃ꝫ femininũ: ſed cõfundit utrũq̃ꝫ ꝛ indicat neutrũ. q. d. ꝙ in caſibus indicantibꝰ neutrũ genus potiſſime cõtingit ſoloeciſmus. Deinde cum dicit.

¶ Nã hic maſculinũ ſignificat: hec autẽ femininũ: hoc vo vult q̃dẽ neutrum ſignificare. Sepe autẽ ſignificat ꝛ illa utraq̃ꝫ: ut q̃d eſt hoc: calliopea: lignũ: coriſcus ergo maſculini ꝛ feminini differũt caſus oẽs: neutri aũt alij quidẽ alij aũt non.

¶ Aſſignat cãꝫ dicti dicẽs. ꝙ ħ ſignificat maſculinũ. hec femininũ. hoc vo neutꝝ vult ſignificare. ꝛ ſubdit ꝙ ſepe neutrũ ſigñt utraq̃ꝫ illa. ı. ↄfundit tã maſculinũ q̃ꝫ femininũ: ut ſi querat̃ q̃d eſt ħ. põt rñderi eſt calliopegia que eſt femininũ: ul' lignũ qḋ eſt neutrũ: uel coriſcꝰ qḋ eſt maſculinũ. ꝛ q2 neutrũ ſic ↄfundit oẽ genꝰ: ꝛ ẽt ↄfundit caſus. q2 nõ ita hẽt caſus diſtinctos: ut maſculinuz ꝛ femininũ. iõ aptius per neutrum fit ſoloeciſmus appãrẽs. ideo ſbdit ꝙ ergo maſculini ꝛ feminini differũt caſus oẽs. neutri aũt alij q̃dẽ caſus differũt. alij vo nõ. ¶ Notãdũ ãt ꝙ ly ḡ maſculini ꝛc̃. ſeq̃t̃ ex pdictis: nã ħ ſigñt maſculinũ. hc femininũ. ħ neutrũ: tñ in ħ ꝓnoĩe hic hec hoc maſculini ꝛ feminini ſunt oẽs caſus diſtincti. q2 nunq̃ꝫ ſunt ibi duo caſus deſignãtes maſculinũ uel femininũ genꝰ: q̃ hẽant ſiĺez terminationẽ. In neutro aũt nõ ſic. ſeq̃t̃ ḡ ex dictis ꝙ maſculini ꝛ feminini caſus pñt dici differre oẽs. neutri vo alij q̃dẽ differũt. alij vo nõ. ¶ Notãdũ ẽt ꝙ maſculini ꝛ feminini dñr differre oẽs caſus: nõ ꝙ in oibꝰ noibꝰ ita ſe hẽat: ſꝫ q2 ħ põt forte ↄtigere. in neutro aũt nunq̃ꝫ ħ ↄtigit. q2 ſp noĩatiuus accuſatiuus ꝛ uocatiuus ↄueniũt: ul' poſſumus dicere ꝛ meliꝰ ꝙ nõ ſunt aliq̃ duo caſus q̃ de neceſſitate ↄueniãt: ex eo ꝙ deſignãt maſculinũ uel femininũ: nã in talibꝰ magis eſt ↄueniẽtia caſuũ ex declinatiõe q̃ꝫ ex gñe. ꝛ ide eſt ꝙ in aliq̃bꝰ talibꝰ aliq̃n ↄtingit ntũs cũ uocatiuo. aliq̃n vo gtũs cũ datiuo. aliq̃n datiuus cũ ablatiuo ſm ꝙ diuerſimodẽ uariat̃ decliatio uel ſꝫ ꝙ uariant̃ ille grãmaticales regule. ꝑ ſe ḡ loquẽdo maſculini ꝛ feminini differũt caſus oẽs q2 in talibꝰ gñibꝰ ſm ꝙ hoꝛ ſunt nõ hẽtur aliq̃ ↄueniẽtia caſuũ ſed in neutro ẽt ꝑ ſe loquẽdo cõueniũt aliq̃ caſus: quia neutrũ genus ſm ꝙ hoꝛ cõfundit noĩatiuũ accuſatiuũ ꝛ uocatiuũ: qḋ pꝫ: q2 in oibꝰ gñibꝰ neutris ſaltẽ repit̃ cõueniẽtia hoꝝ caſuũ. Deide cum dicit.

¶ Dato ḡ ſepe hoc ſillogizãt quaſi dictum ſit hũc: ſiĺr ꝛ aliũ caſuz pro alio. Paralogiſmus aũt fit: eo ꝙ cõe ſit hoc pluriũ caſuum: nã hoc ſignificat q̃nq̃ꝫ quidez hoc: quandoq̃ꝫ aũt hunc.

¶ Docet ſill'are ſoloeciſmuz dicẽs. ꝙ ſepe dato ħ. ı. dato noĩatiuo ſillogiçãt q̃ſi dictũ ſit hũc. ı. q̃ſi datꝰ ul' dictꝰ ſit accuſatiuus. ſbdit aũt ꝙ ſiĺr ſup. ↄtigit ſill'are aliuz caſuz ꝓ alio. eſt ḡ ħ doctrina ꝙ poſſumꝰ in neutro facẽ ſoloeciſmũ ſillogiçãdo vnũ caſuz ꝓ alio. aſſignat autẽ hoꝛ cãꝫ. d. ꝙ ꝑalogiſmꝰ fit in talibꝰ eo ꝙ ħ. ı. eo ꝙ genꝰ neutrũ ſit cõe pluriũ caſuũ. ſõ ait ꝙ ħ. ı. genus neutꝝ: q̃nq̃ꝫ q̃dẽ ſigñt ħ. ı. noĩatiuũ: q̃nq̃ꝫ aũt ſigñt hũc. ı. accuſatiuũ: nã iſtos duos caſus noĩatiuũ. ſ. ꝛ accuſatiuũ neu

trū ſemp hēt ɔſimiſtes. Deinde cum dicit.

¶ Opꝫ ꝑmutatū qdē ſignificare cū eſt qdē hic: cū eſſe aūt hūc: ut eſt coriſcus eē coriſcū: ꝛ in femininis ſilr noib⁹: nā in oibus ſimiliter eſt ꝛ eſſe faciēt differentiā.

¶ Oñdit quō ɔtigit cauē ſoloeciſmū dicēs. ꝙ ſi uolum⁹ cauē ſoloeciſmū opꝫ h⁹ᵒⁱ caſus ꝑmutati ſigre. qꝛ cū eſt qdē h. i. cū idicatiuo ſumaꝛ ntūs: cū eē aūt hūc. i. cū infinitiuo ſumaꝛ acctūs: ut eſt coriſc⁹ q̄ʒtū ad idicatiuum cui ſupponit ntūs: ꝛ eē coriſcū q̄ʒtū ad ifinitū cui ſupponit acctūo: ꝛ in feminino ſilr ut eſt muſa eē muſam: nā in noib⁹ oīb⁹ cuiuſcūqꝫ gn̄is ſtat eſt ꝛ eē. i. idicatiu⁹ ꝛ ifinitiuus. ſilr faciet dr̄ā. i. faciet diſtinctionē iter dictos caſus. poſſumus ergo cauere ſoloeciſmū quātuꝫ ad caſum noiatiuū ꝛ accuſatiuū: ſi coniungamus eos uel cū indicatiuo uel cū ifinitiuo: qꝛ tunc opꝫ talia diſtincte ſupponere. Deinde cum dicit.

¶ Et q̊dāmō ſilīs eſt in his ſoloeciſm⁹ elēchis q dr̄r ꝫꝫ ꝙ nō ſilia ſilr: nā queadmodū in reb⁹ illi⁹ ſic his in noib⁹ accidit ſoloeciſmū facē: nā hō ꝛ albū: ꝛ res ꝛ nomē.

¶ Ut dicebaꝛ hic: dat drā inter ſoloeciſmū ꝛ figurā dictiōis dicēs. ꝙ q̊dāmō ſilīs eſt ſoloeciſmus in his elēchis q dr̄r ſm ꝙ nō ſilia iterꝑtanꝛ ſilr. i. q dr̄r ſm figurā dictionis: ut hēt greca correctio. q. d. ꝙ ſoloeciſm⁹ hēt ſilitudinē cū fig̃ᵃ dictionis: ſꝫ ſup. differt ab ea: nā queadmodū illic. ſ. in fallā fig̃ᵉ dictiōis fit deceptio in reb⁹ ſic his. i. orōnib⁹ barbalogicāꝫ ib⁹ accidit facē ſoloeciſmū in noib⁹. nā tā homo q̄ʒ albū eſt res: ꝛ nomē ꝛ ut talia dicūt res. cōmittiꝛ ibi figura dictionis: ſꝫ ut ſunt noīa cōmittiꝛ ſoloeciſmus. eſt ḡ drā iter ꝑdicta: qꝛ ſoloeciſmus fit in noib⁹. ſꝫ figura dictionis in reb⁹.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ non vr̄ ꝙ figura dictionis fiat in reb⁹. nā cū ſit fallā in dictione hēt fieri in noib⁹ nō in reb⁹. ¶ Dōm ꝙ in fallā eſt duo ɔſiderare. ſ. cām appentie ꝛ defect⁹ in fallacijs ergo in dictiōe cā appentie eſt ex uoce: ſed cā nō exiſtētie ꝛ defect⁹ ē ex ſignificato. ul' ex re. ɔtingūt enī h⁹ᵒⁱ fallē: ut ſupi⁹ dicebaꝛ eo ꝙ eiſdē noib⁹ nō idē ſignificam⁹. nō ḡ eſt drā iter fallās in dictione ꝛ ex dictionē: qꝛ in fallacijs in dictiōe nō ſit defect⁹ in reb⁹ uel in ſigto: ſed qꝛ in illis ꝓnᵐ deciplēdi ſumiꝛ ex re. i. iſtis āt ex uoce. ſi ḡ fiat talis palogiſmus eē aial coloratū ē albū: hō eſt aial coloratū. ḡ hō eſt albū. hec eſt fig̃ᵃ dictionis ꝛ ſoloeciſm⁹: nā albū ꝛ hō ſunt noīa inq̄ʒtū ꝓferūtur. res vō ſunt q̄ʒtū ad ſigta. ſi ergo dicēdo hō albū attēdaꝛ incōgruētia q̄ʒtū ad ipaꝫ ꝓlationē. cōmittiꝛ ibi ſoloeciſmus q eſt vitiū ꝓlationis: ſꝫ ſi attēdaꝛ icōgruētia q̄ʒtū ad ipa ſigta eſt ibi figura dictionis: nā ɔiungēdo vnū genus alteri nō ſolū eſt icōgruitas in ꝓlatione qꝛ eſt ɔtra regulas artis grāmatice q̄b⁹ obuiat ſoloeciſmus: ſed ēt reſultat incōgruitas in ipſis reb⁹. qꝛ per h̄ arguiꝛ res eē alteri⁹ gn̄is q̄ʒ ſint. hēt aūt aliā rōneꝫ q̄re figura dictionis dr̄ eſſe in reb⁹: ſoloeciſmus vō in noibus: ſed de hoc in ꝓſequēdo patebit.

Alterius forte dubitaret aliqs quō ſe hūt ſilli ſophiſtici ad metas. utꝝ per eūdē ſillꝫ ſophiſticū poſſint ɔcludi diuerſe mete. ¶ Dōꝫ ꝙ ſill'us dicit quendā diſcurſum ꝛ quēdā motū diſputatiuū ꝛ terminus hui⁹ mot⁹ eſt meta. cū ergo nō ſit icōueniēs eiuſdē mot⁹ eē plures terminos: duꝫ tn̄ ad illos terminos nō ordineꝛ ille mot⁹ eque ꝓᵒ. Ita nō eſt icōueniēs eiuſdē ſilli ſophiſtici eē plēs metas: dū tn̄ ad illas nō eq̄ ꝓncipalr ordineꝛ. videmus enī ꝙ termin⁹ alterationis nō ſolū eſt forma accūtalis: ſꝫ ēt talis alterationis eē pōt termin⁹ foꝛa ſbalis: ſꝫ nō eque imediate. calefactio enī per ſe ꝛ ꝓᵒ ordiaꝛ ad calorē: ꝛ termin⁹ calefactiōis imediat⁹ eſt foꝛa caloris: nihilomin⁹ tn̄ eſt ēt talis terminus foꝛa ignis. ſic ēt mot⁹ ſolis imediate ordinaꝛ: ut per eū acgraꝛ aliqd ubi. ex ɔñti vō ordiaꝛ ad illuminationē aeris. ſic oēs ſill'i ſophiſtici ſm intētionē ſophiſticarū per ſe ꝛ ꝓᵒ ordinanꝛ ad redargutioneꝫ. ex ɔñti vō nō eſt incōueniēs eos ordinari ad alias metas.

Alterius forte dubitaret aliqs quō ſe hūt he mete ad inicē. ¶ Dōm ꝙ iter ceteras metas nlior eſt redargutio. nā ubicūqꝫ eſt aliq̄ meta ibi pōt eē redargutio: ſi rūdēs dixerit ɔ̄rtū illi⁹ mete ſꝫ nō cōuertiꝛ. alicubi enī eſt redargutio ubi nulla alia meta eſt ꝑ ſe loquēdo. ſufficit enī ad h̄ ꝙ qs redarguaꝛ ꝙ cogaꝛ ɔcedē qd ꝑus negauit: ul' negare qd ꝑus ɔceſſit. utrū aūt id qd cogiꝛ ɔcedē uel negare ſit falſuꝫ ul' iopinabile. uel ſit ibi ſoloeciſm⁹ uel nugatio nihil ad ꝓpoſitū. Rurſus falſuꝫ ꝛ iopinabile magis ul'es ſunt q̄ʒ alie due. nā h̄ ɔcludi pñt ꝑ oēs fallās: ſꝫ ſoloeciſmus ꝛ nugatio nō ſic. iter ceteras āt metas nugatio ꝑ pauciores fallās ɔcludiꝛ: imo forte nō hēt ɔcludi niſi ꝑ fallāꝫ accūtis. ſoloeciſm⁹ aūt ꝑ mltas fallās ēt cōmode ɔcludi pōt. Sꝫ ꝑ oēs fallās forte ipoſē eſt ipꝫ ɔcludē ul' faltē nō apte nec cōmode ꝑ oēs fallās ɔcludi habet.

Alterius aūt. qꝛ de redargutiōe ꝛ ēt de falſo ꝛ de iopiabili nō eſt dubiū: quō per fallās ɔcludi hūt. ¶ Dubitaret ḡ forte aliqs quō nugatio ꝛ ſoloeᵐ⁹ ꝑ fallās ɔcludunꝛ. ¶ Dōm ꝙ nugatio ɔcludiꝛ ꝑ fallām accūtis ſic. ɔcūqꝫ dīc duplū dat itelligere dimidiū: ſed qui dicit duplū dimidiū. dicit duplū. ergo qui dicit dupluꝫ dimidiū dat itelligē dimidiū ergo eſt ibi nugatio. qꝛ bis diciꝛ ibi dimidiū. hic cōmittiꝛ accūs. accidit enī duplo ꝛ extraneū eſt ab eo iquātū dat intelligere dimidiū ꝙ ſit ei ɔiunctū. qui ergo dicit duplū dimidiū dicit duplū nō ſm ſe: ꝛ ut dat itelligere dimidiū. Sꝫ ut eſt ɔiūctū ei: ꝛ ut ex̄neuꝫ eſt ab eo ꝙ dat itelligē ipꝫ. ſoloeciſm⁹ aūt ꝑ plures fallās cōmitti pōt. cōmittiꝛ enī ꝑ equiuocationē ut oīs canis eſt iracūdus. celeſte ſidus eſt canis. ḡ celeſte ſidus eſt iracūdus: ꝛ ēt cōmittiꝛ ꝑ amphibologiā: ut ꝙ tu vides. h̄ tu vides: ſꝫ tu vides alba. ḡ tu ex̄nis alba vides. uel vides colūnaꝫ. ḡ tu ex̄nis colūnā vides. ſic ēt cōmittiꝛ per cōpōnē ꝛ diuiſionē. qꝛ in dicto palogiſmo: ut ſupi⁹ diximꝰ nō ſolū eſt amphibologia: ſꝫ ēt alr ꝛ alr accept⁹ pōt eē cōpō ꝛ diuiſio. cōmittiꝛ ēt per fallāꝫ accūtis: ut oīs chꝛianus eſt deuot⁹ uel catholicus. mr̄ tua eſt chꝛiana. ḡ eſt deuot⁹ uel catholicus. Qꝫ aūt cōmitti poſſit ſoloeciſm⁹ per figurā dictionis nō hēt dubiū: ꝑꝑ qd ꝑ oēs fallās in dictione fieri hēt. per fallās vō ex̄ dictioneꝫ non cōmode fit niſi ꝓut coincidūt cum fallacijs in dictione.

¶ Notādū aūt ꝙ qꝛ meta redargutiōis coincidit cuꝫ oīb⁹ alijs. ut appeat drā inter quō ſciēdū ꝙ qui negaret hanc orōnē. hō eſt albū: ꝛ fieret palogiſmus qui dict⁹ eſt: oē aial coloratū eſt albū. hō eſt aial coloratuꝫ. ergo hō eſt albuꝫ. h̄ eſt redargutio. ſi accipiaꝛ hoc ꝙ dico hō albū inq̄ʒtū fuit ꝑus negatū: ꝛ eſt ibi ſoloeciſmus ꝓut dictiones ille nō debito mō cōiungunꝛ. ergo redargutio ē ibi. ut hō ꝛ albū accipiunꝛ mālit: ꝓut dicūt aliqd ꝑus negatuꝫ: ſed ſoloeciſmus eſt ibi magis: ut ſunt quedā dictiones indebite ɔiuncte. ꝛ qꝛ hō ꝛ albū mālit ſumpta dicūt quaſdā res redargutio fit ibi magis reſpectu rerū: ꝛ ſoloeciſmus magis reſpectu noium. ꝛ qꝛ figura dictionis ordinaꝛ ad redargutioneꝫ. iō forte dictū eſt ꝙ figura dictionis fit in reb⁹: ſoloeciſmus vō in noibus: ꝛ qd dictuꝫ eſt de ſoloeciſmo ꝛ de redargutione. quomō diuerſimode habent fieri in eadeꝫ fallā ſic itelligēdū eſt de oibus alijs metis. Ultimo cum dicit.

¶ Manifeſtū ergo qm̄ ꝛ ſoloeciſmū tētādū ex his dictis caſibus ſillogizare. Spēs

igiť ſunt hec agoniſticarū diſputationū: ⁊ partes ſpērū: ⁊ modi qui dicti ſunt.

¶ Epilogat circa determinata. d. ꝙ ſoloeciſmū tentās eſt ſillogiçare ex dictis caſibꝰ. i. ex dictis vijs. uel ex dictis caſibꝰ. i. ex caſibꝰ ꝯfuſis: ſiue ex caſibꝰ neutri gn̄is de qbꝰ iā ſufficiēter diximus: ⁊ ſic epilogatū eſt q̄ꝫtuꝫ ad hoc capl̄ꝫ de ſoloeciſmo. addit aūt q̄ꝫtū ad epilogationē oīum p̄cedentiū ꝙ ſpēs. i. mete agoniſticarū diſputationū h̄ ſunt que dicte ſunt. ſ. q̄nq̄ꝫ. ſic ēt ptes hꝰ ſpērū: ſiue hꝰ meratū q̄ꝫtū ad. 13. fallās ⁊ modi arguēdi q̄ꝫtū ad modos fallāꝝ: q2 qdā ſunt in dictione qdā extra dictionē. hꝰ aūt modi ſunt hi qui dicti ſunt. tam enim de metis q̄ꝫ etiam de modis fallaciarū ⁊ de partibus earum eſt determinatum. Cap. XII.

o Iſfert āt nō paꝝ ſi ordiet q̊dāmō ea que circa iterrogationē ſūt uel lateāt uelut in dialcticis.

¶ Poſtq̄ꝫ ph̄s determiauit de ſillis ſophiſticis p quos aliquomō ꝯcludi pn̄t oēs mete: ⁊ dedit cautelas ad faciliter ꝯcludēdū falſuꝫ iopinabile nugationē ⁊ ſoloeciſmū. In pte iſta dat cautelas ⁊ documēta ad redargutionē. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū ꝙ facilitas ⁊ idoneitas ad redarguēdū dupl̄r pōt accipi. p̄° ex mō iterrogādi. 2° ex datis a rn̄dēte. dupl̄r ḡ eſt neciū h̄ capl̄ꝫ. p̄° q2 per ip̄ꝫ docemur quō debeamus iterrogare ut facilius poſſimus rn̄dentē redarguē. 2° per hoc capl̄ꝫ docemur quō ex datis a rn̄dēte ſimꝰ idonei ad redarguēdū ip̄ꝫ. duo ḡ facit: q2 p̄° dat neceſſitateꝫ huiꝰ ptis. 2° exequit de iterto ibi [Eſt ḡ ad redarguēdū.] p̄ᵃ in duas ſm ꝙ duplicē neceſſitatē aſſignat. 2ᵃ ibi [Deide ergo que dicta.] Cōtinuet ſic: q2 ſophiſta p̄ncipal̄r intēdit redarguere ⁊ nō parū differt ſi quodāmō ordinent. i. ordiate iterrogent ea que ſunt circa iterrogationē: ut lateāt rn̄dētes uelut in dialeticis. nā in dialeticis ut i 8° top̄. aliq̄ dicta ſūt ad h̄ ptinētia. ſi ergo nō paꝝ dīt modus iterrogādi q2 facit latere negociū danda ſunt documēta ex hoc ſumpta. Deinde cum dicit.

Cap° p° de ope rn̄dētis

¶ Deiceps ḡ his q̄ dicta ſūt h̄ p̄muꝫ dōm.

¶ Dat 2ᵃˢ nec̄itatē huiꝰ ptis. ꝯtinuet aūt ſic. vna nec̄itas huiꝰ capl̄i ſumit ex modo interrogādi. alia v̄o nec̄itas ſumit ex datis a rn̄dēte. iō ait. deide ḡ. i. poſt documēta ſumpta ex mō interrogādi: ⁊ que dicta ſunt a rn̄dente ſunt ſup. ut expedit accipiēda. ⁊ ſubdit ꝙ p̄mū dicēdū eſt h̄. ſ. de mō iterrogādi. qdā aūt ꝯtinuāt hāc ptē ad p̄cedentē dicētes: ꝙ deiude que dicta ſunt. i. poſt oia p̄dicta: p̄mū dōm eſt h̄ de mō iterrogādi. p̄° tn̄ expō copioſior eſt ⁊ famoſior. Deinde cum dicit.

¶ Eſt ergo ad arguēdū vnū qdē longitudo: difficile eni ſimul multa ꝯſpicere: ad longitudinē v̄o p̄dictis elemētis utēduꝫ.

¶ Premiſſa nec̄itate huiꝰ ptis ponit documēta ad hanc metā. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū ꝙ ſi diſputādo uolumus rn̄dentē redarguē: duo ſunt p̄ncipal̄r attēdēda. p̄mū eſt modus iterrogādi ut ſciamꝰ debite iterrogare. Deide debemꝰ attēdē que ſunt dicta a rn̄dēte: ut ex datis ab ip̄o: ⁊ ex dictis eiꝰ redarguamꝰ euꝫ. duo ḡ facit: q2 p̄° docet ſumē documēta ex mō iterrogādi. 2° ex dictis a rn̄dēte. 2ᵃ ibi [Sophiſticū aūt ⁊ poſito.] Sciēdū aūt ꝙ rn̄dētes qdā ſunt diſcoli ⁊ ꝓterui: ⁊ nō intēdūt niſi ꝯdicē. qdā v̄o nō ſūt diſcoli neq̄ꝫ ꝓterui. duo ḡ facit: q2 p̄° docet ſumē documēta ex mō interrogādi ad redarguēdū rn̄dētes coiter. 2° ex hꝰ mō iterrogādi ponit ſpālia documēta ad redarguēdū diſcolos ⁊ proteruos. 2ᵃ ibi [Ad obuiātes aūt.] Circa p̄mū q̄tuor facit ſm ꝙ q̄tuor documenta ponit. 2ᵃ ibi [Unū ḡ feſtinatio.] 3ᵃ ibi [Eſt aūt ira.] 4ᵃ ibi [Ampliꝰ p̄mutati.]

Dicit ḡ ꝙ ad redarguēdū. i. ad redarguēdū. vnū qdeꝫ el̄tuꝫ uel documētū eſt lōgitudo. difficile eſt enīꝫ ſimul multa ꝯſpicē ⁊ iudicare. dicēdo ḡ multa ⁊ faciēdo lōgas orōnes iuoluemus rn̄dentē: ut ſex q̄ſite ⁊ idocte loquat: ⁊ p ꝯn̄s redarguat: ⁊ ſubdit ꝙ ad lōgitudinē. i. ad ꝓlōgādas orōnes utēdū eſt p̄dictis el̄tis de qbꝰ. ſ. dictū eſt in 8° top̄. ¶ Notādū āt ꝙ dicit ad arguēdū ut oſn̄dat hāc cautelā ⁊ ſequētes debuiſſe ad argutionē: ſiue ad redargutionē. cautele eni q̄ h̄ dabunt ſpāl̄r reſpiciūt redargutionē. ſi aūt reſpiciūt metas alias: h̄ eſt q2 redargutio eſt q̄ſi cois meta ad oēs metas. Deide. c. d. c°. 7°

¶ Unū v̄o feſtinatio: nā tardiores minus ꝓuident.

¶ Ponit 2ᵐ documētū. d. ꝙ vnū aliō documētū uel vna alia cautela eſt feſtiatio. nā tardiores ⁊ hebetes cū feſtinant minꝰ p̄uidēt: ⁊ ita citiꝰ redarguunt. Dein̄ cū dic̄.

¶ Eſt āt ira ⁊ ꝯtētio: ꝯturbari eni minꝰ pn̄t ꝯſuat orōnes: el̄ta āt ire: ⁊ māifeſtū eū facē qō uelit iiuſte agē: ⁊ circa oē ipudētē eē

¶ Ponit tertiū documentū. d. ꝙ ēt hꝰ el̄tū eſt ira ⁊ ꝯtētio. q2 debemus ducē rn̄dentē ad irā ꝯtēdēdo cū eo: ⁊ exprobrando ipſuꝫ. ⁊ eſt rō: q2 ꝯturbati ⁊ irati minus pn̄t ꝯſeruare. i. obſuate oēs ꝯditiones obſuandas: iō citius redarguunt. ⁊ ſubdit ꝙ el̄ta ire. i. ea que hn̄t cāre ⁊ efficere irā ſunt manifeſtū facere eū. i. rn̄denteꝫ: ꝙ uelit iniuſte. i. incōuenieter agere ⁊ rn̄dete: ⁊ circa oia uelit eē ipudentē ⁊ ꝓteruū. ſi eniꝫ talia manifeſtamus de ipſo ꝙ uelit eē ipudens ⁊ iniquus: ducemus ipſuꝫ ad iram. Deinde cū dicit.

¶ Ampliꝰ p̄mutati iterrogatōes ponē: ſiue ad idē ptes aliqs hēat iterrogatiōes: ſiue ⁊ qm̄ ſic: ⁊ qm̄ nō ſic. Si enim accidit aut ad plura: aut ad ꝯria facē obſuationē.

¶ Ponit q̄rtā cautelā: ⁊ duo facit: q2 p̄° facit qō dictuꝫ eſt. 2° ex his que dixerat elicit quandā ul̄em maximā ibi [Oino aūt oia.] Dicit ergo ampliꝰ. i. p̄ter hec ꝙ debemus longa dicere. debemus ēt negociū intricate iō ait: ꝙ debemus iterrogationes ponere p̄mutati: q2 debemus miorē ſill̄i ponē ante maiorē: ⁊ minorē vniꝰ ſill̄i ponere cū maiori alterius ſill̄i: ⁊ totū intricate dicere: ⁊ hoc ſiue ad idē. i. ſiue ad eandē ptem aliqs hēat plures orōnes. i. plures ſill̄os: ſiue non hēat plures ad eandē ptē: ſꝫ vnū hēat: qm̄ ſic. i. ad ptē affirmatiuā. aliū v̄o qm̄ nō ſic. i. ad ptē negatiuā. q̄cq̄d tn̄ ꝯtingat: ſemp debemus itricare: q2 ſic faciēdo accidet ipſos rn̄dētes ſimul facē obſuationes. i. ꝯſiderations: aut ad plures rōnes ſi habuerimus plures rōnes ad vnā ptē: aut ad ꝯrias: ſi habeamus vnā rōnem ad partem vnā ⁊ aliā ad contrariam. Deinde cum dicit.

¶ Oino āt oia q̄ ad occultationē dicta ſūt ꝓus utilia: ⁊ ad agoniſtica diſputatiōes: nā occultatio eſt latēdi cā: latere āt cā falle.

¶ Elicit ex dictis quādā ul̄em maximā. nā itricatio occultat negociū. iō ait ꝙ oino ſūt utilia ad agoniſticas diſputatiōes. quecūq̄ꝫ dicta ſint faciētia ad occultationē ꝓus. i. in 8° top̄. ⁊ eſt rō: q2 occultatio cā latendi. falle aūt latē uolūt: uel latē eſt cā falle: ⁊ cā ꝙ q̄s redarguat. ¶ Notādū aūt ꝙ poſſet qui uellet de h̄ facē q̄ntū documētū: ita ꝙ eēnt q̄nq̄ꝫ cautele ſūpte ex mō iterrogādi reſpcū rn̄dētiū q̄tūcūq̄ꝫ. p̄ᵃ ē lōgitudo. 2° feſtiatio. 3ᵃ ira uel ꝯtētio. 4ᵃ p̄mutatio ſiue itricatio. 5ᵃ occultatio. Sꝫ ſic diſtiguēdo has cautelas. 4ᵃ nō ꝓp̄e ponet in nūꝫ cū 5ᵃ: ſꝫ ſe hēbit ad eā ſicͭ minꝰ cōe ad magis cōe nā ois itricatio eſt q̄dā occultatio: ſꝫ nō ꝯūtit. D. c. d.

¶ Ad obuiãtes ãt q̃cũq; opinãt eẽ ad orõnẽ: ex negõne iterrogãdũ uelut ɔ̃riũ uelit ſumẽ: aut duab' ẽt ex eq̃ iterrogõnẽ facẽ nã cũ dubiũ ẽ qd uelit ſumẽ: mi' graues fiũt

¶ Ex mõ iterrogãdi uenat cautelas: nõ ɔ̃ rñdẽtes coĩter ſʒ ſpãlr ɔ̃ diſcolos ⁊ ɔ̃teruos. ⁊ qnq; fac ƥʒ q' qnq; tales cautelas ponit. 2ª ibi. Et qñ i ptib'. 3ª ibi. Et in qb' nõ oĩ. 4ª ibi. Et ad ſumẽm ƥpõnẽ. 5ª ibi. Valde aũt ⁊ ſepe. Dicẽ ğ q' ad obuiãtes. i. ɔ̃ obuiãtes: ſiue ɔ̃ diſcolos ⁊ ɔ̃teruos: q nõ itẽdũt niſi ɔ̃dicẽ iterrogandũ est quecũq; opinãt eẽ ad orõnẽ. i. ad ƥpoſitũ ex negatiõe. i. p negõnẽ. uelut ſi opponẽs uelit ɔ̃riũ illorũ q̃ ƥponit. aut ſi nõ iterrogam' ex negõne debem' facẽ iterrogationẽ ex equo. i. p diſiũctionẽ: ut neſciãt rñdentes ƥpoſitũ opponẽtis. ⁊ ſbdit cãʒ h'. d. q' cũ dubiũ ẽ qd uelit ſumẽ opponẽs mĩ' graues fiũt rñdẽtes ad ipediẽdũ rñdentẽ ⁊ facili' cõcedũt ƥpoſitũ. ¶ Notãdũ aũt hãc cautelã ſpãliter eẽ cõtra diſcolos q' nõ itẽdũt niſi ɔ̃dicẽ. tales ğ cũ ignorãt qd uelimus: nõ ſunt ita graues ad cõcedẽdũ ƥpoſitũ. Deide cũ dicit.

¶ Et qñ i ptib' dedit aliqs ſinglãre iducẽti ulẽ: ſepe nõ iterrogãdũ: ſʒ ut ɔ̃ceſſo utẽdũ

¶ Ponit 2ᵃᵐ cautelã: ⁊ duo facit: q: ƥº facit qd dcũ est. 2º aſſignat cãm dicti ibi. Nã qnq; ⁊ ipi. Dicẽ ğ q' qñ rñdẽs aliqd dederit ſigñr i ptib'. i. i aliqb' pticularib' iducẽti ulẽ. i. opponẽti q itẽdit p iductionẽ ɔ̃cludẽ ulẽ ſepe. i. freqñter nõ est iterrogãdũ ipʒ ulẽ. Sʒ utẽdũ est eo tanq̃ ɔ̃ceſſo: ut ſi ɔ̃ceſſerit rñdẽs q' equ': hõ: leo: aſinus ſpirãt nõ est iterrogãdũ: utrũ oẽ aĩal ſpiret. ſed ex iſtis pticularib' ɔ̃ceſſis debemus inferre ulẽ q' oẽ aĩal ſpirat ⁊ uti ĥ ulĩ: ac ſi eẽt ɔ̃ceſſuʒ. Deide cum dicit.

Nã qñq; putãt ⁊ ipi dediſſe: ⁊ audiẽtib' vr̃ ƥƥ iductõis mẽoriã uelut ñ iterrogata ſtulte.

¶ Aſſigñt cãʒ dicti. nã q: oĩa ſingularia nõ ſũt enũabilia vr̃ ſufficẽ iducẽ in aliqb' ut ɔ̃cludam' ulẽ: imo ſic facẽdo: aliqñ latet tã rñdẽtes q̃ audiẽtes: id ait q' qñq; ipi rñdẽtes putãt dediſſe. i. ɔ̃ceſſiſſe ulẽ ⁊ audiẽtib' ƥƥ memoriã iductiõis vr̃ oĩa pticlaria eẽ ɔ̃ceſſa uelut nõ iterrogata ſtulte. i. ieſſicaciter. ¶ Notãdũ aũt q' q: auditores ⁊ rñdẽtes nõ ſp ſunt tãte iduſtrie ut poſſint vidẽ qñ iductio est efficax: ⁊ ualet i oĩb' ſingularib': ⁊ qñ nõ. id est cautela ſophĩca q' cũ iduxerim' i aliqb' ſingularib': abſq; eo q' iducam' in oĩb' dicim' ɔ̃cludẽ ulẽ: q: tũc rñdẽtes ⁊ audiẽtes ob memoriã iductiõis facte ⁊ q: credũt illa ſingularia nõ eẽ iterrogata ſtulte ſʒ efficaciter putãt ɔ̃ceſſuʒ eẽ ipʒ ulẽ. Deide cũ dicit.

Et i qb' nõ noĩe ſignr ulẽ: ſʒ ſilĩtudie utẽdũ ad ĥ qd expedit. latet eni ſilĩtudo plerũq;

¶ Ponit 3ᵃᵐ cautelã. d. q' ſi uolum' aliqd ƥbare in his in qb' ulẽ nõ ſigñt vno noĩe utẽdũ est ſilĩtudine. i. circũlocutiõe ad ĥ q' expedit ⁊ ſbdit cãʒ: q: ſilĩtudo pleruq; latet. ¶ Notãdũ ãt q' loq' p circũlocutionẽ ſp intricat negociũ ⁊ obnubilat rñdeutẽ: ƥƥ qd iſta cautela qdãmõ ad oĩa ualet. potiſſime tñ locũ hẽt in his que noĩare neſcim': ⁊ q̃ nõ hñt noĩa ipoſita: q: in talib' vr̃ excuſati opponẽs ſi p circũlocutiõnẽ loq̃tur. Deĩn cũ dic.

¶ Et ad ſumẽdũ ƥpõnẽ: ɔ̃riũ oʒ admittẽtẽ ingrẽ: ut ſi debeat ſumẽ: qñ opʒ pr̃i oĩa obedire: utr̃ oĩa opteat obedire parẽtib' aut oĩa iobedire: ẽt ſepe multa: utr̃ multa cõcedẽda: aut pauca: magis eni ſi neceſſe videbuntur eſſe multa.

¶ Ponit 4ᵃᵐ cautelã: ⁊ duo fac: q: ƥº ponit ipaʒ cautel 2º aſſigñt cãʒ dicti ibi. Oppoſitis eni. Dicẽ ğ q' aſſumẽdũ est ƥpõnẽ. i. ƥpoſitũ ɔ̃riũ. ſ. iux ɔ̃riũ ſiue cuʒ ɔ̃rio ⁊ opponẽtẽ admittẽtẽ. i. reciptẽtẽ: ⁊ ponẽtẽ vnũ ɔ̃riũ iux aliud. oʒ ingrẽ. q. d. q: facẽda est inqſitio: uel iterrogatio ponẽdo vnũ ɔ̃riũ iux aliud. eſt ğ ĥ cautela q' ſi nolumus aliqd ƥpoſitũ ul' aliquã ƥpõnẽ q̃rẽ a rñdẽte debemus ſil' cũ illa ƥpõne aſſumẽ ƥpõnẽ: ut ſi opponẽs debeat ſumẽ. i. debeat ƥbare: qñ oʒ pr̃i obedire p oĩa: dʒ q̃rẽ utr̃ opteat obedire parẽtib': aut oĩa iobedire. i. nihil obedire. ĥ ɔ̃riũ aſſũptũ. ſ. nihil obedire. fac magis appatẽ ƥpõm. vʒ q' debem' in oĩb' obedire. ⁊ ſi opponẽs debeat ƥbatẽ ſepe multa ɔ̃cedẽda eẽ pr̃i: dʒ ĥ ſic iterrogatẽ utr̃ multa ɔ̃cedẽda ſint pr̃i aut pauca. naʒ ſi neceẽ eſt alterã ptẽ dare ƥƥ ɔ̃riũ aſſũptũ: magis videbũt multa eẽ ɔ̃cedẽda. ¶ Notãdũ aũt hãc cautelã potiſſime locũ hẽe qñ ƥpõm qd opponẽs ƥbare itẽdit eſt ƥbabile: q: tũc ɔ̃riũ qd eſt iƥbabile aſſũptũ iuxta ipſuʒ facit illd appatẽ magis iƥbabile. Deide cũ dicit.

¶ Oppoſitis eniʒ iux ſe ɔ̃rijs: ⁊ maiora ⁊ magna videnr̃ peiora: ⁊ meliora hoib'.

¶ Aſſigñt cãʒ dicti. q: ut uer ſic. aſſumẽdũ eſt ɔ̃riã ƥpõnẽ cũ ƥpõne ƥpoſita: q: iux ſe appoſitis ɔ̃rijs vr̃r maiora: ⁊ magna: ⁊ meliora: ⁊ peiora hoib'. mediocrẽ eniʒ poſitũ iux pũũ vr̃ magnũ: ⁊ magm vr̃ mai'. ⁊ bonũ iux malũ vr̃ meli': ⁊ malũ pei' vr̃. ſic ƥbabile iux iƥbabile vr̃ ƥbabili'. cũ ğ ƥpõm nr̃ʒ est ƥbaľe debem' ipʒ aſſumẽ cũ ſuo oppᵗᵒ ut videar̃ ƥbabili'. ¶ Notãdũ ãt q' q bñ diffiñt ɔ̃ria ɔ̃ſigñt. nõ eni bñ diffinite poſſum' cognoſcẽ vnũ ɔ̃rioʒ altero igrato. vnũ ğ ɔ̃rioʒ facit ad noticiã alteri'. ɔ̃ria ğ ſi ſil' ponanr̃ q: vnũ fac ad noticiã alteri': vnũqdq; magis appebit id qd ẽ ƥƥ qd malũ appebit magis malũ: ⁊ bonũ magis bonũ. D. c. d.

¶ Valde eni ⁊ ſepe fac videri redargui maxie ſophĩca calũnia interrogãtiũ: cũ nihil ſillogizantes nõ iterrogationẽ faciunt de hoc qd ultimũ est: ſed ɔ̃cluſiue dicunt uelut ſillogizantes: nõ ergo hoc ⁊ hoc.

¶ Ponit 5ᵃᵐ cautelã. nã q: nõ oẽs ɔ̃ſpicẽ pñt ex qb' pmiſſis q̃ ſequar̃: id est cautela ſophĩca q: debem' audacter ɔ̃ñẽ iferre ex pmiſſis dato q' nõ ſequar̃ ex illis: id ait q' ualde ⁊ ſepe fac maxĩe videri facẽ redargui rñdentẽ ſophĩca calũnia iterrogãtiũ. i. opponẽtiũ. nã cũ aliqñ nihil ſillãntes ſint: q: nõ accipiũt pmiſſas ad q̃s ſequar̃ ƥpõm. nõ faciũt itertogationẽ. ad ĥ q' ultimũ eſt. i. ad ƥpõm ɔ̃cludẽdũ: ſʒ ɔ̃ñe ul' ɔ̃cluſiue ut hʒ greca correctio dicũt uelut ſillãntes. i. ac ſi ſeq̃rer̃ ɔ̃ ex pmiſſis. ifcrũt eni. nõ ğ ĥ q̃tũ ad ɔ̃ñẽ negatiuã ⁊ ĥ q̃tũ ad affirmatiuã. ¶ Notãdũ aũt cautelã ſophiſtaʒ eẽ cuʒ pmittũt aliq̃s ƥpões: ⁊ ex illis audacter ⁊ ſine trepidatiõe iferũt ɔ̃ñẽ negatiuã. ğ nõ ĥ. ul' ɔ̃ñẽ affirᵐᵃᵐ ɔ̃cludẽdo ex illis ğ ĥ ſi ɔ̃ñes ille nõ ſequunr̃ ex pmiſſis.

Ophĩcũ ãt ⁊ poſito iopiato ƥbar̃ ſ ĥ qd vr̃ rñdẽ ƥpoſito eo qd vr̃ ex pncipio: ⁊ interrogationẽ taliũ ſic facẽ: utr̃ tibi vr̃. Neceẽ eſt eni ſi ſit iterrogatio ex qb' ſill's eſt: aut elẽchũ: aut iopiabile fieri aut ſilẽ elẽcho: cũ dat qd elẽchũ: cũ ãt nõ dat: neq; videri fater̃ iopiabile: cuʒ ƥo nõ dat: videri ãt fater̃ elenchi ſimile.

¶ Poſitis cauter̃ ⁊ doˡˡˢ ſũptis ex modis iterrogãdi. In pte iſta ponit cautelas ſũptas ex datis ul' ex dcis a rñdẽte. rñdẽtiũ ãt qdã ſunt magis docti: qdã mĩ' docti. duo ğ fac: q: ƥº ponit cautelas que magis vñt reſpicẽ rñdẽtes idoctos. 2º que magis vñt reſpicẽ doctos ibi

[Et ſic rñdētes.] circa pᵐ duo fac. ſʒ ꝙ duas cautelas ponit. 2ª ibi [Amplius quēadmodū.] pª cautela talis ꝙ qñ rñdēs põit aliqd īopīabile. debemꝰ ipꝫ cōmēdare ut magis firmeť ī ſuo ꝓpoᵒ: q̄ ſcđo debemꝰ ab eo q̄rē oē oppᵗᵒ eiꝰ qđ dix: qꝛ tc̄ qcq̄d dicat accidet ſibi icōueniēs: ⁊ hᶜ cautela vĩ maxīe eē ſophiaꝝ. iđ ait ꝙ ſophiſticū docuᵗᵘˢ eſt qñ a rñdēte poᵗᵒ aliq̄ iopīᵗᵒ ꝓbare. i. approbaŕ ⁊ cōmēdaŕ h̄ qđ vĩ rñdēs rñdē. q̄ ſcđo ꝓpoᵗᵒ eo qđ vĩ. i. ꝓpoᵗᵒ aliq̄ qđ vĩ ueꝝ: ⁊ eſt ꝓbaˡᵉ: ⁊ eſt ſup. ꝯriuꝫ ei qđ rñdēs dixerat ex pͥnᵒ: iteꝝ de h̄ ꝓpoᵗᵒ opponēs dꝫ ſic facē iterrogationē: utꝝ ſibi rñdēti h̄ uel nō. neceſt enī ſi fit talis iterrogatio ꝯtinens ea ex qbꝰ hēt fieri ſillᵒ ꝯ rñdētē: aut elēchū: aut iopiˡᵉ fieri ꝯ ipꝫ: qꝛ cū rñdēs dat. i. ꝯcedit ꝯtiget fieri elēchū. cū āt nō dat nec vĩ dare fateť aliqd iopiˡᵉ. cū āt nō dat ſimpˡ ſꝫ fateť videri. i. ꝙ ſibi vĩ bñ dciū: fit ei elēchi ſiĉe. i. redarguiť apparēter. ¶ Notādū āt ꝙ cū poſitū ſit rñdentē ponē aliqd iopiˡᵉ: ⁊ opponētē ꝓponē ꝯriū illiᵒ: opꝫ ꝓpoᵐ ab opponēte eē aliqd ꝓbaˡᵉ. Si ḡ rñdēs ꝯcedat illud redarguēť ſꝫ v̄itatē: cū ſit ꝯriū dicti ſui. Si āt nō ꝯcedat nec dicat ſibi videri illđ eē bñ dciū: qꝛ nō fateť illud qđ eſt ꝓbaˡᵉ: ꝯcludeť ꝯ ipꝫ ꝙ fateť iꝓbaˡᵉ. Sꝫ ſi nō cōcedat ſimpˡ: dicat tñ ꝙ ſibi vĩ bñ dciū nō redarguiť ſimpˡ: qꝛ nō ſimpˡ aſſerit ꝯriū dicti ſui. redarguiť tñ apparēter: qꝛ aſſerit apparēter illud. Deinde cum dicit.

¶ **Amplius quēadmoduꝫ in rhetoricis ⁊ in elēchis ſiľr ꝯrietates ꝯſiderādū: aut ad ea que ab eo ſūt dicta ad q̊s ꝯfiteť bñ dicē uľ facē. Amplius ad eos q videnť huiuſmodi aut ad ſimiles uel ad plures uel ad oēs.**

¶ Ponit 2ᵃᵐ cautelā. d. ꝙ quēadmodū in rhetoᶜⁱˢ ſup. ꝯſiderāde ſūt ꝯrietates. In cāis enī in qbꝰ hꝫ locū rhetoᶜᵃ diligēter attēdiť utꝝ teſtes ſibi ꝯdicūt: ꝙ ſi faciūt redarguūť. ſi ḡ h̄ eſt ī rhetᶜⁱˢ ⁊ ī elēchis ſiľr ꝯſiderādū ē ꝯrietates: ut utꝝ rñdēs ꝯdicat ad ea q̄ ab ipo eodē dcā ſūt pꝰ: aut ꝯdicat ad eos ad q̊s ꝯfiteť bñ dicē: aut bñ facē. Amplius eſt ꝯſiderādū utꝝ ꝯdicat ad eos q vĩť ſupˡ. ei ꝯſentire ⁊ ad ſiľes hꝰⁱ. i. ad eos q ꝯueniūt ſecū ī opione: ⁊ h̄ uľ ad pľes: qꝛ ꝯdiĉ pľibꝰ talibꝰ. uľ ad oēs: qꝛ ꝯdicit oibꝰ. ſūt ḡ tales ꝯrietates attēdēde: qꝛ ex oibꝰ his poterit redargui rñdēs. ¶ Notādū aūt has cautelas ſūptas eē ex datis: uľ ex dcis a rñdēte. pª enī ſumiť ex eo ꝙ rñdēs diĉ iopiˡᵉ. 2ª vᵒ ex eo ꝙ diĉ ꝯria. Rurſus q̄libet iſtaꝝ cautelaꝝ reſpicit rñdētes igrāter. igrātiū enī eſt ꝯcedē iopiˡⁱᵃ ⁊ ꝯdicē ſibi uľ his q ſūt de ſua opione: ⁊ maxīe ꝯdicē eis q̄ꝫtū ad illa in qbꝰ fateť eos bñ dicē. ¶ Notādū ēt ꝙ hoīes aliqñ ꝓpͥas uoces igrāt. ⁊ neſciūt q̄ꝫti pōderis ſint v̈ba ꝓpͥa: iđ ſibi ꝯdicūt. ex itētōe enī nuľs ſibi ꝯdiĉ: niſi ſuā opionē mutaŕ uellet. D. c. d.

¶ **Et ſic rñdētes ſepe: cū redarguunť faciūt duplex: ſi debeat accidē redargui. Et iterrogātibꝰ utēdū qñq̄ꝫ hoc ꝯtra inſtātes: ſi ſic qdeꝫ accidit: ſic aūt nō qm̄ ſic ſūpſit qd Cleophon facit in mādrabulo.**

¶ Ponit cautelas ſūptas reſpcū rñdētiū ſciētiū. ⁊ 4ᵒʳ facit ſꝫ ꝙ 4ᵒʳ cautelas ponit. 2ª ibi [Opꝫ ēt ab orone.] 3ª ibi [Conādū āt qñq̄ꝫ.] 4ª ibi [Ad eos aūt.] pª talis qꝛ ſiĉ rñdētes cū redarguiť. i. cū timēt redargui ſepe faciūt dupˣ. i. diſtiguūt orōnē ſi debeat ꝑ illā orōnē accidē eis redargui: ſic ⁊ iterrogātibꝰ. i. opponētibꝰ utēdū eſt h̄. i. hac cautela ꝯ iſtātes. i. ꝯ rñdētes q iſtāt diſtiguēdo. qm̄ ſic qdē accidit. i. ueꝝ. ſic āt ī alio ſēſu nō eſt ueꝝ ꝯ eos ḡ q ſic diſtiguūt opponēs dꝫ dicē: qm̄ ſic ſūpſit. i. ſūpſit illā orōnē ī illo ſēſu in q̄ rñdēs negat eā: ut Cleophon faĉ in mādrabulo. i. docet facē in illo liᵒ. ¶ Notādū ḡ cautelā ſophiſticā eē qñ rñdēs diſtiguit orōnē ne redarguať: ꝙ opponēs dicat ſe accepiſſe orōnē illā ī illo ſēſu ī q̄ rñdēs negat eā: ex q̄ appet cautelā illā reſpicere rñdētes ſciētes: qꝛ ſciētiū eſt cogſcere multiplicitates orōnū. Rurſus hec cautela ſumiť ex datis a rñdēte: qꝛ ex diſtīōne ſua cauteloſe uos gerimꝰ ꝯ ipꝫ. D. c. d.

¶ **Opꝫ ēt abſtinētes ab orōne reliq̄ argumēta icidē: ⁊ rñdēti ſi ꝑſēſerit pͥus iſtare ⁊ ꝑdicē.**

¶ Ponit 2ᵃᵐ cautelā qꝛ qñ videmꝰ rñdētē doctū: qđ ex dcis eiꝰ poſſumꝰ ꝑcipē: tūc in diſputādo ꝯ ipꝫ dꝫ multotiēs eē ſubſiſtentes. i. recedētes ab orōne. i. a ꝓpoᵗᵒ ⁊ itercidē reliq̄ arᵗᵃ rñdēti: qꝛ ſi opponēs ꝑſenſit. i. ſi pͥus ſēſit illa arᵗᵃ dꝫ pͥus itēdē ⁊ ꝑcedē rñſionē rñdētis ut fortiꝰ arguat ꝯ ipꝫ. ¶ Notādū āt hāc cautelā in h̄ ꝯſiſtē: qꝛ cū arguimꝰ in aliq̄ mā: ⁊ ꝑcipimꝰ ꝙ aliq̄ cauteloſe rñſiōes pñt nobis fieri añq̄ꝫ rñdēs rñdeat debemꝰ illas cauillatiōes ꝑdicē: ⁊ iſtare ⁊ remouē eas. nā lꝫ in h̄ videamꝰ recedē a ꝓpoᵗᵒ: qꝛ iterrūpimꝰ arᵐ: nō tñ eſt ꝑtermittēdū: qꝛ ualidiꝰ arguemꝰ ꝯ rñdēteꝫ. Ex q̄ appet hac cautela maxīe eē utēdū ꝯ dcōs: qꝛ ꝯ tales ē ualide arguēdū: ⁊ potiſſime ꝯ eos q ꝯſueuerūt cauilloſe rñdē. igř hec cautela aliq̄ mō ſumiť ex dictis a rñdēte a qbꝰ cogſcimꝰ ipm̄ cauteloſe rñdere. Deinde cum dicit.

¶ **Conādū aūt qñq̄ꝫ: ⁊ ad alia ab eo qđ dictū: illđ ex ſumētibꝰ: ſi nō ad hoc qđ ꝓpoſitū eſt hēat aliqs argumentari: qđ Lycophoron fecit ꝓpoſito lyrā extollere.**

¶ Ponit 3ᵃᵐ cautelā: qꝛ qñ ex dcis a rñdēte videmꝰ ipꝫ abūdare ī aliq̄ mā: in q̄ nos nō abūdamꝰ debemus nos trāſferre ad aliā māꝫ in q̄ abūdamꝰ ⁊ ſumꝰ magis docti. iđ ait ꝙ conādū eſt qñq̄ꝫ nos trāſferre ad alia ab eo qđ dciū eſt nob. dico ſumētibꝰ ex illđ. i. ex ꝓpoᵐ. ⁊ h̄ faciendū eſt: ſi aliqs opponēs nō hēt argumētari. i. nō abūdat argᵗᵉ ad h̄ qđ ꝓpoᵐ eſt: qđ feĉ licophron. i. ille hyſtrio q cū neſciret rāgē niſi lyrā: ⁊ ꝓpoᵐ eēt ei aliđ iſtꝫ dixit lyrā extollē. i. eē extollēdā ⁊ cōmēdādā: ⁊ eē meliorē ꝓpoſito. i. iſto ꝓpoſito: ſic ⁊ nos debemꝰ facē. debemꝰ enī cōmēdare māꝫ illā in qua plus abūdamus: ⁊ ad illā debemus nos transferre. Deinde cum dicit.

¶ **Ad eos āt q exigūt ad qd conāť argumētari qꝛ vĩ optē aſſigñre cāꝫ. Dictis āt qbuſdā obſuabiliꝰ: qđ uiř accidit in elenchis dicē ꝯdictionē qm̄ qđ dixit negare: aut qđ uoluit dicē: ſed nō qm̄ cōtrarioꝝ eadē diſciplina: aut non eidem.**

¶ Ponit 4ᵃᵐ cautelā: ⁊ tria facit: qꝛ pᵒ facit qđ dciū eſt. 2ᵒ ꝓbat qđ dixerat. 3ᵒ epilogat circa determiata. 2ª ibi [Nō opꝫ aūt.] 3ª ibi [Ex qbꝰ ḡ.] cautela talis eſt: ꝙ cū rñdēs exigit a nob de q̄ uolumꝰ arguē: nō debemꝰ ſibi dicē ī ſpāli: ſꝫ in gñali: ut qꝛ nolumꝰ ei ꝯdicē ī oibꝰ: iđ ait ꝙ ad eos q exigūt ad qd opponēs conāť argᵗᵃʳⁱ ꝙ ꝓ qꝛ: ut vĩ: opꝫ aſſigñre cāꝫ. dcis āt qbuſdā. i. aſſigñato negocio ī ſpāli obſuabiliꝰ eſt. i. rñdētes poterūt magis obſuare qđ debēt: ⁊ magis ſibi cauē: iđ opponēs dꝫ dicē ꝙ ī elēchis. i. ī redargutiōibꝰ uiř accit dicē ꝯdictiōēꝫ: ⁊ qꝛ ꝯdictio eſt uiř obſuāda ī elēchis. i. ī diſputatiōe redargutiua. iđ opponēs dꝫ ſe offerre ꝙ ī oibꝰ vult ꝯdicē rñdēti qm̄ qđ rñdēs dixit ipe vult negare: ⁊ qđ negauit ipe vult dicē. i. affirmare: ſꝫ nō: qm̄ ꝯrioꝝ eſt eadē diſciplina. i. nō dꝫ ſibi ſpecificare ꝓpoᵐ ſuū: ut ſi vult arguē ꝙ ꝯrioꝝ eadē ſit diſciplina. nō dꝫ h̄ opponēs rñdēti ꝓponere: ſed dꝫ dicē in uñi ꝙ in oibꝰ vult ei ꝯdicē. D. c. d.

¶ **Nō opꝫ aūt ꝯcluſionē aut ꝓpōnē interrogare: ſed ut conceſſis un.**

¶ Probat qđ dixerat. ſ. ꝙ rñdēti nō eſt manifeſtādū ꝓpoſitū in ſpāli. qꝛ tūc opponēs iterrogaret ꝯnē quā dꝫ ꝯcludē: iō ait ꝙ nō dꝫ iterrogare ꝯnē ut ꝓpōnē. i. ut ꝑmiſſā. i. nō dꝫ iterrogari ꝯ ſic ꝑmiſſa: imo aliqñ nō oēs ꝑmiſſe ſūt iterrogāde: ſꝫ q̄ſdā ꝑmiſſas nō dꝫ iterrogare ſꝫ debem⁹ uti eis ut ꝯceſſis. pꝫ aūt has q̄tuoꝛ cautelas reſpicē rūdētes doctos. nā docti ſūt qui ſciūt diſtiguē qđ faciebat cautela ꝑma: ꝯ q̄s eſt ualde arguendū: qđ faciebat 2ª qui abūdat argūtis in aliq̄ mā: qđ faciebat 3ª docti eñi exigūt ad qđ opponēs vult arguere: de quo eſt cautela 4ª. Rurſus. oēs he cautele ꝑſupponūt opponentē hr̄e aliquā notitiā de rūdēte ex dictis eius. iō ſicˀ pᵉ cautele ſumebanꝭ ex mō iterrogādi: ita he ſumūtur ex datis a rūdente. Ultimo cum dicit.

¶ Ex qb⁹ ḡ iterrogatiōes: ꝛ q̊ mō iterrogādū i agoniſticis exercitationib⁹ dcm̄ eſt.

¶ Epilogat circa determiata. d. ꝙ dcm̄ eſt ex qb⁹ ſunt iterrogatiōes: ꝛ quō iterrogādū eſt in agoniſticis exercitationib⁹. ¶ Notādū aūt ꝙ i diſputatiōe ꝑncipalr ſūr attēdēda dicta rūdētis. iō cautele ſūpte ex h⁹i dcis dr̄r iterrogationes: qꝛ in eis ꝑncipalr ꝯſiſtit rō iterrogādi ꝛ diſputādi: iō ait. dcm̄ eē ex qb⁹ ſunt iterrogationes. q̄ꝫtū ad cautelas ſūptas ex dcis rūdētis. Et quō iterrogādū q̄ꝫtū ad cautelas ſūptas ex mō iterrogādi. Et in hoc terminaꝭ ſuia ꝑmi libri elenchoꝝ.

¶ Incipit liber ſcđs elenchoꝝ Ariſtotelis. Cap. I.

d

E rñſione aūt ꝛ quō dꝫ ſoluere: ꝛ quid ꝛ ad quam utilitatē huiuſmodi orationes ꝓſunt poſt hoc dicendum.

¶ Poſtq̄ꝫ phs in pº libro docuit oꝛones ſophiſticas cōſtituere. In hoc 2º docet eas ſoluere: ꝛ duo facit: qꝛ pº cōtinuat ſe ad dicēda. 2º exeqꝭ de itēto ibi ⌊ Utiles ergo ſunt. ⌋ In pª pte 4ºꝛ ꝓponit: de qb⁹ vult determinare in hoc 2º liº. iō ait ꝙ poſt hec que dicta ſunt in pº libº. in hoc 2º dcm̄ eſt de rñſione q̄ꝫtū ad ſolōnē apparētē: ꝛ quō oporteat ſoluere q̄ꝫtū ad ſolōnē uerā. ꝛ dcꝫ eſt qđ oporteat ſoluere q̄ꝫtū ad ſolōnē uerā. ꝛ dcm̄ eſt ēe ad quā utilitatē ꝓſunt h⁹i oꝛones: ſiue h⁹i ſolutiones que ꝯ dabunꝭ. ¶ Notādū aūt ꝙ cuiuſlibꝫ eſt rñdere: ſed nō cuiuſlibet eſt ſoluē. iō per rñſionē poſſumus deuenire in ſolōnē apparentē ꝛ defectiuā. per hoc vº ꝙ ait quō oporteat ſoluē poſſumus denotare ſolōnē uerā ꝛ efficacē. ¶ Notādū ēt ꝙ dicit qđ oporteat ſoluē: qꝛ quedā oꝛones ſunt adeo friuole: ꝙ quaſi ſunt digne deſpici: ꝛ q̄ſi nō idigēt ſolutiōe. erit eñi circa finē hui⁹ de ꝯ ſpāle caplꝫ. vꝫ. qđ eſt qđ eſt dignū ſolōne. D. c. d.

¶ Utiles ḡ ſunt ad phiā qdē ꝑꝑ duo. Pꝛimū qdē: qm̄ ſepe que ſm dictionē fiūt meli⁹ hr̄e faciūt: quotiēs ſingulū dr̄: ꝛ que ſimilr̄: ꝛ que aliter reb⁹ accidūt: ꝛ in noib⁹.

¶ Exeqꝭ de ꝑmiſſis: ꝛ q̄tuoꝛ facit: qꝛ pº exequiꝭ de q̄rto ut de utilitate taliū oꝛonū: qđ fuit q̄rto ꝓpoſitū. 2º exequiꝭ de pº. ſ. de rñſione ſiue de ſolōne appenti. 3º exequitur de 2º ut de ſolōne recta. ꝛ 4º exequiꝭ de 3º. ſ. qđ eſt qđ oporteat ſoluere. 2ª ps. ibi ⌊ Pꝛimuꝫ ḡ ſic ſillare. ⌋ 3ª ibi ⌊ Qm̄ aūt eſt recta ſolō. ⌋ 4ª ps incipit circa finē libri ibi ⌊ Opꝫ aūt intelligere qm̄ oiuꝫ oꝛonum. ⌋ Pꝛima ps in qua determinat de utilitate talium oꝛonuꝫ diuiditꝭ in duas: qꝛ pº aſſignat tales utilitates. 2º remouet quādā cauillationē ibi ⌊ Rūdētib⁹ āt quō. ⌋ ¶ Ad euidētiā aūt ꝑme ptis ſciēdū ꝙ ſcire ſoluē oꝛones ſophiſticas ualet ad duo. ſ. ad adiſcēdū phiā: ꝛ ad acqrendū honorē ꝛ gloriā. duo ḡ facit: qꝛ pº oñdit ꝙ ſcire talia ualet ad phiā. 2º ꝙ ualet ad gloriā ibi ⌊ Tertium vº ꝛ reliquū. ⌋ circa ꝑmū duo facit ſm q̄ duplr oñdit talia deſuire phie. 2ª ibi ⌊ Scđm aūtē ad eas. ⌋ Dicit ergo ꝙ ſolōes ſophiſticarū oꝛonuꝫ utiles ſūt ad phiam ꝑꝑ duo. ꝑmū qdē utiles ſup. ſunt q̄ꝫtū ad fallās in dictione ne hō decipiaꝭ cū alio: qm̄ ſepe que ſm dictionē fiunt ſup. ſi hō ſciat ea ſoluere ſolōnes taliū faciūt meli⁹ hr̄e quotiēs ſingulū dr̄. ꝛ talia faciunt melius ſcire que ſilr̄: ꝛ que aliter. i. ꝛ que diſſimiliter accidit in reb⁹ ꝛ in noib⁹. circa qđ decipit figura dictionis ſed talia ſup. ſcire ſuuat ad cognoſcēdā ueritatē phie. ergo talia utilia ſunt ad phiā. ¶ Notādū aūt ꝙ figura dictionis nō accipit multiplex niſi fantaſticum: ut ſupra dicebaꝭ. merito ḡ hec fallā diuiditꝭ ꝯtra oēs alias fallās in dictione: iō ſciendo ſoluere alias fallās in dictione ſcimus quotiēs ſingulum dicitꝭ: ꝛ cognoſcimus multiplicitatē. ſed ſciēdo ſoluere figurā dictionis nō ꝓprie cognoſcimus multiplicitatē: qꝛ ibi ꝓprie non eſt multiplicitas: ſed ſcimus que ſilr ꝛ que alr̄ iterꝑtanꝭ.

Dubitaret forte aliqs quō ſcire talia ſit utile ad phiam. ¶ Dcꝫ ꝙ de reb⁹ eſt ſcia ut ſunt appħēſe ab itellectu: ꝛ ſic appħēdunꝭ ſic ſignꝭ. qui vº ignorāt ſignes uocabuloꝝ ꝛ modos interꝑtādi noiuꝫ magnū ipedimētū hn̄t ad phiā: ꝛ qꝛ talia ſcimus ſciēdo ſoluē fallās in dictiōe. iō ſolōnes taliū utiles ſunt ad phicas diſciplinas. Deide cū dicit.

¶ Scđꝫ aūt ad eas que ꝑ cūdē ſūt qōnes: nā q ab alio facile ꝑalogizaꝭ ꝛ hic nō ſentit ꝛ ipe a ſe hoc patitur ſepe.

¶ Ponit 2ªꝫ utilitatē. d. ꝙ 2ᵐ emolumentū ſiue 2ª utilitas eſt ad eas oēs qōnes: ſiue ad oēs oꝛones q̄ ſūt ꝑ cūdē: ꝛ ꝯ q̄ꝫtū ad fallās ex dictionē: i qb⁹ hō nō min⁹ decipiꝭ ꝯſiderādo ꝑ ſeipm̄ q̄ꝫ ꝯſiderādo cuꝫ alio: nā q ab alio ꝑalogizaꝭ qđ fit i fallijs i dictiōe: ꝛ ꝯ nō ſentit. i. nō ꝑcipit: ꝛ ipe a ſeipo patiꝭ ꝯ ſepe: qꝛ q decipiꝭ cū alio ſignū eſt ꝙ multotiēs decipiaꝭ ꝯſiderādo cū ſeipo.

Dubitaret forte aliqs. vtꝫ ſeqꝭ ſi hō decipiꝭ ab alio ꝙ decipiaꝭ multotiens a ſeipo. ¶ Dcꝫ ꝙ fallē in dictiōe ſunt minoris latētie: ꝛ nō ſūt tāte efficacie ad decipiēdū ſic fallē ex dictionē. q ḡ decipiꝭ cū alio qđ fit ꝑ fallās in dictiōe: multo magis decipiꝭ ꝑ ſeipm̄: qđ fit per fallās extra dictionem.

Ulterius forte dubitaret aliqs ad qđ deſuit ad phiam cognitio taliū. ¶ Dcm̄ ꝙ ut ſupra dicebaꝭ. fallacie in dictione ſumunt ꝑncipium decipiēdi ex pte uocis. fallacie vº extra dictionē ſumunt ꝑncipiū decipiēdi ex parte rei: ſicut ergo utile eſt ad phiaꝫ ſcire ſoluere fallacias in dictione: ne cōſiderando cum alio decipiaꝭ circa ſignificationem uocabuloꝝ: ꝛ circa interꝑtationes noium. ſic utile eſt ad phiam ſcire ſoluere fallacias extra dictionē. ne aliqs decipiaꝭ apud ſemetipm̄ conſiderando de rebus: imo tāto eſt utilius ſcire hoc q̄ꝫ illud q̄ꝫto cognitio reꝝ ſupexcellit cognitionē noium. Deinde cum dicit.

¶ Tertiū vº ꝛ reliquū adhuc ad gliā circa oia exercitatū eē videri ꝛ i nullo iſcie ſe hr̄e.

¶ Oñdit quō ſcire talia utile eſt ad gliaꝫ: ꝛ duo facit: qꝛ pº facit qđ dictuꝫ. 2º manifeſtat qđ dixerat ibi ⌊ Nā ſi hīs. ⌋ dic ḡ adhuc tertiū ꝛ reliquū. i. tertia ꝛ reliq̄ utilitas eſt ad gliaꝫ. iō ſbdit ꝙ circa oia eē exercitatū: ꝛ in nullo videri iſcie ſe hr̄e ſup. facit appere hoieꝫ glioſuꝫ: ꝛ qꝛ ꝯ habebim⁹ ſciēdo ſoluē oꝛones ſophiſticas: iō cognitio taliū facē ad gliaꝫ. ¶ Notādū aūt ꝙ dicē tertiuꝫ ꝛ reliquū. nā ſi deſeruire ad phiaꝫ accipiꝭ ꝓ vna utilitate: tūc hec eſt reliq̄ utilitas. ſ. facē ad gliaꝫ. Si vº deſeruire ad phiaꝫ accipiꝭ ꝓut importat duplicē utilitatē: q̄ꝝ vna eſt ut nō decipiamur cū alio. alia vº ut non decipiamur apud nosmetipſos: tūc hec eſt tertia utili-

tas.ut.ſ.appere poſſim⁹ glioſi. ¶ Notādū ēt q̄ dicit circa oia exercitatū eē: q̄r oroneſ ſophiſce ſumunt̄ ſm̄ q̄ſdā itētiōes cōes applicabiles ad oēz mām: ideo qui circa talia bene ſe hēt: ⁊ ſcit ea bene ſoluere quaſi circa omnia videtur exercitatus. Deinde cum dicit.

¶ Nā ⁊ ſi is coīcat oronib⁹ uł opionib⁹ ſpnit orones cū nihil hēat determiare de vitio eaꝝ ſuſceptiōem dat qd̄ vi graui ſ eſſe non quia uerum ſed propter imperitiam.

¶ Oſtēdit quō ſcire ſoluē talia facit ad gliaz. neſcire facit ad ignominiā. d. q̄ ſi is. i. ſi rn̄dēs q̄ coīcat cū opponēte in oronib⁹ ſpnat h⁹ᵒⁱ orones ſophicas. i. nō uelit reſpōdē ad eas: cū nihil hēat determinare de vitio eaꝝ. ſ. cū neſciat eas ſoluē. ſuſpitiōez dat. i. facit ſe ſuſpectū q̄ vi eē grauis. i. q̄ vi eē groſſus ⁊ iperit⁹: ⁊ q̄ neſciat ſoluere difficultatē oronis ſophice: nō q̄r ueꝝ ſit q̄ tales orones ſint vē difficiles: ſ; pp̄ ipetitiā rn̄dētis ſup. vnt̄ eē difficiles. uel pōt exponi: nō q̄r ueꝝ ſit. i. nō q̄ tales orones veꝝ ꝯcludāt. ſ; pp̄ ipitiā rn̄dētis ſup. videat̄ uerū ꝯcludē. ¶ Notādū aūt q̄ dicit ſuſpitionez dat: q̄r nō ſoluēs ad orones ſophicas: nō opꝫ q̄ de nc̄citate ſit grauis uel groſſus. poſſet eni qs bn̄ ſciaꝫ non uti eis ⁊ ſimlare ſe ignorātē: ⁊ q̄ ſic agēt nō eēt groſſus: ſ; ſimlaret ſe eē gſſuꝫ: ⁊ ſuſpitionē daret q̄ eēt talis. iō cuꝫ duplr̄ expoit⁹ ſit text⁹ ille: nō q̄ ueꝝ ſit ⁊c̄. poſſet ʒᵒ exponi ſic. ſpnēs orones ſophicas ⁊ nō ſoluēs eas ſuſpitionē dat q̄ ſit groſſus: nō q̄ ueꝝ ſit. i. nō q̄ de nec̄itate ſit groſſus: ſed pp̄ ipitiā quā demrat vi groſſus eſſe. ⁊ hec expoſitio vi magis litalis. ¶ Notādū ēt q̄ gl̄ia: ut h̄ de ea loqmur eſt q̄dā exterior claritas. nō rn̄dēs ḡ ad orones ſophicas: lꝫ pp̄ hoc nō amittat iteriorē pfectionē. ſemp tn̄ ſm̄ q̄ h⁹ᵒⁱ amittit exteriorē gliaꝫ: iō ſi uolumus videri glioſi debemus ſcire ſoluere talia: ⁊ cū offert ſe facultas reſpondere ad ea. Deinde cum dicit.

¶ Rn̄dētib⁹ āt quō obuiādūꝫ ad hi⁹ orones manifeſtū ē ſiq̄dē recte dixim⁹ p̄us ex qb⁹ ſunt ꝑalogiſmi: ⁊ que ingrēde ſunt ſuperabūdantias ſufficienter diuiſimus.

¶ Remouet quādā cauillatiōez: ⁊ duo fac̄: q̄r p̄ᵒ ponit h⁹ᵒⁱ cauillatiōez. 2ᵒ remouet ⁊ ſoluit eā ibi [Nō eſt aūt idē.] dicit ḡ q̄ manifeſtū eſt rn̄dētib⁹. i. apud rn̄dētes quō obuiādū ſit ad h⁹ᵒⁱ orones. ſ. ad orones ſophiſticas ſi recte dixim⁹ p̄us. i. in p̄ᵒ liᵒ ubi oñdim⁹ ex qb⁹ locis ſūt ꝑalogiſmi ſophici: ⁊ ubi ſufficiēter diuiſimus ſupabūdātias. i. cautelas que querēde ſūt ad h⁹ᵒⁱ ſophicatiōes. q. d. q̄ vi h̄ 2ᵒ liber ſupfluē: q̄r ꝑ ea que dicta ſūt in p̄ᵒ liᵒ ſufficiēter haberi pōt quō rn̄dētes debēt obuiare oronib⁹ ſophicis. ¶ Notādū aūt q̄ cautele dicunt̄ ſuperabūdantie eē: q̄r nihil vident̄ facere ad eſſe artis: ſed ad bene eſſe: ⁊ ad quādā ſuparrogationē. vnde ubi nos habemus ſuperabūdantias greca correctio habet ſupergreſſiones. Deinde cum dicit.

¶ Nō ē āt idē ſumētē orone vidē ⁊ ſoluē vitiū ⁊ iterrogāti poſſe obuiare uelociter.

¶ Soluit h⁹ᵒⁱ cauillationē oſtendens q̄ tradita in hoc liᵒ non ſunt ſuperflua: ſed utilia: ⁊ tria facit ſ; q̄ tripl̄r h̄ oſtendit. ſc̄da ibi [Amplius aūt quēadmoduꝫ.] ʒᵒ ibi [Accidit aūt q̄nq̄ꝫ.] Circa primū duo facit: q̄r primo facit qd̄ dictū eſt. 2ᵒ aſſignat cām ei⁹ qd̄ dixerat. 2ª ibi [Nā qd̄ ſcimus.] dicit ḡ: q̄ nō eſt idē rn̄dentē eſſe ſumentē orone ⁊ ſoluere ⁊ videre vitiuꝫ oronis: ⁊ interroganti poſſe uelociter obuiare. non ergo ſupfluit doctrina huius ſecūdi. ⁊ ſi per primū librū per longā ꝯſiderationē poſſumus talia ſoluē: tū per tradita in h̄ 2ᵒ poſſumus habere ea in ꝓmptu: ⁊ uelociter ſoluere.

Dubitaret forte aliqs quō per tradita in hoc liᵒ poſſum⁹ ſoluere uelociter orationes ſophiſticas: ⁊ quō hoc nō poſſumus per p̄mū librū. ¶ Dicēdū q̄ refert aliq̄d ſcire i ſuis p̄ncipijs ⁊ in ꝓpria forma. In p̄mo eni liᵒ determinatū eſt de ſolutione taliū oronū ꝓut ſcit̄ in ſuis p̄ncipijs. naꝫ qui ſcit locos ſophiſticos ex qb⁹ ſūt ſilli ſophiſtici. ⁊ ſcit cautelas ⁊ ſupabūdātias per q̄s qs apte ſophiſticare pōt: hēt viā: ⁊ hēt p̄nᵃ per q̄s uenari pōt ſolōnes ſophicaꝝ oronū. nō tn̄ hēt talia in ꝓmptu: q̄r ꝑ ſe neſcit ea. in ꝓpria forma: igit̄ ꝑ hūc 2ᵐ librū uelociter poſſum⁹ obuiare iterrogāti ⁊ opponēti. nō aūt ꝑ p̄mū librū: q̄r ibi nō ſūt tradita talia in ꝓpria forma ut hic. Deīde cū dicit.

¶ Nā qd̄ ſcim⁹ ſepe trāſpoſitū ignoram⁹.

¶ Aſſignat cauſam dicti. cōtinuetur ſic. bene dico q̄ per tradita in primo liᵒ nō poſſumus talia uelociter ſoluere. nam quod ſcimus ſub vno modo ut in ſuis principijs. ſepe ignoramus ipſum tranſpoſituꝫ. i. ſub alio ordine poſitum: ut acceptū in propria forma: ⁊ quia per primum librum ſcimus talia in ſuis principijs: ſed per hunc ſecūdū ſcimus talia ſub alio ordine poſita: ut accepta in propria forma. ergo per hunc librum ſcimus talia magis in ꝓmptu: ⁊ poſſumus ea uelocius ſoluere. Deinde cum dicit.

¶ Ampli⁹ āt quēadmodū i diſputatiōib⁹ citi⁹ ⁊ tardi⁹ ex exercitatiōe fit magis: ſic ⁊ in alijs ſe hēt. Quare ſi manifeſtū nobis ſit: ipeditiāt ſumus fallimur tpib⁹ frequēter.

¶ Probat hec idē alia ratione oſtendens tradita in hoc liᵒ non eſſe ſuperflua: q̄r per ea ſumus exercitati ⁊ meditati. ideo ait q̄ quēadmoduꝫ in diſputationib⁹ ſup. dialecticis exercitatione. i. per exercitationez fit magis reſponſio citius ⁊ tardius. citius quidē ſi ſumus exercitati. tardius autē ſi non ſumus: ſic ſe habet ⁊ in alijs diſputationibus. ſ. in ſophiſticis. quare ſi manifeſtum nobis ſit ſup. per primum librum quomodo ſoluende ſunt orationes ſophiſtice: tamen q̄r per illū librum ſumus q̄ſi imeditati. i. inexercitati. iō ſi uolum⁹ ꝑ illā doctrinā ſoluere tales orones: fallimur tpib⁹ frequēter.

Dubitaret forte aliqs. quō per doctrinā traditā in p̄mo libro dicamur eē immeditati uel inexercitati circa ſolōnes oronū ſophiſticarum. ¶ Dōm q̄ exercitatio ⁊ experiētia eſt magis circa ꝑticularia: ⁊ circa ſpālia: ⁊ q̄r in p̄mo libᵒ dictuꝫ eſt de ſolutione talium oroīuꝫ quaſi in uli ⁊ ut habet eē in ſuis p̄ncipijs. h̄ autē magis determinat̄ de eis in ſpeciali: ⁊ in ꝓpria forma. ideo in ſoluēdo tales orones q̄tū ad doctrinā p̄mi libri dicimur eē q̄ſi inexercitati: ſed ſciēdo tradita in h̄ 2ᵒ circa talia erimus q̄ſi meditati ⁊ exercitati. Deinde cum dicit.

¶ Accidit āt q̄nq̄ꝫ ſicꝫ i deſcriptiōib⁹: nā ⁊ illic ſoluētes q̄nq̄ꝫ cōponē rurſuꝫ nō poſſumus ſic ⁊ i elēchis ſciētes ſ; q̄d orone accidit ꝯnectere ſoluere orone dubitamus.

¶ Adducit tertiam rationez. nam non oportet ſcientem facilia ſcire difficilia. ergo ſicut in deſcriptionibus. i. in picturis: ſiue in deſcriptionibus geometricis quando ſoluentes talia non poſſumus rurſum cōponere: q̄r facilius eſt talia diſſoluere q̄ꝫ cōponere. ſic in elenchis: ideſt in paralenchis accidit quaſi econtrario: q̄r ſcientes connectere tales orationes ſm̄ quid. i. ſm̄ aliquem modum dubitamus talem orationem ſoluere. nam in talibus facilius eſt componere q̄ꝫ diſſoluere. ¶ Notandum autez q̄ hec ſimilitudo eſt quaſi per oppoſitum. naꝫ in deſcriptionibus qualitercūq̄ꝫ accipiātur deſcriptiones: ſiue accipiantur ſm̄ geometriam:

ſiue ſm picturas: uel ſm artē pꝛactiuā. ſemꝑ in talib⁹
facilius ē diſſoluē q̄ȝ cōponē. difficile eſt eni bñ depin-
gere imaginez vnius hoīs: ⁊ difficile eſt bñ deſcribere
vnā figurā geometricā: ſȝ facile ē talia delē: i ſophica-
tiōib⁹ āt ecōꝛio: qꝛ facile ē ſophicare: ſȝ difficile ē ſophi-
catiōes ſoluē. ⁊ qꝛ ut dcm̄ ē ſcito facili: nō pp ħ ſcit dif
ficile: ſicut q ſcit diſſoluē deſcriptiōes: nō pp ħ ſcit eas
cōponere: ſic ſciēs cōponere ſophicatiōes: qđ docet in
ꝓmo li. nō videt ꝙ pp ħ ſciat eas diſſoluere: qđ docet
in hoc ſecūdo. non ergo ſuperfluit doctrina huius.

Dubitaret forte aliqs quō ueꝝ ſit ꝙ ſciēs ſo
phicatiōes cōponē: nō pp ħ ſciat
eas ſoluē. ❡ Dōȝ ꝙ ſciēs aliq̄ cōponē ꝑ artē ſcit ꝑ artē
illa diſſoluē: ſȝ q ſine arte ⁊ q̄ſi ꝑ accn̄s ſophicatiōez cō
ponit: nō pp ħ ſcit ſophicatōez diſſoluē. ſophicare eni
⁊ facē ſophiſmata q̄dāmō ē cuiuſlibȝ. nā idiote utunt
ſophicatiōib⁹. neſciūt tn̄ eas diſſoluē. iō ſignāter forte
dixit pħs ꝙ ſciētes cōponē orōnē ſȝ qd: dubitāt eā diſ
ſoluē: qꝛ ſcire aliqd ſine arte nō ē ſcire ſimpl̄: ſȝ ſm qd.

Alterius forte dubitaret aliqs: qꝛ ſi ſic dicim⁹
cū i ꝓ° li° doceat cōpō orōnū ſophi-
caꝝ ꝑ modū artis. vi ꝙ ꝑ illū librū ſciam⁹ eas diſſoluē.
⁊ tūc rō aſſignata. nō eſt ad ꝓpoᵐ: ſȝ magis ē ad ꝯrīū.
❡ Dōȝ ꝙ ſic ꝑ ꝓᵐ librū h̄: ꝑ artē cōpō ſophicaꝝ orō-
nū: ⁊ ēt ſolo eaꝝ: ſȝ nō eq̄ facilr̄. nō eni oia q̄ cadūt ſub
arte pari facilitate currūt. facilr̄ eni ꝑ ꝓᵐ liᵐ poſſumus
ſophicas rōnes cōponē: ſȝ nō poſſum⁹ eas facilr̄ ſoluē:
iō idigem⁹ doctrina hui⁹ 2ⁱ li. uel poſſum⁹ dicē ꝙ ſolo
orōnū ſophicaꝝ dupl̄r ꝯſiderari pōt. ꝓ° ut h̄ēt eē i ſuis
ꝓncipijs. 2° ut ꝯſideraf i ꝓpa forᵃ: ⁊ ut applicaf ad māȝ
paloꝝ. In ꝓ° ḡ li° ꝑ ſe ⁊ ꝑ modū artis determiatū ē de
ſolōne ſophica: ut h̄ēt eē i ſuis ꝓnꝫ. nā eoipo ꝙ ibi de-
termiaf de locis ſophicis: q ſūt elīa ſilloꝝ ſophicoꝝ.
cū ḡ hꝰ loci ſint defectiui ſciēdo tales locos h̄ēm⁹ viaȝ
⁊ ꝓnᵃ ad ſoluēdū orōnes ſophicas. ſȝ ſi ꝯſideraf hꝰ ſo-
lutio i ꝓpa forᵃ: ⁊ ut applicaf ad hꝰ ſillos: ſic q̄ſi ꝑ acci
dēs determiatū ē de ea i ꝓ° li°. nā ſi i ꝓ° li° adducebant
aliq paloᵐ: ⁊ oñdebaf eos eē ðfectios: ħ nō erat ut ſol
uerent: ſȝ ut exēplificaref de ꝓpoſitis. exēpla āt nō ſūt
de eēnᵃ artis: ſȝ q̄ſi ꝑ accn̄s reſpiciūt eā. ḡ de paloᵐ ut
hūt ſolui: ſiue de ſolōne coꝝ i ꝓpa forᵃ q̄ſi ꝑ accn̄s de-
termiatū ē i ꝓ° li°. iō nō ſupfluit iſte 2° liber: ubi ꝑ ſe ⁊ in
ꝓpa ſua forᵃ determiaf de tali ſolōne. ❡ Notādū aūt
hūc 2ᵐ librū i trib⁹ differre a ꝓ° li°. ꝓ° qꝛ ibi determiaf
de ſolōne ſophicaꝝ orōnū: ut h̄ēt eē in ſuis ꝓncipijs. ħ
āt ut h̄ēt eē i ꝓpa forᵃ. 2° qꝛ ibi determiaf q̄ſi i gn̄ali: ħ
āt magis i ſpāli. 3° dr̄: qꝛ ibi determinaf de hac ſolōne
q̄ſi ꝑ accn̄s. ħ āt magis ꝑ ſe. ſȝ ḡ has tres drīas aſſigna
te ſūt tres orōnes. q̄re nō ſupfluit doctria hui⁹ 2ⁱ. ꝓᵃ eni
rō initiaf ꝓᵉ drīe. 2ᵃ 2ᵉ. ⁊ 3ᵃ q̄dāmō tertie: ut pȝ intuēti.

PRimū ḡ ſicuti ſillogizare dicim⁹ ꝓ
babiliter qn̄q̄ȝ magis q̄ȝ v̄e elige-
re oportē: ſic ⁊ ſoluēdū qn̄q̄ȝ ma-
gis pꝛobabiliter q̄ȝ ſm uerum.

❡ In ꝑte iſta ut dicebaf determiat pħs de appēti ſolōne
⁊ duo fac: qꝛ ꝓ° oñdit ꝙ expedit aliqn̄ appenter ſoluē.
2° docet ħ. i. ſoluē apparenter. 2ᵃ ibi ⌊ Rn̄dendū aūt in
bīo. ⌋ circa ꝓᵐ duo fac: qꝛ ꝓ° ꝓponit qđ itēdit. 2° mani
feſtat ꝓpoᵐ. 2ᵃ ibi ⌊ Oino v̄o ꝯ litigioſos. ⌋ dīc ḡ ꝙ ꝓ-
mū ſciēdū ē ꝙ ſic dicim⁹ qn̄q̄ magis opoꝛtē eligē ſillo
giçare ꝓbabilr̄ q̄ȝ v̄e: ſic debem⁹ dicē ꝙ qn̄q̄ magis ſol
uēdū ē: uel magis eligēdū ē ſoluē ꝓbabilr̄. i. appenter.
q̄ȝ ſm ueꝝ. i. q̄ȝ ſm ueritatē. Deinde cum dicit.

❡ Oino eni ꝯ litigioſos obſtādū nō ut ar-
guētes ſȝ ut appentes. Nō eni dicim⁹ eos
ſillogizare q̄re ut nō videāt coꝛrigēdi ſūt.

❡ Pꝛobat qđ dixerat. vȝ. ſoluēdū eē aliqn̄ appenter. ⁊
duo fac: qꝛ ꝓ° facit qđ dcm̄ ē. 2° q̄ddā qđ ſuppoſuerat
manifeſtat: ⁊ ēt ꝓbat. 2ᵃ ibi ⌊ Nā ſi elēch⁹ ē. ⌋ dīc ḡ ꝙ ꝯ
litigioſos paloᵐᵒˢ: ſiue ꝯ litigioſas orōnes obſtādū ē:
nō ut arguētes. i. nō ut v̄e arguāt: ſed ut appentes. i. ut
nō videant redarguere. nā hꝰ ſillos litigioſos nō dici-
mus eos ſillogiçare: ſȝ videri ſill'are: qꝛ coꝛrigēdi ſūt. i.
ſoluēdi ſūt hꝰ paloᵐ ut nō videant ſill'are. ſȝ ħ ſup. pt
fieri ꝑ appētē ſolōnē. ḡ eligēdū ē appēter ſoluē. ❡ No
tādū āt ꝙ ſic paloᵐ nō ſūt ſilli ſimplr̄. ꝓūt āt eē ſill'i ad
hoīez: ſic appens ſolo nō ē ſolo ſimpl̄r: ſȝ ad hoīez. hꝰ
eni ſolo nō ꝓpe ſoluit: ſȝ vr̄ ſoluē: nec fac ꝙ ſilli nō ar-
guāt: ſȝ ne videant arguē: ⁊ qꝛ ſilli peccātes i forᵃ ſoluē
di ſunt ne videant arguere. ideo cōtra tales ſill'os expe
dit aliquādo ſoluere apparenter. Deinde cum dicit.

❡ Nā ſi ē elēch⁹ ꝯdcō nō equoca ex qbuſ-
dā nil op⁹ ē diuidē ad āphiboliā: ⁊ equo-
catiōez. Nō eni facit ſillȝ ſȝ ob nil aliō ꝯdi
uidēdū niſi qꝛ ꝯcluſio videt elēcho ſilis.

❡ Pꝛobat qđ ſuppoſuerat. ❡ Ad cui⁹ euidētiā ſciēdūȝ
ꝙ tota vis rōnis ꝓmiſſe in ħ ꝯſiſtit. vȝ. ꝙ rōnes litigio-
ſas expedit ſoluē aliqn̄ appenter: qꝛ nō arguūt: ſed vr̄.
arguē. iō i tota ſequēti ꝑte. ħ ꝓncipalr̄ itēdit ꝓbare. vȝ.
ꝙ rōnes litigioſe nō arguūt: ſȝ vr̄ arguē. ⁊ duo fac: qꝛ
ꝓ° facit qđ dcm̄ eſt. 2° remouet errorē q̄rūdā circa ħ er
rātiū ibi ⌊ Si aūt aliqs puter. ⌋ In ꝓbādo āt rōnes li-
tigioſas nō redarguē ſȝ videri redarguē: ſpālr̄ deſcēdit
ad equocatiōez ⁊ āphiboliaȝ inueſ ꝙ ſic ille nō arguūt
ſȝ vr̄ arguē. ſic nec alie q̄cūq̄ litigioſe nō arguūt ſȝ vi-
dent arguē. circa ħ āt duo fac ſȝ ꝙ duplicē rōnē addu
cit ad ꝓpoᵐ ꝓbādū. 2ᵃ ibi ⌊ Si v̄o diuidēs. ⌋ circa ꝓᵐ
tria facit: qꝛ ꝓ° ꝓbat ſpālr̄ de equocatiōe ⁊ āphibolia:
qꝛ nō ſūt ſoluēde ne arguāt: ſȝ ne videant arguē. 2° ꝓ-
bat ħ ulr̄ de qbuſlibet litigioſis orōnibus. 3° remouet
quādā cauillatiōez. 2ᵃ ibi ⌊ Nō ē ergo redargui. ⌋ 3ᵃ ibi
⌊ Nā qđliber. ⌋ In ꝓᵃ ꝑte intēdit talē rōnē. nulla orō
multiplex v̄e ꝯdicit: nec facit ueꝝ elēchū: ſȝ equocatio
⁊ āphibolia ſūt multiplices: ḡ nec v̄e redarguūt: nec fa
ciūt ueꝝ elēchū. talia ḡ diſtīguēda ſūt: nō ne redarguāt
ſȝ ne videant. ħ ē ḡ qđ ait ꝙ elēch⁹ ē ꝯdcō ꝯcluſa ex q-
buſdā ꝓmiſſis: nō equoca: nec mltiplex: ⁊ qꝛ ſic ē mlti-
plex nil op⁹ ē diuidē. i. diſtīguē amphiboliā ⁊ equoca-
tiōez ſup. ne redarguāt. nō eni aliq̄ taliū orōnū facit ſil
logiſmū: ſȝ ob nil aliud diuidēdū ē equocatiōez ⁊ āphi
boliā: niſi qꝛ ꝯ vr̄ ſilis elencho. i. niſi qꝛ vr̄ redarguere.
❡ Notādū autē ꝙ ſpālr̄ ħ deſcēdit ad equocatiōez ⁊
amphiboliā: qꝛ in talib⁹ magis manifeſtū ē ꝙ ſoluēde
ſūt nō ne arguāt: ſȝ ne videant. ulr̄ tn̄ de oibus ſillogiſ-
mis litigioſis ħ intēdit ꝙ nō ſunt ſoluendi ne arguāt:
ſed ne videantur. Deinde cum dicit.

❡ Nō ergo redargui ſed videri cauenduȝ
eo ꝙ iterrogare amphiboliaȝ ⁊ que ſunt
ſm equocationem ⁊ queecūq̄ȝ alie hꝰ ob-
tuſiōes ⁊ ueꝝ elenchū obnubilāt ⁊ arguē
tem ⁊ non arguentem dubium faciunt.

❡ Qđ ꝓbauerat de equocatiōe ⁊ amphibolia. ꝓbat ulr̄
de oib⁹ orōnib⁹ litigioſis. itēdit aūt talē rōnē ſm āphi
boliā ⁊ equocatiōez: ⁊ ſm oia que obnubilāt ueꝝ elē-
chū: nō eſt cauēdū ne arguāt: ſȝ ne videant. ſȝ oēs orō-
nes litigioſe obnubilāt ueꝝ elēchū. ḡ ⁊c̄. ħ eſt ḡ qđ ait
qđ nō eſt cauendū ſup. ſm q̄ſcūq̄ orōnes litigioſas re-
dargui ſed videri: ⁊ ſubdit cauſam: qꝛ interrogare am
phiboliā. i. que ſunt ſm amphiboliā: ⁊ que ſunt ſm eq
uocatiōez. ⁊ queciīq̄ ſunt alie hꝰ que obnubilāt. i. ⁊ ce
teras orōnes litigioſas que obnubilāt uerū elēchū: ⁊
arguentem: ⁊ non arguentem faciunt dubium. talia

eni qꝛ nõ arguũt: ſʒ vĩr arguẽ: lõ dubiũ faciũt utꝝ arguãt uel nõ: pp qð appet ad cetera talia rñdẽdũ ee: nõ qꝛ arguãt: ſed qꝛ videnť arguere. Deinde cum dicit.

¶ Nã qꝛ lʒ i fine ꝯcluſi non qð affirmauit negare dicere ſed equiuoce ⁊ ſi qð maxime conting:t in idez ferant dubiũ ſi redargutus eſt: dubium eniʒ ſi uera dicit nunc.

¶ Remouet qʒdã cauillatiõez. dicet forte aliqs ꝙ ſuffic̃ diſtiguẽ ⁊ ſoluẽ ſophſ^a i fine fcã ꝯne: qð remouẽs phs ait. d. qꝛ lʒ i fine ꝯcluſi. i. fcã ꝯne ꝯtigat dicẽ rñdẽtẽ opponẽtẽ nõ negare qð affirmauit: ſʒ equoce: qꝛ nõ accepit ꝓpõnẽ i illo ſenſu i q̃ dedit: ⁊ ſi qð maxie ꝯtigit ad idẽ ferat. i. dicat opponẽs qð ad idẽ tulit. dubiũ ẽ ſi rñdẽs ẽ redargut⁹. nã dubiũ ẽ. ſi vã dic̃ nũc. i. dubiũ ẽ. ſi nõ tulit itellʒ ad idẽ ad qð tulit opponẽs. bonũ ẽ ğ nõ diſtiguẽ i fine: ſʒ i pn⁰: qꝛ h fcõ nullũ dubiũ ẽ rñdẽtẽ n̄ ee redargutũ. ¶ Notãdũ ãt qꝛ dic̃ ꝙ maxie ꝯtigit ꝙ ad idẽ ferat: qꝛ oppo^tes ſp uolunt videri redarguẽ: ⁊ lõ ſp dicũt ꝙ arguũt i illo ſenſu i q̃ rñdẽs dedit. dato ğ ꝙ eq^ce arguat max^e tñ. i. q̃ſi ſp ꝯtigit opponẽtẽ dicẽ ꝙ ad idẽ ferat. i. ꝙ arguat i illo ſẽſu i q̃ rñdẽs dedit. ¶ Notãdũ ẽt ꝙ ſtati cũ ꝓpoĩť ꝓpõ mltiplex debem⁹ eã diſtiguẽ añq̃ ꝯcludať ex illa: qꝛ lʒ facıẽdo nõ ẽ dubiũ nos nõ eſſe redargutos: tñ ſi ꝯtigat nos nõ diſtiguere ꝓpõnez multiplicẽ in pn⁰: ſi pcã ꝯcludať ğ nos debem⁹ eã diſtiguẽ i fine: qꝛ meli⁹ ẽ ſic facẽ q̃ꝫ õni aſſẽtire. D. c. d.

¶ Si v̄o diuidẽs iterrogaſſet equocuʒ: aut ãphibolũ: nõ dubi⁹ eẽt elẽchus. Et ğ q̃rũt nũc qdẽ min⁹: pri⁹ ãt magis litigioſi: uł ſic uel nõ rñdere iterrogarĩ neceſſe. Nũc ãt: qꝛ nõ bñ iterrogãt ingrẽtes: neceſſe eſt ut rñdeat aliqd is q iterrogať corrigẽs vitiũ ꝓpoſitionis qm̃ diuiſio ſufficienter: uel ſic: uel non neceſſe eſt dicere reſpondente.

¶ Adduc̃ aliã rõnẽ ad oñdẽdũ ſoluẽdas eẽ orones equocas ⁊ ãphi^cas: nõ qꝛ arguũt: ſʒ qꝛ vĩr arguẽ. d. ꝙ ſi opponẽs diuidẽs. i. diſtiguẽs iterrogaſſʒ equocũ uł ãphibolũ: nõ dubi⁹ eẽt elẽch⁹ ⁊ oppo^tes q ſic regrũt nũc. ſ. fcã diſtictiõe ſũt min⁹ litigioſi. i. nõ ſr litigioſi: ſʒ p⁹ añ diſtictiõez magis ſũt litigioſi: ⁊ qꝛ nũc oppo^tes litigioſi: ſi diſtiguãt: iõ fcã diſtin^ne neceẽ rñdẽtẽ rñdẽ ad iterrogatũ ſimp^r v̄ð ſic uł nõ. nũc ãt qꝛ igrẽtes. i. opponẽtes nõ bñ iterrogãt qꝛ nõ diſtiguũt. neceẽ ut is aliqs q iterrogať. i. ut rñdẽs rñdeat corrigẽs vitiũ ꝓpõnis in diſtin^ce eã. nã diuo ſufficiẽter. i. fcã ſufficiẽti diuiõe neceſſe ẽ rñdẽtẽ dicẽ. i. rñdẽ ſimp^r v̄ð ſic: uel nõ ſic. tota ğ cautela q̃re ẽ neceia diſtictio: ⁊ ũ ſimplr rñdẽ. ẽ ut corrigať vitiũ orõnis: ⁊ qꝛ rñdẽo nõ iterrogauit diſtiguẽdo. põt ğ ex h ſic formari rõ. q̃tẽſcũq; ſoluiť ad orõnẽ ut corrigať orõnis vitiũ: nõ rñdeť ne fiat redarg: ſʒ ne fieri videať. ſʒ ad equocatiõez ⁊ ãphi^as: ⁊ uĩr ad oẽs orones ſophiſticas rñdeť: ut corrigatur vitiũ orõnis. ğ ad oĩa talia nõ rñdeť ne arguant: ſed ne arguere videanť.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ cũ i pn⁰ oñſuʒ ſit ꝙ orones litigioſe nõ arguũt: ſʒ vĩr arguẽ. vi phm nugatoriũ eẽ ꝙ h tã ſollicit⁹ ẽ ad oñdẽdũ h idẽ. ¶ Dðʒ ꝙ nõ pncipalr itẽdit oñdẽ orones litigioſas nõ arguẽ ſʒ videri arguẽ: qꝛ h ſpectat ad pmũ li. ſʒ h itẽdit ꝙ ad h⁹ orones nõ ẽ ſoluẽdũ ne arguãt. ſʒ ne videanť arguẽ: ⁊ h nõ ſpectat ad pmũ librũ. nã lʒ arguẽ ſpectet ad pmũ librũ: ſoluẽ tñ ſpectat ad ſcdm. Si ğ h dr talia nõ arguẽ: ſʒ videri: nõ h itroductũ ẽ pp ipſam argumẽtationem. ſed ut ex hoc ulterius cõcludať ad talia ſoluendũ eſſe non ne arguant: ſed ne videanť.

Ulterius forte dubitaret aliqs. qꝛ cũ h tractatur de ſolõne appẽti: cũ ẽt h tractet de ſolõne p diſtõnez: vi ꝙ ſoluẽ p diſtõnez ſit ſoluẽ apparẽter. ¶ Ad qð dicũt qdã ꝙ ſoluẽ p diſtõnẽ ẽ dupliciter. ſ. i uli nõ aptãdo diſtõnẽ ad ꝓpoſitũ: ⁊ ſic ſoluiť appẽter. nã q dic̃ ꝓpõnẽ eẽ mltiplicẽ: ⁊ nõ oñdit quõ ſit mltiplex vi ſoluẽ: ſʒ nõ ſoluit. ſʒ ſi fiat diſtin^o i ſpãli ut aptet diſtin^o ad ꝓpoſitũ: tũc ẽ ſolo recta. Sʒ ſi dicẽres vĩr ignorare qd itereſt iter diſtictiõez inuẽ: ⁊ diſtinctiõez facẽ. nã q dic̃ ꝓpõnẽ aliquã eẽ multiplicẽ: ⁊ nõ aſſignat mltiplicitatẽ el⁹: nec oñdit qt ſẽſus hẽt: nõ diſtiguit ꝓpõnẽ illã: ſʒ inuẽ. uel dic̃ eã eẽ diſtiguẽdã. q ğ diſtiguit mltiplicia ſi recte diſtiguat ſoluit. ſi ğ nõ ẽ diſtõnez diſtiguẽ inuẽ ꝓpeğ loquẽdo diſtictio nõ ẽ ſolo appẽs ſʒ recta. ¶ Dðʒ ẽ ğ aliter. nã h phs ſolũ itẽdit oñdẽ ꝙ expedit aliqñ magis ſoluẽ appẽter q̃ꝫ v̄e. q̃ ſit aũt ſolo appẽs ifra diceť. qð ãt h de diſtõne determinat: nõ h fac ut oñdat diſtõnez eẽ ſolõnẽ appẽtẽ: ſʒ ut ꝓbet litigioſas orones diſtiguẽdas eẽ. nõ ne arguãt: ſʒ ne arguẽ videanť: ⁊ qꝛ aliqñ p ſolõnẽ apparẽtẽ ipedit litigioſa oro ne arguẽ videanť: expedit aliqñ appenter ſoluẽ. lʒ ğ ſi bñ ꝯſiderať h nõ agit de diſtictiõe ꝙ ſit apparens ſolutio. Sed ideo h de ea aliqd tangiť ut ꝓbeť ꝙ expedit aliquando apparenter ſoluere.

Si aũt aliqs putet cũ ſ͡m equocationẽ elẽchũ eẽ q̃dãmõ nõ eſt rñdentẽ effugẽ redargutionẽ: nã ivi ſibilibus neceuʒ qð dixit negare illud: ⁊ quod negauerit affirmare.

¶ In pte iſta ut dicebat rẽouet phs errorẽ q̃rũdã. dixerat eni orones ſ͡m equo^nes: ⁊ oẽs orones mltiplices. uel ẽt uĩr oẽs orones litigioſas nõ facẽ elẽchũ: ſʒ obnubilare ſpʒ: ⁊ nõ arguẽ ſʒ vĩr arguẽ. huic aũt v̄itati qdã ꝯdicebãt. uolebãt eni equocatiõez fcãʒ i termis ſingularib⁹ facẽ uerꝫ elẽchũ. iõ phs duo fac̃: qꝛ p⁰ remouet iſtorũ errorẽ. 2⁰ ex remotiõe talis erroris oſtendit uerꝫ eſſe qð pmiſerat. vʒ. multiplicia diſtiguẽda eẽ: qꝛ faciũt dubiũ an arguãt. i. qꝛ vĩr arguẽ. 2ª ibi⌊ Nõ aũt ſʒ qꝛ dubius.⌋ circa pmũ tria fac̃: qꝛ p⁰ pmitit h⁹ põnẽ erroneã. 2⁰ aſſignat dicte põnis modũ. 3⁰ iprobat modũ illũ. 2ª ibi⌊ Nã ut corrigũt.⌋ 3ª ibi⌊ Nã eadẽ erit oro.⌋ dicit ğ ꝙ ſi aliqs putet eũ palogiſmũ q ẽ ſ͡m equo^nẽ eẽ elẽchũ uerꝫ: nõ erit rñdẽtẽ effugẽ redargu^nẽ. q. d. ꝙ ſi equo^o nõ ſolũ vi redarguẽ: ſʒ ẽt v̄e redarguit: ⁊ facit uerũ elẽchũ palogiſm⁹ equo^nis erit iſolubiť. pp qð oportebit rñdẽtẽ ad ipʒ de neceitate redargui. ⁊ ſb̃dit cãʒ: qꝛ in viſibilib⁹. i. in termis ſingularib⁹ neceũʒ ẽ opponẽtẽ negare qð dixit. i. affirmauit reſpondens: ⁊ affirmare qð negauit. nõ ğ poterit rñdẽs fugere redargutionez. ¶ Notãdũ ãt ꝙ dic̃ i viſibilib⁹: qꝛ ponẽtes hũc errorẽ ꝙ equocatio facit uerꝫ elẽchũ. dicebãt ſolũ h v̄itatẽ hẽe i reb⁹ viſibilib⁹. i. i reb⁹ ſinglarib⁹. ponebãt eni has orones. ſ. coriſc⁹ currit. ⁊ coriſc⁹ nõ currit v̄e eẽ ꝯdictorias: ⁊ facẽ uerꝫ elẽchũ: ꝙ ſi ſic eẽt: rñdẽs nõ poſſet effugere redargutiõez: qꝛ ſi ꝯcederet coriſcũ currere iſtareť ei: qꝛ aliqs coriſcus nõ currit. ſi v̄o negaret ipm currere: poſſet ẽt redargui: qꝛ aliqs coriſcus currit.

Dubitaret forte aliqs. utrũ rñdẽs poſſet effugere ꝯdictiõez ſi equocatio faceret uerꝫ elẽchũ. vi ꝙ ſic: qꝛ h poſito poſſet rñdẽs diſtinguere v̄ð coriſcũ currere. uerꝫ eſt p coriſco currẽte: ⁊ nõ currere eẽ uerꝫ p nõ currẽte. ¶ Dðʒ ꝙ ſi v̄a eẽt ſuppoſitio nõ poſſet rñdẽs ꝯdictõez effugẽ. nã i hĩs que faciũt uerꝫ elẽchũ nõ ẽ rñdẽdũ p diſtinctiõez. ſʒ ſimplr oporteret ğ rñdẽtẽ dare alterã ptẽ determinate: ſʒ ꝯſtat ꝙ quãcũq; daret acciđet ei redargutio. Deide cũ dic̃.

¶ Nã ut corrigũt qdã nihil ꝓdeſt: nõ enim

coriſcũ aiũt eẽ muſicũ ⁊ nõ muſicũ: ſʒ hũc
coriſcũ muſicũ: ⁊ hũc coriſcũ nõ muſicũ.

¶ Aſſignat dicte poſitiõis modũ. d. ꝙ modꝰ ſʒ quẽ qdã
corrigũt dcãʒ põnẽ nihil ꝓdeſt. aiũt eni coriſcũ nõ eſſe
muſicũ ⁊ nõ muſicũ: ſʒ hũc coriſcũ eẽ muſicũ. hũc aũt
coriſcũ nõ muſicũ. erat ḡ modꝰ ponẽdi põnẽ p̄dcãʒ ꝙ
ṽa ꝯdictio erat i terminis ſinglarībꝰ abſolute ſũptis. ſed
nõ erat ṽa ꝯdcõ i ſinglarībꝰ termĩs determiatis ꝑ ꝓno
mẽ demſ̄atiuũ. ponebãt eni nõ eẽ cõcedẽdũ coriſcũ eẽ
muſicũ: ⁊ coriſcũ eẽ nõ muſicũ. q2 ibi erat ꝯdcõ ṽa: ⁊
ṽa redargutio. ꝯcedi tñ poterat hũc coriſcũ eẽ muſicũ
hũc aũt coriſcũ nõ eẽ muſicũ: q2 ibi nõ ẽ ṽa ꝯdcõ.

Dubitaret forte aliqs vñ moti fuerũt dci pħi
equocatiõnẽ fcãʒ i rebꝰ viſibilibꝰ
ſiue i termĩs ſinglarībꝰ poſuerũt magis hic rõnẽ ꝯdicti
onis ꝗ̃ʒ i termĩs coibꝰ. ¶ Dõʒ ꝙ ois equocatio ipedit
ꝯdcõẽʒ. iõ dci pħi a ṽitate deuiarũt ponẽdo equocati
onẽ eẽ ueꝝ elẽchũ: ſiue ħ ponerẽt i termĩs ſingularībꝰ:
ſiue in coibꝰ: tñ aliqd motiuũ hic potuerũt: q2 lʒ nõ ſit
ṽa ꝯdcõ ubicũqʒ ẽ equocatio: plibꝰ tñ modis ipedit rõ
ꝯdcõnis i termĩs coibꝰ ꝗ̃ʒ i ſinglarībꝰ: qd ſic pʒ. nã ꝯdi
ctio nõ ſolũ ipedit qñ dictio eſt multiplex. ſʒ ẽt qñ hẽt
plẽs cãs ṽitatis: ut hõ currit ⁊ hõ nõ currit nõ ſũt ꝯdi
ctoria. dato ꝙ ly hõ nullo mõ ſit equocũ. qd eni hõ po
teſt ſupponẽ ꝓ diũſis hoibꝰ: ut ꝓ hoie currẽte ⁊ nõ cur
rẽte nõ ẽ ꝙ hõ ſit equocũ ſʒ q2 hẽt plẽs cãs ṽitatis. In
termĩs ḡ coibꝰ põt ipediri ꝯdcõ ꝑꝑ equocatiõẽʒ: ⁊ ꝑꝑ
plẽs cãs ṽitatis. ſʒ i termĩs ſinglarībꝰ nõ ipedit niſi ꝑꝑ
equocatiõẽʒ ſoli. iõ forte dci pħi ꝯceſſerũt equocatio
nẽ facere elẽchũ in terminis ſingularībꝰ ⁊ nõ in coibꝰ.

Alterius forte dubitaret aliqs q̄ motiuo mo
ueri poterant dci pħi dđo ꝯdictoria
eẽ. coriſcꝰ currit: coriſcꝰ nõ currit: nõ tñ eẽ ꝯdictoria. ħ
coriſcꝰ currit ħ coriſcꝰ nõ currit. ¶ Dõʒ ꝙ forte dicti
pħi credebãt ꝙ qñ coriſcꝰ abſolute ſũptꝰ in vna orõne
ſtat ꝓ vno ſignificato ꝗ̃ʒtucũqʒ ſit equocũ i alia orõne
ſi abſolute ſumaſ ſemꝑ ſtabit ꝓ eodẽ ſignificato. ſʒ ſi ꝯ
haſ ꝑ ꝓnomẽ demſ̄atiuũ rõne ꝯdcõnis poterit ſtare in
vna orõne ꝓ vno ſignificato: ⁊ i alia ꝓ alio. iõ ut dice
bãt coriſcꝰ currit ⁊ coriſcꝰ nõ currit ſunt ꝯdictoria: q2
coriſcꝰ utrobiqʒ ꝓ eodẽ ſignificato ſupponit. ſʒ ſi addaſ
ſibi ꝓnomẽ demſ̄atiuũ tolliſ ꝯdictio ꝑꝑ cãʒ quã dixi
mus. ꝙ aũt ħ motiuũ ⁊ ħ modus ponẽdi nõ ſit bonꝰ
ſtatim patebit. Deinde cum dicit.

¶ Nã eadẽ erit orõ coriſcũ uł hũc coriſcũ
muſicũ eẽ uł nõ muſicũ: qd ſit affirmãt uł
negãt: ſʒ fortaſſe nõ idẽ ſignificat: nã nec il
lic nomen: quare in aliquo differre.

¶ Improbat dcm modũ: ⁊ duo fac: q2 p̄º iprobat modũ
p̄dcm: ſi ꝓnomẽ demſ̄atiuũ addaſ utriqʒ pti: uł utriqʒ
orõni. 2º iprobat lʒ ſi addaſ alteri tñ. 2ª ibi Si ãt hu
ic. Dicẽ ḡ ꝙ eadẽ erit orõ dđo. coriſcũ uel hũc coriſcũ
eẽ muſicũ: uel eẽ nõ muſicũ: eadẽ. ſ. ẽ ꝗ̃ʒtũ ad ꝯdcõnẽ. iõ
ſb̄dit ꝙ ſił. i. ſilr affirmãt uel negãt. q. d. ꝙ affirº ⁊ negº
i coriſco abſolute ſũpto ⁊ determiato ꝑ ꝓnomẽ demſ̄a
tm̄ nõ differt: ſʒ ꝗ̃ſi ſilr ſe hʒ. ⁊ ne aliqs credẽt ꝙ appoſi
tio ꝓnois demſ̄atiuẽ nullã diãm facẽt: ſb̄dit ꝙ forte nõ
idẽ ſiḡt orõ ſup. ſi ſumaſ cum coriſco ſimplr: ⁊ cũ cori
ſco appoſito ꝓnoĩ. nã nec illic nomẽ. q. d. ꝙ ſicut ħ nomẽ
coriſcus ſumptũ ſimplr ⁊ cũ ꝓnoie nõ idẽ ſiḡt: ſic nec
orõ i q̄ põiſ coriſcꝰ ſimplr: ⁊ coriſcꝰ cũ ꝓnoie nõ idẽʒ
ſiḡt. q̄re i aliq dĩt. ¶ Notãdũ ḡ has orõnes coriſcꝰ cur
rit. coriſcus nõ currit: ⁊ ħ coriſcꝰ currit: ⁊ ħ coriſcꝰ nõ
currit. differre ⁊ nõ differre. differũt eni aliq̄ mõ ꝗ̃ʒtũʒ
ad ſignificatũ: q2 aliud ſiḡt ħ coriſcꝰ ꝗ̃ʒ coriſcꝰ abſolu
te ſumptus: non tñ differunt ut ſpectat ad ꝓpoſitũ: q2
utrobiqʒ per equiuocationem impeditur elenchus ⁊

contradictio. Deinde cum dicit.

¶ Si ãt huic qdẽ ſimplr dicere coriſcũ aſſi
gnet: illi ãt addat aliquẽ aut hũc: icõuẽiẽs:
nihil eni magis alti: utrolibet eni nihil dĩt.

¶ Improbat p̄dcm modũ ſi ꝓnomẽ demſ̄atiuũ addaſ al
teri ꝓpõni tñ. d. ꝙ ſi huic. i. ſi i vna pte uel i vna orõne
aſſignet dicẽ. i. dicat coriſcũ ſimplr. illi ãt. i. alteri orõ
ni addat aliquẽ uel hũc: ut dicaſ aliqs coriſcꝰ: aut ħ co
riſcꝰ. icõueniẽs ẽ ſup. ſi ꝑꝑ ħ credaſ fieri diã i ꝯdicẽdo
iõ ſb̄dit. nihil eni magis alteri. utrolibet eniʒ nihil dĩt.
ſi nõ ſit dĩa in ꝯdicendo addẽdo ꝓnomẽ utrolibet. i.
ad utrãqʒ ptẽ nõ magis uel minus fiet talis dĩa addẽ
do ꝓnomen alteri. i. alteri parti tñ.

Dubitaret forte aliqs. utꝝ ipediaſ ꝯdcõ ꝑ ap
poſitiõẽʒ ꝓnois. ¶ Dõm ꝙ tota
cã q̄re accidit talis dubitatio accipiſ ꝑꝑ determiatiõẽʒ
ꝓnois. ¶ Sciẽdũ igiſ ꝙ ſicut termĩo ſeł ſũpto nõ ꝯtigit
uti equoce. ita determiatiõe ꝓnoſtica ſeł accepta nõ cõ
tigit uti equoce: ⁊ maxie ſi ſit determiatio ad oculũ. di
cẽdo eni ħ coriſcꝰ ſm̄ vnã determiatiõẽʒ ꝓnoſticã nõ
cõtigit ſiḡre niſi vnũ coriſcũ: ſʒ q2 lʒ nõ obſtante ꝙ ali
q̄ noie ſeł ſũpto nõ ꝯtingit uti equoce: nõ eſt uerus elẽ
chꝰ nec ṽa ꝯdcõ i termĩs equocis. ſic nõ obſtante ꝙ de
terminatione ꝓnoſtica ſemel ſumpta non cõtingit uti
equoce: impeditur tñ ꝯdictio: ⁊ nõ eſt uerus elenchus
ſi addatur talis determinatio termino equiuoco.

Alterius forte dubitaret aliqs ſʒ qd magis i
pediſ ꝯdcõ: uł ſʒ nomẽ ſũptũ ſimplr
uel ſũptũ cũ additiõe ꝓnoſtica. ¶ Dõʒ ꝙ i termĩo eq
uoco duo ẽ ꝯſiderare. vʒ. ꝓlatiõẽʒ ipaʒ ⁊ relatiõẽʒ ꝑ in
tellectũ in ſua ſiḡta: ⁊ ut ſupra dicebaſ ꝗ̃ʒtum eſt ex vi
ꝓlatiõis terminꝰ equocꝰ hẽt ſua ſiḡta ꝑ modũ copula
tiuũ. ſʒ ꝗ̃ʒtũ ad relatiõẽʒ ꝑ itellm̄ hẽt ea ꝑ modũ diſiũ
ctiuũ: q2 termĩo ſeł ſũpto nõ ꝯtigit uti equoce. ſʒ in ter
mĩo equoco determiato ꝑ ꝓnomẽ demſ̄atiuũ ẽ ibi tria
ꝯſiderare. vʒ. ꝓlatiõẽʒ relatiõẽʒ ꝑ itellm̄: ⁊ determiatio
nẽ ꝓnoſticã. Cũ ḡ q̄riſ utrũ magis ipediaſ ꝯdcõ ꝑ ꝓno
mẽ equocũ ſũptũ ſimplr: uel cũʒ ei addiſ ꝓnoſtica de
mõſtratio. dõʒ ꝙ ſimplr ⁊ ex vi ꝓlatiõis utrobiqʒ ipe
diſ: tñ ꝗ̃ʒtũ ad aliqd hñt ſe ſicut excedẽtia ⁊ exceſſa. nã ſi
relatio ꝑ itellʒ referaſ ad idẽ ſiḡtũ expſſior ꝯdictio ẽ ꝑ
additionẽ ꝓnoſticã ꝗ̃ʒ ſine additiõe. nã ſi coriſcꝰ currit
⁊ coriſcꝰ nõ currit: accipiaſ ꝓ eodẽ coriſco expſſior erit
ꝯdcõ. dđo ħ coriſcꝰ currit ħ coriſcꝰ nõ currit: q2 magis
fit determiatio ad eũdẽ coriſcũ ꝑ relationẽ: ꝑ itellʒ: ⁊ ꝑ
determiationẽ ꝓnoſticã ꝗ̃ʒ ꝑ relatiõẽʒ tñ: ſʒ ſi itelligaſ
ꝓ alio coriſco erit expſſiꝰ ipedimẽtũ. naʒ expſſiꝰ ipediſ
ꝯdcõ dđo. ħ coriſcꝰ currit. ħ coriſcꝰ nõ currit. ſi ad ocu
lũ ⁊ ad ſenſuʒ accipiaſ aliꝰ ⁊ aliꝰ coriſcꝰ ꝗ̃ʒ ſi ſolũ acci
pereſ aliꝰ coriſcꝰ ꝑ relatiõẽʒ ſʒ itellʒ. cũ ḡ additio ꝓnois
aliqñ faciat ad expſſiꝰ ipedimẽtũ ꝯdcõnis. iõ forte p̄di
cti pħi moti fuerũt ad dõm ꝙ i rebꝰ ſinglarībꝰ ⁊ viſibi
libꝰ ꝑ terminũ equocũ fit uerꝰ elẽchꝰ: ⁊ nõ ipediſ ꝯdcõ
ꝑ talẽ terminũ niſi ſumaſ cũ additiõe ꝓnoſtica: ſʒ tale
motiuũ iſufficiẽs fuit q2 ut pʒ ꝑ iã dcã ſimplr loquẽdo
additio ꝓnoſtica nec tollit nec iducit ꝯdcõnẽ. facit tñ
ad quãdã expſſiõẽʒ: ſʒ ſic fac ad expſſius ipedimẽtũ cũ
accipiſ dictio equoca ꝓ aliõ ſignificato: ſic talis addi
tio facit ad expreſſiorẽʒ ꝯtradictionẽ: cũ terminꝰ equi
uocus pro eodem ſignificato ſupponit.

n Õn aũt differt ħ q2 dubiũ qdẽ eſt
qui nõ determiauit amphiboliaʒ
utꝝ redargutus eſt uł nõ. Cõceſ
ſuʒ eſt aũt in diſputatiõibꝰ diuidere: mani
feſtũ qm̄ nõ determinantẽ dare iterroga
tionẽ: ħ ſimplr petitũ eſt: quare ⁊ ſi nõ ipſe:

tamē diſputatio redargute ſimilis eſt.

¶ Poſita pdicta poſitiōe erronea: ꝛ iprobata ea: in pte ex iprobatiōe ei⁹ oñdit uex eē qd ſupi⁹ dixerat. vз. mul tiplicia diſtinguēda eē. nō qꝛ redarguāt: ſed qꝛ videnꝫ redarguē: ꝛ dubiū faciūt an redarguāt. ꝛ tria facit: qꝛ pᵒ dicit talia diſtinguēda eſſe: qꝛ videnꝫ redarguere: ꝛ dubiū faciūt an redarguāt. 2ᵒ icrepat nō diſtinguētes. 3ᵒ declarat qd ſuppoſuerat. 2ᵃ ibi⌊ Accidit aūt ſepe.⌋ 3ᵃ ibi⌊ Si aūt duas orationes.⌋ dicit ḡ non aūt ſup. eſt illa diā iter nomē ſūptū ſimplr: ꝛ ſūptū cū pnoie: ſicut pdicti phi dicebāt: uel pōt melius ꝯtinuari ſic. nō aūt. i. nō debem⁹ diſtinguere orōnē eguocā uel multi plicē: qꝛ talia faciāt uex elenchū ut pdicti phi faienꝫ. imo talia diſtinguēda ſūt ne videanꝫ redarguere. ideo ait q ꝯceſſuз eſt in diſputatiōib⁹ rūdētē diuidere. i. di ſtinguere multiplex: qꝛ ille q nō determinauit. i. q non diſtinxit amphiboliā uel qdcūqз aliud multiplex de q̄ iterrogaꝫ dubius ē utrū redargut⁹ ſit uel nō. vi eni eſſe redargut⁹: ꝛ qꝛ cauēdū ē ēt videri redargui: iō ꝯcludit qm̄ manifeſtū ē q peccatū ē. i. malū eſt dare. i. ꝯcedere iterrogatiōnē multiplicē nō determinantē. i. nō diſtin guētē: ſз ꝯcedere eā ſimplr abſqз diſtinctiōe: iō ſbdit q ſi nō ipe diſputās ſit redargut⁹: diſputatio in ſua ē ſilis diſputatiōi redargute. i. dato q nō ſit redargut⁹: vꝫ tñ redargut⁹. ¶ Notandū aūt q ſi eguocatio uel amphi bolia uel aliquod aliud multiplex faceret elēchū uerū: talia nō ſolū facerēt videri redargui: ſз ēt redarguerēt: qd ē ꝯ illud qd phs dixerat: iō opoꝫ uiſi cū talē errorez deſtruere: ꝛ ex deſtructiōe ei⁹ oñdere talia diſtinguēda eſſe: non qꝛ redarguāt: ſed qꝛ dubiū eſt an redarguāt ꝛ videntur redarguere. Deinde cum dicit.

¶ Accidit aūt ſepe vidētes amphiboliā pi greſcere diuidere: eo q frequēter talia p ponanꝫ: ne ad oia videanꝫ gues eē. Dei de nō putātib⁹ pp h̃ fieri orōnē: ſepe obui ant iprobabile: q̄re qm̄ datū ē diuidē nō pi gritādū quēadmodū dictū eſt prius.

¶ Increpat nō diſtinguētes h⁹ multiplicia. d. q accidit ſepe rūdētes vidētes. i. cognoſcētes amphiboliā: uel aliqd aliud multiplex pigreſcere diuidere. i. nō diſtin guere ipm: eo q ab opponētib⁹ frequēter talia ppona tur: iō ne rūdētes videanꝫ eſſe graues. i. diſcoli ꝛ ꝓter ui ad oia iterrogata ꝯcedūt ſup. aliqd mltiplex ſimplr ſine diſtinctiōe. Deinde. i. poſt hāc ꝯceſſionē nō putāti bus rūdētib⁹ pp h̃. i. pp multiplex qd ꝯceſſerunt fieri eis orōnē redargutiuā: ſepe obuiāt iprobabile uel im poſſibile. i. ſepe redarguunꝫ: quare qm̄ datū eſt. i. ꝯceſ ſum eſt rūdētib⁹ diuidere. i. diſtinguere multiplex. non pigritandum eſt diſtinguere ipſum: quēadmodum di ctum eſt prius. Deinde cum dicit.

¶ Si aūt duas orōnes ut vnā faceret quis nō ꝓpter eguocatōēз ꝛ amphiboliā fieret paralogiſmus: h̃ uel elenchus: uel non.

¶ Probat qd ſuppoſuerat. ſuppoſuerat eni eguocatio nē amphiboliā ꝛ talia multiplicia diſtinguēda eſſe. h̃ aūt ꝓbat h̃ cōparādo talia multiplicia ad plures iter rogatiōes: ꝛ duo faē: qꝛ pᵒ oñdit uſr talia diſtinguēda eē. 2ᵒ ſpālr oſtēdit h̃ cū multiplex eſt uex: uel ēt falſum in utroqз ſenſu. vult eni multiplicia diſtinguenda eſſe: ſiūe in utroqз ſenſu ſint vā: uel etiam in utroqз falſa. 2ᵃ ibi ⌊ Nec ſi de oib⁹.⌋ In pᵃ pte itēdit talē rōnē. ad plures iterrogatiōes nō eſt dāda vna rūſio: ſed eguocatio: ꝛ p ꝯñs oē multiplex eſt ſile plurib⁹ iterrogatiōib⁹. ḡ talia ſūt diſtinguēda: ꝛ ad ea nō eſt danda vna rūſio. In hac aūt rōne ſic ꝓcedit: qꝛ pᵒ inuit ad iterrogatiōes plures nō eē dādā rūſionē vnā. 2ᵒ oñdit ſile eē de iterrogatio nib⁹ plurib⁹: ꝛ de eguocatiōe uel de alijs multiplicib⁹ 3ᵒ ex h̃ ꝯcludit talia diſtinguēda eē: ꝛ ad ea nō eē dādā vnā rūſionē. 2ᵃ ibi⌊ Quid eni differt.⌋ 3ᵃ ibi⌊ Si ḡ nō rectū.⌋ dicit ḡ q ſi aliqs faceret duas iterrogatiōes: ut vnā nō ſup. faceret apparētē redargutionē ꝓpter eguoca tiōeз ꝛ amphiboliā: ſз ſup. faceret h̃ pp plures iterro gatiōes. h̃ poſito ſiet et ue paralogiſmus uel nō: ſed u el fieret elenchus uel nō. q. d. q nō fieret elēchus ſed palo giſmus: ꝛ ſic arguēs nō argueret: ſed vꝫ arguere: pp qd nō eēt danda vna reſpōſio: ne fieret redargutio: ſed ne videatur fieri. Deinde cum dicit.

¶ Quid eni differt interrogare ſi callias ꝛ themiſtocles muſici ſunt ꝗ ſi ābob⁹ vnū nomē eēt exūtibus diuerſis: nā ſi plura ſi gnificet vno nomine: plura interrogauit.

¶ Oſtēdit q ſile eſt de plurib⁹ iterrogatiōib⁹: ꝛ de eguo catiōe: uel ēt de alijs multiplicib⁹. d. qd eni differt iter rogare ſi callias ꝛ themiſtocles ſūt muſici ꝗ ſi ambo bus exūtib⁹ dūſis eēt vnū nomē impoſitū: q̄ſi dicēt q nō differt q̄rere plura aliq̄ dūſa ſm plures iterrogati ones: ꝛ q̄rere ea eguoce ꝑз aliqd nomē multiplex. ideo ſubdit q ſi aliquis plura ſignificat vno nomine ſequiꝫ q plura interrogauit. Deinde cum dicit.

¶ Si ergo non rectum ad duas interroga tiones vnam rūſionē ꝓbare ſumere ſim pliciter: manifeſtū quoniaз nulli eox que equiuoca ſunt cōuenit rūdere ſimpliciter.

¶ Cōcludit ꝯnē itētā. d. q ſi nō rectū ē ad plēs iterroga tiōes ꝓbare ſumere ſimplr. i. exigēſimplr: ut hēt greca correctio. manifeſtū ē qm̄ nulli eox q̄ ſūt eguoca ꝯtin git rūdere ſimplr vnica rūſione. Deinde cū dicit.

¶ Nec ſi de oib⁹ uex ſit ut uolūt gdā: nihil eni h̃ dīt ꝗ ſi iterrogaſſet coriſc⁹ ꝛ callias utx domi ſint: uꝫ nō domi ſine pñtib⁹ utriſ qз: ſiue nō pñtib⁹: utriqз. n. ꝓpōnes plēs.

¶ Oñdit q nō ſolū ad multiplex q̄cūqз mō ſūptū nō dз rūderi vnica rūſiōe: ſз ēt ſi mltiplex uex eēt i utroqз ſē ſu nō eēt rūdēdū rūſiōe vna. ſic ēt ꝛ ſi eēt falſū nō debe reꝫ ei vna rūſio. circa h̃ aūt tria facit: qꝛ pᵒ ꝓponit qd itēdit. 2ᵒ aſſignat cāз dicti. 3ᵒ ꝯcludit ꝯnē intētā. 2ᵃ ibi ⌊ Nō eni ſi uex ē.⌋ 3ᵃ ibi⌊ Si ḡ nō opз.⌋ dicit ḡ q ſi eg uocū ſup. uel mltiplex ſit uex de oib⁹. i. de oib⁹ ſuis ſi gnificatis. nec ſup. h̃ poſito dāda ē vna rūſio: ut gdam uolūt. nā nihil differt h̃. i. nihil differt q qs iterroget aliqd multiplex ꝗ ſi iterrogaſſet utx coriſc⁹ ꝛ callias ſint domi uꝫ nō. nā ſiue pñtib⁹ utriſqз ſiue nō pñtib⁹. i. ſiue utriqз ſint domi: ꝛ ſit vā locutio in utroqз ſenſu: ſi ue utriqз nō ſint domi: ꝛ ſit falſa locutio i utroqз q̄cū qз poſito utrīqз uel utrūqз. i. utroqз mō ſūt plēs ꝓpo ſitiōes: ꝛ nō eſt ibi danda vna reſponſio: ꝛ tūc ſupplē da ē rō: q cū ſile ſit de eguoco: ꝛ de plurib⁹ iterrogatio nib⁹: eguocū uꝫ qdcūqз mltiplex: ſiue ſit uex in utroqз ſenſu: ſiue non ſemper eſt diſtinguendum: ꝛ non eſt ibi danda vna reſponſio. Deinde cum dicit.

¶ Nō eniз ſi uex ē dicē: ꝓpter hoc vna eſt interrogatio. Poſſibile autez ꝛ mille alia interrogata oia: uel ſic uel nō uerū eſſe di cere: attamē nō rūdenduз vna rūſione.

¶ Aſſignat cāз dicti: uel ꝓbat qd dixerat: ꝛ duo faē ꝑз q duas ꝓbatiōes adducit. 2ᵃ ibi⌊ Interimiꝫ eni diſputa re.⌋ dicē ḡ q ſi uex ē dicē ſup. plēs iterrogatiōes i utro qз ſenſu. nō pp hoc q ſic uera ſunt eſt vna interrogatio

nã poſſibile eſt etiã mille alia iterrogata ne℞ eẽ dicere uel ſic uel non.i.uel affirmatiue uel negatiue.de mille eni vẽ poſſet dici affirmatie ꝙ currũt uł mouenꝛ.ꝛ de mille vẽ poſſet dici negatiue ꝙ nõ currũt uel nõ mouẽtur.attamẽ nõ ꝑpter h̃ ſup.de oĩb⁹.illis eẽt vna iterrogatio:nec reſpondendũ eſt vna reſponſione.

Dubitaret forte aliqs quõ efficax eſt hec rõ. ¶ Dõm ꝙ qñ aliqd ꝑ ſe eſt cã alicuius q̃cũq3 alio amoto remanẽte eo qd eſt ꝑ ſe cã:ſemper remanet effect⁹ ille cui⁹ illa eſt cã.q̃zdiu ğ nõ uariatur qd eſt ꝑ ſe cã nõ uariabiꝛ qd eſt ꝑ ſe effectus illius cãe.Si ğ ꝑ ſe iterrogatio reqrit rñſionẽ ꝑ ſe:erit ꝙ plures iterrogatiões reqrẽt plures rñſiões.q̃zdiu ğ nõ tolliꝛ ꝙ ſit interrogatio plures:nõ tolleꝛ qn ei debeaꝛ reſpõſio plures:ꝛ qꝛ vnitas utriuſq3 iterrogato℞ nõ tollit ab iterrogatiõe plures:qn ſit iterrogatio plures.huiuſmodi vnitas non tollet quin ei debeatur reſponſio plures. Deinde cu3 dicit.

¶ **Interimitur eni diſputare:hoc aũt ſimile tanq̃3 ſi ide3 nomen ponatur diuerſis.**

¶ Adducit ſcðã3 rõnẽ ad ꝓpoſitũ.d.ꝙ iterimiꝛ diſputare ſup.ſi ad plures interrogationes dareꝛ vna rñſio. Cũ ğ icõueniẽs ſit diſputationẽ interimere:icõueniẽs eſt h̃ facere.ꝛ qꝛ h.ſ.plures iterrogatio eſt ſiꝉe tanq̃3 ſi idẽ nomẽ iponaꝛ diuerſis:cũ ad plures iterrogatiões nunq̃3 ſit dãda vna rñſio ad multiplex:ꝛ cũ vnũ nomẽ imponitur diuerſis:ſiue ſit vnũ utroq3 ſenſu ſiue non: nunq̃3 debet ei dari vna reſponſio.

Dubitaret forte aliqs utrũ iterimereꝛ diſputare ſi plurib⁹ iterrogatiõib⁹ dareꝛ vna rñſio. ¶ Dõm ꝙ diſputatio ſit ꝑ ſermonẽ:uel ꝑ aliq̃ exteriora ſigna:ꝛ qꝛ ea que exterius aguntꝛ ſigna ſũt iterio℞ ꝯceptuũ:nunq̃3 eni ẽ diſputatio recta ꝛ ad itellectũ:niſi plurib⁹ ꝯceptibus plures rñſiões deñꝛ:ꝛ qꝛ ſemꝑ iterrogatio plures reqrit plures cõpõnes ſ̃m itellectũ:cũ nunq̃3 ſit plures iterrogatio:niſi plura ꝑ̃dicenꝛ de plurib⁹:uel plura de vno:uel vnũ de pluribus. iõ plures iterrogatio cũ reqrat pluralitatẽ ꝯceptuũ cõpoſito℞ ſemꝑ reqrit rñſiões plures:ꝛ iterimiꝛ diſputatio ſi h̃ nõ fiat:qꝛ nunq̃3 eſt diſputatio recta niſi reſponſiones reſpondentis conformentur conceptionib⁹ opponentis.Deinde cum dicit.

¶ **Si ergo nõ op3 ad duas interrogatiões vnã rñſionẽ dare:manifeſtũ qñ nec in equocis ſic uel nõ dicẽdũ eſt:neq3 eni qui dixit rñdit:ſed dixit. Sed ꝯtẽdũt quodãmõ in diſputatiõe:eo ꝙ lateat qd accidit.**

¶ Cõcludit ꝯnẽ itẽtã:ꝛ duo facit:qꝛ ꝑ̃° facit qd dcm̃ eſt 2° epilogat circa determinata.2ª ibi[Sic ğ dixim⁹.] dicit ğ ꝙ ſi nõ op3 ad duas iterrogatiões dare vnã rñſionẽ:manifeſtũ eſt qm̃ eodẽ mõ nec in equocis.dicendũ eſt ſic uel nõ.i.nõ eſt rñdẽdũ in talib⁹ ſimpl'r vna reſponſiõe affirmatiua uel negatiua.ꝛ ſb̃dit ꝙ neq3 q dixit.i.q rñdit vnica rñſiõe rñdit.i.ſic dicẽs nõ recte rñdit ſ3 dixit.i.iſipiẽter locut⁹ eſt.ꝛ addit ꝙ rñdẽtes i diſputatiõib⁹ ꝯcedũt q̃dãmõ multiplex ꝛ rñdent ad illud vnica rñſiõe:eo ꝙ lateat eos qd accidit.ꝯcedũt eni h̃: qꝛ non aduertunt redargutionem que poteſt eis accidere ex ſimplici reſponſione.

Dubitaret forte aliqs quõ ſiꝉe eſt de equocatione ꝛ de interrogatione pluri. ¶ Dõm ꝙ ſemꝑ illud qd eſt ꝑ ſe poti⁹ eſt eo qd eſt ꝑ accidẽs.ꝓlatio eni reſpicit dictionẽ equocã magis ꝑ ſe: relatio võ ꝑ itelleᷓm reſpicit eã magis ꝑ accñs:ꝛ qꝛ ex vi ꝓlatiõis dictio equoca hẽt ſua ſigta ad modũ copulatiuũ:ut ſ.oñdebaꝛ:iõ ſi aliqd nomẽ iponaꝛ plurib⁹:q̃ſi idẽ eſt ꝓferre illõ nomẽ ꝛ itertogare illa ſua ſigta ſb̃ copulatiõe:ut ſi h̃ nomẽ tunica iponereꝛ hoi ꝛ eq̃:ꝛ diceref.tunica eſt alba:q̃ſi nõ eẽt aliud dicẽ q̃3 hõ eſt alb⁹ ꝛ equ⁹ ẽ alb⁹.ꝛ qꝛ hec eſt iterrogatio pl'es:iõ ſiꝉe eſt de equocatiõe ꝛ de iterrogatiõe plı̃:imo qꝛ ad nullũ vẽ multiplex dãda ẽ vna rñſio:de q̃libet vẽ multiplici eſt aliq̃mõ ſiꝉe:ſicut de interrogatiõe pluri.Deinde cu3 dicit.

¶ **Sic ğ diximus:qm̃ elẽchi qdã videnꝛ eẽ qui nõ ſunt:eodẽ mõ ꝛ videnꝛ ſolutiones eẽ quedã que nõ ſũt q̃s dicimus qñq3 magis oportere ferre:q̃s ueras in agoniſticis diſputationib⁹:ꝛ ad duplex in obuiatiõe.**

¶ Epilogat circa totã ꝑ̃cedentẽ ꝑtẽ.v3.ꝙ aliqñ expedit ſoluere apparẽter:iõ ait ꝙ ſicut diximus ſupra ꝙ qdã elẽchi videnꝛ eẽ cũ nõ ſint:ꝛ videnꝛ redarguẽ cũ nõ redarguãt:eodẽ mõ ꝛ circa ſoꝉones eſt arbitrãdũ:qꝛ q̃dã videnꝛ eẽ ſoꝉones que nõ ſũt:q̃s ſoꝉones appentes in agoniſticis diſputatiõib⁹:ꝛ i obuiatiõe ad duplex.dicim⁹ qñq3 magis oportẽ ferre q̃3 ſoꝉones vẽas. h̃ võ epilog⁹ ꝯtiet qd ꝑn̄ⁱ itẽdiꝛ i tota ꝑ̃cedẽti ꝑte.v3.ꝙ i agoniſticis diſputatiõib⁹.ꝛ i obuiatiõe ad duplex aliqñ magis expedit ferre ſolutiões appparẽtes q̃3 vẽas. Cap.II.

r Eſpondẽdũ aũt in his quide3 que videnꝛ ſic:dicentur eteni3 ſic minime fiet ad ſe elẽchus.

¶ Poſtq̃3 ph̃s oñdit ꝙ expedit aliqñ ſoluere apparẽter. In ꝑte iſta determinat de apparẽti ſolutiõe. ¶ Ad cuius euidẽtiã ſciẽdũ ꝙ tota ſophiſticatio ut ſe tenet ex ꝑte opponẽtis eſt apparẽs:iõ in ꝑ̃° li° nõ idigebat ph̃s diſtiguere obiectiões ſophiſticas:qꝛ quedã eẽnt uere:quedã apparẽtes.oẽs eni ſ̃m ꝙ h⁹ⁱ appentes erãt:imo nõ ſolũ obiectiões:ſ3 etiã cautele:ut ſe tenẽt ex ꝑte opponẽtis ſophiſtice:ꝛ ut per ſe deſeruiũt ſophiſtico negocio ſufficit apparẽtes eſſe:ſed in ſolutionib⁹ nõ ſit.na3 ſophiſtice obiectiões etiã ſ̃m ꝙ h⁹ⁱ ſunt habẽt ueras ſolutiones. nã in omni qd uere deficit uere põt aſſignari defectus ꝛ aſſignatio delect⁹ eſt uera ſolutio eius.poſſumus ergo dicere ꝙ ſicut ex ꝑte opponẽtis in ꝑ̃mo li° ph̃s docuit ꝯſtituere obiectiões:ꝛ etiã cautelas ad iuoluẽdu3 rñdentẽ.ſic in hoc 2° docet ſolutiões ꝛ cautelas ad reſiſtẽdũ opponẽti.uerũtñ i ꝑ̃° li° tã obiectiões q̃3 cautele:ut ibi adducebanꝛ:ſufficiebat apparẽtes eſſe.h̃ autẽ adducunꝛ ea que ſũt ſolutiões vẽ:qꝛ ſophiſtica ut dicebaꝛ vẽ ſolui pñt.cautele tñ h̃ adducte qb⁹ rñdẽs obuiat opponẽti.oñr eẽ ſolutiões appentes.nihil eſt ğ aliõ determiare de ſolutiõib⁹ appentib⁹ niſi determiare de cautelis:ꝛ de qbuſdã modis ſe hñdi:qb⁹ rñdẽs poſſit appenter reſiſtẽ opponẽti.hec ãt ꝑs i q̃ h⁹ⁱ cautelas uł h⁹ⁱ appentes ſoꝉones ph̃s põit poſſet diuidi i ꝑtes nouẽ uel i ꝑtes decẽ ſ3 ꝙ ponit.9.uł.10.h⁹ⁱ cautelas.ſ3 ut artificiaꝉr diuidam⁹ eas dicam⁹ ꝙ appenter reſiſtẽ opponẽti ꝯtigit dupl'r.uel ꝯ̃ obiectiões fcãs ꝛ adductas uel ꝯ̃ fiẽdas ꝛ imagiatas.iõ duo fac:qꝛ ꝑ̃° docet appenter iſtare ꝯ̃ obõnes fcãs.2° ꝯ̃ imaginatas. 2° icipit circa finẽ capli ibi[Ampli⁹ q̃ſcũq3.] circa ꝑ̃m duo facit: qꝛ ꝑ̃° docet appenter iſtare ꝓut obiectio ꝛ iterrogatio videnꝛ reſpicẽ aliqd vnũ. 2° ꝓut videnꝛ reſpicẽ plura 2ª ibi[Qm̃ ãt duob⁹ exñtib⁹.] circa ꝑ̃m qnq3 fac ſ3 ꝙ qnq3 cautelas:uł qnq3 talia documẽta põit.1ª ibi[Si võ aliqd.] 3ª ibi[Qm̃ antẽ quõ.] 4ª ibi[Amplius ſiꝉe.] 5ª ibi[In his ğ q̃ ꝓ̃ꝑe.] ꝑ̃ª cautela talis.ſi rñdẽs iterrogaꝛ in his q̃ videnꝛ ei vẽ rñdẽdũ ẽ dicẽtẽ ſic.i.ſit ita:uł pũaꝛ ꝙ ita ſit.nõ eni d3 rñdẽ ſimpl'r:ſ3 q̃ſi cũ ſuppoſitõe.nã ſi dõ minime fiet elẽch⁹ ad ſe.i.ꝯ̃ ſe ſiue ꝯ̃ eũ. ¶ Notãdũ ãt ꝙ cũ qs iterrogaꝛ de aliq̃:ꝛ nõ aſſẽrit illud ſimpl'r eẽ ue℞.ſ3 dic ſit ita:uł pũaꝛ ita eẽ:vꝫ ꝙ illõ

uelit ſuſtinere gr̃a diſputationis: non ꝙ aſſerat ſic eſſe: ideo nõ videbitur ei fieri elenchus. Deinde cū dicit.

¶ Si vero aliqd qḋ ex̃ opionē ſit cogat dicere: hoc maxie addēdū videri. ſic eni neqꝫ elēchus neqꝫ iopi natū videbitur fieri.

¶ Ponit ſcḋam cautelā. d. ꝙ ſi rñdēs cogat dicere. i. reſpondere aliqd. i. ad aliqd qḋ ſit extra opionē. i. ſi a reſpondēte queratur aliqd qḋ videt inopinabile addēdum eſt videri. i. rñdēs dꝫ rñdere ꝙ illud vr̃ ⁊ hēr quādā apparētiā ꝙ ſit nec̃. ſic eni rñdēdo nec elenchus: neqꝫ aliqd inopinatū videbitur ei fieri. ¶ Notādū aūt ꝙ ea que nõ ſunt aliquādo videntur eſſe: imo ut plurimū cū dicit hoc vr̃ eſſe ſonat in malā partē: ⁊ innuit ꝙ nõ ſit ita. cū ergo de aliquo inopinabili rñdemus ꝙ videt non fiet illius elēchus nobis: qꝛ nõ ſimplr̃ dicimus illud nõ eē uel eſſe. rñdemus tn̄ taliter ꝙ innuimus illud magis nõ eſſe ꝙ̄ eſſe: ⁊ qꝛ nihil ſimplr̃ ⁊ determinate aſſerimus. nõ pōt nobis fieri elēchus ſimplr̃. Deinde cum dicit.

¶ Quoniam quo modo petit qḋ eſt in principio manifeſtū: putāt aūt oino ſi ſit ꝓpinquū interimendū: nõ concedendū eſſe quedā uelut qḋ in principio eſt petente.

¶ Ponit tertiū documentū: ⁊ duo facit: qꝛ p̄o facit qḋ dictū eſt. 2o ex his que dixerat elicit qddā uli'e documētū. 2a ibi[Et qn̄ aliqd.] dicit ergo ꝙ manifeſtum eſt quō petit qḋ eſt in pn̄o. nā ex dictis in p̄mo li. ⁊ ex his que habentur in. 8. topr. ſatis pōt eſſe h̄ manifeſtū. Cū ḡ elēchus non debeat petē: qḋ eſt in pn̄o: qꝛ auditores ⁊ aſtātes putāt oino peti pn̄m ſi queſitū ſit propinquū negocio. qddā ergo uel quedā: ut ea que ſūt ꝓpinqua negocio eſt interimēdū: ⁊ nõ eſt ꝯcedēdū: uel nõ eſt ponēdū illa eſſe uelut qḋ in pn̄o eſt petere. i. ac ſi peteret qḋ eſt in pn̄o. ¶ Notādū ergo hoc documētū in hoc ꝯſiſtere ꝙ cū negamus uel ꝯcedimus aliqd: ⁊ opponens accipiēdo aliqd ꝓpinquum illi: vult nos ducere ad redargutionē. dōm eſt ꝙ petit qḋ eſt in pn̄o. ⁊ qꝛ in omni ſillogiçatiōe opꝫ accipe aliqd aliq̄ mō ꝓpinquū ꝯcluſo ſemꝑ poterimus apparēter ipedire opponentē dicendo ꝙ petit qḋ eſt in pncipio. Deinde cum dicit.

¶ Et quādo aliquid tale ꝓbauerit quis qḋ neceſſariū quidē accidere ex poſitiōe. Eſt aūt falſū uel iopinatū idē dicēdū: nā q̄ ex nec̄itate accidūt: eiuſdē videntur eē pōnis.

¶ Ex his que dixerat elicit qddā uli'e documētum. d. ꝙ qn̄ qs. i. qn̄ opponēs ꝓbauerit. i. aſſumpſerit aliqḋ tale qḋ neceſſariū eſt accidere ex poſitione nr̃a: ⁊ illud eſt falſum ⁊ inopinabile: dōꝫ idē qḋ p̄us: qꝛ debemus dicere ꝙ petit pn̄m. eſt ergo h̄ uli'e documētū ꝙ quotienſcūqꝫ ex datis nr̄is ſiue ex poſitione nr̃a vult nos opponēs ducere ad aliqd falſum uel inopinabile: ſi illud falſum ex neceſſitate ſequit ex nr̃a poſitiōe: debemus dicere ꝙ petit pn̄m. nam ea que ex neceſſitate accidunt ex aliis ſunt nimis ꝓpinqua illis: ⁊ videntur eſſe eiuſdē poſitionis: uel eiuſdē ꝯceſſiōis cū eis. ideo in talib9 ſemꝑ apparēter vr̃ peti pn̄m. ¶ Notādū aūt hec documēta aliquo mō eſſe vnū documentū: qꝛ in utroqꝫ docet reſpondēs iſtare opponēti. qꝛ vr̃ petere qḋ eſt in pn̄o. differūt tn̄: qꝛ p̄dictū documētum magis docet iſtare per petitionē pncipii in rōnib9 oſtēſiuis. h̄ aūt vr̃ magis inſtare ꝓut petitio pncipii cōmittit in rōnib9 ducētibus ad falſum: uel ad iopinabile. poſſūt ḡ iſta documēta accipi ut duo: ⁊ ut vnū. ⁊ ſi accipiunt ut duo p̄miſſa documēta erūt q̄tuor. ſi accipiunt ut vnū erūt tria. q̄cūqꝫ tn̄ mō ſumant nõ uariat ſn̄ia. Deinde cum dicit.

¶ Amplius qn̄ vniuerſale nõ noie ſumit: ſꝫ in pabola dicēdū: qm̄ nõ ut datū ē: neqꝫ ut ꝓpoſuit ſumit: nā ꝓpter h̄ ſit ſepe elēch9.

¶ Ponit q̄rtū uel qntū documētū: ⁊ duo facit: qꝛ p̄o facit qḋ dictū eſt. 2o remouet quādā cauillationē reſponſiōe poſſibilē fieri circa ipm. 2a ibi[Si aūt ꝓhibeat.] dicit ḡ ꝙ ampli9 ſup. eſt aliḋ documētū. ſi uli'e. i. ſi uli's interrogatio nõ ſumat noie. i. nõ ſumat ſm nomē ꝓpriū ſed ſumat in pabola ⁊ ſm ſilitudinē: ⁊ ſup. ꝙ ſi ex tali interrogatiōe ducamur ad redargutionē. ¶ Dōm eſt: qm̄ illa pabola ⁊ illud ſile nõ ſumit opponēs: ut datū eſt a rñdēte: neqꝫ ſumit illud ut reſpondēs ꝓpoſuit. nā propter hoc ſepe ſit elenchus ꝙ. ſ. non debite ſumitur ſimile conceſſum. Deinde cum dicit.

¶ Si aūt prohibeatur his ad hoc: quoniā non bene oſtenſum eſt eidem obuiādo ſm dictam determinationem.

¶ Remouet quādā cauillationē reſpōſiōe poſſibilem fieri circa h9i documētū. d. ſi aūt ꝓhibeat rñdēs ab opponēte. i. ſi opponēs ꝓhibeat rñdētē: ⁊ cauillet ipm in dicto documēto: dicēdo ſe eē uſum his. i. ꝯceſſis a rñdēte ad h̄ i. ad ꝓpoſitū: qꝛ nõ deuiāt a ꝓpoſito: ſed aſſūpſit pabolas ⁊ ſilitudines ꝯceſſas a rñdēte: ſicut debuit: tūc ſup. obuiādū eſt rñdētē ad eū. i. ꝯ eūdē: ut ꝯ opponētē ſꝫ dictā determinationē. i. ſm dictū documētū ꝓbādo: qm̄ nõ bn̄ oſtēſū eſt ab opponente: ⁊ nõ bn̄ aſſūpſit ſile ut debuit. ¶ Notādū aūt documētū in h̄ ꝯſiſtē: qꝛ ſi nos ꝯcedimus aliqd nõ in ꝓprio noie: ſed in ſilitudine: ut puta: qꝛ neſcimus noiare actiōē itelligibilē noiamus eā ut viſionē ⁊ dicimus ꝙ viſio eſt: ut actio itellect9: ſi per h̄ ſile ducat nos opponēs ad redargutionē: dicēdo ꝙ viſio per ſe ⁊ directe eſt circa ſingularia ḡ actio itellect9 circa ſingularia uerſabit: debemus dicere ꝙ non ſūpſit ſile ut debuit: ⁊ ut ꝯceſſū eſt: ꝙ ſi opponēs ulterius cauillaret: ⁊ diceret ſe eſſe uſū his. i. datis ſilitudinib9 ad h̄. i. ad ꝓpoſitū: ⁊ ut debuit: rñdēs dꝫ obuiare ꝯ ipm per dcm̄ documētū: oñdēdo ⁊ ſpecificando ꝙ nõ bn̄ oſtēſū eſt: ⁊ ꝙ opponens nõ uſus eſt documēto ut debuit. nā ipſe nõ ꝯceſſit actionē itelligibilē eē ut viſionē: qꝛ eēt circa ſingularia ut ſumebat opponens. dꝫ ꝯtentꝫ dicere ꝙ ꝯceſſit h̄ ꝓpter aliud qḋ leue eſt aſſignare: nõ ſunt aliq̄ adeo differētia que in nullo ꝯueniāt. dꝫ ḡ dicere ꝙ ꝯceſſit actionē itelligibilē eē ut viſionē: qꝛ eſt cognitio clara ſicut illa. uel qꝛ hꝫ aliquā aliā ſilitudinē cū illa: ex quo apparet ꝙ redargutio a ſimili modici ponderis eſt: quia leuiter impeditur ⁊ ſi non exiſtenter ſaltem apparenter. Deinde cum dicit.

¶ In his ergo que ꝓprie dicuntur nominibus neceſſe eſt reſpondere uel ſimplr̃ uel diuiſim. Que autē ſubintelligentes ꝓponimus ut quecūqꝫ nõ plane: ſꝫ truncatim interrogant: ꝓpter hoc accidit elenchus.

¶ Ponit qntū uel ſextū documentū: ⁊ duo facit. qꝛ primo ponit h9i documētum. 2o exemplificat de eo. 2a ibi [Ut putaſne ꝯcqd.] dicit ergo ꝙ in his que dicunt noibus ꝓprie. i. perfecte: ut in orōnib9 cōpletis neceſſe eſt reſpōdere: uel ſimplr̃ ſi ſint orōnes ſimplices uel diuiſim ⁊ cū diſtinctione. ſi ſint multiplices ſed quecūqꝫ ponimus ſubintelligētes: ut ſunt orōnes incōplete in quibus ſubitelligit aliqd cuiuſmodi ſunt quecūqꝫ nõ plane ſed trūcatim interrogant ſup. ad talia nõ eſt reſpondendū: qꝛ ꝓpter hoc. i. ꝓpter orōnes trūcatas ſepe accidit elenchus. i. redargutio. eſt ergo ſn̄ia documenti ꝙ cum proponitur nobis oratio truncata non debemus reſpondere ad illam niſi prius compleatur. Deinde cum dicit.

¶ Ut pútaſne qcqd eſt danaű: poſſeſſio eſt danaű utiq: ſilr aűt ⁊ in alijs: ſed hő eſt aialiű dicimus utiq poſſeſſio ergo hő eſt aialiű. Nã hoiem aialiű dicimus: qm̃ aialiű eſt: ⁊ liſandrű lacedemonioꝝ: qm̃ lacedemonius eſt. Manifeſtű ergo quoniam in quibus obſcurum eſt quod proponitur non concedendum ſimpliciter.

¶ Exẽplificat de ꝓpoſito. d. putaſne qcqd ẽ danaű ẽ poſſeſſio danaű: utiq. i. ſi rñdeaẽ utiq ꝙ ſic ſup. ducet ad redargutionẽ: qꝛ alexr fuit danaű. i. de nũo danaű ſiue de nũo grecoꝝ: nõ tñ fuit poſſeſſio grecoꝝ: ⁊ qð dictű eſt in h exẽplo intelligendű eſt ⁊ in alijs: qꝛ ſi grãt qꝛ ſi hő eſt aialiű: ⁊ rñdcat. utiq: ↄcludet ꝙ ſit poſſeſſio aialiű: qð falſuz eſt. iõ ſbdit ꝙ dicim⁹ hoiem aialiű: nõ qꝛ ſit poſſeſſio aialiű: ſꝫ qm̃ aial eſt: ⁊ dicimus liſandrű lacedemonioꝝ: nõ qꝛ ſit eoꝝ poſſeſſio. ſed qm̃ lacedemonius eſt. ↄcludit g̃ ↄ̃ne itẽtũ. ſ. manifeſtű eẽ: qm̃ in qb⁹ obſcurű eſt qð ꝓponiẽ pp trũcationẽ oꝛonis nõ eſt cõcedẽdű. i. nõ eſt rñdẽdű ſimplr niſi cõpleaẽ oꝛo. ¶ Notãdű g̃ ꝙ h hoꝝ eſt duplr nõ ſimplr: ſꝫ ſm acceptionez nraz. poſſum⁹ eni itelligere h hoꝝ: uel qꝛ eſt de nũo hoꝝ: uel qꝛ eſt poſſeſſio hoꝝ. hãc aűt duplicitatẽ facit trũcatio oꝛonis. ⁊ qꝛ difficilius eſt videre multiplicitatez in oꝛone trũcata: q̃ʒ in oꝛone pfecta. iõ plus docet nõ eſſe rñdendű ad truncatas oꝛones niſi prius cõpleanẽ. ¶ Notãdű ẽt h documẽtű eſſe gñale ad oẽs oꝛones nobis ꝓpoſitas q̃s nõ plene itelligim⁹. nã cű opponẽs talia ꝓponit: ſi uolum⁹ apparẽter rñdere nõ debemus dicere nos nõ itelligere que dicit: qꝛ ex h forte ab aſtãtib⁹ iudicaremꝰ iſcij ⁊ groſſi: ſꝫ debem⁹ hãc calűniã ꝓijcere ſup opponẽtẽ dicẽdo: ꝙ loqꝛ trũcate: ⁊ nõ intelligibilr. iõ nõ eſt ei rñdẽdű: ſi cõpleat oꝛones: ⁊ loquaẽ itelligibilr rñdebiẽ ei. ¶ Notãdű ẽt ꝙ ex h appet q̃tű diſtat diſputatio dialetica a diſputatiõe facta pp gliaz: ⁊ pp appatẽtiã. nã qꝛ diſputatio dialetica ſimplr ſumpta ẽ pp ꝓbabilẽ inqſitionẽ ṽitatis. iõ in talib⁹ ↄceſſuz eſt rñdẽti ⁊ nõ itelligẽti dicere: qm̃ nõ itelligo ut dꝛ. 8. topicoꝝ. ſꝫ qm̃ hő vult appere de nullo dꝫ fateri ꝙ non itelligat: ſꝫ totã calűniã dꝫ ꝓijcere ſup opponẽtẽ. dõo ꝙ ipſe loquiẽ trũcate ⁊ non intelligibiliter.

q Uãdo aűt duob⁹ exiſtẽtib⁹ cű alterű qdẽ ẽ ex neceſſitate: alteꝝ eẽ vꝫ: cű aűt alteꝝ h nõ ex neceſſitate eſt iterrogatű prius oportet qð minus eſt dare. difficilius eni ſillogizare de pluribus.

¶ Poſitis documẽtis quõ rñdẽs dꝫ apparẽter iſtare opponẽti: cű vꝫ iterrogate aliqd vnű que documẽta ſunt qnq; uel ſex ſꝫ diuſum modű accipiẽdi. In pte iſta ponuntẽ documẽta quõ eſt apparẽter iſtãdű opponẽti cuz eſt diuſitas in iterrogatiõe. hec aűt diuſitas triplr põt ſumi. p° ſm ↄ̃ntiã. 2° q̃tű ad ↄ̃rietatẽ. 3° q̃tű ad opionẽ. tria g̃ facit: qꝛ p° docet iſtare apparẽter ꝓut in iterrogatiõe eſt diuſitas q̃tű ad ↄ̃ntiã. 2° q̃tű ad ↄ̃rietatẽ. 3° q̃tű ad opionẽ. tria g̃ fac: qꝛ p° docet iſtare apparẽter ꝓut in iterrogatiõe eſt diuerſitas quãtum ad cõſequẽtiam. 2° quãtum ad cõtrarietatem. 3° quantum ad opinionem. 2ª ibi, ſi aűt coneẽ. 3ª ibi, Quoniam autẽ qdã. Dicit g̃ ꝙ duob⁹ exñtib⁹ itẽrogatis a nobis i. ſi de duob⁹ iterrogamur que ſic ſe hñt ꝙ cű alterű qdẽ eſt ex neceſſitate: alteꝝ vꝫ eẽ. cű aűt eſt alteruz nõ ex neceſſitate erit h. i. ſi interrogata ſe hñt ſic añs ⁊ ↄ̃ns. nã cű eſt añs necẽe eſt eẽ ↄ̃ns. ſꝫ cű eſt ↄ̃ns non necẽe eſt añs eẽ: ſi g̃ opꝫ alteꝝ iterrogatoꝝ date prius: opꝫ dare qð eſt minus. i. ↄ̃ns: q̃ʒ añs: qꝛ difficilius eſt ſillogizare. i. arguere ex plurib⁹. i. ex ↄ̃nte q̃ʒ ex añte. ſi eni quereret a nobis. currit ne hõ uel aial: ⁊ oporteret nos alteꝝ dare pus ↄcedẽdű eẽt ꝙ currit aial q̃ʒ hõ: qꝛ nõ ita facliter poſſet argui ↄtra nos ↄcedẽdo hoc ſicut illud.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ vꝫ ſibi plus ↄ̃dicere. p° eni dixit ↄ̃ns eſſe in minus. poſtea dixit ipm eẽ in plurib⁹. ¶ Dõꝫ ꝙ plus ⁊ min⁹ põt duplr accipi: uel ſm ſimplicitatẽ uel ſm ambituz. uſa eni ſũt in min⁹ q̃tű ad ſimplicitatẽ. ſpẽs eni eſt copioſioꝛ ⁊ eſt in plus q̃ʒ gen⁹ ſiue abũdat a gñe diũa. hõ eni dicit totű qð dicit aial ⁊ plus: qꝛ aliq diũa eſt de rõne hois que nõ eſt de rõne aialis: ſed ſi ↄ̃ſideremus q̃tű ad ambitű uſa non ſunt in minus ſed in plus. ſunt eni gña maioris ambitus q̃ʒ aliq eoꝝ ſpẽs. nõ eſt ergo ↄtradictio ſi ↄ̃ſequẽs eſt in minus ⁊ in plus quia eſt in minus quãtű ad ſimplicitatẽ. in plus autem quãtum ad ambitum. Deinde cum dicit.

¶ Si aűt coneẽ: qm̃ huic qdẽ eſt ↄtrariű: illi aűt nõ eſt ſi oratio uera ſit ↄtrariű dicere reſpondenti: nomen aűt nõ eſſe alterius.

¶ Ponit ſcðm documẽtű ſũptű ex diuſitate ↄ̃rioꝝ: qꝛ ſi rñdẽs ↄceſſit de aliqb⁹ duob⁹ ꝙ utetq; eſt aliqd ↄ̃riuz. opponẽs aűt coneẽ oſtẽdete: qm̃ huic eſt aliqd ↄ̃riű illi aűt. i. alteri nõ eſt aliqd ↄ̃riuz. ſi oꝛo ṽa ſit. i. dato ꝙ opponẽs uez dicat: rñdẽs dꝫ dicere ↄ̃riű. i. dꝫ dicere ꝙ ẽt alteri eſt aliqd ↄ̃riű: ſed nõ eẽ nomẽ alterius. i. dꝫ dicete alterű ↄ̃riű nõ eẽ noiatű. ¶ Notandű autẽ ꝙ lꝫ hec cautela videaẽ itroduci pp ↄ̃ria. uſis tñ eſt ad oĩa. nam quotieſcűq; rñdẽs iterrogaẽ de aliq: ⁊ neſcit dicere qd ſit illud: nec quõ illð ſe hẽat ſi nõ vult videri redargui dꝫ dicere talia nõ cẽ noialia: ⁊ nõ eſſe noia impoſita eis. pp qð nõ cadűt ſub nartatiõe. Deinde cum dicit.

¶ Qm̃ aűt qdẽ quedã eoꝝ que dicunẽ plures cű q nõ ↄcedit mẽtiri inquunt: qdã aűt nõ: ut q̃cűq; utriq opinanẽ: veꝝ eni corruptibilis uel imoꝛtalis ſit aia aialis nõ determinatű ẽ mltis. In qb⁹ g̃ dubiű ẽ: utro mõ ſoleat dici ꝓpoſitű utrű ut ↄceptiões.

¶ Ponit tertiű documẽtű ſũptű ex diuſitate opinionuz ⁊ tria facit: qꝛ p° ponit quãdã diſtinctionẽ de oꝛonib⁹ oñdẽdo q̃ſdã oꝛones eẽ dubias de qb⁹ eſt diuſitas opinionű: q̃ſdã ṽo nõ. 2° qddã qð ſuppoſuerat manifeſtat 3° ex hijs que dixerat elicit ꝓpoſitű atq; ↄ̃gruuz documẽtű. 2ª ibi, Uocãt eni. 3ª ibi, Amplius eui⁹. Dicẽ g̃ ꝙ quedã oꝛones ſũt de nũo eoꝝ que dicunẽ plures: ⁊ cű qui nõ ↄcedit illas illi plures inqunt mẽtiri. q. d. ꝙ qdã oꝛones ſũt opinabiles de qb⁹ eſt diuſitas opionű. qdã aűt nõ ſunt ſic opinabiles: ut quecűq; oꝛones utrűq; opinanẽ ſup. ſunt ille oꝛones de qbus eſt diuſitas opionű. nã utꝝ aia aialiű ſit corruptibilis uꝉ imoꝛtalis nõ determinatű eſt multis. i. de h eſt diuſitas opinionű. in qb⁹ g̃ dubiű eſt utro mõ. i. quõ ſoleat. i. debeat dici ꝓpoſitű: qꝛ dubiű ẽ utꝝ ſint ↄceptiões ṽeꝉ uꝉ quõ ſe habeãt ſup. oẽs tales oꝛones ſũt opiabiles ⁊ hoies opinanẽ de eis utrűq;. i. ſm utrãq; ptẽ cõtradictionis.

Dubitaret forte aliqs de qb⁹ aialib⁹ itẽdit h plus: cű ait dubiű eẽ utrű aia aialiű ſit imoꝛtalis uel icorruptibilis. ¶ Dõm ꝙ põt itelligere de oib⁹ aialib⁹ rã de brutis q̃ʒ de rõnalib⁹. nam tpe ſuo multi adherebãt fabulis pithagoricoꝝ dicẽtiű quãlibet aiam ingredi qðlibet corpus. ponebãt enim nullas mori cű corpib⁹: ſed cű exibat aia vnuz corpus igrediebaẽ aliud: uel etiã poſſumus dicere ꝙ intelligit de aiab⁹ aialiű rõnabiliű. nã tpe ſuo nõ erat certű apð multos utrű hõ pticiparet aliqd diuinuz ⁊ haberet ut

formã aliqd īcorruptibile. phs tñ de h̄ uerã ſniam tradidit cū dixit itellectū alterꝝ gen⁹ eē: ⁊ ſepat ab aliis ſicͭ ppetuū a corruptibili: ſʒ huic ſnīe multi nō acqeſcebãt: imo ut dr̄ cum ſtudiuʒ vigebat rome frequēter hec qõ uertebaꝭ inter phos. utrū aīa hoīs īcorruptibilis eſſet. diuulgata tñ ueritate euãgelica nõ ulterius fuit dubitabile: qd̄ dictum eſt. Deinde cum dicit.

¶ Uocãt eñi ꝯceptiões ⁊ ueras opiones ⁊ totas negõnes ut diameter īcõmēſurabiꝭ

¶ Manifeſtat qddã qd̄ ſuppoſuerat. dixerat eñi in talibus ubi eſt opionū diuerſitas dubiū eē utꝝ ſe hēant ut ꝯceptiones: iõ exponēs qd iportaꝭ noīe ꝯceptionū ait ꝙ phi uocãt ꝯceptiões ⁊ ueras opiones q̄ʒtū ad cõceptiones affirmatiuas: de qb⁹ uere ⁊ uſr opiamur: ⁊ uocant ēt ꝯceptiones totas negatiões q̄ʒtū ad ꝯceptiões negatiuas: q̄s totalr ⁊ uſr negam⁹: ut diameter eſt incõmēſurabilis coſte eſt q̄ſi ꝯceptio quedã: qꝛ ab oībus intelligētib⁹ ꝯcediꝭ. ¶ Notãdū aūt ꝙ hic phs vult dare dr̄ıã iter ꝯceptiões ⁊ opiones. nã opiabilia ſunt illa ſm que ꝯtigit diſputare ad utrãqʒ ptē ꝯdictiõis: ⁊ per rõnes hūanas nõ pfecte certificari poſſum⁹: ſʒ ꝯceptiones ſunt ille orones ad quas adeo ualide ⁊ iuiolabiles rõnes fiunt: ꝙ nõ ꝯtingit aliť opinari: ſed opʒ in talib⁹ rñdentē credere. h⁹ı aūt eſt ꝙ diameter eſt aſſimeter coſte. circa h̄ eñi nõ ꝯtigit aliť opiari: qꝛ negãtes manifeſte ⁊ per rõnes ualidas ducunꭥ ad hoc incõueniens ꝙ imparia ſint equalia parib⁹: ut põt hēri ex p̄° prioꝝ. ⁊ ex decimo geometrie. Deinde cum dicit.

¶ Amplius ubi uerū utriqʒ opinanꭥ maxime trãſferēs aliqs noīa: in his latebit. Nã qꝛ dubiū eſt utro mõ ſe hēat uerū nõ opinabiꭥ ſophiſma agere: qꝛ ṽo utriqʒ opinãtur: nõ putabiꭥ mētiri. Nã trãſlatio faciet orationem ſine elencho videri.

¶ Ex his que dixerat elicit tale documētū. ꝙ cū ꝓponiꭥ aliq̄ ꝓpõ dubitabilis: cui⁹ uerū. i. de cui⁹ ueritate phi utriqʒ. i. ad utrãqʒ ptē opinanꭥ. in his. i. in talib⁹ iterrogationib⁹. aliqs maxīe latebit trãſferēs noīa. i. ſi trãſferat ſe ad noīa illorū q de eo qd̄ iterrogaꭥ diuerſimode opianꭥ. ⁊ rēdit cãm dicēs. nã qꝛ dubiū eſt utro mõ. i. q̄ mõ ſe hēat uerū. i. ṽitas ſilli⁹ iterrogati: ⁊ ēt qñ de illo iterrogato phi utriqʒ opianꭥ. iõ nõ opiabiꭥ agē ſophiſma ꝯ rñdentē: nec putabiꭥ rñdens mētiri. nã trãſlatio noīuʒ maxīe faciet videri orōnē rñdētis ſine elēcho. i. ſine redargutiõe. ¶ Notãdū ãt h̄ documētū in h̄ ꝯſiſtē qꝛ cū q̄rit a nob̄ de eo de q̄ aliq diūſimode opianꭥ debem⁹ nos trãſferre ad noīa opinãtiū diūſimode i illa mã dõ o. qdã opinanꭥ ſic. qdã ſic: ⁊ cū aliqd ꝯcludiꭥ affirmatiẽ dõʒ eſt uerū eē ſʒ opionē taliū. cū ṽo ꝯcludiꭥ negatiẽ debem⁹ dicē ꝙ uerꝝ eſt ſʒ opionē alioꝝ. ſic eñi dõo latebim⁹: qꝛ nõ videbimꝰ redargui. Deide cū dic.

¶ Ampli⁹ quaſcūqʒ aliqs ꝑſenſerit interrogationū ꝑus iſurgēdū ⁊ ꝑdicēdū. Sic eñi maxime interrogantem prohibebit.

¶ Ponit ultimã cautelã que ſumiꭥ ex eo qd̄ iſtamus rñdēti cõtra obiones fiendas ⁊ imaginatas dicēs ꝙ q̄ſcūqʒ iterrogationes. i. quaſcūqʒ obiones aliqs rñdēs ꝑſumpſerit. i. ꝑus ſenſerit ſm illas obiones ꝑus eſt inſurgēdū cõtra opponentē ⁊ ꝑdicēdū ei: nã ſic faciēdo rñdēs maxīe ꝓhibebit iterrogãtē. i. opponētē. ¶ Notãdū aūt hoc documētū in hoc ꝯſiſtē: qꝛ cū rñdem⁹ ad aliquã iterrogationē: ⁊ ꝑſumimus uel ꝑſentimus: ꝙ cõtra rñſionē nr̄aʒ poſſit aliqd obiici: debemus inſurgere ⁊ ꝑdicē illas obiones dõo opponēti. tu poſſes ſic arguē uľ ſic ꝯtra nos. ſed h⁹ı obiones nulle ſunt. nã ſic dicēdo. dato ꝙ nõ ſoluamus obiones illas apparēter tñ ꝓhibebimus opponentē ne faciat eas. Cap. III

Q Uoniã aūt eſt recta qdeʒ ſolō manifeſtatio falſi ſilli ſm quãlibet interrogationē accidit falſum.

¶ In pte iſta ut dicebaꭥ determiat phs de ſolone recta. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑmo determinat de h⁹ı ſolone in gñali. 2° in ſpali. ſcda ibi [Rurſum aūt qñ.] Circa p̄ᵐ duo facit. qꝛ ꝑmo deſcribit qd eſt recta ſolō. 2° oñdit quot modis ꝯtingit recte ſoluere. 2ª ibi [Falſus aūt ſills.] Dicit ergo qm̄ aūt ſupra dictū eſt de ſolone appenti. Reſtat dicere de ſolone recta: ideo ait ꝙ eſt recta ſolō manifeſtatio falſi ſilli ſm quãlibet. i. ſm quãcūqʒ iterrogationē accidit falſum. q̄ſi dicat. recta ſolō eſt manifeſtatio falſitatis i ſillō q̄cūqʒ mõ accidat illa falſitas.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ cū ꝯtigat recte ſoluere nõ ſolū ad ſillōs peccantes i mã: ſʒ ēt ad peccãtes in foīa: vr̄ ꝙ nõ ſufficiēter deſcribat rectã ſolonē: cū ait: ꝙ eſt manifeſtatio falſitatis in ſillō. ¶ Cū aūt falſitas in ſillō videaꭥ reſpicē peccatū in mã ⁊ nõ in foīa. dõʒ ꝙ falſitas in ſillō dupľr põt accipi. uel q̄ʒtū ad ꝓpõnes ſm ſe. ⁊ ſic facit peccatū i mã. uel q̄ʒtū ad illationē: ⁊ ſic facit peccatū in foīa. cū g̃ dr̄ ꝙ recta ſolō eſt manifeſtatio falſitatis in ſillō. accipiēdū eſt q̄cūqʒ mõ accidat falſitas: ſiue accidat q̄ʒtū ad ꝓpõnes: ſiue q̄ʒtū ad illationē: pp qd̄ nõ ſolū reſpicit recta ſolō peccãtes in mã: ſed etiaʒ peccãtes in forma.

Ulterius forte dubitaret aliqs q̄re in diffõne recte ſolonis cadit ſills falſus. ¶ Dicēdū ꝙ ſemp i diffõne ꝓprie paſſiõis cadit ꝓpriū ſbm ut vult phs. 7. metacͤ. ſolō aūt recta ē ꝓpria paſſio ſilli falſi. nihil enim recte ſoluiꭥ niſi recte deficiat. põt g̃ apparēter iſtari ꝯtra ſillʒ uerū: ſed nunq̄ʒ recte iſtaꭥ niſi ꝯ ſillm falſuʒ. ſicut ergo in diffõne ſimi cadit naſus qꝛ ſimitas eſt ꝓpria paſſio naſi. ſic in diffõne ſolonis recte cadit ſills fſus: qꝛ recta ſolō ē ꝓpa pa° ſilli fľi. D. c. d. Lõ. 7

¶ Falſus aūt ſills fit dupľr: aut eñi ſillogizatū eſt falſuʒ: aut qui non eſt ſillogiſmus videtur eſſe ſillogiſmus.

¶ Oñdit quot modis ꝯtigit recte ſoluē. ⁊ tria fač. qꝛ p̄° oñdit ſillʒ falſuʒ. 2° ait ꝙ reſpectu utriuſqʒ ſilli ꝯtingit recte ſoluē. 3° ex h̄ ꝯcludit duos eē modos recte ſolonis. 2ª ibi [Erit ⁊ que nūc dicta.] 3ª ibi [Quare accidit orōnes.] Dicit g̃ ꝙ falſus ſills fit dupľr. aut eñi fit ſills falſus ſi ſillatū eſt falſū q̄ʒtū ad peccantē in mã q nõ ſolū vr̄ ſillare: ſed ēt ſillat. aut ſup. fit ēt falſus ſills cū nõ eſt ſills. vr̄ tñ eē ſills q̄ʒtū ad peccãtē in forma q nõ ſillogizat: ſed vr̄ ſillogizare. Deinde cum dicit.

¶ Erit ⁊ q̄ nūc dicta eſt ſolō ⁊ apparentis ſilli ſʒ quã videꭥ iterrogationū correctio.

¶ Oñdit ꝙ reſpectu utriuſqʒ ſilli falſi. vʒ tã reſpectu peccãtis in foīa q̄ʒ ēt in mã. ꝯtigit recte ſoluē. iõ ait ꝙ ſolō que nūc dicta eſt. i. ſolō recta ⁊ uera erit ſup. nõ ſolum ſilli peccãtis in mã: ſed erit ⁊ appentis ſilli. i. erit ſilli peccãtis in foīa ſm quã rectã ſolonē vr̄ eē correctio iterrogationū: qꝛ recta ſolō corrigit iterrogatiões corrigēdas ſiue ſint corrigēde pp peccatū in forma: ſiue ꝓpter peccatū in materia. Deinde cum dicit.

¶ Quare accidit orōnes ſillogiſticas qdeʒ iterimētē: apparētes aūt diuidentē ſoluē.

¶ Ex his que dixerat ꝯcludit duos eē modos recte ſolonis: nã ſi ꝯtigit recte ſoluē tã peccãtes in foīa q̄ʒ i mã cū peccãtes in foīa ſoluanꭥ ꝑ diſtinctioneʒ: peccãtes in mã per iterēptionē. duo erūt modi recte ſolonis. iõ ait ꝙ accidit orōnes ſillogizatas. i. peccãtes in mã ſoluē

interimere. i. p interēptionē. apparētes aūt. i. peccātes in fo᷑a ſoluē diuidentē. i. p diſtictionē. ¶ Notādū āt q̄ iter ſill'os falſos ſolū peccātes in mā ſillogiçāt. peccātes vō in fo᷑a nō ſillogiçāt: ſʒ vīr ſillāre. iō cū h̄ itēdat de falſis ſillis: per ſillogiçātes itelligit peccātes in mā per apparentes peccantes in forma.

Dubitaret forte aliqs: q᷑ nō vr̄ eē bn̄ dcm̄ q̄ peccātē in fo᷑a ꝯtigit ſoluē p diſtinctionē. nā peccātes in fo᷑a ſunt nō ſolū fall'e in dictiōe: ſʒ ēt ex dictionē. cū ḡ fall'e in dictiōe ſint ſoluēde p diſtictionē: ⁊ nō falſe ex dictionē: nō eſt ſimpˣ ꝯcedēdū peccātes in fo᷑a ſoluēdos eē p diſtictionē ut p̄bus vr̄ uelle. ¶ Dō ʒ q̄ ſm̄ q̄ſdā oēs peccātes in fo᷑a ſoluēdi ſunt p diſtictionē. q᷑ pōt ibi diſtigui rō apparētie ⁊ nō exītie: ſʒ h̄ p accn̄s nō vr̄ facere ad rectā ſolonē. nā falſi ſill'i nō ſunt ſoluēdi eo q̄ apparēt: ſʒ ſoluʒ ex eo q̄ nō ꝯſiſtūt: nā ſi apperēt ⁊ exiſterēt nō ꝯtingeret eos recte ſoluē. ſi āt nō exiſterēt. dato ēt q̄ nō apperēt poſſēt recte ſolui. recta ḡ ſolo p ſe reſpicit ſillʒ. vn̄ falſus ſill's eſt. ⁊ vn̄ nō exiſtit. p accn̄s aūt reſpicit ipʒ ex eo q̄d apparet. imo ſi nolumꝰ ꝓꝑe loq ſill'o peccāti in fo᷑a duo vīr cōpetē: deceptio ⁊ ſolo: ſʒ alr̄ ⁊ alr̄: nā decipe hēt ex eo q̄ appēt. ſi eni nō apperet decipet: ſʒ ſolui hēt ex eo q̄d nō exiſtit: ⁊ lʒ nō exītia forte p ſe faciat ad deceptionē. q᷑ ſb̄lata nō exītia rollit̄ deceptio. appētia tn̄ nll'o mō p ſe facit ad rectā ſolōnē: q᷑ ſi ſit falſitas i ſill'o ſb̄lata oi appētia ꝯtigit ipʒ recte ſoluere. dicere ḡ rectā ſolonē eē p diſtictionē. q᷑ pōt diſtingui appētia a nō exītia eſt ꝯſiderare ea que ſunt p accn̄s ⁊ nō per ſe. ¶ Jō dō ʒ eſt alr̄. Sciēdū ḡ q̄ diſtictio dupˣ pōt ſumi: ul' ex pᵗe noīs: uel ex pᵗe rei. ſi ſumat̄ multiplicitas ex pᵗe noīs: ſoluunt̄ falſe in dictione. oēs eniʒ tales falſe accipiūt multiplex ex pᵗe uocis. ſʒ nō eodē mō. q᷑ aliq̄ accipiūt multiplicitatē actualē. aliq̄ potētialē. figꝰ vō dictiōis accipit multiplicitatēʒ fantaſticā. oīa ḡ talia ſoluēda ſūt aliq̄ mō p diſtictionē ex pᵗe uocis. fall'e vō ex dictionē ſoluēde ſūt p diſtictionē ex pᵗe rei: nā ſicut ꝯtigūt fall'e in dictiōe. q᷑ eadē uox ul' ſimpˣ ul' iterptat̄ ue hēt pl'es ſigtiōes ſic ꝯtigūt fall'e ex dictionē. q᷑ eadē res aliq̄ mō hēt pl'es acceptiōes. oēs ḡ fall'e aliq̄ mō accipiūt dupˣ ul' ex pᵗe noīs uel ex pᵗe rei. ⁊ oēs aliq̄ mō ſoluēde ſūt p diſtictionē: ſʒ nō oēs ſoluēde p diſtictionē ex pᵗe noīs: nec oēs accipiūt dupˣ ut q̄dā pꝰi opiabant̄. de q̄bꝰ ſup. in pᵒ liᵒ rerigimꝰ. uolebāt eni illi pꝰi oēs tales oꝛones accipe multiplex q̄ꝫtū ad nomen. iō dicebāt oēs oꝛones ul' diſputari ad nomē ul' ad itellʒ. h̄ aūt pʒ nō eē uerū. nō eni oēs fall'e accipiūt dupˣ ſm̄ nomē: ſʒ ut pʒ p hita: uel accipiūt duplex ex pᵗe noīs ſʒ diuerſas ſigtiones: uel ex pᵗe rei ſm̄ diuerſas acceptiones: ⁊ p h̄ pʒ ſolo ad queſitū. Deinde cum dicit.

¶ Rurſuʒ aūt qn̄ ſillogizatarū oꝛonū he q̄dē uerā: ille aūt falſam hūt ꝯcluſionē.

¶ Poſtq̄ determiauit de ſolone recta in ḡuali. ⁊ oñdit q̄t modis ꝯtigit recte ſoluē: Jn pᵗe iſta deteriat de ſolone recta in ſpāli. ⁊ exeq̄t de mēbris diuiſionis. circa q̄d duo facit. q᷑ pᵒ exeq̄t de ſolone ſill'oꝝ peccātiū in mā. 2ᵒ de peccātiū in fo᷑a. 2ᵃ ibi⌊ Dit aūt p̄m. ⌋ Circa pᵐ tria facit. q᷑ pᵒ didit ſill'os peccātes in mā. 2ᵒ exeq̄t de mēbris diuiſionis. 3ᵒ recolligit ſb̄ cōpēdio ea que dixerat ut magis facilr̄ ⁊ magis in ꝓmptu ſciamꝰ talia ſoluere. 2ᵃ ibi⌊ Eas q̄dē. ⌋ 3ᵃ ibi⌊ Quare uolētibꝰ. ⌋ Cōtinuet̄ ſic. dcm̄ eſt q̄ falſoꝝ ſill'oꝝ q̄dā nō ſill'ant ⁊ peccant in fo᷑a. q̄dā vō ſill'ant ⁊ peccāt in mā. rurſū ſill'antes ⁊ peccātes in mā didunt̄: qn̄ ſill'ataꝝ oꝛonū he q̄dem uerā hūt ꝯnē. ille vō hūt ꝯnē falſam.

Dubitaret forte aliqs q̄re ſill'i peccātes i mā nō didunt̄ eo q̄ hēant aliqn̄ premiſſas ueras. aliqn̄ falſas: ſicē diſtiguunt̄. q᷑ aliqn̄ hūt ꝯnē uerā. aliqn̄ falſā. ¶ Dō ʒ q̄ ſill'i peccātes in mā ſp̄ hūt p̄miſſas falſas: nā cū ex ueris nunq̄ꝫ ſequat̄ falſuʒ ſi hērent p̄miſſas ueras: hērent ꝯnē uerā: ꝑꝑ q̄d totus ſill's eēt uerus: ⁊ nullū eēt ibi peccatū in mā. ſemp ḡ oʒ q̄ hēant aliquā falſitatē in p̄miſſis: ſed nō ſic eſt de ꝯne. nā cū ex falſis ſequit̄ aliqn̄ uerū hꝰᵒ ſill'i nō ſp̄ hūt ꝯnē falſaʒ. ſed aliqn̄ hūt eā uerā: aliqn̄ vō falſā. D. c. d.

¶ Eas q̄dē que ſm̄ ꝯcluſionem ſunt falſe duobꝰ modis ꝯtigit ſoluē: nā ⁊ in eo q̄ interimit̄ aliq̄d coꝝ que iterrogata ſūt: ⁊ in eo q̄ oñdit̄ ꝯcluſionē ſic ſe habere.

¶ Exeq̄t̄ d mēbris diuiſiōis. ⁊ duo fac. q᷑ pᵒ oñdit quō ſoluēdi ſūt peccātes in mā ſi hēat falſitatē taʒ in p̄miſſis. q̄ꝫ in ꝯne. 2ᵒ oñdit quō ſoluēdi ſūt ſi hēant falſitatē in p̄miſſis tm̄. 2ᵃ ibi⌊ Eas vō q̄ ſʒ. ⌋ Dic ḡ q̄ eas oꝛones q̄ ſūt ſl'e ꝯnē ſup. ſūt ēt falſe ſm̄ p̄miſſas: ꝑꝑ q̄d duobꝰ modis ꝯtigit eas ſoluē. nā ſup. ſoluūt̄ i eo q̄d iterimit̄ aliq̄d eoꝝ q̄ ſūt iterrogata. i. in eo q̄ iterimit̄ aliq̄ p̄miſſaꝝ: ⁊ ſu. ſūt ēt ſoluēde i eo q̄ oñdit̄ ꝯn̄ ſic ſe hīe. D. c. d.

¶ Eas vō que ſm̄ ꝓpōnes in eo q̄ interimit̄ tm̄: nā concluſio uera.

¶ Docet ſoluē oꝛones hn̄tes falſitatē in p̄miſſis tm̄. d. q̄ eas oꝛones q̄ ſu. ſūt falſe ſoluūt̄ i eo q̄d iterimit̄ q̄d tm̄. i. i eo q̄d iterimit̄ p̄miſſe tm̄: q̄ ſi i aliq̄d alīd a ꝯne. ꝯnē eni nō oꝫ iterimē. nā ſuppoſitū q̄ ꝯ vā ſit. D. c. d.

¶ Quare nolētibꝰ ſoluē oꝛonē p̄mū q̄deʒ ꝓſpiciēdū ſi ſill'ata eſt: aut nō ſill'ata. Deiñ utꝝ ſit uera ꝯcluſio an falſa quatenus uel diuidētes ul' iterimētes ſoluamꝰ ⁊ iterimētes uel hoc nō uel illo ſicut dcm̄ eſt p̄us.

¶ Reſumit ſb̄ cōpēdio ea q̄ dixerat: ut magis in ꝓmptu ⁊ magis facilr̄ ſciamꝰ talia ſoluē. d. q̄ nolētibꝰ ſoluere aliq̄ꝫ oꝛonē: pᵐ q̄dē reſpiciendū eſt ſi oꝛo ſit ſill'ata aut nō ſill'ata. deīde ſi eſt ſill'ata: vidēdū eſt utꝝ vā ſit ꝯ aut falſa: q̄tinus ſoluamꝰ ul' diūdētes q̄ꝫtuʒ ad nō ſill'atas ⁊ peccātes in fo᷑a: ul' iterimētes q̄ꝫtū ad ſill'atas ⁊ peccātes in mā. iterimētes dico h̄ mō q̄ꝫtū ad hn̄tes ꝯnē uerā: ul' illa q̄ꝫtū ad hn̄tes falſaʒ: ſicē dcm̄ eſt p̄uo: nā p̄us dicebat̄ q̄ duobꝰ modis ꝯtigit ſoluē oꝛones ſill'atas ⁊ peccātes i mā ul' iterimēdo p̄miſſas ⁊ ꝯnē ſi hēant ꝯnē falſā ul' iterimēdo p̄miſſas tm̄ ſi hēant ꝯnē uerā.

Dubitaret forte aliqs. utꝝ de ſolone appenti poſſit ꝯſiderare ſophiſta. ¶ Dicēdū q̄ ut ſup̄ dicebat̄ ſophiſta copioſus eſt ab apparēte ſapia: ꝑꝑ q̄d ſicē magis curat videri redarguete q̄ꝫ redarguē ita magis curat nō videri redargui q̄ꝫ nō redargui. ⁊ q᷑ p ſolōnes appentes ꝯtigit iſtare ne videat̄ ſic redargꝰ. iō ſpectat ad ſophiſtā ꝯſiderare de ſolone.

Alterius forte dubitaret aliqs. utꝝ ſpectat ad dialeticū ꝯſiderare de ſolutiōe appēti. ¶ Dō ʒ q̄ ſophicatio ꝓꝑe ꝯſiſtit in actu ⁊ in uſu. nō āt in tradīrōe artis ⁊ ſcie. ſcire eniʒ malū nō ē malū ſʒ operi. iradē ḡ artē de ſophicatiōe: ut ſ. dicebat̄ nō eſt ſophicare. ſʒ facē ſophicationē: ⁊ uti ea eſt ſophicare. ſophiſta ḡ ſm̄ q̄ hꝰᵒ nō iradit artē eoꝝ. q᷑ tūc ſophiſta in eo q̄ ſophiſta eēt ſciēs: ſʒut ſ. ꝓbabat̄ ad diaᶜᵘᶻ ſpectat tradē artē eoꝝ q̄bꝰ utit̄ ſophiſta. cū ḡ ſophiſta cōſideret de appenti ſolone ea utēdo: ſpectat ad diaᶜᵘᶻ cōſiderare de tali ſolone de ea rōnes tradendo.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū dialeticꝰ poſſit uti appenti ſolone. ¶ Dō ʒ q̄ diaᶜᵘ ut ſupra dicebat̄ p̄ncipalr̄ eſt de itētionibꝰ formātis per actꝰ rōnis: ⁊ q᷑ iter has itētiones p̄nᵒʳ eſt ſill's. iō p̄ncipalꝰ eſt de ſill'o q̄ꝫ de aliīs itētiōibꝰ. utꝝ aūt in diaᶜᵃ ſb̄m ſit ſill's nō eſt p̄ntis ſpeculatiōis. ſufficiat āt

ad pñs ſcire ꝙ ꝑncipali⁹ ↄſideraꝛ in dia^{ca} de ſillo ꝗ̃ de alijs ītētiōib⁹. nō tñ pp̄ h̄ ſeqꝛ ſill'm ibi eē ſb̄m: nā ⁊ in meta^{ca} ꝑncipali⁹ ↄſideraꝛ de ſb̄a ꝗ̃ de alijs entib⁹. nō tñ ibi ſb̄a eſt ſb̄m: ſꝫ ens. cū ḡ ſill's appens ſit obligtas magis oppo^{ta} ſill'o de quo ꝑncipalr̄ ↄſideraꝛ in logica ⁊ nō ita directe opponaꝛ tali ſill'o ſol'o appens: nō ita eſt ↄtra rōnē dia^{cl}ui ſol'one appenti ſine ſill'o appenti.

Ulterius forte dubitaret aliqs ſi ſophiſta hēt ↄſiderare de ſol'one appenti utꝝ magis ſpectet ad eū ↄſiderare de ſol'one appenti ꝗ̃ de va. ❡ Dōꝫ ꝙ ſophiſta eſt copioſus ab appenti ſapīa ⁊ nō appenti qcūqꝫ mō: ſꝫ ab ea que ſic appens eſt: ꝙ tū nō eſt exiñs. cū ḡ appenier ſoluere reddat hoīez ſapiētē apparēter. uere tñ ſoluē reddat iꝑꝫ ſapiētez exñter: ad ſophiſtā ꝑꝫ ꝙ h⁹^{ſ} nō ꝑꝑe ſpectat ↄſiderare de ſol'one nera ſed de appenti ex q̄ meli⁹ appet ꝙ lꝫ ſophiſta poſſit uti ſoph^{cis}: nō tñ ꝑm ꝙ h⁹^{ſ} pōt tradē artē de ipſis. nā cui⁹ eſt tradere artē de obligatiōe eſt uere cognoſcere ꝑn^{a} illi⁹ obligtatis ⁊ uere ſoluere eas ſi ſophiſta: in eo ꝙ ſophiſta poſſet de talib⁹ artē tradere ſophiſta ꝑm ꝙ h⁹^{ſ} ꝑſe ⁊ ꝑꝑrie poſſet uere ſoluere qd̄ coīter negaꝛ.

Ulterius forte dubitaret aliqs utꝝ ſpectet ad dia^{cus} magis ↄſiderare de ſol'one apparēti ꝗ̃ de va. ❡ Dōꝫ ꝙ lꝫ ſophiſta ꝑꝫ ꝙ h⁹^{ſ} ſolū cāet deceptionē. dia^{cs} tñ ꝑꝫ ꝙ h⁹^{ſ} aggñat opionē. ⁊ ē ingſitiu⁹ ūitatis. lꝫ h̄ efficiat ꝓrōnes ꝓbabiles: ⁊ qꝛ ad ingſitionē ueritatis magis āminiculaꝛ ſol'o uera ꝗ̃ apparens magis ad dialeicū ꝑtinet ↄſiderare de ſol'one uera ꝗ̃ apparenti. Cap. IIII.

DIffert ā ꝑlīmū iterrogatā ul' nō iterrogatā ſoluē orōnē. nā ꝓuidē qd̄ difficile p uocatōez vidē facile.

❡ Poſtꝗ̃ ph's determiauit de ſol'one peccātiū ī mā. In pte iſta determiat de ſol'one peccātiū in foīa. uerūꝫ qꝛ ſol'o taliū pa^{mo}ꝛ aliq̄ mō hētur ex ꝑ°l°. ꝑ doctrinā eni ꝑmi libri p uacationē tpis. ⁊ p diuturnā meditationē aliq̄ mō ſciri pñt h⁹^{ſ} ſol'ones. ſꝫ p doctrina h⁹ 2^{i} in ꝓmptu ⁊ q̄ſi facilr̄ ſcim⁹ talia ſoluē. iō ne doctrinā h⁹ 2^{i} videaꝛ ſuꝑflua: ꝑ° ꝑmittit ꝙ dīt ſoluē in ꝓmptu ⁊ p uacationē tpis. 2° dat artē ſoluēdi talia p quā q̄ſi facilr̄ ⁊ in ꝓmptu ſcim⁹ ea ſoluē. 2ª ibi ⌊ Eoꝝ aūt q ſūt. ⌋ Dicit ḡ ꝙ plurimū dīt ſoluē iterrogatā orōnē ſuꝑ. cito ⁊ in ꝓmptu: ul' nō ſoluē eā cito ⁊ in ꝓmptu: nā ꝓuidere .i. in ꝓmptu vidē h⁹^{ſ} ſol'ones eſt difficile: ſed videre talia per uacationē tpis: ⁊ per diuturnā meditationē eſt facile. ⁊ qꝛ ſuꝑ. per hūc 2^{m} librū docemur ſoluē talia ī ꝓmptu. iō bona eſt hec doctrina. Deinde cum dicit.

❡ Hoꝝ igr̄ q ſūt ꝑꝫ equocationē ⁊ amphibolia elēchoꝝ. Alij hñt qdē iterrogatōez aliquā pl'a ſignītē. Alij aūt ↄcl'onē m'tiplr̄ dictā ut in eo qdē qd̄ eſt tacentē loq ↄcl'o duplex eſt. in eo ṽo qd̄ eſt nō ſcire ſcientē vna iterrogationū amphibolia.

❡ Exeqꝛ de h⁹^{ſ} arte ſoluēdi ⁊ docet nos talia ſoluē. Ad cui⁹ euidētiā ſciēdū ꝙ lꝫ qnqꝫ ſint mete. nō tñ oꝫ ſpālē tractatū facē quō ↄtigit ſoluē ad vnāquāqꝫ metā: naꝫ falſum ⁊ inopiabile ſunt q̄ſi gn̄ales mete: ⁊ ↄcludi hñt per oēs fallas ſic ⁊ redargutio. iō ſol'ones taliū metaruꝫ ſufficiēter ſciunꝛ ſcitis ſol'onib⁹ fallaꝝ. tria ḡ facꝛ. qꝛ ꝑmo docet ſoluē ad oēs fallas: qb⁹ ſcitis ſcim⁹ ſoluē ad redargutionē ⁊ ad falſū ⁊ ad inopiabile. 2° docet ſoluē ad nugationē. ⁊ 3° ad ſoloeciſmū. 2ª ibi ⌊ In illis aūt que deducūt. ⌋ 3^{a} ibi ⌊ De ſoloeciſmis āt ꝑꝫ ꝙ qdē. ⌋ Circa ꝑ^{m} duo facit. qꝛ ꝑ° docet ſoluē ad fallas ī dictione. 2° ad fallas ex dictionē. 2^{a} ibi ⌊ Ad illos ṽo q ſūt ꝑꝫ accn̄s. ⌋ Pria ps diuidit in duas. qꝛ ꝑ° docet ſoluē ad fallas in dictiōe ſpālr̄. 2° in gn̄ali reſumit ſol'ones oiūꝫ taliū fallaꝝ ut magis in ꝓmptu ſciamus talia ſoluē. 2^{a} ibi ⌊ Oino aūt in his que ꝑm dictionē. ⌋ Pria ps diuidit in tres. qꝛ ꝑ° docet ſoluē ad fallas in dictiōe peccātes ꝑꝫ multiplicitatē actualē. 2° ad peccātes ꝑꝫ multiplicitatē potētialē. ⁊ 3° ad peccātes ꝑꝫ fantaſticā. 2^{a} ibi ⌊ Mani^{m} aūt ⁊ eos q ſūt ꝑm ⁊c̄. ⌋ 3ª ibi ⌊ Palā aūt ⁊ in his que ſūt. ⌋ circa ꝑ^{m} duo facit. qꝛ ꝑ° ꝑmittit q̄ſdā diſiones necīas ad ꝓpo^{m}. 2° ex illis diſionib⁹ ꝑmiſſis docet ſoluē ad equocationē ⁊ amphi^{am}. 2ª ibi ⌊ In qb⁹ ḡ in fine. ⌋ Pria in duas ꝑꝫ ꝙ duas diſiones ꝑmittit. 2ª ibi ⌊ Et 2^{x} qñqꝫ. ⌋ Pria diſio talis eſt ꝙ eoꝝ elēchorū .i. palēchoꝝ q ſūt ꝑm equocationē ⁊ amphi^{am}: aliȷ̄ q dē hñt aliquā iterrogationē .i. aliquā ꝑmiſſā pl'a ſignītē .i. hñt multiplicitatē in ꝑmiſſis. aliȷ̄ aūt h⁹^{ſ} palenchi hñt ↄnē multiplr̄ dictā. ut in eo qdē pa^{mo} ꝙ eſt tacētē loq. ↄ eſt 2^{x}. foꝛeꝛ ſic palo⁹. quēcūqꝫ ↄtigit dicē ↄtingit loq: ſꝫ ↄtigit aliquē tacētē dicē. ḡ ↄtigit aliquē tacētēꝫ loq. h^{c} ↄ ↄtigit tacētē loq eſt 2^{x}. qꝛ uel pōt itelligi ꝙ tacēs loquaꝛ ul' ꝙ aliqs loquaꝛ de tacēte. ſb̄dit aūt ꝙ in eo pa^{mo} ꝙ nō eſt ſcire ſciētē vna iterrogationūꝫ .i. vna ꝑmiſſaꝝ eſt āphibola .i. eſt dubia. ꝑꝫ eni dicī⁹ pa^{lus} m'ti^{ces} in ꝑmiſſis: qd̄ quō ſit in ꝓſeq̄ndo patebit. D. c. d.

❡ Et duplex qñqꝫ qdē eſt: qñqꝫ āt nō eſt: ſꝫ ſigt̄ duplex: h̄ qdē ens: illō ṽo nō ens.

❡ Ponit 2as diſionē. nā ſic poſſum⁹ diſtiguē de amphi^{a} ⁊ equocatione. qꝛ aliq̄ñ hñt multiplicitatē in ꝑmiſſis aliq̄ñ ṽo in ↄne: ſic poſſum⁹ diſtinguē de eis. qꝛ aliq̄ñ in h⁹^{ſ} multiplicitatib⁹ eſt ūitas in utroqꝫ ſenſu. aliq̄ñ ṽo in altera tm̄. iō ait ꝙ duplꝛ .i. multiplex ul' ꝑꝫ equocationē ul' ꝑꝫ amphi^{am}: qñqꝫ qdē eſt .i. qñqꝫ hꝫ ūitatē in utroqꝫ ſenſu. qñqꝫ aūt nō eſt .i. nō hēt ūitatē in utroqꝫ ſenſu: ſed h⁹^{ſ} 2^{x} ſigt̄. h̄ ṽo ens .i. ūitatē in vno ſenſu. illud ṽo nō ens .i. falſitatē in alio. Deinde cum dicit.

❡ Quib⁹ ḡ ī fine m'tiplex eſt niſi ꝑus ſūpſerit ↄdictionē nō fit elēch⁹: ut ī eo qd̄ eſt cecū vidē: nā ſine ↄdictiōe nō erit elench⁹. Quib⁹ ṽo iterrogōnib⁹ nō neċe ē ꝑ⁹ negare qd̄ duplex eſt: nā nō ad h̄ ſ pp̄ h̄ orō.

❡ Premiſſis h⁹^{ſ} diſionib⁹ docet ſoluē ad h⁹^{ſ} multi^{cia}. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑ° oñdit quō in talib⁹ hēt eē redar⁹. 2° docet talia ſoluē. 2ª ibi ⌊ Ergo in ꝑn°. ⌋ Dicit ḡ ꝙ in illis pa^{lis} in qb⁹ eſt multiplex in fine .i. multi^{tas} in ↄne: nō fit elēch⁹ .i. nō fit redar⁹ niſi opponēs ꝑus ſūpſerit ↄdictionē ↄnis ut in eo pa^{mo} q eſt cecū vidē nō erit elēch⁹ .i. nō erit redarg⁹ ſine ↄdictiōe. nō eni redarguiꝛ rñdēs p pa^{mus} ↄcludētē ꝙ ↄtigit cecū vidē niſi rñdēs ꝑus ↄdicat huic ↄni: ſꝫ in illis pa^{lis} in qb⁹ eſt multi^{tas} in iterrogationib⁹ .i. ī ꝑmiſſis: ut in talib⁹ fiat redarg⁹ nō neċe eſt rñdentē ꝑus negare duplex. nā in talib⁹ nō fit orō ad h̄ .i. ad duplꝛ: ſꝫ pp̄ h̄ .i. pp̄ duplex. ❡ Notādūꝫ aūt ꝙ tota orō fillata ordiaꝛ ad ↄnē. ſit ū h⁹^{ſ} orō pp̄ ꝑmiſſas. cū ḡ duplicitas eſt in ꝑmiſſis ſit h⁹^{ſ} orō pp̄ duplex: ſꝫ cū eſt duplicitas in ↄne ſit talis orō ad duplex.

Dubitaret forte aliquis quō nō fit redar⁹ in hñtib⁹ ↄnē duplicē niſi ꝑus negetur duplex. in alijs aūt fit talis redar⁹ ēt ſi nō ꝑus negeꝛ duplex. ❡ Dōm ꝙ nō fit redargutio niſi ꝑus negeꝛ ↄ. ex h̄ eni aliquē redarguim⁹. qꝛ p ſill'm ↄcludim⁹ ↄūū ei⁹ qd̄ dixerat. nō ḡ ꝑꝑe fit redar⁹ ex eo ꝙ negant ꝑmiſſe: ſꝫ ex eo ꝙ negaꝛ ↄ. imo ſi negātes ꝑmiſſas uellem⁹ redarguē opꝫ nos ꝑmiſſas illas p aliquē ſill'ꝫ cōcludē. ꝓ ſe ḡ loquēdo nō fit redar⁹. niſi qꝛ ꝑus negaꝛ ↄ. cū ↄ eſt duplex ut fiat redar⁹ opꝫ ꝑus negare duplex ſed cū ↄ nō eſt duplex: qꝛ ſufficit negare ↄnē ut fiat re-

darguͦ poterit qs redargui nõ negãdo aliq̃d ꝛc. D.c.d.

¶ Ergo i pͥncipio duplex: ꝛ nomē ꝛ orõnē ſic rñdēdū: qm̄ eſt ut ſic: eſt aūt ut nõ: ut tacētē loq: qm̄ eſt ut ſic: eſt aūt ut non: ꝛ que expediūt faciēdū ſūt que ſic: ſunt aūt que nõ: nã expediētia dicunt̄ multipliciter.

¶ Docet ad talia multiplicia ſoluē. ꝛ duo fac. qꝛ pͦ docet ſoluere hꝰ multiplicia: cū eſt multiplicitas in ꝯne. 2ͦ cū eſt in pͥmiſſis. 2ª ibi [Et in his aūt.] Ꝯcludē āt ꝯnē multiplicē duplr̄ põt ꝯtingere ꝙ ul' pꝰs iterrogat̄ hꝰ multiplex añq̃ ꝯcludat̄ ul' ꝯcludit̄ abſq; pori iterrogatiõe. duo ḡ facit. qꝛ pͦ docet ſoluē ad hꝰ pa^{mos} cū multiplex pꝰs iterrogat̄. 2ͦ. docet talia ſoluē cū in pͥnͦ latet mult^{tas}. ꝛ nõ pꝰs iterrogat̄ ſꝫ in fine ꝯcludit. 2ª ibi [Si aūt lateat in fine.] Dicit ḡ ꝙ ſi opponēs ꝓponat in pͥnͦ nomē duplex q̃tū ad equocationē ꝛ orõnē duplicē q̃tū ad amphi^{am} ſup. nõ ſunt talia ꝯcedēda ſimplr̄: ſꝫ rñdēdū eſt ꝑ diſtictionē dõo qm̄ eſt ut ſic: eſt aūt ut nõ: ut de eo ꝙ eſt tacentē loq: qm̄ eſt ut ſic. i. in vno ſenſu uerū: ut ſi ly tacētē ꝯſtruat̄ ex pte poſt. qꝛ tunc eſt ſenſus ꝙ tacēs dicat. eſt aūt ut nõ. i. in alio ſenſu eſt falſuꝫ: ut ſi ly tacentē ꝯſtruat̄ ex pte añ. qꝛ tūc eſt ſſus ꝙ tacēs dicat. Ponit aūt aliđ exēplū cū ait que expediunt. faciēdū ē eni ƀ dcm̄ mltiplex. ſūt eni que ſic. i. ſūt expediētia que ſūt ſimplr̄ faciēda. Nã ut in pͦ dicebat̄ expediētia dūr multiplr̄. q̃dã eni ſūt expediētia ſimplr̄ ꝛ ƀ ſunt bona: ꝛ ſunt ſimplr̄ faciēda. Quedã aūt ſunt expediētia nõ ſimplr̄: ſed in caſu: ꝛ ƀ ſunt faciēda non ſimplr̄ ſed in caſu. ¶ Notandū aūt p̄dicta duo exēpla debuiſſe duabꝰ fallacijs: nã pͥ^{mū} exēplū. ſ. ꝙ ꝯtigit tacentēꝫ loq. qꝛ ibi eſt multiplicitas in ipa orõne. iđ debuit amphi^{c}. 2^{m} vͦ exēplū. ſ. ꝙ que expediūt faciēdū qꝛ eſt ibi multiplicitas eo ꝙ ƀ nomē expediēs multiplr̄ di. iđ debuit equocationi. ¶ Notandū ēt ꝙ in ambobꝰ p̄dictis exēplis eſt multiplicitas in ꝯne: nã hec orõ tacētē loq eſt ꝯ cuiuſdã pa^{mi}: ut patuit cū formauimus hꝰ pa^{mus}. ſic ꝛ que expediūt faciēdū põt eē ꝯ pa^{mi}. forēt aūt pa^{mꝰ} ſic. quecūq; ſunt ꝓficua ſunt faciēda. expedientia ſunt ꝓficua. ergo ſunt faciēda. Deinde cum dicit.

¶ Si āt lateat i fine addētē iterrogationē corrigē ḡ eſt tacētē loq nõ: ƀ hūc tacentē.

¶ Oñdit quõ ſoluēdū ſit ad pa^{mos} hñtes ꝯnē multiplicēꝫ cū nõ iterrogat̄ ꝯcluſio pꝰs q̃ ꝯcludat̄. ꝯtinuet̄ āt ſic. dictū eſt ꝙ cū ꝯ que eſt duplex iterrogat̄ in pͥnͦ diſputationis añq̃ ꝯcludat̄ per ſillm̄ ſtati in pͥnͦ talis ꝯ eſt diſtiguēda: ſꝫ ſi lateat talis ꝯ ꝛ nõ pꝰs iterroget̄ q̃ ꝯcludat̄ opꝫ in fine rñdētē corrigere hꝰ iterrogationē addentē. i. per additionē: ut ſi opponēs nõ pꝰs iterrogauerit ḡ eſt tacētē loq: ſed ꝯcludit abſq; pori iterrogatiõne. ḡ eſt tacētē loq. dꝫ rñdens dicē ꝙ nõ eſt tacentē loq: ſꝫ hūc loq tacētē. ita ꝙ ƀ additio hūc corrigit hāc ꝓpõnē tacētē loq. qꝛ fac eã ſtare magis pro ſenſu vͦ q̃ pro falſo: nã cū d ꝛ hunc loq tacētē dat̄ itelligi ꝙ ly tacētē ꝯſtruat̄ ex pte appoſiti ƀꝫ quē ſſꝫ va ē orõ. D.c.d.

¶ Et in his aūt que hñt multiplr̄ in ꝓpõnibꝰ ſilr̄: nõ ḡ ꝯſciūt qm̄ ſciūt utiq; ƀ non ſic ſciētes: nõ eni idē eſt qm̄ nõ eſt conſcire: ꝛ qm̄ ſic ſcientes non eſt.

¶ Docet ſoluē ad pa^{mos} hñtes multiplicitatē in pͥmiſſis ꝛ duo fac: qꝛ pͦ fac qđ dictū eſt. 2ͦ adducit quãdã cautelã utilē ad ꝓpoſitū ibi [Et oĩo obſtādū.] Dicit ḡ ꝙ in his orõnibꝰ palogiſticis que hñt multiplr̄ in propõnibꝰ. i. in pͥmiſſis ſilr̄ ſup. ꝯtigit ſoluē ꝑ diſtictionēꝫ ut in ƀ pa^{mo}. ḡ nõ ꝯſciūt. formet̄ aūt ſic pa^{mꝰ}. qcūq; ſciunt aliq̃ illa nõ ꝯſciūt ſiue illa nõ ſciūt: ſꝫ ſciētes ſciunt aliq̃. ḡ illa nõ ꝯſciūt. maior hꝰ pa^{mi} duplex eſt. nã cū dr̄ qcūq; ſciūt aliq̃ illa nõ ꝯſciūt ly illa. nr̄ põt ꝯſtrui ex pte ſuppoſiti. ꝛ ſic eſt locutio uera. nõ eni oꝫ ſi aliq ſciūt aliq̃ ꝙ illa ſciāt. ſꝫ ſi illa ꝯſtruit̄ ex pte appoſiti: ſic eſt locutio f'la. nã qcūq; ſciūt aliq̃ de necītate ſciūt illa. ſoluēda ḡ ſunt talia ꝑ diſtictionē dõo: qm̄ ſciētes utiq; ſciunt illa. ſi ly illa ꝯſtruat̄ ex pte appoſiti: ſꝫ nõ ſūt ſciētes ea. ſic qꝫ. ſ. illa ꝯſtruat̄ ex pte ſuppoſiti. iđ ſbdit ꝙ nõ eſt idē dicē: qm̄ ſciētes nõ eſt ꝯſcire illa q̃cunq; nõ ſſupta: ꝛ qm̄ ſciētes nõ eſt ſcire illa ſic. i. in ƀ ſenſu ul' i tali ſenſu qꝫ. ſ. ly illa ꝯſtruat̄ ex pte ſuppoſiti. Deide cū dicit.

¶ Et oĩo obſtādū ēt ſi ſimplr̄ ſilllet: qm̄ nõ rē quã dix̄ negauit: ƀ nomē: q̃re nõ ē elēchꝰ

¶ Dat quãdã cautelã utilē ad ꝓpo^{m} ꝑ quã iſtabimus ne videamur redargui dicēs. ꝙ ſi ēt opponēs ſimplr̄ ſilloꝯget: oꝫ rñdente oĩo eē obſtādū. i. oĩo reſiſtē dicēdo qm̄ opponēs nõ negauit rē quã ipe dixit. i. ꝯceſſit: ſed negauit nomē tm̄: q̃re nõ eſt ibi elenchus nec redargutio. per ƀ eni poterimꝰ ſemp appēter reſiſtē opponēti dicēdo ꝙ nõ diſputat ad rē. ſꝫ ad nomē. poſſet aūt qui uellet hāc pticulã alr̄ itroducē: nã cū phs pͦ docuerit ſoluē ad ꝯnē duplicē qñ in pͥnͦ iterrogat̄: ꝛ qñ in pͥnͦ nõ iterrogat̄: ſꝫ latet. In pte iſta docet ſoluē ad ꝯnē duplicē ſilr̄ ſiue iterroget̄ ſiue nõ. nã cū ꝯ eſt duplex. dato ꝙ totꝰ aliꝰ ſillſs ſit bonus: ꝛ ꝙ opponēs ſimplr̄ ſillogiꝫet. tñ ſi ꝯcludat orõnē multiplicē debemus ei oĩo reſiſtere. dicendo ꝙ nõ facit elenchuꝫ. qꝛ nõ arguat ad rem: ſed ad nomen.

M Anifeſtū āt ꝛ eos q ſūt ƀꝫ diuiſionē ꝛ cõpõnē q̃uõ ſoluēdū: nã ſi diuiſa ꝛ cõpoſita orõ aliđ ſigt ꝯcluſa ꝯriū dõm.

¶ In pte iſta ut dicebat̄ docet phs ſoluē ad orõnes peccātes ƀm multiplicitatē potentialē. ꝛ duo facit. qꝛ pͦ docet ſoluē ad cõpõnē ꝛ diuiſionē. 2ͦ docet ſoluē ad accētū. 2ª ibi [Scdm̄ accētū aūt.] Circa pͥ^{m}. duo facit. qꝛ pͦ dat quãdã ulꝫ maximã quõ ſoluēdi ſūt pa^{mi} peccātes ƀm cõpõnē ꝛ diuiſionē. 2ͦ ponit diuſa gña pa^{mor} peccātiū ƀm dictas fallās. 2ª ibi [Sūt aūt oēs hꝰ.] Dicit ḡ ꝙ manifeſtū eſt ex dõis. ꝛ ēt aliq̃ mõ eſt ex dictis manifeſtū: quõ debemꝰ ſoluē eos pa^{mos} q ſūt ƀm cõpõnē ꝛ diuiſionē: nã ſi orõ ꝯcluſa. i. ꝯne facta ut hēt greca correctio. aliud ſigt diuſa ꝛ cõpoſita ꝯriū dõm. nã ſi ꝯcludit̄ ꝯ nos in ſenſu cõpoſito: dõꝫ eſt eã fuiſſe ꝯceſſaꝫ in ſenſu ꝯrio ut in ſenſu diuiſo: ꝛ ſi ꝯcludit̄ in ſenſu diuiſo ꝙ fuit ꝯceſſa in cõpoſito. eſt ḡ ƀ maxia gñalis ꝙ ubi fallit diuiſio ſoluit cõpõ ꝛ eꝯ. Deinde cum dicit.

¶ Sūt aūt oēs hiꝰ orõnes ƀꝫ cõpõnē ul' diuiſionē: puta ſinē q̃ vidiſti tu hūc pcuſſū ƀ pcuſſus eſt ƀ: ꝛ q̃ pcuſſus eſt ƀ tu vidiſti.

¶ Ponit pa^{mos} deſeruiētes dictis fallacijs. Ad cuiꝰ euidentiã ſciēdū ꝙ ut ſupra dicebat̄ cõpõ ꝛ diuiſio triplr̄ fieri hñt. nã vnus modus eſt cū aliq̃ dictio referri põt ad plēs dictiones ꝛ cõponi hēt cū vna ul' cū alia. aliꝰ modus eſt cū aliq̃ dictio ad plura refert̄ ꝛ cõponit̄ cū illis ꝯiūctim ul' diuiſim. ꝛ iſte modus diuidit̄. qꝛ illa pl'a ul' pñt poni ex pte ſubti: ul' ex pte p̄dicati. ita ꝙ in vniuerſo ſūt tres modi. ue ex qꝛ diuerſitas iſta ſūpta ex pte ſbti ꝛ p̄dicati. ut qꝛ illa pl'a ad q̃ rfert̄ aliq̃ dictio pñt poni ex pte ſubti: uel ex pte p̄dicati. nõ oĩo vr̄ facere eētialē diuiſionem iter modos dictarꝫ fallaꝝ. poſſimꝰ oēs hꝰ modos reducē ad duos: quoꝝ vnus eſt cū dictio põt cõparari ad pl'a: ꝛ põt cõponi cū vno ul' cū alio ita ꝙ in vno ſenſu cõponit̄ cū vno: in alio vͦ cū alio. aliꝰ modus eſt cū aliq̃ dictio cõparat̄ ad pl'a ꝛ in utroq; ſenſu cõponit̄ cū illis pluribꝰ: ſꝫ in vno ſenſu cõponit̄ cū illis plꝰibus ꝯiūcti in alio vͦ diuiſim. duo ḡ facit. qꝛ pͦ

ponit huiuſmodi paralogiſmos ꝓut aliqua dictio poteſt componi cum vna dictiõe uel cũ alia. 2o inuit paralogiſmos illos ꝓut aliqd põt referri ad aliq̃ plã piũcti uel diuiſim. 2a ibi [Putaſne ui potes.] Ad euidentiã aũt p̃e ptis ſciẽdũ ꝙ cõpõ ⁊ diſio q̃tũ ad aliq̃s pamos multũ vñr ꝯuenire cũ amphia, iõ duo fac. qꝛ p̃o ponit hꝰ pamos illos in qbꝰ hꝰi falle videntur ꝯuenire cũ ãphia 2o ponit pamos alios in qbus nõ ſic ꝯuenire vñr. 2a ibi [Et enchidimi aũt oro.] Circa p̃mũ tria fac. qꝛ p̃mo ponit duos pamos qui vñr peccare ꝭ amphiã. 2o oſtẽdit eos nõ deficẽ p amphiã ſꝫ p cõpõnẽ ⁊ diſionem. 3o docet tales pamos ſoluẽ. 2a ibi [Nunc ḡ aliqd.] 3a ibi [Videndũ ḡ ei.] Dicit ḡ ꝙ hꝰ oẽs orones q̃ ponet ſũt ꝭ cõpõnẽ ⁊ diſionẽ. ut putaſne q̃ vidiſti hũc pcuſſuz. h̃ eſt pcuſſus eſt h̃: foꝛet aũt pamꝰ ſic: q̃ vidiſti hũc pcuſſuz: h̃ eſt iſte pcuſſus eſt: ſꝫ oculo vidiſti hũc pcuſſuz. ḡ oculo h̃ pcuſſus eſt. maioꝛ aũt duplex eſt. nã cũ di: q̃ vidiſti hũc pcuſſuz. h̃ pcuſſus eſt. ſi ly q̃ cõponit cuz vidiſti eſt locutio falſa. nã nõ eſt pcuſſus eo q̃ tu vidiſti tãq̃ iſtro vidẽdi. ſi ly q̃ cõponit cũ pcuſſus ſic locutio eſt uera. nã h̃ pcuſſus eſt eo q̃ vidiſti pcuſſuz tanq̃ iſtro pcutiẽdi. Sꝫdit ãt aliũ pamus. d. putaſne q̃ pcuſſus eſt h̃: h̃ tu vidiſti: ſꝫ baculo pcuſſus eſt. ḡ baculo tu vidiſti. h̃ ẽt eſt multitas. qꝛ ly h̃ uł põt cõponi cũ vidiſti. ⁊ ſic eſt locutio falſa. nã q̃ pcuſſus eſt aliqs: h̃ tu nõ vidiſti tanq̃ inſtro vidẽdi. ſi vo ly hoc cõponat cũ pcuſſuz. ſic eſt uera. nã quo pcuſſus eſt aliqs. h̃ tu vidiſti eum pcuſſuz tanq̃ inſtro pcutiendi. Deinde cum dicit.

¶ Habet ergo aliqd ⁊ dubiarũ interrogationum ſed eſt ꝭm cõpoſitionem.

¶ Quia in dictis pamis vꝫ eẽ amphia ex eo ꝙ ly h̃ uel ly q̃ põt diuiſimode ꝯſtrui cũ h̃ v̓bo vidiſti: uel cũ h̃ pticipio pcuſſuz. iõ ne crederet aliqs dictos pamos peccare p amphiã. dicit eos nõ deficẽ p amphiã: ſꝫ p cõpõnez ⁊ diſionẽ. duo ḡ facit. nã p̃o ꝓponit qđ itẽdit. 2o ꝓbat qđ dixerat ibi [Nõ eſt eni duplex.] Dicit ḡ ꝙ qlibet dictoꝝ pamos hẽt aliqd dubiaꝝ interrogationũ. i. hẽt aliquã ꝯueniẽtiã cũ pamis dubiaꝝ iterrogationũ: ſiue cũ pamis amphie. amphia enĩ idẽ ſonat qđ dubia locutio uł dubia iterrogatio: ſꝫ lꝫ qlibet dictoꝝ pamos videatur eẽ ꝭm amphiã: eſt tñ ꝭm cõpõnẽ uel ꝭm diſionẽ. i. nõ eſt ibi amphia: ſed cõpõ uel diuiſio. Deĩde cũ dic.

¶ Non enim eſt duplex qđ ꝭm diuiſionẽ: non enim eadem oratio ſit diuiſa.

¶ Probat qđ dixerat oñdẽs amphiã nõ eẽ cõpõnẽ uel diſionẽ. ⁊ dicit ꝙ multiplex ꝭm vnũ nõ eſt idẽ qđ multiplex ꝭm aliũ. ⁊ tria facit. qꝛ p̃o ꝓbat h̃ p rõnẽ. 2o per ſile. 3o ꝯcludit itẽrũ. 2a ibi [Siqdẽ malũ.] 3a ibi [q̃re nõ duplex.] Dicit ḡ ꝙ oro que eſt ꝭm diſionẽ uel ꝭm cõpõnẽ nõ eſt duplex. i. nõ eſt ibi uera multitas. cuz nõ ſit ibi multitas actualis. nã nõ eadẽ oro ſit diſa ſup. ⁊ cõpota. Intẽdit ḡ talẽ rõnẽ. q̃cũqꝫ oro hꝫ uerã ⁊ actualẽ mltites opꝫ ꝙ ſit eadẽ ⁊ nõ uariata: ſꝫ oro cõpoſita ⁊ diſa nõ eſt eadẽ oro. ḡ ibi nõ eſt multitas uera ⁊ actualis: ſꝫ potẽtialis: ⁊ tũc ſupplẽdũ eſt ꝙ cuz amphia hẽat multites actualẽ cõpõ ⁊ diſio nõ ſũt idẽ qđ amphia: ⁊ pami peccãtes ꝭm tales fallias ꝭm ꝙ hꝰi nõ peccãt ꝭm amphiam uel ꝭm dubias iterrogatiões: lꝫ hẽant aliqd ſilẽ cũ dubijs iterrogationibꝰ. ¶ Notãdũ ãt ꝙ motꝰ ⁊ oĩs uariatio eſt actꝰ entis in poa: ut põt hẽri ex 3o phiſicoꝝ. qđ ḡ mõ uariato hẽt aliq̃: nõ hẽt ea actualr: ſed potẽtialr. cũ ḡ oro nõ eſt mltiplex ꝭ cõpõnẽ ⁊ diſionẽ ſit oro uariata: qꝛ nõ eſt eadẽ oro cõpoſita ⁊ diſa: opꝫ talẽ multiplicitatẽ nõ eẽ actualẽ ſꝫ potentialẽ. D. c. d.

¶ Siqdẽ nõ malũ ⁊ malũ ꝭm accẽtũ ꝓlata ſignt aliud: ſꝫ in ſcriptis qdem idem nomẽ: cũ ex eiſdẽ elemẽtis ſcriptũ eſt: ⁊ ſilr ⁊ illic ãt iã ſigna faciũt: ꝓlata autẽ nõ eadẽ.

¶ Probat qđ dixerat p ſimile dicens. ꝙ ſi malũ ⁊ malũ nõ ꝓlatũ ꝭm accentũ ſup. eundẽ uel ſi in textu nõ hẽat nõ dicat ꝙ malũ ⁊ malũ ꝓlata ꝭm accentũ diuerſum ſignificat aliud. ⁊ eſt alia ⁊ alia dictio. ḡ a ſimili oro cõpoſita ⁊ diuiſa ubi aliquo mõ uariat ꝓlatio nõ erit eadem oro nec hẽbit multiplicitatẽ actualẽ potentialez. Sꝫdit aũt ꝙ in ſcripturis malũ ⁊ malũ eſt idẽ nomẽ. qꝛ eſt ſcriptũ ex eiſdẽ elr̃is: ſiue ex eiſdẽ lr̃is. ſilr ⁊ illic. i. in orone cõpoſita ⁊ diuiſa. ſup. eſt ſolũ identitas mãlis: qꝛ ſigna ut lr̃e ⁊ ſillabe faciũt ibi idẽtitatẽ. ex eiſdẽ eni ſignis: ſiue ex eiſdẽ lr̃is eſt oro cõpoſita uel diuiſa. ꝓlata aũt. i. q̃tũ ad ꝓlationẽ nõ eadẽ. ḡ eſt ibi idẽtitas mãlis ⁊ nõ foꝛalis: ⁊ qꝛ talis idẽtitas fac ſolã multiplicitatẽ: iõ cõpõ ⁊ diuiſio dĩnt ab amphia: ⁊ pami peccãtes ꝭm tales fallias ꝭm ꝙ hꝰi ſunt nõ peccãt ꝭ illã. ¶ Notãdũ aũt ꝙ malũ ut ſtat pro prauo ſiue pro vitioſo hꝫ p̃mã breuẽ: ſed ut ſtat pro arbore hẽt p̃mã longã. iõ dictũ eſt ꝙ malũ ⁊ malũ ſic diũſimode accẽptũ nõ idem ſigt: nec eſt idẽ nomẽ. eſt ḡ itẽtio phi ꝙ ſic in accẽtu eſt ſolũ multiplicitas potẽtialis. qꝛ ibi nomẽ eſt idẽ ſolũ mãlr: cũ ſit ex eiſdẽ lr̃is: nõ aũt eſt idem formalr ꝓp diuerſitatẽ ꝓlationis. ſic ⁊ oro cõpoſita ⁊ diſa hẽt ſoluz multiplicitatẽ potẽtialẽ cuz ſit eadẽ mãlr tñ. qꝛ eſt ex eiſdẽ lr̃is: ⁊ ex eiſdẽ ſillabis. non autẽ eſt eadẽ formalr ꝓpter diuerſitatẽ ꝓlationis. Deinde cum dicit.

¶ Quare nõ duplex qđ ꝭm diuiſionez eſt. Manifeſtũ aũt ẽt q̃m nõ oẽs elenchi ꝭm duplex: ſicut quidã dicunt.

¶ Concludit ꝯnẽ intẽtã dicens ꝙ oro ꝭm diuiſionẽ: uł ꝭm cõpõnẽ nõ eſt duplex. i. nõ hẽt uerã ⁊ actualẽ multiplicitatẽ: ſꝫ potẽtialẽ ſolũ. ꝓp qđ mãifeſtũ eſt: q̃m nõ oẽs elẽchi peccãt ꝭ duplex. i. ꝭm actualẽ multiplicitatẽ ſicut qdã dñt. In p̃dictis ḡ pamis ubi eſt multiplicitas potentialis ꝓpter diuerſum modũ cõponẽndi nõ eſt v̓a ⁊ actualis duplicitas: nec peccãt ꝭm amphiã: ſꝫ ꝭm cõpoſitionẽ. ⁊ diuiſionẽ. Deinde cum dicit.

¶ Videndũ ḡ eiꝰ rñdit: nõ eni idẽ ẽ oculis vidẽ pcuſſũ: ⁊ dicẽ vidẽ oculis pcuſſum.

¶ Poſtq̃ oñdit nõ eẽ idẽ cõpõnẽ ⁊ diſionẽ cũ amphia ⁊ ꝓbauit pamos ꝓpoſitos eẽ ꝭm cõpõnẽ uel ꝭm diſionẽ. In pte iſta docet hꝰi pamos ſoluẽ dicẽs. ꝙ vidẽdũ eſt ei. i. ab eo qui rñdet ꝙ nõ eſt idẽ vidẽ oculis pcuſſuz. ⁊ dicẽ vidẽ pcuſſuz oculis. i. nõ eſt idẽ ſenſus: nec eſt eadẽ oro ꝓut ly oculis cõponit cũ vidẽ uel cũ pcuſſuz. ex h̃ aũt ſolui pñt ambo p̃dicti pami: nã ut patuit i p̃dictis pamis eſt multiplicitas ꝓut aliqd diuerſimode põt cõponi cũ h̃ v̓bo vidẽ uł cũ h̃ pticipio pcuſſum.

¶ Et enchidimi aũt oro putaſne vidiſti tu nunc cocꝛiſ in pyrco naues in ſicilia cus.

¶ Poſtq̃ phs poſuit pamos deſuiẽtes cõpõni ⁊ diſioni ꝭm ꝙ hꝰi falle vñr ꝯuenire cũ amphia. In pte iſta põit pamos i qbꝰ p̃dcẽ falle nõ ſic ꝯuẽire vñr. uł poſſumꝰ alr ꝯtinuare ſuſtinẽdo p̃dictos pamos nõ eẽ adductos: ut exẽplificaret de cõpõne uł diſione. ſꝫ ut oñderet hꝰi fallacias eẽ alias ab amphia. ꝓp qđ dicẽ poſſumꝰ ꝙ poſtq̃ phs oñdit cõpõnẽ ⁊ diſionẽ differre ab amphia. In pte iſta ponit pamos deſuiẽtes iſtis fallijs. ⁊ duo fac. qꝛ p̃o ponit pamus quẽdã ubi querit q̃re eſt gemiata cõpõ ⁊ diſio. 2o ponit pamos alios in qbꝰ cõpõ ⁊ diſio nõ hꝫ eẽ mõ gemiato: ſꝫ q̃ſi mõ ſimplici. 2a ibi [Et rurſũ putas.] Dicit ḡ ꝙ oro enchidimi. i. oro illius poete ſup. peccabat p cõpõnẽ uel diſionẽ que talis erat. putaſne

vidiſti tu nūc exītes in pyrai naues i ſicilia ens. dr̄ φ a portu qui ē in ſicilia pōt videri naues que ſūt in portu qui uocaṫ pyrai. cū ergo diciṫ φ vidiſti nūc exītes in pyrai naues in ſicilia ens mlṫiplex eſt locutio. qꝛ uł ītelliḡ φ tu nūc ens in ſicilia videas naues in pyrai exītes. uł φ tu nūc ens in pyrai videas naues exūtes in ſicilia. pp̄ qḋ eſt ibi cōpō uł diſio q̄ſi mō geminato. p° ex eo φ ly ens pōt cōponi uł cū pyrai uł cū ſicilia. 2° ex eo φ naues exūtes pōt ēt cōponi cū pyrai uł cū ſicilia. poſito ḡ φ aliqs exūs in pyrai naues videret i ſicilia: poſſet ſic foꝛari pamus. quotiēſcūqꝫ vides exūteſ in pyrai naues in ſicilia ens. ḡ es in ſicilia: ſꝫ nūc vides exūtes in pyrai naues in ſicilia ens. ḡ es in ſicilia: ſꝫ poſitū eſt φ ſis i pyrai. ḡ ſił es hic ꝛ ibi: qḋ eſt icōueniēs. D. c. d.

℄ Et rurſuꝫ putaſne bonū ſutorē malū eē erit aūt quis bonus ſutoꝛ malus.

℄ Ponit alios pamos in qbꝰ vno mō cōmittiṫ cōpō uel diuiſio. ℄ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū φ ſi cōmittiṫ cōpō uł diſio in aliq̄ oꝛone ħ eſt: qꝛ aliq̄ dictio pōt cōparari ad plura: ꝛ pōt cōponi cū vno uel cū alio. tripłr ħ pōt ꝯtigē: uel qꝛ ambo illa plura i illa oꝛone exp̄muntuř. uel ambo itelligunť uel vnū exp̄miť ꝛ aliud itelligiť. tria ergo facit. qꝛ p° ponit quēdā pamus in quo aliq̄ dictio ſic cōparaṫ ad plura φ vnū illoꝝ in illa oꝛone exp̄miť ꝛ aliḋ itellr̄. 2° ponit aliū pamus in q̄ ambo illa pl̄a itelligunť. 3° ponit 3m palomus in q̄ ambo illa pl̄a exp̄mūtur. 2a ibi ⌊ Putaſne q̄rū. ⌋ 3a ibi ⌊ Putaſne neꝝ. ⌋ Dicit ḡ φ rurſū ſup. peccat ſꝫ cōpōnē uł diſionē hic pamꝰ cū dr̄: putaſne bonū ſutorē malū eē. erit ḡ aliqs bonus ſutoꝛ malus. foꝛeť aūt ſic pamꝰ. ꝗcūqꝫ eſt malus nō eſt bonus: ſed bonus ſutoꝛ eſt malus. ḡ bonꝰ ſutoꝛ nō eſt bonus. ħ āt eſt cōpō uł diſio ex eo φ hec dictio malus pōt cōponi cū duabꝰ dictionibꝰ: quaꝝ vna eſt exp̄ſſa. alia v̊o itellecta. nā cū dr̄ bonus ſutoꝛ eſt malus. ſi ly malus cōponiť cū ly ſutoꝛ qui ibi exp̄miť eſt locutio falſa. qꝛ ſeqť φ bonꝰ ſutoꝛ ſit malus ſutoꝛ: ſed ſi cōponiť cū ly hō qui ibi itelligiť pōt eē v̊a. pōt enī ꝯtigē φ bonus ſutoꝛ ſit malus hō. Deinde cū dicit.

℄ Putaſne quorum ſciētie bone: bonas diſciplinas mali aūt bona diſciplina. bona ergo diſciplina malum.

℄ Ponit 2m pamus in quo aliq̄ dictio pōt cōparari ad plura: quoꝝ neutꝝ in oꝛone exp̄miť: ſed utrūqꝫ itelligiť. ꝛ duo fac. qꝛ p° ponit hōi pamus. ſcḋo docet ipꝫ ſoluē ibi ⌊ At v̊o malū. ⌋ Dicit ḡ putaſne quoꝝ ſcie bone ſunt bonas eē diſciplias. ħ eſt maloꝛ. formeť aūt ſic pamus ꝛ ut meliꝰ ꝯcordet textꝰ ſequēs accipiať hec oꝛo in ſingulari ſic. cuiꝰ eſt bona diſciplia eſt bona diſciplia: ſed mali eſt bona diſciplina. ḡ malū eſt bona diſciplia. maioꝛ huiꝰ pamı duplex eſt: nā in hoc relatiuo cuiꝰ itelligitur aūs. ꝛ hōi aūs pōt itelligi in dūſo caſu. ſ. in genitiuo ꝛ in noīatiuo. ꝛ ſi itelligaṫ ibi in caſu gtiuo eſt locutio uera. eſt eni ſſus φ illiꝰ cuiꝰ eſt bona diſciplia ſit bona diſciplia. ꝛ qꝛ mali eſt bōa diſciplia: ꝯcludeť φ mali ſit bona diſciplia: qḋ ueꝝ eſt: qꝛ ſcire malū nō eſt malū: ſꝫ ſi in ħ φ dico cuiꝰ nō itelligaṫ illiꝰ: ſꝫ illḋ erit locutio falſa. erit eni ſſus φ illud ſit bona diſciplina cuius eſt bona diſciplia: ꝛ qꝛ mali eſt bona diſciplina: ſeq̄reť φ illḋ. ſ. malū ſit bona diſciplia. bona eni diſciplia eſt illiꝰ cuiꝰ eſt. ſꝫ nō eſt illḋ cuiꝰ eſt. eſt ḡ ibi deceptio ex eo φ bona diſciplia pōt cōponi uel cū illḋ uel cū illiꝰ. ꝛ ſi cōponaṫ cū illḋ erit locutio falſa: qꝛ erit ſſus φ bona diſciplia ſit malū. ſi v̊o cōponaṫ cū illiꝰ erit v̊a: qꝛ erit ſſus φ bona diſciplia ſit de malo: ꝛ qꝛ nec illḋ nec illiꝰ exp̄miť in oꝛone p̄tacta ſꝫ utrūqꝫ ibi itelligiť: iō in hoc pamo eſt cōpō uł diſio ꝓut aliqd pōt cōponi cū plibꝰ: q̄rū neutꝝ in oꝛone exp̄miť: ſꝫ utrūqꝫ intelligiť. D. c. d.

℄ At v̊o ꝛ malum ꝛ diſciplina eſt maluꝫ. Quare mala diſciplina maluꝫ. ſed eſt malorum diſciplina bona.

℄ Soluit. d. φ malū ſup. eſt ſcitū p̄ctice: ꝛ diſciplia ē malū. ueꝝ eſt diſciplia p̄ctica. q̄re bn̄ ſeqť φ mala diſciplina ſit malū. bona tū diſciplina nō eſt malū: ſꝫ ē maloꝝ.

Dubitaret forte aliqs quō diſciplia hēt rōnē mali. ℄ Dōꝫ φ malitia nr̄a eſt ex opibꝰ nr̄is: vn̄ qꝛ mala facimꝰ mali ſumꝰ. diſciplina ḡ maloꝝ ſi ſit p̄ctica ꝛ expimētalis de necītate eſt mala: ſꝫ ſi ſit ſpeculatiua nō ſolū ē mala: ſꝫ ēt bona. vult ḡ phs dicē φ aliq̄ diſciplia mala eſt ut diſciplia q̄ expimētalr̄ ꝛ p̄ctice ſcimꝰ malū: nł̄a tū bona diſciplia eſt maluꝫ: ſꝫ eſt mali. i. de malo: uł eſt maloꝝ ex q̄ appeṫ φ bona diſciplina non eſt illud cuius eſt. qꝛ nō eſt malū lꝫ ſit mali: eſt tū illius cuius eſt. Deinde cum dicit.

℄ Putaſne uerum dicere nunc: quoniam tu factus es. ergo factus ſed nunc.

℄ Ponit aliū pamus q̄ fit ex eo φ aliq̄ dictio pōt cōponi cū plibꝰ: quoꝝ utrūqꝫ in oꝛone exp̄miť. ꝛ duo fac. qꝛ p° ponit hōi pamus. 2° ponit ſolutionē eiꝰ ibi ⌊ Aut aliud. ⌋ Dicē ḡ putaſne uerū eſt dicē nūc φ tu factꝰ es. factꝰ es ḡ nūc. foꝛeť ſic pamꝰ. de quocūqꝫ uerū eſt dicere nūc φ factꝰ eſt. ille eſt factꝰ nunc: ſꝫ de te uerū eſt dicere nūc φ factꝰ es. ergo factꝰ es nunc. Deinde cum dicit.

℄ Aut aliud ſignificat diuiſuꝫ: uerū eni dicere nūc: qm̄ factꝰ: ſed nūc non factus es.

℄ Soluit dicēs. φ p̄dicta oꝛo aliḋ ſiḡr diſū. i. p̄lata diſe ꝛ cōpoſite. nā ueꝝ eſt dicē nūc: qm̄ tu factꝰ: ſꝫ nō es factꝰ nūc. eſt ḡ ibi deceptio: qꝛ ly nūc pōt cōponi cū dicē ꝛ ſic eſt locutio v̊a. nā de q̄libet qḋ eſt factū pōt nūc dici φ ſit factū: ſꝫ ſi ly nūc cōponiť cū factꝰ eſt locutio fl̄a qꝛ nō qḋlibet factū eſt nūc factū. cū ḡ tā ly dicē q̄ꝫ ly factū in p̄dicta oꝛone exp̄maṫ pꝫ hūc pamus ex hoc ꝯtigē. qꝛ aliq̄ dictio pōt cōponi cū pluribꝰ: quoꝝ utrūqꝫ in oꝛone exp̄muntur. Deinde cum dicit.

℄ Putaſne ut pōt ꝛ que potes: ſic ꝛ ipa facies nō cytharizās aūt habes p̄tātem cytharizādi: cytharizabis ḡ nō cytharizās.

℄ Poſtq̄ꝫ poſuit pamos ſm̄ φ aliq̄ dictio cōpata ad pl̄a pōt cōponi cū vno uł cū alio. In p̄te iſta ponit quēdā pamus ꝓut aliqd cōpatū ad pl̄a pōt cōponi cū illis ꝯiūctiꝫ uł diſim. ꝛ tria facit. qꝛ p° ponit hōi palogiſmū. 2° ſoluit ipꝫ ſꝫ opionē ꝓpriā. 3° ſoluit ipꝫ ſꝫ opionē aliorū. 2a ibi ⌊ Aut nō hēt. ⌋ 3a ibi ⌊ Soluūt āt hūc. ⌋ Paramꝰ talis eſt. putaſne q̄ potes ꝛ ut potes: ſic ꝛ ipa facies: ſꝫ nō cytharizās hēs p̄tātē cytharizādi. i. cytharizare potes: ſeqť ḡ φ nō cytharizās cytharizabis. D. c. d.

℄ Aut nō hiꝰ hēt p̄tātē: ut nō cytharizans cytharizet: ſꝫ cū nō facit ut faciat.

℄ Soluit dicēs φ nō hꝫ hōi p̄tātē ut nō citharizās citharizet. i. nō eſt v̊a i ſſu ꝯpoſito: ut φ ſił poſſit eē aliqd ſb̄ p̄uatiōe ꝛ foꝛa: uł φ poſſit ſił nō cytharizare ꝛ cytharizare: ſꝫ eſt v̊a i ſſu diſo. qꝛ cū nō fac. i. cū nō cytharizat hꝫ p̄tātē ut faciat. i. ut cytharizet ſup. poſtea. qꝛ ſucceſſiue ꝛ diſiꝫ nō eſt icōueniēs aliqd eē ſb̄ p̄uatiōe ꝛ foꝛa.

Dubitaret forte aliqs in qbꝰ dictoꝝ pamoꝝ hꝫ eē cōpō: ꝛ in qbꝰ diſio. ℄ Dōꝫ φ hec qḋ eſt ſupuacua. Nā cū ħ itēdaṫ de ſolōne cōpōnis ꝛ diſionis. qꝛ q̄ ſcit quō ſoluēdū ſit ad cōpōnē ſcit quō ſoluēdū ſit ad diſionē. nā q̄ bn̄ diffinit ꝯtria ꝯſiḡt. cū ḡ mō oppᵗᵒ ꝛ ꝯrio ſolui hn̄t p̄dicte falłe. qꝛ ubi vna fallit: alia ſoluit. iō pamı poſiti ſiue fallāt ſꝫ cōpōnē ſiue ſm̄ diſionē nō refert ut ad ꝓpoſitū. uerūtn̄ in p° li° ſufficiēter has fallāas diſtinximꝰ: ꝛ oſ̄dimꝰ qui pamoꝝ

peccant ſm vnā: ⁊ qui ſm aliā. ſi ergo de hoc alr̄ eēt eu te ad illud caplm̄ recurrat̄. Deinde cuȝ dicit.

¶ Soluūt aūt hūc qdā ⁊ aliter: nā ſi dedit ut pōt facere: nō dicūt accidere nō cytharizantē cytharizare. nō eni ut pōt oīno facere dicūt. datū eſt qn̄ faciet: nō idem aūt eſt ut pōt: ⁊ oīno ⁊ pōt facere.

¶ Soluit dictū pamus ſm opionē aliorū. ⁊ duo facit. qꝛ pᵒ ponit hꝰ ſolutionē. 2ᵒ eā iprobat ibi [Sed manifeſtum.] Dicit ḡ ꝙ qdā ſoluūt hunc paloglſmū alr̄ q̄ȝ dictū ſit. dicūt eni ꝙ ſi rn̄dēs dedit. i. ꝯceſſit te facere aliqua ut potes nūc dicūt ſeq nō cythariȝātē cythariȝar̄: nā nō ualet. facis ut potes. ḡ ħ ut potes. ualeret eni ſi diceret̄. facis oīno ut potes. iō ſubdit̄: ꝙ nō eſt datū. i. nō eſt ꝯceſſuȝ qn̄ faciat oīno ut pōt facē: ⁊ ꝯſtat ꝙ nō eſt idē ut potes: ⁊ ut oīno potes facē. ¶ Notādū ḡ p̄dictos phōs ſoluē hꝰ paloglſmū nō per cōpōnē: ſȝ per fallaciā ꝯſequentis: nā nō ualet. hō. ḡ hic hō. nec ualet. facis ut potes. ḡ facis hoc mō. qꝛ hoc mō quo potes: ſed ſi ſumeret̄ vniuerſalr̄ ualeret: nā ſicut ualet. oīs hō ḡ ſoꝛ. qꝛ ſoꝛ. ē hō. ſic ualet. facis oīno ut potes. ḡ facies ħ mō. i. ꝙ nō cythariȝādo cythariȝare potes. D.c.d.

¶ Sȝ māifeſtū qn̄ bn̄ nō ſoluūt. Nā orōnum que pp̄ idē eadē ſolō: hec aūt nō cōueniet in oēs: nec oīno iterrogatas: ħ eſt ad interrogantē nō ad orōnem.

¶ Improbat hꝰ ſolutionē dicēs. māifeſtū eē: qn̄ nō bn̄ ſoluūt. nā eadē eſt ſolutio oīuȝ orōnū: que ſunt ꝓpter idē. i. pp̄ eādē cāȝ: ul̄ pp̄ eūdē defectū: ſȝ hec ſolō nō cōueniet in oēo. i. nō pōt adaptari ad oēs pamos ſic deficientes. ergo nō eſt bona ſolō. imo qd̓ plus eſt: dicta ſolutio nō oīno ſoluit orōnes iterrogatas. i. pamos fcōs nō eni oīno hꝰ orōnes per talē ſolōnē ſoluūt̄. qꝛ nō ſoluūt̄ ſimplr̄. iō ſubdit ꝙ dicta ſolō nō eſt ad orōnē: ſed eſt ad iterrogātē. i. ad hoīeȝ. ¶ Notādū aūt p̄dcāȝ ſolōnē eē apparentē ⁊ nō uerā: qꝛ negat ſimplr̄ ꝙ non cythariȝās cythariȝare poſſit: cū tn̄ nō ſit ſimplr̄ negāda: qꝛ eſt multiplex ⁊ in vno ſenſu eſt uera: ut in ſenſu diuiſo: ⁊ in alio eſt falſa: ut in cōpoſito. Rurſus p̄dcā ſolō nō eſt bona. qꝛ pōt ſic formari dictꝰ pamꝰ ꝙ ꝯcludet eādē ꝯnē: ⁊ per ſolōnē p̄dictā ſolui nō poterit: ut ſi diceret̄ ſic. qcqd potes facere pōt eē ut facias: ſed non cythariȝās cythariȝare potes. ergo pōt eē ꝙ nō cythariȝās cythariȝes. hic eni pamꝰ hēt ſimilē defectū: ⁊ tn̄ nō hēt ſolui per ſolōnē tactā: cum ul̄r ſumptum ſit de quocūq̄ȝ poſſibili. Deinde cum dicit.

¶ Scd̄m accētū aūt orōnes nō ſunt: neq̄ȝ in his que ſcribūt̄: neq̄ȝ in his que dicuntur: excepto ſi que pauce fiant.

¶ Docet ſoluē fallaȝ accētꝰ. ⁊ tria facit. qꝛ pᵒ oñdit hāc fallaȝ nō eē idoneā ad ſepe decipiēdū. 2ᵒ exēplificat de ea. 3ᵒ docet eā ſoluē. 2ª ibi [Ut ħ iuſtos viros.] 3ª ibi [Quō aūt.] Dicit ḡ ꝙ ſm accētū nō ſūt orōnes ſup. ad decipiēdū ſepe. neq̄ȝ in his que ſcribūt̄. neq̄ȝ in his que dicūt̄. qꝛ neq̄ȝ in ſcripto neq̄ȝ in ꝓlatione ꝯtigit nō ſepe per talē fallaȝ decipi. excepto aūt ꝙ ſi que pauce fiāt. q.d. ꝙ ⁊ ſi nō ſepe: tn̄ forte in paucis poſſumus per hanc fallaciā decipi. Deinde cum dicit.

¶ Ut hoc iuſtos viros oportet pēdere: iuſtos viros non oportet pendere: idem ergo oportet pati iuſtos viros ⁊ non pati.

¶ Exēplificat de ea dicēs ꝙ hec orō peccat per accētū. iuſtos viros opȝ pēdere. iuſtos viros nō opȝ pendere: ſed ſup. pēdere eſt pati penā. ergo idem. i. eandē penaȝ opȝ iuſtos viros pati ⁊ nō pati. Deinde cum dicit.

¶ Quō aūt ſoluēdū: palā enim ideȝ ſignificat grauiter ⁊ acute ꝓlatum.

¶ Docet talia ſoluere dicēs ea ſoluēdū eē: qꝛ nō idē ſigt uox uel dictio aliq̄ ꝓlata grauiter ⁊ acute. nā pendere ut hēt accētū grauē ſigt iferre penā: ⁊ ſic opȝ iuſtos viros pēdere. i. penā dare: ſed ut hēt accētū acutū ſigt ſufferre penā. ⁊ ſic nō opȝ iuſtos viros pendere: qꝛ nō decet eos ſufferre penā. Cap. V.

P Alā aūt ⁊ in his que fiunt in eo ꝙ ſilr̄ dicunt̄ que nō ſunt eadeȝ quō obuiādum: eo ꝙ habemus genera ꝑdicamentoꝝ.

¶ In pte iſta docet ſoluē ad pamos figure dictiōis q peccant ſȝ multiplicitatē fantaſticā. ⁊ tria fac. qꝛ pᵒ oñdit in gn̄ali quō talia ſunt ſoluenda. 2ᵒ qd̓ dixerat manifeſtat. 3ᵒ ponit paos deſeruiētes huic fallē. ⁊ docet tales pamos ſoluere. 2ª ibi [Nā ħ qdē.] 3ª ibi [Ut i hac orōne.] Dicit ergo palā eē quō eſt obuiādū. i. quō eſt ſoluēdū in his orōnibꝰ que fiūt in eo ꝙ ſilr̄ dn̄r: qꝛ nō ſūt eadē. i. que nō ſunt ſilr̄. ſcimꝰ eni ad talia ſoluē eo ꝙ hēmus gn̄a p̄dicamētoꝝ ſup. diſticta. ¶ Notādū aūt ꝙ ut ſupra dicebat̄: ħ fallā triplr̄ hēt fieri. pᵒ cū pp̄ eādē reȝ iterp̄tamur eundē modū ſigndi. 2ᵒ cū eſt ecōuerſo: ut cū pp̄ ꝯuenientiā modi ſigndi interp̄tamur idētitatem rei. 3ᵒ cū pp̄ ſimilē terminationē interp̄tamur eandē rē ul̄ eūdē modū ſigndi: q̄re aūt ħ fallā nō eſt realis ⁊ nō eſt extra dictionē: cū modi eius videant̄ ſimiliter q̄ſi realr̄ ſupius eſt ſufficiēter exp̄ſſuȝ. ad p̄ſens aūt ſufficiat ſcire quō illis modis fieri hēt hec fallā. ſi ergo cognoſcimus ſpā gn̄a p̄dicamētoꝝ q̄ȝtū ad rem ſigtā: ⁊ q̄ȝtū ad modū ſigndi: ⁊ q̄ȝtū ad modū terminādi ſȝ que alīquo nō ꝯtingit ea eē diſtincta: ſcire poſſumus quō ſoluēdi ſunt hꝰ palogiſmi. Deinde cum dicit.

¶ Nā ħ qdē dedit iterrogatꝰ: nō eē qd eorū que qd eſt ſigt: ille v̓o oñdit eē qd eoꝝ que ſunt ad aliqd: uel quantitates: vident̄ aūt qd eſt ſignificare ſm dictionem.

¶ Manifeſtat qd̓ dixerat oñdens ꝙ per cōmutationē p̄dicamētoꝝ cōmitti hec fallā dicēs. ꝙ ſi hic. i. ſi rn̄dēs iterrogatꝰ dedit. i. ꝯceſſit ul̄ poſuit qd. i. aliqd hoꝝ que ſignt qd eſt. i. ſbāȝ nō eē ꝙ opponēs dicebat. ille v̓o. i. opponēs dicit eē qd eoꝝ que ſūt ad aliqd uel q̄litate q.d. ꝙ rn̄dēs negabat de ſbā. opponēs arguebat de illis p̄dicamētis que nō ſignt qd. ſȝ vident̄ ſigre qd ſm dictionē. i. ſm dictionis figurā. Deinde cum dicit.

¶ Ut in hac orōne. Putaſne ꝯtigat idem ſil̄ facē ⁊ feciſſe nō: at v̓o vidē aliqd ſil̄: ⁊ videri idem: ⁊ ſm idem ꝯtingit.

¶ Ponit pamos deſeruientes huic fallē. hꝰ aūt pamī ad tres modos reduci pn̄t: qꝛ in hꝰ pamis ul̄ mutat̄ accn̄s in accn̄s: uel ſbā in accn̄s: uel ſbā in ſbām. tria ergo facit. qꝛ pᵒ ponit pamos in qbꝰ mutat̄ accn̄s in accn̄s: ut agere in pati uel ecōuerſo. 2ᵒ ponit pamos in qbꝰ mutat̄ ſubā in accn̄s. 3ᵒ in qbꝰ mutat̄ ſubā in ſbāȝ. 2ª ibi [Similes āt ⁊ he orōnes.] 3ª ibi [Et putas ꝙ qs nouit.] Circa pᵐ duo fac. qꝛ pᵒ ponit hꝰ palomos. 2ᵒ docet eos ſoluē. 2ª ibi [Si aūt aliqs.] Circa pᵐ tria facit ſm ꝙ tres pamos inuit. 2ª ibi [Putaſne eſt qs.] 3ª ibi [Rurſum aūt dicere.] Dicit ergo ꝙ in hac orōne ſup. eſt figura dictionis. putaſne ꝯtingat idem ſimul facere ⁊ fieri. hec eſt ꝯ. at v̓o cōtingit aliqd ideȝ ⁊ ſm idem ſimul videre ⁊ videri. ħ eſt maioꝛ. formet̄ ſic palomꝰ. ꝯtingit

aliqd idē ꝛ ſm idē.i.ſm eādē ptē ſimul videre ꝛ videri ſed videre ꝛ videri ſunt ut facere ꝛ fieri. ḡ ɔtigit aliqd idem ꝛ ſm idē ſimul facē ꝛ fieri. ¶ Notādū aūt ꝙ videre ꝛ videri ꝓprie nec actionē nec paſſionē dicūt: importāt tñ quēdā modū agēdi uel patiēdi. ita tñ ꝙ videre nō eſt ut facere nec videri eſt ut pati ut ſupponebat paralogiſmus: ſed magis eſt eȝ. Deinde cum dicit.

¶ Putaſne eſt qdē uerū: que ſunt pati facere qd: ḡ ſecat: urit: opat ſimiliter dicunt: ꝛ omnia quid pati ſignificant.

¶ Ponit 2m pamus dicens. putaſne qd.i.aliqd eorū que ſunt pati eē qd facere. hec eſt ɔcluſio. ſecat ergo uritur opat ſimiliter dicunt ꝛ oīa ſignificāt qd pati.i.paſſionem. formet aūt ſic paralogiſmus. ſecat urit opat ſilr dicunt ꝛ iportāt paſſionē: ſed opari eſt facere. ḡ facē importat paſſionē ſiue facere eſt pati. Deinde cum dicit.

¶ Rurſuȝ aūt dicē: currē: ſcribē: ſilr ſibi inuicē dicūt. ħ ſcribere qdē opari qd eſt: ꝛ q̄re pati qd: ſimiliter aūt ꝛ facere.

¶ Ponit 3m pamus dicens. ꝙ dicere currere ſcribere ſilr ſibi iuicē dūr. ħ eſt maior pami: ſed ſcribē eſt opari. ħ eſt mior: ḡre ſcribē erit ſil pati ꝛ facē. hec eſt ɔ. formet ſic paralogiſmus: ſcribere ſignificat ut agere: q2 ſignificat ut currere ꝛ ſignificat ut pati: q2 dicit opari. ergo ſignificat ſimul agere ꝛ pati. Deinde cum dicit.

¶ Si aūt aliquis illic dans nō cōtingere ſimul idem facere ꝛ feciſſe: videre ꝛ vidiſſe dicat cōtingere nondū elenchus fact⁹ eſt: ſi nō dicat videre facere quid: ſed pati: indiget enim hac interrogatione.

¶ Docet hos pamos ſoluē. ꝛ tria facit. q2 p° aſſignat in dictis pamis cām defect⁹. 2°. aſſignat in eis cāȝ appentie. 3° qd dixerat manifeſtat per qddā ſimile. 2a ibi [Sed ab audiēte.] 3a ibi [Idē eni accidit.] Dicit ergo ꝙ ſi aliqs rñdens illic.i.in dictis palomis ſic dās.i.ɔcedēs nō ɔtingere ſimul ideȝ facere ꝛ fieri: dicat tñ ɔtingere idem videre ꝛ videri: nondūȝ tñ factus eſt elenchus.i. nondū redargut⁹ eſt rñdens ſi nō dicat.i.ſi nō cōcedat videre eē qd ut facere: ſed dicat videre eſſe ut pati. Indiget enim hac interrogatione ꝙ rñdens concedat videre ut agere. deficiūt ergo tales paralogiſmi: q2 accipiunt ut ſimiliter qd nō eſt ſimiliter. accipiunt videre ut agere qd nō eſt ut agere. ſi ergo hoc nō cōcedat non fit elenchus. Deinde cum dicit.

¶ Sed ab audiēte opinat datū eē: cuȝ ꝛ ſecare facē qd: ꝛ ſecari fieri dedit: ꝛ quecunq; alia dūr ſilr: nā reliquū ipe addit q audit uelut ſilr dictū: hoc aūt qdē dicit ſimiliter: videt aūt ſm dictionem.

¶ Aſſignat in dictis pamis cāȝ appentie dicēs. ꝙ ab audiente ꝛ ulr ab his qui adſtant diſputatiōi. opinat eē datū.i.eē ɔceſſum ꝙ vidē ſit ut agere: nā cū rñdens dedit.i.ɔceſſit ꝙ ſecare ſit qd facē: ꝛ ſecari qd fieri: ꝛ quecūq; alia dūr ſilr ex hoc ſup. eſtimat datū eſſe ꝙ videre ſit agere. q2 vr eē ut ſecare. iō ſbdit ꝙ ipſe qui audit addidit reliquū.i.addidit ꝛ ɔceſſit in corde ſuo ꝙ videre ſit ut ſecare uel ut aliqd ſilr dictū. ħ aūt nō eſt ita: q2 videre nō dr ſilr ad ſecare: ſed vr eē ſilr dictū ſȝ dictioneȝ i.ſm dictionis figurā. Deinde cum dicit.

¶ Ideȝ aūt accidit qd in equocationibus. Putat aūt in equocis inſcius orōnū qui dixit negare rem: nō nomē: ħ aūt adhuc eget iterrogatione ſi ad vnū reſpiciēs equocū dicat: ſic eni dante erit elenchus.

¶ Qd dixerat manifeſtat per ſile dictū dicens. ꝙ idē accidit in talib⁹ qd accidit in equocationib⁹. nā in equocis ſi audiēs ſit iſcius orōnū.i.ſi ignoret multiplicitatem noium: cū rñdens negat equocū. putat ꝙ rñdens dixit.i.ꝙ ɔceſſit negare rem nō nomē. ħ aūt nō opȝ: ſȝ adhuc eget iterrogatione. ſi rñdens aſpiciēs ad vnum dicat.i.ɔcedat equocū. nā dante.i.ɔcedēte rñdente equocū ſic.i.in illo eodeȝ ſenſu in quo arguit opponens erit ibi elench⁹: ſed ſup. ſi ɔcedat equocū in alio ſenſu nō dr nec erit ibi elenchus. ¶ Notādū ergo hāc ſilitudinē in hoc ɔſiſtē: q2 ſicut audiētes ignorantes que dūr multiplr credūt aliquē rñdentē negaſſe rem cū negauerit ſolū nomē: ſic ignorātes que dūr ſilr: ꝛ que nō credūt eē ſilr dicta que nō dūr ſilr pp qd ſicut in equocis nō fit elench⁹ niſi rñdēs ꝛ opponēs ferāt ſimpr itellm ad vnū ſignificatū. ſic in figura dictiōis nō fit elēchus niſi ſuppoſito ꝙ dicant ſilr que nō dūr ſimilr.

Similes aūt ꝛ he orōnes his ſi qd q2 hūs: poſtea nō hēt: amiſit: nam vnū ſolum amittens digitū: nō habebit decem digitos.

¶ Poſtq̄ȝ phs poſuit palomos in qbus vnū ꝑdicamētū mutat in aliud ex dictionis terminatiōe. In pte iſta ponit palomos hui⁹ fallē in qb⁹ vnū ꝑdicamentū mutat in aliud ꝓpter dictionis ɔcretionem. uel poſſumus dicere ꝙ prius docuit ſumere paralogiſmos in quibus accidens mutat in accidens. In parte iſta docet ſumere paralogiſmos in quibus ſuba mutat in accūs: ꝛ duo facit. q2 pmo oñdit quō mutat ſuba in quātitatē ꝛ in ad aliqd. 2° quō mutat in alia ꝑdicamēta. 2a ibi [Amplius aūt ꝛ he ſunt.] Circa pmū duo facit. q2 pmo oñdit quō per hanc fallaciā mutat qd in quantū. 2° quō mutat quid in ad aliquid. 2a ibi [Et qm dabit quis.] Circa pmū duo facit. q2 pmo ponit dictū paralogiſmū. 2° docet ipm ſoluere. 2a ibi [Aut qd non habet.] Dicit ergo ꝙ he orōnes que ſequunt ſūt ſimiles his orōnibus que ꝑceſſerunt: ut ſi dicat. putaſne ꝙ aliqs hūs ꝛ poſtea nō habet amiſit illud. ħ eſt maior. nā vnū ſolū amittens digitū nō hēbit .x. digitos. ħ eſt minor. formet aūt ſic paralogiſmus. qd quis hūs: ꝛ poſtea nō hēt amiſit: ſed pus hūs .x. digitos amittēs vnū ſolū digitū nō habet poſtea .x. digitos. ergo amittens vnū ſolum digitum amiſit .x. digitos. Deinde cum dicit.

¶ Aut qd nō hēt qdē: pus hūs amiſit: quātuȝ aūt nō hēt uel quāta: nō neceſſe eſt tāta amittere. ergo iterrogans qd hēt colligit in eo ꝙ quāta: nā decē quāta. Si ergo dixiſſet ex pncipio: ſi quāta quis nō habet: prius hūs: putaſne amiſit tāta: nullus dediſſet: ſed aut tāta: aut horuȝ aliquid.

¶ Soluit dicens ɔcedēdū eē ꝙ aliqs amiſit illud qd prius hūs: ꝛ poſtea nō hēt. q̄ȝtū aūt nō hēt: uel quāta nō hēt. nō neceſſe eſt tanta amittere. Cōcedendū eſt ergo aliquē amiſiſſe qd nūc nō hēt: ſi pus hēbat illud: ſȝ nō eſt ɔcedendū eū amiſiſſe tanta q̄ȝta nūc nō hȝ: dato ꝙ pus tāta habuerit. ḡ iterrogās qd hēt colligit in eo ꝙ q̄ȝta.i.mutat qd in q̄ȝta: nā .x. q̄ȝta.i.x. aſſignat q̄ȝtitatē nō ſbaȝ. ſi ḡ opponēs in pu⁹ dixiſſet ſi q̄ȝta qs nō hȝ pus hūs. putaſne amiſit tāta. nullus ſanemētis dediſſet.i.ɔceſſiſſet: ſȝ ɔceſſiſſet eū amiſiſſe aut tanta aut aliqd illoꝝ. nō eni opȝ ſi aliqs hūs .x. ꝛ poſtea nō hūs .x. ꝙ amiſerit oīa .x. ſȝ ul amiſit oīa .x. ul aliqd de illis .x.

Dubitaret forte aliqs quō iſte orões ſūt ſimiles oronibꝰ pcedētibꝰ. ¶ Dicēdū qꝫ ſūt ſiles in duobꝰ. pᵒ gnaliter. qꝛ peccāt p eādē fallaz. 2ᵒ ſūt ſiles q̄ſi ſpāliter. qꝛ utrobiqꝫ mutaꝛ vnū pdicamētuz in aliud: ⁊ ſicut ſunt duplr ſiles. ſic poſſumus dicē qꝫ ſūt duplr diſſimiles. pᵒ eni qꝛ in dictis palogiſmis mutaꝛ ut dicebaꝛ accn̄s in accn̄s: ut agere in pati: uel pati in agē: ſꝫ in palogiſmo q factꝰ eſt: ⁊ ēt in ſequētibꝰ palogiſmis mutaꝛ ſba in accn̄s: ut ſba in quātitatez: uel in ad aliqd: uel in alia pdicamēta. ruſus in pdictis palomis mutaꝛ vnū pdicamentū in aliud ex dictiōis terminatiōe: ut itepramur qꝫ vidē ſit agē: qꝛ eſt ſilis terminatiōis cū ſecare: ſꝫ in his palomis iterpretamur vnū pdicamētū aliud: nō ex terminatiōe dictiōis ſꝫ ex ccretiōe eiꝰ: ut qꝛ ccretiue id qᵭ eſt qd dꝛ eē q̄tuz uel quale. iō iterptamur ſbam q̄litatē quātitatē ⁊ alia pdicamēta: nā ut in pᵒ liᵒ diffuſiꝰ diximꝰ: aliq̄ pdicamēta. lꝫ nō pdicenꝛ de ſba in abſtracto: qꝛ ſba nō eſt quātitas nec q̄litas nec relō. pdicanꝛ tn̄ hꝰ predicamēta de ſba in ccreto: qꝛ ſba eſt quāta ⁊ eſt q̄lis: ⁊ eſt ſbm relationis: ⁊ qꝛ ſic ccretiue pdicamēta de ſe inuicē pdicantur pp dictiōis ccretionē vnū pdicamētū in aliud cōmutamus. iō bn̄ dcm̄ eſt qᵭ in ctinuādo diximꝰ. vꝫ. qꝫ in pdictis palogiſmis fit cōmutatio vnius pdicamēti in aliud ppter dictionis terminationē. in his autē fit hꝰ cōmutatio pp dictionis ccretionē. Deinde cū dic.

¶ Et quoniam dabit quis quod nō habet: non eniꝫ habet vnū ſoluz denarium.

¶ Oſ̄dit quō mutaꝛ qd in ad aliqd. ⁊ duo facit. qꝛ pmo ponit hꝰ palogiſmos. ⁊ ſoluit eos ſm opionē ppriaꝫ. 2ᵒ ſoluit eos ſꝫ opionē alioꝝ. 2ᵃ ibi [Soluūt āt qdā.] Circa pm q̄tuor facit ſm qꝫ q̄tuor palomos ponit. 2ᵃ ibi [Putaſne qꝫ nō hēt aliqs.] 3ᵃ ibi [Siles aūt.] 4ᵃ ibi [Aut quē nō hēt.] Circa pm duo facit: qꝛ pᵒ ponit palogiſmū. 2ᵒ ſoluit ipm ibi [Aut nō dedit.] Dicit ḡ qꝫ ſm figurā dictiōis eſt: qm̄ qs dat qᵭ nō hēt. h eſt ꝯ. nō eni hēt vnū ſolū denariū. h eſt minor. maior ē tacet. formeꝛ ſic palogiſmus. iſte dat vnū ſolū denariū. ⁊ nō hēt vnū ſolū denariū. ḡ dat qᵭ nō hēt. Deinde cum dicit.

¶ Aut nō dedit qᵭ nō habuit: ſꝫ ut nō hūit vnū: nā ſolū ſꝫ non ſiḡt: nꝫ ſolū: nꝫ tale: nꝫ tantuꝫ: ſꝫ ut hēt ad aliqd: ut qn̄ nō cū alio.

¶ Soluit. d. qꝫ dans vnū ſolū denariū nō dedit vnū qᵭ nō habuit: ſꝫ ut nō habuit: nā ſolū nō ſiḡt h. i. ſbaꝫ. neqꝫ tale. i. q̄litatē: neqꝫ tātū. i. q̄titatē: ſꝫ ſiḡt ut hūc ⁊ ſignificat ut ad aliqd: qn̄ ſolū eſt idē qᵭ nō cū alio. eē āt nō cū alio nō eſt eē qd: ſꝫ ad aliqd eē. mutaꝛ ḡ ibi qd in ad aliqd: ſiue mutaꝛ ſba in relationē. Deinde cū dicit.

¶ Quēadmodū ſi ſic dicat: putaſne qᵭ nō aliqs hēt ſꝫ dabit: nō dicēte aut iterroget: ſi dabit qs cito: qᵭ nō hēt cito: dicēte aūt ſillogizet: qm̄ dabit quis quod non habet.

¶ Ponit 2m palogiſmū. ⁊ duo facit. qꝛ pᵒ ponit palogiſmū. 2ᵒ ſoluit ipm ibi [Et manifeſtū.] Dicit ḡ qꝫ ſilis defectꝰ eſt in pdicto palomo quēadmodū ſi qs dicat putaſne dabit aliqs qᵭ nō hēt. rn̄dēte aūt dicēte qꝫ nō: interroget ulteriꝰ ipſe opponēs ſiqs. i. ſi aliqs dabit qd i. aliqd cito qᵭ nō hēt cito. rn̄dēte dicēte. i. ccedēte h. ſillogizet opponēs ulterius: qm̄ dabit qs qᵭ non hēt. pōt eni ctingē qꝫ aliqs det in vna die qᵭ acqſiuit in. x. ānis: pp qᵭ dabit cito qᵭ nō habuit cito: formeꝛ āt ſic paralogiſmus. iſte dat aliquid cito. non habuit illud cito. ergo dat quod non habet. Deinde cū dicit.

¶ Et manifeſtū qm̄ nō ſillogizauit: nā cito nō hoc dare ſꝫ hoc modo dare eſt: ut aūt non habet: dabit aliquis: ut qᵭ delectabilr habet cum triſtitia dabit.

¶ Soluit dicēs manifeſtū eē: qn̄ nō ſilſauit. nā dare cito nō eſt dare h: ſꝫ ē dare h mō qᵭ manifeſtat p aliqᵭ exēplū. nā ſi aliqs dat ut nō hēt. qꝛ qᵭ hēt delectabilr dabit aliqn̄ cū triſtitia. ſic ḡ pōt qs dare cū triſtitia qᵭ nō poſſidet cū triſtitia. ſic pōt qs dare cito qᵭ nō poſſidet cito. poſſꝫ āt ex h q uellet formare plom tertiū ſic. iſte dat aliqd cū triſtitia. non hēt illud cū triſtitia. ergo dat qᵭ nō hēt. pꝫ aūt qꝫ ibi mutaꝛ predicamētū. dare eni cum triſtitia uel dare cito non eſt dare qd: ſed eſt dare quō.

Dubitaret forte aliqs cū dcm̄ ſit qꝫ h ponat palomos in qbꝰ mutaꝛ qd in aliqd vꝛ qꝫ hi duo palomi male ſint ſituati: nā dare cito nō eſt dare qd: ſꝫ eſt dare qn̄: ⁊ dare cū triſtitia nō eſt dare qd ſꝫ eſt dare q̄lr. ⁊ ḡ in pdcis pamis nō mutaꝛ qd in aliqd ſꝫ qd in qn̄ uel qd in q̄le. ¶ Dōꝫ qꝫ in hac pte dꝛ phus ponē pamos in qbꝰ mutaꝛ qd in aliqd ⁊ nō ppe ponit h palomos in qbꝰ mutaꝛ qd in qn̄: uel qd in q̄le: qꝛ hꝰ pami nō adducunꝛ h p ſe: ſꝫ adducunꝛ ad oſ̄dēdū quō pōt mutari qd i aliqd. nā ſi bn̄ cſideraꝛ ſeries lr̄e oſ̄diꝛ qꝫ pōt dare qs vnū ſolū cū nō hēat vnū ſolū. ⁊ pōt dare cito ⁊ cū triſtitia qᵭ nō hēt cito ⁊ cū triſtitia. D. c. d.

¶ Similes autē ⁊ huiuſmodi omnes putaſne quaꝫ non habet ⁊ manu percutiet.

¶ Ponit aliū palom. d. qꝫ oēs hꝰ orōnes que ponenꝛ ſūt ſiles. qꝛ peccāt p eādē fallaz. hꝰ aūt oro eſt putaſne aliqs pcutiet manu quā nō hēt. h eſt ꝯ pami. aliqs pcutit cū vna ſola manu: ⁊ nō hēt vnā ſolā manū. ḡ pcutit cū manu quā non hēt. mutaꝛ eni h ſili mō qd in aliqd qᵭ ut dictū eſt ſolū nō dicit qd: ſꝫ ad aliqd. Deinde cū dic.

¶ Aut quem nō habet oculo videbit: non enim habet vnum ſolum.

¶ Ponit aliū palom. d. qꝫ aliqs videbit cū oclo quē nō hēt. h eſt ꝯ pami. nō eni hēt vnū ſolū oculū. h eſt mior. formeꝛ āt ſic: aliqs videt aliqd cū vno ſolo oclo. nō hēt vnū ſolū oculū. ḡ videt cū oclo quē nō hēt. pꝫ eni qꝫ h ēt mutaꝛ qd i aliqd. ¶ Notādū āt qꝫ ex q̇ phs incepit pamos i qbꝰ mutaꝛ qd i aliqd ſm vnū modū poſiti ſūt tres pami. alio mō poſiti ſūt q̄tuor. alio mō qnqꝫ: nā ut patuit tres pi palomi ſe hūerūt p ordinē: qꝛ 2ᵒ fuit expoſitiuꝰ pi. oſ̄debaꝛ eni qꝫ aliqs pōt dare vnū ſolū: lꝫ nō hēat vnū ſoluz: ſic pōt dare cito qᵭ nō hēt cito: ſic pōt dare cū triſtitia qᵭ nō hēt cuz triſtitia. ſi ḡ 2ᵒ ⁊ 3ᵒ paloꝰ nō ponāt i nūꝫ cū alijs: qꝛ nō ſūt adducti p ſe: ſꝫ pp expōnē lr̄e: erūt tres pami poſiti. ſi vō vnꝰ illoꝝ pōat i nūꝫ: ⁊ nō aliꝰ: erūt q̄tuor. ſi āt uterqꝫ ponat i nūm erūt qnqꝫ.

Soluunt autē qdaꝫ dicētes: ⁊ ut habet vnum ſolum oculum: ⁊ aliud quodlibet qui plura habet.

¶ Poſt q̄ꝫ phs poſuit pamos in qbꝰ mutaꝛ qd in aliqd: ⁊ docuit eos ſoluē ſꝫ opionē ppriā. In pte iſta docet eos ſoluē ſm opionē alioꝝ. ⁊ duo facit. qꝛ pᵒ ponit hꝰ ſolutiōes. 2ᵒ remouet eas. ibi [Sꝫ qᵭ dcm̄ ē.] Circa pm tria fac ſꝫ qꝫ tres ſolōnes ponit. 2ᵃ ibi [Quidā vō.] 3ᵃ ibi [Alij āt.] Dic ḡ qꝫ qdā ſoluūt ſup. p iterēptionē mioris dicētes qꝫ aliqs ut hēt plēs oclos hēt vnū ſolū oculū: ⁊ qᵭ dēꝫ ē de oclo. itelligēdū ē de alijs. qꝛ q hēt plā talia hēt ⁊ aliō qdlibet. ſup. vnū ſolū ut q hēt plēs denarios hēt vnū ſolū denariū. ſilr āt ⁊ i alijs. D. c. d.

¶ Quidā vō ⁊ ut qᵭ hēt accepit: dedit eni hoc vnum ſolum denarium: ⁊ hoc habet vnum ſolum adhuc denariū: accipit eniꝫ ab hoc: ergo vnū ſoluz hēt hoc denariū.

¶ Ponit aliā ſolōnē que eſt p itcrēptionē ꝯnis. dicebāt eni iſti ꝙ q dat vnū ſolū denariū dat qđ hēt. huius aūt cā aſſignabaſ: qꝛ accipiēs nō accipit niſi qđ dās hēt: ſꝫ accipit vnū ſolū. ḡ dās hēt vnū ſolū. iō ait: ꝙ h. ſ. dans dedit vnū ſolū denariū. ꝛ h. i. recipiens hēt. i. poſſidet vnū ſolū denariū. ab h. i. a dāte vnū ſolū denariuꝫ: qđ ſup. nō eēt niſi dās hēt vnū ſolū. ¶ Nōnᵐ āt has duas ſolōnes aliq̊ mō ꝯuenire ꝛ aliquo mō differre. ꝯueniūt eni qꝛ ſicē pmi ꝯcedebāt hñtē pla hēe vnū ſoluꝫ. ſic ꝛ hi ꝯcedebāt h idē. differūt aūt in duobꝰ: nā cū arguebaſ iſte dat vnū ſolū denariū. non hēt vnū ſolū denariū: ḡ dat qđ nō hēt. Rñdebāt pmi p interēptionē minoris. dđo falſuꝫ eē ꝙ nō hēt vnū ſolū denariū nō obſtāte ꝙ hēt plēs. hēt eni ut dicebāt vnū ſolū etiā q pla hēt. ſcđi v̊o rñdebāt iſtādo ꝯnī. nā cū arguebaſ. ḡ dat qđ nō habet. rñdebāt hi: ꝙ nō dat qđ nō hēt ſed qđ hēt. 2° differūt he due ſolōnes. qꝛ pmi iterimēdo miorē nō adducebāt aliqđ ad fulcimētū ſue ſolōnis. ſꝫ ſcđi cū iſtabāt ꝯnī adducebāt ꝓbationē quādā ad fulcimētū rñſiōis eorū. dicebāt eni ꝙ dās vnū ſoluꝫ denariū dat qđ hēt. naꝫ qđ accipiēs hēt in accipiēdo h dās hēt in dādo: ſꝫ neceꝛ eſt ꝙ accipiēs accipit vnū ſolū. ergo neceꝛ eſt ꝙ dās habebat vnum ſolum. Deinde cuꝫ dicit.

¶ Alij aūt ſtati iterrogationē interimētes qm̄ ꝯtingit qđ nō accepit hēe: ut vinū accipiētē ſuaue: corruptū i acceptiōe hēe acre.

¶ Ponit tertiā ſolōnē que eſt p iterēptionē maioris. d. ꝙ alij ſoluebāt iterimētes ſtatiꝫ iterrogationē. i. maiorē. formaſ aūt ſic paralogiſmꝰ. nullus dat qđ nō hēt: ſꝫ iſte nō hēt vnū ſolū denariū. ḡ nō dat vnū ſolū denariū. h facto cū maior iterrogabaſ utrū. ſ. nullus det qđ non hēt: ſtatiꝫ dicebāt falſuꝫ eē ꝙ nullus dat qđ nō hēt: qđ declarabāt p ſilē. dicebāt eni qm̄ ꝯtingit aliquē hēe qđ nō accepit. ḡ ſup. pat ı̄ rōne ꝯtingit aliquē dare qđ non hēt. nā ꝯtingit aliquē accipientē vinū ſuaue quo vino corrupto in acceptiōe ꝯtingit accipiētē hēe vinū acre. ḡ hēt qđ nō accepit. cū ḡ h eēt maior paralogiſmi ꝙ nullus dat qđ nō hēt: ſoluebant hi ad hꝰ paralogiſmū. dđo falſū eē nullū dare qđ nō hēt. pꝫ ḡ has tres ſolōnes ſic differre. qꝛ pᵗ ſoluebāt iterimēdo miorē. 2ᵗ v̊o iſtādo ad ꝯnē. tertij v̊o ſoluūt iterimēdo maiorē. Deīde cū dic.

¶ Sꝫ qđ dictū ē ut pus: hi oēs nō ad orōnē ſꝫ ad hoīeꝫ ſoluūt. Nā ſi eſſet ſolō hec dātē oppoſitū nō poſſibile ſoluē: ſic i alijs.

¶ Rēonet hꝰ ſolōnes. ꝛ duo fac. qꝛ p° ꝓponit qđ itēdit 2° qđ dixerat manifeſtat p ſile. 2ᵃ ibi[Ut ſi ē qdē.] Dicit ḡ ꝙ ſup. ſi ꝯſideraſ qđ dcm̄ eſt pus. i. ſi ꝯſideraſ p us dcā. ubi oñſum fuit qđ eſt recta ſolō appebit ſup. ꝙ oēs hi nō ſoluūt ad orōnē. i. recte: ſꝫ ſoluūt ad hoīeꝫ. i. ad appentiā. nā ſi eēt ſolō hec. i. aliq̄ pdictaꝝ triū ſolōnū dātē oppoſitū talis ſolōnis nō poſſe eēt ſoluē ſicut in alijs ſup. rectis ſolōnibꝰ. tūc eni eſt recta ſolō qn̄ ꝯceſſo oppoſito recte ſolōnis nō ꝯtingit ulterius ſoluere. ſꝫ h nō ꝯtingit in aliqua pdictaꝝ triū ꝯcluſionum. ergo nulla eaꝝ fuit recta ſolutio. Deinde cuꝫ dicit.

¶ Ut ſi eſt qdē qđ ē: ē aūt qđ nō ſit ſolutio ſed ſi plura oꝫ dici ꝯcludēdo: ſi aūt nō cōcludit nō erit ſolutio: in predictis aūt oībꝰ datis nec dicimus fieri ſillogiſmum.

¶ Manifeſtat qđ dixerat p ſilē. d. ꝙ ſi ſit ſolō diſtinguēda dđo ꝙ ē qdē qđ ē: ē āt ꝙ nō ē. i. ſi ſit ſolō p diſtōneꝫ. ſi deſ oppoſitū huiꝰ ꝛ det. i. ꝯcedat illđ dcm̄ ſimplr dici ꝛ qđ nō ſit in vno ſenſu eſt in alio nō eſt: ſꝫ ſic ſimplr dictū. h poſito ꝯcludit. i. de neceſſitate ſeqᷓ ꝯ. ſi aūt nō cōcludit nō erit ſolō recta que data eſt. ꝛ qꝛ ı̄ oībꝰ pdictis ſolōnibꝰ datis. i. ꝯceſſis oppoſitis eaꝝ nō dicimus fieri ſillm. ideo nulla eaꝝ ſolutionū eſt recta ſolutio.

Dubitaret forte aliqs quō neceꝛ eſt rectā ſolōnē eē cuiꝰ oppoᵗᵒ ꝯceſſo nō ꝯtigat ulterius ſoluē. ¶ Dđm ꝙ recta ſolō vno mō dici poſſet manifeſtatio cuiuſlibet defectꝰ: ꝛ cuiuſlibet falſitatis in orōne. ꝛ ſic accepta recta ſolōne planū eſt ꝙ eius oppoᵗᵒ ꝯceſſo nō ꝯtigit ulteriꝰ ſoluē: nā manifeſtato q̄libet defectu exñte in orōne ſi ꝯcedaſ oppoſitū huiꝰ. ſ. in ea non eſſe aliquē defectuꝫ nec in materia nec in forma de neceſſitate ſequitur concluſio.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū oporteat ad rectā ſolōnē manifeſtare oēꝫ defectū q in orōne ꝯtingit. ¶ Dđꝫ ꝙ in orōne duplr pōt accidē defectꝰ uel in ſe uel ut ordinata in ſillō. pōt eniꝫ ꝯtingē aliquē eē defectū orōnis ſm ſe: q nō eſt defectꝰ eiꝰ: ut ordinaſ in ſillō ut in hac orōne qđ canis videt h videt. pñt eē plēs defectus. ut equocatio ꝛ amphiboᵃ: nō tñ uterqꝫ defectus eſt cā falſitatis in q̄libet ſillō circa quē pōt decipe dcā orō. nā ſi aliqs ſic paralogiçat. qđ canis videt h videt: ſꝫ canis videt ferrū. ḡ ferrū videt. lꝫ canis ſit equocū. equocatio tñ nō fac̄ falſitatē i h ſillō ſꝫ amphiboᵃ. bñ ḡ dcm̄ eſt ꝙ recta ſolō ē manifeſtatio falſi ſilli: qꝛ nō oꝫ ad rectā ſolōnē dicē oēꝫ defectū ꝓpōnis ſꝫ ſufficit illū defectū dicē pp quē ſeqᷓ falſa ꝯ in ſillō. ꝛ qꝛ ſi dateſ oppoᵐ illius defectꝰ de neceſſitate fieret ſillus. iō bñ dcm̄ ē rectā ſolōnē eē: cuiꝰ oppoſito ꝯceſſo nō cōtingit ulteriꝰ ſoluē. ex h ḡ appet quō itelligēdū ſit ꝙ recta ſolō eſt manifeſtatio cuiuſlibet defectꝰ. qꝛ nō ē itelligēdū de q̄libet defectu q̄cūqꝫ mō: ſꝫ de defectu pp quē ſit falſus ſillō. ſi aūt ſit alius defectꝰ pp quē nō accidat falſitas in ſillō nō opꝫ illū defectū dicere.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū in vno ꝛ eodē ſillō poſſint ꝯcurrere plēs defectus. ꝛ p° poſſet eē dubitatio utꝝ poſſit ibi ꝯcurrē defectꝰ tā in mā q̄ʒ in forā. ꝛ vr̄ ꝙ ſic. qꝛ phs in p° phicorū uolēdo ſoluē rōnes parmenidis ꝛ meliſſi ait ꝙ falſa recipiunt ꝛ nō ſillogiçāt. Amp̄. h orō. canis currit. cū h ꝙ ē equoca pōt eē falſa. ſi ḡ ex eo fiat ſillō. poterit peccare in mā ꝛ in forā. ¶ Dđꝫ ꝙ aliqñ dr̄ vna rō q̄cqđ ordinaſ ad vnā pncipalē ꝯnē ſm quē modū accipiendi ſi fieret vnꝰ ſillō cū ꝓbatiōe maioris ꝛ minore totꝰ ille ſillō ſic ꝓſillogiçatꝰ diceret vna orō. ſic ḡ loquēdo de vna orōne nō eſt ícōueniēs in ea aſſignare plēs defectꝰ: ſꝫ ſi loq̄mur de vna orōne ſimplr ꝓut ꝯtinet vnū ſillm. ſic i eadē orōne pncipalr nō ꝯcurrit ibi uterqꝫ defectus. nā lꝫ vna ꝛ eadē orō poſſit eē multiplex ꝛ falſa: tñ ex illa orōne nō ſeqᷓ vna ꝯ ex utroqꝫ defectu eque pncipalr: nā ſi maior plēs defectꝰ hēat: tñ cū accipimꝰ ibi ea nō accipimus eā pncipalr ſb utroqꝫ defectu. Oppoſita aūt hīa nō ē difficile ſoluē. Nā cū obijciſ de rōne parmenidis ꝛ meliſſi. Dđꝫ ꝙ utriuſqꝫ rō hēbat plēs ꝓſillōs pp qđ nō erat vna ſimplr. Qđ v̊o addebaſ de canis currit. qꝛ eſt multiplex ꝛ pōt eē falſa. Dđꝫ ꝙ ſi ex ea ꝯcludaſ falſa ꝯ: uel accipieſ canis equoce in maiori ꝛ in minori. dđo canis currit. celeſte ſidus ē canis. ꝛ tūc peccabit in forā: uel accipieſ ſimplr i utraqꝫ ꝓpōne. dđo canis currit. latrabile aīal eſt canis. ꝛ tūc poterit peccare ı̄ mā: ꝛ nō ı̄ forma: nā equocatio nihil ibi coopabiſ: ḡ vna ꝯ ſi bñ aduertimus nunq̄ʒ eque pncipalr ſeqᷓ ex utroqꝫ defectu.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū in vno ꝛ eodē paraloᵐᵒ poſſint coīcidē plēs defectꝰ ſꝫ forāꝫ. ¶ Dđꝫ ꝙ plēs defectꝰ ſꝫ forāꝫ ꝯcurrē ad vnū paraloᵐ nō eque pncipalr nō hēt dubᵐ: ſꝫ utꝝ eque pncipalr poſſint ibi ꝯcurrē plēs tales defectꝰ de h forte dubitaret aliqs. Sciēdū ḡ ꝙ hꝰ plures defectꝰ ſi ı̄ſepabiliter ꝯcomitanſ ſe adinuicē: ita ꝙ nō poſſit tolli vnū q̄n tollaſ reliquū. ꝛ ſic hꝰ plēs defectus ꝯcurrere ad vnuꝫ paralogiſmū per ſe ꝛ directe non eſt inconueniens. vnus

Lō.p.

enī ⁊ idē pa^mus^ ꝑ ſe ⁊ directe peccat ꝫ ꝯñs ⁊ ꝫ accñs. uł peccat ꝫ figurā dcōnis ⁊ ꝫ accñs cū i illo pa^mo^ nō ꝑt tolli vnꝰ defectꝰ qn tollaƭ aliꝰ: nā lʒ ꝯñs ſit ꝑs accñtis ⁊ etiā lʒ figura dictionis ſaltē q̄tū ad aliquos ſuos modos ſit ꝑs accñtis: ꝑpter qḋ qꝛ amoto iferiori non vꝫ tolli ſupiꝰ nō videaƭ tolli accñs per amotionē ꝯñtis: tñ in mā determinata nō eſt icōueniēs amoueri ſupius per amotionē iferioris. in illis ḡ palogiſmis ubi coincidit ꝯñs cū accñte tolliƭ accñs ſi tollaƭ ꝯñs: ⁊ qḋ dcm̄ eſt de accñte ⁊ ꝯñte itelligendū eſt de oībꝰ pluribꝰ defectibꝰ per ſe ⁊ directe ꝯcurrētibꝰ ad vnū ⁊ eūdē pa^mus^. Cū igiƭ queriƭ utꝝ in eodē pa^mo^ poſſint ꝯcurrere plures defectꝰ per ſe ⁊ directe. Dōʒ qꝫ ſi illi plures defectꝰ reſpiciūt illū palo^mus^ iſeparabiłr: ita qꝫ nō poſſit ab eo tolli vnus qn tollaƭ reliquus: ſic plēs defectꝰ ibi per ſe ⁊ directe ꝯcurrere nō eſt icōueniēs: ſʒ ſi illi defectꝰ non ſic iſepabiłr ſe hñt per ſe directe ad eundē palo^mus^ non pñt ꝯcurrere. ex hꝫ ḡ magis inoteſcit quō recta ſolō eſt illa cuiꝰ oppoſito ꝯceſſo nō ꝯtingit ulteriꝰ ſolu͂c: nam nunq̄ʒ ad aliqd recte ſoluit niſi manifeſteƭ defectus ille ꝑpter quē per ſe ⁊ directe accidit falſitas. quo aūt defectu amoto: oʒ qꝫ per ſe loq̄ndo ſequaƭ ꝯ: cū per ſe nō poſſint ꝯcurrere plēs defectꝰ in illo ſillō ubi vno amoto amoueāƭ ⁊ reliquus. ꝯceſſo ergo oppoſito recte ſolutionis pōt appeuter uel q̄ſi per accñs ipediri ꝯclō: ſʒ per ſe ⁊ directe ipediri nō pōt. Deinde cū dicit.

Ampliꝰ āt ⁊ hec ſūt ex huiuſmodi orōnibꝰ: putaſne qḋ ſcriptū ē ſcripſit qs: ſcriptū āt ē nūc: qm̄ tu ſedes falſa orō: erat āt v̄a cū ſcribebaƭ. ḡ ſiłr ſcribebaƭ uera ⁊ falſa.

Poſtq̄ʒ oſtēdit quō mutaƭ ſuba in q̄titatē ⁊ in ad aliquid. In pte iſta oñdit quō mutaƭ ſuba in alia ꝑdi^ta^. ⁊ tria facit. qꝛ ꝑmo oñdit quō mutaƭ ſuba in q̄litateʒ. 2° quō mutaƭ in quando. 3° quō mutaƭ in ubi. 2ª ibi [Et putas qꝫ ambulat.] 3ª ibi [Nec quādo cyphū.] Circa ꝑ^m^ duo facit ꝫ qꝫ duos palogiſmos ponit. 2ª ibi [Et putas qḋ dixit.] Circa ꝑ^m^ duo facit. qꝛ ꝑ^o^ ponit palogiſmū. 2° ſoluit ibi [Nā falſam uel ueraʒ.] Dicit ḡ qꝫ ampliꝰ he orōnes ſūt ex orōnibꝰ hꝰꝰ. i. ſunt ille orōnes que peccāt per figurā dictionis. hꝰꝰ aūt orō eſt ſi aliqs ſcribat hāc orōnē qꝫ tu ſedes: ⁊ duʒ ſcribit ſit v̄a ea ſcripta ſit falſa. cōpleta ſcriptura q̄raƭ: putaſne qꝫ ſcriptuʒ eſt: ſcripſit aliqs: ſcriptū eſt āt nūc hec orō falſa: qm̄ tu ſedes. erat aūt uera dū ſcribebaƭ. ḡ ſiłr ſcribebaƭ uera ⁊ falſa. pʒ ḡ qꝫ cū poſitū ſit qꝫ cōpleta ſcriptura tu ſurgas hꝫ orō ſcripta. tu ſedes erit falſa. foīeƭ ergo ſic paralo^mꝰ^ qḋ ſcriptum eſt ſcripſit qs: ſed falſa oratio ſcripta eſt. ergo ſcripſit falſam orationem: ſed ſcribebat eā ueraʒ. ergo ſimul erat uera ⁊ falſa. Deinde cum dicit.

Naʒ falſaʒ ⁊ ueram orōnē uel opinionē eē nō hꝫ: ſʒ tale ſigt: nā eadē orō ⁊ i opione

Soluit dicēs qꝫ eē orōnē uel opionē falſaʒ uel ueram nō ſignificat hꝫ. i. ſbam: ſʒ tale. i. q̄litatē. ⁊ qꝛ fecerat mētionē de opione. ſbdit qꝫ eadeʒ orō ſup. deceptoria uel idē palogiſmꝰ eſt in opione. idē eniʒ palogiſmus q formatꝰ eſt de orōne poſſet formari de opione: nā ſi qs dū opiareƭ aliqd eēt ueꝝ: eo v̄o ceſſante opinari eēt falſū. poſſet ſic formari palogiſmꝰ. illud de quo opinatū eſt: opinabaƭ qs: ſʒ de falſo opinatū eſt ḡ fłʒ opiabaƭ qs: ſʒ opinabaƭ ueꝝ. ḡ ſiłr erat ueꝝ ⁊ falſuʒ. Notādū auteʒ qm̄ qḋ ſcriptū eſt ſcripſit qs: ſed nō q̄le ſcriptū eſt ſcripſit qs. nō eni oʒ ſi orō ſcripta ē falſa qꝫ ſcribēs ſcripſerit eā falſaʒ. Ingrere autē quō ueritas ⁊ falſitas ſe hñt ad orōnē: ⁊ quō ſunt quedā q̄litates ⁊ paſſiones eius non eſt preſentis ſpeculationis. Deinde cum dicit.

Et putas qḋ diſcit diſcēs hoc ē qḋ diſcit: diſcit aūt aliqs hoc eſt tarduʒ cito non ergo qḋ diſcit: ſed ut diſcit dixit.

Ponit aliū palogiſmū dicēs. putaſne qꝫ diſcit diſcēs hꝫ eſt qꝫ diſcit hꝫ eſt maior. diſcit aūt aliqs hꝫ qꝫ eſt tarde ⁊ cito. hꝫ eſt minor. formeƭ aūt ſic palogiſmus. qꝫ diſcit qs hꝫ eſt qḋ diſcit: ſʒ diſcit tarde qꝫ eſt cito. ḡ idē eſt cito ⁊ tarde. pōt eni ꝯtingē qꝫ aliqs cito hēat cē: qꝫ tñ tarde diſcit. uelox ſcriptura cito ſit nō tñ cito dicit ueloci ter ſcribē. ſoluit āt hꝰꝰ palogiſmos. d. qꝫ q diſcit. cito diſcere nō dixit qꝫ diſcit: ſʒ ut diſcit. mutaƭ ḡ ibi qd in qualiter: uel qd in qñ: nā cito vno mō pōt dicē tps alio modo pōt dicere modum quēdam. Deinde cum dicit.

Et putas qꝫ aliqs ābulat calcat: ābulat āt totā diē: aut qꝫ nō ābulat hꝫ cū ābulat dix.

Ponit palogiſmū. ubi mutaƭ qd in qñ dicēs. putaſne qꝫ ambulat qs calcat. ambulat aūt totā diē. ḡ ſup. calcat totā diē. ſoluit qꝫ q dicit ambulare totā dieʒ: nō dixit qꝫ ambulat: ſʒ dixit cū ābulat. mutaƭ ḡ ibi qd in cū uel mutaƭ ibi ꝑdicamētū ſbe in ꝑdicamētū qñ. D. c. d.

Sʒ nec qñ cyphū bibit qḋ bibit: hꝫ ex quo.

Innuit palogiſmū in q mutaƭ qd in ubi. d. qꝫ qñ aliqs dicit. aliquē bibere cyphū nō dicit qꝫ bibit: ſed ex q bibit: mutaƭ ḡ ibi qd in ubi. formeƭ aūt ſic palogiſmꝰ. qcqd bibiſti habes in corpe cyphū bibiſti. ergo cyphū habes in corpore. bibere enim cyphum nō eſt bibere qd: ſed eſt bibere ex quo: uel bibere ubi.

Et putas qḋ quis nouit uel ueniēs uel diſcēs nouit ex qbꝰ hꝫ qdē inuenit: illud aūt didicit ambo neutruʒ.

Poſtq̄ʒ phs oſtēdit quō mutaƭ vnū ꝑdicamētū in aliud ex terminatione dictiōis: ⁊ quō mutaƭ vnū ꝑdicamētū in aliud ex dictiōis ꝯcretiōe. In pte iſta oſtendit quō mutaƭ res vniꝰ ꝑdicamēti in rē eiuſdē ꝑdi^ti^. uł ꝯtinueƭ ſic. poſtq̄ʒ phs oñdit quō mutaƭ accñs in accñs: ⁊ quō mutaƭ ſba i accñs. In pte iſta oñdit quō mutaƭ ſba i ſbaʒ. oñdiƭ eni hꝫ quō mutaƭ ſba accepta ut q̄le qd i ſbaʒ acceptā: ut hꝫ aliqd. duo āt fac: qꝛ ꝑ^o^ pōit pa^mos^ i qbꝰ mutaƭ q̄le qd i hꝫ aliqd. 2° ex pa^mis^ poſitis cōcludit qꝫ nō eſt exponēdū nec acciptēdū q̄le qd ut hꝫ aliqd. ibi [Quare nō ē ipʒ exponē.] Circa ꝑ^m^ tria fac ꝫ qꝫ tres pa^mos^ ponit. 2^a^ ibi [Et qm̄ ē qs.] 3^a^ ibi [Siłr aūt ⁊ coriſcꝰ.] Circa ꝑ^m^ duo fac. qꝛ ꝑ^o^ pōit pa^mus^. 2° ſoluit ipʒ. ibi [Aut qḋ qdē.] Dic ḡ. putaſne qꝫ qs nouit uel inueniēs uel diſcēs nouit. hꝫ ē maior. hac āt ꝯceſſa ꝑponanƭ duo: ex qbꝰ hꝫ qdē inuenit illud: aut didicit ⁊ ꝯcludaƭ qꝫ uel ambo iuenit uel neutrū. formeƭ āt ſic pa^mus^. oē qḋ qs nouit uel diſcēs uel inueniēs nouit: ſʒ hꝫ ābo qs nouit. ḡ uł hꝫ ābo iuēit: uł ābo didicit ⁊ neutꝝ iuēit. D. c. d.

Aut qḋ quidē omne: illa autē nō omnia.

Soluit. d. qꝫ qdē eē. illa āt nō oia. i. i ſinglari ueꝝ ē de q̄libet qꝫ uel diſcēdo uel iuentēdo qs nouerit: ſʒ illa. i. płali nō ē ueꝝ de oibꝰ. nō eni oia q qs nouit cognit illa oia diſcēdo uel iuentēdo. qꝛ pōt illa noſcē pti iuentēdo ⁊ ptiʒ addiſcēdo. ꝑꝑ qḋ nec oia didicit: nec oia iuenit. Notandum āt qꝫ qcqd ſcimꝰ uł ſcimꝰ ꝑ nos ꝯſiderādo: ⁊ tūc ſcimus inueniendo. uel ſcimus qꝛ ſumus docti per aliū: ⁊ tūc ſcimus adiſcēdo: ꝑꝑ qḋ bene dictū eſt qꝫ omne qꝫ quis nouit uel diſcēs uel inueniens nouit.

Dubitaret forte aliqs: qꝛ nō vꝫ qꝫ hꝫ ſit falla figure dictiōis: ſʒ ē ibi falla ꝫ plures iterrogatiōes ut vnā. Dōʒ qꝫ nō ē icōueniēs in eodē pa^mo^ ꝯcurrē plēs fallās: aliter tñ ⁊ alr. ſi ḡ in dcō pa^mo^ decipimꝰ ex ꝑte re. qꝛ credimꝰ res iterrogatas ꝑꝑ aliquā ꝯueniētiā quā hñt: facē vnā iterrogationē: ut ſi ꝑpoſitis duobꝰ. vno habito per inuētionē. alio v̄o per

doctrinā: ⁊ quesito a nobis utruȝ illa sint inuenta uel sint cognita per doctrinam: ⁊ credimus interrogationem faciam esse interrogationeȝ vnā ⁊ damus ibi vnā responsionē decipimur per fallaciam ſm plures interrogatiōes: ſȝ ſi in dicta orōne decipimur pp dictionis figurā cōmutādo nūm singularē in pluralē est ibi figura dictiōis. imo ſi bn̄ aduertimus nō eodē mō formabit palogismus. nā erit ibi ꝟ uel illa falla. nā figura dictiōis ibi dō oē q̄ qs nouit ⁊c. ſȝ ꝟ nouit ḡ ⁊c. ibi enī sub ly q̄ q̄ est nūi singularis: accipim⁹ ꝟ qd est pluralis nūi: ⁊ mutam⁹ singularē in pluralē: sed ſi cōmittet ibi falla ſȝ plures iterrogatiōes nō accipet maior: ſꝫ nūo singulari dō oē qd nouit ⁊c. ⁊ minor sub nūo plurali. dō. ꝟ nouit ⁊c. ſȝ simplr̄ ⁊ ex arrupto ꝑpositis duob⁹ vno iucto. alio uoto per doctrinā quereret utrum illa essent inuenta uel essent nota per doctrinam.

Alterius aūt q̄r dicebat q̄ in his palogismis mutat q̄le qd in ꝟ aliqd. forte dubitaret aliqs quō mutat q̄le qd in ꝟ aliqd: cū mutat nūs singularis in pluralē. ¶ Dōȝ q̄ forma nō diuidit nisi pp mām ⁊ cōe nō diuidit nisi ut hēt eē in suis iferiorib⁹: ⁊ ut hēt eē ꝯctū. uīe ḡ ſm se acceptū dicit qd vnū: ſȝ ut ꝯhit p sua iferiora dicit qd plurificatū. ⁊ q̄r in singlī qd vnū dicit termin⁹ cōis sūpt⁹ in nūo singulari pōt stare ꝑut significat q̄le qd: ⁊ ut dicit qd cōe: sed in plurali nō pōt stare nisi ut dicit qd aliquo mō ꝯctū: nā cū nūs pluralis de necītate actu plura iportet cū termin⁹ cōis nunq̄ actu plura iportet nisi ut specificat ⁊ ꝯhit p sua iferiora mutare nūm singularē in pluralē est q̄dammō mutare cōe in ꝯctū: ⁊ q̄le qd in ꝟ aliqd. hō enī plus hēt rōnē cōis q̄ hōies: ⁊ aial q̄ aialia: pp qd cū in palogismo posito mutet nūs singularis in pluralē: quodāmō ibi mutat q̄le qd in ꝟ aliqd. ¶ Aduertēdū tū q̄ pticulare ⁊ hoc aliqd duplr̄ pōt sumi. uel simplr̄ uel in respectu. simplr̄ enī illud est pticlare: ⁊ hoc aliqd qd de vno solo p̄dicat. in respectu aūt spēs est pticulare respectu gn̄is: ⁊ oē iferi⁹ est quodāmō pticulare respectu sui superioris. mutare ḡ cōe in pticlare uel ꝟ erit: q̄r mutat cōe qd est spēs in idiuiduū. uel q̄r mutat cōe qd est gen⁹ in aliqd iferius uel in aliqd magis ꝯctū. cū ḡ mutat nūo singularis in pluralē: mutat q̄le qd in ꝟ aliqd: ſȝ nō oȝ qd h⁹ mutatio sit spēi in idiuiduū: ſȝ sufficit q̄ sit gn̄is in sua iferiora. ¶ Esset aūt ulterius dubitādū quō est figura dictiōis qn̄ mutat q̄le qd in ꝟ aliqd: ſȝ de ꝟ in p̄mo li⁰ ubi de figura dictiōis est actū: ⁊ etiā in illo cap⁰. Falla āt fit i his. Sufficiēter est dcm̄. Deinde cū dic.

¶ Et qm̄ ē qs terti⁹ hō a se ⁊ ab vnoquoq̄.

¶ Ponit aliū palogismū. ⁊ duo facit. q̄r p⁰ ponit h⁹ palogismū. 2⁰ soluit ipm ibi. Nā hō. Dicit ḡ q̄ ſm figurā dictiōis peccat cuȝ dr̄ qm̄ qs est tertius hō a se: ⁊ qm̄ est tertius ab vnoquoq̄. formet aūt sic palogism⁹ sor. est tertius ab hoīe. sor. est hō. ḡ est tertius hō a se. ⁊ sicut ꝑbatū est q̄ sit terti⁹ a se. sic ꝑbari pōt q̄ sit terti⁹ ab vnoquoq̄ hoīe. oñdi enī pōt q̄ sor. sit tertius a platone a corisco: ⁊ a q̄libet alio hoīe sic. sor. est tertius ab hoīe. corisc⁹ est hō: plato est hō: ⁊ sic de alijs. ḡ sor. ē tertius a platone a corisco: ⁊ a q̄libet alio. Deīde cū dic.

¶ Nā hō ⁊ oē cōe: nō ꝟ aliqd ſȝ q̄le qd: ut ad aliqd aliq̄ mō: uel hi⁹ qd significat i ꝟ.

¶ Soluit h⁹ palogismū. q̄r mutat ibi q̄le qd in ꝟ aliqd iō ait q̄ hō ⁊ oē cōe nō dic̄ ꝟ aliqd: ſȝ magis dic̄ q̄le qd i. dic̄ qd p modū q̄le quātū ad p̄dicamētū ſꝫe: uel dicit ad aliqd quātū ad relationē: uel dic̄ aliq̄ mō quātū ad q̄litatē: uel aliqd h⁹ quātū ad coia alioȝ generum.

Dubitaret forte aliqs. quō uīa in gn̄e ſꝫe nō dicūt ꝟ aliqd: sed dicūt q̄le quid.

¶ Dōm q̄ ſꝫa duo pōt dicē. vȝ. id qd ē ⁊ modū se habēdi: quātū ad id qd sūt oia que sūt in gn̄e ſꝫe taȝ uīa q̄ pticularia ſꝫe sūt: ſȝ q̄ꝫtū ad modū exn̄di nullū uīe est ſꝫa: pp qd in. 7. metaphice cū disputat phs ꝯ platonē ꝑbat q̄ nullū cōe sit ſꝫa: qd nō est itelligēdū quātū ad id qd est: ſȝ solū quātū ad modū exn̄di: naȝ modus exn̄di vr̄ eē q̄ p se existat. uīa ḡ q̄r nō p se existunt: ſȝ ut sūt in pticularib⁹. iō q̄ꝫtū ad modū existēdi uīa nō sūt ſꝫe: ſȝ hn̄t modū q̄lē: pp qd uīa in gn̄e ſꝫe quātū ad id qd sūt dn̄r eē qd. quātū v̄o ad modū existēdi hn̄t soluȝ q̄lē. pp qd bn̄ dcm̄ est q̄ sūt q̄le qd. ⁊ sic̄ uīa in gn̄e ſꝫe sūt q̄le qd. sic uīa in gn̄e relatiōis sūt q̄le ad aliqd. ⁊ in alijs generibus similiter se habet.

Alterius autē. dato uīa esse q̄le qd. dubitaret forte aliqs quō in palogismo cuȝ ꝑbat q̄ qs sit tertius a se mutat q̄le qd in ꝟ aliqd. ¶ Dicēdū q̄ cū dr̄. sor. est tertius ab hoīe. ⁊ est hō: ḡ est tertius a se in maiori ꝑpōne sumit hō ꝑut stat p ꝟ aliqd. sor. enī nō est tertius ab hoīe: nisi q̄r est tertius ab aliq̄ hoīe. ab hoīe enī ut dicit qd cōe. sor. nō pōt eē tertius. nā cōe nō ponit in nūm cū pticulari. sor. enī ⁊ hō non sunt duo. q̄r ſi hō ponit in nūm cū sor. ⁊ est terti⁹ a sor. opȝ q̄ ly hō accipiat p aliq̄ hoīe a q̄ sor. sit tertius pp ꝟ in maiori ꝑpōne hō stat p ꝟ aliqd. in minori v̄o ꝑpōne hō stat p q̄le qd: nā uīa de pticularib⁹ p̄dicant cōpetēter. cū enī dr̄. sor. est hō. ly hō pōt dicē q̄le qd. utrū aūt uīa p̄dicent ut stāt ſꝫ itētiōe uīatis: ⁊ quō supiora de iferiorib⁹ p̄dicant nō est p̄ntis speculatiōis. sufficiat aūt ad p̄ns scire q̄ uīa que sūt q̄le qd de inferioribus p̄dicant. pp qd in p̄dicto palogismo mutat ꝟ aliqd in q̄le qd. uel q̄le qd in ꝟ aliqd: cū in maiori ꝑpōne stet hō p hoc aliqd. in minori v̄o ꝑpōne p q̄le qd. Aliter aūt dici pōt: ⁊ breuius ⁊ planius ⁊ melius ⁊ sine calumnia. possumus enī oñdē q̄ in dicto palogismo mutat q̄le qd in hoc aliqd. nā ſi hō significaret hoc aliqd significatū: bonus eēt ꝑcessus: ſȝ sor. est alter ab hoīe: ⁊ est hō. ḡ est alter a se. iō enī ꝟ ꝯ nō seq̄t. q̄r hō in maiori ꝑpōne ⁊ in minori nō supponit p eodē hoīe. nō est enī idē hō q̄ est sor. ⁊ a quo sor. est alter: sed q̄ termin⁹ supponat p diuersis idiuiduis ꝟ est. q̄r est qd cōe ⁊ significat q̄le qd. cā ḡ q̄re nō sequit ꝯ est: q̄r hō significat q̄le qd: supponit p alio hoīe in maiori ⁊ i minori: sed causa q̄re vr̄ seq̄ est. q̄r credimus hoīem significare ꝟ aliqd: ⁊ supponere p eodē hoīe in maiori ⁊ in minori. deceptio ḡ accidit. q̄r qd significat q̄le qd interp̄tamur significare hoc aliqd. ⁊ q̄r ad hāc deceptiōeȝ coopat dictiōis figura ut in p⁰ li⁰ sufficiēter oñdim⁹. iō tales palogismi dicunt peccare ſm figurā dictionis. Deinde cum dicit.

¶ Similiter autē ⁊ coriscus musicus: utrū idem uel alterum.

¶ Ponit tertiū palogismū in quo mutat q̄le qd in ꝟ aliqd. ⁊ duo facit. q̄r p⁰ ponit h⁹ palogismū. 2⁰ soluit ipȝ ibi. Nā hoc qdē. Dicit ḡ q̄ silr̄ est figura dictiōis in hoc palogismo. utrū corisc⁹ ⁊ corisc⁹ music⁹ sint idem ipm uel alterū. formet aūt sic palogismus. coriscus est alter a corisco musico. coriscus est coriscus music⁹. ergo coriscus est alter a se. Deinde cum dicit.

¶ Nā ꝟ qdē ꝟ aliqd: illō aūt q̄le significat.

¶ Soluit q̄r mutat ibi q̄le qd in ꝟ aliqd. iō ait q̄ ꝟ qdē i. corisc⁹ significat hoc aliqd. illud aūt. i. corisc⁹ music⁹ significat aliqd q̄le. Notādū aūt hos tres palogismos sic differre. q̄r in p̄mo accipit q̄le qd: ut dicit qd gn̄ale notū enī ut est cognitū uel p iuētionē: uel p doctrinam extēdit se gn̄aliter ad oē scitū nec determinat ad aliqd spāle. In scdo v̄o palogismo accipit q̄le qd non ut nominat quid generale uel genus: sed ut nominat spēm. homo enī dicit quādā determinatā speciem. In tertio v̄o paralogismo accipitur quale quid non ut noiat genus: nec ut noiat spēȝ. sed ut noiat aliquod indiuiduū: nā corisc⁹ music⁹ qd idiuiduū noiat. rursus ꝟ terti⁹ pa

2to.18 t.5o.

logiſmꝰ differt a p̄mis duobꝰ. qꝛ ibi q̄le qd dicit aliqd magis ꝯfuſum ⁊ indeterminatū q̄ʒ hoc aliqd. hic autē ecōuerſo eſt. nā quale quid dicit h̄ magis quid determinatum: q̄ʒ hoc aliquid. coriſcus eni muſicus determinatior eſt q̄ʒ coriſcus ſimpliciter ſumptus.

Dubitaret forte aliqs: qꝛ cū maxīa determinatio ſit in īdiuiduo nō vʒ: q̄ ī eo poſſit accipi determinatio maior uel minor. cuiꝰ oppoſitū dicebat̄. ¶ Dōm q̄ maior ⁊ minor determinatio duplr̄ pōt accipi. ſ. quātū ad ſuppoſita: ⁊ quātū ad modū ꝯſiderandi. reſpectu eni ſuppoſitoꝝ maxīa eſt in īdiuiduo. cū q̄ðlibet īdiuiduū nō ſter niſi ꝓ vno ſuppoſito: ſʒ reſpectu modoꝝ ꝯſiderādi pōt ibi eē maior ⁊ minor determinatio. coriſcꝰ eni h̄ noīet vnū ⁊ idē ſuppoſitū. pōt tñ ſuppoſitū illud diuerſimode ꝯſiderari: ⁊ qꝛ pluribꝰ modis ꝯſiderari pōt coriſcꝰ ſimplr̄ ſūptꝰ: q̄ʒ coriſcus accipꝰ cū hac determinatiōe muſicus. ideo bene dictum eſt: q̄ in dicto paralogiſmo hoc aliquid dicit quid magis indeterminatum q̄ʒ quale quid.

Alterius forte dubitaret aliqs. quō in dicto palogiſmo ſit figura dictiōis. ¶ Dicēdū q̄ in illo palogiſmo eſt tā accñs q̄ʒ figura dictionis. accñs eni eſt a coriſco q̄ ſit muſicꝰ īquātū eſt diuſus a muſico: muſicꝰ eni nō p̄dicat̄ de coriſco: ut eſt diuerſuʒ ab eo: ſʒ ut hēt idētitatē cū illo: ⁊ ut īplicat ipʒ. Cū ḡ formaꝫ ſic palogiſmꝰ. coriſcus eſt alter a coriſco muſico. coriſcus eſt coriſcꝰ muſicꝰ ḡ eſt alter a ſe: ſed ibi decipimur ex identitate rei: ut qꝛ eadē res eſt que eſt coriſcꝰ: ⁊ coriſcꝰ muſicꝰ. iō credimꝰ q̄ eodeʒ mō accipiat̄ ut eſt coriſcꝰ: ⁊ ut eſt coriſcꝰ muſicꝰ: fallimur p̄ fallāʒ accidētis. iō talis fallā eſt ex̄ dictionē qꝛ ex ipſa rēſumit īnitiū decipiēdi: ſʒ ſi ī dicto palogiſmo decipimur: nō explicare: ſʒ ex ꝯcretiōe dictiōis que coopat̄ ut coriſcꝰ muſicꝰ p̄dicet̄ de coriſco. ſic fallimur p̄ figurā dictiōis ⁊ idē eſt q̄ hꝰ fallā eſt in dictione. qꝛ ꝯcretio que ad figurā dictionis ptinet ex pre dictionis ſe tenet: pp̄ qð ſi poſſemꝰ ſic arguē. coriſcꝰ eſt alter a muſica. coriſcꝰ eſt muſica. ḡ coriſcꝰ eſt alter a ſe. ibi nullo mō eēt figura dictiōis. qꝛ h̄ q̄litas: ſiue h̄ q̄le qð eſt muſica acceptuʒ in abſtracto quātū eēt ex vi uocis. nullo mō hēt q̄ poſſit īterp̄tari ſb̄a uel h̄ aliqd. ſic ḡ abſtractio talē īterp̄tatiōnē īpedit: ſic ꝯcretio talē īterp̄tatiōnē īduc̄ ⁊ cauſat: ⁊ qꝛ ꝯcretio dictiōis facit q̄ coriſcꝰ muſicꝰ qð dicit q̄le qd īterp̄tet̄ idē qð coriſcꝰ qð dicit h̄ aliqd. iō p̄dictꝰ palogiſmꝰ peccat p̄ figurā dictiōis. Deinde cum dicit.

¶ Quare nō eſt ipm exponere nec̄ exponere nō facit tertiū hoīeʒ: ſed hoc qð hoc aliqd eſſe ꝯcedere: nō eni ſi hoc aliud eſſe idē qð callias: ⁊ idē qð homo eſt.

¶ Ex palogiſmis poſitis ꝯcludit q̄ nō debemꝰ exponē: nec debemꝰ accipe q̄le qd ac ſi ſigt idem qð hoc aliqd. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū q̄ q̄le qd ſiue ul'e duplr̄ pōt accipi. p̄ᵒ ut de eo logt̄ phs: ⁊ ſic eſt vnū in multis. 2ᵒ accipi pōt ut de eo loquebat̄ plato: q̄ poſuit ul'e eē aliqd ſepatū a p̄ticularibꝰ: ⁊ eē vnū p̄ter multa. tria aūt facit qꝛ p̄mo oñdit q̄ nō eſt exponēdū q̄le qd p̄ hoc aliqd: ⁊ ul'e p̄ p̄ticulare accipiēdo ul'e ꝫm opiōnē uerā. 2ᵒ oñdit q̄ nō iuuamur ad fugiēdū īcōueniēs ponēdo ul'e eē aliqd ſepatū: ⁊ eē aliqd p̄ter multa. 3ᵒ ꝯcludit ꝯnē ītētāʒ. 2ª ibi, Neqꝫ ſiqs expoᵐ. 3ª ibi, Manifeſtū ḡ qm̄. Ad euidētiā pꝰ ptis ſciēdū q̄ h̄ aliqd duplr̄ pōt accipi. p̄ᵒ ut noiat īdiuiduū uagū ꝫm q̄ aliqs hō dicit h̄ aliqd. 2ᵒ mō pōt accipi h̄ aliqd ut dicit īdiuiduū ſignatuʒ ꝫm q̄ callias uel coriſcus h̄ aliqd noiat. cū ḡ dr̄ q̄ q̄le qd. nō debemꝰ exponē uel accipe ꝓ h̄ aliqd: potiſſime ītelligēdū eſt de h̄ aliqd ſignato: qꝛ ſi acciperet̄ hoc aliqd uagū nō fieret redargutio. nō eni ualet. ſoꝛ. eſt tertiꝰ ab aliquo hoīe. ſoꝛ. eſt aliqs hō. ḡ ſoꝛ. eſt tertius a ſe: niſi acciperet̄ aliqs hō ſigre ita q̄ ꝓ eodē indiuiduo ſupponat in maiori ⁊ in minori. phs ḡ uolēs nos inſtruē ne redarguamur ait q̄ ipm. ſ. q̄le qd: uel ipm ul'e nō eſt exponere: uel nō eſt accipe ſup. ꝓ h̄ aliqd ſignato. ⁊ ſb̄dit q̄ exponē ſup. ipm ul'e ꝓ h̄ aliqd uago nō facit tertiū hoīeʒ. ſ. nō facit q̄ ꝯcludat̄ ꝯ nos aliquē eē tertiū hoīem a ſe: ſed ꝯcedere ipm cōe: uel ipſum ul'e eē idē qð h̄ aliqd ſignatū ſup. facit tertiū hoīem uel ꝯcludit illud īcōueniens. iō ait q̄ nō eſt h̄ aliqd idē qð callias. ⁊ idē qð hō. ſ. nō dʒ accipi hō: uel aliqd aliud cōe qð ſit idē qð hoc aliqd: qð ſit idē qð callias. nō eni dʒ accipi cōe ut eſt h̄ aliqd ſignatū ſic callias: qꝛ ſi ſic accipiet̄ redargueremur ⁊ ꝯcludet̄ ꝯ nos q̄ aliqs ſit tertius a ſe. Deinde cū dic̄.

¶ Neqꝫ ſiqs expoſitū nō idē qð hoc aliqd eſſe dicat: ſed id qð quale nihil diſtabit: erit eni qð preter plures vnū qd ut homo.

¶ Oſtēdit q̄ nō iuuamur ad fugiēdū h̄ īcōueniēs ponēdo ul'e eē aliqd ſepatū: ⁊ eſſe aliqd preter multe. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū q̄ ponētes ul'ia ſepata ponebāt ea eē q̄ddītates abſtractas p̄ ſe exītes. dicebāt tñ ipſa ul'ia p̄dicari de p̄ticularibꝰ. h̄ aūt poſito de necītate q̄ðlibet p̄ticulare eſt alteꝝ a ſeipo. nā ſi ſoꝛ. ē alter ab hoīe: qꝛ hō eſt qd ſepatuʒ a ſorte ⁊ ſortes eſt homo: quia ille homo ſepatꝰ q̄ eſt alter a ſorte: ⁊ p̄dicat̄ de ſorte de necītate ſeq̄t̄ q̄ ſoꝛ. ſit alter a ſe. nō eni eſt ītelligibile q̄ ſoꝛ. ſit ille hō ſepatꝰ a q̄ eſt alter: ⁊ tñ nō ſit alter a ſe. iō in. 7. metaphiſicē ubi iſta mā diffuſiꝰ ptractat̄: dr̄ q̄ ſi ſūt ul'ia ſepata erit aliqð bonū nō hñs ī ſe q̄dditatē boni: pp̄ qð erit bonū ⁊ nō bonū: ⁊ erit alterū a bono. quelibet eni res eēt diuīſa a ſeipſa ſi in ſe nō hʒet ꝓpriā q̄dditatē. h̄ viſo legat̄ ſic lr̄a: q̄ neqꝫ ſup. fugiemꝰ īcōueniēs q̄ ſoꝛ. ſit alter a ſe: ſiqs expoſituʒ. ſ. cōe ⁊ ul'e qð dicimꝰ exponi p̄ aliud nō dicat eē idē qð h̄ aliqd. ſ. nō ponat ipʒ in ſuis p̄ticularibꝰ ſʒ dicat ipʒ idē qð q̄le aliqd ſepatū. ſic eniʒ dicēdo. nihil diſtabit: qꝛ nihilominꝰ ꝯcludet̄ dictū īcōueniēs. iō ſb̄dit q̄ hō ꝫm hūc modū ponēdi erit vnum qd qð eſt p̄ter plures. ſ. p̄ter p̄ticularia. ſi ḡ hō eſt p̄ter p̄ticularia: qꝛ eſt ſepatꝰ: ⁊ ille idē hō p̄dicat̄ de p̄ticularibꝰ. erūt igit̄ p̄ticularia p̄ter ſeipſa. bñ igit̄ dcm̄ eſt q̄ ponēdo ul'e eē aliqd ſepatū nihil diſtat: qꝛ nō minꝰ immo magis ſeq̄t̄ dictū īcōueniēs. ſ. q̄ ſoꝛ. uel coriſcꝰ uel q̄cūqꝫ alius particularis homo ſit alter a ſe.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ ſi ponimꝰ ul'e ſepatū: ut pꝫ ex hīta plane ſeq̄t̄ q̄ ſoꝛ. uel q̄cunqꝫ alius p̄ticularis ſit alter a ſe. tñ ex dicta poſitiōe nō vʒ ſeq̄ q̄ ſoꝛ. uel coriſcꝰ ſit 3ᵒ a ſe. ⁊ qꝛ īcōueniēs tactū in lr̄a eſt q̄ coriſcꝰ ſit tertius a ſe. iō rōnabiliter q̄rit̄ quō h̄ īcōueniēs ſeq̄t̄ poſito ul'e eē aliqd ſepatū uel eē aliqd p̄ter multa. ¶ Dōm q̄ h̄ q̄ſitum alterius expoſcit negociū: tñ ut ad ꝓpoᵐ ſpectat: dicē poſſumꝰ q̄ ſi hō ſepatꝰ p̄dicaret̄ de p̄ticularibꝰ hoībꝰ: cū ille hō ſepatꝰ: ⁊ illa idea ſit vnū aliqd ꝫm exiſtētiā ⁊ ꝫm rem: oēs hoīes eēnt vnus hō ꝫm realē exñtiā. quēcūqꝫ ḡ ordinē hʒet aliqd ad aliquē hoīeʒ hʒet ad oēm hoīeʒ: qꝛ ſi h̄ poſito nō eēt alius hō q̄ p̄dicaret̄ de h̄ hoīe: uel de illo: ⁊ qꝛ vnus hō ꝫm realē exñtiā p̄dicaret̄ de oī hoīe q̄cūqꝫ eēt tertius: uel q̄rtus: uel quēcūqꝫ ordinē hʒet ad aliquē hoīeʒ hʒet ad oēʒ hoīeʒ: ⁊ qꝛ poīe eſt coriſcū eſſe tertiū ab aliq̄ hoīe: erit tertius ab oī hoīe: ⁊ p̄ ꝯñs erit tertius a ſeipſo: qð declarare uolebamus. Deīde cū d.

¶ Manifeſtū ergo quoniā nō dandū hoc aliquid eſſe quod cōmuniter predicat̄ de omnibꝰ: ſed aut quale: aut ad aliquid: aut quātum: aut talium aliquid ſignificare.

¶ Cōcludit ꝯnē ītētā. d. manifeſtū eē: qm̄ nō eſt dādū. ſ.

ꝯcedēdū id qḋ cōſter ꝑdicaṫ de oib⁹ eē ħ aliqd ſignatū ſꝫ aut eſt: aut aliqd. i. aut eſt aliqd cōe ſḿ relatioñē: aut q̄le quātū ad q̄litatē: uel quātū ad quātitatē: aut dicēdū eſt ipſuꝫ cōe ſignificare aliqd taliū quātū ad ipſa ꝑdicamēta. In oib⁹ eni ꝑdicamentis accipi pōt aliqd ut cōmune aliquid ut particulare. Cap. VI.

O Mnino aūt i his q̄ ſꝫ dictionē ſūt orōnibus: ſemꝑ ꝓ oppoſitū erit ſolutio: q̄ꝫ ſꝫ qḋ eſt orō: ut ſi ſꝫ cōpoſitionē eſt orō ſolutio diuidenti: ſi autē ſḿ diuiſionē ſolutio per compoſitionē. Rurſum ſi ſḿ acutū accentū grauis accentus ſolutio: ſi autem ſḿ grauem acutus.

¶ Poſtq̄ꝫ pħs determinauit de ſolōne fallaꝫ in dictiōe in ſpāli. In pte iſta ut dicebaṫ reſumit in gn̄ali ſolōnes taliū fallaꝫ: ut magis in ꝓmptu ſciamus talia ſoluere: ⁊ tria facit: q̄ꝛ ꝑ⁰ in q̄dā gn̄alitate. oñdit quō ſoluēduꝫ eſt ad fallas peccantes ſḿ multiplicitatē potētialē. 2⁰ quō ad peccātes ſḿ multiplicitatē actualem. 3⁰ oñdit quō ſoluēdū eſt ad figurā dictiōis que peccat ſḿ fantaſticā mltiplicitatē. 2ª ibi ⌊ Si aūt ſꝫ equocationē. ⌋ 3ª ibi ⌊ Si aūt ſꝫ ſilitudinē. ⌋ Dicit ḡ ꝙ oīno in his orōnib⁹ que ſunt peccantes ſḿ dictionē ſempꝛ erit ſolō ꝑ oppoſitū ei⁹: q̄ꝫ ſꝫ ꝙ eſt orō deceptoria: ut ſi orō ſit deceptoria ſḿ cōpōnē ſolō erit diuidēti. i. ꝑ diuiſionē. ſi aūt ſit deceptoria orō ſꝫ diuiſionē ſolō erit cōpoſiti. i. ſḿ cōpōnē. Rurſus ſi orō ſit deceptoria ſḿ accētum acutū ſolō erit accētus grauis. ſi aūt ſit deceptoria ſḿ accētū gn̄ē ſolō erit acutus accētus. Deinde cū dicit.

¶ Si aūt ſḿ equocationē eſt oppoſitū nō dicētē ſoluere: ut ſi aiatū acciderit dicē negantē nō eſſe monſtrare qḋ eſt inaiatuꝫ: ſi vo iaiatū dixit: hoc aūt aiatū collegit dicere qḋ eſt iaiatū. Silr aūt ⁊ in amphibolia.

¶ Oñdit in q̄dā gn̄alitate quō ſoluēdū ſit ad equoⁿᵉˢ ⁊ āphibolīā q̄ peccāt ſꝫ multiplicitatē actualē. d. ꝙ ſi orō peccat ſḿ equocationē. eſt. i. ꝯtingit ſoluere dicētē nomē oppoſitū. i. in oppoſito ſēſu: ut ſi opponētē accidit dicē aiatū: ut q̄ꝛ accipit hoīeꝫ ꝓ hoīe uero negatē nō eē ōnē illā opꝫ mōſtrare: qḋ eſt inaiatū. i. qḋ ꝯceſſit illud de hoīe picto q eſt qd inaiatū. ſi aūt opponēs dixit inaiatū. ħ aūt. ſ. rn̄dēs collegit. i. ſup. ſūpſit aiatū oportet rn̄dētē dicē: qm̄ iaiatū eſt ſup. ſūptū ab opponēte: ut q̄ꝛ opponēs loquebaṫ de hoīe uero. ſupplēdū eſt āt ꝙ rn̄dēs loquebaṫ in alio ſenſu: ut q̄ꝛ itelligebat de homine picto: ⁊ addit ꝙ ſimplr eſt in amphibolia. vꝫ. ꝙ eſt ibi dāda ſolutio per oppoſitionē. Deinde cū dicit.

¶ Si āt ſꝫ ſilitudinē dictiōis oppoſitū erit ſolō: ḡ qḋ nō hēt dabit aliqs: aut non qḋ nō hēt: ħ ut nō hēt: ut vnū ſolū denariuꝫ: ergo qḋ quis ſcit inueniēs uel adiſcēs ſcit: ſed nō que ſcit: ⁊ ſi quod ambulat calcat: ſed non cū: ſimiliter aūt ⁊ in alijs.

¶ Oſtēdit in q̄dā gn̄alitate quō ſoluēdū ſit ad figurā dictionis que peccat ſḿ multiplicitatē fantaſticaꝫ. d. ꝙ ſi ſit falla ſḿ ſilitudinē dictiōis ſolō erit oppoſitū. i. ꝑ oppoſitū ut pꝫ i ħ paloᵐᵒ. ḡ aliqs dat qḋ nō hēt. oꝫ eni rn̄deri ꝙ nō dat qḋ nō hēt. ſed ut nō hēt: ut dat vnū ſolū denariū cū ſup. nō hēat vnū ſolū: ⁊ ꝯcedēdū eſt: qm̄ qḋ ſcit qs uel diſcēs uel inueniēs: ſꝫ nō eſt ꝯcedēdū que ſcit in plurali. ⁊ ꝯcedēdū eſt ſiqd ambulat calcat: ſꝫ nō eſt ꝯcedēdū tn̄ ſine qū. calcat eni qs id qḋ ambulat: ſed nō calcat qū ambulat. ſilr autē ⁊ in alijs nunq̄ꝫ eſt ꝯcedēdū aliqd in illo ſēſu i q̄ fit redargutio: ſꝫ in ſenſu oppoſito ſiue i ſenſu alio i q̄ nō fit redargutio. Cap. VII.

A D illos vo q ſūt ſꝫ accn̄s vna qdē ſolō ⁊ eadē ad oēs. nā q̄ꝛ indefinitū ē qn̄ de re dōꝫ cū i accn̄te ē: ⁊ in qbuſdā qdē vr: ⁊ dicūt: i qbuſdā āt nō dicūt neciuꝫ cē dicere cōcordās ſilr ad oēs qm̄ nō neceīꝫ: hic aūt oꝫ ut ꝓferre ueluti.

¶ Poſtq̄ꝫ pħs docuit ſoluē fallas in dictiōe. In pte iſta docet ſoluē ad fallas ex̄ dictionē. ⁊ ꝑ⁰ docet ſoluere ad fallaꝫ accn̄tis. 2⁰ docet ſoluē ad alias fallas per ordinē 2ª ibi ⌊ Eos vo q ſūt in eo ꝙ ꝑncipalr. ⌋ ubi āt icipiāt ptes in qb⁹ ſpāliter ſoluit ad vnā quāq̄ꝫ fallaꝫ ex̄ dictionē in ꝓſequēdo patebit. ꝑª aūt ps in qua docet ſoluere ad fallam accn̄tis. diuidiṫ in ptes duas: q̄ꝛ ꝑ⁰ docet ſoluē ad hoꝛ palogiſmos ſḿ opiōnē ꝓpriā. 2⁰ ponit ſolutionē alioꝝ. 2ª ibi ⌊ Soluūt aūt qdaꝫ. ⌋ circa ꝑᵐ tria facit: q̄ꝛ ꝑ⁰ narrat hoꝛ ſolōnē in gn̄ali. 2⁰ ponit palogiſmos peccātes ſḿ talē fallaꝫ. 3⁰ ad hoꝛ palogiſmos adaptat ſolōnē tactā. 2ª ibi ⌊ Sūt aūt oēs. ⌋ 3ª ibi ⌊ Manifeſtū eni in oib⁹. ⌋ dicit ḡ. ꝙ ad illos palogiſmos q ſūt ſḿ accn̄s vna qdē ſolō eſt ad oēs. nā q̄ꝛ eſt indefinituꝫ. i. indeterminatū qn̄ dōm eſt de re ſbiecta cū ineſt in accidēte. i. q̄ꝛ nō determinatuꝫ eſt qn̄ maioꝛ extremitas ſic dr̄ de re ſbiecta: ut de medio ꝙ cū ineſt in accn̄te. i. qn̄ cōpetit minori extremitati. iō ſup. q̄ꝛ ita eſt vna eſt ſolutio gn̄alis. vꝫ. ꝙ talis falla nō de necītate ꝯcludit: ⁊ ſbdit ꝙ in qbuſdā qdē palogiſmis vr qḋ ineſt rei ſubiecte ineſſe accn̄ti: ⁊ illi palogiſmi dicūt de accn̄te qḋ dicūt de re ſbiecta. In qb⁹ aūt palogiſmis nō dicūt de accidēte qḋ dicūt de re ſbiecta: ⁊ q̄ꝛ lꝫ aliq palogiſmi dicāt ꝯtingēter de accn̄te qḋ dicunt de re ſubiecta: tn̄ q̄ꝛ nulli ħ dicūt de neceſſitate: iō neceſſariū eſt dicē cōcordes. i. ꝯcorditer: ⁊ ſilr ad oēs tales palogiſmos: qm̄ nō neceſſariū. i. qm̄ nō de neceſſitate ꝯcludūt: ⁊ q̄ꝛ nō concludit de neceſſitate. ideo opꝫ hanc ſolōnē hre in ꝓmptu: ⁊ proferre ut id quō non ꝯcludunt de neceſſitate.

¶ Notādū aūt ꝙ dicit q̄ſdā palogiſmos dicē de accidēte. ſicut de minori extremitate qḋ dicunt de re ſbiecta. i. de medio. quoſdā vo nō dicē: qḋ ideo uerū eſt: q̄ꝛ pōt eſſe falla accn̄tis: ⁊ tn̄ erit vā cōcluſio nō per ſe: ſed per accn̄s: ut ſi dicaṫ hic liber eſt tuus: ⁊ eſt opus. ergo eſt tuū opus. hic eſt falla accidētis: ⁊ tn̄ poſſet cē vā cōcluſio. poſſet eniꝫ ꝯtingere ꝙ eſſet a te editum qḋ a te poſſideṫ. uerū q̄ꝛ hoꝛ nō eſt necīuꝫ: ſꝫ eſt ꝯtingēs: cū bonus ſillus debeat de neceſſitate ꝯcludere: in oib⁹ palogiſmis accidētis poſſumus dare vnā ſolōneꝫ cōcorditer: qḋ nō de neceſſitate cōcludunt. ¶ Notādū etiā ꝙ ut in ꝑ⁰ lib⁰ tetigimus hec falla ſpālr peccat ꝯ̈ de neceſſitate accidere: q̄ꝛ cū neceſſitas illationis ſumaṫ ex vnitate medij: lꝫ oēs falle nō de neceſſitate ꝯcludāt. q̄ꝛ cuꝫ mutat uariationē medij ſpāliter ꝯtradicit vnitati eius ex qua ſeqtur neceſſitas illationis. cū ergo recta ſolō ſit i manifeſtare illud ꝓpter qḋ accidit eē falſitas in ſillogiſmo: cū in hac fallacia ꝯtingat hoꝛ falſitas: q̄ꝛ deeſt ibi neceſſitas illationis: bn̄ dcm̄ eſt ad oēs tales palogiſmos debemus cōcorditer ſoluere dicendo ꝙ nō de neceſſitate concludunt. Deinde cum dicit.

¶ Sunt aūt huiuſmodi oēs orōnes ſꝫ accidens: ergo noſti q, debeo te interrogare: ergo cognoſcis uenictē uel coopertū.

¶ Ponit paralogiſmos peccantes ſḿ hāc fallaꝫ: ⁊ duo facit: q̄ꝛ ꝑmo ponit paralogiſmos ſumptos ſḿ noſſe: ſiue ſꝫ actū cognoſcēdi. 2⁰ ponit palogiſmos ſumptos ſḿ eſſe ſiue ſḿ actū eſſendi. 2ª ibi ⌊ Ergo ſtatus tuū. ⌋

dicit ergo q̄ oēs h̄ᵒʳ oꝛones que dicent̄ ſm accidēs ſunt. Ponit autē tres orationes ſiue tres paralogiſmos circa hoc: quorum primus eſt. ergo noſti q̄ debeo interrogare. formetur autem ſic. tu noſti bonum. uolo autē te interrogare de bono. ergo noſti q̄ uolo īterrogare. Scd̄s paloᵍ eſt. ergo noſti uenictē. formet̄ aūt ſic. tu noſti coriſcū: coriſcus eſt uenīēs. ergo noſti uenicutē. Tertius autē eſt. ergo noſti cooptū formet̄ ſic. noſti coriſcuꝫ. coriſcus eſt coopertus. ergo noſti cooptū. Deinde cū dicit.

¶ Ergo ſtatua tuū opus eſt: aut pater tuus canis: ergo rara pauca pauca.

¶ Ponit palogiſmos ſūptos ſm eē: ꝛ ponit tres palogiſmos: quoꝝ pmus eſt. ergo ſtatua eſt tuū opus. formet̄ aūt ſic. hec ſtatua eſt tua: ꝛ eſt opus: ergo eſt tuū opus. ſecundus eſt. ergo canis eſt pr̄ tuus. formet̄ ſic. iſte canis eſt tuus: ꝛ eſt pr̄: ergo eſt tuᵍ pr̄. 3ᵍ talis. ergo rara pauca ſūt pauca. formet̄ ſic. que ſunt in ciuitate ſūt pauca: ſꝫ que ſūt in ciuitate ſūt rara pauca. ergo pauca rato ſūt pauca. pꝫ autē oēs tres palogiſmos ꝯcludere de actu eēndi ſic̄ pmi ꝯcludebāt de actu cognoſcēdi. Deinde cum dicit.

¶ Manifeſtū eni in oibᵍ his qm̄ nō neceſſe eſt qdē de accidēte ꝛ de re ueꝝ eē: ſolis eni his que ſm ſubſtātiā ſunt idifferētia: ꝛ que vnū ſunt oia vident̄ eadem ineſſe.

¶ Narrata ſoľone in gn̄ali: ꝛ poſitis paralogiſmis: adaptat dictā ſoľonē ad hᵒˢ palogiſmos: ꝛ duo facit: q꞉ pᵒ adaptat eā in gn̄ali. 2ᵒ in ſpāli. 2ᵒ ibi⌊ Boni autēꝫ nō idē.⌋ dicit ergo manifeſtū eē q̄ in oibᵍ his palogiſmis poſitis nō eſt neceſſe q̄ aliqd v̄ificet̄ de accn̄te: q꞉ ꝯtingit illud eē ueꝝ de re ſbiecta. nā q̄ maioꝛ extremitas ſi v̄ificet̄ de medio oportea eā v̄ificari de minori extremitate: ſolū hēt v̄itatē in his medijs que ſūt idēia ſm ſbām q꞉ opꝫ mediū nō uariari nec diuerſificari: ſi debeat ſeq de necitate ꝯ. iō ſbdit q̄ oia illa que ſūt vnū. i. que iſūt medio ut hēt vnitatē cū minori extremitate: illa eadeꝫ oia ieſſe ſup. opꝫ minori extremitati. ¶ Notādū autē q̄ tota cā q̄re fallit accn̄s eſt: q꞉ mediū ut ſtat ſb maiori extremitate nō hēt vnitatē cuꝫ minori extremitate. nā ſi minoꝛ extremitas nō extranearet̄ a medio ut ſtat ſb maiori extremitate necio in ꝯne maioꝛ extremitas p̄dicaret̄ de minori. bn̄ ergo dictū eſt q̄ oia illa que iſunt medio ut hēt vnitatē cum minori extremitate oportet ineſſe minori extremitati. Deinde cum dicit.

¶ Bono autē non idē eſt: ꝛ bonū eſſe: ꝛ futurū eſſe interrogari. Neqꝫ ueniēti uel cooperto ꝛ uenientē eſſe ꝛ coriſcū: quare ſi cognoſco coriſcū: ignoro aūt uenīētē: eūdem cognoſco ꝛ ignoro.

¶ Adaptat hᵒˢ ſoľonē in ſpāli. ꝛ duo facit: q꞉ pᵒ adaptat hāc ſoľonē ad palogiſmos ſūptos ſm noſſe. 2ᵒ adaptat eā ad palogiſmos ſūptos ſꝫ eē ibi⌊ Neqꝫ ſi h̄ ē meū.⌋ dīc ergo q̄ nō eſt idē eē bono ut eſt bonū: ꝛ ut ꝯtingit ipꝫ futuꝝ eſſe īterrogari. accidit eni bono: ut cognitū a te q̄ cadat ſb īterrogatiōe: iō nō ualet. tu ſcis bonū: uľ tu ſcis hoc: ut tu ſcis librū phīcoꝝ qđ eſt quid bonuꝫ. uolo te interrogare de eo. ergo ſcis q̄ debeo interrogare ſic etiam neqꝫ ueniēti eſt idem eſſe uenientem ꝛ eſſe coriſcū. nec cooperto eſt idē eſſe cooptū uel eſſe coriſcuꝫ q. d. q̄ in oibᵍ his diūſificat̄ mediū: q꞉ accidit medio: ut eſt coriſcᵍ q eſt cognitᵒ q̄ ſit uenīēs uel cooptᵒ: q nō cogſcit̄ ut eſt cooptᵒ uľ uenīēs: ꝛ q꞉ accit. iō nō ualet ſi cogſco coriſcū. igro āt uenīētē q̄ eūdē cogſco ꝛ igro.

Dubitaret forte aliqs. q꞉ v̄ꝫ oino ualē ſi ideꝫ eſt coriſcᵍ ꝛ uenīēs: ꝛ cogſco coriſcū. igro āt uenīētē: q̄ eūdē igro ꝛ cogſco. ¶ Dōꝫ q̄ nō eſt īterio pbāi negare q̄ nullo mō ſit idē ignoratū ꝛ cognitū: ſꝫ ut oūdat q̄ hec falſa q̄ſi arguit in q̄tuoꝛ terminis: ꝛ ſemꝑ diūſificat mediū. iō ait q̄ idē cognoſcit̄ ꝛ ignorat̄: q꞉ diūſificat̄ coriſcᵍ: ꝛ q̄ſi hēt viṁ duoꝝ terminoꝝ: ut ſtat ſub cognitione: ꝛ ut eſt ueniens: ꝛ q꞉ ſic diuerſificatur coriſcus: ut eſt notus ꝛ ignotus dicit̄ q̄ non idem cognoſcit̄ ꝛ ignoratur. Deinde cum dicit.

¶ Neqꝫ ſi hoc eſt meū eſt aūt opus meuꝫ opus ſꝫ uel poſſeſſio uel res uel opus uel aliud aliquid: eodem aūt modo ꝛ in alijs.

¶ Soluit ad palogiſmos ſūptos ſꝫ eē. d. q̄ neqꝫ ualet ꝯ: ſi h̄ eſt meū: ꝛ eſt opus. ergo eſt meū opᵍ: ſꝫ uel eſt mea poſſeſſio: uel mea res: ut mea domus: uel meū aliqd aliud ut mea ſtatua. eodē āt mō ꝛ in alijs palogiſmis. nā ſic accidit ei qđ eſt meū q̄ ſit opᵍ: q꞉ nō eſt opᵍ in eo q̄ eſt meū: ſic accidit cani q̄ ſit pr̄ in eo q̄ eſt tuus: q꞉ non eſt pr̄ in eo q̄ tuus. ſic etiā his que ſunt in ciuitate accidit q̄ ſit raro pauca in eo q̄ ſunt pauca: q꞉ in eo q̄ ſūt pauca non ſunt rato pauca imo ſunt ſemper pauca.

Soluūt aūt qdā interimētes iterrogationē. Dicūt eni ꝯtingere eadē rē noſſe ꝛ ignorare ſed nō ſm idē: nā uenientem quidem non cognoſcētes coriſcum autem noſcentes eūdem quidē noſſe ꝛ ignorare dicunt ſed non ſm ideꝫ.

¶ Poſitis palogiſmis accn̄tis: ꝛ ſolutis eis ſm opionē ꝓpriā. In pte iſta ſoluit eos ſm opionē alioꝝ. ꝛ tria facit ſm q̄ tres ſoľones ponit. 2ᵒ ibi⌊ Siľr aūt peccāt.⌋ 3ª ibi⌊ Quidā āt ꝛ duplices ſoluūt.⌋ Circa pᵐ duo facit: q꞉ pᵒ ponit hᵒˢ ſoľonē. 2ᵒ iꝑrobat eā ibi⌊ Quāuis pmū qdē.⌋ dicit ergo q̄ qdā ſoluūt iterimētes iterrogationē. i. ꝯnē interrogatā. nā cū ꝯcludit̄ ꝯ eos ſi cognoſcis coriſcū ipſe eſt uenīēs. ergo cognoſcis uenīēteꝫ. ſoluūt q̄ nō opꝫ: q꞉ poſſūꝫ cognoſcē coriſcū ꝛ ignorare uenīētē dicūt eni poſſe ꝯtingē eādē rē noſſe ꝛ ignorare: ſꝫ nō ſꝫ idē. nā ignorātes uenīētē. cognoſcētes aūt coriſcū dicūt nos eūdē noſſe ꝛ igrare: ſꝫ nō ſm idē. Deide cū. d.

¶ Quāuis pmū qdē ſicut iā diximus oportet eaꝝ que ſm idē ſunt: oꝛonū eādeꝫ eſſe correctionē: hoc aūt nō erit ſiqs nō in noſſe ſed in eſſe: uel in aliquo modo ſe habere idē ꝓbamētuꝫ accipiat: ut ſi h̄ eſt pater: eſt autem tuus: nam ſi in quibuſdam hoc eſt uerū: ꝛ cōtingit idē noſſe ꝛ ignorare: tamen hic nihil cōmunicat quod dictuꝫ eſt.

¶ Improbat dictā ſoľonē. ¶ Ad cuius euidētiā ſciēduꝫ q̄ ſoľo ſi dꝫ eē recta q̄tū ad pn̄s ſpectat tria i ſe hr̄e dꝫ. pmo eni dꝫ eſſe per ſe ꝛ uľis. 2ᵒ dꝫ manifeſtare cauſam falſitatis. nō eni ſufficit dicere ſillᵐ eſſe falſum. uel nō cōcludere niſi aſſignet̄ cā falſitatis. 3ᵒ dꝫ eſſe ad ꝓpoſitū. tria ergo facit. nā pmo iꝑrobat dictā ſoľoneꝫ: q꞉ nō eſt per ſe ꝛ uľis. 2ᵒ q꞉ nō aſſignat cauſaꝫ falſitatis. 3ᵒ q꞉ nō eſt ad ꝓpoſitū. 2ª ibi⌊ Nihil eni ꝓhibet.⌋ 3ª ibi⌊ ForTaſſe aūt ꝛ hic.⌋ dicit ergo pmo q̄ q̄uis dicta ſoľo multipliciter deficiat pmo tn̄ deficit: q꞉ ſicut iā diximus prius oportet eaꝝ oꝛonū que ſunt ſm idē. i. ſm eandē cauſam falſitatis illarū eſſe eandē correctionē. i. ſoľonē: ſꝫ hec ſoľo que data eſt nō erit ſup. oiuꝫ oꝛonū ſic deficiētiū. nō ergo eſt cōpetēs ſolutio: q꞉ nō eſt per ſe ꝛ uľis: q̄ aūt ſit ſic patet: q꞉ ſiqs faciat palogiſmū nō in h̄ u̇bo noſſe: ſꝫ in h̄ v̇bo eſſe: uel aliq mō ſe hr̄e. i. uel in aliq alio v̇bo ſi dictᵍ palogiſmus accipiat ideꝫ ꝓbamētū. i. eandē probationē: uel eandem cauſam falſitatis. dato

aũt ꝙ ſic ſit: nõ tñ ad hꝰⁱ paralogiſmũ adaptabiĩ dicta ſolutio: ut habeĩ in hoc paralogiſmo. hic canis eſt pr̃: eſt aũt tuus. ḡ eſt tuus pr̃. In h̃ eni paralogiſmo nihil facit dicta ſolõ: iõ ſubdit ꝙ ſi in qbuſdã h̃ uerũ eſt: ꝙ ɔtigit idẽ noſſe ⁊ ignorare: tñ in h̃. i. in paralogiſmo adducto nihil coĩcat qḋ dictũ eſt. i. nihil facit dicta ſolutio.

Dubitaret forte aliqs. q̃re opꝫ rectaꝫ ſolõnẽ uĩeꝫ eẽ. ¶ Dõ ꝫ ꝙ differt reddere cãꝫ p ſe ⁊ p accidẽs. cã eni p accñs nõ de neceſſitate cõcomitaĩ ad oẽ tale: ſꝫ cã p ſe de neceſſitate reqriĩ ad oẽ illud cuiꝰ eſt cã. ⁊ qꝛ de his que ſunt p accñs: nõ eſt cure arti: nunq̃ꝫ eſt ſolõ ſm artẽ niſi ſit p ſe: ⁊ ſi eſt per ſe erit uĩis. cũ ḡ eadẽ ſit cã falſitatis dd̃o cogſco coriſcũ: coriſcꝰ eſt ueniẽs. ḡ cogſco ueniẽtẽ: ⁊ dd̃o. h̃ canis eſt tuꝰ: ⁊ eſt pr̃. ḡ eſt tuꝰ pr̃. ſi ſolõ data eẽt recta ⁊ p ſe utriq̃ꝫ paralogiſmo adaptari poſſet: ſꝫ h̃ fieri nõ põt. nã lꝫ dici poſſet ꝙ idẽ coriſcꝰ cogſcaĩ a te vno mõ: ⁊ nõ cogſcaĩ alio. ridiculũ tñ erit dicẽ ꝙ idẽ canis ſit pr̃ tuꝰ vno mõ: ⁊ nõ ſit pr̃ tuꝰ alio mõ. nõ ḡ eſt cõpetẽs dcã ſolõ. Deĩde cũ dic.

¶ **Nihil aũt ꝓhibet cãdẽ orõnẽ plures occaſiões fallẽdi hr̃e: ſed nõ oĩs fallacie demõſtratio ſolõ ẽ. ɔtigit eni quñq̃ꝫ falſũ ſillogizatũ oñdẽ aliqñ: ſm qḋ ãt nõ oñdere.**

¶ Oſtẽdit dictã ſolõnẽ eẽ icõpetẽtẽ: qꝛ nõ aſſignat cãm falſitatis. ⁊ duo fac: qꝛ pᵒ fac qḋ dcm̃ ẽ. 2ᵒ manifeſtat qḋ dixerat p exẽplũ ibi ⌊ Ut zenonis orõnẽ. ⌋ dic̃ ḡ ꝙ nihil ꝓhibet eãdẽ orõnẽ ſophiſticã hr̃e pl̃es occaſiões fallẽdi. plĩbꝰ eni modis põt manifeſtari ꝙ orõ fallit: ſꝫ nõ oĩs manifeſtatio fallẽ. i. nõ oĩs manifeſtatio falſitatis eſt ſolõ recta. ɔtingit eni aliquẽ oñdẽ: qñ qdẽ ſillĩauit fĩm: ſꝫ ſi ɔtigat ipm nõ oñdẽ: ſm qḋ ſillĩauit falſum nõ ſoluit. ¶ Notãdũ ãt ꝙ manifeſtare falſitatẽ ⁊ occaſionẽ fallẽdi in ſillõ dupl̃r ɔtingit. ſ. qꝛ ⁊ pp qḋ. ſolõ ḡ recta nõ eſt oñdẽ: qꝛ falſũ niſi oñdat ſꝫ qḋ falſũ. ſi igiĩ qꝛ talis paralogiſmꝰ cognoſco coriſcũ: coriſcꝰ eſt ueniẽs. ḡ cognoſco ueniẽtẽ. ⁊ ſoluaĩ ꝙ nõ opꝫ me cognoſcẽ ueniẽtẽ: qꝛ poſſũꝫ cognoſcẽ coriſcũ ⁊ ignorare ipꝫ in eo ꝙ ueniẽs. hꝰⁱ ſolõ ⁊ ſi manifeſtat paralogiſmũ: qñ eſt falſus: qꝛ dicit ɔ̃nẽ eẽ falſaꝫ: nõ tñ aſſignat cãm falſitatis nec oñdit ſm qḋ falſũ. ¶ Notãdũ ẽt ꝙ nõ dicit eãdẽ orõnẽ hr̃e pl̃es cãs fallẽdi: ſꝫ pl̃es occaſiões: qꝛ manifeſtare qꝛ falſuꝫ nõ ꝓprie eſt aſſignare cãm falſitatis: niſi uellemus accipe cãm large ſm ꝙ oẽ illatiuũ alteriꝰ põt dici cã eiꝰ in iferẽdo. Cũ ḡ oñdẽ qñ falſum ſit ꝓbare ⁊ iferre ꝙ illud ſit falſuꝫ: cũ occaſio dicat cãm large ſumptã. talis manifeſtatio falſi magis eſt aſſignare occaſionem falſitatis q̃ꝫ cauſam. Deinde cum dicit.

¶ **Ut zenonis orõnẽꝫ qm̃ non eſt mouere. Quare ⁊ ſiqs conẽĩ colligere uelut ipoſſibile deducens ad ipoſſibile peccat: ⁊ ſil̃r ſillogizet: nõ eni hec eſt ſolutio: erat aũt ſolutio manifeſtatio falſi ſillĩi ſꝫ qḋ falſus ẽ. ſi ergo ſil̃r nõ ſillogizauit uel uerũ uel falſuꝫ colligẽ conẽĩ manifeſtatio illiꝰ ſolõ ẽ.**

¶ Manifeſtat p exẽplũ ꝙ nõ ſufficit oñdẽ qꝛ falſum niſi aſſigneĩ cã falſitatis. d. ꝙ ſiqs orõnẽ zenonis que fuit qm̃ nõ ɔtigit moueri: coneĩ talẽ orõnẽ colligere: uelut ipoſſibile deducẽdo eã ad ipoſẽ: oñdẽdo ꝙ ſit falſa. ſic oñdẽs peccat. i. nõ recte ſoluit. ⁊ ſi millenes ſillogiꝫet. i. ⁊ ſi ad mille icõueniẽtia deducat nõ ſoluit orõnẽ illã nõ eni eſt h̃ ſolõ. ſ. ducẽ ad icõueniẽs: uel oñdẽ orõneꝫ eẽ falſaꝫ. ſꝫ recta ſolõ erit manifeſtatio falſi ſillĩi. ita tñ ꝙ oñdaĩ ſm qḋ falſũ eſt: ⁊ aſſigneĩ cã falſitatis. ſi ḡ non ſillĩatũ eſt ſiue talis orõ iſillĩata coneĩ colligẽ uel uerũ uĩ falſuꝫ. ſolõ eſt manifeſtatio illiꝰ: pp qḋ nõ ſillogiꝫaĩ. ſi eni non ſequaĩ ɔ̃ ex ꝑmiſſis ſiue ṽa ſiue falſa ſit ɔ̃: recta ſolõ erit oñdẽ q̃re nõ ſillogiꝫaĩ. cũ ḡ ſolõ recta ſolũ diceret ɔ̃nẽ eẽ falſaꝫ: ⁊ nõ aſſignaret cãꝫ falſitatis: nec oñderet: q̃re nõ ſillogiꝫabaĩ icõpetẽs erat. ¶ Notãdũ ẽt ꝙ zeno ꝓbabat nõ ɔtingẽ moueri: qꝛ in q̃libet ſpatio ſũt infinita ſpatia: ⁊ infinita nõ ɔtigit ptrãſiri. ḡ nõ ɔtingit moueri. ſi ḡ aliqs uolẽs ſoluẽ hãc rõnẽ oñdẽt p mille ſillõs: ꝙ ipoſẽ eſt motũ nõ eẽ: lꝫ ſic rñdẽs oñdẽe rõnẽ zenonis eẽ falſaꝫ: nõ tñ recte ſoluẽt: qꝛ nõ oñderet pp qḋ ẽ ſĩa: ex h̃ ḡ ſumiĩ illḋ cõe ṽbũ: ꝙ ɔ̃ argumẽtari nõ ẽ ſoluẽ: ⁊ ſi ad mille millia icõueniẽtia deducat. D. c. d.

¶ **Fortaſſe aũt ⁊ in qbuſdã ueris h̃ nihil ꝓhibet accidere uerũ: in his ṽo nec hoc uidebitur. nam ⁊ coriſcum: quoniam coriſcum noſcit: ⁊ ueniens quoniam ueniens.**

¶ Improbat 3ᵒ dictã ſolõnẽ eo ꝙ nõ ẽ ad ꝓpoſitũ. ⁊ duo facit: qꝛ pᵒ facit qḋ dcm̃ ẽ. 2ᵒ manifeſtat qḋ dixerat ibi ⌊ Cõtingẽ ãt ui. ⌋ dic̃ ḡ ꝙ fortaſſe in qbuſdã nihil ꝓhibet h̃ accidẽ. vꝫ. ꝙ idẽ ſciaĩ ⁊ ignoreĩ aliter ⁊ aliter ſũptũ. uerũtñ in his. i. in paralogiſmis ꝓpoſitis: nec h̃ uĩ eẽ ad ꝓpoſitũ. uĩ in dcis paralogiſmis ɔcludiĩ: qñ aliqs neſcit coriſcũ: qm̃ coriſcũ: neſcit ueniẽtem qm̃ ueniens. ¶ Notãdũ ãt ꝙ ſi dictꝰ paralogiſmꝰ oñderet ꝙ cogſco coriſcũ ⁊ ignoro ueniẽtẽ: forte hr̃et locũ hec ſolõ: ꝙ nõ ẽ icõueniẽs ꝙ idẽ nõ ſm idẽ ſciaĩ ⁊ ignoreĩ. ſꝫ cũ dictus paralogiſmꝰ ſumat ꝙ cogſco coriſcũ: ⁊ ɔcludat ꝙ cogſco ueniẽtẽ. nõ oñdiĩ in illo paralogiſmo ꝙ coriſcꝰ ſit notꝰ ⁊ ignotꝰ: ſꝫ ſolũ ꝙ ſit notꝰ tã in eo ꝙ coriſcꝰ q̃ꝫ in eo ꝙ ueniẽs: ⁊ qꝛ nõ oñdit ibi ꝙ ſit notꝰ ⁊ ignotꝰ dicẽ nõ eẽ icõueniẽs eẽ eãdẽ rẽ notã ⁊ ignotã: vĩ oĩno eẽ ex ꝓpoſitᵒ. D. c. d.

¶ **Cõtingere aũt videbiĩ idẽ noſſe ⁊ nõ: ut qñ albũ qdẽ noſſe: qm̃ aũt muſicũ nõ noſſe. ſic eni idẽ noſcit ⁊ nõ noſcit: ſed nõ ſm idem. uenientem autem ⁊ coriſcum: ⁊ qm̃ ueniens. ⁊ quoniã coriſcus noſcit.**

¶ Manifeſtat qḋ dixerat. d. ꝙ ɔtigẽ videbiĩ aliquẽ idẽ noſſe ⁊ nõ noſſe: ut qñ albũ qdẽ noſſe: qm̃ aũt muſicũ nõ noſſe. ſic eni idẽ noſcit ⁊ nõ noſcit: ſꝫ nõ ſm idẽ: ſed in dicto paralogiſmo nõ ſic arguiĩ: ſꝫ ibi dĩ: ꝙ aliqs noſcit ueniẽtẽ: qñ ueniẽs: ⁊ coriſcũ qñ coriſcꝰ. Nõ ḡ ẽ ad ꝓpoſitũ dicere ꝙ idẽ põt eſſe notũ ⁊ nõ notũ: cũ nõ accipiatur ibi coriſcus notus ⁊ ignotus: ſed ſolum ut notus.

Similiter aũt peccãt ⁊ qui ſoluũt ⁊
S **quoniam oĩs numerus multus ⁊**
paucus ſicut quos diximus.

¶ In pte iſta ponit ſolõnẽ aliorũ q aliter ſoluebãt ad paralogiſmos accñtes. ⁊ duo facit: qꝛ pᵒ ponit hꝰⁱ ſolõnẽ. 2ᵒ iprobat cã ibi ⌊ Nã ſi nõ. ⌋ dicit ḡ ꝙ ſil̃r peccãt q ſoluunt ad paralogiſmos accñtis ɔcedẽdo ɔcluſionẽ: ut ɔcedẽdo: qm̃ nũs q eſt multꝰ ſit paucꝰ. iſti eni ſic peccãt ſicut illi q̃s diximꝰ. nõ eni recte ſoluũt ſic nec illi. ¶ Notãdũ ãt ꝙ taꝫ iſti q̃ꝫ ꝑmi nõ recte ſoluebãt: qꝛ ſolõnes eorũ nõ erãt uĩes. iõ in ſoluẽdo fallãꝫ accñtis deſcẽdebãt ad aliq̃s ſpãles paralogiſmos: qꝛ ſolõ quaꝫ dabãt ad oẽs adaptari nõ poterat: pp qḋ ſic ꝑmi ſoluebãt illũ paralogiſmum ꝙ cognoſco ueniẽtẽ: qꝛ ad talẽ paralogiſmum magis adaptari poterat eorũ ſolutio. ſic iſti rñdebãt ad illũ paralogiſmum: qꝛ raro pauca ſunt pauca: qꝛ ad talẽ paralogiſmum magis adaptari poterat eorũ ſolõ. Rñdebãt eni iſti ɔcedẽdo ɔ̃nẽ. dicebãt eni ꝙ raro pauca ſũt pauca: qꝛ ut plĩmũ pauca pñt eẽ multa ⁊ ecõuerſo. nã nũs qui eſt multꝰ reſpectu minoris põt eẽ paucꝰ reſpectu nũi maioris. Deĩde cũ dicit.

¶ **Nã ſi nõ ɔcl̃o hec omittẽtes uerũ ɔcluſũ cẽ dicãt: oĩa eni eẽ ⁊ mĩtũ ⁊ paucũ peccãt**

¶ Deſtruit h⁹ᵎ ſolonē. d. q̄ ſi ꝯcluſio nō ſup. ſeqᵗ ex pmiſſis omittentes hoc: ⁊ nō oñdētes q̄ dicta oro nō illogiçat. peccant. i. nō recte ſoluūt. quātūcūq; eni dicāt ꝯcluſum eē uerū: ⁊ oñdant oia. i. oēs nūos eē multū ⁊ paucum: nō tñ ſoluūt: q̄ ut ſupra oñdebaᵗ: qñ ꝯcluſio nō ſequiᵗ ex pmiſſis ſiue ſit vͣa ſiue ſit falſa: recte ſoluē eſt oñdē quō oro nō ꝯcludit: ⁊ q̄ in dicto paᵐᵒ nō de necītate ꝯcludiᵗ q̄ mlta ſint pauca: nec q̄ raro pauca ſint pauca ꝯcedē ꝯnē nō eſt ſoluē: niſi oñdaᵗ pp qd nō ſeqᵗ ſillᵐˢ. ¶ Notādū āt hos ſic ſoluētes ut ad pñs ſpectat in duob⁹ differre a pmis: ⁊ ꝯuēire cū eis. dīnt eni pᵒ q̄ pmi ꝯnē iterimebāt. dicebāt eni falſuʒ eē te cogſcē uenientē. Hi aūt ꝯnē ꝯcedebāt. ponebāt eni pauca eē multa: ⁊ eē q̄dā mō raro pauca. Rurſus pmi ſoluebāt ad paᵐᵘˢ ſūptū ſm noſſe. hi aūt ad ſūptū ſm eē: ſic ēt duplr ꝯueniebāt. pᵒ q̄ neutra ſolō erat uniˢ ⁊ p ſe. 2ᵒ q̄ neutri ſoluebāt ad pmiſſas oñdēdo ꝯnē nō ſeq ex eis: ſʒ utriq; ſoluebāt ad ꝯnē: alr tñ ⁊ alr: q̄ illi eam interimebāt. hi aūt ꝯcedebāt. Deinde cum dicit.

¶ Quidā autē ⁊ duplices ſoluūt ſillōs: ut qm̄ tuus eſt pater uel filius uel ſeruus.

¶ Ponit 3ᵐ modū ſoluendi. ⁊ duo facit. q̄ pᵒ ponit h⁹ᵎ modū. 2ᵒ iprobat ipſʒ ibi⌊ Quis manifeſtū qm̄.⌋ dicit ḡ q̄ q̄dā ſoluūt ſillōs. i. paᵐᵒˢ accñtis oñdēdo eos eē duplices: uel eē duplicē. i. hñe duplicitatē: ut in his paᵐⁱˢ qm̄ tuus eſt pr: uľ tuus eſt fili⁹: uel tuus ſuus: ſoluebāt dicēdo has orones eē duplices. ¶ Notādū ḡ oēs h⁹ᵎ ſoluētes ſoluē aſpiciēdo ad ꝯnem: ſʒ ut pʒ nō eodē mō ſoluebāt. nā ut dcm̄ eſt pmi ſoluebāt ꝯneʒ iterimēdo. 2ⁱ vͦo eā ꝯcedēdo. ſʒ hi tertij ſoluebāt ꝯnē diſtinguēdo. dicebāt eni q̄ canē uel aliqd aliud eē tuū patrē: uľ tuuʒ filiū duplicē hēbat ſenſuʒ: uľ q̄ eſſet tuus poſſeſſiue: ⁊ ſic erat uera: uel q̄ eſſet tuus in eo q̄ pater: aut in eo q̄ eſſet filius: ⁊ ſic erat falſa. Deinde cum dicit.

¶ Quāuis manifeſtū: qm̄ ſi in eo q̄ multiplr dī videᵗ elenchus: opʒ nomē uel orōnē pncipalr eē pluriū: hūc aūt eē hui⁹ natum nemo dicit ꝑpͥe ſi dñs eſt nati.

¶ Improbat h⁹ᵎ ſolonē. ⁊ tria facit: q̄ pᵒ oñdit tales paᵐᵒˢ nō peccare ſm duplex. 2ᵒ oñdit eos peccare ſm accñs. 3ᵒ qō dixerat manifeſtat p locuʒ a maiori. 2ᵃ ibi ⌊ Sʒ ſm accñs.⌋ 3ᵃ ibi⌊ Et eē maloꝝ q̄ddā.⌋ dicit ḡ q̄ hi ſic ſoluebāt q̄uis manifeſtū ſit q̄ ſi dī elēchus in eo q̄ mltiplex dī: opʒ uľ nomē uľ orōnē eē pluriuʒ pnʳ ſigtiua. ſʒ hūc canē eē natū h⁹ᵎ nō ꝑpͤ plura ſigt: cū ſit ſimplr falſa. nemo eniʒ dicit ꝑpͤ q̄ canis ſit hui⁹ fili⁹: ſed dī q̄ hic eſt dñs canis nati ſiue canis qui eſt filius.

Dubitaret

forte aliqs. q̄ nō vͣ uerꝝ q̄ qñcūq; elēch⁹ peccat ſm duplex q̄ ſit ibi nomē uľ oro pncipalr pluiuʒ ſigns. pōt eni ꝯtigē equiuocatio uel amphiᵃ qñ nomē uel oro nō ſigt pncipalr plͣa: ſʒ vnū ſigt pncipalr: alio ex ꝯūi. ¶ Dōʒ q̄ nūq̄ eſt equiuocatio uľ aliqō duplex niſi accipiaᵗ ibi aliqd diſtiguēdū. mltiplex eni nec dʒ ſimpˡ ꝯcedi: nec ſimpˡ negari: ⁊ q̄ hᶜ oro. canis eſt nat⁹ tuus: uľ pr tu⁹. eſt ſimpˡ fľa: ⁊ nō eſt diſtiguēda: q̄ nllˢ ꝑpͤ eā ꝯcederet: nec eaʒ diſtigueret: iō ꝑpͤ nō peccat ſʒ duplex. phs ḡ appellat pncipalr plͣ ſigre oē illō qō nō dʒ ſimpˡ ꝯcediᵗ uľ negari: ſʒ eſt diſtiguēdū. cū ḡ pdicta oro nō ſit diſtiguēda: ſʒ ſimpˡ negāda nō peccat ſm duplex. Deinde cuʒ dicit.

¶ Sʒ ſʒ accñs ꝯpō ē. Putaſne ħ ē tuū utiq;. eſt āt ħ natū ⁊ tuū: tuū ḡ ħ natū eſt. qm̄ accidit ⁊ tuū ⁊ natū eē: ſʒ nō tuū natū eſſe.

¶ Oñdit tales paᵐᵒˢ peccare p fallaʒ accñtis. d. q̄ cōpōſita: q̄. ſ. nat⁹ cōponaᵗ cū tuus: ut canis dicaᵗ nat⁹ tu⁹ eſt ſm accñs: ut ſi demōſtrato cane dicaᵗ putaſne ħ eſt tuū: rñdeaᵗ aūt utiq;: ⁊ arguaᵗ ħ eſt natū: ḡ ħ eſt tuū natū: nō ſeqᵗ: qm̄ accidit. i. ꝯuenit uerū eē diuiſim. ſ. canē eē tuū ⁊ eē natū: ſʒ nō ꝯtigit ꝯiūctiʒ eē tuū natū. accit eni cani q̄ ſit nat⁹ in eo q̄ eſt tuus: ⁊ q̄ hec ꝯiūctio ſit per accñs: iō eſt ibi fallā accñtis. Deinde cum dicit.

¶ Et eſſe malorum quoddam bonum. nā prudentia diſciplina malorum.

¶ Cōfirmat qō dixerat p locū a maiori. duplr eni oñdit p locū a maiori q̄ pdicte orōes nō ſūt duplices. circa ħ aūt tria fac. nā pᵒ adducit vnā rōnē a maiori. 2ᵒ adduc aliā. 3ᵒ q̄ddā qō ſuppoſuerat ꝓbat. 2ᵃ ibi⌊ At vͦo in orone hac.⌋ 3ᵃ ibi⌊ ſilr aūt neq; hoiem.⌋ In pte pᵃ itēdit talē rōnē. magis dī peccare ſm duplex paloᵐᵘˢ ꝯcludēs q̄dā bonū eē maloꝝ q̄ ꝯcludens canē eē patrē tuū uľ tuū natū: ſʒ iſte nō peccat ſʒ dupˣ. ḡ nec ille. In hac aūt orone ſic ꝓcedit. q̄ pᵒ ponit paᵐᵘˢ ꝯcludētē q̄dā bonū eē maloꝝ. 2ᵒ ait q̄ ibi ſimplr nō peccaᵗ ſʒ dupˣ. 3ᵒ ne crederet ibi nullā multiᵗᵉˢ eē: oñdit quō ibi aliq̄ mō eſt multiplicitas. 2ᵃ ibi⌊ Hic aūt hoꝝ.⌋ 3ᵃ ibi⌊ Nō ſi forte.⌋ ponit ḡ pᵐ paᵐᵘˢ ꝯcludētē q̄dā bonū eē maloꝝ. d. q̄ eſt. i. ꝯtigit eē q̄dā bonū malorūʒ. nā prudētia eſt diſciplia maloꝝ. ħ eſt maior. formaᵗ aūt ſic paralogiſmus. prudētia eſt diſciplina maloꝝ: prudētia eſt quoddā bonū. ergo quoddā bonuʒ eſt malorū. Deinde cū dicit.

¶ Hoc āt hoꝝ eē nō dī mltiplr: ſʒ poſſeſſio

¶ Oñdit dictū paᵐᵘˢ nō eē multiplicē. d. q̄ ħ eē hoꝝ nō diciᵗ multiplr ſʒ poſſeſſio. ſimplr eni talis ꝯſtructio eſt poſſeſſoria. ſed ſi ħ hoꝝ nō eſt multiplex nec paᵐˢ ꝯcludens bonū q̄dā eē maloꝝ. peccabit ſm multiplex: ⁊ tunc ſuppleaᵗ rō: q̄ cū hoc eſt hoꝝ ⁊ bonū eē malorū ſint magis multiplices q̄ canē eē patrē tuū: uľ filiū tuum: cū he nō ſint multiᶜᵉˢ: nec iſte erūt multiplices.

Dubitaret

forte aliqs. q̄ ħ eē hoꝝ vͣ eē dupˣ nā ut ſ. dicebaᵗ ħ hoꝝ pt itelligi duplr: uľ q̄ eſt poſſeſſio hoꝝ: uľ q̄ eſt de nūo hoꝝ. Cuʒ ḡ ħ neget eā eē multiplicē vr q̄ ſibi ꝯdicat. ¶ Dōnt q̄ multiᵗᵘˢ pōt cōpetē oroni ſʒ ſe ut eſt pfecta: ⁊ in cōparatione ad nos: ⁊ ut eſt trūcata: qñ oro pfecta ⁊ ſm ſe hʒ multiplicitatē: diciᵗ eē multiplex ſimplr. qñ vͦo ut eſt trūcata ⁊ ſm acceptionē noſtrā hʒ multiᵗᵉˢ eſt multiplex ſm qd: ⁊ q̄ ab eo q̄ eſt ſʒ qd nō dʒ fieri denoiatio talis oro dʒ magis dici nō multiplex: q̄ multiplex: ⁊ q̄ ħ eē hoꝝ nō eſt multiplex: niſi ſm trūcationē uľ ſm aliā hītudinē: iō phs ut patebit īfra ſimplr negat eā eē multiplicē: oñdit tamē q̄ eſt multiplex ſm qd. D. c. d.

¶ Nō ſi forte mltiplr. nā ⁊ hoiēʒ aīaliū dicim⁹ eē: ſʒ nō poſſeſſionē. ⁊ ſiqd ad mala dī ut alic⁹ pp ħ maloꝝ eſt: ſʒ nō ħ maloꝝ. ſʒ qd ḡ ⁊ ſimplr vͣ: q̄uis ꝯtingit fortaſſe bonū eē aliqd maloꝝ dupliciter.

¶ Oñdit q̄ in dicta orone eſt aliq̄ mō multiplicitas. d. q̄ ſi forte dicta oro multipˡ dī: q̄ nō vͣ q̄ hec oro hoc hoꝝ ſit ſolū poſſeſſoria. nā dicim⁹ hoīeʒ eē aīaliū: ſʒ nō eē poſſeſſionē aīaliū. ⁊ ſiqd. i. ſi aliqd dī ad mala ut alicui⁹ ſup. directiuū: ſic prudētia dī ad mala: q̄ eſt directiua maloꝝ. pp ħ ḡ eſt maloꝝ: q̄ hēt aliquē reſpectuʒ ad mala: ut q̄ dirigit ipa: ſʒ nō eſt maloꝝ q̄ ſit de nūo maloꝝ uľ poſſeſſio maloꝝ. ḡ ħ eē hoꝝ ut aliqd eē malorū. multipˡ dī: uľ q̄ eſt de nūo maloꝝ: uľ q̄ eſt maloꝝ poſſeſſio: uel q̄ hēt aliquē reſpectū ad mala: ut qm̄ eſt maloꝝ directiuū. eſt ḡ ħ hoꝝ aliq̄ mō multiplex: ſʒ nō eſt multiplex ſimplr: ſʒ ſm qd: iō ſbdit: qō dictū eſt vͣ eē dcm̄ ſʒ qd ⁊ ſimplr. dictū eſt eni q̄ ħ hoꝝ nō eſt multiplex: ⁊ q̄ eſt multiplex: ſʒ ħ eſt ſʒ qd ⁊ ſimplr. nā ſimplr nō eſt multiplex: ſm qd eſt multiplex: iō ſbdit q̄ ali-

qꝺ bonū eſſe maloꝝ ꝯtingit duplr.i.cōtingit eē duplr ſup.nō ſimplr ſed ſm qd.Deinde cum dicit.

¶ At nō in hac oratione:ſed ſi quid ſeruuꝫ ſit bonum mali magis.

¶ Adducit aliū locū a maiori ad ꝓbandū talia nō eē ſoluēda ſm multites.Intēdit aūt talē rōnē.pamus ꝯcludēs ꝙ aliqs ſit bonus ſuus mali vī magis peccare ſm duplex ꝙ̄ oro ꝓdicta:ſꝫ iſte nō peccat ſm dupx.ḡ nec oro ꝓdicta.ex ꝗ appeꝫ ꝙ ſi oro ꝯcludēs bonū eē maloꝝ nō eſt ſoluēda ſꝫ duplex:mlto forti9 orones ꝯcludētes canē eē prēꝫ ſuū ul' natū tuū nō ſunt ſoluēde ſm duplex. duo ḡ facit.nā p° ait maiorē multites eē in orone ꝯcludētē ꝙ aliqs eſt bon9 ſuus mali ꝙ̄ in orone ꝓdicta.2° oſidit h9i orōnē nō peccare ſꝫ duplex:ſꝫ ſꝫ accñs.2a ibi [Fortaſſe aūt.] dicit ḡ.ꝙ i hac orone.vꝫ bonū eē maloꝝ:nō ſup.eſt multitas ſimplr:ſꝫ qdē ſi ſit oro ꝯcludēs aliquē eē ſuū bonū mali.magis ſup.vī eē mltiplex ꝙ̄ oro ꝓdicta:ſed hec nō eſt ſoluēda ſm multiplex'. ḡ nec illa.formeť aūt ſic palomo.iſte eſt bonus ſuus:ꝛ eſt mali.ergo eſt bonus mali.Deinde cum dicit.

¶ Fortaſſe aūt nō ſic.nō eni ſi bonū ꝛ huius bonū hi9.Silr aūt neqꝫ hoiem dicere aialiū eē dꝫ mltiplr:nō eni ſi qñꝫ ſignificamus qd auferētes:hoc dꝫ multiplr. nam ꝛ dimidiū dicētes uerſum:da mihi illiada ſignificamus:ut irā pande dea.

¶ Oñdit talē pamus nō peccare ſm dupx ſꝫ ſꝫ accñs.d.ꝙ fortaſſe h9i oro nō ſic ſup.eſt ſoluēda.vꝫ ſꝫ dupx.ſꝫ ſup.ſꝫ accñs . nō eni ualet ſi eſt bonū.i.ſi eſt bonus ſeru9:ꝛ eſt hui9.ſ.mali ꝙ ſit bonū hui9.i.ꝙ ſit bonus ſeru9 mali.pōt eni malus dñs hīe bonum ſuūꝫ:ſed accidit ſuo in quātū bonus eſt ꝙ ſit ſuus mali domini.

Dubitaret forte aliqs quō h oro.iſte eſt bonus ſuus mali.eſt magis multiplex ꝙ̄ hec oro.bonū maloꝝ.ul' h hoꝝ. ¶ Dōm ꝙ he multites eē hūt p ordineꝫ.ſ.multiplex ſm actuates:ſm potētiates:ꝛ ſm trūcationē.nam multiplex actuale eſt magis tale ꝙ̄ multiplex potētiale:ꝛ multiplex potēiale eſt magis tale ꝙ̄ multiplex ſm trūcationē : ꝛ qꝛ hoc hoꝝ ul' bonū maloꝝ ſunt multicia ſm trūcationē.bonus āt ſuus mali eſt multiplex ſꝫ potētiatē.iō h eſt magis multiplex ꝙ̄ illa.ꝙ aūt mltiplex potētiale ſit magis multiplex ꝙ̄ ſm trūcationē:de leui pꝫ:qꝛ qꝺ eſt mltiplex potētialr aliquo mō in ſe eſt mltiplex:ſed qꝺ eſt mltiplex ſm trūcationē videť eē tale ſolū ſm acceptionē nrāꝫ: qui ſupplemus orationem truncatam.

Alterius aūt dubitaret forte aliqs.quō bon9 ſuus mali ſit multiplex ſm potētialitatē.nā ꝙ h hoꝝ ſit multiplex ſm trūcationē non vꝫ hīe dubiū. ¶ Dōꝫ ꝙ ꝯtiua ꝯſtructio dōo h hoꝝ:uel h hui9 ſimpr ꝛ abſolute loquēdo eſt poſſeſſoria:ut plus vī inuē in lra.ſi aūt hēt aliā ꝯſtructionē.h eſt ul' ex ſuppletiōe:ul' ex aliq̄ ſpāli hitudīe termioꝝ . nā ſi termin9 iportat hitudinē actiuā ul' aliquā aliā hitudinē:tūc ꝓp h9i hitudinē ſpālē ꝯtūs ꝯſtructi9 cū tali termino deſiğe ꝯſtructionē ſꝫ exigētiā illi9 termini . ſi ḡ dicať iſtud eſt maloꝝ ſimplr loquēdo itellr ꝙ ſit poſſeſſio maloꝝ:ſꝫ ſi dicať.iſte eſt opator maloꝝ:qꝛ i h termio opator itellr q̄dā hitudo actiua.iō ꝓp ſpālē hāc hitudinē dicta conſtructio nō erit poſſeſſoria:ſꝫ magis eſt cālis.erit enim ſſns.iſte eſt opator maloꝝ.i.cāt ꝛ opať mala . cū ḡ dī. iſte eſt ſuus bon9 mali.ly mali ul' cōponeť cū ly bonus ul' cū ly ſuus.ſi cōponať cū bon9 erit locutio poſſeſſoria:qꝛ nō denotať in bono aliq̄ ſpālis hitudo:ꝓp quā trahať dicta ꝯſtructio in aliū ſenſuꝫ:ſꝫ ſi ly mali cōponať cū ly ſuus:qꝛ in h termio ſuus iportať q̄dā hitudo actiua dicta locutio nō erit poſſeſſoria:ſꝫ ꝓp h9i ſpālē hitudinē traheť in aliū ſenſuꝫ.erit eni ſſns.eſt ſuus mali.i.eſt opatiuus mali:cū in ſuo q̄dā vi9 opatiua itelligať.cū ḡ cōpō faciat mltiplicitatē potētialē:dicta locutio que ex diuerſa cōpōne multiplicitatē hēt : erit potētialr multiplex:qꝺ declarare uolebamus.

Alterius forte dubitaret aliquis.quō h9i oro nō eſt ſoluēda ſꝫ duplex. Ad qꝺ dixerunt qdā ꝙ multiplicitas potētialis nō eſt vā multiplicitas.iō talia nō ſunt ſoluēda ſꝫ duplex.ſed hoc eſt ire ꝓter mentē phi.nā cū phs ex hoc uelit improbare poſitionē dicētiū palomos accñtis eē ſoluēdos ſꝫ duplex:ſi in talib9 reſeruareť potētialis multiplicitas:illorū opio nō eēt oīno deſpiciēda. ¶ Sciendū ḡ ꝙ duplex duplr pōt ꝯſiderari.vꝫ in orone ſm ſe : ꝛ hēt eē in ſua cauſa ſiue ut ſeqť ex ꝓmiſſis:ꝛ qꝛ ſemp ſoluēdū eſt aſſignādo cām defect9 cū aliq̄ oro eſt multiplex ſm diuerſum modū cōpōnis ſi illa cōpoſitio ul' illa multiplicitas ꝯcludiť per accñs ex ꝓmiſſis qꝛ ois obligtas abſcindenda eſt in ſua cā . talis oro magis eſt ſoluēda eo ꝙ fallit p accñs ꝙ̄ eo ꝙ fallit ſm duplex . ſic eſt aūt in ꝓpoſito.nā cū dicit.iſte eſt ſu9 bonus ꝛ eſt mali . ḡ eſt bonus ſuus mali.hec oro cōpoſita bonus ſuus mali: lꝫ ſit aliq̄ mō multiplex:tñ qꝛ ꝯcluſa eſt per accñs:magis eſt ſoluēda:qꝛ fallit p accñs ꝙ̄ qꝛ fallit ſm duplex. nō ḡ negat phs ꝙ nō ſit aliq̄ mō duplex:ſed vult nō eē ſoluēdā ſꝫ duplex cū ſit ꝯcluſa p accñs:iō ait ꝙ nō ſequitur ſi eſt bonū:ꝛ eſt h9:ꝙ eſt bonū h9.in q̄ inuit ꝙ in ꝓceſſu:ꝛ in ſillando eſt ꝓncipalr ibi defect9 : ꝛ qꝛ ille ꝓceſſus fallit p accñs ſoluēda eſt p fallaciā accñtis.

Alterius forte dubitaret aliqs . quō h exēpla bonū maloꝝ ꝛ bon9 ſuus mali faciūt ad oñdēdū pamos accñtis nō eē ſoluēdos ſm duplex.ſic ꝓdicti ſoluebāt. ¶ Dōꝫ ꝙ dicētes hūc pamus iſte canis eſt tuus:ꝛ eſt nat9.ḡ eſt nat9 tuus:ſoluēdū eē ſꝫ duplex:duplr peccabāt.p° eni qꝛ hec oro.iſte canis eſt nat9tu9:nō ē duplex:cū ſit ſimplr falſa.2° qꝛ dato ꝙ eēt duplex cū h duplicitas ꝯcludať p accñs:ꝛ ſolū danda ſit in ſua cā magis eēt ſoluēda . eo ꝙ fallat p accñs ꝙ̄ eo ꝙ fallat ſm duplex.iō plꝰs ad iſinuādū iſtud duplex peccatū:p°ait dictū elenchū nō peccare ſꝫ duplex qꝛ nō eſt ibi aliq̄ oro pluriū ſigtiua.poſtea oñdit ꝙ ſm accñs eſt nat9 tuus eē multiplex ſm diuerſuꝫ modū cōponēdi.tñ qꝛ h9i cōpō ꝯcluſa eſt p accñs:iō aſſignādus eſt ibi defect9:nō ſꝫ duplex:ſꝫ ſm fallaꝫ accñtis.ut ḡ h duo exēpla.vꝫ bonū maloꝝ:ꝛ bon9 ſuus mali.ꝓmū ḡ exēplū deſuit ad oñdēdū pamus ꝯcludentē canē eē natū tuū nō eſſe duplex ſoluentē ſm ꝙ hec oro.canis eſt nat9 tuus nō eſt duplex.nā cū hec oro.bonū malorum nō ſit ꝓpe duplex cū tñ magis videať eē duplex ꝙ̄ illa. Scdm vo exēplū deſuit ad oñdēdū dictū pamus nō eē ſoluēdū ſm duplex.dato ꝙ hc oro.canis eſt nat9 tuus eēt qꝛ hc duplicitas ut dcm eſt:ꝯcluſa eſt p accñs . ſic ḡ hc oro.bon9 ſuus mali que plus hꝫ de duplicitate ꝙ̄ aliq̄ ꝓdictaꝝ:nō eſt ſoluēda ſꝫ duplex:qꝛ duplicitas illa ſillata eſt p accñs:ſic ſi duplex eēt hec oro . canis eſt nat9tuus:nō eēt ſoluēda ſm duplex:qꝛ duplitas talis per accñs eſt ꝯcluſa.pꝫ ḡ ꝓdicta duo exēpla oſtēdē per locū a maiori.ꝙ ad dcm palomus canis eſt nat9 tu9 nō eſt ſoluendū ſm duplex ut ꝓdicti ſoluebant. ¶ Deide cū dicit [Silr aūt neqꝫ hoiem.] ¶ Probat qꝺ ſuppoſuerat.dixerat eni ꝙ h hoꝝ ꝛ hō aialiū nō ſunt ꝓpe mltiplices.h aūt ꝓbat talia nō eē ꝓpe multiplicia:qꝛ nō hūt multiplicitatē niſi ſm trūcationē : iō ait ꝙ dicere hoiem eē aialiū non dꝫ multiplr:qꝛ neqꝫ ſi qñ ſigmus qd.i.aliqd auferētes.i.per trūcationē dꝫ hic multiplr. nā ꝛ dimidiū uerſuꝫ dicētes ſignus hiſtoriā troianā. ut cū dicimus.da mihi irā pande dea.ſignus da mihi illiada.i.hiſtoriā troianā.ſi ergo multiplicitas p trūca

tionem eēt multiplicitas ſimplr: hec oro: irā pāde dea: eſſet multiplex: qd nullus diceret. ¶ Notandū aūt ꝙ de hiſtoria troiana fact^{9} fuit qdā liber metrice qui incipiebat. irā pande dea. qū ergo qs nolebat illū lib: uʒ dicebat. da mihi irā pāde dea. ſimplr ergo h^{9i} oro ſigt ꝙ dea quā colebāt troiani pādat ⁊ manifeſtet irā ſuaʒ ſup deſtructores troie. per trūcationē aūt ſm acceptionē nr̄am ſigt illū librū qui ſic incipit. ſicut ḡ dicta oro nō eſt ꝓprie multiplex: ſʒ per trūcationē quādā multiplicitatē videaſ ꝯtrahere. ſic nulla oratio trūcata ꝓpe multiplex dici debet. Cap. VIII.

Os ῾vo qui ſunt in eo ꝙ ꝑncipalr hic: uel quo: uel ubi: uel aliquo mō: ul ad aliqd dicunt: ⁊ nō ſimplr ſoluēdū ꝯſiderāri ꝯclōnē ad ꝯdictionē ſi ꝯtigit hoꝝ aliquid paſſa eſſe.

¶ Poſtꝗ phs docuit ſoluere ad palogiſmos accidētis. In pre iſta docet ſoluere ad palo^{mos} ſm qd ⁊ ſimplr. ⁊ duo facit. qꝛ ꝑ^{o} oñdit in gn̄ali quō ſoluēdū ſit ad tales pa^{mos}. 2° ponit palo^{mos} ſumptos ſm talē fallaʒ. ⁊ docet eos ſpālr ſoluē. ibi. Sūt aūt oēs h^{9i}. Circa ꝑ^{m} tria fac: qꝛ ꝑ^{o} ꝓponit qd itēdit. 2° aſſignat cām dicti. 3° ꝯcludit itētū. 2ª ibi. Naʒ ꝯria. 3ª ibi. Quare ſi h quidē. Dicit ergo ꝙ eos palo^{mos} qui ſunt in eo ꝙ ſillogiçant ꝑncipaliter h. i. ſimplr aliquid qd nō eſt ſimplr: uel eſt de numero eoꝝ que dicunt quo quātum ad partē integralē. uel ubi quātū ad localē: uel ad aliquid ꝗtū ad relationē. tales ḡ palo^{mos} iferētes ꝑncipalr ⁊ ſimplr qd nō eſt ſimplr ſoluēdum eſt ꝯſiderāti. i. a cōſiderāte ꝯnem per reſpectū ad ꝯdictionē ſi ꝯtigat ipam ꝯdictionē eē paſſaʒ aliqd hoꝝ ꝙ. ſ. in ꝑmiſſis nō ſit ſūpta ſimplr: ut eſt ꝯcluſa ſimplr. Deīde cum dicit.

¶ Nā ꝯria ⁊ oppoſita ſm affirmationem ⁊ negationē ſimplr qdē ipoſſibile icē eidē quo aūt utrūqʒ: uel ad aliquid: uel aliquo modo: aut hoc quidem quo. illud autem ſimpliciter nihil prohibet.

¶ Aſſignat cām dicti qre reſpiciendū ſit ad ꝯdictionem dicēs. ꝙ ꝯria ⁊ oppoſita. i. ꝑuatia: ⁊ affirmationē ⁊ negationē. i. ꝯdictoria ſimplr ipoſſibile eſt iēē eidē. ſed q. i. ſm qd: uel ad aliqd: uel aliquo mō. i. ſm aliquaʒ determinationē: utrūqʒ. ſ. oppoſitoꝝ ſup. ꝯtingit ineſſe: ⁊ ſicut utrūqʒ oppoſitoꝝ ꝯtingit ineſſe eidē ſm qd. ſic ēt nihil ꝓhibet hoc qdē oppoſitoꝝ ineſſe quo. i. ſm qd. illud aūt ineſſe ſimplr. utrūqʒ tn̄ oppoſitoꝝ ineſſe eidem ſimplr eſt impoſſibile. via ergo ad ſoluēdū eſt reſpicere utrum oppoſita in ꝯcluſione accipiant ſimplr: que ſimpliciter ineſſe non poſſunt. Deinde cum dicit.

¶ Quare ſi hoc quidē ſimplr: illud autem quo nondū elenchus. hoc aūt ꝯſiderandum in ꝯclōne ad ꝯdictionem.

¶ Cōcludit intētūʒ dicēs. ꝙ ſi hoc qdē oppoſitoꝝ dicaſ ſimplr. illud aūt dicaſ quo ul ſup. ſi utrūqʒ oppoſitoꝝ dicaſ quo. i. ſm qd nōdū eſt elenchus. i. nō eſt ibi uera redargutio. ḡ h. i. h^{9i} defectū ꝯſiderādū eſt in ꝯne ꝑreſpectū ad ꝯdictionē. videndo utrū ꝯcludant oppoſita ſimplr que in ꝑmiſſis oportuit ſumere nō ſimplr.

Dubitaret forte aliqs. utrū cū cōmittiſ hec fallā ſi ſumunſ oppoſita in ꝑmiſſis oporteat ea ſumere nō ſimplr. ¶ Dōm ꝙ ſic: qꝛ ſi in ꝑmiſſis ſumerenſ oppoſita ſimplr aliqua ꝑmiſſaruʒ eēt falſa: ꝗre magis eēt ibi peccatū in mā ꝗʒ in forma. quotiēſcūqʒ ḡ per hanc fallam ꝯcludunſ oppoſita ſimplr in ꝑmiſſis non fuit accepta oppoſitio ſimplr. via ḡ ad ſoluēdū h^{9i} palo^{mos} eſt ꝯſiderate ꝯnē in cōparatione ad oppōneʒ: ut ſequiſ ex ꝑmiſſis ubi fuit accepta oppoſitio non ſimpliciter. Deinde cum dicit.

¶ Sunt aūt huiuſmodi oēs orones h hūtes: ergo cōtingit qd nō eſt eſſe. ſit aūt qd qd non eſt. ſimiliter aūt ⁊ qd eſt nō erit. nō enim erit eorum que ſunt.

¶ Ponit palo^{mos} peccantes ſm hanc fallam: ⁊ qꝛ mentionē fecerat de triplici oppōne. ſ. de cōtraria: de ꝑuatiua ⁊ ꝯdictoria. iō tria facit: ſm ꝙ triplex oppō cōcludi pōt per hanc fallam. ꝑ^{o} enī ponit palo^{mos} cōcludētes oppoſita ꝯdictoria. 2° ꝯcludētes oppoſita ꝯtrarie. 3° ꝑuatiue. 2^{a} ibi. Ergo ꝙ nō vult ſapiēs. 3^{a} ibi. Ergo iuſtum eſt iniuſto. Circa primū duo facit. naʒ hec fallacia dupliciter pōt fieri. ꝑmo cum ipſa determinatio eſt inepta ſicut periuriū inepte adiungiſ ad bene iurare. uel ſi additio ſit bene diminuēs ſicut opinabile vr̄ deſ diminuere de rōne entis. uel ſi ſit quocūqʒ alio mō additio icōpetēs. 2° hēt fieri talis falla. qñ ipa additio nō eſt incōpetēs: ſʒ nō addiſ cōpetēti mō ut qꝛ additū ſm ptē: ul ſm aliquē reſpectū ſʒ quē modū nō ſimplr denoiat. duo ergo facit: qꝛ ꝑmo ponit palogiſmos cōcludentes ꝯdictoria: eo ꝙ ipſa additio nō eſt cōpetēs. 2° pōit h^{9i} palo^{mos} ꝯcludētes ꝯdictoria eo ꝙ additi nō accipiſ cōpetenti mō. 2^{a} ibi. Silr aūt ⁊ in ad aliqd. Circa ꝑ^{m} duo facit: qꝛ ꝑ^{o} ponit dictos palo^{mos}. 2° ſup addit quēdā paralogiſmū q. videſ ſpālem quādā difficultatem hēre ibi. Similis aūt oro. Circa ꝑmū duo facit. qꝛ ꝑmo ponit h^{9i} palogiſmos. 2° docet eos ſoluere ibi. Aut nō eſt ⁊ eſſe. Pꝛima in duas: qꝛ ꝑmo ponit palogiſmos ꝯcludentes ꝯdictoria quātū ad eſſe. 2° cōcludentes ꝯdictoria quātū ad agere ibi. Nō ergo cōtingit eundē. Dicit ergo ꝙ oēs h^{9i} orones que dicenſ ſunt hūtes h. i. h^{9i} defectū: qꝛ peccāt ſm qd ⁊ ſimplr: ⁊ ponit duos palogiſmos: quoꝝ vnus eſt. Ergo cōtingit qd nō eſt eē. qꝛ qd nō eſt ſimplr eſt qd. i. ſm qd: ut puta opinabile: hec eſt minoꝛ. formeſ ſic. qd eſt opinabile eſt qd nō eſt opinabile. ergo qd nō eſt: eſt. Silr aūt per 2^{m} palo^{mus} oñdeſ: qꝛ qd eſt nō erit. hec eſt ꝯ. nā qd eoruʒ que ſunt utputa aſinus. hec eſt minoꝛ. formeſ autē ſic. qd nō eſt aſinus nō eſt: ſed aliqd qd eſt nō eſt aſinus ergo aliquid qd eſt non eſt. Deinde cum dicit.

¶ Ergo cōtingit eundem ſimul bene iurare ⁊ periurare: ergo poſſibile eſt eundem ſimul eidem ſuadere ⁊ diſſuadere.

¶ Ponit pa^{mos} ꝯcludētes ꝯdictoria ꝗtū ad agē. quoꝝ ꝑmus eſt ꝙ cōtingit eundem bene iurare ⁊ periurare. ponaſ aūt talis caſus ꝙ aliqs iuret ſe piuraturū: quo facto obſeruet iuramentū ⁊ cōmittat piuriū. hoc poſito formeſ palo^{mus} ſic. quicūqʒ adimplet iuramētū bn̄ iurat: ſed iſte piurādo adimplet iuramentū. ḡ piurādo bene iurat: ſed piurādo non bn̄ iurat. ḡ ſimul bn̄ iurat ⁊ nō bn̄ iurat. Ponit aūt 2^{m} palo^{mus} cū dicit. ḡ poſſibile eſt eundē ſimul eidē ſuadere ⁊ diſſuadē. ponaſ enī ꝙ aliqs ſuadeat alicui diſſuaſionē mali. hoc poſito formeſ ſic hic palogiſmus. qui ſuadet diſſuaſionē ſuadet ⁊ diſſuadet: uel ſuadet ⁊ nō ſuadet. ſed hic ſuadet diſſuaſionē. ergo ſuadet ⁊ nō ſuadet. Deinde cū dicit.

¶ Aut nō ⁊ eē qd: ⁊ eē idē. qd aūt nō eſt nō ſi eſt quid: ⁊ eſt ſimpliciter.

¶ Soluit ⁊ duo facit: qꝛ ꝑmo ſoluit ad palogiſmos ꝯcludentes oppoſita ꝗtū ad eē. 2° ꝯcludētes ꝗtuʒ ad agē. 2^{a} ibi. Neqʒ ſi bene. Dicit ergo ꝙ eē qd ⁊ eſſe nō eſt idē. qd ergo nō eſt nō ſequiſ ſi eſt qd: ut ſi eſt opinabile qd eſt ſimplr ⁊ ſupplendū eſt ꝙ ſicut nō ſeqſ qd eſt qd ut qd eſt opinabile ꝙ ſit ſimplr. ita nō ſequiſ ꝙ non eſt

qd ut q nō est aſinus q nō ſit ſimplr. Deinde cū dicit.

¶ Neqꝫ ſi bene iurat: hoc aūt non hoc neceſſe eſt ꝛ bene iurare. nā qui iurat ſe piuraturū: aut ſm periurans: ſm hoc ſolum bene ante iurat non. Neqꝫ qui diſſuadet ſuadet. ſed quid ſuadet.

¶ Soluit ad palo^mos ꝯcludētes oppoſita q̄ʒtū ad agere dicens. q neqꝫ ſi hic. i. ſi piurans bn̄ iurat ſm hoc. i. bn̄ iurat inquātū obſeruat iuramentū pmū: ſequit ipꝫ bn̄ iurare ſimplr. nā qui iurat ſe piuraturuꝫ bn̄ iurat ƀ ſolū. i. ſm hoc ſolū inquātū nō obſeruat pmū iuramētū nō aūt bn̄ iurat ſup. ſimplr. ſic etiā ſoluendū eſt ad aliū palo^mus: q neqꝫ qui diſſuadet ſuadet ſimplr: ſꝫ ſuadet qd. i. ſuadet ſm quid. nam ſuadere diſſuaſionem mali non eſt ſuadere ſimpliciter: ſed diſſuadere.

Dubitaret forte aliqs. ſi aliqs ſe iurat et piuratū utrū deberet adiplere qd iurauit cōmittēdo piuriū uel nō. ui: eni q qcqd agat piuret. nā ſi nō cōmittit piuriū piurat ſm pmū iuramētū: qꝛ iurauit ſe piuraturuꝫ. ſi vō cō mittit piuriū piurat quātū ad 2^m iuramētuꝫ: qꝛ male iurat. ¶ Dōm q hec qō altior ē ſciaꝫ poſtulat. ſꝫ ut ad ppoſitū ſpectat: dicē poſſumus ſapiētū eē ſniam: In male pmiſſis reſcidere fidē. In turpi uoto mutare decretū. qui ğ iurat ſe piuraturū nō debet obſuare qd iurauit: uel qd pmiſit. male ergo agit cū hoc iurat: ꝛ peius agit cuꝫ piurat ut iuramētū adipleat. piurās ergo qd iurauit ſe piuraturum ſimplr male iurat: tū forte bn̄ iurat ſm qd: inquātū vꝫ obſuare qd pus iurauit. Deinde cum dicit.

¶ Siliſ aūt oro: ꝛ de eo qd eſt mētiri eūdē ſimul ꝛ uerū eē. Sed qꝛ nō eſt facile inſpicere utro mō qs aſſignet ſimpliciter uerūꝫ eē uel mētiri difficile videt.

¶ Subdit quēdā pa^mus qui videt ſpālē hēre difficultatē. ꝛ duo facit: qꝛ pº ponit h^9 pa^mus. 2º docet ſoluē ad ipꝫ ibi Prohibet aūt eūdē nihil. Dicit ğ q ſilis oro eſt de eo qd eſt eūdē mētiri ꝛ uerū eē: qd ꝯtigit ipꝫ dicere: ꝛ addit q nō eſt facile iſpicē utro mō quis aſſignet ibi ſimplr: ut utrū dicamus talē eſſe uerū. i. vitatē ſimplr: ul' mētiri ſimplr: ꝛ qꝛ nō eſt facile ƀ vidē difficile vꝫ rūdē ad talia. ponat ğ talis caſus. q aliqs dicat ſe dicturū falſuꝫ: ꝛ poſtea dicet falſuꝫ: ut puta: ſi qs diceret. ego dico falſuꝫ. aſinus uolat. querit ergo utrū ſic loquens dicat uerū uel falſum. format aūt ſic pa^mo. qcūqꝫ dicit ut eſt dicit uez: ſed q dicit falſuꝫ dicēdo ſe dicē falſū dicit ut eſt. ğ dicit uez. ſꝫ poſitū eſt q dicat falſuꝫ. ğ dicit uerū ꝛ falſuꝫ: uel dicit uerū ꝛ nō uerū. Deide cū dicit.

¶ Prohibet aūt eūdē nihil ſimplr qdē eē mēdacē: quo aūt uerū uel aliquo: ꝛ eſſe uerūꝫ aliquo: uerum aūt non.

¶ Soluit. d. q nihil phibet eūdē eſſe qdē mēdacē ſimpl: uerū aūt quo. i. ſm qd. uel nihil phibet aliquē eē uerū aliquo. i. aliq mō. uerū aūt nō ſimplr. q. d. q ſic loquēs ſimplr eſt mendax: lꝫ ſm quid ſit uerax.

Dubitaret forte aliqs. cū aliqs dicat falſuꝫ dōo ſe dic falſuꝫ ſit mendax ſimplr. uerax aūt ſm qd. ¶ Dōm q oro duplr pōt ꝯſiderari. pº ut eſt illud qd loqmur: ꝛ ſic oro eſt uera ul' falſa q̄ſi formalr. 2º pōt ꝯſiderari oro ut eſt illud de quo loqmur: ꝛ ſic vitas uel falſitas in orone ſunt q̄ſi mālr tm̄. qui ergo dicit aſinus uolat: hec oro accepta formalr ꝛ ut eſt ſignatiua ſimplr eſt falſa. accepta vō mālr ꝛ ut eſt illud de quo loqmur aliquo mō pōt dici uera. nā de hac orone. aſinus uolat. pōt aliqd uere enūciari. uere eniꝫ dicit q eſt falſa. cūꝫ ergo h: ē aliqd mālr ſit hēe ſm qd. hēre vō formalr ſit hēe ſimplr. dicēs ſe dicere falſum ſi poſtea falſum dicat ſimplr mentit. ſm qd aūt dicit uerū. ꝛ qꝛ difficile eſt vidē quō ibi eſt vitas mālr: ꝛ quō formalr. īō ut dicebat ƀ palogiſm^9 videt ſup addē ſpālez difficultatē. Deinde cū dicit.

¶ Silr aūt ꝛ in ad aliqd: ꝛ ubi: ꝛ qn̄ oēs huiuſmodi orones ſm hoc accidunt.

¶ Ponit palo^mos ꝯcludentes ꝯdictoria q̄ʒtū ad additioneꝫ incōpetēter additā: ꝛ duo facit. qꝛ pº ppoit qd itēdit. 2º exeqt de itēto ibi Ergo ſanitas ꝛ diuitie. Intinuet ſic. ſicut cōmittit falla ſm qd qn̄ additio eſt incōpetēs. ſilr aūt cōmittit talis falla qn̄ fit talis additio icōpetēti mō: ut qn̄ fit in ad aliqd ut ſm reſpectuꝫ: uel ubi. i. ſm locū: ꝛ qn̄. i. ſm tps. nā oēs h^9 orones accidūt ſm ƀ: qꝛ peccare pn̄t per h^9 fallaꝫ. Deide cū dicit.

¶ Ergo ſanitas ul' diuitie bonū: ƀ iſipiēti ꝛ nō recte utēti nō bonū: bonū ğ ꝛ nō bonū

¶ Exeqt de itēto ponēdo h^os pa^mos. ꝛ duo facit: qꝛ pº ponit māʒ taliū pa^mo. 2º docet eos ſoluē ibi Aut nihil phibet. Circa pm duo facit: qꝛ pº ꝛ ſepatī ꝛ p ſe ponit pa^mus ſm ad aliqd. 2º ſilr ꝛ ꝯiūctiꝫ ponit pa^mos ſm qn̄ ꝛ ſm ubi. 2º ibi Ergo ſanū eē. Dicit ğ q ſanitas ꝛ diuitie ſunt bonū: ſꝫ iſipiēti ꝛ nō recte utēti nō ſūt bonū totū ƀ accipiēdū eſt p miori. ğ idē eſt bonū ꝛ non bonū. hec eſt ꝯ. forīet aūt ſic pa^m9. que nō ſūt bonū iſipiēti ꝛ nō recte utēti nō ſūt bonū: ſꝫ ſanitas ꝛ diuitie que ſūt in ſe bonū ꝛ nō ſūt bonū iſipiēti ꝛ nō recte utēti. ğ ſanitas ꝛ diuitie que ſūt qd bonū nō ſūt bonū. D. c. d

¶ Ergo ſanū eē ul' poſſe i ciuitatē bonū: ƀ ē qn̄ nō meli^9. idē ğ eidē bonū ꝛ nō bonuꝫ.

¶ Ponit ſil' pa^mos q̄ʒtū ad locū ꝛ tps. d. q ſanitas ꝛ poſſe in ciuitate ſunt bonū: ſed eſt qn̄. i. aliqn̄ q ſanitas nō eſt qd meli^9. ſic ēt eſt qn̄ in aliqua ciuitate q poſſe ibi Nō eſt bonū. Ipn̄t aūt ex hoc formari duo pa^mi. vn^9 quātū ad tps ſic. qd nō eſt bonū aliqn̄ nō eſt bonū: ſed ſanitas que eſt qdā bonū non eſt bonū. ali^9 aūt pa^m9 pōt ſic formari q̄ʒtū ad ubi: qd nō eſt bonū alicubi nō eſt bonū: ſed poſſe in ciuitate qd eſt qdā bonū nō eſt bonū alicubi. ergo poſſe in ciuitate qd eſt qdā bonuꝫ non eſt bonum. Deinde cum dicit.

¶ Aut nihil phibet qd ſimplr eſt bonum huic nō eē bonū: aut hoc huic qdē bonū: ſed non nunc: uel non in hoc bonum.

¶ Soluit ad oēs dictos tres palo^mos. d. q nihil phibet aliqd qd eſt bonū ſimplr nō eē bonū huic. i. iſipiēti uel nō recte utenti q̄ʒtū ad pa^mus ſumptū penes ad aliqd: aut ſi eſt bonū huic nō eſt bonū nūc q̄ʒ^m ad pa^mus ſumptū penes qn̄ ſiue penes tps. uel nō eſt bonū in hoc loco q̄ʒtū ad palogiſmū ſumptū penes ubi.

¶ Ergo qd nō ualet ſapiēs eſt malū: mittere aūt nō vult bonū: malum ergo bonū. Nō eni idē dicere malum eſſe bonum ꝛ amittere bonum.

¶ Poſtq̄ʒ phs poſuit palo^mos hui^9 falle ꝯcludentes oppoſita ꝯdictorie. In pte iſta ponit h^9 pa^mos ꝯcludētes oppoſita ꝯrie. ꝛ tria facit ſm q tres tales pa^mos ponit 2º ibi Silr aūt ꝛ que de fure. 3º ibi Et egritudo eſt malū. Pm^9 palo^m9 talis eſt qd nō vult ſapiēs eſt malum: ſapiēs nō vult amittē bonū. ğ malū eſt bonū. formet ſic palo^m9. ſapiēs nō vult bonū amittē. ğ nō vult bonū: ſed qd nō vult ſapiēs eſt malū. ğ bonū eſt malū. ſoluit dicēs q nō eſt idē dicere malū eē bonū: ꝛ malū eē amittere bonū. nolle eni amittere bonū nō eſt nolle

bonũ ſimplr: ſʒ eſt nolle bonũ ſm qd: ⁊ q2 amittẽ bonũ eſt bonũ ſm qd: ⁊ eſt malũ ſimplr nõ ualet ſi amittere bonum eſt malum ꝙ bonum ſit malum.

Dubitaret forte aliqs. q2 vr̃ h̃ nullã eẽ fallaciã. nullã eni vr̃ hr̃e appeñtiã. dicẽdo nõ vult amittẽ bonũ. ergo nõ vult bonũ. ¶ Dõʒ ꝙ quicũqʒ vult aliqd totũ vr̃ uelle quãlibet illarũ ptiũ: ut qui vult amittẽ malũ: q2 vult h̃ totũ amittẽ maluʒ: vr̃ uelle tã malũ q̃ʒ amittẽ. ſilr etiã qui non vult amittere bonũ: q2 nõ vult hoc totũ. vʒ amittere bonũ vr̃ ꝙ nec uelit bonũ nec uelit amittere. ſufficiẽs ergo eſt ibi apperẽtia: q2 totũ ſufficiẽter videt̃ iferre ſuas ptes.

Alterius forte dubitaret aliqs: q2 videt̃ ꝙ ſit ibi bonũ argumẽtũ: q2 ſi totũ ſufficienter iſert ptes ſuas videt̃ ualere ꝙ qui vult totuʒ ꝙ uelit quãlibet illorũ ptiũ: ut ſi ulr̃ hoc totũ malũ amittere: põt iferri ꝙ uelit malũ: ⁊ ꝙ uelit amittere: ⁊ ſi nõ vult bonũ amittere ſequit̃ ꝙ nõ vult bonũ. ¶ Dõʒ ꝙ totũ iſert ſuas ptes: ſi vna ps nõ diminuit de rõne alteri⁹. videmus eni ꝙ q2 mortuũ diminuit de rõne hoĩs nõ ualet ꝙ hõ mortuus ſit hõ: ſic ẽt q2 amittẽ diminuit de rõne boni: nõ ualet ꝙ amittẽ bonũ ſit bonũ. nam ponẽ amiſſionẽ boni eſt tollẽ rõnẽ boni: ſicͭ ponẽ hoĩeʒ mortuũ eſt tollẽ rõnẽ hoĩs. ¶ Propter formã aũt argumẽti ſciẽdũ ꝙ uolẽs totũ vult quãlibet ptẽ nõ in ſe ſed ut hẽt ordinẽ ad totũ. qui ergo non vult bonũ amittẽ nõ ſeqt̃ ꝙ nõ uelit bonũ ſm ſe acceptuʒ. ſed ꝙ nõ uelit bonũ ut ſtat ſub amiſſione: ⁊ q2 uelle aliqd ut hẽt ordinẽ ad aliud eſt uelle illud mãlr ⁊ ſm qd: q2 ptes ſũt mã toti⁹: uolẽs amittẽ bonũ: nõ ſequit̃ ꝙ nolit bonuʒ formalr ⁊ ſm ſe: ſed forte ſequit̃ ꝙ uolit ipʒ mãliter: ⁊ ut habet eſſe ſm quid. Deinde cum dicit.

¶ **Silr aũt ⁊ que de fure eſt oro. nõ eniʒ ſi malũ eſt fur ⁊ ſumẽ eſt malũ: nõ ergo maluʒ vult: ſʒ bonũ. nã ſumere bonũ eſt bonuʒ.**

¶ Ponit 1m pa^mus. d. ꝙ ſilis eſt oro que eſt de fure. non eni ſi malũ eſt fur. i. qd vult fur ſequit̃ ꝙ ſumere bonũ eſt malũ. q2 fur vult ſumere bonũ. formet̃ aũt ſic pa^m⁹ qd vult fur eſt malũ: ſed fur vult ſumere bonũ. ergo ſumere bonũ eſt malũ. Soluit ꝙ fur nõ vult malũ ſʒ bonum. nam ſumere bonum bonum eſt.

Dubitaret forte aliqs. q2 nõ videt̃ uerum ꝙ fur nõ uelit malũ ſed bonũ. nã cũ fur uoluntate ſit malus nõ eſt uerũ ꝙ uelit bonũ: ſʒ malum. ¶ Dĩcm ꝙ fur vult bonũ mãlr: q2 vult rẽ bonã. ſumere eni bonũ eſt res bona. vult tñ formalr malũ: q2 vult h⁹ bonũ malo mõ ſumere. ergo bonũ ſimplr ⁊ in ſe bonũ eſt: ſʒ ut eſt uolitũ a fure eſt malũ. peccat ergo palo^m⁹ ſm qd ſi ꝯcludat ſumere bonũ eẽ malũ ſimpr: q2 eſt malũ ut eſt uolitũ a fure. res ergo que eſt uolita a fure eſt bona: ſed ut eſt uolita a fure nõ eſt bona. iõ forte phs ꝯcedit ꝙ fur vult bonũ: nõ tñ ꝯcedit ut vult illud qd ſit bonũ. ¶ Notãdũ ergo ꝙ res que uolita eſt a fure duplr põt ꝯſiderari: uel in ſe: uel ut ſtat ſub hac itẽtione inquantũ eſt a fure uolita. In ſe aũt accepta h⁹ res bona eſt ſimplr: ſʒ forte ſit mala ſm qd ut inquãtũ fur mala itẽtione uerſat̃ circa ipaʒ. ſed ſi ꝯſideret̃ uolitũ a fure ſb rõne qua uolitũ ſimplr ⁊ formalr malũ eſt. põt aũt eẽ bonũ mãlr inq̃tũ tale uolitũ uerſat̃ circa rẽ bonã: ⁊ q2 res ipa bona eſt. uoluntas furis mala eſt: ſi ex bonitate rei: arguim⁹ bonitatẽ uolũtatis dicẽdo. vult fur aurũ: aurũ eſt bonũ. ergo vult bonũ. facim⁹ fallaʒ ſm qd. ſic ẽt ſi ex malitia uolũtatis arguim⁹ malitiã rei dicẽdo. fur vult malũ: ⁊ vult aurũ. ergo aurũ eſt malũ. peccaremus etiam per ſm qd. Deinde cum dicit.

¶ **Egritudo malũ ẽ: ſʒ nõ amittẽ egritudieʒ.**

¶ Ponit 3m palo^mus qui ſic formet̃. uolẽs bonũ ulr̃ egritudinẽ amittẽ: ſed qui vult egritudinẽ amittẽ ulr̃ egritudinẽ. ergo uolẽs bonũ vult egritudinẽ: ſed egritudo eſt malũ. ergo uolẽs bonũ vult malũ. phs aũt pſupponit hũc palo^mũ eẽ falſum: ad quẽ ſolui ꝙ egritudo eſt malũ: ſed amittẽ egritudinẽ nõ eſt malũ. cũ ergo dicit̃ ꝙ qui ulr̃ egritudinẽ amittere vult egritudinẽ. ⁊ malũ nõ eſt uerũ ſimplr ſed ſm qd: q2 amittere egritudinẽ ſimplr nõ eſt malũ ſʒ bonũ. ¶ Notãdũ aũt oẽs hos palo^mos tres ꝯcludere per oppoſita ꝯrie accipiẽdo ꝯtraria large ſʒ ꝙ malum ⁊ bonum ſunt contraria.

Poſſet autem dubitari quõ h̃ palo^m⁹ de amiſſione egritudinis hẽt apparẽtiã: ⁊ quõ ſit ibi falla ſʒ qd. ſed ſi ꝯſiderent̃ que dicta ſunt in palo^mo de amiſſione boni que hic querũtur non hñt dubium. Deinde cum dicit.

¶ **Ergo iuſtũ iniuſto: ⁊ qd iniuſte. eo ꝙ iniuſta magis eligẽdũ. ſʒ mori iniuſte magis eligendum q̃ʒ iuſte oportet ergo.**

¶ Ponit palo^mos ꝯcludentes oppoſita ꝑuatiue. ⁊ duo facit. q2 pmo ponit h⁹ palo^mos. 2o ſoluit eos ibi[Nõ eni ſi pati.] circa pm tria facit. ſm ꝙ tres pa^mos ponit 2o ibi[Ergo eſt iuſtũ.] 3a ibi[Et utꝝ oporteat.] dicit ergo ꝙ iuſtuʒ eſt iniuſto: ⁊ qd ſit iuſte eo qd ſit iniuſte magis eſt eligẽdũ. hec eſt maior: ſʒ mori iniuſte eſt magis eligẽdũ q̃ʒ mori iuſte. hec eſt minor. formet̃ ſic palo^m⁹. res iuſta eſt magis eligẽda q̃ʒ iniuſta: ſed mors iniuſta eſt magis eligẽda q̃ʒ iuſta. ergo res magis eſt eligẽda iuſta: ⁊ res magis eligẽda eſt iuſta. Deinde cum dicit.

¶ **Iuſtũ eſt ſua hẽre quẽqʒ. Que aũt aliqs iudicat ſm opionẽʒ ſuã: ⁊ ſi ſit falſus rata ſunt ex lege: idem ergo iuſtum ⁊ iniuſtuʒ.**

¶ Ponit 2m pa^mus. d. ꝙ iuſtũ eſt ſua hr̃e quẽqʒ: uel vnũquẽqʒ. que aũt aliqs iudex iudicat ſm opionẽ ſuã. i. ſʒ opionẽ legis: ⁊ ſi ſit iudex ille falſus in iudicando: ſua ſunt ſingula ex lege. ex h̃ dʒ accipi mior. ergo idẽ eſt iuſtuʒ ⁊ nõ iuſtũ: uel idẽ eſt iuſtũ ⁊ iniuſtũ. hec eſt ꝯ. formet̃ aũt ſic pa^m⁹. hr̃e ſua ſemp eſt iuſtũ: ſed hr̃e ſua ſʒ legẽ aliqñ eſt iniuſtũ ut cũ iudex falſum iudicat. ergo habere ſua eſt iuſtum ⁊ iniuſtum. Deinde cum dicit.

¶ **Et utrũ oporteat iudicare eum qui iuſta dicit: uel qui iniuſta. At vo euʒ qui iniuriã paſſus eſt: iuſtũ eſt ⁊ ſufficiẽter dicere que paſſus eſt. Ea aũt erãt iniuſta.**

¶ Ponit 3m palo^mũ. d. ꝙ utꝝ oporteat iudicare eũ qui dicit iuſta: uel qui dicit iniuſta. hec eſt maior palo^m. vʒ ꝙ opʒ iudicare. i. ꝯdẽnare dicentẽ iniuſta. at vo eũ qui iniuriã paſſus eſt iuſtũ eſt dicere ſufficiẽter ea que paſſus eſt: ſed ea erant iniuſta: q2 iniuria iniuſtitia quedã eſt. iuſte ergo põt quis iniuſta dicere ſi ſit iniuſta paſſus. formet̃ aũt ſic pa^m⁹: iniuſta dicentẽ iuſtũ eſt ꝯdẽnare. ſed iuſtũ hoĩem iniuriã paſſum ꝯuenit eẽ iniuſta. dicentẽ ergo iuſtũ hoĩeʒ iuſtũ eſt ꝯdẽnare: ſʒ ꝯdẽnare iuſtuʒ eſt iniuſtũ. ergo ideʒ eſt iuſtũ ⁊ iniuſtũ. Deinde cum dicit.

¶ **Nõ eni ſi pati aliqd iniuſte eligẽdũ: ſʒ qd nõ iuſte eligẽdũ magis q̃ʒ qd iuſte: hic aũt nihil ꝓhibet iuſte q̃ʒ iniuſte.**

¶ Soluit ⁊ tria fac: ⁊ q2 pͦ ſoluit ad pm pa^muʒ. 2o ad 1m. 3o ad 3m. 1a ibi[Et hr̃e ſua.] 3a ibi[Silr aũt.] dicit ergo ꝙ nõ ſequit̃ ſi eligẽdũ eſt aliqd iniuſte pati: ꝙ hoc. i. pp hoc magis ſit eligẽduʒ ſimplr iniuſte. i. ꝙ ſit iniuſte q̃ʒ qd iuſte: ſed ſimplr quidẽ eligendũ eſt quid iuſte: ſed h̃ i. ſm hoc. uel ſm quid nihil ꝓhibet magis eligẽduʒ eẽ qd ſit iniuſte q̃ʒ qd ſit iuſte. cum ergo arguebat̃. eligẽdũ eſt mori iniuſte. ergo eligẽdũ eſt qd ſit iniuſte: ꝓcedebat̃

a ſm qd ad ſimplr. nõ enim ualet. ſi eligẽdũ eſt iniuſte mori: q ſit eligẽdũ iniuſtũ ſimplr.

Dubitaret forte aliqs. que ſit cã q eligẽ mori iniuſte eſt eligere iniuſtũ ſm qd ⁊ nõ ſimplr. ¶ Dõz q vnũ qdq3 eſt tale ſimplr: qñ adeptũ eſt formã talis. nõ eſt eni ſimplr ignis niſi qd adeptum eſt formã ignis: ſed ſm qd eſt tale qd ſolũ eſt mã liter tale. cũ ergo qs moritſ iniuſte in eo nõ eſt iniuſtitia formalr: qꝛ illã iniuſtitiã ipe nõ exercet: ſed mãlr ⁊ paſſiue eſt in eo iniuſtitia inqᷓtũ eſt mã circa quã tyrãnus iniuſtus ſuã iniuſtitiam exercet. occidẽs ḡ iniuſte ſimplr iniuſtus eſt: ſed qui moritſ iniuſte non eſt ſimplr iniuſtus: ſed ſolũ eſt mã circa quã iniuſtitia exercetſ. eligere ergo agẽ iniuſta eſt eligẽ ut ſit iniuſtus ſimplr: ſed eligere pati iniuſta eſt eligere ut ſit iniuſtus ſm quid. ſimplr ergo ſunt eligenda iuſta. ſed nihil ꝓhibet ƀ3 qd eligendũ eẽ iniuſtũ. Deinde cum dicit.

¶ **Et hẽre ſua iuſtũ: aliena aũt nõ iuſtum. Judiciũ ṽo hoc iuſtũ eẽ nihil ꝓhibet ut ſi ſit ſm opionẽ iudicãtis: nõ enim ſi iuſtum hoc: uel ſic ⁊ ſimplr iuſtum.**

¶ Soluit ad 2m palomnus. d. q hẽre ſua eſt iuſtũ: hẽre aũt aliena nõ eſt iuſtũ ſimplr. ƀ3 nihil ꝓhibet h. ſ. hẽre nõ ſua eẽ iuſtũ iudiciũ. i. ꝑ iudiciũ iudicãtis: qꝛ ſi ſit ƀ3 opionẽ iudicãtis erit ibi iuſtitia qᷓtũ ad h: ƀ3 nõ erit ibi iuſtitia ſimp. nõ eni ſi iuſtũ eſt h. i. ƀ3 h: ut ƀ3 iudiciũ iudicãtis ulſ ſi ẽ iuſtũ ſic. i. ƀ3 legẽ: nõ ꝓp h ſeqꝭ q ſit iuſtũ ſimp. Cũ ḡ dr h eſt iuſtũ ƀ3 iudiciũ iudicãtis: ulſ ƀ3 legẽ. ḡ eſt iuſtũ: peccat ꝑ fallaꝫ ſm qd ⁊ ſimplr. Deĩde cũ dicit.

¶ **Silr ãt ⁊ q̃ iniuſta ſt nihil ꝓhibet ea dicẽ iuſta eſſe. nõ eni ſi dĩe iuſtũ necẽ ẽ iuſta eẽ.**

¶ Soluit ad 3m pamus. ⁊ duo facit: qꝛ pͦ ponit hoꝝ ſolõnẽ 2o qd dixerat manifeſtat ꝑ ſilẽ ibi Sic nec ſi. Dicit ḡ q ſilr ſoluẽdũ eſt ad 3m pamus. qꝛ que iniuſta ſunt nihil ꝓhibet iuſtũ eẽ ea dicẽ. nã nõ ſi eſt iuſtũ aliq̃ dicẽ necẽ eſt illa iuſta eẽ. põt eni iuſte dici qd eſt iniuſtũ. cuz ergo arguit. qui dicit iniuſta eſt iniuſtus: ⁊ eſt ꝯdẽnãdus. eſt ibi fallã ſm qd. nam in dicẽdo iniuſta nõ eſt iniuſtitia ſimplr: ſed ſolũ eſt iniuſtitia ſm qd ⁊ mãliter inqᷓtum eſt ſmo de rebus iniuſtis. Deinde cum dicit.

¶ **Sic nec ſi utilia ãt ẽ dicẽ utilia. ſilr ⁊ iniuſtis: qre nõ ſi q̃ dñr iniuſta q dicit iniuſta uicit: dic eni q̃ dicẽ ẽ iuſtũ. Silr ãt pati iniuſta.**

¶ Manifeſtat qd dixerat ꝑ ſilẽ. d. q ſicut nõ ualet ſi eſt utile iutilia dicẽ. ḡ utilia ſũt que dñr. qꝛ utile eſt aliqñ dicẽ iutilia ut cognita corrigantſ. ulſ meliꝰ caueantſ. ſilr ſe ƀ3 ⁊ i iuſtis. qꝛ nõ opꝫ ſi iuſtũ eſt dicẽ. ḡ iuſta ſũt q̃ dñr. nã iuſte pñt dici iniuſta ut corrigantſ ulſ caueantſ. Jõ ib. dicit q nõ ſeqꝭ. ſi que dñr ſunt iniuſta q dic illa vicit. i. obtinet iniuſta ſiue iniuſtitiã. dicẽs eni iniuſta nõ opꝫ q obtineat iniuſtitiã: ulſ q ſit iniuſtus: qꝛ ƀ3 dicat ea q nõ ſũt iuſta facẽ: dic tñ ea q̃ ſũt iuſta dicẽ. ſilr ãt ſe ƀ3 ⁊ iniuſta pati. nã qs põt dicẽ iniuſta abſq3 eo q ſit iniuſtus: ſic põt iniuſta pati: nõ tñ iniuſtus erit. Cap. IX

His aũt que ƀ3 diffõnẽ fiũt elẽchi: quẽadmoduz ſcriptũ eſt ipſis obuiare ꝯſiderãtes ꝯclõnez ad ꝯdictionẽ: ut ſit idẽ ⁊ ƀ3 idẽ: ⁊ ſilr ⁊ i eodẽ tpe.

¶ In pte iſta phs docet ſoluẽ ad palomos peccantes ſm ignorãtiã elenchi. ⁊ duo facit: qꝛ pmo docet ſoluẽ ad hoꝝ palomos in gñali. 2o exemplificat de hoꝝ palomis ibi Sunt aũt oẽs. Jcirca pmũ duo facit: qꝛ pmo docet ſoluẽ ad hoꝝ palomos cũ ꝯcluſio nõ pus in pncipio interrogatſ. 2o docet rñdẽ ad tales palomos: cũ pus in pncipio interrogatſ: q3 ꝯcludatſ ibi Si ṽo in pncipio. Dicit ergo q obuiandũ eſt his palomis qui ſunt ſm diffõnem elenchi. i. ƀ3 ignorantiã elenchi. quẽadmodũ ſcriptũ eſt pus cũ tractauimus de fallã ſm qd. nã ſi in dicta fallã obuiabamus cõparãdo ꝯclõnẽ ad ꝯdictionez ſic in hac obuiare opꝫ ꝯſiderantes ꝯnẽ per reſpectũ ad ꝯdictionẽ. debemꝰ eni cõparare ꝯnẽ ad ꝯdictiones: ut ſeqꝭ ex pmiſſis. utrũ idẽ ibi negetſ ⁊ affirmetſ ſm idem ad idem. ſilr ⁊ in eodẽ tpe. Deinde cum dicit.

¶ **Si ṽo in pncipio iterroget nõ fatẽduz: qñ ipoſe eẽ idez duplũ ⁊ nõ duplũ. Sed dõm nõ ſic aũt ut erat redarguẽ ꝯceſſuz.**

¶ Docet rñdere ad hoꝝ pamos: qñ ꝯ pus iterrogatſ q3 ꝯcludatſ. d. q ſi opponẽs in pnͦ anteq3 faciat pamus iterroget utꝝ idẽ ſit duplũ ⁊ nõ duplũ nõ eſt fatẽduz. i. nõ eſt ꝯcedẽdũ q ipoſe ſit idẽ eẽ duplũ ⁊ nõ duplũ. ƀ3 dõz eſt q nõ eſt poſe ſic eẽ aliqd duplũ ⁊ nõ duplũ: ut ꝯceſſuz erat redarguẽ. i. ut ꝯcedit eẽ redargutionẽ: uel ꝯdictionẽ. nã duplũ ⁊ nõ duplũ ut uerã ꝯdictionẽ important eidem ineſſe non poſſunt.

Dubitaret forte aliqs. utrũ idẽ poſſit eſſe duplũ ⁊ nõ duplũ. ¶ Dõz q duplũ relõnẽ iportat: cuiꝰ fundamẽtũ ẽ qᷓtitas. ſic ſilẽ relõnẽ iportat cuiꝰ fundamentũ eſt q̃litas. ſic ergo ad h q aliqd ſit ſilẽ nõ opꝫ q ſit tale ſm oẽm q̃litatez. ſic ad h q aliqd ſit duplũ nõ opꝫ q ſit tale ſm oẽm dimẽſionem: uel ſm oẽm quãtitatẽ. ſic ergo idẽ põt eẽ ſilẽ ſm vnam qualitatẽ ⁊ nõ ſilẽ ſm aliã: ⁊ ſic idẽ põt eẽ magnum reſpectu vniꝰ: ⁊ nõ magnũ reſpectu alteriꝰ. ita idem põt eẽ duplũ ƀ3 vnã dimẽſionẽ ut ſm lõgitudinẽ: ⁊ nõ duplũ ſm aliã: ut ſm latitudinẽ: ergo idem erit duplũ ⁊ nõ duplũ: ſed nõ erit duplũ ⁊ nõ duplũ ſm q talia important uerã ꝯdictionẽ: qꝛ duplum ſm longitudinem nõ ꝯtradicit nõ duplo ſm latitudinem.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrũ abſq3 additione ꝯcedendũ ſit idẽ eẽ dupluz ⁊ nõ duplũ. videtſ q nõ. qꝛ abſq3 additiõe nõ ꝯcedimꝰ idẽ eẽ albũ ⁊ nõ albũ: ſed cuz additione ꝯcedimus: qꝛ nõ eſt incõueniẽs aliqd eẽ albũ ſm vnã ptẽ: ⁊ nõ albũ ſm aliã. ¶ P. qd ſine additamẽto dicitſ ſimplr dicitſ: ⁊ qd eſt ſimplr tale videtſ pfecte eẽ tale: cũ ergo dupluz ſm ſolã longitudinẽ nõ ſit pfecte duplũ: nõ videtſ q ſi ens ſit duplũ ſimplr ⁊ abſq3 additione debeat dici duplũ. ¶ Dõm q nõ eſt ſilẽ de formis abſolutis ⁊ relatiuis. relatiua eni in ſeipſis iplicant reſpectũ quẽdã. qd ergo eſt duplũ per reſpectuz ad aliqd abſq3 additione aliã: põt dici duplũ: qꝛ duplũ in ſeipſo quẽdã reſpectũ claudit. eẽ eni duplũ nõ eſt eẽ aliqd abſolute: ſed reſpectiue. videmꝰ eni qꝛ qd eſt albũ ſm vnã partẽ non põt dici albũ ſimplr: ſed eſt albũ ſm quẽdã reſpectuz: ut ꝑ reſpectũ ad partẽ. ſi ergo in ipſo albo clauderetſ talis reſpectus: ita q eẽ albũ eſſet eẽ aliqd reſpectiue albũ ſm partẽ: qꝛ eẽt h albũ reſpectiue: poſſet dici album abſq3 additiõe: cũ poſitũ ſit q duplũ qd reſpectiuũ noiet. cõpetẽter ḡ duplũ ſm lõgitudinẽ: ⁊ nõ ƀ3 latitudinẽ põt dici duplũ ⁊ nõ dupluz. Qd ṽo obijcitſ de albo p3 qd nõ ſilẽ eſt de abſolutis ⁊ reſpectiuis. ¶ Qd aũt addebatſ qd eſt ſimp tale ẽ pfecte tale. Dõz q eẽ ſimp in relatiuis eſt eẽ p reſpectũ. ſufficit ḡ q ſimplr ⁊ abſq3 additiõe dicatſ duplũ qd eſt reſpectiue duplũ. naz ſic nõ oꝫ ad h q aliqd ſit duplũ q ſit ad oĩa duplũ: qꝛ tũc nullꝰ nũs eẽt duplus: cũ nullus ſit nũs qui reſpectu oĩs numeri ualeat dici duplus: ſic nõ oꝫ q abſq3 additiõe dicatſ duplũ qd ſit per oẽm modũ duplũ. duplũ ergo ſm longitudinẽ duplũ eſt ſimplr ⁊ pfecte ſm q pfectio ƀ3 eẽ in his que dicuntſ per reſpectũ. In relatiuis eni non opꝫ qd eſt pfecte tale q ſit oĩmõ tale: ſed ſufficit q ſit alicuiꝰ ulſ aliquo mõ: ut reſpectiue tale. ex hoc ergo põt

appere dĩſa iter hãc fallãz ꝛ ſꝫ qd. nã hec falla nõ ſemp ĩpedit illationẽ: ſꝫ ſp ĩpedit ꝯdictionem. ſillat eni ꝙ ali qd ſit duplũ ꝛ nõ duplũ: ſꝫ nõ ſillat ħ ut ſũt ꝯdictoria: ſed falla ſm qd ẽt ĩpam illationẽ ĩpedit: qꝛ nõ põt iferri. alb⁹ dentẽ. ergo alb⁹: ſicut põt iſerri duplũ ſm lõgitudinẽ. ḡ duplũ. pbꝫ ḡ qꝛ q̃ſi eodẽ mõ docuerat ſoluẽ hanc fallaciã ꝛ ſm quid dicẽs hãc ſicut illã ſoluẽdã eẽ conſiderãdo conclõnẽ ad ꝯdictionẽ. iõ forte nõ crederet hanc fallaciam ab illa nõ differre. addidit hanc nõ ſemper ĩpedire illationẽ ſed cõtradictionẽ. nam ut ait. nõ debemus negare ꝙ nõ poſſit iſerri aliqd eẽ duplũ: ꝛ non duplum ſed ꝙ talia iſerri nõ ualent ut implicãt contradictionem. Deinde cum dicit.

C Sunt aũt oẽs hec orõnes ſm hoc: putaſne qui ſcit ſingulũ: qm̃ ſingulũ nouit rem: ꝛ qui ignorat ſimiliter. Sciẽs aũt quis coriſcuꝫ qm̃ coriſcus: ignorabat qm̃ muſic⁹: quare idẽ ſcit ꝛ ignorat.

C Ponit palogiſmos deſeruiẽtes huic fallẽ. Ad cui⁹ euidentiam ſciẽdũ ꝙ cũ q̃tuor ſint modi hui⁹ fallacie illi tñ q̃tuor ad duos reduci pñt. nã pmi tres modi. vꝫ ſm idẽ ad idẽ: ꝛ ſilr. quaſi in idẽ redeũt: qꝛ qꝺ eſt magnũ ꝛ nõ magnũ nõ reſpectu eiuſdẽ põt dici quodãmõ eẽ magnũ ꝛ nõ magnũ: nec ſm idẽ: nec ſilr. ſunt ḡ quodãmõ duo modi hui⁹ fallẽ: quoꝝ vn⁹ eſt cũ ꝯcludunt ꝯdictoria: nõ ſm idẽ. ali⁹ võ cũ ꝯcludunt nõ eẽ ſil. duo ḡ facit: qꝛ p° exẽplificat de mõ illo cũ ꝯcludunt eẽ ꝯdictoria nõ ſm idẽ. 2° cũ ꝯcludunt nõ eſſe ſil. 2ª ibi Putaſne tetracubituꝫ. dicit ḡ ꝙ oẽs hec orõnes que dicunt ſunt ħ. i. peccãt per ignorãtiã elẽchi. ħ⁹ aũt orõ eſt putaſne qui ſcit ſingulũ qm̃ ſinguluꝫ. i. qui ſcit aliqd ſm aliqd nouit rẽ: ꝛ qui ignorat aliqd ſꝫ aliqd ſilr ĩgrat rẽ: hec eſt maior: ſꝫ q ſcit coriſcũ iſtũ qm̃ coriſc⁹: ꝛ ignorat ipꝫ qm̃ muſic⁹ ſup. ſcit coriſcũ ſm aliqd: ꝛ ignorat ipm ſꝫ aliqd hec eſt minor. ſeqtur ꝯclõ ꝙ idẽ ſcit ꝛ ignorat uerum eſt: ſed nõ ſm idẽ. Deinde cũ dicit.

C Putaſne tetracubitũ tricubito maius. fiet autẽ ex tricubito tetracubitus ſm lõgitudinẽ. maius autẽ minore maius: ideꝫ ergo ipſo ſm idem maius ꝛ minus.

C Ponit aliũ palogiſmũ in quo ꝯcludunt ꝯdictoria: nõ ſimul nec ſm idẽ tpe. d. putaſne tetracubitũ eſt maius tricubito. fiet eni tetracubitũ ſm longitudinẽ ex tricubito. põt eni ꝯtingere ꝙ ferruꝫ uel aliqꝺ aliud corpus pus exñs triũ cubitorũ extẽdat: ꝛ fiat tetracubitũ: ſiue fiat q̃tuor cubitoꝝ: ꝛ maius eſt minore mai⁹ erit idem ferrũ mai⁹ ꝛ min⁹ eodẽ ꝛ ſm idẽ: qꝛ erit mai⁹ ꝛ min⁹ ſeipo ſm longitudinẽ. formet aũt ſic palogiſmus. hoc ferrũ eſt tricubitũ in 3ª: eſt tetracubitum in nona. ḡ eſt tricubitũ ꝛ tetracubitũ: ſꝫ tetracubitũ eſt lõgi⁹ tricubito. ḡ idẽ ꝛ ſꝫ idẽ ut ſꝫ lõgitudinẽ eſt mai⁹ ꝛ min⁹ eodẽ ut ſeipo. neꝗ ẽ ſꝫ nõ ſil: nec in eodẽ tpe. Deĩn cũ dicit.

C Illos aũt qui fiunt in eo qꝺ petũt ꝛ accipiunt qꝺ in pncipio queſitum eſt: iterrogãtib⁹ qꝺ ſi ſit manifeſtũ: non dandũ: nec ſi pbabile ſit dicẽti uerũ.

C Docet ſoluere ad petitionẽ pncipij: ꝛ duo facit: qꝛ p° docet ſoluẽ ad hãc fallãm. cũ ħ⁹ defect⁹ pcognoſcit a rñdẽte. 2° cũ nõ pcognoſcit ibi Si aũt lateat. dicit ḡ ꝙ illos palogiſmos qui fiunt in eo ꝙ petũt: ꝛ accipiunt qꝺ eſt in pn° ſup. oꝫ ſoluere nõ ꝯcedẽdo iterrogãtib⁹. i. opponẽtib⁹ q̃ſitũ. i. ꝓpõnẽ quã quetũt: imo ſi ſit manifeſtũ ꝙ per iſtã ꝓpõnẽ quã itertogãt petat qꝺ eſt in pn° ħ⁹ q̃ſitũ: ẽt ſi ſit pbabile nõ eſt dãdũ ſiue nõ eſt ꝯcedẽdũ ħ⁹ uerũ ſiue ħ⁹ pbabile. dicenti. i. opponẽti. ſꝫ dicẽdũ eſt ꝙ petit qꝺ eſt in pn°. Deinde cum dicit.

C Si ãt lateat ignorãtia pp moleſtiã taliũ orationũ ad interrogãtẽ trãſeũdũ nõ arguẽtẽ. Nã elẽch⁹ ſine eo qꝺ ex pncipio: deinde qꝛ datuꝫ eſt: nõ ut ħ uteret: ſꝫ ut ad ħ diſputaret cõtrarij q̃ꝫ in extra elenchis.

C Docet rñdere ad ħ⁹ palogiſmos qñ nõ pcognoſcitur defect⁹ eoꝝ. d. ꝙ ſi ꝓpõ ꝓpter quã petit qꝺ eſt in pn° lateat ignorantiã rñdẽtis ꝓpter moleſtiã taliũ orõnũ qꝛ difficile eſt cognoſcere que orõnes ſunt ꝓpinque negocio: ꝛ in quib⁹ petit qꝺ eſt in pncipio. qñ ergo hoc latet ꝛ nõ pſentit defect⁹ anteq̃ꝫ ꝯcludat ꝯtra nos eſt tranſuertẽdũ. i. transferẽdũ: ut hẽt greca correctio: ad iterrogantẽ. i. ad opponẽtẽ uelut ad nõ arguentẽ. dicimus eni nos ꝯuertẽ ad opponẽtẽ dõo ꝙ nõ arguit: qꝛ elenchus debet fieri ſine eo ꝙ eſt petere qꝺ eſt in pncipio. Deide. i. poſtq̃ꝫ diximus opponẽti ꝙ nõ arguit dõm eſt ꝙ id qꝺ ꝯceſſimus nõ eſt datũ. i. nõ eſt ꝯceſſũ ut opponẽs uteret ħ. i. ut argueret per illud: ſed ut diſputaret ꝯtrũ ad hoc. i. ut argueret ꝯtriũ illius: uelut in extra elenchis. i. in elenchis factis extra ꝓpoſitũ uel ꝓpriã opiõnẽ in quib⁹ ꝯcedit aliq̃ ꝓpõ: nõ ut arguat ex ea: ſꝫ ut arguat ꝯtra eã. C Notãdũ aũt ꝙ idẽ eſt arguẽ ꝯtra ꝓpoſitũ: ꝛ arguere ꝯtra aliqd qꝺ eſt ꝓpinquũ ꝓpoſito. cũ ergo rñdens ꝯceſſit aliqd ꝓpinquũ ꝓpoſito credens illud nõ eẽ ꝓpinquũ: ſed poſtea cuꝫ per illud arguit ꝯtra ipſuꝫ pcipit qꝺ eſt ꝓpinquũ ꝓpoſito: ꝛ ꝙ petit ibi qꝺ eſt in pncipio. debet dicere ꝙ nõ ꝯceſſit illud ut argueret per ipſuꝫ: ſed ꝙ argueret ꝯtra illud: qꝛ idẽ eſt arguere ꝯtra ꝓpoſitũ: ꝛ ꝯtra ꝓpinquũ ꝓpoſito. C Notandũ etiã ꝙ gratia diſputationis põt quis cõcedẽ ꝙ nõ credit eẽ uerũ ut arguat ꝯtra illud ꝛ cũ hoc fit dicunt fieri extra elenchi: qꝛ ille redargutiones ſiue illi elẽchi fiunt pter opiõnẽ rñdẽtis: qꝛ in talib⁹ rñdẽs ſuſtinet aliquid qꝺ nõ opinat eſſe ueruꝫ. D. c. d.

C Et eos qui per conſequens concordes in ipſa oratione monſtrare.

C Docet ſoluẽ ad palogiſmos peccãtes ſꝫ fallãz ꝯñtis: ꝛ duo facit: qꝛ pmo dat ħ⁹ ſolõnẽ in gñali. 2° exequit de ea in ſpãli ibi Eſt aũt duplex. dicit ḡ ꝙ eos palogiſmos qui peccãt per ꝯñs opꝫ ſoluere ꝯcordes. i. concorditer mõſtrare. ſ. in ipſa orõne ſup. ꝙ nõ tenet ꝯña. C Notãdũ aũt hãc eẽ ꝯcordẽ ꝛ cõem ſolõnẽ oĩuꝫ orõnũ peccãtiũ ſm ꝯñs: ꝙ nõ tenet nec ualet ibi ꝯña. oẽs eni tales orõnes uel arguũt a põne ꝯñtis: uel a deſtructione añcedẽtis ſm quẽ modũ arguẽdi p ſe loquẽdo nũq̃ꝫ ualet ꝯña. mõſtrare ergo i ipa orõne ꝙ nõ ualet ꝯña eſt ꝯcorditer ſoluẽ ad oẽs tales palogiſmos. D. c. d.

C Eſt aũt dupliciter ſequẽtiũ ꝯſequẽtia: aut eniꝫ in pticulare ſequit ulẽ: ut hoĩeꝫ aial: pbãt eni ſi ħ cũ illo: ꝛ illud eſſe cuꝫ hoc.

C Manifeſtat qꝺ dixerat in ſpãli: ꝛ duo facit: qꝛ p° manifeſtat ħ cũ arguim⁹ a põne ꝯñtis. 2° cũ arguim⁹ a deſtructiõe añtis. uel p° oñdit ꝙ ſophiſte puertũt ꝯñaꝫ affirmatiuã. 2° oñdit ꝙ puertũt negatiuã. 2ª ibi Aut ſꝫ opponẽs. dicit ergo ꝙ ſequẽtiũ. i. eoꝝ que ſequunt duplex eſt bona ꝯña. vna eſt a põne añtis. iõ ait ꝙ aut ẽ bona ꝯña cũ pticulare ſeqtur id qꝺ eſt ulẽ: ut cũ hoĩem ſeqtur aial: ꝛ qꝛ aial ſeqtur ad hoĩeꝫ: qꝛ ualet. hõ. ergo aial. ſophiſte arguũt ecõuerſo. pbãt eni ſi ħ aial eſt cũ illo. i. cũ hoĩe. illud. i. hoĩem eẽ cũ hoc. i. cũ aiali. arguũt eniꝫ aĩal ergo hõ cũ debeꝛent ecõuerſo dicere. ſoluẽduꝫ eſt ergo cũ arguunt a põne ꝯñtis ꝙ nõ ualet ꝯña: qꝛ debeꝛẽt arguere a põne añtis. Deinde cum dicit.

¶ Aut ſcḋm opponēs: nā ſi huic eſt illud cōſequēs ⁊ oppoſito oppoſitum.

¶ Oñdit nō ualere ↄñtiam ſophiſtaꝝ cū arguūt negatiue: qꝛ arguūt a deſtructiōe añtis. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū ꝙ arguē ſꝫ ↄñaꝫ dupl'r ꝑt ↄtigē affirmatiue uel negatiue. ⁊ cū arguimꝰ affirmatiue ut tactū ē debemꝰ arguere a pōne añtis. negatiue vō a deſtructiōe ↄñtis. ſophiſte vō circa utranqꝫ ↄñtiā peccāt: pp qḋ ſicut eſt duplex bona ↄña dialeticorum: ſic eſt duplex mala ↄña ſophiſtaꝝ. nā cū arguūt affirmatiue arguunt a poſitione ↄñtis: cū negatiue a deſtructione añtis. ¶ Uiſum eſt ꝙ quō nō ualet coꝝ ↄña: cū arguūt negatiue. duo aūt fac. qꝛ ꝓ° ꝓponit qḋ itēdit. 2° qḋ dixerat manifeſtat p exm ibi Scḋꝫ ꝙ meliſſi rō. Jn ꝓ° dic̄ ꝙ dictū eſt ꝙ duplex eſt bona ↄña: qꝛ aut eſt vna ↄña affirmatiue cū arguit a pōne añtis: aut ſup. eſt bona ↄña ſꝫ opponēs. i. negatiue. cū arguit a deſtructiōe ↄñtis: ⁊ qꝛ bonū eſt argm a deſtructiōe ↄñtis: ſophiſte peccātes circa hanc ↄñaꝫ arguunt a deſtructiōe añtis. Nā ſup. ꝓbāt ſophiſte ſi ſillō. i. ſi ul'e eſt ↄñs huic. i. ꝑticulari ⁊ añti ꝙ oppoſitū ſit ↄñs oppoſito: ut ꝙ oppoſitū ul'is ⁊ ↄñtis ſit ↄñs oppoſito ꝑticl'aris ⁊ añtis. arguūt enī hō. ꝙ aial. nō hō. ꝙ nō aial. cū ꝙ nec affirmatiue nec negatiue arguāt ſophiſte ſꝫ ꝙ ualet ↄña ↄcorditer ad oēs ꝑalogiſmos ↄñtis: debemꝰ ſoluere mōſtrādo ꝙ non ualet ibi ↄña. D.c.d.

¶ Scḋm qḋ eſt meliſſi rō. nā ſi qḋ factū eſt hēt ꝑncipium īgenitū ꝓbat nō hēre: q̄re ſi ingenitū eſt celū ⁊ infinitum: hoc aūt non eſt: econtrario enim ↄña.

¶ Quod dixerat manifeſtat per exēpluꝫ. ↄtinuet ſic. bñ dictū eſt ſophiſtas nō ſolū peccare ſꝫ ↄñtiaꝫ affirmatiuā: qꝛ arguūt a pōne ↄñtis: ſed ēt ſcḋm ↄñtiaꝫ negatiuaꝫ a deſtructiōe añtis ſcḋm ꝙ meliſſi rō ſup. peccabat. nā arguebat a deſtructiōe añtis cū deberet arguere ecōuerſo. nā ꝓbat meliſſus ſi qḋ factū eſt hēt ꝑncipiū igenitū i. nō factū nō hēt ꝑnm: q̄re ſi celū eſt igenitū. i. nō factū nō hēt ꝑncipiū magnitudīs: ⁊ eſt īfinitū. h aūt non ſeqtur: ſꝫ ↄ̄rio eſt ↄña. nō enī ualet. factū hēt ꝑnm magnitudīs ⁊ eſt finitū. ꝙ nō factū nō hēt ꝑnm magnitudinis: ⁊ eſt īfinitū: ſꝫ ecōtrario ualet. vꝫ qḋ non hēt ꝑnm magnitudīs: ⁊ eſt īfinitū nō eſt factū. debemꝰ enī arguere a deſtructiōe ꝑdicati ⁊ ↄñtis: nō a deſtructiōe ſbiecti ⁊ antecedētis. Deīde cum dicit.

¶ Qui aūt in eo ꝙ addit aliqd ſillogizant ↄſiderādū ſi ablato accit nihil minꝰ ipoſſ'e

¶ Docet ſoluē ꝑaloꝯ peccātes ſꝫ nō cāꝫ ut cām: ⁊ duo fac: qꝛ ꝓ° docet hꝰi ſol'onē. 2° oñdit quō ex tali ſol'one manifeſtare poſſumꝰ iꝑitiā opponētis ibi Deīde h oñdendū. Jn ꝓ° dic̄ ꝙ ꝙ ꝑalogiſmi qui ſill'ant in eo qḋ addit aliqd. ſ. ſupfluū cuiuſmodi ſūt ꝑalogiſmi ſꝫ nō cāꝫ ut cāꝫ ut ſoluamꝰ eos ↄſiderādū eſt ſi ablato aliq̄ nihil minꝰ accidit ipoſſ'e. ꝙ ſi h ↄtingat dōm eſt illō nō eē cāꝫ falſitatis qḋ ponebat cā. ſol'o ꝙ ad hꝰi ꝑaloꝯ eſt oñdere nō eē cāꝫ f'ſitatis qḋ ponit cā. Deīde cum dicit.

¶ Deīde h oñdendū ⁊ dicendū qm̄ dedit: nō ut videt ſed ut faceret ad orōnē: h vō uſus eſt nil ad orōnem.

¶ Docet ex hꝰi ſol'one manifeſtare iꝑitiā ſiue ignorantiā opponētis. d. ꝙ deīde. i. poſtqꝫ nouimꝰ ibi eē aliqd ſupfluū. qḋ nō eſt cā ↄñtis: h hꝰi ſupfluū eſt oñdēdū ⁊ ē dōꝫ a r̄ñdēte. ꝙ dedit illud. i. ↄceſſit nō ut videret ei eē ꝓbabile. ſꝫ ut per illud argueret ad orōnē. i. ad ↄñeꝫ ſiue ad ꝓpoſitū: ſꝫ opponēs qui uſus eſt eo nihil ad orōneꝫ. i. nō eſt uſus eo ad ꝓpoſitū. ex hoc enī maxime manifeſtabit ignorātia opponētis. ſi conceſſa ſibi ꝓpōne que nō videbat ꝓbabilis. neſciuit ea uti ad ꝓpoſitum ut per eā ↄcluderet aliqḋ iconueniēs.

a ¶ De eos vō qui pl'es iterrogationes vnā faciūt ſtatiꝫ i ꝑncipio determinādū: nam interrogatio eſt vna: ad quā vna eſt r̄ñſio. Quare nec pl'a dicta de vno: nec vnū de multis: ſed vnū de vno dicēdū uel negādum.

¶ Jn ꝑte iſta docet phs ſoluē ad ꝑalogiſmos ſꝫ pl'es interrogatiōes: ⁊ tria fac: qꝛ ꝓ° ponit hꝰi ſol'onē. 2° oñdit qm̄ per talē fall'aꝫ fit elēchꝰ. 3° ponit ꝑaloꝯ peccātes ſꝫ hāc fall'aꝫ. 2a ibi Sicut aūt in equocis. 3a ibi Ut i hꝭs orōnibꝰ. Jn ꝓ° dic̄ ꝙ ꝙ ad eos ꝑaloꝯ qui faciūt pl'es iterrogatiōes ut vnā: ſoluēdū ē ſic ꝙ ſtatiꝫ in ꝑn° eſt determinādū. i. ē oñdēdū ſup. ꝙ ſūt plures iterrogatiōes: ⁊ ꝙ nō debet eis vna r̄ñſio. nā iterrogatio vna ē ad quā eſt dāda vna r̄ñſio. q̄re ſi neqꝫ iterrogat vnū ꝑdicatum de mltis ſbiectis. neqꝫ pl'a ꝑdicata de vno ſbiecto: ſꝫ iterrogat vnū de vno: eſt dōm uel negādū ſimpl'r: ⁊ eſt ibi danda vna r̄ñſio. ꝙ p locū a ↄ̄rio ſcḋm: cū ſunt pl'es iterrogationes dāde ſūt pl'es r̄ñſiones ⁊ nō vna. Deīnde cū dicit.

¶ Sicut aūt i equocis qñqꝫ qdē ambobꝰ: qñqꝫ āt neutri ineſt. q̄re cū nō ſimplex eſt iterrogatio: ſimpl'r r̄ñdētibus nihil accidit pati: ſil'r ⁊ in his. Qñ ergo pl'a vni: ul' vnū plibꝰ ieſt: uel nō ieſt ſimpl'r dāti ⁊ deliquēti h pctm̄ nihil ↄtrariuꝫ accidit.

¶ Oñdit qm̄ per talē fall'aꝫ fit elēchꝰ: ⁊ qm̄ nō fit elēchꝰ. ¶ Ad cuiꝰ euidētiā ſciēdū ꝙ ſemp peccamꝰ cū ad pl'es iterrogatiōes vnā damꝰ r̄ñſionē. nā ſic faciēdo iterimit ſpꝫ diſputare ut ſupra dicebat. nō tm̄ ſemp ex tali pctō accidit ↄtra nos elēchus: qꝛ ſi ſit v'itas in utroqꝫ ſbiecto: ul' f'ſitas i utroqꝫ per ſe loquēdo pp vnā r̄ñſionē nō fit redargutio: ſꝫ cū eſt v'itas i vna iterrogatiōe: ⁊ falſitas in alia: ſi det vna r̄ñſio accidet redargutio. duo ꝙ fac: qꝛ ꝓ° oñdit qm̄ ex vna r̄ñſiōe nō accidit elēchꝰ nec redargutio. 2° oñdit qm̄ accidit ibi Qñ aūt huic qdē. Jn ꝓ° dic̄ ꝙ ꝙ ſicut in equocis qñqꝫ ꝑdicatū ieſt ambobꝰ ⁊ eſt v'itas in utroqꝫ ſbiecto. qñqꝫ aūt ꝑdicatū ieſt neutri ſbiecto: qꝛ eſt falſitas i utroqꝫ ſbiecto: q̄re cū h ↄtingit iterrogatio nō eſt ſimplex. ſimpl'r tm̄ r̄ñdētibꝰ nihil accidit pati. ſic ꝙ eſt in equocis: ſil'r aūt eſt in his. ſ. i plibꝰ iterrogatiōibꝰ: qꝛ qñqꝫ pl'a ꝑdicata iſunt vni ſbiecto uel vnū ꝑdicatū ieſt plibꝰ ſbiectis: qꝛ eſt v'itas i utraqꝫ iterrogatiōe uel nō ieſt: qꝛ eſt falſitas in utraqꝫ. cū ꝙ h ↄtingit ſimpl'r dāti. i. r̄ñdēti: ⁊ h peccatū delinquēti. nihil ↄtrariū accidit: qꝛ non redarguit. ¶ Notādū aūt ꝙ cōpat h pl'es iterrogatiōes ad equocationē pp ↄueniētiā quā hēt nomē equocū cū iterrogatiōe pli. ſic ꝙ ſi q̄reret ē ne canis corpꝰ ⁊ r̄ñdeat vna r̄ñſione: ꝙ ſic nō accideret redargutio: qꝛ lꝫ canis ſit equocū ad celeſte ſidus: ⁊ ad latrabile aial: utrumqꝫ tm̄ eſt corpꝰ. ſic ēt ſi demiratis celeſti ſidē ⁊ latrabili aiali: q̄reret ſūt ne hec corpa: qꝛ eſt ibi v'itas q̄ꝫtū ad utrūqꝫ iterrogatū. ſi r̄ñderet vna r̄ñſiōe ꝙ ſūt corpa nullum icōueniēs accideret: ⁊ ſic cū ē v'itas i utroqꝫ ſbiecto nō accidit icōueniēs ſi det vna r̄ñſio affirmatiua: ſic cū eſt f'ſitas i utroqꝫ nō accidit icōueniēs ſi daret vna r̄ñſio negatiua. ¶ Notādū ēt ꝙ ait delinquēti h peccatū: qꝛ ut dictū eſt ſp peccat cū ad pl'es iterrogatiōes dat vna r̄ñſio: ſꝫ nō ſemp ex tali peccato accidit redargutio. D.c.d.

¶ Qñ āt accidit huic qdē: illi āt nō: aut plura de plurībꝰ: ⁊ ē qm̄ iſunt ambo ambobꝰ:

ē āt q̄ñ nō īſunt: rurſū q̄re h̄ formidādū.

¶ Oñdit quō p talē fallaẓ ſit elēch⁹. d. q̄ñ ait ſup. vnuẓ p̄dicatū interrogaſ de plib⁹ ſbiectis: ⁊ h⁹ p̄dicatū huic qdē ſbto ſup. ieſt: illi. i. alij ſbto nō ieſt: ſic ēt cū pl'a p̄dicata īterrogant de pli b⁹ ſubtis eſt q̄ñ. i. ↄtingit aliq̄ñ q̄ ambo p̄dicata īſunt ambob⁹ ſubtis. Rurſum eſt q̄ñ i. aliq̄ñ q̄ nō īſunt ambo p̄dicata ambobus ſubiectis: q̄ h̄ eſt formidādū h. ſ. q̄ñ nō eſt v̄itas in utroqꝫ interrogato: nec falſitas in utroqꝫ. formidāduẓ eſt eni h̄: q̄ ſic faciēdo accidet nobis redargutio. Deide cuẓ dicit.

¶ At in his orōnib⁹: ſi h̄ qdē eſt bonū illud āt malū q̄m h̄ ueꝝ eſt dicē: q̄m bonū ⁊ malū: ⁊ rurſuẓ neqꝫ bonū neqꝫ malum.

¶ Ponit palogiſmos deficiētes ſm dictā fallaẓ: ⁊ q̄ nō eſt īcōueniēs eūdē palogiſmū peccare ſꝫ diu'ſas fallaſ. īō duo fac: q̄ p̄ᵒ ponit h⁹ palo^os ſiue h⁹ orōnes. 2ᵒ dicit aliq̄s illarū orōnū cadē in alias ſol'ones: ⁊ peccare per alias fallas. 2ᵒ ibi Cadūt ḡ he orōnes. Circa p̄ᵐ q̄tuor fac ſm q̄ q̄tuor palo^os adducit. 2ᵃ ibi Et ſi ſingulū. 3ᵃ ibi Ampli⁹ ſi bonū qdē. 4ᵃ ibi Et duo ieq̄liuꝫ. Circa p̄ᵐ duo facit: q̄ p̄ᵒ ꝓponit qd̄ itēdit. 2ᵒ manifeſtat qd̄ dixerat. 2ᵃ ibi Nō eni utrūqꝫ. dicit ḡ q̄ accidit falli per pl'es interrogatiōes ut accidit ī his orōnib⁹ que dicenſ: vna aūt h⁹ orō eſt ſi ꝓpoſitis duobus: q̄rū hoc qdē eſt bonū: illud aūt malū: ſi queraſ utrum h̄ ſint bona uel mala: ⁊ deſ vna rūſio. accidet h̄ icōueniēs q̄ñ uerū eſt dicere h̄. i. vnū ⁊ idē eē bonū ⁊ malū ⁊ rurſuẓ eē neqꝫ bonū neqꝫ maluẓ. Deide cū dicit.

¶ Nō eni ē utrūqꝫ utriqꝫ: q̄re idē bonuẓ ⁊ malū: ⁊ rurſuẓ: neqꝫ bonum neqꝫ maluẓ.

¶ Manifeſtat qd̄ dixerat. ſ. q̄ accidit idē eē bonū ⁊ malum: ⁊ nō eē neqꝫ bonū neqꝫ malū. d. q̄ cuẓ utrūqꝫ nō ſit utrūqꝫ q̄ poſitū eſt nō eē utrūqꝫ bonuẓ neqꝫ utrūqꝫ malū: ſed alterū bonū ⁊ alterū malū. ſi deſ ibi vna rn̄ſiᵒ ut ſi dicanſ ambo eē mala: ul' ābo eē bona ↄtinget bonum eē malū: ul' malū bonū. ſed ſi idē eſt bonū ⁊ malū rōne qua bonū nō erit malū: ⁊ rōne qua malū nō erit bonū. ḡ neqꝫ erit malū neqꝫ bonuẓ. īō ait: q̄ q̄ utrūqꝫ nō eſt utrūqꝫ. ſi deſ vna rn̄ſiᵒ accidet idē eē bonū ⁊ malum: ⁊ idē eē neqꝫ bonū neqꝫ malū. Deinde cum dicit.

¶ Et ſi ſingulū ipm ſibi idē ⁊ alij eſt diuerſum q̄m aūt nō alijs eadē ſed ſibi ⁊ diuerſa alijs ipa: ſibimet diuerſa ⁊ alijs eadē.

¶ Ponit aliū paloᵐ. d. ſi ſingulū. i. ſi qd̄libet ipꝫ ſit idē ſibi ⁊ alij diu'ſū. vt eni h̄ eē ſimpl'r ↄcedēdū: q̄ oia nō ſūt eadē alijs: ſꝫ ſūt eadē ſibi ⁊ diu'ſa alijs. h̄ ḡ poſito q̄raſ utrū oia ſibi ⁊ alijs ſint eadē ⁊ diu'ſa: q̄ ſimpl'r rn̄deaſ q̄ ſic: arguaſ h̄ mō. oia ſibi ⁊ alijs ſūt eadē ⁊ diu'ſa. ḡ oia ipa ſibimet ſūt diu'ſa ⁊ eadē ⁊ ſup. ſilr alijs ſūt diu'ſa ⁊ eadē: qd̄ ē icōueniēs. nō ē ḡ rn̄dēdū ſimpl'r: ſꝫ cū q̄riſ utrū oia ſibi ⁊ alijs ſint eadē ⁊ diu'ſa. ¶ Dōẓ ē q̄ ſibi ſūt eadē ⁊ nō diu'ſa. alijs v̄o ſunt diuerſa ⁊ nō eadē. D. c. d.

¶ Amplius ſi bonū quideẓ malū ſit: malū aūt bonum eſt duo fiant.

¶ Ponit 3ᵐ paloᵐ. d. q̄ ſi bonū qdē ſit malū: ⁊ malū ſit ul' ↄ̄ū eſt bonū. ꝓpoſitis ḡ talib⁹ duobus. q̄rū vnū de malo ſit bonū: aliud v̄o eꝯ. ſi ḡ q̄raſ utrū illa fiāt bona uel mala ſi deſ vna rūſio: ſeq̄tur q̄ duo fiāt vnuẓ: ut q̄ ambo fiāt bonū: uel ambo fiāt malū. Deide cuẓ dicit.

¶ Et vnū iequalū utrūqꝫ ipſuẓ ſibi equale quare equalia ⁊ inequalia ipſa ſibi.

¶ Ponit 4ᵐ paloᵐ. d. q̄ vnū ieq̄lū. i. ꝓpoſitis duobus ieq̄lib⁹ q̄raſ utrū utrūqꝫ ſit ipꝫ ſibi eq̄le. ſi q̄raſ utrū ambo illa ſint eq̄lia ſi rn̄deaſ vna rn̄ſiōe: ⁊ dicaſ q̄ ambo ſīt ſibi eq̄lia: cū poſitū ſit ea eē ieq̄lia ſeq̄tur ipa eſſe eq̄lia ⁊ ieq̄lia. nō ḡ dꝫ rn̄deri vna rn̄ſiōe. nā ī pl'ali nūō latet pl'alitas interrogationū. Duo ergo ieq̄lia ſi q̄ranſ an ſint ſibi eq̄lia: dꝫ rn̄deri p pl'es interrogatiōes. dōō h̄ ē ſibi equale ⁊ alij ieq̄le: ⁊ reliquum eſt etiā ſibi eq̄le ⁊ alij iequale. quō aūt in tali palogiſmo eſt interrogatio pl'es parebit meli⁹ cū oſtēdeſ quō cadat in aliaẓ ſol'onem: ⁊ quō eſt ibi alia fall'a. Deide cū dicit.

¶ Cadūt ḡ he orōnes ⁊ ī alias ſol'ones. nā ambo ⁊ oia pl'a ſig̃nt. Nō ḡ idē p̄ter nomē accit dicere ⁊ negare. hoc āt nō erat elēchus. Sꝫ manifeſtū: q̄m ſi nō vna interrogatio plures fiant: ſꝫ vnū de vno dicat uel neget non erit impoſſibile.

¶ Oñdit quō alique orōnū dictarū cadūt in alias ſol'ones: ⁊ peccāt per alias fall'as. d. q̄ he orōnes. i. alique dictaꝝ orōnuẓ cadūt in alias ſol'ones: ⁊ peccāt per alias fall'as. nō ambo. i. palo⁹ 4⁹ in quo querebaſ de duob⁹ ieq̄lib⁹ utrū ambo eēnt eq̄lia ⁊ oia. i. palo⁹ 2⁹ ubi q̄rebaſ utrū ſingula uel oia eēnt ſibi ⁊ alijs eadē ⁊ diu'ſa. hi palogiſmi uel he orōnes pl'a ſig̃nt. i. peccāt per fallacias ī dictiōe ī q̄b⁹ eiſdē noib⁹ ul' orōnib⁹ pl'a ſig̃m⁹: īō ſbdit q̄ in talib⁹ nō accidit dicere. i. affirmare ⁊ negare idē p̄ter nomen. i. niſi ſꝫ nomē. h̄ aūt. ſ. affirmare ⁊ negare idē ſolū ſꝫ noiē nō erit elēch⁹. i. nō fac̄ ueraẓ ↄ̄dictionē. nō ḡ ē v̄a ↄ̄dictio q̄ñ ē ibi pl'alitas ſig̃toꝝ: ſꝫ ſꝫ ſi ſit ſimpl'x interrogatio: ⁊ nō fiāt pl'es interrogatiōes ut vna. ſꝫ dicat. i. affirmet uel neget vnū de vno nō erit ipoſſ'e. i. non accidet icōueniēs ſi deſ ibi vna reſponſio.

Dubitaret forte aliq̄s quō oia. i. quō 2⁹ ⁊ 4⁹ palo⁹ in q̄b⁹ ponunſ oia: ⁊ ambo cadūt in alias ſol'ones ⁊ peccāt nō ſolū per pl'es interrogatiōes: ſꝫ ēt pl'a ſig̃nt ⁊ peccāt per fallas in dictione. ¶ Dōm q̄ cū q̄riſ utrū oia ſibi ⁊ alijs ſint eadē ⁊ diu'ſa: h̄ eſt falla in dictiōe: q̄ eſt ibi amphibologia. nā cuẓ diciſ. oia ſūt eadē ſi ly ſibi fac̄ ↄſtructionē reciprocā uerum eſt. nā qd̄libet eſt idē ſibi. ſꝫ ſi ly ſibi fac̄ ↄſtructionē trāſitiuā eſt locutio falſa. nā ſi oia ſūt eadē ſibi trāſitiue loquēdo qd̄libet erit idē alij. iſti eni diligunt ſe. duplex pōt eſſe ſenſus: uel q̄ vn⁹ diligat alium: uel q̄ q̄libet diligat ſeipm. p̄mus ſſus eſt trāſitiu⁹. 2⁹ reciproc⁹. ⁊ q̄ diu'ſa rō ↄſtruēdi iducit amphibologiaẓ in p̄dicta locutiōe pōt eē amphibologia. ſicut ēt ibi pōt eſſe compoſitio ⁊ diuiſio. nā cū diciſ oia ſibi ⁊ alijs ſunt eadeẓ ⁊ diuerſa pūt ꝓferri ad p̄cedētia ↄiunctim ut ſit ſenſus oia ſunt eadē ⁊ diuerſa ſibi. ⁊ oia ſunt eadē ⁊ diuerſa alijs: ⁊ ſic eſt locutio f'la. ſi v̄o referaſ diuiſiꝫ ut ſit ſſus. oia ſunt eadē ſibi ⁊ diuerſa ſunt alijs: ſic pōt eſſe locutio uera. ⁊ q̄ taẓ cōpō q̄ꝫ amphibologia ſūt fallacie in dictiōe: ⁊ peccāt aliquo mō: eo q̄ eiſdē noib⁹ uel orōnib⁹ plura ſig̃mus. īō dicunſ dicte orōnes cadere in alias ſol'ones ⁊ ſignificare plura: q̄ peccant per fallacias in dictione in q̄bus plura ſignificam⁹. eodē aūt mō itelligēdū eſt de ambob⁹. i. de paloᵒ illo ī quo ꝓpoſitis duob⁹ ieq̄lib⁹. queriſ utrū ambo ſint ſibi eq̄lia. nā ſi ly ſibi faciat cōſtructionē trāſitiuā eſt locutio falſa. erit enim ſſus q̄ qd̄libet ſit eq̄le alij. ſi v̄o faciat ↄſtructionē reciprocā erit locutio uera: q̄ erit ſſus q̄ utrūqꝫ ſit eq̄le ſibi. ḡ eſt ibi amphibologia pp diu'ſaẓ rōnē ↄſtruēdi. cuẓ ḡ ſemp p numerū pl'alē fiat interrogatio pl'es: in dictis palo^is erit fall'a ſꝫ pl'es interrogatiōes: ⁊ q̄ pl'a ibi ſiſ interrogantur. erūt ēt ſibi alie fall'e ſꝫ qd̄ qd̄ dictum eſt.

¶ Aduertēdū tñ q̄ ī ambo ⁊ ī oia ab aliq̄b⁹ alr aſſignaſ fall'a in dictiōe q̄ꝫ dixerim⁹. dicūt enim q̄ ambo ⁊ oia pl'a ſig̃nt: q̄ pūt teneri collectiue uel diſtributiue. cum ḡ diciſ. oia ſunt ſibi. eadē: ſi ly oia teneatur collectiue erit locutio f'la. erit eni ſſus q̄ oia collectiue ⁊ ↄiūctiꝫ

ſumpta eadē mā3 hēant. ſ3 ſi ly oīa teneaᷓ diſtributiue ut reddaᷓ p̄dicatū cuilibet pti ſibi per ſe diuiſi3 ut ſit ſenſus. oīa ſunt eadē ſibi. i. qd̄libet p ſe acceptū ſibiipſi eſt idē: eſt locutio vā. ſic ēt duob⁹ īeq̄lib⁹ mōſtratis ambo ſūt ſibi eq̄lia: ſi ly ambo teneaᷓ diſtributiue: ⁊ nō ſūt ſibi eq̄lia: ſi teneatur collectiue: ſm ergo hunc modum in dictis palogiſmis erit equocatio. Cap. X.

N illis aūt qui deducūt ad idē frequēter dicere: māifeſtū qm̄ nō dādū coꝝ que ad aliqd dicūtur ſignificare qdē ſeparas per ſe p̄dicatiōes ut duplū ſine eo qd̄ ē duplū dimidij: qm̄ i eo vī.

¶ In pte iſta ut dicebaᷓ phs docet ſoluē ad palogiſmos ſiue ad rōnes que ducunt ad nugationē. Nugatio aūt ut patuit ex p̄o li° maxie videᷓ ɔtigē circa relatiua ⁊ circa ꝓprias paſſiōes. duo ḡ facit: q2 p̄° docet ſoluē ad nugationē ꝓut videᷓ ɔtingere fieri circa relatiua. 2° ꝓut videᷓ ɔtingē circa ꝓprias paſſiōes. 2ᵃ ibi. In his autē per que. Circa p̄ᵐ duo facit. q2 p̄° docet ſoluē ad nugationem ꝓut videᷓ fieri circa relatiua per ſe. 2° ꝓut videᷓ ɔtingē circa relatiua ſm ſuū gen⁹. 2ᵃ ibi. Neq3 ſcientiā in ſpē. Circa p̄ᵐ tria facit: q2 p̄° ꝓponit qd̄ itēdit. 2° ꝓbat ꝓpoſitū. 3° ex his que dixerat manifeſtat per exēpla itētū. 2ᵃ ibi. Nā ⁊ decē. 3ᵃ ibi. Duplum aūt nō ſigt. Dicit ḡ ꝙ in illis orōib⁹: uel in illis palogiſmis qui deducūt ad frequētr idē dicere manifeſtū quō ſoluēdū: qm̄ nō ē dādū. i. nō eſt ɔcedēdū eorū que ad aliqd dr̄ ſm p̄dicatiōes per ſe ⁊ ſeparas ſigre ſup. idē qd̄ ſignt ipē orones: uel idē qd̄ ſignt in orōib⁹ ɔ̄iūcta ut duplū ſūptū per ſe ſine eo ꝙ eſt duplū dimidij nō ſigt idē ꝙ hec oro duplū dimidij ſigt: qm̄ in eo. i. in duplo videtur. i. itelligiᷓ dimidij. non enim ꝓpter hoc quoniā in duplo intelligiᷓ dimidij. dupluз per ſe ſumptū ſignificat idē qd̄ duplū dimidij.

Dubitaret fortealiqs. q2 videᷓ ꝙ duplū per ſe ſūptū idē ſignificet qd̄ duplū dimidij. Nā ut dicᷓ 4° metaᶜᵉ. rō quā ſigt nomē ē diffō

cō.28

ɔcꝗd ḡ ptinet ad diffōnē alicuius: videᷓ ptinē ad ſigtū ei⁹. cū ḡ vnū relatiuoꝝ ptineat ad diffōnē alteri⁹: videᷓ vnū relatiuoꝝ ptinē ad ſigtū alteri⁹. ¶ Dō3 ꝙ nō oīa hūt pari rōne diffōnē nec oīa ex eq̄ hūt qdditatē: ſ3 q̄dā hūt diffōnē ſimplr̄ ut ea in q̄rū rōne nihil poniᷓ qd̄ nō ptineat ad eēntiā eorū. quedā aūt hūt diffōnē per additamēta: in quorū rōne aliqd poniᷓ qd̄ nō eſt de eēntia eoꝝ. ſi ergo ɔcedi pōt abſolute loquēdo in his que habent diffōnez ſimplr̄ totū id qd̄ ptiet ad diffōnez ret ptinē ad ei⁹ ſigtū: in his tn̄ que hūt diffōnem per additamēta: nō totū qd̄ ad talē diffōnez ptinet ptinere pōt ad eoꝝ ſignificationē. rō ḡ quam ſigt nomē eſt diffō in hūtib⁹ diffōnez ſimplr̄ē. ꝙ ſi cū h̄ uellem⁹ trahere ad diffōnes per additamēta: diceremus nō totā diffōnē ptinere ad ſigtionē noīs ſed ptē3: q2 in ea aliqd poniᷓ qd̄ eſt de ſigto noīs: ⁊ q2 relatiua ⁊ ulr̄ per ſe paſſiōes hūt diffōnē per additamēta. iō nō ɔcꝗd poniᷓ in diffōne taliuꝝ ptinet ad ſigtionez eoꝝ. l3 ergo dimidij ptineat ad diffōnez dupli noīe tn̄ dupli nō ſigtur dimidij: ⁊ l3 naſus ptineat ad diffōnē ſimi: noīe tn̄ ſimi nō ſigtur naſus niſi uellem⁹ accipe ſigtionem large. ut diceremus ſigri p aliqd ɔcꝗd daᷓ itelligi per ipm: ſm quē modū h̄ de ſigto nō loquimur. ex hoc ergo apparet ꝙ non ſigre idez nomen qd̄ oro duplr̄ pōt intelligi. p̄mo ut in p̄mo libro exponebaᷓ: q2 nō ſigt idē nomē per ſe ſumptū: ⁊ in orone poſitū: ut duplū non ſigt idez per ſe ſumptū ⁊ coniūctuз dimidij: q2 duplum per ſe ſumptū dat itelligere dimidij. ɔiunctū aūt dimidij non ulteri⁹ dat itelligere ipm. ⁊ ſic loquendo accipim⁹ ſigtionez large. ꝓut ɔcꝗd eſt de itellectu alteri⁹ aliquomō ptinet ad ſigtionez ei⁹ ſi ergo duplū per ſe ſumptū ⁊ ɔiunctuз alteri diuerſificatur ſm itell3. ⁊ aliqd dat itelligere per ſe ſumptū: qd̄ non dat itelligere ɔiunctū alteri ſit: ⁊ acceptū aliquo mō dici poteſt non ſigre idez. 2° mō poteſt itelligi ꝙ nō idē ſigt nomē ꝙ oro accipiēdo ſigtionē ꝓprie: ſm quē modū q̄libet termin⁹ icomplexus ſigt quid icōplexū. ⁊ nō qd cōplexū. nomē ergo: q2 dicit quid icomplexuз non ſigt idē qd̄ oro que dicit quid cōplexū. duplū ergo non ſigt idem qd̄ duplum dimidij. q̄ztūcunq3 ergo dimidij ſit de intellu dupli: nō tn̄ ſigtur nomine dupli. he aūt due expōnes ex eadē radice ꝓcedunt: ⁊ vna alteri ſuffragatur. Deinde cum dicit.

¶ Nā ⁊ decē in vno min⁹ decē: ⁊ facere in non facere: ⁊ oīno in negatiōe dictio. Nō tn̄ ſiqs dicit h̄ nō eē albū dicit albū idē eē.

¶ Probat qd̄ ſuppoſuerat. v3 ꝙ nō ɔcꝗd itelligitur in alio eſt de ſigtiōe ei⁹. d. ꝙ decez itelliguntᷓ in decē vno minus. i. in nouē. ſi eni facere itelligiᷓ in nō facere: ⁊ oino i negatiōe itelligiᷓ dictio. i. affirmatio: ⁊ l3 affirmatio ſit de itellu negatiōis: nō tn̄ ſigtur per negationez. nō eni ſiqs dic̄ hoc nō eē albū: dic̄ h̄ eē albū. nō eni idē ſigt albū: ⁊ nō albū: l3 albū ſit de itellu nō albi: ſic etiā ſupplēdū eſt ꝙ decē nō ſigtur per nouē: l3 poſſit eē de itellu ipſi⁹ nouē: ex quo patet ꝙ non ɔcꝗd eſt de itellu alteri⁹ ꝓprie ptinet ad ſigtionez eius.

Dubitaret forte aliqs. q2 l3 nō videaᷓ hic dubiū ꝙ affirmatio ſit de intellu negatiōis q2 p̄uatio nō pōt coḡſci niſi per hītū. ⁊ l3 nō videaᷓ hēre dubiū ꝙ affirmatio nō ſigtur p negationem q2 oppoſitoꝝ oppoſita ſᷓ ſigta: videᷓ tn̄ dubiū quō decē itelliguntᷓ i nouē. Nō eni eſt dubiū ꝙ decē nō ſigntᷓ p nouē: q2 tota eēntia toti⁹ itegralis nō claudiᷓ in aliqua ſui pte. ¶ Dō3 ꝙ nouē per ſe acceptū nō dat itelligere decē. ſ3 nouē ut deficit a decē de necitate dat itelligere decē. nullus eni poſſet itelligere aliqd ut deficit ab alio niſi itelligeret illud a quo deficit. phs aūt non ſimplr̄ ɔcedit ꝙ decē itelligantᷓ in nouē: ſed vult ꝙ decē itelligantᷓ in decē vno min⁹. i. itelliguntᷓ i nouē: nō ſimplr̄: ſed ut deficiūt a decē. Deide cuз dicit.

¶ Duplū aūt neq3 ſignificat nihil fortaſſe quēadmodū: neq3 qd̄ in dimidio eſt qd̄ ſi forte ſignificat: ſed nō idē ⁊ copulatur.

¶ Ex his que dixerat māifeſtat itētū. v3 ꝙ h̄ nom̄ duplū nō ſigt idē qd̄ oro. d. ꝙ duplum fortaſſe nō ſigt nihil: quēadmodū neq3 qd̄ eſt i dimidio. i. neq3 dimidiū ſup. ſigt nihil. ꝙ ſi forte h⁹ᶦ duplū aliqd ſigt nō ſigt illd̄ qd̄ ⁊ copulatū. i. nō ſigt idē qd̄ oro. ¶ Notādū aūt ꝙ dic̄ duplū fortaſſe nō nihil ſigt: ⁊ ait: ſi forte aliqd ſigr: q2 relatiua nō ꝓp̄e ſignt aliqd: ſ3 ad aliqd: nec ꝓp̄e ſigt aliqd in ſe: ſ3 ad aliđ ordinatū. vn̄ ⁊ ɔ̄ᶦᵒ· ait 12° metaᶜᵉ ꝙ iter cetera p̄dicamēta relatio min⁹ hēt de eē ⁊ q̄zto hēt min⁹ de eē min⁹ hēt qd̄ ſignificet aliqd. iō phs de relatiuis loquēs q̄ſi ſub dubitatione ait ꝙ forte duplū non nihil ſigt: ⁊ ꝙ forte aliqd ſigt. Deinde cum dicit.

¶ Neq3 ſciētia in ſpē ut ſi eſt ſciētia medicina ipm qd̄ cōē: illud aūt erat ſciētia ſcibilis.

¶ Qd̄ dixerat de relatiuis ſm ſe ꝙ nō ſignt idez qd̄ oro oñdit vītatē hēre in relatiuis ſm ſuū gen⁹. medicia eni que dicᷓ ad aliqd: q2 ſcia dicᷓ ad aliqd nō ſigt idē qd̄ oro: ⁊ ſcibile nō eſt de ſigtiōe medicie ſicut dimidij nō erat de ſigtione dupli. Intēdit aūt talē rōnē. medicia nō eſt ad aliqd niſi q2 ſcia eſt ad aliqd: ſ3 ſcia nō ſigt idē qd̄ oro. ergo nec medicia: nec aliq̄ ſcia ſpālis ſigt idez qd̄ oro. de hac autē rōne non ponit niſi vtutem medij. v3 ꝙ ſcia ſpālis nō dicᷓ relatiue: niſi q2 ſcientia coiter dicta dicᷓ relatiue: iō ait: ꝙ neq3 ſciaз in ſpecie. i. neq3

ſpālez ſciā ſup. cōcedēdū eſt ſignare idē qd̄ orō. uel neq; ſciaz in ſpē. i. neq; ſciaz ſpālē ſup. dicimus eē relatiuū ſʒ ſe: ſʒ ſʒ ſuū genus: ut ſi medicina eſt ſcia ipm qd̄ eſt cōe .i. ipſa ſcia eſt illud qd̄ erat ſcia ſcibilis. i. qd̄ dr̄ relatiue ad ſcibile. medicina ḡ nō dr̄ relatiue: niſi qr ſcia dr̄ relatiue. ℭ Nōn^m aūt ꝙ lʒ ſit ſcibile de itellu ſcie: nō tn̄ ſignificaf noīe ſcie: ⁊ multo magis nō ſigtur noīe medicine. nā ut ſup oſtēſuz eſt. nō qcqd eſt de itellu alicui⁹ eſt de ſigtione ei⁹. ℭ Nōn^m ēt ꝙ cū tota cā qre medicina uel aliq̄ ſcia ſpālis videaf ſigre idē qd̄ orō: ſumaf ex pte relatiōis: ū ea que ſm ſe ſunt relatiua non ſignt idē qd̄ orō: ut pʒ p habita. ea que nō ſūt relatiua niſi ſʒ ſuū genus multo magis nō ſignificabūt idē qd̄ orō. D. c. d.

ℭ In his āt p q̄ oñdunt̄ pdicamētis ħ dicē dū q̄m nō idē eſt ex̄: ⁊ in orone qd̄ oſtēdit.

ℭ Docet ſoluē ad nugatonē reſpectu ipſaꝝ paſſionū. ⁊ duo fac: qr p^o ꝓponit qd̄ itēdit. 2° manifeſtat ꝓpoſituz ibi⌊ Cauū eni coiter.⌋ dic ḡ ꝙ in his pdicatis. i. in his accn̄tib⁹ p que oñdunt̄ ſup. ſbiecta ħ ē dōʒ ꝙ nō eſt idē accipe ipaz paſſionē: uel ipʒ accn̄s qd̄ oñdit ex̄. i. p ſe ⁊ ſepatū: ⁊ accipe ipm ut eſt in orone: ⁊ ut eſt alteri ꝯiunctū. ſicut eni ſoluebamus ad nugatlonē circa relatiua dōʒ ꝙ nō ſigt idē nomē qd̄ orō: nec idē ſigt nomē p ſe ſūptū ⁊ alteri copulatū. ſic dicim⁹ ſoluē ad nugationez circa accn̄tia: qr in talib⁹ nō ſigt idē nomē qd̄ orō: nec idē ſigt accn̄s p ſe ſūptū: ⁊ ut ē in orone poſitū. ℭ Notādū aūt ꝙ dic in his pdicamētis p que oñdunt̄ ſbiecta: qr accn̄tia: ut dr̄ in p^o de aīa. ꝯferūt magnā ptē ad
Tex. 2^{ti} .11. cogſcēdū ꝙ qd̄ ē. ℭ Nōn^m ēt ꝙ tā p accn̄tia coīa q̄ʒ p accn̄tia ꝓpa aliq̄ nō oñdunt ⁊ declaranf ſbta: magis tn̄ p ꝓpa q̄ʒ p coīa: qr magis ꝓpe declaraf aliqd ut manifeſtaf ſb rōne ꝓpa q̄ʒ ut maifeſtaf ſb rōne cōi. p ꝓpa vō ſb rōne ꝓpa. id ſbta magis oñdunt̄ ⁊ māifeſtanf p ħ accn̄tia q̄ʒ p illa. ℭ Nōn^m ēt ꝙ apparēs nuga⁹ maxie ſit p accn̄^a ꝓpa eēt p ſe paſſiōes. iū qr forte videf alicui nugationē apparēē fieri p accn̄^a coia. id phs i ſeqntib⁹ de utriſq; exequif oñdēs nullū eoꝝ ſigre idē qd̄ orō: ⁊ ſbm nō eē de ſignificatiōe alicuius accidētis. D. cū. d.

ℭ Nā cauū coiter qd̄ idē ſigt in ſimo ⁊ rhebo. additū āt nihil ꝓhibet ħ qdē naſo: illd antē conuri ſignificare. naʒ hic qdeʒ ſimū: illic antē rhebū ſignificat: ⁊ nihil differt dicere naſus ſimus: naſus cauus.

ℭ Manifeſtat itēruz oñdēs ſbm nō eē de ſigtiōe alicui⁹ accn̄tis: pp qd̄ nulli nomē accidentis ſigt idē qd̄ orō. duo ḡ fac: qr p^o oñdit ſbiecta nō eē de ſigtiōe accn̄tiuz coium. 2° oñdit ea nō eſſe de ſigtiōe accn̄tiū ꝓprioꝝ. 2ª ibi⌊ Amp. nō dāda eſt.⌋ In p^a pte itēdit talē rōnē. illd qd̄ eſt pter itell'm alicui⁹ nō eſt de ſigtiōe ei⁹: ſʒ ſbiecta ſūt pter itell'm accn̄tiū coiuz. ḡ nō ſūt de ſigtiōe ipſoꝝ. qd̄ aūt ſbm ſit pter intell'm accn̄tis cois declarat. d. ꝙ cauū ſūptū coiter idē ſigt in ſimo ⁊ in rhebo: ſicut aīal coiter ſūptū idē ſigt in hoīe: ⁊ in leone. additū tn̄ cauū nihil ꝓhibet in naſo qd ſigre ħ. i. ſimuz. cruri aūt additū ſigre illd. i. rhitū ſiue claudū: ⁊ exponit ſe. d. ꝙ cauū additū huic. i. naſo ſigt qdē ſimū. additū autē illd. i. ad illud ut ad crus ſigt rhitū. i. claudū. id ſbdit ꝙ nihil differt dicē naſus ſimus ⁊ naſus cauus. ſic ēt non differt dicē crus cauū ⁊ crus rhitū: ſiue crus claudū. accipiē-
Cō. 18. do claudicationē ꝓut accn̄t ex ꝯcauitate cruris. ℭ Notādū aūt ꝙ ut declarari hēt in 7° metaphyice. ſbʒ in diffinitiōe accn̄tiū ſe hēt ſic dr̄a in diffōne ſbaꝝ. ſicut eni aīali additū rōnale hoīez ꝯſtituit. addita vō et alia differētia ꝯſtituit aliā ſpēm. ſic cauo additus naſus ꝯſtituit ſimū. ſi vō addaf cauo aliud ſbm ut crus ꝯſtituit aliā ſpēʒ accn̄tis ſiue aliā paſſionē ut rhitū. cū ḡ dr̄a ſit pter itell'm gn̄is: naſus eſt pter itell'm caui: ⁊ q̄dlibet ſbʒ eſt pter itell'm accn̄tis coīs: q̄re nō ptinet ad ſigtiones eius. ut ḡ phus oñderet ſbiecta eē pter itell'm accn̄tiū coīuz declarauit ꝙ ſe hñt ad ea ſicut dr̄a ad genus. cū cauū qd̄ eſt accn̄s cōe additū alteri ⁊ alteri ſbo faciat aliā ⁊ aliā ſpēʒ accn̄tis. ſicut gen⁹ additū alij ⁊ alij dr̄e fac aliā ⁊ aliā ſpēʒ dr̄e. ℭ Notādū ēt ꝙ h^c lra que expoſita eſt de accn̄tib⁹ coib⁹ exponi poſſet de accn̄tib⁹ ꝓprijs. poſſet eni ſic foꝛari rō. nihil differt dicē naſus ſimus ⁊ naſus cauus: ſed dōo naſus cauus nō eſt ibi nugatio: qr naſus nō eſt de ſigtiōe caui. ḡ dōo naſus ſim⁹ nō eſt ibi nugatio. qr naſus nō eſt de ſigtiōe ſimi.

Dubitaret forte aliqs. utruʒ uez ſit ꝙ nō differt dicē naſus ſimus ⁊ naſus cauus: ⁊ vr̄ ꝙ nō. qr ſimus dat itelligē naſuʒ. In diffōne eni ſimi ponif naſus: ſʒ cauus nō dat itelligē naſuʒ: qr in diffōne eius nō ponif naſus. ℭ Dōʒ ꝙ cauū ⁊ ſimū dupl'r pñt accipi. ſ. ſm ſe ⁊ ut ſunt cōiuncta naſo. accepta aūt ſʒ ſe differunt: qr cauum per ſe acceptum non dat intelligere naſum: ſʒ ſimum dat intelligere ipſum tū vō ſūt ꝯiuncta naſo: ſicut ſpectat ad ꝓpoſitū nō differūt: qr ſicut dōo naſus cauus nō ulterius ibi itelligitur naſus. ſic ꝯiūctū ſimū naſo nō ulterius dat ipʒ itelligē. ſignāter ḡ phs nō ait ꝙ nihil differūt cauus ⁊ ſimus ſʒ ſe accepta: ſʒ ꝙ nō differūt ut ſūt ꝯiūcta naſo: qr ut ait nō dr̄t dicē naſus ſim⁹ ⁊ naſus cauus. D. c. d.

ℭ Amplius nō eſt dāda dictio ſm ultimū. falſuʒ eni ħ eſt. nō eni eſt ſimū naſus cauus: ħ naſi ħ ut paſſio: q̄re nihil icōueniēs ſi naſus ſimus naſus eſt hñs cauitatē naſi.

ℭ Oñdit ſbiecta nō eē de ſigtiōe accn̄tiū ꝓprioꝝ. Intēdit aūt talē rōnē. illud qd̄ eſt de ſigtiōe alicuius principaliter: ⁊ in recto iportaf p ipm: ſed noīe accn̄tis proprij pncipal'r ⁊ in recto nō iportaf ſbm. ḡ de ſigtiōe accidētis ꝓprij nō ꝯtingit eē ſbʒ. ideo ait ꝙ amplius nō eſt danda dictio ſʒ ultimū. i. nō eſt dādū ꝙ in ultō ⁊ in recto ſignificef ſbm in dictiōe accn̄tali. nō eniʒ ſimus eſt naſus cauus: ſed eſt ut paſſio: ſiue eſt naſi cōcauitas nihil inconueniens ſequeretur dicendo naſus ſimus: ſed eſt naſus habens concauitatem naſi.

Dubitaret forte aliqs. qr videf eſſe bene dictū ꝙ ſimus eſt naſus cauus. naʒ ſicut predicaf aliquid: ſic oportet accipere diffinitiōez eius: cū ergo paſſio in cōcreto predicef de ſubiecto in recto: qr bñ videf ꝙ naſus eſt ſimus. In abſtracto autem denoīet ipſum in obliquo: qr non bene dicif ꝙ ſimitas ſit naſus: ſed ꝙ ſit aliquid naſi. ℭ His ergo ſuppoſitis videf eſſe dicendū ꝙ ſi diffiniaf paſſio in cōcreto ponef ibi ſubiectū in caſu utō dicendo. ſimus eſt naſus cauus. ſed ſi diffiniaf paſſio in abſtracto ponef ibi ſubiectū in obliquo: qr ſi diffiniref ſimitas nō diceretur ꝙ ſit naſus cauus ſed ꝙ ſit naſi cauitas. nō ergo bene dicit phs cū ait ꝙ ſimus nō eſt naſus cauus: ſʒ naſi paſſio. ℭ Dōm ꝙ ſimus lʒ iplicet naſuʒ in recto: qr bñ dr̄ naſus eſt ſimus: nō tn̄ ſigt ipm in recto: qr ſigre in recto hoc eſt ſigre pncipal'r ⁊ formaliter. ſimus eni pncipal'r ⁊ foꝛaliter ſigt ſimitatez. ⁊ ult̄ oīs paſſio foꝛal'r ⁊ p ſe ſigt accidēs. mālr aūt ⁊ q̄ſi ex ꝯñti ſigt ꝓpoſituz ſbm tanq̄ʒ ꝓpriā māuz: circa quā hēt fieri. teſtat ḡ quetere utrū ſimus iplicet naſuʒ in recto: ⁊ utrū ſignificet ipſum in recto. cū ḡ dr̄ ſimus eſt naſus cauus. ſi hec diffinitio denotat modū quo naſus iplicaf in ſimo: ſic eſt recta ⁊ ꝯgrua: ſed ſi denotat modū quo naſus ſignificatur in ſimo: ſic nec eſt recta nec eſt congrua. dictū eſt eni ꝙ ſimus implicat naſuʒ in recto. ſigt tn̄ ipʒ in obliquo: ⁊ qr phus loquitur de modo ſignificandi: non de modo implicandi: quod queritur nō hēt dubiū.

Alterius forte dubitaret aliqs quõ differt ipli catio a ſigtiõe. ¶ Dõȝ qꝫ niſi paſſio iplicaret ſbȝ nunq̃ȝ p̃dicaretᷣ de eo. ubi eni i ſimo iplicaretᷣ naſus nõ bñ diceretᷣ naſus ſim⁹. ſic ğ paſſio p̃dicaᷣ de ſbiecto: ſic iplicat ipȝ: ⁊ qꝛ ſim⁹ p̃dicaᷣ de naſo in recto: iõ in recto iplicat ipȝ: nõ tñ ſigt ipȝ i recto: qꝛ ſigre in recto eſt plus q̃ȝ iplicare ul' denoiare i recto. illõ eni i recto ſigtur qõ iportaᷣ p nomen p̃ncipalr ⁊ p ſe: ⁊ qꝛ paſſio p̃ncipalr ⁊ ſo: aliter dic accũs: ⁊ nõ ſbȝ. iõ noie paſſiõis dꝛ ſigri ſbm nõ i recto: ſȝ i obliq. h ſi bñ ꝯſiderenᷣ apperc põt quõ differt iplicatio a ſigtiõe: qꝛ ſic implicaᷣ aliqd p alio ut denoiaᷣ p illõ. ſi ğ denoieᷣ i recto iplicaᷣ in recto: ſȝ ſi dꝫ ſigri i recto nõ ſuffic̃ qꝫ denoieᷣ i recto: ſȝ reqriᷣ qꝫ p̃ncipalr iporteᷣ p ipm. ¶ Notãdũ ãt ad itelligẽtiã diuȝ dcoꝶ qꝫ ſi ꝯſiderenᷣ que dcã ſunt appet duplr eẽ aliqd de itellectu alteri⁹: qꝛ uel ſigtur p ipȝ: uel nõ ẽ de ſigtiõe ipſi⁹: qꝛ ut pȝ p hita. nõ qcqd intelligiᷣ i alio ẽ de ſigtiõe ei⁹. illõ ğ qõ ſic ẽ de itellectu alteri⁹ qõ tñ ẽ de ſigtiõe ei⁹: ſiue apponaᷣ: ſiue nõ: ſemp itelligiᷣ i ipõ. ſȝ qõ ſic ẽ de itellũ alteri⁹ nõ ẽ de ſigtiõe ei⁹ qꝫ ſi apponiᷣ nõ ulteri⁹ itelliᷣ. tota ğ itẽtio phĩ in h capl'o ẽ oñdẽ qꝫ vnũ relatiuoꝝ ſic ẽ de itellũ alterius qꝫ tñ nõ ſigtur p ipȝ ſbȝ: ſic ẽ de itellũ alteri⁹ paſſiõis: qꝫ tñ nõ ſigtur p eã. duplũ eni lȝ det itelligere dimidiũ: nõ tñ ſigt dimidiũ. noie eni dupli nõ ſigtur hᶜ oro duplũ dimidiũ: ſȝ duplũ ſolũ. iõ dĩcẽdo duplũ dimidij nõ eſt ibi nugatio: qꝛ nõ ulteri⁹ itelliᷣ ibi dimidij. ſic ẽt lȝ naſus itelligaᷣ i ſimo: nõ tñ ſigtur p ipȝ. ſim⁹ eni nõ ſigt hãc orõnẽ ſ. naſuȝ ſimũ: uel naſuȝ cauũ: ſȝ noie ſimi ſigtur ſolũ ſimitas: uel ſolũ cauitas. iõ dĩcẽdo naſus ſim⁹ nõ eſt ibi nugatio: qꝛ nõ ulteri⁹ itelliᷣ ibi naſus: qꝫ ſi forte aliqs uellet dicẽ naſuȝ eẽ de ſigtiõe ſimi: accipiẽdo ſigtionẽ large. pȝ qꝫ ſi naſus aliq̃ mõ ẽ de ſigtiõe ſimi. nõ ẽ de ſigtione ei⁹ i recto: ſȝ i obliq: pp qõ ſi appoſitũ ulteri⁹ itelliᷣ: nõ itelligeᷣ i recto: ſȝ i obliq. naſus ğ ſim⁹ non eſt naſus cauus: ſȝ ẽ naſus hñs cauitatẽ naſi: ⁊ qꝛ ſic nõ ẽ ibi nugatio: pȝ qꝫ ꝯiũgẽdo relatiuũ relatiuo ⁊ ſbm ꝓpe paſſioni, nõ eſt ibi nugatio. qõ totũ ex h ſeqᷣ: qꝛ nõ idẽ ſigt nomẽ qõ orõ nec p nomẽ ſigtur qd cõplexũ ſȝ icõplexũ vnũ eni relatiuũ nõ ſigt ſe ⁊ aliud relatiuũ. ſȝ ſe ſolũ ⁊ noie paſſiõis nõ ſigᷣ paſſio ⁊ ſbȝ: ſȝ paſſio ſolũ. ul' ſi ſigẽ ſbȝ h ẽ i, obliq: nõ i recto. iõ ſȝ talia nõ cõmittiᷣ nuga⁰.

De ſoloeciſmo aũt ſm qd qdẽ vidẽtur accidere diximus p̃us. Quõ ãt ſoluẽdũ i ipſis orõnib⁹ manifeſtũ.

¶ In pte iſta ut dicebaᷣ p̃lõ docet ſoluẽ pa^mos^ ducẽtes ad ſoloe^m ⁊ duo fac: qꝛ p⁰ ꝯtinuat dcã dicẽdis. 2⁰ exeqᷣ de itẽto ibi Oẽs eni h⁹ᶦ. Dic̃ ğ qꝫ de ſoloe^mis ſȝ qd qdẽ videnᷣ accidẽ. i. ſȝ q̃s pa^mos^ ſiũt. diximꝰ p̃us. i. in p⁰ li⁰ ſȝ quõ ẽ ſoluẽdũ i ipſis orõib⁹ ducẽtib⁹ ad ſoloe^mus erit manifeſtũ nũc i h 2⁰ li. In p⁰ eni docuit ſoloe^os ꝯſtituere. In h aũt 2⁰ docet eos ſoluere. Deinde cuȝ dicit.

¶ Oẽs eni hui⁹ h uolũt ꝯſtruere. Putas qõ dicis uere eẽ h uere eſt. Dicis aũt qdeȝ eſſe lapidem: eſt ergo quid lapideũ.

¶ Exeqᷣ de itẽto. ⁊ tria facit: qꝛ p⁰ docet ſoluẽ ad rõnes ducẽtes ad ſoloẽ cũ rectũ mutaᷣ i obliquũ. 2⁰ cũ obliquũ mutaᷣ in rectũ. 3⁰ cũ obliquũ mutaᷣ in obliquuȝ. 2^a ibi Putaſne ſcis h. 3^a ibi Putaſue cui⁹ ſciam. Circa p^m tria fac ſȝ qꝫ tres pa^mos^ ponit in qb⁹ caſus rectus mutaᷣ i obliquũ. 2^a ibi Putaſne ueꝝ ẽ. 3^a ibi Neq; ſi quẽ dicis. p^a i duas: qꝛ p⁰ ꝓpõit palo^m. 2⁰ docet ipȝ ſoluẽ ibi Aut dicẽ lapidẽ. Dic̃ ğ qꝫ h⁹ᶦ oẽs orõnes que dicenᷣ uolũt cõſtituẽ h. i. ſoloe^m: ut putaᷣ ne qõ tu dicis uere eſſe: uere eſt h. i. uere eſt illud qõ tu dicis: hec eſt maior. dicit qdẽ eſſe lapidẽ: hec eſt minor. ergo qdẽ eſt lapidẽ: hec eſt cõcluſio. Deinde cum dicit.

¶ Aut accidẽ lapidẽ nõ ẽ dicẽ q: ſȝ quẽ: nec h: ſȝ hũc. Si ğ dicat aliqs: putaſne quẽ ꝟe dicis eẽ ẽ hũc: nõ vꝛ loq rõane: queadmodũ neq; ſi dicat: putas quã tu dicis eẽ ẽ h.

¶ Soluit. ad cui⁹ euidẽtiã ſciẽdũ qꝫ ſolo diuȝ orõnũ ducẽtiũ ad ſoloe^m vꝫ ꝯſiſtẽ i oñdẽdo qꝫ nõ ẽ ſilis acceptio i p̃miſſis: ⁊ i ꝯñe. nã cũ dꝛ qꝫ tu dicis eẽ: h eſt: ul' quẽ tu dicis eẽ: h ẽ: i p̃miſſa hac cũ h ifinitiuo eẽ poniᷣ accuſatiuus: ſȝ cũ h idicatiuo ẽ poniᷣ ntũs. cũ ğ ulterius ꝓcediᷣ lapidẽ dicis eẽ. ğ lapidẽ eſt. ſi eẽt bon⁹ ꝓceſſus cũ in ꝯñe ponaᷣ h v̓bũ idicatiuũ. ſ. eſt: oporteret qꝫ talis caſus acciperᷣ in ꝯñe cũ h v̓bo ẽ q̃lis accipiebaᷣ i p̃miſſis ſȝ i p̃miſſia accipiebaᷣ i ntõ. nõ eni dicebaᷣ qꝫ tu dicis eẽ hũc ẽ: ſȝ h ẽ uel h ẽ. ſi ğ eẽt ſilis acceptio in ꝯñe ſic in p̃miſſis: uel nõ fieret ſoloe⁹: uel eẽt icõgruitas i p̃miſſis duo ğ fac: qꝛ p⁰ docet ſoluẽ ad dictã orõnẽ: qꝛ nõ ẽ ſilis acceptio in p̃miſſis ⁊ in ꝯñe. 2⁰ oñdit qꝫ ſi fiat acceptio ſilis: ul' nõ erit ſoloeciſm⁹: uel erit icõgruitas i p̃miſſis 2ª ibi Lignũ aũt dicẽ. Dic̃ ğ qꝫ aut ſoluẽdũ eſt: qꝛ dicere lapidẽ nõ ẽ dicẽ qd: ſȝ quẽ nec ẽ dicẽ h ſȝ hũc. i. nõ eſt dicẽ aliqd in caſu ntõ: ſȝ in accuſatiuo p qõ innuit qꝫ in ꝯñe cũ h v̓bo ẽ accept⁹ ẽ accuſatiuus: cũ tñ in p̃miſſis accept⁹ fit ntũs. ſi ğ eẽt ſilis acceptio i p̃miſſis: ſic in ꝯñe: ut ſi aliqs dicat. putaſue qõ uere dicis eẽ: hũc eſt nõ vꝛ loq romane. i. nõ vꝛ loq latine: qꝛ cũ h v̓bo ẽ nõ dꝫ poni hũc. i. actũs ſȝ ntũs. queadmodũ ğ neq; eſt locutio romana. ſi aliqs dicat putaſne qõ tu dicis eẽ ẽ h qꝛ ẽ ibi diſcordia i gñe: ita ſup. nõ ẽ locutio rõana dĩcẽdo qꝫ tu dicis eẽ ẽ hũc: qꝛ ẽ ibi diſcordia in caſu. ¶ Notãdũ ãt qꝫ ligua romana multũ appropinq̃t ligue latine. vñ ⁊ cõiter illa lingua dꝛ lingua latina: nõ loq ğ romane eſt nõ loq ꝯgrue: uel nõ loq latine. Deinde cũ dicit.

¶ Lignũ auteȝ dixit h aut quecũq;: neq; femininũ: neq; maſculinũ ſigt: nihil differt quare nõ fit ſoloeciſmus. Sed qõ dicis eẽ eſt h: lignũ aũt dicis eẽ. eſt ergo lignũ lapis aũt ⁊ h maſculini habẽt declinationẽ.

¶ Oñſo orõnes ducẽtes ad ſoloe^m ſoluẽdas eẽ p diſſilẽȝ acceptionẽ i ꝯñe ⁊ i p̃miſſis. In pte iſta oñdit qꝫ ſi fiat ſilis acceptio uel nõ fiet ibi ſoloeciſm⁹: uel opȝ eſſe icõgruitatẽ in p̃miſſis. duo ğ fac: qꝛ p⁰ oñdit qñ p ſilẽȝ acceptionẽ nõ fit ſoloeciſm⁹: qꝛ h nõ fit qñ ẽ acceptio ſȝ neutrũ. 2⁰ oſtẽdit pp ſilẽȝ acceptionẽ ẽ icõgruitas in p̃miſſis: qꝛ h eſt ſi fiat acceptio ſm gen⁹ maſculinũ: ul' ſȝ gen⁹ femininũ ibi Qõ ſiqs dicat. Cõtinueᷣ ſic. dcẽȝ eſt tales orõnes ſoluẽdas eſſe oñdẽdo qꝫ eſt in eis diſſilis acceptio: ſȝ ſi fiat ſilis acceptio ⁊ h ſȝ neutrũ nõ ẽ ibi ſoloeciſm⁹. iõ ait qꝫ dicẽ lignũ ſic. i. ſilĩ mõ in p̃miſſis ſic in ꝯñe. uel ẽt ſic dicẽ quecũq; nec maſculinũ nec femininũ ſignt. i. q̃cũq; ſunt neutri gñis: nihil differt. i. nõ erit ibi diſa i ntõ ⁊ i actõ: qꝛ neutꝝ gen⁹ hẽt illos caſus ſiles. nõ ğ fiet ſoloeciſm⁹ ſȝ fiat orõ ſic. i. p neutrũ: ut ſi dicaᷣ qꝫ tu dicis eẽ h eſt. lignũ aũt dicis eẽ. ğ lignũ eſt: nulla eſt ibi icõgruitas: qꝛ lignũ dic̃ qd neutrũ. Lapis aũt ⁊ h ꝓnomẽ h que hñt determinationẽ maſculinaȝ differunt ſm utrũ: ⁊ fiet in eis ſoloeciſmus. ⁊ ſi ſit ſilis acceptio in premiſſis ⁊ in ꝯcluſione. Deinde cuȝ dicit.

¶ Qõ ſiqs dicat putaſne ẽ h illa: deide dicat rurſuȝ qõ ãt nõ h ẽ coriſc⁹ ita dicet. ẽ ğ h illa. nõ ſillogizauit ſoloeciſmũ: nec ſi eo riſcus ſignificet idẽ qõ illa: nõ det aũt q rñdet ſȝ opȝ h ad iterrogare. Si ãt neq; eſt ueruȝ neq; dat nõ ſillogizauit: neq; in eo

qđ eſt qđ: neqꝫ ad eū qui interrogatus eſt.

¶ Oñdit quō ꝑ ſileꝫ acceptionē ſi nō fiat ſm̄ genus neutrū eſt incōgruitas in ꝑmiſſis. ⁊ duo facit: qꝛ pꝰ oñdit quō eſt icōgruitas in ꝑmiſſis ex diuerſitate generū. 2° oñdit ſilr eē hꝰi icōgruitatē ex diūſitate caſuum. 2ª ibi [Silr ḡ oꝫ ⁊ illis.] dicit ḡ ꝙ ſiquis dicat. putaſne ħ eſt illa. deinde rurſuꝫ dicat opponēs. qđ aūt eſt ħ. nōne ħ eſt coriſcus. ſi rñdēs dicat ita cōcludat ab opponēte. ḡ ħ. ſ. coriſcus eſt illa. hec icōgruitas in ꝯne. vꝫ. coriſcus eſt illa. ſeqꝛ ex icōgruitate ſūpta in ꝑmiſſis cū dicebat. putaſne ħ eſt illa. īō ait ꝙ ſic arguēs nō ſillauit ſoloem: īmo dato ꝙ coriſcus ſignificet idē ꝙ illa: ſi ille q rñdet nō det. i. nō ꝯcedat ꝙ coriſcus ſignificet idē ꝙ illa non ꝯcluderet ſoloem ꝯ rñdētē. oꝫ eni ad iterrogare uł cointerrogare: ut hēt greca correctio. i. ſilr cū aliis: uel inter alia opꝫ iterrogare a rñdente ħ utrū. ſ. coriſcus ſignificet idē qđ illa. nō eni ꝯcludeꝛ ꝯ rñdētē niſi ħ ipe concedat. īō ſbdit ꝙ ſi neqꝫ eſt. i. neqꝫ ſigt idē coriſcus qđ illa. neqꝫ dat. i. neqꝫ rñdēs ħ ꝯcedat opponēs nō ſillauit neqꝫ in eo qđ eſt qđ. ſ. neqꝫ ſꝫ ūitatē: ut hēt greca correctio: neqꝫ ad eū q iterrogatꝰ eſt. q. d. ꝙ ſic arguens: nec ſillogiçat ad orōnē: nec ad hoiem. Deinde cum dicit.

¶ Silr āt ⁊ illic opꝫ lapidē ſigre ħ. Si autē neqꝫ ē: neqꝫ dāt nō eē danda ꝯclo. Apparet ḡ eo ꝙ diſſilis caſus nois ſilis videꝛ.

¶ Oñdit ꝙ ſicut in ꝑmiſſis eſt icōgruitas ex diuerſitate generū ſic eē pōt icōgruitas ex diūſitate caſuū. d. ꝙ ſicut in exēplo ꝓpoſito ſi debeat ſeq ꝯ: oꝫ ꝙ coriſcꝰ ſignificet idē ꝙ illa: ⁊ ꝙ maſculinū ſignificet idē qđ femininū. ſimiliter illic. i. in palomo ꝓus poſito oꝫ lapidē ꝓus ſigre idē qđ ħ. i. oꝫ idē ſigre actm̄ ⁊ ntīm. ſi ergo neqꝫ eſt. i. nō idem ſigt ntūs ⁊ accuſatiuus. neqꝫ dat. i. neqꝫ rñdēs ħ ꝯcedit. uel neqꝫ daꝛ. i. neqꝫ ħ ꝯcediꝛ a rñdēte nō eſt danda. i. nō eſt ꝯcedēda ꝯ. appꝫ aūt ꝙ ſit ꝯ ꝯcedēda eo ꝙ vꝛ ſilis acceptio caſus nois: cū ſit diſſilis. ¶ Notādū aūt totā ſolonē phi in ħ ꝯſiſtē ꝙ uel non eſt ſilis acceptio in ꝑmiſſis ⁊ in ꝯne. uel ſi ſit ſilis acceptio: aut nō fieret ſoloeꝰ: ut ſi ſit acceptio ſꝫ neutꝝ: uelut ſi dicaꝛ ꝙ tu dicis eē ħ eſt. lignū tu dicis eſſe. ḡ lignū eſt. aut ſi ſit ſoloeꝰ oꝫ incōgruitatē eē in ꝑmiſſis uelut ſi dicaꝛ ꝙ tu dicis eē hūc eſt: lapidē dicis eē. ḡ lapidē eſt. ħ enim cuꝫ maior ſit icōgrua. nō ſeqꝛ ꝯ niſi ſupponaꝛ ꝙ idē ſignificet hunc ⁊ ħ: ⁊ ntūs idē qđ accuſatiuus. nā ſicut in diuerſitate generꝝ: ut dicēdo ħ eſt ille: uel ħ eſt alba. coriſcus eſt ħ. ḡ coriſcus eſt alba: non ſeqꝛ ꝯ niſi ſupponaꝛ qđ idē ſignificet vnū genus ſic alterꝝ: ut qđ idē ſignificet ħ qđ illa. ita cū arguiꝛ. diuerſitas caſuū nō ſeqꝛ cōcluſio niſi ſupponaꝛ ꝙ idē ſignificet vnus caſus qđ alius: ut ꝙ idē ſignificet noiatiuus qꝫ accuſatiuus.

Dubitaret forte aliqs. qꝛ vꝛ ħ uelle phs ꝙ ſillogiſmꝰ peccās in mā nō ſit ſillꝰ vult eni ꝙ ſi ex icōgruo dꝫ ſeq ꝯ opꝫ uel ſupponē incōgruū eē ꝯgruū uel ꝯcedi a rñdēte ⁊ ſi eſt ſic. ſeqꝛ ꝯ ꝯ rñdētē. ſi aūt nec eſt nec ꝯcediꝛ: nec ſeqꝛ ꝯ ſimplr: nec ad eū q iterrogaꝛ. vꝛ ḡ uelle qđ nō ſillaꝛ niſi ex ꝯgruis uel ex ꝯuenietibꝰ rei: ⁊ qꝛ ſills peccās in mā nō eſt ꝯueniēs rei. ḡ nō ſillat. ¶ Amplius. ſic eſt peccatū in mā cū uolumus ꝯcludē uerꝝ ſi accipiamꝰ falſa. ſic eſt pctm̄ in mā cū uolumus ꝯcludere ꝯgruū: ſi accipiamus incōgruū: ⁊ qꝛ hꝰi ſillogiſmus videtur uelle phs ꝙ nō ſillogiçet: ſeqꝛ ꝙ peccās in mā nō ſit ſillus: cuiꝰ ꝯriū pꝛies dcꝫ ē. ¶ Dōꝫ ꝙ ut ſupra dicebaꝛ ſemꝑ ꝓpa forma regrit ꝓpaꝫ māꝫ: ſic ḡ ſillus peccat in mā: ſic nō eſt ſillus. ⁊ qꝛ ſillus accipiēs falſa uel iprobabilia nō peccat in mā ſilli ſimplr. ſꝫ i mā ſilli dialetici. ꝓpōnes eni ut ſūt mā ſilli ſimplr nō accipiunꝛ: ut ſūt uere uel falſe: uelut ſūt neciē: aut ꝯtingētes: ſꝫ accipiunꝛ ſimplr. abſtrahit eni ſimplr ſills ab oibꝰ illis. vꝛ eni ꝓpe diie ꝓpōnis: ut ptinet ad ſillm ſimplr affirmatio ⁊ negatio. nō ūitas uel falſitas nec necitas: uel ꝯtingētia. vñ ⁊ pꝰ ꝓoꝝ dꝛ ꝙ ꝓpō ſillogiſtica ſimplr eſt affirmatio uel negatio alicꝰ de aliq. hꝰi ḡ ſillus ut ſupius dicebaꝛ: ⁊ bñ nō eſt ſillus dialeticus. eſt tñ ſillus ſimplr. peccat eni in mā dialetici: ſed nō in mā ſimplr. Rurſus: ſillus dialeticus: ut ēt ſupius dicebaꝛ etiā duplex eſt. vnus qdē q ꝓcedit ex ꝓbabilibꝰ ſimpliciter. alius ūo ex ꝓbabilibꝰ huic. nā ſi dialetici eſt ꝓcedē ex ꝓbabilibꝰ: ſic duplex eſt dialetica vna ſimpliciter: alia obuiatiua: ita duplex erit ſills dialeticꝰ. vnus ex ꝓbabilibꝰ ſimplr: alius ex ꝓbabilibꝰ rñdēti. ꝓp qđ ſicut ſillus peccās in mā accipit falſa ⁊ iprobabilia: ſic nō eſt ſillus dialeticus: qꝛ ſi accipit falſa ⁊ iprobabilia ſimplr nō eſt dialeticus ſimplr. ſi ūo accipiat falſa ⁊ improbabilia rñdēti nō erit dialeticꝰ obuiatiuus. ¶ His viſis ſatis appꝫ itētio phi. nō eni vult phs negare ſillogiſmū peccātē in mā nō eē ſillm ſimplr ſꝫ vult ipſum nullo mō eſſe ſillm dialeticū. cū ḡ ait ꝙ ſi neqꝫ eſt: neqꝫ dat: neqꝫ ſillet ſimplr: neqꝫ ad eū qui iterrogaꝛ exponēdū eſt ꝙ cum ſic ſit ſillus: nec eſt dialeticus ſimplr: nec obuiatiuus. ratiōe eni qua nō eſt: nō eſt dialeticus ſimpliciter. eo ūo ꝙ reſpondens non concedit illud: neqꝫ dat non eſt dialeticus obuiatiuus. ꝙ aūt ſic ſit intelligendū per ſequētes qōnes melius apparebit.

Alterius forte dubitaret aliqs. utrū ſillus peccās in mā poſſit dici ſillus iferēs: ⁊ vꝛ ꝙ nō: qꝛ ſillus peccās in mā: ⁊ aſſumēs falſa nō ſemper ꝯcludit uerꝝ. aliqñ eni ex falſis ſeqꝛ uerꝝ: ut ꝓbatur circa ꝑncipiū ſecūdi prioꝝ. ſed uerꝝ nō ſequiꝛ ex falſis per ſe: ⁊ ex neceſſitate ut ibidē diciꝛ. pōt ergo ſillus peccans in materia inferre: nō ex neceſſitate: ſed illatio nō neceſſaria nō eſt ꝓprie illatio. ergo peccans in mā non ꝓprie infert. ¶ In ꝯtrariuꝫ eſt. qꝛ dicebaꝛ peccans in mā ſimplr ſillat: ſed de ratione ſilli ſimpliciter eſt ꝙ de neceſſitate inferat. ergo de ratione ſilli peccātis in mā eſt ꝙ de neceſſitate ſit illatiuus. ¶ Dicēdū ꝙ peccās in mā ſimplr ifert ⁊ de neceſſitate. ꝙ ſi queraꝛ quid infert. dicēdū ꝙ infert ꝯcluſionē uerā nō falſam. lꝫ enim per falſa poſſit ꝯcludi ꝓpoſitio que in ſe cōſiderata eſt uera. nunqꝫ tñ per falſa cōcludiꝛ aliquid qđ ut ſequiꝛ ex premiſſis nō habeat falſitatē. ſic eni imaginari dicimus ꝙ ſillus eſt ꝯſequētia quedā cuius premiſſe ſe habent ut antecedēs. ꝯcluſio ūo ut cōſequēs. exiſtēte autem antecedēte neceſſe eſt exiſtere ꝯſequens nō exiſtente antecedēte: nō oportet nō exiſtere cōſequēs. nō eniꝫ exiſtēte leone adhuc pōt exiſtere aial. ſic exiſtentibꝰ premiſſis neceſſe eſt cōcluſionē exiſtere. nō exiſtentibꝰ aūt premiſſis nō oportet cōcluſionē nō exiſtere: ſic ergo eſt abſolute loquēdo. tamē ſi accipiaꝛ ꝯſequens ut ſequiꝛ ex antecedēte: ſicut exiſtente antecedēte neceſſe eſt exiſtere ꝯſequēs. ſic nō exiſtēte antecedēte neceſſe eſt non exiſtere ꝯſequēs. leo eni infert aial. ſequiꝛ eni ex neceſſitate leo eſt: ergo aial eſt. nō tamē leo ex neceſſitate ifert quodlibet aial: ſed ſolū ex neceſſitate infert aial qđ eſt leo. ridiculū eni eſt credere ꝙ poſito leone de neceſſitate poneretur capra uel aliqđ aliud: qđ nō eſſet leo. Si ergo accipiaꝛ aial ut ſequitur ad leonē: cuꝫ non ſequatur ad ipſum niſi aial qđ eſt leo: patet uerum eſſe quod dicebaꝛ: quia ſicut ualet eſt leo ergo eſt animal qđ eſt leo. ſic ualet non eſt leo. ergo non eſt animal quod eſt leo. ⁊ ſicut accepto conſequente ut ſequitur ad antecedens. poſito antecedente ponitur cōſequēs: ⁊ nō poſito nō poniꝛ. ſic accepta cōcluſione ut ſeqꝛ ex premiſſis exñtibꝰ ꝑmiſſis exiſtit ꝯ: ⁊ nō exñtibꝰ nō exiſtit. ſi eniꝫ arguaꝛ ſic. ois lapis eſt aial: ois aſinꝰ eſt lapis. ḡ ois aſinus eſt aial. hec ꝯ in ſe accepta ūa eſt: ſꝫ ut ſeqꝛ ex ꝑmiſſis falſa eſt. nā referēdo ꝯnē ad ꝑmiſſas: ſeqꝛ ꝙ aſinꝰ ſit aial: nō quocūqꝫ mō ſūptꝰ: ſꝫ aſinꝰ ut eſt lapis ſiue aſinꝰ

q eſt lapis. dicē eniꝫ ꝙ aſinꝰ q eſt lapis eſt aīal īplicat in
ſe falſitatē quādā. ſi ḡ bn̄ accipiamus quō ſeq̄r ꝯ̊ ex ꝑ-
miſſis ſemp videbimus ꝙ ex falſo ſeq̄r falſuz ex necita
te. pꝫ ḡ ſill'm peccātē in mā ex necitate īferre nō ꝯ̄nē ue
rā ſꝫ falſaz. ex h̄ ḡ poſſet accipi 2ꝰ modus dicēdi q̄re ſil-
logiſmꝰ peccās in mā dr̄ nō ſill'are nō qꝛ ſimpl'r nō ſil-
logiçet: ſꝫ qꝛ p ſe ⁊ ex necitate nō ſillogiçat cōcluſionē
ueram: ſed falſam: ut oſtenſum eſt.

Ulterius forte dubitaret aliqs. utrū ſill's pec-
cās in mā poſſit dici ſillus ꝓbans.

¶ Dōm ꝙ qō iō difficultatē hēt vr̄ qꝛ nō vr̄ forte poſ
ſibile ꝙ peccās in mā ſit ſimpl'r ſillus: ⁊ cū nō recte ꝓ-
bet. pp qō ſciēdū ꝙ ſill's ut dcm̄ eſt: eſt ꝯn̄a q̄dā: nō eſt
aūt de rōne ꝯſequētie ꝙ ꝓbet: ſꝫ ſufficit ꝙ ex necitate
īferat: ⁊ ſic nō eſt de rōne ꝯſequētie ſimpl'r ꝙ ꝓbet: ſed
ꝙ īferat. ſic nō eſt de rōne ꝯn̄e ſillogiſtice ꝙ ꝓbet: ſed ꝙ
īferat: dūt n̄ illatū ſit aliud ab īferētibꝰ: qō pꝫ ex diffō-
ne ſill'i. nā ſillus eſt ořo in qua poſitis ꝑmiſſis aliqd ali
ud ſeq̄r p ea que poſita ſūt: ex q̄ appet ꝙ lꝫ tā petitio ꝑn
cipij q̄ꝫ peccās in mā ex necitate īferāt. petitio tn̄ ꝑncl
pij que q̄ſi īfert idē p idē īpedit ſill'm ſimpl'r: qꝛ ibi non
ꝓprie ſeq̄r aliud a ꝑmiſſis. peccās v̊o in mā qꝛ ſic ex ne
ceſſitate īfert qō ēt ꝯ̊ pōt ee alia a ꝑmiſſis ſimpl'r loquē
do nō īpedit ꝯſequētiā ſillogiſticā. de cuiꝰ rōne ſolū vr̄
ee ꝙ ſm̄ debitū ordinē in mō ⁊ figura ſequat̄ ꝯ̊ que ſit
alia a ꝑmiſſis. ſillus ḡ peccās in mā nō ꝓbat ut oñdet̄.
eſt tn̄ ſimpl'r ſillus: qꝛ ſm̄ debitū ordinē in mō ⁊ figura
pōt īferre ex necitate ꝯnē que ſit alia a ꝑmiſſis: qō ſuf-
ficit ad rōnē ſill'i ſimpl'r. ꝙ aūt nō ꝓbet ſill's peccās in
mā: de leui pꝫ. nihil eni uere ꝓbat qō cōtingit uere ſol-
uere: ſꝫ ſillus peccātē in mā ꝯtingit uere ⁊ recte ſoluē:
ut ſupra oñdebat̄. ḡ hꝰꝰ ſillus nec v̊e nec recte ꝓbat. ex
h̄ aūt poſſet haberi tertius modus rñdēdi: q̄re ſill's pec
cās in mā dr̄ nō ſillogiçare: nō qꝛ nullo modo ſillogi-
çet: ſꝫ qꝛ nō recte arguit: nec recte ꝓbat ut accipiat̄ ſil-
logiçare nō ꝓprie: ſꝫ ꝓut idē eſt qō arguē uel probare.

¶ Notādū aūt ꝙ ut p qōnes ꝑmiſſas pꝫ ſillus peccās
in mā tripl'r dr̄ nō ſillogiçare: uel qꝛ nō ſill'at dialetice:
uel qꝛ ex neceſſitate nō ſill'at ꝯnē uerā: uel qꝛ nō argu-
it nec ꝓbat. h̄ aūt tria īuuit phs in lr̄a. nā cū interroga
re uideat̄ ee ꝓpriū dialetice: cū ait ꝙ nō ſill'at̄ ſoloeciſ-
mus: ſꝫ opꝫ īterrogare utrū coriſcꝰ ſignificet idē qō il-
la dedit itelligē ꝙ nō loquebat̄ de ſill'atiōe ſimpl'r dia-
letica: ſꝫ de obuiatiua. rurſuꝫ ubi nos habemus ꝙ hꝰꝰ
ſill's nō ſill'at ſimpl'r ut dicebat̄: hēt greca correctio ꝙ
nō ſill'at ueritatē. ex q̄ appet ꝙ nō negat ipm̄ nullo mo
ee ſill'm: ſꝫ ꝙ nō eſt ſillus ſillogiçās ueritatē. 3ꝰ v̊o ait ꝙ
hꝰꝰ ꝯ̊ nō ſequat̄ ex ꝑmiſſis: ſꝫ dicit ꝙ hꝰꝰ ꝯ̊ nō eſt dāda
ſiue nō eſt ꝯcedēda: in quo apparet ꝙ nō negat ořo: ꝙ
nō ſillogiçet: ſꝫ ꝙ nō ꝓbet. nā quātūcūqꝫ ſit ibi ꝯn̄tia
ſillogiſtica niſi ſit ibi recta argūꝰ: uel debita probatio
nunq̄ꝫ eſt concedenda concluſio. Deinde cum dicit.

**¶ Ut putas uer̄ ē dicē qm̄ eſt iſta: id qō ais
eā ee: ais aūt eſſe aſpidē: eſt ḡ iſta aſpidez.**

¶ Ponit 2m palogiſmū in q̄ rectū mutat̄ in obliquū. ⁊
duo facit: qꝛ ꝑꝰ facit. 2ꝰ ſoluit ibi Aut nō nece. Dicit
ḡ. putas ne uer̄ eſt dicē: qm̄ iſta eſt idē qō ais eā ee: hec
eſt maior. ais aūt eā eſſe aſpidē: hec eſt minor. ḡ eſt iſta
aſpidē: hec eſt concluſio. Deinde cum dicit.

**¶ Aut non neceſſe eſt ſi nō iſta aſpidē ſigni
ficatur ſꝫ aſpis aſpidem autē iſtam.**

¶ Soluit. d. nō eſt nece. i. nō ē neceſſaria ꝯ̊: qꝛ h̄ ꝓnomē
iſta cū ſit caſus noīatiuus nō ſigt̄ aſpidē: ſꝫ aſpis. aſpi-
dē aūt ſigt̄ illā nō illa. eſt ḡ ibi diſſilis acceptio in ꝯne:
⁊ in ꝑmiſſis. nō eni dicebat̄ ꝙ tu ens ee ē iſtaz: ſꝫ ē iſta.
nō ḡ dꝫ ꝯcludi. eſt aſpidē ſꝫ eſt aſpis. Deinde cū dicit.

**¶ Neqꝫ ſi quē dicis eſſe hunc eſt hic: dicis
autē cleonem eſſe. eſt ergo hic cleonez.**

¶ Ponit 3m palogiſmū in q̄ ēt mutat̄ rectū in obliquū.
⁊ duo facit: qꝛ ꝑꝰ ponit palogiſmū. 2ꝰ ſoluit ibi Non
eni eſt h̄. Dicit ḡ ꝙ neqꝫ ſeq̄r ꝯ̊ ſi dicat̄. putas h̄ eſt ille
quē dicis hūc ee: hec eſt maior. dicis aūt hūc ee cleonē
hec eſt minor. eſt igit̄ h̄ cleonē. h̄ eſt ꝯ̊. Deinde cū dic.

**¶ Nō eniꝫ eſt hic cleonē. Dictū eſt eni qm̄
quē dico eſſe cleonē eſt hic: nō hunc. neqꝫ
eni romane dicet̄ ſic iterrogatio iſta dicta.**

¶ Soluit. d. ꝙ h̄ nō eſt cleonē. i. nō ſigt̄ cleonē: ſiue nō ſi
gnificat caſuꝫ acctm̄. dcm̄ eſt āt in pamo ꝙ iſte quē dico
hūc ee eſt h̄. nō āt eſt dcm̄ ꝙ ſit hūc. nō eni diceret̄ ro-
mane. i. latine uel ꝯgrue īterrogatio ſic dicta ut ſi dice-
ret̄ putas quē dicis ee eſt hūc: ſꝫ eſt h̄. nō ḡ dꝫ ꝯcludi: ḡ
eſt cleonem: ſed ergo eſt cleon. Deinde cuꝫ dicit.

¶ Putas ſcis h̄: h̄ āt ē lapis. ſcis ḡ lapis.

¶ Ponit palogiſmū ī q̄ obliquū mutat̄ in rectū. ⁊ duo
facit: qꝛ ꝑꝰ ponit palogiſmū. 2ꝰ ſoluit ipꝫ ibi Aut non
idē. Dicit ḡ ꝙ ⁊ in h̄. i. in hac ořone ſupple palogiçat̄
ēt ſoloeciſmꝰ: ut ſi dicat̄. putas ſcis h̄: hꝰ ē maior. h̄ āt ē
lapis: hec eſt minor. ḡ ſcis lapis. hec eſt ꝯ̊. Deīde cū. d.

**¶ Aut nō idē ſigt̄ h̄ i putas ſcis h̄: ⁊ i h̄ āt la
pis: ſꝫ in ꝑmo qdē hūc i poſteriore qdē h̄.**

¶ Soluit. d. ꝙ nō idē ſigt̄ h̄ i putas ſcis h̄. i. i maiori ꝓ-
pōne. ⁊ i h̄. i. ⁊ i hac ořone i h̄ ē lapis. Sꝫ in ꝑꝰ. i. i ꝑa ꝓ
pōne ut i maiori h̄ ſigt̄ hūc: qꝛ cū dr̄ ſcis h̄: ly h̄ ē accti
caſus. In poſteriori autē ꝓpōne. i. miori ꝓpōne: aut ſi
gnificat h̄: qꝛ cū dr̄. h̄ aūt eſt lapis. ly h̄ ē nti caſus. ſi ḡ
i ꝑmiſſis cū h̄ v̊bo ſcis ponit̄ h̄ i acctio cū ē v̊o ponit̄ i
nrō i ꝯne ubi ꝯcludit̄ de h̄ v̊bo ſcis: ⁊ nō de ē. nō dꝫ cō
cludi ꝙ ſcis lap̄. ſꝫ ꝙ ſcis lapidē. ē ḡ i illo pamo diſſil'is
acceptio in cōcluſione ⁊ in premiſſis. Deinde cū dicit.

**¶ Putaſne cuiꝰ ſciaꝫ habes ſcis hoc: ſciaꝫ
autem habes lapidis: ſcis ergo lapidis.**

¶ Ponit palogiſmū in q̄ obliquū mutat̄ in obliquuꝫ. ⁊
duo facit: qꝛ ꝑꝰ ponit hꝰꝰ palogiſmū. 2ꝰ ſoluit ipſum ibi
Aut huiꝰ qdē. Dicit ḡ. putaſne ſcis h̄ cuius ſciaꝫ ha
bes: hec eſt maior. ſciam aūt habes lapidis: hec eſt mi-
nor. ergo ſcis lapidis. Deinde cum dicit.

**¶ Aut huius qdē lapis dicis hunc aūt lapi
dē. datuꝫ eſt aūt cuius ſciaꝫ habes ſcis nō
huius: ſꝫ hoc q̄re nō lapis ſꝫ lapidem.**

¶ Soluit. d. ꝙ cū dicis huius. dicis lapidis. ſꝫ cuꝫ dicis
hūc: dicis lapidē. huiꝰ eni eſt caſus genitiui ſicut ⁊ la-
pidis. ⁊ hunc eſt accti ſicut ⁊ lapidē: qꝛ ḡ nō eſt datū. i.
nō eſt ꝯceſſuꝫ ꝙ ſcis huiꝰ cuiꝰ ſciaꝫ hēs: ſed ꝙ ſcis h̄: qꝛ
nō dꝫ ꝯcludi ꝙ ſcis lapidis: ſed ꝙ ſcis lapidē. D. cū. d.

**¶ Qm̄ ḡ huiꝰ ořones nō ſill'ant ſoloeciſ-
mū: ſꝫ vr̄ ⁊ ꝓpter qd vident̄: ⁊ quō eſt ob
uiandū eis manifeſtū ex his q̄ dicta ſunt.**

¶ Epilogat circa determiata. d. manifeſtū ee ex his que
dcā ſūt: qm̄ hꝰꝰ ořones nō ſill'ant ſill'm: ſed vr̄ ſill'are.
ut ēt manifeſtū eſt ex dcis ppqd tales ořones vr̄ ſill'a
re. ⁊ manifeſtū eſt ēt quō eſt eis obuiādū. i. q̄l'r ſunt ſol
uēde dicte ořones. ¶ Notādū aūt ꝙ i oibꝰ talibꝰ ořo-
nibꝰ cā appentie ē appens ſilitudo ꝯn̄is ad ꝑmiſſas. cā
v̊o nō exiſtie eſt diſſilis acceptio in ꝯne ⁊ in premiſſis.

o **Portet aūt itelligē qm̄ oiuꝫ ořo-
nū alie ſūt faciles ꝯſpici: alie āt diffi
ciliores ſꝫ qd: ⁊ in quo palogizant
audientē frequēter. cedem illis exiſtentez.**

¶ Ut dicebat̄ in h̄ 2ꝰ q̄tuor erāt tractāda. ꝑꝰ de utilitate

hu[i]ꝰ doctrine. 2° de ſolōne appentī. 3° de ſolōne recta. 4° tractādū erat qd ſoluēdū: q2 aliq̄ orōnes ſūt difficiles: ⁊ ſūt digne ſolōne: aliq̄ vō ſūt faciles: ⁊ q̄ſi nō ſunt digne ſolōne: ſ3 magis ſunt digne deſpici. Expeditis ḡ p̄mis tribꝰ ptibꝰ. ph̄s h̄ exeq̄r de 4ª oñdēs que orōnes ſūt difficiles ad ſoluēdu3: ⁊ ſūt digne ſolōne: ⁊ que ſūt faciles: ⁊ ſūt q̄ſi digne deſpici. Circa h̄ āt duo facit: q2 p̄° fac̄ qd̄ dcm̄ eſt. 2° gr̄a hu[i]ꝰ determiat de modis oppo nēdi ⁊ ſoluēdi ibi[.] Et eſt queadmodu3 ſoluē. Circa p̄ᵐ duo facit: q2 p̄° ꝓponit qd̄ itēdit. 2° manifeſtat ꝓpoſitū ibi[.] Nā eadē orōnē. Dicit ḡ q2 opz itelligere: q̄m̄ oiu3 orōnū .i. in oi gn̄e orōnū alie ſūt faciles ↄſpici. alie aūt ſūt difficiles ad ↄſpiciēdū ſ3 qd: ⁊ in q̄ palogiçant audiētē .i. rñdētē. ¶ Addit āt q2 frequēter orōnes faciles ſūt eedē orōnibꝰ difficilibꝰ. nā ſ3 eūdē locū ſophiſticū: uel ſm eādē fallaz pñt fieri orōnes faciles ⁊ difficiles ad ſoluēdū. ¶ Notādū aūt q2 dicit ſm qd ⁊ in q: q2 in oi pa[ra]ᵐᵒ attēdēda eſt cā apparētie: ⁊ nō exiſtētie. cā aūt apparentie eſt id ſm qd palogiçat. cā vō nō exiſtētie eſt id in quo paralogiçat. Deinde cū dicit.

¶ Naz eandē orōnē oz uocare q̄ ſ3 idē fit. Eadē āt orō alijs qdē ſ3 dcōnē: alijs āt ſ3 accn̄s: alijs aūt ſm aliqd videbit̄ eē: eo q2 tranſlatū vnūq̄dq3 ſimilr̄ eſt manifeſtu3.

¶ Manifeſtat qd̄ dixerat: oñdens quō eadē orō eſt facilis ⁊ difficilis ad ſoluēdū. ⁊ duo facit: q2 p̄° oñdit h̄ in orōnibꝰ peccātibꝰ ſ3 ſo[lam] a3. 2° in peccātibꝰ ſ3 mā3. 2ª ibi[.] Eſt āt aliq̄ orō: Circa p̄ᵐ duo fac̄: q2 p̄° māifeſtat qd̄ dixerat i gn̄ali. 2° i ſpāli ibi[.] Queadmodū ḡ ⁊ i his. Dicit ḡ q2 eādē orōnē opz uocare que fit ſ3 idē .i. ſ3 eādē fallaz: ſ3 l3 ſit eadē orō q̄lr̄ eūdē defectū: nō tñ ſemp ille idē defectꝰ appet oibꝰ. imo eadē orō in alijs qdē vr̄ eē ſm dictionē. alijs vō vr̄ eē ex̄ dictiōe3: ut vr̄ eis ſm accn̄s. alijs aūt vr̄ eē ſm aliud .i. ſm aliā fallam ex̄ dictionē. hec aūt diūſitas iō ↄtingit: q2 vnūq̄dq3 trāſlatū ad aliā ⁊ aliā mā3 nō eſt ſilr̄ manifeſtū. ¶ Notādu3 ḡ q2 nō ois orō peccās ſm eādē fallaz eſt eodē mō difficilis: q2 ſi h̄ret cogſcēs aliquā fallaz i aliqbꝰ terminis cognoſcet eā in oibꝰ terminis: qd̄ nō eſt ue2 cū aliqbꝰ aliq̄ orō videat̄ peccare ſ3 vnā fallam. aliqbus vō ſm aliam. ſi vō idē locus ſophiſticus applicatꝰ ad aliā ⁊ aliā māꝫ. videt̄ eſſe alius ⁊ alius: oportet q2 ſm eundē locum ſophiſticū habeat eſſe orō facilis ⁊ difficilis: prout ad aliā ⁊ aliā māꝫ applicat̄. Deinde cum dicit.

¶ Queadmodū ḡ in his q̄ ſ3 equiuōnē ſunt q modus vr̄ eē leuiſſimus palogiſmo2: h̄ qdē ⁊ qbuſlibet ſunt manifeſta: nā ⁊ orōnes pene ridiculoſe oēs ſunt ſ3 dictionē.

¶ Manifeſtat qd̄ dixerat in ſpāli. ⁊ duo fac̄: q2 p̄° manifeſtat h̄ circa equiuocationē oñdēs ſm talē fallaz eē aliq̄s orōnes faciles. aliq̄s vō difficiles. 2° oñdit qd̄ dcm̄ eſt de equiuocatiōe vītatē hr̄e circa alias fallas ibi[.] Silr̄ aūt ⁊ in accn̄tibꝰ. Circa p̄mū duo facit: q2 p̄° ꝓponit qd̄ itēdit. 2° qd̄ dixerat māifeſtat p exēpla ibi[.] Ut vir ferebat̄. Ↄtinuet̄ aūt ſic. hū dcm̄ eſt q2 ſ3 eūdē locū ſophiſticu3 ſūt aliq̄ue orōnes faciles. aliq̄ue vō difficiles: queadmodū accidit in his orōnibꝰ que ſūt ſ3 equiuocationē q modus leuiſſimꝰ palogiſmo2. Inter pa[ra]ᵐᵒˢ enī equiuocatio vr̄ eē facilior: ⁊ tñ ſm equiuocationē ſup. ſūt aliq̄ue orōnes difficiles. aliq̄ue vō faciles. iō ſbdit q2 h̄ .i. ſophiſmata peccantia ſm equiuōnē ſunt qbuſlibet manifeſta. nā oēs h̄ꝰ orōnes ſm dictionē .i. ſm equiuocationē pene ſūt ridiculoſe .i. ſūt q̄ſi digne deſpici ⁊ faciles ad ſoluēdū. Notādū aūt q2 dicit pene oēs: q2 non oēs orōnes peccātes ſm equiuocationē ſūt faciles ad ſoluēdū: ſed aliq̄ue ſūt difficiles: ut patebit. Deinde cū dic̄.

¶ Ut vir ferebatur gradatim ſedens.

¶ Manifeſtat qd̄ dixerat p exēpla: ⁊ duo facit: q2 p̄° exēplificat de orōnibꝰ facilibꝰ. 2° de difficilibꝰ ibi[.] Illa āt ⁊ pitiſſimos. Circa p̄ᵐ tria fac̄ ſ3 q2 tria exēpla adducit. 2ª ps ibi[.] Et boreas. 3ª ibi[.] Et utra boū. Ↄtinuet̄ ſic. hū dcm̄ ē q2 ſm equiuocationē aliq̄ orōnes ſunt faciles: ut p3 in hac orōne. vir ferebat̄ gradatim ſedēs: hᶜ eſt facilis equiuocatio: q2 h̄ qd̄ dico gradati3 pōt deriuari a gradior. ieris. qd̄ eſt vbū: ⁊ ſic ē locutio fl'a. ē enī ſenſus q2 vir ſedēs ferebat̄ gradiēdo ita q2 ſil' ſedeat ⁊ gradiat̄: qd̄ ē icōueniēs. 2° ſi ḡdati3 pōt deriuari a ḡdu qd̄ ē nomē: ⁊ ut ſit ſenſus q2 vir ferebat̄ ſedēs: ſiue portet̄ de gradu in gradū: ⁊ ſic pōt eſſe uera. Deinde cū .d.

¶ Et boreas purus nō pdidit eni pauperē.

¶ Ponit 2ᵐ exēplū .d. q2 boreas nō eſt purus: q2 pdit .i. ledit pauperē. formetur autē ſic paralogiſmꝰ. nihil qd̄ ledit pauperē eſt purū: boreas ledit pauperē. ḡ nō ē purus. h̄ eſt equiuocatio: q2 h̄ qd̄ dico pu2: uel ſiḡt ide3 qd̄ innocens: ⁊ ſic boreas non eſt purus: quia multis nocet: uel ſignificat idem quod purgans: ⁊ ſic boreas eſt purus: quia aerem purgat. Deinde cum dicit.

¶ Et utra boū pariet antea neutra h̄ poſterꝰ ambe. Eodē āt mō ⁊ alia2 pene plr̄es.

¶ Ponit 3ᵐ exēplū .d. ⁊ putas utra boū .i. aliq̄ uaccaru3 pſet añ uel neutra pſet añ: ſ3 ambe pient poſteriꝰ: h̄ ē ēt equiuocatio facilis: q2 ſi ly añ dicit anterioritatē loci: ſic eſt locutio vā. filius enī ſ3 ſitū orit̄ añ mre3 ſuā: q2 orit̄ corā mr̄e ſua. ſ3 ſi ly añ dic̄ p̄oritatē tp̄is: ſic eſt locutio fl'a. nullus enī natꝰ tp̄e ē añ ſuos pentes. addit āt q2 ſic dcm̄ eſt in his orōnibꝰ: eodē āt mō ſe hn̄t ⁊ alia2 pene plr̄es: q2 fere oēs orōnes ſ3 equiuoᶜᵐ ſūt faciles. D. c. d.

¶ Illa āt ⁊ pitiſſimos vūr latere. Signū āt ho2 q̄m̄ litigāt ſepe de noibꝰ: ut utr̄ idē ſignificet de oibus ens: ⁊ vnum: uel aliud. Alijs eni3 vr̄ idē ſiḡre ens ⁊ vnū. Alij aūt zenonis orōnē ⁊ parmenidis ſoluunt: eo q2 multiplr̄ dicant vnū dici ⁊ ens.

¶ Exēplificat de orōnibꝰ. ↄtinuet̄ ſic. dc̄3 ē q2 ſ3 equiuocationē aliq̄ ſūt facilia: ſ3 illa h̄ ē alia nolūt latere pitiſſimos: ⁊ ſūt difficilia. ſignū āt ho2 ē q̄m̄ piti ſepe litigāt de noibꝰ. litigāt enī utrū ens ⁊ vnu3 de oibꝰ ſuis ſiḡtis uel de oibꝰ de qbꝰ p̄dicant̄ ſignificēt idē uel aliud. na3 alijs qdē vident̄ ens ⁊ vnu3 ſiḡre. ſic eni3 pmenides ⁊ meliſſus: uel ēt zeno videbant̄ accipe ens ⁊ vnū: ac ſi dicerent̄ vniuoce. alij aūt dicunt ↄ̄riū: q2 ſoluunt orōnē zenonis ⁊ pmenidis: eo q2 dicāt vnū ⁊ ens multiplr̄ dici. ¶ Notādū āt q2 p̄ᶜ orōnes ſ3 equiuocationē ſūt faciles ad ſoluēdū: q2 accipiūt p̄miā equiuocationē: ſ3 orōnes de vno ⁊ ente: ut i p̄° li° dixīmꝰ ſūt difficiles: q2 nō ſūt pure eqᶜᵃ: ſ3 ſūt analoga: ⁊ q2 nō tm̄ recedūt ab vniuocatiōe quātū pure equiuoca. iō pp̄ h̄ꝰ aliq̄lē appropinq̄tatē ad vniuocationē vident̄ aliqbꝰ ⁊ vnū ſimplr̄ dici: cu3 tamen dicant̄ multipliciter. Deinde cum dicit.

¶ Silr̄ āt ⁊ i accn̄te ⁊ in alijs ſingulis. Alie qdē orōnū erunt faciles videri: alie vō difficiliores: ⁊ ſumere in quo genere ⁊ utru3 elēchꝰ uel nō elēchꝰ nō facile ſilr̄ in oibꝰ.

¶ Oñdit qd̄ dcm̄ ē de equiuocatiōe ueritate3 hr̄e de alijs fallijs. d. q2 ſilr̄ i accn̄te: ⁊ in alijs ſingulis fallijs: iā in dictiōe q̄3 ex̄. alie qdē orōnū erūt faciles videri. alie vō erūt difficiliores. ſubdit aūt q2 nō eſt ſilr̄ facile in oibꝰ orōnibꝰ ſcire ſumere in quo genere ſint .i. ſm quā fallaciam peccant: nec eſt ſimiliter facile in omnibꝰ cognoſcere utrum fiat elenchus uel non fiat elenchus.

e Et autē acris oro q̄ dubitare facit maxime: mordet enī hoc maxime.

¶ Poſtq̄z phs oñdit in oronib⁹ peccātib⁹ ſꝫ formā eſſe aliq̄s faciles: aliq̄s vo difficiles. In pte iſta oñdit hoc idē de peccātib⁹ in mā. ⁊ tria fac: qꝛ p° diffinit que eſt oro acris: ſiue que eſt oro difficilis. 2° diſtiguit orones peccātes in mā ab oronib⁹ peccātib⁹ in forma. 3° quō in oronib⁹ peccātibus in mā ſūt alique orones acres ⁊ difficiles: aliq̄ vo acres ⁊ faciles. 2° ibi Dubitatio aūt ē duplex. 3° ibi Quapp in ſillatis. Dicit ḡ ꝙ illa eſt oro acris ⁊ difficilis que maxie fac dubitare ꝙ āt talis oro debeat dici acris. pꝫ qȯ maxie mordet. i. ledit rūdētē: ſic ḡ acre in ſaporib⁹ mordet ⁊ ſtimulat ſiue pungit guſtātē. ſic illud eſt acre in oronib⁹ qȯ mordet ⁊ ſtimulat reſpondentem. Deinde cum dicit.

¶ Dubitatio aūt eſt duplex hoc qdez in ſillogizatis quā interimat qs iterrogationem. Illa aūt in litigioſis quō dicat qs ꝓpoſitū.

¶ Diſtinguit peccātes in mā a peccātib⁹ in forā. d. ꝙ duplex eſt dubitatio. i. duplex eſt dubitabilis oro. hoc qdē in oronib⁹ ſillatis q̄tū ad peccātes in mā in qb⁹ ſup. peccātib⁹ in mā q̄z. i. aliquā iterrogationū eligat qs. i. dꝫ aliqs eligē ſup. ut eā iterimat. vna ē ḡ oro dubitabilis peccās i mā quā qs dꝫ eligē ut ſoluat iterimēdo: ſꝫ illa. i. alia oro ē dubitabilis in litigioſis. i. i peccātib⁹ i forā quā qs dꝫ ſoluē vidēdo quō dicat. i. quō ꝯcludat ꝓpoſitū. ois enī oro peccās in forā cuꝫ ſit iſillogizata nō dicit. i. non ꝯcludit ꝓpoſitum. Deinde cum dicit.

¶ Quapp in ſillogiſticis acriores orones q̄rere magis faciūt. Eſt āt ſillogiſtica oratio qdem acerrima ſi ex q̄z maxime apparentibus q̄z maxime ꝓbabile interimit.

¶ Premiſſa diſtictiōe iter peccātes in materia: ⁊ peccātes in forma. In pte iſta oſtendit quō in peccantib⁹ in mā repiunt orones difficiles. ⁊ duo fac: qꝛ p° oſtēdit quō in talib⁹ repiunt orones difficiles. 2° quō faciles ibi Nūq̄z ḡ nō ſillata. Circa pᵐ duo fac: qꝛ p° determiat de difficultᵗᵉ peccātiū i mā ꝑ ſe. 2° determiat de difficultate taliū oronū in cōpatiōe ad peccātes i forā ibi Litigioſaꝝ āt. ¶ Notādū ḡ ꝙ cū phs determinauit de facilitate ⁊ difficultate oronū peccātiū in forā. nō diſtīxit iter peccātes i forā ⁊ peccātes i mā: qꝛ nō indiguit h⁹ diſtinctiōe. cū ſolū determiaret de facilitate ⁊ difficultate peccātiū i forā ꝑ ſe. hoc āt idiguit h⁹ diſtinctiōe: qꝛ nō ſolū determiat de peccātib⁹ i mā ꝑ ſe: ſꝫ ēt determiat de eis i cōpatiōe ad peccātes i forā. pᵃ āt ps ubi determiat de difficultate peccātiū i mā ꝑ ſe diuidit i duas ꝑ ꝙ duplicē difficultatē aſſignat. 2ª ibi Scḋa āt que ex oib⁹. Circa pᵐ duo fac: qꝛ p° ꝓponit qȯ itēdit. 2° aſſignat cāz dicti ibi Nā cū vna eſt oro. Dicit ḡ ꝙ i oronib⁹ ſillocⁱˢ. i. i peccātib⁹ i mā. ille ſūt orones acriores ⁊ difficiliores que magis faciūt q̄rē. i. q̄ plus faciūt dubitare: ⁊ qꝛ ſic ē. iō illa oro ſillocᵃ ē acerrima ſi ex q̄z maxie appentib⁹. i. ex maxie ꝓbabilib⁹ iterimīt maxie ꝓbabile. i. ꝯcludūt maxie iprobabile. ¶ Notādū āt ꝙ nihil ꝓhibet aliq̄ falſa ꝓbabiliora eē q̄buſdaꝫ vis: ⁊ qꝛ ex ſṫis pōt ſeq ſſm. nō ē icōueniēs ex ꝓbabilibus ſeq iprobabile: uel ex ꝓbabilib⁹ iterimē ꝓbabile. ꝓbabile eni erat medeā nō diligē: qꝛ erat interficiēs. ſi ḡ argueret ſic. ois mr diligit. medea ē mr. ḡ diligit. hoc ex ꝓbabilib⁹ ꝯcludit iprobabile. Improbabile eni ē ꝙ medea interficiēs dilexerit ⁊ ꝓbabile ꝙ nō dilexerit. cū ḡ ꝑmiſſe ſūt ꝓbabiles ⁊ ꝯ̄ iprobabilis h⁹ oro erit acerrima: qꝛ maxie fac q̄rē: uel maxie fac dubitare. D. c. d.

¶ Nā cū vna eſt oro trāſpoſita ꝯ̄dictione oēs ſiſ̄es hēbit ſillos. ſemp enī ex ꝓbabilibus: ſilr ꝓbabile iterimet uel ꝯſtruet. quapropter neccium dubitare: maxima ḡ hec acris q̄ ex equo ꝯclōnē facit iterrogātib⁹.

¶ Aſſignat cāz dicti oñdēs ꝙ talis oro maxie fac dubitare. d. ꝙ cū vna ſit oro. i. cū vna ſit rōcinatio: ſiue cuꝫ vn⁹ ſit ſillus trāſpoſita ꝯ̄dictiōe. i. accepto oppoſito ꝯ̄nis cū altera ꝑmiſſaꝝ oēs ſilr hēbit ſillos: qꝛ ſemp concludet oppoſitū alterius ꝑmiſſaꝝ: qȯ āt trāſpoſita ꝯ̄dictiōe ſemp fiat ſillus: pꝫ ꝙ ſic faciēdo ſemp ex ꝓbabilibus opponēs iterimit ſilr ꝓbabile: uel ꝯſtruet iprobabile: q̄pp neceſſariū eſt dubitare. maxime ḡ h⁹ oro erit acris: qꝛ ꝯ̄nē facit ex eq̄ iterrogationib⁹. i. ex ꝑmiſſis. ¶ Notādū āt ꝙ cū ex ꝓbabilib⁹ ꝯcludit iprobabile. maxie anguſtiat rūdēs: qꝛ ſi ꝯcedat ꝯ̄nē ꝯcedat iprobabile: ſi neget ꝑmiſſas neget ꝓbabilia. ſi āt nō ꝯcedat ꝯ̄nē: ſꝫ neget ut ſi nō ꝯcedat ꝙ medea iterficiēs diligat: tūc accepto oppoſito ꝯ̄nis ut ꝙ medea nō diligit cum minori. i. cū hac: qꝛ medea eſt mr ꝯcludet oppoᵐ maioris: ꝙ nō ois mr diligit qȯ ē iprobabile: ſic ēt cū oppoſito ꝯ̄nis ⁊ maiori ꝯcludet oppoᵐ miōris. vꝫ. ꝙ medea nō ſit mr. nā ſi ois mr diligit: ⁊ medea nō diligit: ſeqt ꝙ ipa nō ſit mr: qȯ ſſm ē. q̄cq̄d ḡ dicat ſp vī ꝯcludi iprobabile: ⁊ ꝯ̄ ex eq̄ vī hīe ad ꝑmiſſas. qꝛ ſic ꝑmiſſe ꝓbabiles ifert ꝯ̄nē iprobabile: ita oppoᵐ ꝯ̄nis qȯ ē ꝓbabile ifert oppoᵐ ꝑmiſſaꝝ qȯ ē iprobabile. oppoᵐ eni ꝯ̄nis erit ꝓbabile: qꝛ poſitū ē ꝯ̄nē eē iprobabilē: ſꝫ oppoſitū ꝑmiſſaꝝ erit ꝓbabile. qꝛ poſitū ē ꝑmiſſas eē ꝓbabiles. ḡ ſiēt ſiſ̄es ſilli: qꝛ ſp ex ꝓbabilib⁹ ꝯcludet iprobabile: q̄re nece ē rūdēte dubitare quō āt talis oro ſit ſoluēda. merito ḡ h⁹ oro nō ſolū ē acris ſꝫ acerrima. D. c. d.

¶ Scḋa aūt q̄ ex oibus ſitib⁹. hoc eniz ſilr facit dubitare que nā interrogationū interimenda eſt: hoc autē difficile: naz interimēdum qdem. qd aūt interimēdū dubium.

¶ Ponit ſcḋaz difficultatē circa h⁹ orones q̄ difficiltas nō ē acerria: ſꝫ ē 2° acris. iō ait ꝙ 2ª. i. 2° acris: uel ſcḋario difficilis ē illa oro q̄ erit ex oib⁹ ſitib⁹. i. ex oib⁹ iprobabilib⁹. ſi enī ꝑmiſſe ſūt eq̄ iprobabiles faciūt difficltatē i ſoluēdo: qꝛ dubitat rūdēs. quā ꝑmiſſaꝝ iterimē debeat cū ſint ſilr dubie. iō ſbdit ꝙ hec oro ſilr faciet dubitare q̄ iterrogationū. i. q̄ ꝑmiſſaꝝ ē iterimēda. hoc āt ē difficile. i. hoc ē ꝙ fac difficltatē i q̄ſito. nā iterimēdū ē q̄dē aliqd. i. aliq̄ ꝑmiſſaꝝ: ſꝫ qd ſit iterimēdū ē dubiū: cū nō magis ſit vna dubia q̄z alia. ¶ Notādū āt ꝙ hᶜ difficultas nō ē tāta ſic pᵃ. nā cū ex ꝓbabilib⁹ ꝯcludit iprobabile: tūc maxie ē dubiū quō ſit ſoluēdū: ſꝫ qū ꝑmiſſe ſūt eq̄ iprobabiles: lꝫ ex hoc aliquā difficltatē iducāt: qꝛ dubitam⁹ qd iterimēdū ē. h⁹ tñ dubio nō ē tāta ſic pᵃ. iō hec oro dī ſcḋo acris. ſiue ſcḋario difficilis. D. c. d.

¶ Litigioſarū aūt acerrima qdē eſt que primuz ſtatim dubia eſt: utrū ſillogizata ē uel nō ⁊ utrū ſſm falſiꝫ: uel ꝑ diuiſionē ſolō.

¶ Determiat de difficltate peccātiū i mā ꝑ cōpatiōeꝫ ad peccātes i forā. ⁊ duo fac ꝑ ꝙ duas difficltates pōit. 2ª ibi Scḋa āt aliaꝝ. Dic ḡ ꝙ litigioſaꝝ. i. reſpectu litigioſaꝝ oronū illa oro peccās i mā ē acerria q̄ ſtati dubia ē. utꝝ ē ſillocᵃ ul nō. ⁊ ēt dubiū ē utꝝ ſit ſoāda ꝑ ſſꝫ i. ꝑ iterēptionē: uel ꝑ diuiſionē. i. ꝑ diſtictiōeꝫ qñ ē oro peccās i mā hēt affinitatē cū peccāte i forā: ⁊ dubitat ꝑ qd peccat ⁊ quō ē ſoluēda: tūc ē acerrima. D. c. d.

¶ Scḋa āt aliarū q̄ manifeſta qdē ꝑ diuiſionē uel iterēptionē ē. Nō ē āt euidēs ꝑ quā interrogationū iterēptio. nā ſic ſoluenda

eſt: ſed utrū ſm ꝯcl'onē aut ſm aliquā interrogationū eſt.

℄ Ponit ſcd̄am difficultatē. d. ꝙ aliaꝝ. i. inter alias oꝛo nes difficiles. 2ᵒ. i. ſcd̄ario difficilis eſt illa oꝛo que quidē manifeſta eſt utꝝ peccet in mā uel in forma. ꝛ manifeſtū eſt qm̄ ſoluēda eſt ꝑ diſionē uel ꝑ iterēptionē: nō tn̄ eſt euidēs ꝑ quā iterrogōnū. i. ꝑ quā p̄miſſaꝝ eſt ſoluēda. i. faciēda iterēptio ul' diſio. ℄ Notādū aūt ꝙ ſic̄ oꝛones peccātes in mā ſm ſe accepte hn̄t duplicē difficultatē. vnā que eſt acerrima. aliā que eſt ſcd̄o acris: ſic h⁹ᵒⁱ oꝛones ut cōparanſ ad peccantes in forma hn̄t duplicē difficultatē. vnā acerrima: ut cum dubiuʒ eſt ſm quid peccāt. aliā v̄o que eſt ſcd̄o acris: ut cū ſcit ꝙ peccant in mā: uel ꝙ peccāt in forma. dubitaſ tn̄ que premiſſarū ſit diſtiguēda uel iterimēda. Deinde cuʒ dicit

℄ Quñqȝ nō ſillogizata oꝛo facilis eſt: ſi ſint ualde improbabilia: uel falſa que ſumuntur. Quñqȝ aūt nō digna deſpici.

℄ Exequiſ de facilitate taliū oꝛonuʒ ꝛ duo facit: qꝛ p̄ᵒ oñdit que oꝛones ſunt faciles: ꝛ inuit quādā diuiſionem faciliū oꝛonuʒ. 2ᵒ exequiſ de mēbris diſionis ibi. Nā quñqȝ deeſt. Dicit ergo ꝙ oꝛo nō ſillo^ca tunc eſt facilis ſi ſint ualde iopinata: ul' ualde falſa que ſumuntur. ꝛ addit ꝙ h⁹ᵒⁱ oꝛo facilis quñqȝ nō eſt digna deſpici in q̄ innuit talē diſtōnē: qꝛ oꝛo facilis aliqñ digna eſt deſpici: aliqñ nō digna. ℄ Notādū aūt ꝙ h̄ ꝑ oꝛonē nō ſill'arā ſi ꝯſideraſ ſeries lr̄e vi phs itelligē peccantē in mā: qꝛ illa eſt que recipit ꝛ iopiabilia. i. iprobabilia.

Dubitaret aliqs. qꝛ ſi ſic exponēda eſt lr̄a. vi ſibi phs ꝯdicē: qꝛ p̄us peccantes in mā appellabat oꝛones ſill'atas. h̄ aūt vi eas appellare nō ſill'atas. ℄ Dōʒ ꝙ nō eſt icōueniēs eādē oꝛonē ſill'are ſimpl': nō tn̄ ſill'are v̄itatē: ul' ſill'are ſimpl': nō tn̄ ſill'are dia^ce: ul' ſill'are ſimpl': nō tn̄ ꝓbare ul' arg^te: ſiue nō ſill'are iſolubilr. oꝛo ḡ peccās in mā ſimpl' ſill'at: ſʒ nō ſill'at v̄itatē: nec ſill'at dialetice: nec iſolubilr. eſt ḡ ſill'ata ꝛ nō ſill'ata diuerſis reſpectib⁹. Deide cū dic.

℄ Nā quñqȝ deeſt aliq̄ taliū iterrogationū de qua oꝛo: ꝛ ꝑꝑ quā: ꝛ nō aſſumit hāc: ꝛ nō ſillogizat: ꝛ ſtultus eſt ſillogiſmus.

℄ Exeqſ de mēbris diſiōis ꝛ duo fac̄: qꝛ p̄ᵒ oñdit q̄ oꝛo facil' eſt digna deſpici. 2ᵒ q̄ nō ē digna deſpici ibi. Quñ āt eoꝝ. Dic̄ ḡ ꝙ qñ i ſill'o deeſt aliq̄ taliū iterrogōnū de q̄ ꝛ ꝑꝑ quā ē oꝛo. i. ꝯ ꝛ opponēs nō aſſumit hāc ꝛ nō ſill'at ꝑ illā. fatu⁹ ē ſill's: ꝛ ē oꝛo digna deſpici. ridiculū eni eſt p̄termittē illā p̄miſſā ex q̄ ꝛ ꝑꝑ quā eſt illa ꝯ. ℄ Notādū āt ꝙ p̄miſſe in duplici hitudie ſe hn̄t ad ꝯnē. vʒ in hitudie cāe mālis: qꝛ maioꝛ ꝛ minoꝛ extremitas q̄ ponunſ in p̄miſſis ſūt mā ꝯnis. rurſus p̄miſſe ſe hn̄t in hitudie cāe efficiētis: qꝛ medi⁹ termin⁹ q̄ in premiſſis poniſ eſt id ꝑ cui⁹ efficaciā ſeqſ ꝯ. ꝯ ḡ eſt ex premiſſis inq̄ꝫtū eſt cā mālis ei⁹: ꝛ eſt ꝑ p̄miſſas put ſunt cā efficiēs ip̄i⁹. ℄ Nōn^m āt ꝙ lʒ regranſ due p̄miſſe ad ꝯcludēdā ꝯnē: nō tn̄ q̄libet illaꝝ eſt eque p̄ncipalis reſpectu ip̄i⁹. tūc ḡ eſt oꝛo digna deſpici qñ p̄termittiſ illa p̄miſſa: ex qua ꝛ ꝑ quā p̄ncipali⁹ ꝛ euidēti⁹ iferſ ꝯ. Si ergo arg^m nō ſumat ambas p̄miſſas ſʒ p̄termittat p̄miſſam p̄ncipalioꝛē: ꝛ etiā peccet in mā: ꝛ non ſill'at ueritatē eſt oīno fatuus ſill's. Deide cum dicit.

℄ Quñqȝ aūt earū que extriſecus: nō deſpiciendus ullo mō: ſed oꝛo q̄dē habilis eſt: interrogans aūt interrogauit nō bene.

℄ Dicit q̄ oꝛo nō eſt digna deſpici. d. ꝙ qñ i ſill'o aſſumēte iprobabilia ꝛ peccāte in mā nō deficit aliq̄ p̄miſſaꝝ ſʒ deficit aliqd eoꝝ q̄ ſūt extriſec⁹: ut qꝛ forte defic̄ ſibi ꝓbō maioris ul' minoris nō eſt deſpiciēdus ille ſill's nullo mō: ſʒ oꝛo q̄dē eſt habilis. i. facilis ad ſoluēdū: qꝛ aſſumit iprobabilia: ꝛ opponēs nō bn̄ iterrogauit: qꝛ cū aſſumeret q̄ nō videbanſ ꝓbabilia debebat ea ꝓbare ꝛ declare. ℄ Notādū aūt ꝙ in oꝛone habili ad ſoluēdū aliqñ eſt defect⁹ ex pte oꝛonis: ut cum deficit ſibi ꝓpōnecia q̄ eſt de eēntia ſill'i: ꝛ tūc dr̄ digna deſpici. aliqñ v̄o nō deficit ſibi ꝓpō itriſeca: ſʒ extriſeca: ut ꝙ defic̄ ibi ꝓbō maioris ul' minoris q̄ nō videnſ ꝓbabiles: ꝛ tunc magis vr̄ eē defect⁹ ex pte opponētis nō declarantis ꝑpoſitū q̄ꝫ ex pte oꝛonis. oꝛo ḡ nō pōt dici digna deſpici ſʒ opponēs nō bn̄ iterrogauit. Deide cum dicit.

℄ Et quēadmodū ſoluē quñqȝ q̄dē ad oꝛonē: quñqȝ āt ad iterrogātē ꝛ iterrogōnē. quñqȝ v̄o ad neutꝝ hoꝝ. Silr ꝛ iterrogare ꝛ ſill'are eq̄: ꝛ ad ꝓpōnē: ꝛ ad rñdentē: ꝛ ad tp̄us: qñ pluris tp̄is egens ſol'o q̄ꝫ p̄ſentis tēporis diſputatio ad ſolutionem.

℄ Determiat de modis ſoluēdi ꝛ opponēdi oñdēs ꝙ ſi tres ſūt modi ſoluēdi ſic ꝛ tres ſūt opponēdi. iō ait ꝙ quēadmodū eſt. i. ꝯtingit ſoluē quñqȝ ad oꝛonē. i. recte quñqȝ aūt ad iterrogatiōnē ꝛ iterrogātē. i. appenter: ꝛ ad hoīeʒ. quñqȝ aūt eſt ſol'o ad neutrū hoꝝ: qꝛ nō eſt ſol'o nec ad hoīeʒ: nec ad oꝛonē: ſʒ ad tp̄s. ſilr aūt ꝛ iterrogare. i. opponē ꝛ ſill'are eſt triplr. i. ad pōnē. i. ad oꝛonē. ꝛ recte ad rñdētē. i. appenter ꝛ ad hoīeʒ: ꝛ ēt ad tp̄s. ꝛ ſbdit ꝙ ſoluē ad tp̄s eſt qñ ſol'o eſt egens plis tp̄is q̄ꝫ diſputatio. i. q̄ꝫ diſputare ad ſol'onē p̄ſentis ip̄is: quñqȝ ḡ in ſoluēdo ul' in opponēdo exuee: ꝛ ꝑꝑ nec̄itatē iplicaſ aliqd q̄d eget plī declaratiōe ꝛ plī tp̄e q̄ꝫ ſit totū p̄ncipale ꝓpoſitū h⁹ᵒⁱ ſol'o ul' oppō dʒ eē ad tp̄s. ℄ Notandū aūt ꝙ hec ps duplr ꝯtinuari pōt ad p̄cedētia. p̄ᵒ ut ſeq̄tur ad totū capl'm. nā ſi in h̄ capᵒ determiaſ de oꝛonib⁹ facilib⁹ ꝛ difficilib⁹: cū ꝑꝑ facilitatē ꝛ difficultatē oꝛonū ꝯtigat aliquē bn̄ ꝛ male opponē ul' ſoluē: ꝯgruit ut poſt determiatiōnē de diuſitate oꝛonū determineſ de diuſitate ſoluēdi ul' opponēdi. 2ᵒ hᶜ ps pōt ſumē originē ex eo q̄d imediate p̄ceſſit. dixerat eni ꝙ ꝯtigit opponētē nō bn̄ iterrogare. ut ḡ oñderet h̄ hīe ueritatē ſbiūxit: ꝙ ſic̄ ꝯtigit ſoluē recte ꝛ nō recte ſʒ apparēter ꝛ ad tp̄s ſic ꝯtigit iterrogare recte ꝛ nō recte: ſʒ appenter ꝛ ad tp̄s ꝛ i h̄ finiſ ps executiua h⁹ libri. Cap. XI.

Contentiosis igiſ ꝛ q̄lib⁹ fiūt diſputātib⁹ paralogiſmi: ꝛ quō oñdemus falſū: ꝛ que eꝫ opiōnē ſūt dicē faciem⁹. Ampli⁹ aūt ex q̄b⁹ accidit ſoloeciſmum: ꝛ quō iterrogādū: ꝛ q̄s oꝛdo iterrogationū

℄ Hec ps diſa ſuit ꝯ totū p̄cedēs. poſtq̄ꝫ ḡ phs determinauit de ſill'is ſophiſticis ſm ſe ꝛ ſm ſua p̄nᵒ: ꝛ ſm metas ad quas deducūt. In pte iſta epilogat circa determinata: ut aūt appareat neceſſitas huius capl'i. Sciendū ꝙ in p̄ᵒ liᵒ top. phs dixit ſe uelle iuenire methodū ex qua ꝓbabilr ſill'are poſſemus de oī ꝓbleumate: ꝛ de oī ꝓpoſito. cū ergo q̄dā ſint ꝓbabilia circa que uerſaſ ſill's dialeticus. q̄dā aūt videanſ ꝓbabilia ꝛ nō ſint circa que uerſaſ litigioſus ꝛ ſophiſticus ſi cōplete dʒ hēri noitia de ꝓbabilib⁹ dʒ determiare de oī ꝓbabili. ut ḡ ſufficiēter hēremus ꝙ phs ſe ꝓmiſit tradere in liᵒ top. oportuit nō ſolū determiare de ꝓbabilibus circa que uerſaſ dialeticus q̄d factū eſt in libro top. ſed ēt oportuit tractare de his q̄ vnr̄ ꝓbabilia: ꝛ de his que videntur ſill'are circa que uerſaſ litigioſus ꝛ ſophiſticus: q̄d factū eſt in h̄ libᵒ. pte ḡ illā logice que uocaſ inuētiua que fit ꝑ locos ꝛ ꝓbabilia ſufficiēter hīe poſſum⁹ ꝑ li^m top. ꝛ ꝑ li^m elēchoꝝ. In his eni duob⁹ libris determi- caᵒ p̄ᵒ

naꝛ de oī gn̄e ꝓbabiliū: ⁊ de oī gn̄e locoꝝ taꝫ de locis veris: qđ factū eſt in li° top. q̄ꝫ ēt de appentib⁹ qđ fcm̄ eſt in h̓ li. ut ḡ phs oñderet ſe ſufficiēter tradidiſſe ptez logice que dī iuētiua quā ꝓmiſit ſe traditurū in li° topi. opoꝛtuit eū epilogare tā dcā in h̓ li° q̄ꝫ ēt in li° top. ut p tradita h̓ ⁊ ibi oñderet ſe ſufficiēter dediſſe illā methodū quā in p̄° topi. ꝓmiſerat ſe traditurū. tria ḡ fac: q2 p̄° epilogat determiāts in h̓ li°. 2° ex determiātis ait q̄ reſtat oñdē quō ſufficiēter tradita ſit methodus iuētiua. 3° epilogat determinata in li. topi. ⁊ oſtēdit ſe h̓ᵘᵗ methodū ſufficiēter tradidiſſe. 2ª ibi⌊ Reliquū autē eſt de eo:⌋ 3ª ibi⌊ Ergo ſūpſim⁹ iuēire. ⌋Circa p̄ᵐ duo fac q2 p̄° epilogat determinata quātū ad p̄ᵐ libꝝ elēchoꝝ. 2° q̄ꝫtū ad 2ᵐ ibi⌊ Ampli⁹ aūt ad quē. ⌋Dic̄ ḡ qđ dcm̄ eſt in p̄° hui⁹ ex quātis diſputatiōib⁹. i. ex q̄t diſputatio nib⁹ ⁊ ex q̄lib⁹ fiūt paᵐᵗ: ⁊ h̓ quātū ad metā redargutio nis ad quā paᵐ p̄ncipalr̄ ordinanꝛ. ⁊ etiā dcm̄ eſt quō oñdim⁹ fl'm: ⁊ quō faciemus rūdētē dicē ea que ſūt ex opionē quātū ad metā falſi ⁊ iopinabilis: ampli⁹ dcm̄ eſt ex qb⁹ accidit ſill'us ſup. ducēs ad ſoloeᵐ vel ad nugationē. ⁊ dcm̄ eſt quō īterrogādū: ⁊ qs ordo iterrogationū quātū ad cautelas. ¶ Notādū aūt q̄ ait ex q̄ꝫtia ⁊ q̄lib⁹ fiūt paᵐᵗ: q2 i p̄° li° nō ſolū dcm̄ eſt de nūo locoꝝ ſophicoꝝ ex qb⁹ fiūt paᵐᵗ: q2 oñſuꝫ eſt eos eē. xiij. ſꝫ ēt dcm̄ eſt de mō ⁊ de q̄litate eoꝝ: q2 oñſum eſt aliqs eoꝝ eē in dictiōe. aliqs vō ex̄ dictionē. Deinde cū dic:

¶ Amplius autē ad qđ ſint utiles h̓⁹ orōnes: Et de reſponſione ſil'r omni. Et quō ſoluendū diſputationes ⁊ ſill'os: dicta ſunt nobis de omnibus nobis hec.

¶ Epilogat q̄ꝫtū ad 2ᵐ librū. d. q̄ ampli⁹ in h̓ ſcđo li° dictū eſt ad qđ ſūt utiles oēs h̓ᵘᵗ orones: ⁊ dictū ē ſimplr̄. i. ulr̄ de oī rūſiōe quātū ad ſol'onē appentē: ⁊ dictuꝫ eſt quō ſoluēdū eſt diſputatiōes ⁊ ſill'os quātū ad ſol'onē rectā. h̓ eni de oib⁹. i. iter oia vel iter alia dicta ſūt nobis. i. a nobis. ¶ Notandū aūt q̄ nō epilogat ulr̄ oia dcā in h̓ 2°: ſꝫ ſolū epilogat que p̄ncipalr̄ itēdunꝛ in h̓ 2°. de facilitate eni ⁊ difficultate oronuꝫ nihil h̓ epilogaꝛ: ō non ait abſolute q̄ determinata in h̓ li° ſint que nūc dicta ſunt. ſed q̄ inter alia dicta ſunt hec. D. c. d.

¶ Reliquū eſt aūt de eo qđ ex p̄ncipio erat propoſitum reminiſcentibus aliquid dicere breviter ⁊ finem imponere dictis.

¶ Ex determiātis in h̓ li° ait q̄ reſtet oñdē quō ſufficiēter ſit tradita methodus iuētiua. d. q̄ reminiſcētib⁹ nobis de his que dixim⁹ in li° topi. q̄ volebam⁹ tradē artē de oī ꝓblemate reliquū eſt dicē aliqđ de eo qđ erat in p̄n°: oñdēdo p tradita in h̓ li° cū his que tradita ſūt in li° topi. ſufficiēter tradidiſſe methodū de ꝓbabilib⁹ que methodus in p̄n° libri top. eē tradēda dicebāt. his ergo oſtēſis reſtat iponere finē dictis. Deinde cū dic.

¶ Ergo ſumpſimus invenire poteſtatē aliquā ſillogiſticā de propoſito ex his que inſunt q̄ꝫ probabiliſſima. hoc enim opus eſt dialetice ⁊ tentative per ſe.

¶ Epilogat determinata in li° topi. ut oñdat ſe ſufficienter tradidiſſe artē iuētiuā. ⁊ tria fac: q2 p̄° epilogat determinata in li° topi. 2° reſumit que ſūt tradita in h̓ li° 3° ɔcludit q̄ finē hēt qđ ꝓpoſuit: ⁊ q̄ ſufficiēter tradidit methodū inventiuā. 2ª ibi⌊ Preter h̓ autē. ⌋ 3ª ibi ⌊ Quī ḡ hūt. ⌋ Ad euidētiā āt p̄°ptis ſciēdū q̄ li. topi. in duas ptes diuidiꝛ. in ꝓhemiū ⁊ tractatū. Itē ps executiua diuidiꝛ in duas. vꝫ. dialeticā ſimplr̄ ⁊ obviatiuā. In p̄mis eni ſeptē libris magis determinaꝛ de dialetica ſimplr̄. In 8° vō magis de obviatiua. tria ḡ facit q2 p̄° epilogat q̄ꝫtū ad determinata in ꝓhemio. 2° q̄ꝫtū ad determinata in p̄miſſis ſeptē libris ubi agiꝛ de dialetica ſimplr̄. 3° epilogat q̄ꝫtū ad determiāta in 8°: ubi q̄ſi agiꝛ de dialetica ſimplr̄ obviatiua. 2ª ibi⌊ Manifeſtū eſt āt in poſtb⁹. ⌋ 3ª ibi⌊ Ampli⁹ aūt quō. ⌋ In ꝓhemio aūt libri topi. duo tāgebanꝛ. p̄° āt q̄ tradēda erat methodus p quā poſſem⁹ opponē ⁊ ſill'are de oī ꝓbleumate. 2° vō q̄ p illā methodū poſſem⁹ ſuſtinē ⁊ rūdere ad oē ꝓbleuma nō dādo aliquid repugnās. duo ḡ facit: q2 p̄° epilogat determinata in ꝓhemio libri topi. q̄ꝫtuꝫ ad ptātē ſill'andi. 2° q̄ꝫtū ad ptātē ſuſtinēdi ibi⌊ Quī āt ɔformaꝛ. ⌋ Dic̄ ḡ q̄ i ꝓhemio topi. ſumpſim⁹. i. accepimus ⁊ ꝓpoſuim⁹ iuenire quādā ptātē. i. quādā methodū ſillogiſticā. i. ad ſill'andū de ꝓpoſito: ⁊ h̓ ex his que inq̄ꝫ ſūt ꝓbabilia. i. ex manifeſte ꝓbabilib⁹. ⁊ addit q̄ h̓ eſt opus dialetice p ſe ⁊ tētatiue ſup. ex ɔñti vel p accidēs. ¶ Notādū āt q2 qđ eſt ſimplr̄ tale reſpectu huius nō ꝓp̄e eſt tale p ſe: ſed eſt tale q̄ſi ex ɔñti ⁊ p accñs cū dialetica ꝓcedat ex ꝓbabilib⁹ ſimplr̄. tētatiua vō ex ꝓbabilib⁹ rñdēti. dialetica accipit q̄ſi ꝓbabilia p ſe. tentatiua vō accipit talia q̄ſi p accñs ⁊ ex ɔñti. Deiñ. c. d.

¶ Quī aūt ɔformaꝛ ad ea pp ſophice vicinitatē: ut nō ſolū expimētū poſſit ſumere dialetice: ſꝫ etiā q̄ſi ſciēs. pp h̓ nō tm̄ dictū opus negocij ꝓpoſuim⁹ orōnē poſſe ſumere: ſꝫ ēt ut orōnē ſuſtinētes obſeruem⁹ poſitioneꝫ velut p ꝓbabiliſſima. Sil'i mō.

¶ Epilogat dicta in ꝓhemio top. q̄ꝫtū ad ptātē ſuſtinendi. ⁊ duo fac: q2 fac qđ dcm̄ eſt. 2° aſſignat cām dicti ibi ⌊ Cām aūt dixim⁹. ⌋ Dic̄ ḡ. q̄ q2 dialetica ɔformaꝛ ad eā. i. ad ſophicā pp vicinitatē ſophice. i. pp affinitatem quā hēt dialetica ad ſophicaꝫ: dialetice ſup. cōpetit: ut nō ſolū poſſit expimētū ſumē opponēdo ⁊ ſill'ando: ſꝫ etiā cōpetit dialetice ut appeat q̄ſi ſciēs rñdēdo ⁊ ſuſtinēdo. pp h̓ ḡ q2 ſpectat ad dialeticū nō ſolū opponē: ſꝫ ēt ſuſtinē: ꝓpoſuim⁹ in p̄n° top. dcm̄ op⁹ negocū dialetici eē: nō tm̄ orōnē poſſe ſumē opponēdo ⁊ ſill'ando. ſꝫ ēt ut obſeruemus orōnē ſuſtinētes poſitionē: ⁊ hoc ſil'i mō ꝓbabiliſſima: q2 ſicut debemus p ꝓbabiliſſima opponē ⁊ ſill'are. ſic debem⁹ ſil'i mō p ꝓbabilia ſuſtinē ⁊ rñdē. ¶ Notādū āt q̄ dialetica aliquā vicinitatē hēt cū tētatiua: q2 tētatiua eſt ps dialetice. ſic ēt aliquā vicinitatē hēt cū ſophica. ſophiſta eni vult videri dialetic⁹ ⁊ ſill'at ipꝫ accipiēdo q̄ videnꝛ ꝓbabilia. ad dialeticū ḡ ꝓut hēt affinitatē cū tētatiuo ſpectat opponē ⁊ ſill'are: qđ vr̄ eſſe ꝓpriū demōſtratiui ſp. tētatiuus eni vult opponē ut ſumat expimētū de rñdēte: ſꝫ ad ipꝫ dialeticū ut hēt affinitatē cū ſophiſta ſpectate vr̄ ſuſtinē ⁊ rñdere. q2 cū ſophiſta velit videri ſciēs: q2 maxie qs appa ret ſciēs rñdēdo ſpectat ad dialeticū nō ſolū opponē: ⁊ expimētū ſumē pp affinitatē quā hēt ad tētatiuā: ſꝫ ēt ſpectat ad ipm ſuſtinē ⁊ rñdere: ut appeat ſciēs pp affinitatē quā hēt ad ſophiſticā. volens ḡ phus oñdere q̄ ſpectat ad dialeticū opponere cōparat dialeticū tentatiuo. volens autem oſtendere q̄ ſpectat ad euꝫ reſpondere cōparat ipſum ſophiſte. Deinde eum dicit.

¶ Cauſam aūt diximus huius: q2 ⁊ ꝓpter hoc ⁊ Socrates iterrogabat: ſed non rñdebat: fatebaꝛ enim neſcire.

¶ Quia dixerat q̄ ſpectat ad dialeticū obſeruare ⁊ ſuſtinere poſitionē: aſſignat ⁊ inuit que ſit cauſa hui⁹. d. q̄ cauſa huius: q2 deberemus ſuſtinere ⁊ obſeruare poſitionem diximus ſup. prius in p̄ncipio capituli: q2 ideo debemus facere hoc ut nō dicamus aliquid repugnās ⁊ q2 difficile eſt nō dicē aliqđ repugnāe: ⁊ ſolū ſciētes poſſunt obſeruare ne reſpondendo ſibi contradicant.

ꝓpter hoc ſocrates interrogauit.i.uolebat iterrogare ſed nõ rñdebat.i.nolebat rñdere.cã aũt huius erat qꝛ fatebat ſe nõ ſcire. Deinde cum dicit.

¶ Manifeſtũ eſt aũt in ꝑorib⁹: ⁊ ad quot: ⁊ ex qualibus:⁊ ex quot hoc erit: ⁊ vnde idonei erimus horum.

¶ Poſtq̃ȝ epilogauit q̃ꝫtuz ad ꝓhemiũ libri topꝫ.epilogat q̃ꝫtũ ad ptẽ executiuã.⁊ ꝑ° q̃ꝫtũ ad ſeptẽ pcedẽtes libros.d.ꝙ in ꝑorib⁹.i.in pͥmis ſeptẽ pcedẽtib⁹ libris topꝫ manifeſtũ eſt ad quot ⁊ ex q̃t ħ erit ꝙ.ſ.ſillare poterim⁹.⁊ manifeſtũ eſt vñ erim⁹ idonei hoꝝ. ¶ Notãduz aũt ꝙ in ſillo dialetico ſimplr ſũpto tria eſt ꝯſiderare.vꝫ pmiſſas ꝯnẽ ⁊ hitudies locales que ſunt q̃daz ꝯſiderationes ⁊ quedã maxĩe per q̃s roborat dialetic⁹ ſills.qꝛ ğ in pͥs ſeptẽ libris determiat q̃ſi de dialetica ſimplr.iõ per illos libros manifeſtũ eſt ex quot et it ſillogiſm⁹ q̃ꝫtũ ad pmiſſas:⁊ ad quot q̃ꝫtũ ad ꝯnes:⁊ vñ idonei eim⁹ ad ſillandũ q̃ꝫtũ ad ꝯſideratiões ⁊ maximas per quas roborat h⁹ ſills. Deide cũ dicit.

¶ Ampli⁹ aũt quõ iterroganda ⁊ ordinãda qõ oĩs:⁊ de rñſionib⁹ ⁊ ſolõnibus que ſunt ad ſillos pateſactũ eſt:⁊ de alijs q̃cũq̃ eiuſdẽ vie ſunt orationes.

¶ Epilogat q̃ꝫtũ ad determiata in 8° top. in q̃ q̃ſi tria tãgunt:qꝛ ibi docet opponẽs quõ debeat iterrogare.inſtruit rñdẽs quõ debeat rñdere ⁊ ſoluẽ. dant cautele:⁊ idoneitates p q̃s hẽmus viã ad talia faciẽdũ:iõ ait ꝙ ampli⁹ in 8° dcm̃ eſt:⁊ quõ iterrogãda ⁊ ordinãda ſit oĩs qõ q̃ꝫtũ ad opponẽtẽ:⁊ dictũ eſt de rñſionib⁹:⁊ de ſolõnib⁹ que ſunt ad h⁹ꝰ palo^mos q̃ꝫtũ ad rñdentẽ ⁊ patefactũ eſt de alijs quecũq̃ ſunt orões eiuſdez vie q̃ꝫtũ ad cautelas ⁊ idoneitates: uel q̃ꝫtũ ad alia annexa dialetico negocio. Deinde cum dicit.

¶ Preter hec aũt de paralogiſmis pertractauimus:ſicut iam diximus prius.

¶ Reſumit dicta i ħ li° ut p tradita i li° top.⁊ p dcã in ħ li° oñdat ſe ſufficiẽter tradidiſſe illã ptẽ logice q̃ dᷓ iuẽtiua.d.ꝙ pter ħ.i.pter tradita in li° top.ptractauim⁹ in ħ li° de pa^mis ſic iã ꝑus diximus. Deide cum dicit.

¶ Quoniam ergo habent finem ſufficienter que propoſuimus manifeſtum eſt.

¶ Cõcludit ſe ſufficiẽter tradidiſſe methodũ iuẽtiuã.ptinnet aũt ſic.dcm̃ eſt que ſũt tradita in lib° topi⁹ ⁊ que in li° elẽchoꝝ.⁊ qꝛ per tradita hic ⁊ ibi ſufficiẽter habet methodus illa:per quã ꝓbat tã exñtet q̃ appat enter ꝙ poſſumus ſillare de oĩ ꝓbleumate.iõ manifeſtuz eſt qm ſufficiẽter hũc finẽ q̃ ꝓpoſuim⁹.i.ſufficiẽter finiuim⁹ methodũ illã iuẽtiuã p quã ut ꝓpoſuim⁹ poterim⁹ ſillogiꝫare ꝓbabiliter de oĩ ꝓbleumate:⁊ ſuſtinere ꝓbabiliter qualibet ꝓpõnẽ nõ dᷓo aliq̃d repugnãs.

Oportet aũt nos nõ latẽ qõ accidit circa ħ negociũ. Nã eoꝝ q̃ inueniũtur oĩum que q̃dẽ ab alijs ſumpta ſunt:ꝑus elaborata pticulariter augentur ab eis:qui accipiũt poſtea:q̃ aũt ex pͥncipio iueniunt par i pmis augmẽtũ ſolẽt ſumẽ.

¶ Ut dicebat liber iſte diuidebat in ptes tres.qꝛ ꝑ° ponebat tractat⁹.2° ponebat epilogus circa determinata 3° ut pħs oñderet ſe fuiſſe hui⁹ artis ſpãlẽ inuẽtorẽ:dabat modũ q̃ hec ars iuẽta erat.dnab⁹ ğ pmis ptib⁹ expeditis ħ exeqt de 3ª ubi ſemp oſtẽdit ſe hui⁹ ſcie ſpãlẽ iuẽtorẽ. Intẽtio ğ hui⁹ toti⁹ capli in ħ ꝯſiſtit:qꝛ cetere artes iuẽte ſũt p auxiliũ pluriũ:ita ꝙ poſteriores cum auxilio ꝑoꝝ artes illas pfecerũt:ſꝫ hec ſcia ſiue hec ars nõ ſic iuẽta eſt:qꝛ ante tpꝰ Ari.nihil de ea erat traditũ p modũ artis:pp ꝙ pħs iniit ſe fuiſſe ſpãlẽ iuẽtorẽ ipꝰ⁹.tria ğ fac:qꝛ ꝑ° oñdit quõ alie artes iuẽte ſũt.2° oſtẽdit nõ ſic iuẽtã eẽ logicã.3° in q̃dã ğnalitate recolligit que dixerat:⁊ tanq̃ȝ ſpãlis iuẽtor hui⁹ artis petit ueniã de omiſſis:⁊ grãm de iuẽtis.2° ibi[Hui⁹ aũt negocij non ħ q̃dẽ. 3ª ibi[Et de rhetoricis q̃dẽ. Circa pmũ duo fac:qꝛ ꝑ° ꝓponit qõ itẽdit.2° qõ dixerat manifeſtat p exẽpliũ ibi[Et ꝙ circa rhetoricas. Circa pͫ duo facit:qꝛ ꝑ° ait alias artes poſteriores pfeciſſe p auxiliũ ꝑoꝝ.2° oñdit ꝙ in alijs artib⁹ iuẽtũ a ꝑorib⁹ fuit utilius ⁊ difficilius q̃ȝ iuẽtũ a poſteriorib⁹ ibi[Utilius aũt pͥmũ. Dic̃ ğ ꝙ opꝫ nos nõ latẽ qõ accidit circa ħ negociũ.i.circa negociũ logicũ reſpectu alioꝝ negocioꝝ ſiue reſpectu aliaꝝ artiũ.nã oĩum eoꝝ.i.oĩum aliaꝝ artiũ que iueniunt ſic inuẽte ſunt:qꝛ que ſunt ab alijs.i.a ꝑorib⁹ ſũpta.i.iuẽta ⁊ ꝑus elaborata.i.p laborẽ acq̃ſita ab eis q accipiunt poſtea.i.a poſteriorib⁹ pticulariter augent.ſ.dr aũt ꝙ in alijs artib⁹ que ſup.ex principio inueniunt in pͥmis ſunt q̃d paruũ:ſed per poſteriores ſolent ſũmere augmentum. Deinde cũ.d.

¶ Utilius autem plurimum illo quod poſtea ex his fit augmentum. Maxime eniȝ fortaſſe principium omnium ut dicitur.

¶ Oſtẽdit ꝙ iuẽtũ a ꝑorib⁹ fuerit utilius ⁊ difficilius q̃ȝ iuẽtũ a poſteriorib⁹.duo ğ facit:qꝛ pmo oñdit qõ fuit utilius.2° ex ħ cõcludit qõ fuit difficilius ibi[Quare ⁊ difficillimũ: Dicit ğ ꝙ illud ſup.pͫ iuẽtũ fuit plurimũ utilius.i.ualde utilius illo qõ poſtea fit augmẽtuz i.ſuſcipit augmẽtũ ex his.i.ex ꝑus iuẽtis. huius autez cãm ſubdit ꝙ pͥncipiũ fortaſſe:ut dicit vᷓ eſſe maximũ omniũ.i.virtuoſius alijs.eſt eni pͥncipiũ maximũ virtute.⁊ ideo utilius inuenire.

Dubitaret forte aliq̃s.qꝛ nõ vᷓ uex cẽ ꝙ pͥn^m ſit utili⁹ alijs.nã pͥnª ſũt q̃ſi nota i ſolo lumine itellꝰ agẽtis.illõ eni eſt ꝓprie pͥn^m:qõ q̃libet ꝓbat auditũ:ſtati eni cũ audiuimꝰ.oẽ totũ eſt maius ſua pte.itellim⁹ q̃d eſt qõ dᷓ p nõmẽ.⁊ ſtati approbam⁹ ħ eẽ uex.nõ ğ vᷓ eẽ utile talia iuenire:qꝛ abſq̃ labore iueniunt:⁊ nõ vᷓ ea aliq̃s igrare. ¶ Dõꝫ ꝙ ut pateat vitas q̃ſiti duplex diſtinctio eſt neceſſaria de pͥncipijs.ꝑª eſt ꝙ pͥnª q̃dã ſũt ꝓpͥa arti:q̃dã ãt nõ ꝓpͥa.rurſus pͥnª uel pñt ꝯſiderari in ſe:uel ſb rõne q̃ pͥnª ſũt.lꝫ ğ forte nõ ſit utilius iuenire pͥnª reſpectu alicui⁹ artis nõ ꝓpͥa ⁊ in ſe ꝯſiderata.pͥnª tñ ꝓpͥa ⁊ ſub rõne que pͥncipia eſt ualde utile inuenire:qꝛ dictis pͥncipijs leue eſt illis addere:⁊ p illa aliq̃s ꝯnes elicere.ſunt eni h⁹ꝰ pͥnª maxima ptãte:qꝛ in vͣtute eoꝝ cetera ꝯcludunt.qõ võ dicebat pͥnª eẽ nota cuilibet.dõm ꝙ ⁊ ſi que.i.aliqͣ ꝓpoſitiões cões q̃ſi ſunt note cuilibet.pͥncipia tñ ꝓpͥa ⁊ ſub rõne qua pͥncipia nõ ſunt nota cuilibet.ideo forte pħus nõ ſimplr dixit pͥncipiũ eſſe utilius ⁊ maximũ ſed ait ꝙ fortaſſe:ut dᷓ eſt utilius ⁊ maximũ ut innueret ꝙ nõ quecũq̃ cões ꝓpoſitiões:nec quocũq̃ modo accepto ſunt utiliores:⁊ ſunt maxime ptãte:ſed ſũt tales ſi accipiant mõ quo dictum eſt. Deinde cum dicit.

¶ Quare ⁊ difficillimũ. Quãto enim optimũ poteſtate:tanto paruiſſimũ magnitudine:difficillimũ eſt aũt videri:hoc aũt inuento:facile eſt addere ⁊ augere reliquũ.

¶ Cõcludit ex dictis ꝙ talia ſcire uel inuenire ſit difficilius alijs.d.ꝙ difficillimũ eſt ipſuz pͥncipiũ:qꝛ quãto aliq̃d eſt maximũ uel optimũ ptãte tãto eſt puiſſimum magnitudine:⁊ qꝛ pua ſubterfugiũt cognitionẽ:⁊ nõ poſſunt ita de facili cognoſci:difficillimũ eſt videri.i.

cognoſci pncipiū.hͣ aūt.ſ.pncipio iuēto ꝛ cognito facile eſt addere ꝛ augere reliquū. ¶ Nōndū aūt ꝙ tota cā q̃re videt hec uerba pħs inducē eſt: qꝛ dignus eſt habere grās ſi pfecte tradidit logicā. nā alias artes priores nō pfecerūt ſꝫ poſteriores cuꝫ auxilio prioꝝ pfecte tradiderūt eas: ꝛ qꝛ iuētū a pꝛioribꝰ fuit utilius ꝛ difficilius q̃ꝫ iuētū a poſterioribꝰ: iō ſi illas artes poſteriores pfecerūt: nō fuerūt digni admiratiōe uel laude: ſed cū tpe pħi nihil p modū artis iuētū eēt de logica: pħs eam complete tradens non innixus priori auxilio dignus eſt admiratione ꝛ laude.

Dubitaret forte aliqs qꝛ nō videt ꝙ pncipium ſit difficillimū cognoſci: qꝛ ſꝫ
cō.p° cōmētatorē 2° metaphiſice. quedā ſunt ſicut locus ianue in domo: quē nullus ignorat: ꝛ hͦ ſunt pna ꝛ propoſitiōes cōes: ſed que ſe habent ut locus ianue in domo nō eſt difficile cognoſcē. g̃ ꝛc̄. ¶ Dōm ꝙ p iam dicta pꝫ ſolō queſiti. nā ꝛ ſi nō ſit difficile cognoſcē pncipia: ut ſūt quedā cōes ppōnes in ſe. difficile eſt tn̄ ea cognoſcē ſb rōne qua pna: ꝛ maxie ſb rōne qua ppa pna. difficile eni eſt in aliq̃ ſpāli mā: uel in aliqua ſcīa ſpāli inuenire aliqua pna per que ſpāliter ꝛ ppꝛie regulari poſſimus in tota illa diſciplina. difficilius eſt eni talia inuenire q̃ꝫ ex talibꝰ inuētis alia addere.

Alterius forte dubitaret aliqs. quō qđ eſt maximū ptāte eſt minimū magnitudie. ¶ Dōm ꝙ quāto pna ſunt pricularioꝛa tāto ſunt plā ꝛ magis cōpoſita: qꝛ ſe hn̄t p additionē ad pͣ. pna eni pricularia plurificant ſm plurificationē pncipiatoꝝ: ſed pna uliā remanēt iplurificata ꝛ magis ſimplicia: ꝛ qꝛ quāto aliqđ eſt ulīus tāto eſt potētius ꝛ ad plura ſe extēdit. ideo quāto aliqđ eſt potentius tāto eſt minus implurificatū: ꝛ eſt magis paruū in magnitudine. i. eſt ſimplicius: qꝛ ut dictū eſt vniuerſalius.

Alterius forte dubitaret aliqs. qꝛ nō vꝫ uerū eſſe qđ pħs ait. vꝫ. ꝙ ſi pnm eſt puuꝫ uel magis puū eſt difficile videre. hͣ eni videt eſſe in cognitiōe ſenſitiua. p viſuꝫ eni uel p alios ſenſus que minora ſunt difficilius ſentiunt. ſed in itellectu videt eſſe modus ꝯtrarius. nā que minora ſunt ſm itellectū: facilius cognoſcunt: qꝛ ut dꝫ in p° phicoꝝ: ſunt nobis
Cō.3. nota ꝯfuſa magis. ulīa eni pus cadūt in cognitiōe nr̄a
ca° 5° q̃ꝫ pricularia. vn̄ ꝛ Auic̄. vult in ſua metaphiſica ꝙ pri-
p^t ii^c. mū qđ ab itellectu ꝯcipit eſt ens ꝛ eē pp ſui ulītatē. cū g̃ ulē ſit ſimplicius pticulari ſm itellectū pua ꝛ ſimplicia facilius eſt vidē. cuius ꝯtrariū in lr̄a dꝫ. ¶ Dōꝫ ꝙ vno mō ulē eſt facilius cognoſcē q̃ꝫ pticulare. alio aūt mō eſt ecōuerſo. ſemp eni totū ꝛ ꝯfuſum eſt facilius cognoſcē q̃ꝫ diſtinctū: ꝛ qꝛ vno mō ulē eſt totū ꝛ ꝯfuſuꝫ reſpectu pticularis: ut genus reſpectu ſpēi. alio modo eſt ecōuerſo. iō genus ꝛ ulē vno mō difficilius cognoſcit q̃ꝫ pticulare. alio mō ecōuerſo. pōt eni ꝯſiderari aīal ut eſt totū ad hoieꝫ qꝛ eſt qddā genus ꝯtinēs multas ſpecies ꝛ ſic cognoſcere aīal eſt qđ ꝯfuſuꝫ: ꝛ cognoſcē hominē eſt qđ diſtinctū. 2° pōt accipi aīal ut eſt pars diffinitiua hoīs. hō eni reſoluit i aīal ꝛ rōnale. ꝛ q̄libet ſpecies exiſtēs in gn̄e reſolui hēt in genꝰ ꝛ dr̄iaꝫ tanq̃ꝫ in ptes diffinitiuas: ꝛ tanq̃ꝫ in ppa pna: ꝛ hͦ mō cognoſcere ſpēm: ut in phicis diffuſius declarauimus: eſt qđ magis ꝯfuſuꝫ q̃ꝫ cognitio gn̄is. nā illud qđ dicit hō ſb mō ꝯfuſo dic̄ aīal rōnale ſb mō diſtīcto: ulīa g̃ eſt facilius cognoſcere: nō quocūqꝫ mō: ſed ut dicūt qddā totū: ꝛ ut ſūt qđ ꝯfuſuꝫ: ſꝫ ut ulīa ſūt pna in que alia reſoluunt: ꝛ ut ſunt partes diffinitiue alioꝝ difficilius cognoſcunt q̃ꝫ alia: ꝛ qꝛ hoc mō habēt rōnē minimi ꝛ rationē pncipij: paruū ſub rōne qua paruū: ꝛ principiuꝫ ſub rōne qua pncipiū: etiā ſm cognitionē intellectiuā eſt difficilius cognoſcere q̃ꝫ aliud. uera ergo eſt littera pħi ſi per ſe intelligatur. qđ vo dicit ꝙ vniuerſalia que ſūt minima facilius cognoſcunt. patet ꝙ ratio peccat per accidens. nā vniuerſalia ut ſunt tota: ꝛ ut ſunt qđ ꝯfuſum facilius cognoſcunt. ſed ut ſunt minima: ꝛ ut ſunt pncipia in que alia reſoluunt nō cognoſcunt facilius ſed difficilius. Deinde cum dicit.

¶ **Qđ ꝛ circa rethoricas orōnes accīt pene āt ꝛ circa alias oēs artes. Nā q pn° iuenerūt: oīno ad paruū qđ pduxerūt. Qui aūt nūc famoſiores ſūt aſſumētes a mlt̄ꝭ uelut ꝛ ſucceſſiōe ptictarit colligētes ſic auxerūt**

¶ Qđ dixerat manifeſtat per exm in rhetoca. ꝛ duo facit: qꝛ p° ppōit qđ itēdit. 2° māifeſtat qđ dixerat ibi. Cryſias qdē poſt pꝛores. Dicit g̃ ꝙ id qđ accidit circa orones rhetoricas accidit pene circa oēs alias artes. nam ſicͨ rhetorica augmentata eſt ſucceſſiue: ſic ꝛ artes alie. nā in rhetorica ꝛ pene in oībꝰ artibꝰ illi qui iuenerūt pna oino perduxerūt ad paruum: qꝛ modicū iuenerūt: ſꝫ qui nō ſūt famoſiores in rhetorica aſſumētes a multis pꝛoribus qui pceſſerunt eos uelut ex ſucceſſiōe particulariter colligentibꝰ ſic. ſ. ſucceſſiue auxerunt. i. augmentauerunt rhetoricā. ¶ Notandū aūt ꝙ dicit pene oēs artes augmētatas eſſe ſucceſſiue ſicut rhetorica ꝛ nō dic̄ ſimplr̄ oēs pp logicā q̃ nō fuit ſucceſſiue augmētata: ſꝫ innuit ꝙ ipe ſolus iuenit eaꝫ. Deinde cū dic.

¶ **Cryſias qdē poſt pꝛores. Traſimachus vo poſt Cryſiā. Theodorꝰ aūt poſt hūc: ꝛ multi mltas coadunauerūt ptes. Quapropter nimirū eſt ſi hēt multum ars.**

¶ Oſtēdit quō rhetorica inuēta eſt ſucceſſiue. d. ꝙ Cryſias qdē fuit poſt pꝛores. traſimachus vo poſt cryſiaꝫ. Theodorus vo poſt hūc. i. poſt traſimachū: ꝛ mlti mltas ptes ſucceſſiue coadunauerat. quapropter nihil mirū ſi ars rhetorica hēt multuꝫ: qꝛ eſt ex multis coadunata. ſꝫ mirū eſt ſup. ſi dialetica hēt multū: qꝛ nō multi colligerūt eā: ſꝫ ſolus pħs innuit ſe iueniſſe eā. D. c. d.

¶ **Huiꝰ āt negocij: nō hͦ qdē erat: illō āt nō erat pſcrutādū: ſꝫ nl oino erat. Nā eoꝝ q̄ circa litigioſas erāt orōnes mercēnarioꝝ.**

¶ Ait quō iuēta eſt logica oñdēs eā nō eſſe ſic iuētā ut cetere artes. ꝛ duo facit: qꝛ pmo ppōnit qđ itēdit. 2° qđ dixerat manifeſtat p ſilē ibi. Siliſ qdē erat. Dtinuet aūt ſic. cetere alie artes inuēte ſunt ſucceſſiue: ſꝫ huius negocij. i. artis dialetice: nō hoc qdē erat pſcrutatū. illud autē nō erat: ſed oino ante tps pħi nihil de logica inerat. i. fuerat pſcrutatū p modū artis. ſi eni a pꝛoribꝰ ante tēpꝰ pħi dicebat aliqđ de logica: hoc nō erat per modū artis. nā de numero eoꝝ qui inſudabant añ tps pħi circa litigioſas orones erāt q̄ſi mercēnarij: qꝛ orones litigioſas ꝛ logicas nō docebāt artificialr̄. ¶ Notandū aūt ꝙ ut p° dicebat idiote pticipāt artē dialeticā ſine arte. tradere g̃ dialeticā nō artificialr̄ eſt eā tradē ſic pticipat a mercēnarijs ꝛ idiotis. ꝛ qꝛ hͦ faciebāt q fuerūt añ tps pħi. iō mercēnarij dicebāt. Deiñ cū. d.

¶ **Quedā ſiliſ erat doctrina Gorgie negocio. Orōnes eni hi qdē rhetoricas: illi aūt iterrogatiuas ꝛ litigioſas dicebant ediſcere: in q̃s ſepius cadere ſolebāt utrinqꝫ alternoꝝ orōnes. Quapp uelox qdē ſed arte erat doctrina diſcētibꝰ ab eis. nō eni artē ſꝫ q̄ ab arte ſūt dātes: erudire arbitrati ſūt.**

¶ Manifeſtat qđ dixerat. ꝛ duo facit: qꝛ p° adducit ſilē in rhetoricis. 2° in metacis ibi. Uelut ſiqs dicat. Dic

ergo ꝙ doctrina docētium logicā ante tēpus phī erat inartificialis: qꝛ erat ſilis negocio gorgie.i.doctrine illius libri: qꝛ dicebat orōnes rhetoricas ſine arte ſic ꝓcedētes phīn docebāt logicā ſine arte: iō ſbdit ꝙ hi.i. ſequētes libꝝ illū ſine arte docebāt ediſſere.i.docebāt declarare ⁊ manifeſtare orōnes rhetoricas. illi aūt.i.ꝓcedētes phꝫ docebāt ſine arte orōnes īterrogatiuas.i. dialeticas ⁊ litigioſas. utrūqꝫ eni.i.taꝫ ex rhetorica qꝫ ex dialetica docebāt orōnes alternoꝝ.i.orōnes dialeticas ⁊ rhetoricas in q̄s ſepiꝰ cadē ſolebāt. hēbāt enīꝫ hi ⁊ illi q̄ſdā orōnes cōes que ſepe diſputabanť: ⁊ illas docebāt: nō tñ dabāt artē de illis: qꝛ nec gorgias tradidit artē de orōnibꝰ rhetoricis q̄s docebat: nec ꝓcedētes phꝫ tradiderūt artē de orōnibꝰ īterrogatiuis: iō ſbdit ꝙ diſcētibꝰ ab eis.i.ab iſtis erat tradita doctrina uelox ſine arte. nā taꝫ ſequētes gorgiaꝫ qꝫ precedētes phꝫ in logica nō erāt dātes artē: ſꝫ dicebāt orōnes que ſūt ſm arte: h̄ aūt faciētes arbitrati ſūt loq erudire.i.artificialr: cū tñ loquerenť ierudite ⁊ iartificialr. ¶ Notādū aūt ꝙ ſm platonē ut recitat cōmētator in 3° de aīa Cō.4 ſmto i ꝓncipijs dꝫ eē lōgus: iō ois ſmo pſcrutatꝰ nō eſt ſermo uelox: ſꝫ eſt ſermo lōgus: qꝛ reducit uſqꝫ in ꝓnª. doctrina ḡ illoꝝ erat uelox ⁊ diſcētibꝰ ab eis tradebať doctrina uelox: qꝛ tradebať eis doctrina īperſcrutata ⁊ iartificialis. ¶ Notādū ēt ꝙ gorgias dꝛ fuiſſe qdaꝫ liber platonis in q̄ adducebanť multe ꝓpōnes rhetorice: ſꝫ nō tradebať ars de eis: ſequētes ḡ illū libꝝ docebāt rhetoricā ſine arte. ¶ Notādū ēt ꝙ talis erat doctrina tā ſequētiū gorgiā ſm rhetoricaꝫ qꝫ ꝓoꝝ phoꝝ ſm logicā: utputa ſi aliqs hāc orōnē litigioſaꝫ. iſte canis eſt tuus: ⁊ eſt pꝛ. ḡ eſt tuꝰ pꝛ. doceret ſoluē ꝙ nō eſt tuus pꝛ: ſꝫ ꝙ eſt tuus poſſeſſiue: nō tñ traderet artē quō ibi cōmittitur fallacia accidentis. habebant ḡ multas tales orationes de quibus ſepe erat diſputatio: ⁊ eas ſine arte docebant. Deinde cum dicit.

¶ Velut ſiqs dicat diſciplinā tradere ut nō doleāt pedes. Deinde ſutoriā qdē nō doceat: nec vñ poſſint iueniri talia. dcē āt plura gñā oiuꝫ modoꝝ calciamētoꝝ. hic eni ꝓfuit qō ad utilitatē: artē aūt nō tradidit.

¶ Oſtēdit doctrinā illoꝝ logicoꝝ eē iartificialē p ſile in metaphiſicis.d. ꝙ ſilis erat doctria illoꝝ logicoꝝ. uelut ſiqs dicat ſe tradē diſciplinā ſotulariū ut nō doleāt pedes. nā p artē ſotulariū caueť dolor peduꝫ. deinde tradere uolēs talē artē nō doceat artē ſutoriā: nec doceat artē vñ poſſint iueniri talia calciamēta: ſꝫ det pla gñā oiuꝫ modoꝝ.i. diuerſoꝝ calceoꝝ ſiue calciamētoꝝ. h̄ eni ꝓfuit ad utilitatē: qꝛ habitis talibꝰ calciamētis vitabiť dolor pedū: ſꝫ ſic faciēs nō tradidit arteꝫ ſic ſupꝓores phī circa logicā uel ſequētes gorgiā circa rhetoricā aliquā utilitatē faciebāt. tamē mercēnarij erāt: qꝛ non tradebant artem. Deinde cum dicit.

¶ Et de rhetoricis quidem erant multa ⁊ antiqua dicta. De ſillīs autez nihil habuimus oino prius aliud dicere qꝫ in attritione querētes multū tpis laboraremus.

¶ Reſumit in gñali que dcā ſūt ⁊ tāqꝫ ſpālis iuētor huius artis petit ueniā de omiſſis ⁊ gr̄aꝫ de iuētis. circa qō tria fac: qꝛ ꝓ° ait ꝙ ante tps ſuū nihil p modū artis iuētū erat de logica: uel de ſillīs. 2° oñdit ꝙ p ſuā iuentionē eque ſufficiēter uel ēt ſufficiētiꝰ tradita eſt ars logice qꝫ alie artes que ſucceſſiue ſūt iuēte. 3° ex h̄ poſtulat ueniā de omiſſis ⁊ gr̄aꝫ de iuētis. 2ª ibi[Si āt vꝛ.] 3° ibi[Reliquū erit oium noſtrū.] dic ḡ ꝙ de rhetoricis uel ēt de alijs artibꝰ multa dcā antiq̄ iuēta erāt: ita ꝙ poſteriores cū auxilio ꝓoꝝ cōpleuerūt hꝰᵉ artes: ſed de ſillīs.i.de negocio logꝰ nihil aliō hūimꝰ dicē ꝓus.i.a ꝓoribꝰ: qꝫ ut attritiōe.i.ut aſſiduitate ſtudij laboraremus q̄rētes negoᵐ logicū p mltū tps. ¶ Notādū aūt ꝙ ſꝫ phꝫ 2° metaᶜᶜ. nō ſolū bñ dicētes ſꝫ ēt diſcordātes Cō.2. a vª opiōne excitāt itellectū ut iueniať vitas. ſic ēt ꝓcedētes phī lꝫ nihil p modū artis tradidiſſent de logica: tñ eoipo ꝙ aliq̄s ꝓpōnes logicales docuerūt aliqꝫ utilitatē fecerūt: ⁊ excitauerūt phꝫ: ut ipe phs illis ꝓpōnibus excitatꝰ aſſiduitate ſtudij q̄reret logicā p modū artis. iō ait ꝙ a ꝓoribꝰ nihil habuit niſi p attritionē ⁊ aſſiduitatē ſtudij quereret artē logice. Deinde cum dicit.

¶ Si aūt videtur conſiderantibus nobis uelut ex talibus que a ꝓncipio exiſtentibꝰ habere ars ſufficiēter ſupra alia negocia: que ex traditione adiunctum ſunt.

¶ Oſtēdit ꝙ lꝫ nihil a ꝓoribꝰ habuiſſet de logica cū ſua iuētione ſufficiēter tradidit ipſaꝫ. iō ait ꝙ cōſiderātibꝰ nobis.i.per cōſiderationē ipſiꝰ phī: ⁊ per inuētioneꝫ eius vꝛ hec ars.i.logica hīe ſufficiēter uelut ex his que a ꝓnº eſſent.i.que a ꝓnº erāt: ut hēt greca correctio: qꝛ qcqd in ꝓnº libri topꝝ dcm̄ fuit de methodo quā phs iuenire uolebat: totū eſt iaꝫ ſufficiēter adimpletū: imo logica nō ſolū ſufficiēter eſt tradita: ſꝫ ēt vꝛ eſſe tradita ſupra alia negocia que ſūt adducta ſucceſſiue ex traditione ꝓoꝝ. ¶ Notandū aūt ꝙ ait ſufficiēter eſſe tradita que ſunt dicta a ꝓnº topiꝝ. qꝛ forte in h̄ caº nō intē lꝑ° c° dit loqui niſi de illa pte logice que dꝛ iuētiua: ſiue que dꝛ localis que cōtineť in liº topicoꝝ ⁊ in liº elenchoꝝ. In utroqꝫ eni determiať de locis: ſꝫ ibi de locis ueris: h̄ vº de apparētibꝰ. nō aūt h̄ itēdit forte loq de illa pte logice que dꝛ indicatiua uel reſolutoria de qua habeť li. ꝓoꝝ ⁊ poſterioꝝ: ⁊ ꝙ dic̄ ſe eē ſpālē iuētorē de ſillīs forte referēdū eſt ad ſillīos ſophiſticos: ul' ad logicā iuētiuā nō ad reſolutiuā ſiue ad iudicatiuā: ⁊ iō forte in h̄ liº magis qꝫ in alijs dic̄ ſe ſpālē iuētorē logice: qꝛ i h̄ liº cōpleť illa ps logice que dꝛ localis. Incipit eni hꝰᵉ logica in liº topi. ubi ponunť loci ⁊ ꝯſideratiōes vē: ⁊ terminať in hoc li. elenchorum ubi determinať de locis apparentibus. Deinde cum dicit.

¶ Reliquū erit omniū ueſtruꝫ: uel coꝝ qui audierunt hoc opus: omiſſis aūt artis indultionē: inuētis aūt multas hēre grates.

¶ Tanqꝫ ſpālis inuētor logice petit ueniā de omiſſis ⁊ gr̄am de iuētis. ꝯtinueť ſic. ſi vꝛ.i.ſi manifeſte appet ꝙ ipe tradidit de logica iuētiua qcqd ꝓpoᵐ fuerat a ꝓnº ⁊ ēt ſi ipe ſolus ſufficiētiꝰ tradidit logicā qꝫ ſint tradite alie artes q̄ ex traditiōe mltoꝝ ſūt iuēte. reliquū ḡ erit.i. dignū ⁊ iuſtū erit ꝙ oiuꝫ nr̄ꝫ.i.ab oibꝰ nobis: ſiue ab oibꝰ uolētibꝰ ſtudē: ul' ſi nō ab oibꝰ uolētibꝰ ſaltē coꝝ.i. ab eis q audierit h̄ opus debeo hīe indultiōeꝫ.i.ueniā omiſſis.i.de omiſſis: ⁊ debeo hīe multas ḡtes iuētis.i. de iuētis. ¶ Notādū āt ꝙ ſi phs tradidiſſet logicā adiutꝰ p auxiliū ꝓoꝝ eēt magis culpabilis ⁊ nō mereret ita ueniā ſi aliq̄ omiſiſſet: ſic ēt nō eēt mltū cōmēdādꝰ: nec deberemꝰ ei mltas ḡtes ſi adiutꝰ p alios aliq̄ iueniſſet: ſꝫ cū p modū artis nihil hūerit ab alijs ſꝫ ipe totuꝫ iuenerit ſi aliq̄ omiſit mereť ueniā: ⁊ de his q̄ bñ dixit mereť gr̄as. Et i h̄ termiať ſnīa ſup li. elēchoꝝ i q̄ traditur notitia rōnū ⁊ obliquitatū ſophicaꝝ. Laus ſit ipſi xp̄o q cū ſit ars rectiſſima oipotētis atqꝫ ſapiētis dei p ipm tanqꝫ p ſūme rectū oē obliquū cognſciť: q cū pꝛe ⁊ ſpū ſctō ē vnꝰ deꝰ bñdictꝰ in ſecula ſeculoꝝ. Amen.

¶ Explicit ſnīa ſup libros elēchoꝝ edita a dño Egidio de Roma doctore ſūdatiſſimo ordīs fratrū eremitarū ſci Augⁿⁱ. Correcta p uenerādū frēꝫ Auguſtinū de bugella. lectorē in ꝯuentu Padue fratrū eremitarū.

¶ Incipit questio de medio demonstrationis defensiua opinionis domini Egidij Romani.

Queritur q͠o ex intẽtiõe Ariſtotelis in 2° poſterio͝r. qd ſit mediũ in demõſtratione potiſſima: uel diffõ ſbiecti: uel diffõ paſſiõis. Et arguiũt qdã q͞z diffõ ſbiecti ſit mediũ in demõſtratiõe potiſſima adducẽtes octo p͞ncipales rõnes ſatis cões. ¶ P͞ria rõ talis eſt. aut p͞a ⁊ imediata paſſio ſbiecti eſt demõſtrabilis uel nõ: ſi ſic habet̃ itẽtũ ͨ dñz Egidiũ: q͞z in tali demõſtratiõe mediũ nõ põt eẽ diffinitio paſſiõis: q͞z illud qd͠ demõſtrat̃ op͞z q͞z demõſtret̃ p aliqd qd͠ ſit ſibi realr̃ cã iherẽtie ad ſbm: cũ demõſtratio ſit p cãz pp quã res eſt. nũc autẽ certũ eſt: q͞z diffinitio paſſiõis nõ eſt realr̃ ſibi cã iherẽtie ſue ad ſbm ſuũ. ğ op͞z q͞z mediũ in tali demõſtratiõe ſit aliqd aliud ħuo qd͠ ſit realr̃ cã iherẽtie paſſiõis ad ſbm: ⁊ h͞ nõ põt dari niſi diffõ ipſi⁹ ſbiecti. ⁊ ita iſti vñr hĩe quãdã demõſtratione. Si vo dicat̃ ſcd͠z. ſ. q͞z ſit idemõſtrabilis ratio paſſio. ¶ Cõtra: arguit qdã reuerẽdus doctor modern⁹. Omne hñs cãz i ſbiecto nec͞laz põt demõſtrari p cãz a p̃ori de illo ſbiecto: q͞z eo ipſo q͞z hẽt cãz hẽt aliqd notius ſe p qd͠ põt demõſtrari: ſz imediata paſſio eo ipſo q͞z eſt accñs: ⁊ de gñe accñtiũ hẽt cãm in ſbiecto. ğ eſt demõſtrabilis: imo ne dicũ ſola imediata paſſio eſt potiſſime idemõſtrabilis. ¶ Scd͠a rõ. Oĩs illa ẽ potiſſima demonſtratio que aggregat oĩa regſita ad talẽ potiſſimã demõſtrationẽ: ſz talis eſt ille diſcurſus ſiue ſillus i q̃ ꝓbat̃ paſſio de ſbiecto p diffõnẽ ſbiecti. ğ talis eſt demõſtratio potiſſima: diſcurſus eſt bonus. maior p͞z. minor ꝓbat̃ ex diffõne demõſtrationis data in p͞o poſteriorũ: q͞z ꝓcedit ex p͞mis ueris ⁊ neceſſarijs: ⁊ imediatis cauſiſq͞z ↄ̃nis: qd͠ p͞z: q͞z nihil cadit mediũ iter diffõnez ſbiecti ⁊ ꝓpriã paſſionẽ imediatã ſbo. ¶ Cõfirmat̃ ſic. eſt ex notiorib⁹ ſm nãm ⁊ ex p͞ncipijs adeq̃tis ↄ̃nſ: qd͠ maxĩe regrit̃ ad demõſtrationẽ. ğ ⁊c̃. ¶ Preterea eſt tertia rõ: que qdẽ ponit fundamẽtũ ipſius Ar. 6° metaphiſice. textu ⁊ cõmẽto p͞o. ubi dicit: q͞z ſbar ꝓꝑe nõ eſt demõſtratio ſz diffõ: accidẽtiũ vo ↄ̃tra: q͞z ipſorũ ꝓꝑe nõ eſt diffõ: ſz demonſtratio in q̃ loco Ar. ponit diiam iter modũ quo ſciunt̃ accñtia: ⁊ modũ q̃ ſciunt̃ ſbe: tũc facio iſtã ↄ̃ſequẽtiã. paſſio imediata ſbiecto eſt qddã accñs. ğ eſt ꝓꝑe demõſtrabile: ſz nõ p ꝓpriã diffõnẽ. p͞z h͞. q͞z tũc nõ eẽt p mediũ notius ſm nãm: ſz ſolũ ſm rõnẽ. ğ erit tale accñs demõſtrabile p diffõnẽ ſbiecti: qd͠ vr̃ notius ſm nãz. ğ ⁊c̃. ¶ Quarta rõ eſt iſta. oẽ illud eſt ꝓpriiſſime demõſtrabile qd͠ ſciri põt ſcia propriiſſime dicta: ſz h͞oi eſt imediata paſſio ipſi⁹ ſbiecti. ğ ipſa eſt ꝓpriiſſime demõſtrabilis. argumẽtũz eſt in mõ ⁊ in figura. maior habet̃ a p͞lo p͞o poſterio͝r. ⁊ 6° ethicor͝. q͞z ſcia eſt effect⁹ demõſtrationis. ſz minorẽ declaro p̃ſupponendo vnũ q͞z imediata paſſio pfecte ſit cognoſcibilis nõ minus q͞z q̃licq͞z ſequẽtiũ paſſionũ: ſz nõ poteſt pfecte cognoſci p diffõnẽ: q͞z eius diffõ eſt p additamẽta: cũ ſit de gñe accidẽtiũ ğ p demõſtrationez: ⁊ tũc habeo itẽtũ. ¶ Quinto arguo fortius: ⁊ preſuppono vnũ qd͠ eſt ↄ̃ceſſum ab oib⁹: q͞z potiſſima demõſtratio eſt ex demõſtrabilib⁹ a p̃ori. alias ꝓcederet in infinitũ. tũc entimematice arguo. demõſtratio que eſt p diffõnẽ paſſiõis cuiuſcũq͞z nõ eſt ex idemõſtrabilib⁹. ğ nõ eſt potiſſima. ↄ̃ſequẽtia p͞z. antecedẽs ꝓbat̃ p illud p͞hi in 2° meta͞ce textu cõmẽti i q̃rti. diſpõ vniuſcuiuſq͞z rei in entitat eſt ſua diſpõ in ṽitate ⁊ cognoſcibilitate: ſz p͞ncipia diffinitiua ſbiecti ſũe pp qd diffõnis paſſiõis in entitate ğ ⁊ in ṽitate: ⁊ p p͞ns in cognoſcibilitate ⁊ demõſtrabilitate quã rõnẽ qdã fecerũt moderni multis p̃ſuppoſitis: ⁊ putãt ipaz demõſtrare in hac mã. ¶ Sexto arguit̃ ſic. cũ duplex ſit diffõ ꝓprie dicta ⁊ iꝓprie dicta ꝓpria eſt illa que eſt p p͞n⁹ itrinſeca ſue qdditatis: iꝓpria que eſt p additamẽtũ ↄ̃cludẽs ſbiectũ: tũc ſic. ſi diffinitio paſſionis ponat̃ mediũ: uel iſta erit diffõ ꝓprie dicta: uel iꝓprie dicta. nõ põt dici p͞mum: quia plurime ſunt paſſiones que nec in re: nec in intellectu pñt abſolui a ſuis ſbiectis: ſicut patet de ſimitate naſi quã ipoſſibile eſt ſine ↄ̃dictiõe itelligẽ ſine naſo: q͞z ſimitas eſt determinate curuitatis naſi: ita q͞z ſi nõ ponat̃ naſus in diffõne ⁊ itellectu nõ remanet ↄ̃cept⁹ ſimitatis: ⁊ tñ h͞oi paſſiões ſunt ꝓprie demõſtrabiles de ſuis ſbiectis: nec põt dari 2m. ſ. q͞z mediũ in potiſſima demõſtratiõe ſit diffõ paſſiõis icludẽs ſbiectũ. q͞z mediũ nõ d͞z includere aliquã extremitatẽ. ſbm de quo ↄ̃cludit̃ paſſio eſt vna de extremitatib⁹: cum ſbijciat̃ in ↄ̃ne. ğ nullo mõ diffõ paſſionis eſt mediũ in potiſſima demonſtratiõe. ¶ Ultimo arguit̃ auctoritate Ar. p͞o de aĩa. textu cõmẽti. 11. ⁊ ſexto metap͞hice. ubi vult q͞z diffõ ſbiecti ſit p͞nm oĩs demõſtratiõis: ſz mediũ dicẽs pp qd paſſiõis ⁊ p͞nm demõſtratiõis ſũt penit⁹ idẽ: ⁊ q͞z iſta ſit oĩno intentio Ar. p͞z. q͞z cũ declarauerit q͞z accidẽtia ſũt p͞nm cognitiõis iperfecte: q͞m accidẽtia magnã ptẽ ↄ̃ferũt ad cognoſcẽdũ ipm qd qd eſt: tũc ſbdit qualũ ad cognitionẽ paſſiõis q͞z qd erat eẽ ſbiecti eſt p͞nm ⁊ mediũ oĩs demõſtrationis: ⁊ idẽ expreſſe vult cõmẽtator in q̃rto phiſicor͝. in textu ⁊ cõmẽto 34°. Poſſez in hac mã adducẽ alias rõnes. ſ. Linconienſis q tenet q͞z diffõ ſbiecti eſt mediũ in demõſtratiõe potiſſima. poſſem etiã adducere opionẽ ſancti Thome Aquinatis. ⁊ q͞z ipſe ſolẽnis doctor Paulus Venetus clariſſime adducit in 2° poſterior͝ in q̃ tractat̃ iſta qõ: iõ nolui implere cartã illis argumẽtis: q͞z viſo ⁊ bene intellecto fundamẽto iſtius ↄ̃̃õnis de facili reſpondebimus ad illa argumenta.

In oppoſitum iſti⁹ opionis eſt dñs Egidius qui tenet q͞z mediuz in demonſtratione potiſſima eſt diffinitio paſſionis. ſz anteq͞z probem iſtam ↄ̃cluſionẽ ſunt quedam notanda pro intimiori declaratione dicendorum.

Dubitaret forte aliqs. utruz oĩs paſſio realr̃ differens a ſuo ſbto ſit ꝓpriiſſime demõſtrabilis de ſbto: ⁊ ut ſine equocatiõe ⁊ ſophiſticatione ꝓcedamus accipio paſſionẽ demõſtrabilẽ pro re aliq̃ exñte in ſbto actu uel aptitudine. ſiue accipiat̃ aptitudo ⁊ potentia nãlis que opponit̃ actui ſiue accipiat̃ aptitudo ſeu potẽtia lo͞ca que non opponit̃ actui. nã illud qd͠ coiter demõſtrat̃ in ſciẽtijs demõſtratiuis eſt res aliq̃ nõ ut actu exñs in ſbto actualitate effectus ꝓducti: ſz ĩnexñs actualr̃ actualitate obiti ſcibilis ſiue actualitate rei ſub eẽ poſi obiuo: ſicut in plurib⁹ deducẽdo p͞z: cũ demõſtratur corpus eſſe mobile demõſtratue motus ut ſb eſſe poſi obiuo in eẽ ipſi corpori. ſilr̃ cum demõſtrat̃ riſibile de hoĩe demõſtrat̃ riſuz acceptũ ſub eſſe poſi obiuo de hoĩe. ſilr̃ cũ demonſtrat̃ ſuſceptibile diſcipline demonſtrat̃ ſcia ut ſb eẽ poſi obiuo in eſſe homini: ⁊ cũ demõſtrat̃ triãgulũ hĩe tres eq̃les duob⁹ rectis demõſtrat̃ eq̃litatẽ ad duos rectos acceptam ue ſubeſſe poſi obiuo ineſſe triãgulo: ⁊ ſic de ſingulis: ⁊ tales ſunt coiter ꝓꝑe paſſiones que demõſtrant̃ in ſciẽtijs demõſtratiuis. ⁊ dico coiter: q͞z ſicut ſupius dcm̃ fuit aliqñ demonſtrat̃ res de ſbto ut actualr̃ inexñs ſibi ſicut qñ demõſtrat̃ motũ circularẽ actualr̃ ⁊ ſemp ineſſe celo: ut ſicut cũ demõſtrat̃ calefactiuũ ineſſe igni actualr̃ ⁊ inexñter: ſz q̃tuz ad hoc eſt regula vna gñalis ſatis ualida: q͞z oẽs demõſtratiões que ſunt in aliq̃ re ue actualiter inexñte actualitate effectus ꝓducti: uel actualitate exñtie in effectu nõ ſunt potiſſime in gñe demonſtrationũ: qd͠ p͞z: q͞z pfecta ⁊ potiſſima demouſtratio gñat notitiã pfectã: ad cuius certitudinẽ nulla alia expectatur: ſz demõſtratio de forma: ut actualr̃ inexñte actualitate exñtie in effectu nõ aggenerat talẽ pfectaz noti-

tiam.ḡ ſeqtur qḋ dī.maior pꝫ ex p̄° poſteꝝ. ſꝫ minor ēt
pꝫ ad ſenſuꝫ.nā qualiſcūqꝫ demōſtratio accipiaꝛ ad ꝓ-
bandū de luna ꝙ ſit de facto in actu exñtie eclipſata:lꝫ
habeaꝛ de hac certitudo notitie abſtractiue qualis ha-
bebaꝛ anq̄ꝫ eclipſaret᷑:tū ſi debeat haberi pfecta noti-
tia de exñtia eiꝰ:ita ꝙ exñtia terminet actū:ut in ſeip̄a
exiſtit:opꝫ ꝙ ſupueniat notitia ītuitiua q̄ habebaꝛ per ex
perientiā: ꝛ eodē mō ſi debeat haberi certitudo perfecta
ꝙ nix diſgregat: ꝛ ſic de alijs: ſꝫ demōſtratiōes potiſſi-
me ad ſuā pfectā notitiā de actuali inexiſtētia paſſiōis
ad ſuū ſbꝫ actualitate poſſibilis obiectiui nō expectāt
aliquā expientiā. ¶ Qñ igiꝛ q̄riꝛ.utrū oīs paſſio rea-
liter differēs a ſubiecto ſit ꝓpriſſime demonſtrabilis.
Ad h̄ rñdeo ponēdo qnqꝫ notāda. ¶ Primū notādū
eſt.ꝙ ꝓp̄a paſſio alicuiꝰ ſbī que icludit actualē iexñtiā
in effectu nō eſt demōſtrabilis p demōſtrationē potiſſi
mā. ꝛ iſtud iā pꝫ p dicta: qꝛ paſſio potiſſime demōſtra-
bilis poteſt pfecte p demōſtrationē ſuaꝫ cogſci nō ſup
ueniēte aliq̄ alia cognitiōe: ſꝫ paſſio ut actualr̄ inexñs
in re ex̄ ad h̄ ꝙ cogſcaꝛ pfecte reqrit notitiā expimētā
lē. ḡ ꝛc̄. maior pꝫ p Ar̄. 2° poſteriorꝝ. ubi dīc ꝙ demō
ſtratio eſt ſillꝰs ſm̄ quē ſcimus in habēdo abſqꝫ ꝙ indi-
geamꝰ. minor ꝓpō fuit ſuplus ſatis declarata. ¶ Scḋꝫ
notādū eſt ꝙ vnius ꝛ eiuſdē ſbī plres eē paſſiōes pñr ꝛ
demōſtrabiles q̄dā ordine ex nā rei: qꝛ ſicut dīc cōmē-
tator 3° de aīa. cōmēto. 17. qñcūqꝫ aliq̄ duo inſunt vni
tertio opꝫ ꝙ aliqḋ vnū iſit imediāte alio: ꝛ vnū ſit aliq̄
mō for̄a ꝛ actꝰ alterius ſaltē a pte cogniti: ita ꝙ eēntia
liter ordo erit ſcḋe paſſiōis ad p̄mā in eē cognito utri-
uſqꝫ: ut vꝫ dñs Egidius in h̄ loco inuere. iſtud idē vult
Ar̄. p̄° poſteriorꝝ in plibꝰ locis. vult eni ꝙ vnū mediū
adeq̄tū nō poſſit eē imediate niſi ad vnā ꝯneꝫ. ꝛ iō au-
gent demōſtratiōes nō p media: ſꝫ in poſt aſſumēdo: qꝛ
ſm̄ ordinē paſſionū opꝫ eē ordinē mediorꝝ: ꝛ iſtud ma
nifeſte pꝫ in ſciētijs mathematicis: ubi diffō p̄oris paſ
ſiōis dicit ꝓp q̄d ſequētis paſſionis: ſic diffō anguli ex-
trinſeci eſt ꝓp q̄d eiꝰ: qḋ eſt hr̄e tres angulos eq̄les duo
bus rectis. ¶ Tertiū notādū eſt ꝙ in paſſiōibꝰ eēntia-
liter ordinatis eſt deuenire ad vnā ſimplr̄ p̄mā que im
mediate: ꝛ nō p aliquā cām differētē realr̄ a ſbo ꝛ paſ-
ſiōe iheret ſbo. h̄ pꝫ. qꝛ alias ꝓcedereꝛ in īfinitū: ꝛ tolle
reꝛ oīs demōſtratiua ſcīa: ſicut Ar̄. demonſtrat p̄° po-
ſteriorꝝ. ¶ Quartū notādū eſt ꝙ illa paſſio que imedi
ate inheret ſbo imediate eſt ꝓbabilis de ſuo ſbo a p̄ori
ſm̄ rōnē uel ſm̄ rē. a p̄ori ſm̄ rōnē cōparādo iſtud p̄us
ad ſbm̄ de q̄ p̄dicaꝛ. ſm̄ rē cōparādo iſtud p̄us ad paſſi
onē que de ipſo ꝓbaꝛ. iſtud pꝫ. qꝛ oē accñs cām hñs in
ſbo pōt p illā cām ꝓbari de illo ſbo a p̄ori ꝛ notiori. ſꝫ
imediata paſſio hēt cām in ſbo ſuo. ſ. eēntialia p̄nª q̄d-
ditatis uel ip̄ammet q̄dditatē: qꝛ ſic dicit Lincoñ. p̄°
poſteriorꝝ. caplo p̄°. ꝓp̄a paſſio egrediꝛ a q̄dditate ſbī.
ḡ pōt p illā cām ꝓbari ꝛ demōſtrari a p̄ori realr̄ cōpa-
rādo iſtud p̄us ad paſſionē demōſtratā. ſꝫ a p̄ori ſoluꝫ
ſm̄ rōnē cōparādo ipſam ad ſbm̄ de q̄ demonſtraꝛ: qꝛ
q̄dditas ſbī: uel eēntialia p̄nª diffōnis que ſūt idipſum
itrinſece qḋ ip̄m diffinitū nō ſūt p̄ora diffinito: niſi ſꝫ
rōnē. ꝛ iō ſi i aliq̄ ſillꝰo mediū ad ꝓbādū paſſionē ſit dif
finitio ſbī erit p̄ꝰis ex nā rei ip̄a paſſiōe: ſꝫ p̄us ſbo ſolū
ſꝫ rōnē ¶ Quītū notādū ē. ꝙ nō oīs ſillꝰs ꝓcedēs p cāꝫ
p̄dicati: ꝛ a p̄ori ē demōſtratio ꝓpriſſime accepta. hꝰ fuit
ſupius declarata: ꝛ pꝫ: qꝛ nō ſuffic̄ p̄oritas īter mediū
ꝛ p̄dicatū ꝯnis: alias cuꝫ p̄dicaꝛ ſbā de hoīe p aīal eēt
ꝓpriſſima demōſtratio: nec ēt ſuffic̄ p̄oritas rōnis me
dij ad ip̄ꝫ ſbm̄: qꝛ illud qḋ eſt mediū in demōſtratiōe ꝓ
priſſime ſūpta eſt cā realis. ꝓp quā paſſio ieſt ſbiecto:
ſꝫ ad h̄ ꝙ mediuꝫ ita dicaꝛ cā realis paſſiōis ꝛ iherētie
eiꝰ in ſbo qḋ ip̄ꝫ ſbꝫ nō ſit cā realr̄ illius iherētie ad ſe-
ip̄ꝫ: opꝫ ꝙ mediū diſtinguaꝛ realr̄ a ſbo ꝛ paſſiōe: ꝛ ꝙ
illa p̄us habeāt reali p̄oritate ordinē ad iſtḋ mediū q̄ꝫ
ad ſbm̄. ¶ Ex his eliciō vnā ꝯnē. ꝙ paꝰ ē imediata: nō
ſolū imediatiōe ſbī: ſꝫ ēt imediꝰᵉ cāe: qḋ ꝓ tāto dico: qꝛ
ſic dīc p̄° poſteꝝ. lꝫ hr̄e tres: ſit paꝰ imediata ipſiꝰ triāgu
li imediatiōe ipſiꝰ ſbī: m̄ nō imediatiōe cāe: imo ꝯuenit
ſibi p cām realē. ſ. p angulū extrinſecū. dico: oīs paſſio
imediata imediatiōe ſbī ꝛ cāe q̄ꝫuis ſit ꝓbabilis de ſb-
iecto p ſillꝰm neceſſariū ꝛ a priori: tū ille ſillꝰs: lꝫ poſſit
dici demonſtratio: tñ nō eſt ꝓprie ꝛ ſtricte loquēdo de
demonſtratiōe: nec talis imediata paſſio eſt ꝓpriſſime
demōſtrabilis: ſꝫ ꝓpō in q̄ p̄dicaꝛ imediata paſſio ē hꝰ
ḡ ꝛc̄. maior pꝫ. ſꝫ minorē ꝓbo: qꝛ illa ꝓpō que hēt pre
dicatū iherēs ſbo imediate imediatione ſbī ꝛ cāe eſt ꝓ
poſitio q̄ nō eſt altera p̄or. ¶ Sꝫ ſi dicaꝛ ꝙ eſt altera p̄-
or. ſ. in q̄ p̄dicaꝛ diffō ſbī de ipſo ſbo: ꝛ illa eſt cā paſſio
nis: ꝛ p ꝯñs p̄or ea. ¶ Rñdeo ꝙ q̄ꝫuis ſimplr̄ diffō ſbī
ſit p̄or ꝓpōne in q̄ p̄dicaꝛ p̄° paſſio de ſbo: tū illa nō eſt
ꝓprietas reqſita ad ꝓpriſſimā demōſtrationē: qꝛ ſi de
mōſtratio ſtricte accipiaꝛ opꝫ ꝙ mediū ſit realr̄ cā inhe
rētie paſſiōis ad ſbm̄: ſꝫ realr̄ loquēdo nō magis diffō
eſt cā iherētie paſſiōis ad ſbm̄ q̄ꝫ ip̄m ſbm̄ met ſit cā in
herētie paſſiōis ad ſeip̄m: ꝛ iō in demōſtratiōe ꝓpriſſi
me ſūpta mediū realr̄ mediariter ſbm̄ ꝛ paſſionē nō q̄
dē mediatiōe ſbī ſuſcipiētis: ſꝫ mediatiōe cāe ſuſcipiē-
di: ꝛ iſtud ꝓ tāto dico: qꝛ dr̄ia eſt iter iſtud qḋ mediat
iter paſſionē ꝛ ſbꝫ p modū medij ſbī: ꝛ illḋ qḋ mediat
iter paſſionē ꝛ ſbꝫ p moꝫ cāe iherētie paſſiōis ad ſbꝫ. vi
dimus eni ꝙ illud qḋ mediat iter paſſionē ꝛ ſbm̄ p mo
dū ſbī denoiaꝛ illa paſſiōe: ꝛ pōt demonſtrari de ip̄o ſi
ue iſtud ſbm̄ ſit mediās: ꝛ p̄ᵐ ſbm̄ p̄mitate adeq̄tiōis:
ſicut triāgulus mediat p modū ſbī inter hr̄e tres ꝛ yſo-
chelē: qꝛ nō ꝯuenit yſocheli ſic ſbo: niſi qꝛ ꝯuenit triā-
gulo ſic ſbo: ꝛ iō p̄° demōſtraꝛ de triāgulo ſiue iſtud ſbꝫ
mediās ſit p̄mū p̄mitate ſuſceptibilitatis: ſic aīa itelle-
ctiua eſt ſbm̄ p̄mum medians inter ſuſceptibile diſci
pline: ꝛ ipſum hoīem qꝛ nō cōuenit hoī ſic ſbo: niſi qꝛ
ꝯuenit aīe ſic p̄mario ſuſceptiuo: ꝛ pōt cōpetere aīe in-
tellectiue abſqꝫ h̄ ꝙ cōpetat ipſi hoī: ſic qñ aīa eſt ſepa-
ta. ꝛ iō ſuſceptibile pōt demōſtrari de aīa: ſic de ſbo ſu-
ſceptiuo: ſꝫ iſtud qḋ mediat ſolū p modū cāe nō deno-
minaꝛ p paſſionē: neqꝫ paſſio demōſtraꝛ de ipſo. nō eni
angulus extrinſecus q̄ eſt cāe eiꝰ qḋ eſt hr̄e tres eq̄les
duobꝰ rectis formalr̄ nec hꝰ paſſio demōſtraꝛ de ip̄o:
ſꝫ de triāgulo ꝓbaꝛ p ip̄m. ¶ P̄. ꝓpō cuiꝰ p̄dicatū cū
ſbo facit poſitionē q̄ꝫuis hēat cām in ſbo: ꝛ poſſit ꝓba
ri a p̄ori p cām: tñ nō potiſſime pōt demōſtrari: ſꝫ ꝓpō
in q̄ p̄dicaꝛ imediate imediatiōe cāe ꝛ ſbī iheret ſbo eſt
hꝰ. ḡ ꝛc̄. maior pꝫ p̄° poſteriorꝝ. in q̄ Ar̄. dīc ꝙ in ſciē
tijs nō ſolū ſupponēde ſūt dignitates: ſꝫ ēt poſitiōes.
minor ēt euidēter declaraꝛ circa p̄nᵐ pſpectiue ubi oñ-
diꝛ ꝙ petitiōes que idē ſūt qḋ poſitiōes ſupponēde ſūt
ꝛ nō demōſtrāde. ¶ Cōfirmaꝛ. nā lꝫ iſta ꝓpō. oīs q̄ꝫti-
tas ꝯtinua maior eſt pte ſua: poſſꝫ ꝓbari ēt a p̄ori p cāꝫ
ſic ꝓbat eā alacē in ſua pſpectiua p itētionē totiꝰ ꝛ ptis
tū qꝛ paſſio iſta imediate iheret imediatiōe ſbī ꝛ cāe. ꝛ
dico cāe: qꝛ nō iheret ſibi p cām diſtinctā realr̄ a ſbo ꝛ
a ſua paſſiōe: ſꝫ p itētionē totius ꝛ ptis que idē eſt rea-
liter cū toto ꝛ pte. iō ſillꝰs neceſſarius ꝓbās ip̄aꝫ nō ē
demōſtratio ꝓpriſſime ſūpta. ¶ P̄. ſic ꝓpō in q̄ p̄dica
tur idē de ſeipſo eſt vīſſima ꝛ maxīe necīa. tū ſtricte lo-
quēdo nō eſt ꝓp̄a p̄dicatio: ita lꝫ ſillꝰs in q̄ p̄dicaꝛ paſ
ſio de ſbo p id qḋ eſt ip̄ꝫ realr̄ qḋ ipſa paſſio: uel p id qḋ
eſt idip̄m qḋ ip̄m ſbm̄: q̄ꝫuis ſit vīſſimus: nō tū ſtricte
loquēdo eſt ꝓp̄e demōſtratio: ſꝫ oīs ſillꝰs in q̄ ꝓbaꝛ i-
mediata paſſio de ſbo eſt hꝰ. ḡ ꝛc̄. ꝓbaꝛ minor: nā ime
diata paſſio nō ꝓbaꝛ de ſbo niſi uel p diffōnē paſſiōis.
ꝛ tūc ꝓbaꝛ idē p idē de ſbo: uel p diffōnē ſbī. ꝛ tūc pro
baꝛ paſſio de ſbo p idē metip̄m. ḡ talis ſillꝰs nō eſt pro
priſſime demonſtratio: q̄ꝫuis ſit nō minus neceſſarius
q̄ꝫ ſit ꝓpriſſima demōſtratio: ſicut ꝛ frequētius dictū

eſt vt iſto ſilľo. omne aial eſt ſubſtãtia. oĩs hõ eſt aĩal. er-
go oĩs hõ eſt ſubſtãtia. qui ſilľus non ꝓpꝛijſſima eſt de-
mõſtratio: ⁊ tñ eſt magis neceſſarius. qꝫ ſit quecũqꝫ ꝓ-
pꝛijſſima demonſtratio. ¶ Pᵒ. oĩs ꝓpoſitio ꝓpꝛijſſime
demõſtrabilis eſt dubitabilis per nãm terminoꝝ ante
qꝫ per demõſtrationẽ ſciaꝛ: iſta ꝓpoſitio pꝫ 2º poſterꝝ: qꝛ
qõnes ſunt eq̃les nũo his que uere ſcimus: ſed planuꝫ
eſt ꝙ multe paſſiões imediate imediatione cauſe ⁊ ſbi
ſint note abſqꝫ omni heſitatiõe per habitudinẽ termi-
noꝝ: ſicut pꝫ de iſta ꝓpoſitiõe: paralelle nõ ꝯcurrũt. ğ
tales ꝓpoſitiões nõ ſunt ꝓpꝛijſſime demõſtrabiles: ⁊
qua rõne vna paſſio imediata nõ põt ꝓpꝛijſſime demõ-
ſtrari de ſuo ſbo eadẽ rõne. nulla paſſio imediata eſt de-
mõſtrabilis de ſuo ſbo. ⁊ per iſtud pꝫ qd dꝫ ſit ad qõ-
nẽ ꝓpoſitã. ſ. qd ſit mediũ in demõſtratiõe potiſſima
ſiue ꝓpꝛijſſime ſũpta. qꝛ ſm p̃miſſa dicẽdũ ꝙ diffõ paſ-
ſionis: nõ qdẽ demonſtrãde: ſed eius que dicit ꝓpter
qd demõſtrãde. ⁊ ꝙ h̃ ſit ueꝝ ꝓbaꝛ rõnibꝰ fortiſſimis.
deinde rñdebimus ad rões in ꝯ̃riũ factas: ⁊ per iſtas
rñſiones rñderi poterit ad quedã argumẽta moderno
tpe adducta ꝯtra dñm Egidiũ ⁊ ueritatẽ ipſaꝫ. ¶ Pri-
ma rõ eſt talis. accipio demõſtrationẽ potiſſimã habẽ-
tem oẽs ꝯditiões reqſitas ad demõſtrationẽ ſtricte ac-
ceptã. tũc arguo ſic. mediũ ꝓpꝛijſſime ⁊ potiſſime de-
monſtrationis eſt ꝓpter qd realiter paſſionis: ſed diffi-
nitio paſſionis demonſtrate nõ dicit ꝓpter qd realiter
paſſionis niſi forte includẽdo ſubiectũ. ⁊ tunc mediũ
includeret vnã extremitatẽ: qđ eſt inconueniẽs. ğ p̃ciſa
diffinitio dicẽs qd paſſionis demõſtrate nõ eſt mediuꝫ
in demõſtratione potiſſima. maioꝛ pꝫ pᵒ poſterioꝝ. qꝛ
mediũ eſt cauſa ꝓpter quã paſſio realiter ineſt ſbo. mi-
noꝛ võ eſt nota de ſe. qꝛ diffõ dicẽs p̃ciſe qd paſſionis
eſt realr idẽ ꝙ paſſio. ¶ Pᵒ. tũc plane ſequereꝛ ꝙ idem
demõſtrareꝛ per idẽ. ¶ Pᵒ. diffõ paſſionis demõſtrabi-
lis hẽt ꝓpter qd in ſbo: ſicut ⁊ ipſa paſſio cũ qua reali-
ter ideꝫ eſt. ğ ſicut paſſio eſt demonſtrabilis. ita ⁊ eius
diffõ dicẽs qd eſt demõſtrabilis: ſed potiſſima demon-
ſtratio hẽt mediũ idemõſtrabile. ergo ⁊c̃. ¶ Scðm qđ
uolo eſt ꝙ diffõ ſubiecti. dicẽs ꝓpter qd paſſionis ime-
diate. nõ eſt mediũ in demõſtratiõe potiſſima: qꝛ illud
qđ nõ hẽt ordinẽ imediatũ ad paſſioneꝫ potiſſime de-
monſtrabilẽ nõ eſt mediũ in demonſtratiõe potiſſima.
⁊ ratio eſt. qꝛ demõſtratio eſt ex imediatis: ſꝫ diffõ ſub-
iecti non hẽt ordinẽ imediatũ ad paſſionem potiſſime
demõſtrabilẽ. ergo ⁊c̃. Iſtã minorẽ declaro: tũ qꝛ diffi-
nitio ſubiecti nõ põt hꝛe imediatũ ordinẽ imediatiõe
cauſe niſi ad paſſionẽ imediatã: ſed illa nõ eſt demon-
ſtrabilis: ut ſuperius ꝓbatũ eſt. ergo ⁊c̃. tũ etiaꝫ qꝛ idẽ
eſt ordo diffõnis ſubiecti ad paſſionẽ imediataꝫ: ⁊ ipſi-
us ſubiecti ad eandẽ paſſionẽ imediatã: ſed ordo ſubie-
cti ad paſſioneꝫ eſt ordo ſubiecti ad illud qđ recipiꝛ in
ſubiecto: ⁊ tũc arguo: diffõ ſubiecti: ut ſm rõnẽ diſtin-
cta a ſubiecto nõ hẽt ordinẽ per modũ ſubiecti ad paſ-
ſionẽ imediatã niſi mediante ſubiecto. qꝛ ſubiectũ per
modũ ſubiecti imediatius reſpicit ſuã imediatã paſſi-
onẽ qꝫ qđcũqꝫ aliud re uel rõne ab ipſo diſtinctũ. ergo
ſubiectũ imediatius reſpicit ſuã paſſionẽ imediatã qꝫ
faciaꝛ diffinitio ſubiecti. ergo impoſſibile eſt ꝙ diffini-
tio ſubiecti ſit mediũ in demonſtratione potiſſima: ac-
cipiẽdo potiſſima pro ꝓpꝛijſſima. ſi autẽ accipiaꝛ potiſ-
ſima pro certiſſima: tũc bene poſſet eſſe mediũ ibi diffi-
nitio ſubiecti. ¶ Pᵒ. notius eſt ſm naturã ineſſe medio
uel per mediũ ineſſe ſubiecto qꝫ ineſſe ſubiecto. ⁊ dico
ineſſe medio. uel per mediũ. qꝛ nõ ſemp in demonſtra-
tiõe potiſſima paſſio ineſt medio: ſed qñqꝫ ⁊ forſan ut
in pluribus paſſio. ita ineſt ſubiecto per mediũ ꝙ non
ineſt ipſi medio: ſicut pꝫ in demonſtrationibꝰ mathe-
maticis: ⁊ tenent primũ locũ certitudinis: in qbꝰ paſ-
ſio demonſtrata ineſt ſubiecto per mediuꝫ: ſed nõ ineſt
ipſi medio: nam habere tres angulos equales duobus
ita ineſt triãgulo per angulũ extrinſecũ ꝙ nõ ineſt ipſi
angulo extrinſeco: non eni hꝛe tres ſuſcipiũ formaliter
in angulo extrinſeco: ſed nõ eſt notius paſſionẽ demõ-
ſtrabilẽ ineſſe prius diffinitioni ſubiecti qꝫ ipſo ſubie-
cto primo: nec pᵒus ineẽ ſubiecto pᵒ per diffõnẽ qꝫ per
ipm̃ met ſubiectũ p̃matiũ. ergo ⁊c̃. maioꝛ pꝫ ex pᵒ poſte-
rioꝝ: ſꝫ minoꝛ eſt nota: tũ qꝛ realr loquẽdo diffõ ſubie-
cti ⁊ ſubiectũ ⁊ diffinitũ ſunt idẽ. ⁊ iõ licet diffõ ſit ma-
ioꝛ vis pfecte cognitiõis in ordine ad noſtrũ itellectuꝫ
qꝫ ſit diffinitũ: tñ in ordine ad paſſionẽ realẽ nõ vꝫ eſſe
pᵒoritas ex nã rei: tũ ẽt qꝛ diffõ ſubiecti cuiuſlibet ſcie
mathematice ſit nobis ignota rõne ſue dꝛie ſꝛbalis nõ
poſſemus hꝛe nos aliquã potiſſimã demõſtrationẽ de
paſſionibꝰ mathematicis. ¶ Pᵒ. eẽ ſuſceptiuũ diſcipli-
ne demõſtraꝛ de hoĩe ſicut ꝓp̃a paſſio eius: ⁊ tñ nõ per
diffõnẽ hoĩs tanqꝫ per mediũ. ergo in demõſtratiõe po-
tiſſima nõ eſt mediũ diffõ ſubiecti. ꝯñtia pꝫ: ſed añs ꝓ-
bo: nã in medio demõſtratiõis nihil dꝫ poni qđ nõ ſit
cã paſſionis: ſꝫ in diffõne hoĩs poniꝛ aliqd qđ nõ eſt cã
eius: qđ eſt eſſe ſuſceptiuũ diſcipline. qđ pꝫ. qꝛ nã uel
corpus uel aliqd ptinẽs ad cõpoſitũ p̃ter aiaꝫ itellecti-
uã: nã oẽ tale ẽ p̃ter id qđ eſt ꝑ ſe cã eiꝰ: qđ eſt eẽ ſuſce-
ptiuũ diſcipline. qđ pꝫ. qꝛ qñ aĩa nõ eſt in corpe: cui. vꝫ
aĩe ſepate nõ cõpetit diffõ hoĩs: adhuc aĩa eſt ſuſcepti-
ua diſcipline. igiꝛ ⁊c̃. ¶ Pᵒ. lꝫ potiſſima demonſtratio
ſm diuerſa gñ̃a cãꝝ multipliceꝛ ⁊ diuerſificeꝛ: qꝛ potiſ-
ſima in gñe cãe finalis eſt que accipit ꝓpꝛiũ ⁊ ultimuꝫ
finẽ: ⁊ ita que eſt in gñe cãe efficientis accipit ꝓpꝛiũ ⁊
adeq̃tũ efficiẽs: tñ potiſſima ⁊ ſimplr demõſtratio eſt
que accipit potiſſimã cãm formalẽ. iſtud manifeſtũ eſt
ſicut dicit Ariſ. 3º metaphi. tex. cõmenti tertij. mathe-
maticꝰ de gñ̃ibꝰ cauſaꝝ ſolũ accipit formã: ſꝫ diffõ ſub-
iecti non hẽt rõnẽ cãe foꝛalis reſpectu ꝓpꝛie paſſiõis:
ſꝫ hẽt rõnẽ cãe mãlis uel efficiẽtis: ſicẽ etiã ⁊ ſuũ ſbm. ğ
in potiſſima demr̃atiõe ſimplr nõ põt eẽ mediũ diffini-
tio ſubiecti. ⁊ ex his dictis elicio vnũ aliud ſatis nota-
bile: ꝙ ſi mediũ in ꝓpꝛijſſima ⁊ potiſſima demr̃atione
deberet eẽ uel diffõ ſubiecti uel diffõ ipſiuſmet paſſiõis
demr̃ate. tũc potius debteret dici diffõ paſſiõis demr̃a-
te qꝫ ſubiecti. qđ pꝫ. qꝛ hẽt magis rõnẽ cãe formalis re-
ſpectu paſſiõis qꝫ diffõ ſubiecti reſpectu eiuſdẽ paſſio-
nis: ſꝫ ut ſupius ꝓbatũ eſt. ꝙ diffõ paſſiõis demõſtrate
nõ eſt mediũ in demr̃atiõe: ſꝫ diffõ pᵒoris paſſiõis dicẽ-
tis ꝓpꝫ qd ſequẽtis paſſiões eſt mediũ in demr̃atiõe po-
tiſſima. ⁊ iõ cũ deuẽtũ eſt ad paſſionẽ imediatã que nõ
hẽt aliã paſſionẽ pᵒorẽ eſt tũc ſtatꝰ in demr̃ationibꝰ po-
tiſſimis. qꝛ illa paſſio imediata eſt indemõſtrabilis de-
monſtratiõe potiſſima. lꝫ ſit probabilis per ſillogiſmũ
aliquem neceſſarium etiam a priori. ille tamen non eſt
propꝛijſſima demonſtratio.

Sed dubitaret forte aliqs boni igenij: ⁊ bene tribꝰ dubitatio-
nibꝰ. pᵒma. nã ſi potiſſimũ genus demr̃atiõis eſt ꝑ cãm
formalẽ quã accipiũt mathematici nõ vꝫ eẽ ueꝝ qđ ſu-
perius dcm̃ eſt. mediũ in demr̃atiõe potiſſima eſt diffõ
paſſiõis p̃cedẽtis. ⁊ nõ diffõ paſſiõis demr̃ate. ğ demõ-
ſtratio que accipit talẽ diffõnẽ pro medio vno accipit
cãm formalẽ. qꝛ p̃cedẽs paſſio nõ hẽt reſpectu paſſio-
nis ſequẽtis rõnẽ cauſe formalis uel efficiẽtis: nã regu-
la generalis eſt ꝙ qñ plures paſſiones ſunt eẽntialiter
ordinate in eodeꝫ ſubiecto ſemp poſterioꝛ eſt forma ⁊
perfectio precedẽti paſſioni ⁊ demonſtranti: ⁊ ad ma-
iorem euidentiã explicaꝛ amplius dubium: nam cum
per angulũ extriſecũ ꝓbaꝛ triãgulũ hꝛe tres ⁊c̃. quæriꝛ
cuiꝰ cãe hẽat hitudinẽ. nõ eni põt dici ꝙ hẽat hitudinẽ
cãe finalis uľ efficiẽtis uľ mãlis. qꝛ nullo tali gñe cãrũ
utiꝛ mathematicꝰ. iteꝫ nõ vꝫ ꝙ hẽat hitudinẽ cãe foꝛa-
lis. qꝛ cã foꝛalis pficit foꝛalr illđ cuiꝰ eſt cã: ſꝫ angulus

extriſec⁹ nõ eſt formalis pfectio ei⁹ ꝙ eſt hr̃e tres. qꝛ eq̃li-
tas ad duos rectos in triãgulo eſt formalr̃ in trib⁹ angu
lis itriſecis ipſi⁹ triãguli: ſed angulus extriſecus eſt lo-
co ſubõ ptiali ab ipſis tribus angulis ⁊ ab eq̃litate ad
duos rectos diſtinct⁹. vꝫ ḡ ꝙ nullo mõ poſſit ſaluari ꝙ
mathematic⁹ demr̃et per cãm formalẽ niſi mediũ i ſua
demr̃atione ſit diffõ paſſionis demonſtrate.

Secunda dubitatio ẽ. qꝛ nõ appet rõnalis cã
ad negãdũ ꝙ ſillꝰ ꝓcedẽs ex necͥjs
a priori ⁊ ꝑ cãz q̃lis eſt ſillꝰ i q̃ ꝓbaꝛ imediata paſſio de
ſbõ ꝑ diffõnẽ ſbi nõ ſit ſimpl̃r potiſſima demr̃atio.

Tertia dubitatio quã adduco ẽ talis. cũ nõ vi ⁊ẽ
ꝙ in mathe͡cis diffõ paſſionis ſit mediũ in
demr̃one. qꝛ mediũ dꝫ dicẽ cãz formalẽ: ſꝫ talis diffõ nõ
dicit cãz formalẽ. ḡ nõ eſt mediũ. diſcurſus bon⁹. maior
eſt manifeſta. mior ꝓbaꝛ. qꝛ ꝙ nõ dicit p̃dicatũ q̃ddita
tiuũ. nõ põt dicẽ cãm formalẽ: qd̃ q̃dẽ nõ dicit diffini
tio paſſionis: ſed diffinitio ſbiecti. ergo ⁊c̃. ¶ Pro rũ
ſione ad primũ ⁊ ſecũdũ dubiũ in q̃bus videꝛ aliqua-
lis difficultas. noto aliqua que faciũt etiã pro ſuſtẽta-
tione oppõnis: ut cõformiter loquar ad ea que ſupius
dicta ſunt ꝙ ſillꝰ demonſtratiuus ſumptus: ut diſtin-
guiꝛ contra litigioſuz dialeticũ ⁊ falſigraphum habet
magnã latitudinẽ: ⁊ notitia ſciẽtifica gñata per demõ
ſtrationẽ in ſua latitudine ſumptã: ⁊ ut cõdiſtinguitur
cõtra oẽs alios habitus ueridicos in 6° ethicoꝝ hꝫ ſi
milr̃ magnã latitudinẽ: ſed ad hoc ꝙ aliq̃s ſillꝰ ꝓpꝛijſ-
ſime ſit demõſtratio: opꝫ ꝙ ſit ex ueris ⁊ neceſſarijs: ꝙ
mediũ ſit realis cauſa imediata ⁊ adequata inherẽtie
paſſionis ad ſubm. ⁊ ex hoc ipſo realiter diſtinguiꝛ ab
utraqꝫ extremitate: ⁊ ꝙ cõcluſio nõ ſit ex hitudine ſuo-
rum terminoꝝ nota: ſed ex habitudine p̃miſſarum: ⁊
per ꝯñs opꝫ ꝙ paſſio ꝓpꝛijſſime demõſtrata nõ faciat
poſitionẽ cum ſuo ſubiecto: nec etiã inherẽtia eius ad
ſuuz ſubm inoteſcat ex imediata habitudine ad ipſuz.
ſed ex imediata habitudine ad mediũ qd̃ imediate in-
eſt ſubiecto. ſic enim loquiꝛ Ariſ. de ꝓpꝛijſſima demõ
ſtratione ſumpta ſm ꝙ per ipſam ſcimus illud qd̃ pri-
mo fuit queribile ⁊ dubitabile. ⁊ quicũq; alius ſillus
deꝛ quãtũcũq; ꝓcedat ex ueris ⁊ neceſſarijs ⁊ cauſis ꝯ
nis: dũmõ alie ꝯditiones deficiãt: dico ꝙ q̃uis poſſit
cõcedi ꝙ ſit demonſtratio ꝓpꝛie dicta que latitudinez
hꝫ nõ ꝓpꝛijſſime ſumpta. dico ſilr̃ ꝙ multi ſunt ſilli in
ſua ueritate magis ſimplr̃ neceſſarij ⁊ euidẽtiores etiã
q̃uq; ex priorib⁹ ꝓcedẽtes: qui tñ nõ ſunt ꝓpꝛijſſime de
mr̃atiões. ꝯcedo eñi de plano ꝙ ſunt multe notitie cõ
plexe per ſillos necͥos gñate que ſunt magis euidẽtes
q̃z notitia generata per potiſſimã ⁊ ꝓpꝛijſſimã demr̃a
tionẽ: ſicꝫ qñ ꝯcludiꝛ pars diffõnis de diffinito: ⁊ ſicꝫ qñ
ꝯcludiꝛ paſſio de ſubõ. cui⁹ iherẽtia ad ipꝫ ſubm nota
eſt ex hitudine terminoꝝ: puta palellas nõ ꝯcurrere. di
co igiꝛ ꝙ ſillogiſmus in quo concludiꝛ paſſio imedia-
ta de ſubiecto per diffinitionẽ ſubiecti ſit demonſtra-
tio ꝓpꝛie ſumpta ꝓut demonſtratio cõdiſtinguiꝛ ꝯtra
genera ſillogiſmoꝝ: lꝫ ꝓcedat per mediũ qd̃ eſt cã con
cluſionis. qꝛ tñ mediuz iſtud nõ diſtinguiꝛ realiter ab
utraqꝫ extremitate. qꝛ etiã illa paſſio eſt nãliter cogno
ſcibilis ex hitudine terminoꝝ. ideo non eſt demonſtra
tio ꝓpꝛijſſime ſumpta.

Sed in hoc aliquis adhuc dubitaret. nõne
magis videꝛ euidentiſſima illa
demr̃o ⁊ pfectiſſima que ꝓcedit a priori per cãz. ⁊ eſt po
tiſſima demr̃atio q̃z illa que eſt cognita modicula de-
claratione tali demr̃atione nõ ita ꝓpꝛie dicta. ¶ Ad
hoc rñdetur. aliqua eſſe nota ꝯtingit duplr̃: uel notitia
euidẽtiori uel notitia pfectiori. ⁊ ita ad ꝓpoſituz dico
ꝙ ille ſillꝰ in quo ꝓbaꝛ ꝓpa paſſio ⁊ imediata de ſbõ
aggñat euidẽtiorẽ notitiã. nõ tñ pfectiorez: ut ẽt pꝫ de
iſto ſillõ. oẽ aial eſt ſuba. ois hõ eſt aial. ḡ ois hõ eſt ſba

¶ His ſtantib⁹ rñdeꝛ ad dubia. Et ad p̃mũ ꝯcedo ꝙ
demr̃ationes mathematice ꝓpꝛie nõ accipiãt niſi cãz
formalẽ. Item ꝯcedo ꝙ diffõ paſſionis demr̃ate nõ ſit
mediũ in demr̃one potiſſima: ſed diffõ paſſiõis p̃cedẽ-
tis dicẽs pp̃ q̃d paſſionis ſequẽtis demr̃abilis. ¶ Sꝫ
vidẽdũ eſt quõ hͤ⁹ diffõ hẽat hitudinẽ cãe formalis re
ſpectu paſſionis demr̃abilis. nõ eſt p̃ma facie facile in
telligẽ. ¶ Ad cui⁹ euidẽtiã ſciẽdũ eſt ꝙ multi decipiũ
tur facilr̃. qꝛ q̃tuor gñra cãrũ putãt eẽ nimis in eẽ indi
uiſibili: cuz tñ q̃libet genus cãe hẽat magnã latitudi
nẽ ⁊ diuerſitatẽ: nã ꝯſiliatiuũ ⁊ pſuaſiuũ ſunt īfra am
bitũ cãe efficiẽtis. ⁊ tñ directe nihil ꝓducũt ꝙ pertine
at uel attingat ad effectũ ꝓductũ. itẽ uari⁹ modus eſt q̃
mã dr̃ cã mãlis reſpectu forme ſbalis. ⁊ quo ſbm cõpoſi-
tũ dr̃ cã mãlis reſpectu forme accñtalis: tñ ꝯq̃d ſit de
alijs. dico ꝙ genus cãe formalis ut ꝯdiſtinguiꝛ ab alijs
gñib⁹ cãrũ habet magnam latitudinez: nam aliq̃d dr̃
cã formalis reſpectu alicui⁹ per modũ vnite formalis
pfectionis: ſicut albedo reſpectu pietis. Alio mõ per
modũ rep̃ſentate exp̃ſſionis: ſicut deus diciꝛ cã forma
lis exẽplaris oium. ⁊ ſpẽs rep̃ñtatiua obiti dr̃ cã formalis
obti. 3° mõ diciꝛ cã formalis alicui⁹ per modũ cuiuſdã
eẽntialis coordiñatiõis pro q̃nto vnũ q̃dã ordie eẽntia-
li: p̃ſupponit aliud ad hꝫ ut ſit in q̃dã 3°. ⁊ hꝫ nõ ſoluz ſicꝫ
cã ſine qua nõ: ⁊ ꝑ accñs: ſꝫ ꝑ ſe ⁊ eẽntialr̃: ſicꝫ nũs mi-
nor. puta binari⁹ hꝫ aliq̃ mõ rõnẽ cãe formalis reſpe
ctu nũi maioris. puta ternarij: nõ ꝙ binari⁹ ſit forma-
lis pfectiõe ternarij: ſꝫ qꝛ q̃dã ordie eẽntiali ꝑ ſe ⁊ non
ſꝫ accñs ternari⁹ p̃ſupponit binariũ. ¶ Tũc ad ꝓpoᵐ
dico ꝙ diffõ paſſiõis p̃cedẽtis dicit pp̃ q̃d cãe formalis i
paſſiõib⁹ eẽntialr̃ ordiatis in eodẽ ſubõ: nõ ꝙ p̃cedẽs
paſſio ſit formalis pfectio ſupaddita paſſioni ſequẽti:
qꝛ frequẽter poti⁹ ſit ecõtra: ſꝫ pro tãto: qꝛ q̃dã ordine
eẽntiali per ſe ⁊ nõ ſm accñs paſſio ſequẽs p̃ſupponit
priorẽ. ⁊ iſto mõ angulus extrinſecus hꝫ rõnẽ cãe for-
malis reſpectu ei⁹ ꝙ eſt hr̃e tres eq̃les duob⁹ rectis.
qꝛ eq̃litas ad duos rectos in trib⁹ angulis p̃ſupponit
quodã ordie eẽntiali formali: angulũ extrinſecũ per ſe
⁊ nõ ſm accñs.

Ad ſecundum dubiũ qñ dicit ꝙ nõ appa
ret cã rõnalis ad negãduz
ꝙ ſillꝰ in q̃ a priori ꝓbaꝛ imediata paſſio de ſbõ ſit pro-
pꝛijſſime demr̃o. ¶ Dõz ꝙ deceptio ꝓuenit circa hꝫ: qꝛ
ꝑ ꝓpꝛijſſimã demr̃onẽ multi itelligũt ſillꝫ oib⁹ alijs pfe
ctiorẽ pfectiõe necͥtatis ꝯñtie ꝯñis ad p̃miſſas: ⁊ pfe-
ctiõe cuiuſcũqꝫ cãlitatis ⁊ prioritatis medij ad minorẽ
extremitatẽ reſpectu paſſiõis demr̃ate: qd̃ tñ nõ eſt ue-
rũ niſi accipiẽdo demr̃onẽ: ꝓut eſt q̃ddã gen⁹ ſilli ꝯdi
ſtictũ ꝯ litigioſuz falſigraphũ ⁊ dialeticũ. ſic eñi genus
ſilli demr̃atiui eſt pfectiſſimũ: ſꝫ ut dctũ eſt gen⁹ ſilli de
mr̃atiui hꝫ latitudinẽ. ⁊ ꝯtinet multos modos. quo-
rũ aliq̃ ſunt pfectiores ⁊ euidẽtiores. pauciores tñ cõ
ditiones hñtes de ptinẽtib⁹ ad demr̃ationẽ. ⁊ iõ min⁹
ꝓpe dñr demr̃ationes. tñ illas pauciores ꝯditiões pfe
ctiori mõ reſuãt ſicꝫ ſillꝰ iſte. oẽ aial eſt ſuba. ois hõ eſt
aial. ḡ ois hõ eſt ſuba. pauciores ꝯditiones demr̃atio-
nis reſuãt q̃z ſillꝰ in quo ꝓbaꝛ imediata paſſio de ſuo
ſubõ: tñ cõditionẽ neceſſitatis quã hꝫ pfectiori mõ re
ſeruat: ſicut ẽt ſillꝰ in quo ꝓbaꝛ imediata paſſio de ſuo
ſubõ per diffõnẽ ſubiecti: uel per diffõnẽ ipſiuſmet paſ
ſionis demõſtrate pauciores ꝯditiones demr̃ationis
reſuat q̃z ſillꝰ in quo ꝓbaꝛ paſſio de ſubiecto per diffõ
nem paſſionis prioris adequate mediãte inter ſubm ⁊
paſſionem que demonſtraꝛ: tñ ꝯditiones illas quas ſil
logiſmus in quo cõcludiꝛ imediata paſſio de ſubiecto
pfectiori modo reſeruat: q̃z alter in quo probaꝛ paſſio
per diffõnem prioris adequate paſſionis. Et rõne illa
rũ pluriũ ꝯditionũ. quas hꝫ ſillꝰ in quo ꝓbaꝛ paſſio
per diffinitionẽ prioris paſſionis dr̃ magis ꝓpꝛie uel ꝓ-

pꝛiȷ̃ſſime demr̃atio:ſicut. vbi grã. ſupꝰ dictũ eſt de diffõ
ne ⁊ ꝓpa paſſiõe: qñ utraqꝫ diſtiguit a pdicamẽto accĩ
dẽtis p cõpetẽ vni ſoli ⁊ ſemp: tñ aliquã ꝯditionẽ ſup-
addit ꝓpa paſſio que eſt in eẽ: nã eẽntialis diffõ nõ in
eſt: qꝛ nõ eſt accñs: ſꝫ ꝓpa paſſio ieſt: tñ ꝯditiones cões
diſtictioni ⁊ ꝓpe paſſioni pfectiori mõ rebuat diffõ qꝫ
ꝓpa paſſio: ſꝫ diffõ hẽt nomẽ ſpãle: ⁊ ꝓpa paſſio hꝫ no
mẽ utriqꝫ cõe. ⁊ dꝛ ꝓpꝛiũ ⁊ qꝫtũ ad diffõnẽ de ꝓpo hꝫ
oẽs ꝯditiões que pñt dici de ꝓpo magis ꝓpe. ⁊ dꝛ ꝓ-
pꝛia paſſio ꝓpꝛiũ qꝫ diffõ. ſic igit dico qꝫ ꝓpꝛiȷ̃ſſima de
mr̃o qꝫtũ ad oẽs ꝯditiones qs Ar. in dĩuſis locis po
nit de demr̃one eſt illa que hẽt p medio diffõnẽ paſſio
nis ꝓoris lꝫ ſint aliq aliȷ̃ ĩfra ambitũ demr̃onis ꝯtẽti q
ſũt nõ minus: imo magis necȷ̃ qꝫ ſit demr̃o ꝓpꝛiȷ̃ſſime
dcã. dico igit qꝫ mediũ in demr̃one potiſſima accipiẽ-
do potiſſima p ꝓpꝛiȷ̃ſſima nõ eſt diffõ ſbi nec paſſiõis
demr̃ate ſꝫ paſſiõis ꝓoris q eſt cã adeq̃ta paſſiõis ſeq̃n
tis: ⁊ iſta eſt itẽtio Ar. ubicũqꝫ locutꝰ eſt de demr̃one
potiſſima ſiue ꝓpiſſime dcã. qꝛ ubiqꝫ dic qꝫ mediũ de-
mr̃onis eſt qd qd erat eẽ paſſionis. ⁊ nõ qdcũqꝫ qd qd
erat eẽ: ſꝫ qꝫ qd eẽ tale qꝫ ẽt eſt qd eiꝰ. ⁊ ponẽs exẽplum
ſemp exẽplificat de diffõne ꝓoris paſſiõis. ſic vbi grã:
qd eſt mediũ ad demr̃andũ eclipſiꝫ de luna: iterpõ ter-
re. nũc aũt ꝯſtat qꝫ iterpõ terre nõ eſt diffõ lune: ſed eſt
qdã paſſio ipſiꝰ lune hñtis talẽ aſpectũ ad terrã iterpo
ſitã: nã p iterpõnẽ terre põt itelligi ⁊ paſſio qdã terre:
⁊ paſſio ẽt lune: qꝛ p lꝫ qꝫ terra iterponit uariat aſpectꝰ
lune ad ſolẽ mediãte terra. rõne cuiꝰ ſeqt eclipſis. ⁊ lꝫ ẽ
qd Ar. dic ꝯcludẽs 2° poſte. qd dꝫ ſit in oibꝰ potiſſi
mis ⁊ ꝓpꝛiȷ̃ſſimis demr̃onibꝰ. dic ſic. In oibꝰ manife-
ſtũ eſt qꝫ idẽ ſit: ⁊ qd qd eſt. ⁊ pp qd eſt: ut qd eſt defectꝰ
luis in luna: ꝓuatio luis a terre obiectu. ⁊ pp qd ẽ defe
ctꝰ: aut pp qd luna deficit: pp defectũ luis opꝰ terra.

Ad tertium dubiũ dꝛ qꝫ eſt ſile ꝓ°. põt dari
tñ eadẽ rñſio: ſed meliꝰ forte di-
ci poterit ad ꝓbõnẽ miõris qꝫ ẽt diffõ paſſiõis dic cãꝫ
foꝛalẽ: ⁊ qñ dꝛ qꝫ diffõ dic formã. qꝛ dic pdicatũ qddi-
tatiuũ. ¶ Dꝫ eſt qꝫ p pdicata qdditatia Egidiꝰ nõ ſo
lũ itellit pdicata pꝰ modi: ſꝫ ẽt 2ꝰ modi: ⁊ ita utraqꝫ di-
cẽ pñt cãꝫ foꝛalẽ. q̃re ⁊c̃. ¶ Sꝫ Rꝰ data ad pꝰm dubiũ eſt
tutioꝛ. accipe q tibi magis lubet. ⁊ ita ſoluta ſit iſta duª

Sed antequã rñdeã ad argta in ꝯtrũ facta
dubitaret forte aliqs: qꝛ ru
dicis qꝫ ꝓpa ⁊ imediata paſſio põt demr̃ari p diffõnẽ
ſbi. lꝫ vꝛ eẽ falſũ. qꝛ dic Egidiꝰ i 2° poſte. qꝫ cões animi
ꝯceptiões: utputa. oẽ totũ eſt maiꝰ ſua pte: ⁊ palelle nõ
ꝯcurrũt: ⁊ illa que ſũt imediata imediatione ſbi ⁊ cãe
nõ pñt demr̃ari. g vꝛ tota iſta ſnia eẽ ꝯ ipm Egidiũ: ⁊
forte magis appꝛopinq̃t itẽtiõi egregȷ̃ doctoris Pau
li ueneti. ¶ Ad lꝫ rñdeo qꝫ dñs egidiꝰ dicit qꝫ cões ani
mi ꝯceptiões nõ ꝓbant aliq demr̃one ꝓpꝛiȷ̃ſſime dcã:
ſꝫ tñ alicui q negaret iſta. ⁊ paſſionẽ imediatã nõ ihẽrẽ
ipſi ſbo imediate: põt p aliquẽ ſillm neciũ ꝓbari illi lꝫ
negari tñ nulla eſt necitas: cũ iſta ſint p ſe nota. ſ. paſſi-
onẽ ꝓmã inẽ ſbo. ⁊ oẽ totũ eſt maiꝰ ſua pte: ſufficiat lꝫ
mihi qꝫ diffõ ſbi nunqꝫ põt eſſe mediũ in potiſſima de-
mr̃atione: ſed ſolũ p diffõnẽ paſſionis imediate in qua
ſiſtimus: qꝫuis aliquo ꝓceſſu poſſit ꝓbari paſſionem i
eſſe ſubiecto: ⁊ in hoc tu conſidera.

Nunc reſtat rñdere ad rõnes in ꝓnꝰ qõnis
factas que ꝓbant qꝫ diffõ ſubi
ſit mediũ in demr̃one potiſſima. ¶ Ad ꝓmũ qñ dicit
paſſio imediata ſubi aut eſt demr̃abilis aut nõ ⁊c̃: dico
qꝫ lꝫ ſit ꝓbabilis. de ſbo tñ nõ eſt ꝓpꝛiȷ̃ſſime demr̃abi-
lis: ſic ſupius dictũ. ¶ Ad 2m qñ dꝛ qꝫ illa eſt ꝓpꝛiȷ̃ſſi-
ma demr̃atio in qua ſunt oẽs ꝯditiões ⁊c̃. ꝯcedo ma-
iorẽ ſꝫ minorẽ nego: ⁊ ad ꝓbationẽ dico qꝫ de rõne de
mr̃ationis ꝓpꝛiȷ̃ſſime dicte eſt qꝫ ſit per cãm diſtinctaꝫ
realr ab utraqꝫ extremitate. i. a ſubo ⁊ paſſione demr̃a

ta. Itẽ qꝫ paſſio demr̃abilis per mediũ nõ faciat põnẽꝫ
cũ ſubo nec faciat ꝓpõnẽ norã ex hitudine terminoꝝ
quoꝝ utrũqꝫ deficit in ſillo in quo ꝓbat imediata paſ
ſio de ſubo ſuo. q̃re ⁊c̃. ¶ Ad 3m dꝛ qꝫ imediata paſſio
eſt ſcibilis p ſillꝫ aliquẽ neciũ: ſꝫ ex lꝫ nõ ſeqt. g p demr̃a
tionẽ ꝓpꝛiȷ̃ſſime ſũptã. itẽ ẽt ſubãrũ põt eẽ ſillo maxie
neciꝰ: nõ tñ demr̃atio ꝓpꝛiȷ̃ſſime ⁊c̃. Q ẽt dꝛ qꝫ accñ-
tium nõ eſt diffõ ꝓpꝛie. puto qꝫ iſtud ſupficialr itellm
ſit falſũ: qꝛ accñtia hñt ꝓpꝛiũ genus ⁊ ꝓpꝛiã dꝛiaꝫ qbꝰ
pñt ꝓpꝛie diffiniri: ſꝫ qꝛ qdditates ꝓpe accñtiũ lꝫ nõ i-
cludant de pꝰ itellectu ſubta ſua: tñ icludunt ea in ſuo
ꝓmario cointellectu ſpãlr ſi ſint ꝓpꝛie paſſiões que in
ſuo ꝓmario itellectu ꝯcernũt ⁊ coincludunt: nõ dico
icludunt ſubm. aliud eni eſt aliqd in ſuo ꝓmario itelle
ctu icludẽ alterũ: ⁊ aliud eſt aliqd in ſuo cointellectu
coincludere alterũ: nã illud qd icludit in pꝰ intellectu
alicuiꝰ eſt ptinẽs ad ſuã qdditatẽ: ⁊ ad ſuã itriſecã dif
finitionẽ: ſed illud qd eſt de ꝓmario cointellectu alte
riꝰ nõ ptinet ad qdditatẽ ul diffõnẽ itriſece: ſꝫ ſolũ qñ
itelligit qdditas. ⁊ dat diffõ qdditatis qꝫ tũc opꝫ qꝫ ſit
coitelligat. ⁊ iſtud qꝫuis itriſece: nec ſit illd: nec aliqd
illiꝰ. dico igit qꝫ accñtia ẽt ꝓpa hñt ẽt ꝓpas qdditates
⁊ diffõnes: ſꝫ qꝛ ꝓm totũ iſtd qꝫ circũcernũt ſbm. iõ nõ
põt diffiniri niſi coitelligẽdo ſbꝫ: ſed ſbm illã ꝓmariã
diffõnẽ nõ igredit. uerũ eſt qꝫ nos ꝯſueuimꝰ res ⁊ qddi-
tates reꝝ diffinire nõ ſolũ p illa que ſũt de ꝓmario in-
tellectu: ⁊ itriſeca rei: ſꝫ ẽt p illa que de ꝓmario coitelle
ctu ſũt: ſiẽ qbꝰ qdditas nõ põt apprehẽdi nec diffiniri
nec dari. ⁊ iõ qñqꝫ miſcemꝰ. ⁊ illa coitellecta in eorum
diffõnibꝰ: ⁊ tales ſũt diffõnes p additamẽta: ſꝫ de hoc
alias videbit. qꝛ nõ modicã difficultatẽ icludit. ¶ Ad
4m dico qꝫ imediata paſſio põt pfecte cogſci p aliqueꝫ
ſillꝫ: nõ tñ p demr̃onẽꝫ ꝓpꝛiȷ̃ſſime ſũptã: ſic ẽt ⁊ ſba ſic
demr̃ eſt s. ¶ Itẽ dꝫ eſt qꝫ nõ ſp opꝫ qꝫ diffõ accñtis ſit
p additamẽta: niſi uelimꝰ ponẽ in diffõne nõ ſoluꝫ illa
que ſũt de itriſeca qdditate rei: ſꝫ ẽt oia illa que necio
itelligimꝰ itelligẽdo qdditatẽ: qd tñ nõ opꝫ. ſi eni opte
ret ſp ponẽ in diffõne oia illa ſine qbꝰ nõ poſſumꝰ itelli
gẽ qdditatẽ: tũc in diffõne cuiuſlibet ſbe poneret qꝫtũ
qꝛ nõ poſſumꝰ itelligẽ aliquã qdditatẽ gn ꝓ tũc i ꝓſpe
ctu nr̃o ſit qꝫtũ ⁊ ꝯtinuũ. ⁊ iõ ſiue ꝓueniat ex nã potẽ-
tie nr̃e itellectiue ſiue ex nã obiecti qꝫ obo appꝛhẽſo ap-
pꝛhẽdat pro tũc qddã aliud. tñ iſtud aliud nõ eſt de pꝛi
mario itellectu ⁊ qdditate itriſeca rei: dicit Egidiꝰ 2°
de aĩa. in diffõne aĩe ponit mã affecta accñtibꝰ. ¶ Ad
5m dico qꝫ lꝫ eẽntialia ꝓnª qdditatis ſbi ſint pp qd paſ
ſionis imediate: tñ qꝛ iſtud pp qd nõ diſtiguit realr ab
utraqꝫ extremitate: ſꝫ ab altera tm̃. Itẽ qꝛ iſta paſſio i-
mediata facit põnẽ cũ ſbo. iõ ſillus in q ꝯcludit paſſio
imediata p diffõnẽ ſubiecti nõ eſt ꝓpꝛiȷ̃ſſima demõſtra
tio. ¶ Ad 6m iã pꝫ per dicta ſupius: qꝛ in hac diffini-
tio ſubiecti nec paſſionis demõſtrate eſt mediũ: ſed dif
finitio paſſiõis mediãtis iter utcũqꝫ terminũ: ut pꝫ. qꝫ
rõ eſt ꝯ ipſos. qꝛ diffõ ſbi magis includit ſũm de q paſ-
ſio demr̃at qꝫ faciat diffõ paſſionis que eſt per addita-
mẽtũ icludẽs ſbm. ¶ Ad alias rõnes ⁊ ad auctorita-
teꝫ Ar. pꝰ de aĩa. cõmẽto. 11°. dꝛ qꝫ utcũqꝫ logt ꝯſimi
lia vba ipe. ⁊ cõmẽtatoꝛ itelligunt qꝫ diffõ ſbti ſit me-
diũ ⁊ ꝓnm qddã cõe ad cognitionẽ pfectã oiuꝫ accñti-
um: ſꝫ mediũ ꝓciſe in demr̃atione ꝓpꝛiȷ̃ſſima eſt diffõ
paſſiõis mediãte iter utrãqꝫ extremitatẽ. itẽ dici põt qꝫ
diffõ ſbi eſt mediuꝫ in ſillo: q ꝓbat imediata paſſio de
ſbo: ſꝫ ille ſillo nõ eſt ꝓpꝛiȷ̃ſſime demr̃atio. ⁊ ſic vꝛ itelle
xiſſe dñs Egidiꝰ in hac mã: ſicut ex doctoribꝰ ordinis
fratrũ eremitaꝝ ſancti Auguſtini hẽo. nec ẽt iſte mo-
dus defendẽdi doctorẽ fundamẽtalẽ eſt multũ dĩuſus
ab illo quẽ imaginatꝰ eſt ſũmus phs magr Nicoletus
vnias thearinus in qõne de medio demr̃onis defẽſius
ueritatis Egidȷ̃: ⁊ ipſe ad defendẽdã talẽ opionẽ non

niſi ueritate coact⁹: ut dꝭ: amicus ſorte: amicus plato
ſʒ magis amica ueritas: ⁊ ſicut ipſe fundamētalis phs
⁊ reſolut⁹ eſt. ita fundatiſſimū doctorē dñm Egidiuʒ
romanum: ſemꝑ eſt ſecutus: ⁊ ſatis apparet ut ſolus ſit
Nicholetus in orbe.

Sed in hac q̄ōne ⁊ oppōne dubitat egregius ⁊
multū ſbtilis Paulus Venet⁹: qui q̄zuis
ipſe ſciat opionē dñi Egidij fundatiſſimā. ⁊ ipʒ funda
tiſſimū: ut ipſe in 2° poſtꝛ ait. diuū Egidiū e celo nob
miſſuʒ fuiſſe: tñ ut meli⁹ vītas eluceſceret uoluit arguē
ꝯ dñʒ Egidiū. Et ꝓꝑ acumē ſui ingenij q̄ſi ad aliā opio-
nē declinauit. Argꝗ Pauli adducem⁹. ⁊ illis ſolōnes
dabimus ſectādo fundamēta doctoris fundamētalis.
4ᵒʳ ꝑncipales rōnes adducit. Et ꝑ° arguit ſic. ꝙ medi
um in demr̄atione ſit diffō ſbi: nam q̄libet diffō m̄ālis
demr̄abilis eſt ꝑ diffōnē formalē: ſʒ alicui⁹ ſbi pl'es ſūt
diffōnes. ergo mīoꝛ pʒ. et maioꝛ 1° de aīa. demr̄ať diffō
m̄ālis ꝑ formalē. ğ ⁊c̄. ℭ Cōfirmať. qꝛ Arꝭ. 2° poſtꝛ
dicit. diffō cā ⁊ mediū idē ſūt. ꝑ° q̄libet diffō ſic eſt cā
ita eſt mediū in demr̄one. nō eni Arꝭ. poſuiſſet ꝑᵐ mo
dū niſi noluiſſet igredi demr̄onē. ğ ⁊c̄. ℭ 2° breuiter ar
guiť ꝙ ꝑᵃ paſſio alic⁹ ſbi eſt demr̄abilis de illo ꝑ diffō
nē ſbi. qꝛ ſm̄ Arꝭ. in ꝓhemio metaᶜᶜ ꝑnᵃ ſciarū ſpāliū
ꝓbanť ⁊ demōſtranť per metaphiſicalia: ſʒ nō vꝛ niſi ꝑ
diffōnes ſboꝝ. ita ꝙ nō ꝯcurrē. dato ꝙ ſit ꝓꝑa paſſio li
nearū ꝑalellarū demr̄abiť de iſto ſbo ꝑ diffōnē ei⁹. ğ vꝛ
diffōnem ſbi poſſe eē mediū in demr̄atione potiſſima.
ℭ 3° arguiť ꝙ nulla paſſio eſt potiſſime demr̄abilis ꝑ
aliquā paſſionē abſtractioris gn̄is. qꝛ nulla demr̄o eſt
ex imediatis. ergo ⁊c̄. ℭ 4° arguiť ꝙ diffō ſbi aliq̄n in
grediť demōſtrationē ⁊ nō ipſa paſſio. ergo ⁊c̄.

Ad rōnes uiri egregij doctoris Pau. ueneti.
ℭ Ad ꝑᵃᵐ ſtādo in fundamēto nr̄o
nō eſt icōueniēs ꝙ aliq̄n diffō ſbi ſit mediū in aliq̄ ſillo
giſmo necēio. que tñ nō erit demr̄o ꝓprijſſime dicta de q̄ nos
intēdimus: ⁊ iō nō eſt demr̄o iſta ꝓprijſſime dicta: ſed
magis q̄daʒ diſcurſus eſt necēiua. qꝛ opʒ ad hꝫ ꝙ ſit de-
mr̄atio ꝓprijſſime dicta ꝙ mediū realr̄ diſtinguať ab
aliq̄ extremitate: ⁊ nō faciat pōnē cū ſbo. quo q̄deʒ ca-
ret in hac argumentatione teᵒʳ magiſtri Pauli. ℭ Ad
ꝯfirmationē dꝭ ꝙ ēt diffō ſbi ꝯcurrit tanq̄ʒ mediū q̄ō-
dā cōe: ſʒ ꝑciſe ⁊ adeq̄tū mediū eſt in demr̄atione pro
prijſſima eſt diffō paſſionis. ℭ Ad 2ᵐ dꝭ. dato ꝙ aliq̄ō
ꝑnᵐ poſſit aliq̄ mō ꝓbari: nō tñ hʒ ex hꝫ ꝙ poſſit demō
ſtrari demr̄one ꝓprijſſime dicta poterit ꝓbari ꝑ aliquē
ſillm̄ ſimulē in v̄tute ipſi iductioni. q̄re ⁊c̄. ℭ Ad 3ᵐ dꝭ
ꝙ eſt necēiū ꝙ determinatio fiat ꝑ res alteri⁹ gn̄is: ut pʒ.
ğ nō ex imediatis negať ꝯn̄tia. ℭ Ad 4ᵐ ⁊ ultimū dꝭ
ſi bñ notaſti que in ꝑn° q̄ōnis ⁊ in corꝑe q̄ōnis ꝙ ſunt
alique paſſiōes que actualitatē iportāt in ſbo ut mot°
circularis ipſi celo: ⁊ calefactū ipſi igni: alie aūt que di
cūt aptitudinē ⁊ nō actū. qꝛ tūc hꝛe nō poſſumus ꝑfe-
ctaʒ de ipa. qꝛ ſꝑ expectareť aliq̄ alia notitia ſi diceret
actū ⁊ eē exn̄tie diceret. ⁊ iō illa paſſio dicit eē eētie ⁊
nō exn̄tie nō facit ꝓpōnē ꝯtingentē ſed neceſſariā.

Sed inſurgunt quedā argᵗᵃ moderna.
Et ꝑᵐ eſt iſtud. aſſumē
tes dcm̄ Arꝭ. 2° metaᶜᶜ. textu ꝯᵗⁱ 4ᵗ. ubi hēt ꝙ vnūq̄ō-
q̄ʒ maxie ipm̄ alioꝝ eſt per q̄ō alijs ieſt vniuocatio: ex
iſto dicto vult ꝓbare ꝙ non repugnat ꝑᵃᵐ paſſionē de-
mr̄ari per diffōnē ſbi. aſſumať ğ iſta maioꝛ illud q̄ō eſt
ꝑncipiū ⁊ cā alicui⁹ ꝙ ſint talia eſt maxie tale: ſʒ diffō
ſbi eſt ꝑncipiū ⁊ cā ut ſint media ⁊ ꝑnᵃ demr̄atia. ğ dif
finitio ſbi eſt maxie ꝑnᵐ. ꝓbať. qꝛ quāto aliq̄d magis
appropiquat ad diffōnē: tāto magis hēt rōnē demr̄an
di in paſſionib⁹ realr̄ ordiatis: q̄zto paſſio eſt ꝑoꝛ: tāto
eſt ratio demr̄andi: ⁊ q̄zto poſterioꝛ tāto min⁹ demr̄a-
bilis. Q̄ō nō eſt niſi qꝛ q̄libet talis accedit uel recedit
ab illo q̄ō eſt maxie rō demr̄andi: q̄lis eſt rō ſeu diffō
ſbi. 2ᵃ rō eſt talis. Quecūq̄ʒ ſunt ꝑncipia eēndi ſbi hn̄
tis paſſiones ſunt ꝑnᵃ iherentie illarū paſſionū: ſʒ que
cūq̄ʒ ſunt ꝑnᵃ iherētie paſſionū ſunt ꝑnᵃ cog̃ſcēdi reſ-
pectu illaꝝ. talia aūt ſunt illa que exꝑmunť per diffō-
nē ſbi. ğ diffō ſbi eſt ꝑnᵐ cog̃ſcendi reſpectu paſſionū:
ſʒ hec nō eſt niſi in demr̄one potiſſima. ğ ⁊c̄. maioꝛ pʒ
etiā minoꝛ ex q̄buſdā ꝑſuppoſitis. Tertia rō eſt iſta. ꝑ-
ſupponēdo ꝙ ſola ꝓpō imediata eſt idemr̄abilis. ime-
diata aūt eſt dupꝛ. quedā imediatiōe ſbi: quedā imedi
atiōe cāe. ⁊ cū illa que eſt imediata ſbi nō ſit ſimpꝛ ime
diata. qꝛ aliq̄ ꝓpō dať iter cui⁹ ſbm ⁊ ꝑdicatū nō eſt me
diū in rōne. ⁊ q̄ū ꝑt eē aliq̄ō mediū i rōne cāe: ⁊ cū ime
diatio cāe ſit ſemꝑ imediatio excludēs ſimplr̄ oēʒ me
diationē ⁊ nō illa imediatio que eſt ſubi. Ex hꝫ arguiť
ſic. ꝓpō imediata eſt idemōſtrabilis. ⁊ mediata demr̄a
bilis. ğ quāto aliq̄d eſt imediati⁹ tāto idemōſtrabili⁹:
⁊ quāto mediati⁹ tāto demōſtrabili⁹: ſʒ nulla ꝓpō in q̄
ꝑdicať paſſio de ſubo eſt ſimplr̄ imediata: ſʒ mediata ğ
demr̄abiť. Et ulteri⁹ ſequiť ꝙ ſi aliq̄ ꝓpō in qua predi
cať ſcd̄a paſſio de ſubo demōſtreť ꝑ ꝑmā paſſionē cum
ꝓpō in qua ꝑdicať ꝑᵃ paſſio de ſubo nō ſit ſimplr̄ ime
diata poterit hꝛe euidētiā ex alio. hoc ex diffōne ſubi.
⁊ ita ꝑᵃ paſſio ſeu diffō ei⁹ nō demōſtrabit ſimplr̄ paſ-
ſionē ſcd̄aʒ niſi reſoluať in diffōnē ſbi ⁊ demr̄eť ꝑ illā.
hec ſunt motiua cuiuſdā ſubtilis metaphiſici. Ad q̄uē
rn̄dere poſſum⁹ ſm̄ fundamētū q̄ōnis nr̄e. ℭ Ad ꝑᵐ
dꝭ ad maiorē q̄ñ dꝭ illud q̄ō eſt ꝑnᵐ ⁊ cā alicuius ⁊c̄.
Iſta maioꝛ ſic abſolute iñtellecta eſt falſa. qꝛ m̄ā eſt ꝑᵐ
⁊ cā alioruʒ ꝙ ſint corruptibilia ⁊ corrūpanť. ⁊ tñ m̄ā
nō eſt maxie corruptibilis: imo nō corrūpiť niſi per ac
cidēs uel ſubiectiue. ℭ Ad minorē ēt dici pōt ꝙ diffō
ſubi eſt cā cognoſcēdi oīa accn̄tia ꝑfecte: ſʒ nō eſt ꝑnᵐ
ꝑciſe adeq̄tū ⁊ ꝓpriū: ſed magis q̄ōdā cōe ꝑnᵐ: ſed dif
finitio paſſionis eſt ꝑnᵐ ⁊ mediū adeq̄tū paſſiōis: que
q̄dē demr̄ať ieſſe ſubo per talē diffōnē. vñ nota ꝓ mul
tis v̄bis que icluduť in ꝑᵃ rōne ꝯtra dñm Egidiū ꝙ
q̄zuis poſſit ꝓbari paſſionē ꝑmā de ſubo: tñ illa nō pōt
eē aliq̄ demōſtratio ꝓprijſſime dicta: ⁊ q̄ñ dꝭ ꝙ alacen
demōſtrat iſtā. oē totū eſt mai⁹ ſua ꝑte. dꝭ ꝙ hec non eſt
demr̄atio ꝓprijſſime ſūpta de qua nos loquimur. imo ad
hoc ꝙ aliq̄d demr̄eť opʒ ꝙ nō ſit per ſe notū ex hitudie
terminoꝝ: ⁊ ꝙ itētio vni⁹ diſtiguať realr̄ ab itētione al-
teri⁹. q̄ō nō eſt uerū hic. qꝛ itētio toti⁹ nō diſtiguiť rea-
liter ab itētione partiū. ⁊ ſilr̄ q̄ñ probať ꝑmā paſſionē
de ſubiecto per diffōnem eius nō diſtinguiť realiter a
ꝑma paſſione. imo ſunt ideʒ realiter: diſticta tñ rōne.
igitur nō pōt eſſe ꝓprijſſima demonſtratio. quare ⁊c̄.
ℭ Ad 2ᵐ dꝭ ꝙ quecūq̄ʒ ſunt ꝑnᵃ eēndi ſunt ꝑnᵃ cog-
ſcēdi. ꝯcedo iſtā nō abſolute ſed ꝯcte. i. ſunt ꝑnᵃ cog̃ſcē
di aliquo mō: nō tñ ꝑciſe ꝑfecte: ſed diffō paſſiōis eſt il
la que ꝑfecte eſt ꝑncipiū adequatū cog̃ſcēdi. Et ad mi
norē dꝭ. dato ꝙ ſit cā iherētie paſſionū: nō tñ ꝑfecte eſt
cā cognoſcēdi. ꝯcedo etiā ꝯn̄ē ꝙ diffō ſubi eſt ꝑnᵐ co-
gnoſcendi cōe: nō tñ adequatū: ſed eſt ipſa diffō ꝑoris
paſſiōis: ſed negať illud q̄ō poſtea iferť. ſ. ꝙ hoc nō eſt
niſi in demr̄one potiſſima. ℭ Ad tertiā ⁊ ultimā dꝭ.
dato ꝙ hēat cām. tñ adhuc nō eſt demōſtrabilis demō
ſtratione ꝓprijſſime dicta. ꝑ° qꝛ eſt per ſe nota. 2° qꝛ nō
diſtiguiť realr̄ ab utraq̄ʒ extremitate. 3° qꝛ pōneʒ facit
cū ſubo que oīa ſunt ꝯtra fundamēta noſtre pōnis: tñ
pōt ꝓbari per aliquē ſillm̄: qui tñ nō erit demr̄atio ꝓ-
prijſſime ſumpta: ſed ipa diffō paſſionis ꝑoris erit me
dium in demonſtratione potiſſima. q̄re ⁊c̄.

ℭ Explicit queſtio de medio demr̄ationis ordinata: at-
q̄ʒ hincinde a ꝓbatis auctorib⁹: collecta per me fratrē
Auguſtinū de biella de Meſchiatis: ordinis Auguſti
nieñia lectorē in ꝯuētu Patauino fratrū eremitarum.
ℭ Sit deo laus ⁊ Diuo Auguſtino pr̄i eremitaꝝ.

Tabula

q

Uia in oībus libris diui Egidij romani quedā ambigue ⁊ auree dubitationes mouentur ac ſolones diguiſſime ex radicū viſceribus educte dantur. itaq; uolui iuxta mei igenioli vires tabulam elenchorum diui Egidij Romani coordinare. precioſaq; dubia hinc ⁊ inde colligere: ut prima fronte querenti occurrāt.

Utrum logica ſit de artib⁹ rōnis. char. 2
Utrū lo^ca^ poſſit dici ſciā. 2
Vtrum logica ſit cōmunis uel ſpecialis. 2
Utrum magis deficiat a ratione quando eſt cōmunis q̄z quando eſt ſpecialis. 3
Vtrū logica ſit neceſſaria: ⁊ ſi eſt ps eſſentialis phie. 3
Utrum tota logica ſit neceſſaria. 3
Vtrū dialetica differat a ſcientijs realibus. 3
Utrum dialetica differat a rhetorica. 3
Vtrum de ſillogiſmo ſophiſtico poſſit eſſe ſcientia. 4
Utrum dialetica ſit talis ſcientia. 4
Utrū ſophiſta poſſit ꝯſiderare de ſill'o ſophiſtico. 4
Vtrū poſſit tradere artē de ip o ſill'o ſophico. 4
Utrū ptineat ad dialeticā uti ſill'o ſophiſtico. 4
Vtrum ſophiſta ſit artifex ſpecialis ꝓut conſiderat de tali ſillogiſmo. 5
Utrū dialeticus ꝯſiderans de tali ſillogiſmo poſſit dici communis artifex. 5
Vtrū ſciā que hic ꝯſiderat ptineat ad librū ꝑorū. 5
Utrū hec ꝯſideratio ptineat ad librū topicorū. 5
Vtrū ſillogiſmus ſophicus ſit ſubiectū in hoc libro. 6
Utrum poſt elenchum magis de ſillogiſmo ſophiſtico q̄z de alio tractetur. 7
Vtrū in hoc libro ꝓbari poſſit ſill'm ſophiſticum eē. 7
Utrū lb ꝓbet ſillogiſmus ſophiſticus eſſe. 7
Vtrum ſill's aliquid addat ſillogiſmo ſimpl'r. 8
Utrū hītudines locales ſint de rōne ſill'i dialetici. 8
Utrum magis ſe teneant ex parte forme q̄z mãe. 8
Vtrum ſillogiſmi doctrinales addant habitudinem localem ſupra ſillogiſmum ſimpliciter. 8
Vtrū ſill's ſophiſticus addat ſupra ſimpl'r. 9
Utrum locus ſophiſticus differat a ſill'o ſophiſtico. 9
Vtrum ſophiſticus apponatur ſimplici. 9
Utrum cui ꝑmo ꝓdicar an dialetico an ſimpl'r. 10
Vtrum ſignificatio ſit forma nois ul' orationis. 10
Utrum aliqd dici poſſit ſignificare plura. 10
Vtrū termino ſemel ſumpto cōtingat uti equoce. 11
Utrum nomen equocum habeat ſuum ſignificatum: uel ſub diſtinctione uel copulatione. 11
Vtrū vnū nomē ex ipōne poſſit occulta ſignificare. 11
Vtrū oīo ubi ponit nomē equocū ſit diſtinguenda. 11
Utrum contingat multiplicitas in hoc paralogiſmo qd tu dicis tu dicis eſſe. 11
Quō hoc nomē piſcis ſit equocum. 12
Utrū tertius modus amphibologie diſtinguat a tertio modo equiuocationis. 12
Utrū in amphibologia ⁊ equocatione ſit multiplicitas actualis. 12
Utrum magis reſeruetur multiplicitas actualis in equiuocatione q̄z in amphibologia. 12
Utrū ſignū diſtributiuū additū termino cōmuni faciat diſtribuere pro oibus ſuppoſitis ſui ſignificati. 12
Utrum cōpoſitio ⁊ diuiſio ſint plures fallacie. 13
Utrum ubi eſt fallacia cōpoſitionis ſit diuiſionis. 13
Utrum aſſignent due fallacie aliqñ ſed non ſemp. 13
Utrum ſemp qñ inter duas dictiones concurrit vna dictio ſemp ſit fallacia cōpoſitionis ⁊ diuiſionis. 13
Utrum hic capiantur modi accentus. 14
Utrū fall'a accēt⁹ magis decipiat i ſcripto q̄z i ꝓlatiōe. 14
Utrum in compoſitione ⁊ diuiſione accentus ſit multiplicitas potentialis. 14
Utrum ſit minus de multiplicitate tam accentu q̄z compoſitione ⁊ diuiſione. 14
Utrum fallacie peccantes ſm multiplicitatem potentialem habeant ſignificata ſub diſiunctione. 14
In qua dictione ſtet deceptio paralogiſmi. 15
Utrum ſumat hic accñs ut diſtinguit cōtra per ſe. 16
Utrum que concurrunt ad fallaciam accidentis ſumantur in ſillogiſmo affirmatiuo ⁊ negatiuo. 16
Quid ſit res ſubiecta attributū ⁊ accidens. 16
Utrū ſuperiora poſſint accidere inferioribus. 17
Utrū ſuperiora ꝓdicari poſſint de inferiori. 17
Utrū modus ſit res ſubiecta. 17
Utrū accidat fallacia in exemplis textus. 17
Utrū hec ſit fallacia ꝯñtis nō eſt homo. ergo nō eſt. 17
Utrū nō eē hominē ſit nō eē ſimpl'r. 17
Utrum ſm qd ⁊ ſimpl'r ſit vna fallacia. 18
Utrum ſemp deficiat ꝓceſſus ab vna in aliam. 18
Utrum ualeat homo mortuus ergo mortuus. 18
Utrum ꝯdictio debeat poni inter ſynonima. 18
Utrū fall'a i dictiōe magis deficiat a ꝯdictiōe q̄z alia. 19
Utrum fallacia in dictione apprehendi debeat ſm ignorantiam elenchi. 19
Utrum ſit vna fallacia ſm qd ⁊ ſimpl'r. 19
Vtrum intelligi debeat de modis ꝑncipij in 8° topicoꝝ uel in ſcdo prioꝝ. 19
Utrum ſpectet ad eandem doctrinā determinare de petitione principij. 19
Utrū ſm modos topicoꝝ habeat fieri bonus ſill's. 19
Vtrum in eodem proceſſu poſſit fieri bonus ſillogiſmus ⁊ petitio principij. 20
Utrum petitio principij ſit accipiēda ſm ueritatem: ⁊ ut opponitur ſillogiſmo dialetico. 20
Vtrū de hac fall'a ꝯñtis hēat determīari in lb libro. 20
Utrū vna fall'a magis debeat denoīari ꝯñtis q̄z añtis. 20
Vtrū illa ſint ꝯuertibilia eē factū ⁊ hr̄e ꝑncipiū. 21
Utrum fallacia nō cauſe ut cauſa habeat fieri in ſillogiſmis oſtenſiuis. 21
Vtrū hec fall'a hēat fieri in ſill'is ad impoſſibile. 21
Utrū idē ſit fall'a ſm nō cām. ⁊ nō pp hoc accidere. 21
Utrum hec fallacia ſupradicta ſit in dictione. 22
Utrum habeat interrogationes plures eſſe. 22
Utrū fall'a differat ab equocatione ⁊ amphibologia. 22
Quid ſit qd facit iterrogationes plures apparere vnā. 22
Utrum illud qd de pluribus affirmat poſſit de pluribus inferri ⁊ de quolibet per ſe. 22
Utrum fall'a de qua hic agitur ſit cois uel ſpālis. 23
Utrum quod negatur a plurib⁹ ſimul oporteat qꝫ neget a quolibet per ſe. 23
Utrum fallacia elenchi ſit cois uel ſpālis. 23
Utrum ſit cōmunis per predicationem. 23
Utrum ſit fallacia cōmunis ad omnes fallacias cuz hec ſit diſtincta a qualibet alia. 23
Utrum ſint vna uel plures fallacie. 23
Utrum identitas nominis faciat ad ſillogiſmum. 23
Utrum compoſitio ⁊ diuiſio accētuum deficiāt ab elencho ⁊ ſillogiſmo. 23
Utrum fallacia ſm accidens peccet contra ſillogiſmum dialeticum uel ſimpliciter. 24
Utrum ſillogiſmus ſophiſticus fallet tam circa materiā ꝓbabilem q̄z neceſſariam. 24
Utrum petitio ꝑncipij peccet cōtra ſill'm ſimpl'r. 25
Utrum petitio ꝑncipij ipediat ſill'm inferentem. 25
Utrum fallacia accidentis fiat in pluribus. 25
Utrum accidens differat a conſequente. 25
Utrum fallacia in dictione peccet contra dictionem nō contra ſillogiſmum: ſed extra dictionem. 26
Utrū plures ꝓpōnes ſint vna ꝓpō. ⁊ ita de hoie. 26
Utrum eadem ſit diffinitio hominis ⁊ vnius. 26
Utrum per accentum poſſimus decipi. 27

Utrū de ſillˀis ſophiſticis ſit ars per ſe. 28
Utrū peccās in forma ⁊ in mā poſſit dici ſophiſticus. 28
Utrū illi ſophiſtici ſint ꝑncipia ⁊ elemēta ſilloꝝ taʒ peccantiū in mā q̄ʒ peccantium in forma. 29
Utrum phūs fuerit ſuperfluus. 29
Utrum ſillˀs peccans in mā ſit ſillogiſmus. 30
Utrum philoſophus ſuperius determinauit de ſillogiſmis ſophiſticis. 30
Utrū ſit ꝯtra rōnē ſcie cōſiderare infinita. 30
Utrū ſi ſcie ſint īfinite: demſtrationes ſint infinite. 30
Utrum elenchi ut conſiderant ab artificibus ſpālibꝰ habeant principia ſpecialia. 30
Utrū huiuſmodi ꝑncipia ſpecialia poſſint dici loci. 31
Utrū eedē orōnes ſint ad nomen ⁊ intellectum. 31
Utrum ualeat hec conſequētia. hec oratio non eſt ad intellectum: ergo eſt ad nomen. 32
Utrū hec diuiſio ſit per oppoſita ad nomē ⁊ itelſm. 32
Utrū bene dictū ſit q̄ prius determinandū ſit de fallacijs de per accñs q̄ʒ cōtra ſillˀm ⁊ elenchum. 32
Utrum paralogiſmi deficiant ab elencho. 32
Utrum hec oratio triangulus habet tres poſſit diſputari non ad intellectum. 33
Utrum elenchi poſſint diſputari ad intellectum. 33
Utrum aliquid poſſit diſputari ad intellectum quod nō diſputatur ad nomen. 33
Utrum per fallaciam extra dictionem poſſimus diſputari ad intellectum non ad nomen. 33
Utrum ſit differentia inter dialeticuʒ ⁊ ſophiſtam. 34
Utrum determinet de ſillogiſmis tentatiuis. 34
Utrum hyppocras recte faceret quando faciebat q̄dratum in medio circulo. ⁊ ſi recte arguebat. 35
Quomodo briſſo quadrauit circuluʒ. 35
Utrū ubi repit magis ⁊ minus: repiat eq̄le ⁊ ineq̄le. 35
Utrū ſillˀus falſigraphus opponat demonſtratiuo. 35
Utrum tentatiua ſit quedam dialetica. 36
Utruʒ tentatiua ſit ars ſpecialis. 36
Utrum tentatiua ſit dialetica docens. 36
Utrum ſit idem q̄d dialetica utens. 36
Utrum tentatiua faciat per ſe ſcientiam? 36
Utrum tentatiua ſit pars logice. 36
Utrum omnia ſint ſub eodem genere. 36
Utrum omnia ſint ſub eiſdem principijs. 36
Utrū dialeticus poſſit diſputare ꝯ negantē ꝑncipia. 37
Utrum dialeticus ut eſt artifex cōmunis conſideret oīa ſub vna ratione. 37
Utrum tentatiua ꝓcedent ex cōmunibus. 38
Utrū dialetica de oībus coībus ueritatē hēat. 38
Utrum per propria poſſit fieri tentatio. 38
Utrū de utriſq̄ʒ tētatiuis poſſit ꝯſiderare dialeticus. 38
Utrū oīs tentatiua poſſit dici dialetica. 38
Utrum poſſit fieri tētatio rhetorice ſicut dialetice. 38
Utrum utrunq̄ʒ genus tentationis habeat fieri circa omnes ſcientias. 38
Utrū tentatiuus ſit idem q̄d peccans in forma. 38
Utrū tētatiuus ſillˀs ſit idem q̄d peccans in mā. 38
Utrum ſillogiſmum tentatiuuʒ contingat tentare circa dialeticam. 38
Utrum ſillogiſmus tētatiuus ſit dialeticus. 38
Utrum ſillˀs tentatiuus debeat dici ſophiſticus. 39
Utrum quādocūq̄ʒ interrogat de neceſſitate ⁊ determinate interroget. 39
Utrum tradenda ſit notitia ſillogiſmi ſophiſtici. 39
Utrū ea que ſunt ſm legē ſint ꝯria ſm nām. 40
Utrū aliq̄d dicat ſm nām. ⁊ q̄d ſit illud. 40
Utrum philoſophus ſic accipiat ⁊ ſm legem: ut communiter accipietur. 40
Utrum poſito vno correlatiuorum ⁊ ſit coniunctuʒ alteri debet intelligere illud. 41
Utruʒ propria paſſio coniuncta ſubiecto debet ulterius intelligere ſubiectum. 41
Utrum ſpēs coniuncta generi debet intelligē genus. 41
Utrum ſignificet idem nomen quod oratio. 41
Utrū nomē ſignificet idē ſūptū p ſe ⁊ ꝯiūctū alteri. 41
Utrum eodem modo conſideret de ſoloeciſmo logicus ⁊ grammaticuſ. 42
Utrū ſpectet ad dialeticū ꝯſiderare de ſoloeciſmo. 42
Utrum figura dictionis fiat in rebus. 42
Utrum per eundem ſillogiſmum ſophiſticum poſſint cōcludi diuerſe mete. 42
Utrum mete ſe habeant eodem modo. 42
Utrū nugatio ⁊ ſoloeciſmus p falſas concludant. 42

Incipiunt dubia ſecundi libri.

De reſponſione aūt.

Utrum ſcire talia ſophiſtica ſit utile ad philoſophiam. 44
Utrū ſiq̄s decipit mltotiēs ab alio: decipiat a ſeipo. 44
Utrum cognitio talium deſeruiat nobis. 44
Utrum per habita in primo libro poſſimus ſoluere cito rationes ſophiſticas. 45
Utrum per cognitionem primi libri dicamur immeditati ⁊ inexercitati. 45
Utrū ſciens ſophiſticationes cōponē ſciat eas ſoluē. 45
Utrum per cognitionem primi libri ſciamus ſoluere rationes ſophiſticaſ. 45
Utrum ſuperfluus ſit phūs ſoluere rationes litigioſas cuʒ eas ſoluerit. 46
Utrū ſoluē per diſtinctionē ſit ſoluere apparenter. 46
Utrum reſpondens poſſet effugere contradictioneʒ ſi equocatio faceret uerum elenchum. 46
Utrum bene dixerint philoſophi q̄ equiuocatio in rebꝰ viſibilibus ſit in terminis ſingularibus. 46
Utrum uerum ſit dicere duo cōtradictoria eſſe. 46
Utrū impediat ꝯdictio per appōneʒ ꝓnoīs. 46
Utrum magis impediat ꝯdictio ſm nomen ſimpliciter uel cum additione ꝓnoīs. 46
Utrū illa ratio ſit uera q̄ū aliq̄d eſt per ſe cauſa alicuius quocūq̄ʒ alio remanēte eo q̄d eſt per ſe. 47
Utrū pluribꝰ iterrogationibꝰ danda ſit vna rñſio. 47
Utrū idē ſit de equocatione ⁊ iterrogatione pluri. 47
Utrum philoſophus ſibi contradicat dicendo cōſequēs eſſe minus: ⁊ poſtea in pluribus. 48
Utrum philoſophus recte det ſolutionem ad ſillˀos peccantes in materia ⁊ in forma. 48
Utrum in diffinitione recte ſolutionis cadat ſillogiſmꝰ falſus. 49
Utrum peccantes ſillogiſmi in forma ſint ſoluēdi per diſtinctionem. 49
Utrū de ſolˀone apparēti poſſit ꝯſiderare ſophiſta. 49
Utrū dialeticus poſſit ꝯſiderare de ſolˀone appenti. 49
Utrum ad ſophiſtam pertineat conſiderare tam de apparenti q̄ʒ uera. 50
Utrum ad dialeticuʒ magis pertineat ſolutio apparens q̄ʒ uera. 50
Utrū ſit redargutio in habentibꝰ duplicē ꝯcluſionē. 50
Utrū diſciplina hēat ratiōnē mali. 51
Utrū in oībꝰ per accñs hēat eſſe cōpoſitio ⁊ diuiſio. 51
Utrū alique due ꝓpoſitiones dicant ſimiles. 53
Utrum illi paralogiſmi in quibus mutatur quid in quale ſint boni. 53
Utrū illa ſit recta ſolutio cuius oppoſituʒ nō contingit ulterius ſoluere. 53
Utrū oporteat ad rectā ſolutionē manifeſtare omnē defectū qui in oratione ꝯtingit. 53
Utrū in eodē ſillˀo poſſint ꝯcurrere plures defectꝰ taʒ in materia q̄ʒ in forma. 53
Utrum in eodē paralogiſmo poſſint concedi plures defectus ſm formam. 53

Tabula

Utrū in eodē palo[mo] poſſint ↄcurrē pl'es falſe. 54
Utrum mutetur quid in quale quando mutatur numerus pluralis in ſingularem. 54
Utrum in genere ſube ul'ia dicant quale quid. 54
Utrum ſortes poſſit eſſe tertius a ſe. 54
Utrū in īdiuiduo poſſit eē deteriatio maior ⁊ mior. 55
Utrum in paralogiſmo ſit figura dictionis. 55
Utrū u'le ſit ſeparum a ſingularibus. 55
Utrum ſit idem ignorans ⁊ cognituz. 56
Utꝝ differat reddē cāz p ſe: ⁊ reddē cāz p accńs. 56
Utrum qñcūqȝ elenchus peccat. ſit ibi nomen uel oratio plurium ſignificantium. 57
Utrum paralogiſmus concludens bonum eſſe maloruz ſit ſm multiplicitatez. 57
Utꝝ iſta oro. iſte eſt bon⁹ ſuus mali. ſit multiplex. 57
Utꝝ bonus ſuus mali ſit multiplex ſm poſitatez. 57
Utrū multiplicitas potētialis ſit uera multiplicitas. 57
Utrū hec exēpla. bon⁹ ſuoꝝ: ⁊ bon⁹ ſuus mali faciāt ad oñdēdū palo[mos] nō eē ↄcedēdos ſm duplex. 57
Utꝝ cū falſa ↄuertit opꝫ ſumē oppoſita in pmiſſis. 58
Utꝝ ſiqs iurauerit ſe piurat̃ teneat̃ adiplē qđ iurauit. 58
Utrum cum aliquis dicat falſum dicēdo ſe dicere falſuz ſit mendax ſimpliciter. 58
Utrum hec ſit fallacia dicendo non vult auertere, ergo non vult bonum. 59
Utrum ſupradicta conſequentia ſit bona. 59
Utrum fur uelit bonum uel malum. 59
Utrū ſill's de amiſſiōe egritudinis hēat apparētiā. 59
Utrum eligere mori iniuſte ſit eligere iniuſtum ſm quid ⁊ non ſimpliciter. 59
Utrū idem poſſit eſſe duplum ⁊ non dupluz. 59
Utrū abſqȝ dictiōe ↄcedēdū ſit duplū ⁊ non duplū. 59
Utrum ſcđs ⁊ quartus paralogiſmus in quibus ponuntur omnia ⁊ ambo peccent. 61
Utrū duplū ſignificet idem qđ dimidij duplum. 61
Utrum affirmatio ſit cauſa negationis. 61
Utruz decem intelligantur in nouem. 61
Utrū bene dicat̃. ſimus eſt naſus cauus. 62
Utrū ſit idem dicere naſus ſimus ⁊ naſus cauus. 62
Utrum implicatio differat a ſignificatione. 62
Utrum ex hoc textu hēamus φ ſillogiſmus peccans in materia non ſit ſillogiſmus. 63
Utrū ſill's peccans in mā ſit inferens. 63
Utrum ſill's peccans in mā ſit probās. 63
Utrum contradicat ſibi philoſophus φ peccātes in materia ſint ſillogiçati ⁊ non ſillogiçati. 65
Utrum principium ſit utilius alijs. 66
Utrū pncipiū ſit difficillimū ad cognoſcēdum. 66
Utꝝ qđ eſt maximū in ptāte ſit mimū i magnitudie. 66
Utrū uerū ſit. pn[m] eſt pmū ul' magis eſt difficile. 66

¶ Et ſic eſt finis tabule pmi ⁊ ſcđi libri elenchoꝝ de aureis dubijs: collectis per uenerādum fratrem Auguſtinum de Meſchiatis de Bugella. Lectorem in cōuentu Padue ordinis eremitarum. Ad laudem dei ⁊ glorioſe Marie virginis.

¶ Venetijs mandato ⁊ expenſis dñi Andree Torreſani de Aſula. Per Simonē de Luere. xxiiij. ſeptēbris. M.d.

¶ Nicolaus Tellucius de ſancto Miniate. Ad lectorem.

Huc huc itrepidi iuuēes: has currite ad ūdas
His date melliſluis colla terenda iugis.
Hic eſt Aonidū fons: quē cecinere poete.
Hic ſapide: hic dulces: mēte bibunt̃ aque.

Regiſtrum.

.17. .18. .19. .20. .21. .22. .23. .24. .25.
Omnes quaterni.

gnt. 7. c. j.